

IJA # 1488

Krie Moed - Schwuoth שפר התיקונים חג השבועות

Shefer ha-Tiḳunim Ḥag ha-Shavuot

Vienna, 5629 (1880)

סדר ליל שביעי של פסח

שפתיו ימית רשע: והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו:
 וגר זאב עם כבש וגמר עם ידני ירבץ ועגל וכפיר ומריא
 יחדו וגער קמץ נהג בם: ופרה ודב תרענה יחדו ודבצו ילדיהן
 וארבה בבקר ואכל-תבן: ושעשע יונק על-חר פתן ועל מאונת
 צפעוני נמול ירו הרה: לא-ירעו ולא-ישחיתו בכל-תר קדש
 כי-מלאה הארץ דעה את-יהוה כמים לים מכסים: והיה ביום
 ההוא שרש ישי אשר עמד לנס עמים אליו ביום ירשו והיתה
 מנהגתו כבוד: והיה ביום ההוא יוסף אדני שנית ירו לקנות
 את-שאר עמו אשר-ישאר מאשור וממצרים ומפתרום ומכוש
 ומעילם ומשנער ומחמת ומצ"י הים: ונשא גם לגוים ואקף
 נדתי ישראל ונפצות יהודה ירבץ מארבע בנפות הארץ: וסדר
 קנאת אפרים וגרני יהודה יבתו אפרים לא-יקנא את-
 יהודה לא-יצר את-אפרים: ועפו בכתף פלשתים ימה יח
 יכזו את-בני-קדם אדום ומואב משלוח ידם ובני עמון
 משמעתי: והחרים יהוה את לשון ים-מצרים והגיה ירו על-
 הנהר בעום ויחו והגהו לשבעה גדלים והרדף בנעלים: והיה
 מסקה לשאר עמו אשר ישאר מאשור כאשר היתה לישר
 ביום עלתו מארץ מצרים: ואמרת ביום ההוא איהו יהוה
 אנפת כי ישב אפק ותנחמני: הנה אל ישועתי אבט
 אפחד כי עני וזמרת יה יהוה ויהי-לי לישועה: ושאתם
 בששון ממעני הישועה: ואמרתם ביום ההוא הוהו ליהוה
 קראו בשמו הודיעו בעמים עלילתי הוהו כי נשגב שמי
 ופרו יהוה כי גאות עשה מנדעת זאת בכל-הארץ: צהלי ורגי
 ישבת ציון כי-גדול בקרבך קדוש ישראל:
 ירמי ס"ל ה' הדבר אשר היה אל-ירמיהו מאת יהוה לאמר: כה
 אמר יהוה אלהי ישראל לאמר בת-יחזקאל
 כל-הדברים אשר-דברתי אליך אל-ספר: כי הנה ימים
 באס-יהוה ושבת את-שכות עמי ישראל ויהודה אמר יהוה
 והשבתים אל-הארץ אשר-נתתי לאבותם וישועה:
 הדברים אשר דבר יהוה אל-ישראל ואל-יהודה: כי-כח

[Faint handwritten text and a large sketch of a human figure with arms and legs, possibly a drawing of a person or a deity, on the reverse side of the parchment.]

יהוה קול חרדה שמענו פחד ואין שלום: שאלו-נא וראו אם-
 ילד זכר מהויע ראיתי כל-גבר ידיו על-חלציו ביולדה ונהפכו
 כל-פנים לירקון: הוי כי גדול היום ההוא מאין כמהו ועת-
 צדה היא ליעקב וממנה יושע: והנה ביום ההוא נאם | יהוה
 צבאות אשפר עלו מעל צוארף ומסרותיך אנתק ולא-יעבדו-
 בו עוד זרים: ועבדו את יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם אשר
 אקים להם: ואתה אל-יתרא עבדי יעקב נאס-יהוה ואל-תחת
 ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת-יושעך מארץ שבים ושב
 יעקוב ושקט ושאנן ואין מחרד: כי-אתך אני נאס-יהוה
 להושיעך כי אעשה כרה בכל-הגוים | אשר הפיצותיך שם
 אך אתך לא אעשה כרה ויסרתיך למשפט ונקמה לא אנקד:
 כי כה אמר יהוה אנוש לשברך נחלה מכתך: אין-הו דניך
 למזור רפאות תעלה אין לך: כל-מאהביך שכחך אותך לא
 דרשו כי מבת אויב הכיתיך מוסר אכזרי על רב עונך עצמו
 חפאתיך: מה-תזעק על-שברך אנוש מכאובך על | רב עונך
 עצמו חפאתיך עשיתי אלה לך: לכן כל-אחביך יאכלו וכל-
 צריך בלם בשבי ילכו והיו שאסוף למשפה וכל-גנזיך אתן
 רבו: כי אעלה ארבה לך וממזותיך ארפאך נאס-יהוה כי
 דחה קראו לך ציון היא דרש אין לה: כה | אמר יהוה הנני-
 עב שכות אהלי יעקוב ומשכנותיו ארחם ונכנתה עיר על-
 חלה וארמון על-משפטו ישב: ויצא מהם תודה וקול משחקים
 והרבתיים ולא ימעטו והכבדתיים ולא יצערו: והיו בני בקדם
 ועדתו לפני תבון ופקדתי על כל-לחציו: והיה אדירו ממנו
 ומשלו מקרבו יצא והקרבתיו ונש אלי כי מי הוא-יורה ערב
 רה לבו לנשת אלי נאס-יהוה: והיותם לי לעם ואנכי אהיה
 להם לאלהים: הנה | סערת יהוה חמה יצאה סער מתגורר על
 יוש רשעים יחול: לא ישוב חרון אפי-יהוה עד-עשתו ועד-
 ימו מזמות לבו באחרית הימים תתבוננו בה: בעת ההיא
 יס-יהוה אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל והמה יהוה
 לעם: כה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרירי חרב הלוחך

להרגיעו ישראל: מרחוק יהוה נראה לי ואהבת עולם אהבתיך
 על-כן משכתיך חסד: עוד אבנד ונבנית בתולת ישראל עוד
 תעדי תפיד ויצאת במחול משחקים: עוד תטעי כרמים בהרי
 שמרון נטעו נטעים וחללו: כי יש-יום קראו לצרים בחרו
 קומו ונעדרה ציון אל-יהוה אלהינו: כי-כה | אמר יהוה רפו
 ליעקב שמחה וצחלו בראש הגוים השמיעו הללו ואמרו הושע
 יהוה את-עמך את שארית ישראל: הנני מביא אותם מארץ
 צפון וקבצתיים מירמתי-ארץ בם עור ופסח הרה ויולדת יהוה
 קהר גדול ישובו הנה: בבכי יבאו ובתחנונים אויב לם אוליכם
 אל-גחלי מים בדרך ישר לא יפשלו בה כי היתתי לישראל
 לאב ואפרים בכרי הוא: שמעו דבר-יהוה גוים והגידו באיים
 מפרתק ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו ברעה עדרו: כי-
 פדה יהוה את-יעקב וגאלו מיד חזק ממנו: ובאו ורננו במרום-
 ציון ונהרו אל-טוב יהוה עדי-דגן ועל-תירש ועל-יצהר ועל-
 בני-צאן ונקר והיתה נפשם כגן רוח ולא-יוסיפו לדאבה עוד:
 אז תשמח בתולה במחול ובחרים וזקנים יחדו והפכתי אכלם
 לששון ונחמתים ושמחתים מיגונם: ורויתי נפש הכהנים השן
 ועמי את-טובי ישבעו נאס-יהוה: כה | אמר יהוה קול ברמה
 נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על-בניה מאנה להנחם
 על-בניה כי איננו: כה | אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך
 מרמעה כי יש שכר לפעלתך נאס-יהוה ושבנו מארץ אויב:
 ויש-תקנה לאחריתך נאס-יהוה ושבנו בגים לגבולם: שמוע
 שמעתי אפרים מתנודד יסרתני ואוסר בעגל לא רפד השבני
 ואשובה כי אתה יהוה אלהי: כי-אחרי שובי נחמתי ואחרי
 חודעי ספקתי על-יך בשתי וגם-נכלמתי כי נשאתי דרפה
 געורי: הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי-מדי דברי
 בו זכר אפרנו עוד על-בין המו מעי לו רחם ארחמנו נאס-
 יהוה: הציבי לך ציגים שמי לך תמרורים שתי לבך למסלך
 דרך הלכתי שובי בתולת ישראל שבי אל-עריך אלה: עד-מת
 תתחמקין תפת השובבה כי-ברא יהוה חרשה בארץ ונבדה

תסובב גבר: כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עוד ואמר
את הדבר הזה בארץ יהודה ובעריו בשוכי את שכנותם וברכב
יהוה גוה צדק הר הקדש: וישבו בה יהודה וכל עריו יהוה
אברים ונסעו בעדר: כי והריתי נפש עיפה וכל נפש דאבה
מלאתי: על זאת הקיצתי ואראה ושנתי ערבה לי: הנה ימים
באים גאס יהוה ונרעתי את בית ישראל ואת בית יהודה ורע
אדם ורע בהמה: ויהי כאשר שקדתי עליהם לנתוש ולנתוץ
וקהרם ולהאביר ולהרע בן אשקד עליהם לבנות ולנטוע גאס
יהוה: בימים ההם לא יאמרו עוד אבות אכלו בסר ושני בני
תקניה: כי אס-איש בעונו ימות בל-האדם האכל בסר
תקניה שניו: הנה ימים באים גאס יהוה וברתי את-בית
ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה: לא בברית אשר ברתי
את אבותם ביום החוקי בידם להוציאם מארץ מצרים אשר-
המה הפרו את בריתי ואנכי בעלתי בהם גאס יהוה: כי זאת
הברית אשר אכלת את-בית ישראל אחרי הימים ההם גאס
יהוה נתתי את תורתו בקרבם ועל-לבם אכתבנה והייתי להם
לאלהים והמה יהוה לי עם: ולא ילמדו עוד איש את-רעהו
ואיש את-אחיו לאמר דעו את-יהוה כי כולם ידעו אותי
למקמנם ועד גדולם גאס יהוה כי אסלה לעונם ולתפאתם לא
אזכר עוד: כה אמר יהוה נתן שמש לאור יומם חקת ירח
וקוכבים לאור לילה הנה הם ויהמו גריו יהוה צבאות שמו:
אס-משו החקים האלה מדפני גאס יהוה גם ורע ישראל
ישבתו מהיות גוי לפני כל-הימים: כה אמר יהוה אס-ימדו
שמים מלמעלה ויחקרו מוסדי-ארץ למטה גס-אני אמאס בכל-
זרע ישראל על-כל אשר עשו גאס יהוה: הנה ימים באים
גאס יהוה ונבנתה העיר ליהוה ממגדל הנגאל עד-שער הפנה:
ויצא עוד כנה המדה נגדו על גבעת גרב ונסב געתה: וכל-
העמק הפגרים ויהדשן וכל-השרמות עד-נחל קדרון עד-פנת
שער הפסים מזרחיה קדש ליהוה לא-ינתש ולא-יהרס עוד
לעולם:

שם סי' ל' כה אמר יהוה עוד ישמע במקום-זה אשר אתם
אמרים הרב הוא מאין אדם ומאין בהמה
בערי יהודה ובחצות ירושלם הנשמות מאין אדם ומאין יושב
ומאין בהמה: קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול בלה קול
אמרים הודו את-יהוה צבאות בי טוב יהוה בי לעולם חסדו
מבאים תודה בית יהוה כי אשוב את שכנות-הארץ כבראשנה
אמר יהוה: כה אמר יהוה צבאות עוד יהיה במקום הזה
החרב מאין-אדם ועד-בהמה ובכל-עריו גוה רעים מרפצים
צאן: בערי הדור בערי השפלה ובערי הנגב ובארץ בנימן
ובסביבי ירושלים ובערי יהודה עד תעברנה הצאן עד-ידי מנחה
אמר יהוה: הנה ימים באים גאס יהוה והקמתי את-הדבר הטוב
אשר דברתי אל-בית ישראל ועל-בית יהודה: בימים ההם ובעת
ההיא אצמיח לדוד צמח צדקה ועשה משפט וצדקה בארץ:
בימים ההם תושע יהודה וירושלם תשכון לבטח וזה אשר-
יקרא-לה יהוה א צדקנו: כה אמר יהוה לא-יפרת לדוד איש
ישב על-כסא בית-ישראל: ולכהנים הלויים לא-יפרת איש
מדפני מעלה עולה ומקטיר מנחה ועשה זבח כל-הימים: ויהי
דבר-יהוה אל-ירמיהו לאמור: כה אמר יהוה אס-תפרו את-
בריתי היום ואת-בריתי הקללה ולבלתי היות יומם-ולילה
בעתם: גם-בריתי תפר את-דוד עבדי מהיות-לו בן מלך על-
כסאו ואת-הלויים הכהנים משרתי: אשר לא-יספר צבא
השמים ולא ימד חול הים בן ארבה את-זרע דוד עבדי ואת-
הלויים משרתי אתי: ויהי דבר-יהוה אל-ירמיהו לאמר: הלוי
ראית מה-העם הזה דברו לאמר שתי המשפחות אשר בחר
יהוה בהם וימאסם ואת-עמי ינאצון מהיות עוד גוי לפניהם:
כה אמר יהוה אס-לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ
לא-שמתי: גם-זרע יעקב ודוד עבדי אמאס מקחת מזרע
משלים אל-זרע אברהם ישחק ויעקב כי-אשוב את-שבותם
ורחמתי:

עובדיה סי' א' חזון עבדיה גדה אמר אדני יהיה לאדם שמועד
שמענו מאת יהוה וציר בגוים שקח קומו
ונקומה עליה למלחמה: הנה קמץ נתתיך בגוים בזוי אתה מאד
ודון לבך השיאה שכני בחגיו סלע מרום שבתו אמר בלבבו מי
יורידני ארץ: אס-תגביה פגשור ואס-בין בוכבים שים קנף
משם אורידך נאס-יהוה: אס-נגבים באור-ך אס-שדרי לילה
איך גרמיתה הלוא ינגבו דים אס-בצרים באו לך הלוא ישארו
עללות: איך נחפשו עשו נבעו מצפניו: עד-הגבול שלחוף
בל אנשי בריתך השיאוך יכלו לך אנשי שלמה לחמד ישימו
מזור תחתיה אין תבונה בו: הלוא ביום ההוא נאס-יהוה
והאבדתי חכמים מאדום ותבונה מהר עשו: וחתו גבוריה
תימן למען יברת-איש מהר עשו מקטל: מחמס אחיך יעלב
תכסף בושה ונכרת לעולם: ביום עמדה מנגד ביום שקות
זרים חילו ונכרים באו שערו ועל-ירושלם יהו גורל גס-אתה
באחד מהם: ואל-תרא ביום-אחיה ביום נכרו ואל-תשמה לבני-
יהודה ביום אבדם ואל-תגדל פיה ביום צרה: אל-תבוא בשער-
עמי ביום אידם אל-תרא גס-אתה ברעתו ביום אידו ואל-
תשלחנה בחילו ביום אידו: ואל-תעמד על-הפרק להכרית
את-פליטיו ואל-תסגר שרדיו ביום צרה: ביי-קרוב יוס-יהוה
על-בל-הגוים כאשר עשית יעשה לך גמלה ישוב בראשך:
כי כאשר שתיתם על-הר קדשי ישתו כל-הגוים תמיד ושתו
ולעו והיו כלוא היו: ובתר ציון תהיה פליטה והיה קדש וירשו
בית יעקב את מורשיהם: והיה בית-יעקב אש ובית יוסף
להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא-יהיה שריד
לבית עשו כי יהוה דבר: וירשו הנגב את-הר עשו והשפלה
את-פ-שתים וירשו את-שדה אפרים ואת שדה שמרון ובנימן
את-הגלעד: וגלת החל-הנה לבני ישראל אשר-בנענים עד-
צרפת וגלת ירושלם אשר בספרד ורשו את ערי הנגב: ועלו
מושיעים בתר ציון לשפט את-תר עשו והיתה ליהוה
המלוכה:

זכריה סי' ח' ויהי דבר-יהוה צבאות לאמר: בזה אמר יהוה צבאות
קנאתי לציון קנאה גדולה וחמה גדולה קנאתי
לה: בזה אמר יהוה שבתו אר-ציון ושכנתי בתוך ירושלם
ונקראה ירושלם עיר האמת והר-יהוה צבאות הר הקדש: בזה
אמר יהוה צבאות עד ישבו זקנים וזקנות ברחבות ירושלם
ואיש משענתו בידו מרב ימים: ורחבות העיר ימלאו ילדים
וילדות משחקים ברחבתיה: בזה אמר יהוה צבאות כי יפלא
בעיני שארית העם הנה בימים ההם גס-בעיני יפלא נאס-יהוה
צבאות: בזה אמר יהוה צבאות הנני מושיע את-עמי מארץ
מזרח ומארץ מבוא השמש: והבאתי אתם ושכני בתוך ירושלם
והיו-ליל לעם ואני אהיה להם לאלהים באמת ובצדקה: בזה-
אמר יהוה צבאות תחזקנה ידיכם השמעים בימים האלה את
הדברים האלה מפי הנביאים אשר ביום יסד ביות-יהוה צבאות
ההיכל להפנות: כי לפני הימים ההם שכר האדם לא נהיה
ושכר הבהמה איננה וליצא ולבא אין-שלום מן-הצר ואשקה
את-כל-האדם איש ברעהו: ועתה לא בימים הראשנים אני
לשארית העם הנה נאם יהוה צבאות: כי-זרע השלום הניח
תמן פריה והארץ תתן את-יכולה והשמים יתנו טרם והנחלתני
את-שארית העם הנה את-בל-אדה: והיה כאשר הייתם קללה
בגוים בית יהודה ובית ישראל בן אושיע אתכם והייתם ברכה
אל תיראו תחזקנה ידיכם: כי כה אמר יהוה צבאות כאשר
זממתי להרע לכם בהקציה אבתיכם אתי אמר יהוה צבאות
ולא נחמתי: בן שבתו זממתי בימים האלה להיטיב את-ירושלם
ואת-בית יהודה אל תיראו: אלה הדברים אשר תעשו דברו
אמת איש את-דעהו אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם:
ואיש ואת-דעת רעהו אל תחשבו בלבבכם ושבעת שכר אל-
תאהבו כי את-בל-אלה אשר שנאתי נאס-יהוה: ויהי דבר-
יהוה צבאות אלי לאמר: בזה אמר יהוה צבאות צום הרביעי
וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית-יהודה
לששון ולשמחה ולמעדים טובים והאמת והשלום אהבו:

כה אמר יהוה צבאות עד אשר יבאו עמים וישבי ערים רבות :
והלכו וישבי אחת אל אחת לאמר נלכה תלכו לחלות את-
פני יהוה ולבקש את יהוה צבאות אלקה נסאני : וקאו עמים
רבים וגוים עצומים לבקש את יהוה צבאות בירושלם ולחלות
את פני יהוה : כה אמר יהוה צבאות בימים ההמה אשר יחזיקו
עשרה אנשים מקל לשנות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי
לאמר נלכה עמכם כי שמענו אלהים עמכם :

שם סי' יב משא דבר יהוה על ישראל נאס יהוה נטה שמים
ויסד ארץ ויצר רוח אדם בקרבן : הגה אנכי
שם את ירושלם ספר רעל לכל העמים סביב וגם על יהודה
יהוה במצור על ירושלם : והנה ביום ההוא אשים את ירושלם
אבן מעמסה לכל העמים כל עמסה שרוט ישראל ונאספו
עליה כל גווי הארץ : ביום ההוא נאס יהוה אבה כל סוס
בתמהון ורכבו בשגעון ועל בית יהודה אפקה את עיני וכל
סוס העמים אבה בערון : ואמרו אלפי יהודה בלבם אמצה לי
ישבי ירושלם ביהוה צבאות אלהיהם : ביום ההוא אשים את
ארפי יהודה ככור אש בעצים וכלפיד אש בעמיר ואכלו על-
ימין ועל שמאל את כל העמים סביב וישבה ירושלם עוד
תחתיה בירושלם : והושע יהוה את אהלי יהודה בראשנה למען
לאיתגדל תפארת בית דוד ותפארת ישב ירושלם על יהודה :
ביום ההוא יגן יהוה בעד וישב ירושלם והיה הנכשל בהם ביום
ההוא כדוד ובית דוד באלהים במלאך יהוה לפניהם : והנה
ביום ההוא אבקש להשמיר את כל הגוים הבאים על ירושלם :
ושפכתי על בית דוד ועל וישב ירושלם רוח חן ותחנונים
והביטו אלי את אשר דקרו וספרו עליו במספר עליה חיד והמר
עליו כדמר על דבבבור : ביום ההוא יגדל המספר בירושלם
במספר הרמון בבקעת מנדון : וספרה הארץ משפחות
משפחות לבד משפחת בית דוד לבד וגויהם לבד משפחת
בית נתן לבד וגויהם לבד : משפחת בית לוי לבד וגויהם
לבד משפחת השמעני לבד וגויהם לבד : כל המשפחות

הנשארות משפחת משפחת לבד וגויהם לבד :

שם סי' יג ביום ההוא יהיה מקור נפתח לבית דוד ולישבי ירושלם
לחפאת ולנדה : והנה ביום ההוא נאס יהוה צבאות
אכרית את שמות העצבים מן הארץ ולא יזכרו עוד וגם את-
הנביאים ואת דעות הטמאה אעביר מן הארץ : והיה כי ינבא
איש עוד ואמרו אליו אביו ואמו ולדיו לא תחיה כי שקר דבור
בשם יהוה ודקרהו אביו ואמו ולדיו בהנבאו : והנה ביום
ההוא יבשו הנביאים איש מחזינו בהנבאתו ולא ילבשו אהרת
שער למען פהש : ואמר לא נביא אנכי איש עבד אדמה אנכי
כי אדם הקנני מענני : ואמר אליו מה הפכות האלה בין ידיך
ואמר אשר הביתי בית מאהבי : חרב עורי על רעי ועל גבר
עמיתי נאס יהוה צבאות הך את הרעה ותפוצין הצאן והשכתי
ידי על הצערים : והנה בכל הארץ נאס יהוה פירשנים בה יברתו
יגועו והשלישית יותר בה : והבאתי את השלישית באש וצרפתים
כצורת את הכסף ובהנתים נבהן את הוזהב הוא יקרא בשמי
ואני אענה אתו אמרתי עמי הוא והוא יאמר יהוה אלהי :

שם סי' יד הגה יום בא ליהוה וחלק שללך בקרבך : ואספתי את
כל הגוים | אל ירושלם למלחמה ונלכדה העיר
ונשפו דבתים והנשים תשגלנה ויצא חצי העיר בגולה ויתר
העם לא יברת מן העיר : ויצא יהוה ונלחם בגוים ההם ביום
ההוא ביום קרב : ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים
אשר על פני ירושלם מקדם ונבקע הר הזיתים מחציו מזרחה
וימה גיא גדולה מאד ומש חצי ההר צפונה וחציו נגבה : ונסתם
גיא הרי כי יגיע גיהרם אל אצל ונסתם באשר נסתם מפני
הרעש בימי עזיה מלך יהודה ונבא יהוה אלהי כל יקר ושים
עמד : והנה ביום ההוא לא יהיה אור יקרות וקפאון : והנה יום
אחד הוא יודע ליהוה לא יום ולא לילה והנה לעת ערב יהיה
אור : והנה ביום ההוא יצאו מיסדיים מירושלם חצים אל ימים
הקדמוני וחצים אל ימים האחרון בקיץ ובהרף יהוה : והנה יהוה
למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד :

יפוב בל-הארץ בערכה מנבע לרמון נגב ירושלם וראמה וישבה
 תחתיה למשער בנימן עד-מקום שער הראשון עד-שער הפנים
 ומגדל הנגאל עד יקבי המלך: וישבו בה וחרם לא יהיה עוד
 וישבה ירושלם לבטח: וזאת תהיה המנפה אשר יגף יהוה את-
 כל העמים אשר צבאו על-ירושלם המק: בשרו והוא עמד על-
 רגליו ועיניו תמקנה בחריהן וישונו תמק בפיהם: והיה ביום
 ההוא תהיה מהומת-יהוה רבה בהם והחיוקי איש יד רעהו
 ועלתה ידו על-יד רעהו: וגם-יהודה תלקם בירושלם ואסף חיל
 גד-הגוים סביב זהב וכסף ובגדים לרב מאד: וכן תהיה מנפת
 הפוס הפרד הגמל והחמור וכל-הבהמה אשר יהיה במחנות
 ההמה במנפה הזאת: והיה כל-הנותר מכל-הגוים הבאים על-
 ירושלם ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך יהוה צבאות
 ולחג את-חג הסכות: והיה אשר לא-יעלה מאת משפחות
 הארץ אל-ירושלם להשתחות למלך יהוה צבאות ולא עליהם
 יהיה הגשם: ואם-משפחת מצרים לא-תעלה ולא באה ולא
 עליהם תהיה המנפה אשר יגף יהוה את-הגוים אשר לא יעלו
 לחג את-חג הסכות: זאת תהיה חפאת מצרים וחפאת כל-
 הגוים אשר לא יעלו לחג את-חג הסכות: ביום ההוא יהיה על-
 מצלות הפוס קדש ליהוה והיה הפירות בבית יהוה במזרקים
 לפני המזבח: והיה כל-סיר בירושלם וביהודה קדש ליהוה
 צבאות ובאו גד-הזבחים ולקחו מהם ובשלו בהם ולא-יהיה
 כגשגי עוד בבית-יהוה צבאות ביום ההוא:

כתובים

זכות יעקב שיסב נאכלו על יוסף למען עללו בניו מעלילות סקר וכלכלים פדחתו נס' ויקחל
 נסס נסס האל"י ז"ל :

כא למנצח מזמור ליהוה: יהוה בעזרה ישמח-מלך ובישועתך
 מה-יגיל מאד: תאנת לבו נתת לו וארשת שפתיו
 בל-מנעת פלה: בירתהדמנו ברכות טוב תשית לראשו עטרת

פיו: תיים | שאל ממך נתת לו ארץ ימים עולם ועד: גדול
 כבודו בישועתך הוד והדר תשנה עליו: בירתשיתהו ברכות
 רעד תתנהו בשמחה את-פניו: ביר-המלך בטח ביהוה ובחסד
 עליון בל-מוט: תמצא ידה דכל-איביה ימינה תמצא שואף:
 תשיתמו | כתנור אש לעת פניו יהודה באפו יבלעם ותאכלם
 אש: פרימו מארץ תאבד וזרעם מבני אדם: ביר-נטו עליך רעה
 חשבו מזמה בל-יזכרו: כי תשיתמו שכם במיתריך תכונן
 על-פניהם: רומה יהנה בעזרה נשירה ונזמרה גבורתך:

כא למנצח על-אילת השחר מזמור ליהוה: אלי אלי למה עזבתני
 רחוק מישועתי דברי שאנתי: אלהי אקרא יומם
 ולא תענה ולילה ולא-דומתה לי: ואתה קדוש יושב תהלות
 ישראל: בך בטחו אבותינו בטחו ותפקטמו: אליך זעקו ונמלטו
 בך בטחו ולא-בושו: ואנכי תולעת ולא-איש חרפת אדם
 ובזוי עם: בל-ראי ילעינו לי יפטירו בשפה יגיעו ראש: גל
 אל-יהוה יפלטו ויעלהו כי חפץ בו: ביר-אתה גתי מבטן
 מבטיחי על-שדי אמי: עליך השלכתי מרחם מבטן אמי אלי
 אתה: אל-תרחק ממני ביר-צרה קרובה ביר-אין עוזר: סבבוני
 פרים רבים אבידי בשן בתרוני: פצו עלי פיהם אריה טרף
 ושאג: בפנים נשפכתי והתפרדו כל-עצמותי היה לבי פדונג
 נמס בתוך מעי: יבש בחרש | פחי וישוני מדבק מלקוחי
 ולעפר-מות תשפתני: כי סבבוני כלבים עדת מרעים הקיפוני
 כארי ידי ורגלי: אספר בל-עצמותי המה יביטו יראיבי: יחלקו
 בגדי להם ועל-לבושי יפילו גורל: ואתה יהוה אל-תרחק
 אילותי לעזרתי חושה: הצילה מתרב נפשי מיד-כלב יחידתי:
 הושיעני מפני אריה ומקרגני רמים עניתני: אספרה שמך לאחי
 בתוך קהל אהללך: וראי יהוה הללוהו גד-זרע יעקב בפרוהו
 וגורו ממנו בל-זרע ישראל: כי לא-כזה ולא שקץ ענות עני
 ולא-הסתיר פניו ממנו וישועו אליו שמע: מאתה תהלתי בקהל
 רב גדרי אשלים נגד יראיו: ואכלו עגוים | וישבעו יתללו יהוה
 דרשו יחי לבבכם לעד: וזכרו | וישבו אל-יהוה כל-אפסי-ארץ

וושמתחו לפניה כל משפחות גוים : כי ליהנה המלוכה ומושל בגוים : אכלו וישתחוו כל דשני ארץ לפניו יכרעו כל יורדי עפר ונפשו לא תיה : זרע יעבדנו יספר לאדני לדור : יבאו ויגידו צדקתו לעם גולד כי עשה :

כס מזמור לדוד הכו ליהנה בני אלים הכו ליהנה כבוד ועז : הכו ליהנה כבוד שמו השתחוו ליהנה בהדרת קדש : קול יהוה על המים אל ההקוד הרעים יהוה על המים רבים : קול יהוה בגש קול יהוה בהדר : קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארתי הלבנון : וירקדם כמו עגל לבנון ושיריון כמו בן דאמים : קול יהוה הצב להקות אש : קול יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש : קול יהוה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו בלו אמר כבוד : יהוה למבול ישב וישב יהוה מלך לעולם : יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום :

כס למנצח משביל לבני קרח : כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אלך אלהים : צמאה נפשי ו לאלהים לאל הו מתו אבוא ואראה פני אלהים : היתה לי דמעת לחם יומם ולילה באמר אלי כל היום איה אלהיך אלה אוברה ו ואשפכה עלי נפשי כי אעבר א פסד אדם עד בית אלהים בקול רנה ותודה המון חוגג : מה תשתוחחי נפשי ותהמי עלי הותלי לאלהים ביעוד אודנו ישועות פניו : אלהי עלי נפשי תשתוחח על כן אזכרך מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער : תהום אל תתחום קורא לקול צנוריה בר משבריה ונגיד עלי עברו : יומם ו יצנה יהוה ו חסדו ובלילה שירה עמי תפקה לאל תני : אומרה ו לאל סלעי למה שכחתני למה קדר אלה בלחץ אויב : ברצה ו בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל היום איה אלהיך : מה תשתוחחי נפשי ומה תתהמי עלי הותילי לאלהים ביעוד אודנו ישועת פני ואלהי :

כס למנצח על ששנים לבני קרח משביל שיר ודירת :

ח רחש לפי ו דבר טוב אמר אני מעשי למלך לשוני עמי סופר מהיר : יפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך על כן ברכה אלהים לעולם : חגור חרבך על ירך גבור הודך וחרך : וחרך ו צלה רכב על ידי בר אמת וענה צדק ותורה גוראות ימינה : חציה שנונים עמים תחתיה יפלו בלב אויבי המלך : כסאך אלהים עולם ועד שבט מישר שבט מלכותך : אהבת צדק ותשנא רשע עדי כן ו משחה אלהים אלהיך שמן ששוי מחברך : מר ואהלות קציעות כל בגדותיך מן היכלי שז מי שמתוך : בנות מלכים ביקרותיך נצקה שגל לימינה בכתם אופיר : שמעית בת וראי ורטי אונה ושכחי עמד ובית אביך : ויתאו המלך יפיה כי הוא אדניך והשתחוו לך : ובת צר ו במנחה פניה יחלו עשירי עם : כל כבודך בת מקד פנימה ממשבצות זקב כבושה : לרקמות תובל למלך בתולות אחריה רעותיה מובאות קד : תובלנה בשמחת וגיל תבאנה בתכל מלך : תחת אבתיה יהיו בניה תשיתמו לשרים בכל הארץ : אוברה שמה בכל יד ודר על כן עמים יהודיך לעמם ועד :

עב לשלמה ו אלהים משפטיך למלך תן וצדקתך לבן מלך : ידיו עמד בצדק וענייך במשפט : ישאו הרים שקום לעם ונבעות בצדקה : ישפט ו עניי עם וישע לבני אביו וירפא עושק : יראוך עם שמש ולפני ירח דור דורים : ירד במטר על גן פרבים ורנף ארץ : יפרח בומיו צדיק ורב שלום עד בלי ירח וירד מים עדיים ומנהר עד אפס ארץ : לפניו יכרעו ציים ואיביו עפר ילחכו : מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו מלכי שבא וסבא אשבר יקריבו : וישתחוו לך כל מלכים בל גוים ועבדוהו : פריציל אביון משוע ועני ואין עוד לו : יחס על דל ואביון ונפשות אביונים וישע : מתוך ומחמם ונאל נפשם וינקר דמם בעיניו : ויחי ויתן ללו מזהב שבא ויתפלל בערו תמיד כל היום וברכהו : יהי פסת בר ו בארץ פראש הרים ירעש בלבנון פרו ייצאו מעיר בעשב הארץ : יהי שמו לעולם

לפני-שמש ינון שמו ויתברכו בו כל-גוים ואשרהו: ברוך יהוה
אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו: וברוך שם כבודו
לעולם וימלא כבודו את-כל הארץ אמן ואמן: קלו תפלות
דוד בן-ישי:

ט משפיל לאיתן האזרחי: חסדי יהוה עולם אשירה לך ודרו
אודיע אמונתך בפי: כי-אמרתי עולם חסד יבנה
שמים וחקין אמונתך בהם: בתי ברית לבחירי לשבעתי לדוד
עבדי: עד-עולם אבין ורעה ובגיתי לדוד-דוד כסאך סלה: וידרו
שמים פלאך יהוה אף-אמונתך בקהל קדשים: כי מי בשחק
יערף ליהוה ודמה ליהוה בבני אלים: אל נערץ בסוד-קדשים
רבה ונורא עד-ל-סביביו: יהוה ואלהי עבאות מי-כמוך חסין ו
יה ואמונתך סביבותיך: אתה מושל בגאות הים בשוא גליו
אתה תשבתם: אתה רבאת כחלל רחב ברוע ענה פורת
אויבך: לך שמים אף-לך ארץ תבל ומלאה אתה יסדמם:
צפון וימין אתה בראתם תבור וחרמון בשמך ירננו: לך ורוע
עם-גבורה תעז יהוה תרום ימיך: צדק ומשפט מכון כסאך חסד
ואמת יקדמו פניך: אשרי העם ידעי תרועה יהוה באור-פניך
יחלקו: בשמך יגלון כל-היום ובצדקתך ירומו: בירתפארת
עזמו אתה ובדצונך תרום קרננו: כי ליהוה מגננו ולקדוש
ישראל מלגנו: אז דברת-בחזון לחסידך ותאמר שויתי עזר
על-גבור הרימותי בחור מעם: מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי
משחתיו: אשר ידי תבון עמו אף-זרועי תאמצנו: לא-ישיא
אויב בו ובן-עולה לא יעננו: ובתותי מפניו צרו ומשנאו
אנוף: ואמונתו וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו: ושמתו בים ירו
ובנהרות ימינו: הויא יקראני אבי אתה אלי וצור ישועתי:
אף אני בכור אתנהו עליון למלכי-ארץ: לעולם אשמד-לו
חסדי ובריתי נאמנת לו: ושמתו לעד ורעו וכסאו בימי שמים:
אם-יעזבו בניו תורתו ובמשפטי לא ילכו: אם-חקתי יחללו

ט ומצותי לא ישמרו: ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם:
וחסדי לא-אפיר מעמו ולא אשקר באמונתו: לא-אחלל בריתי
ומוצא שפתי לא אשנה: אחת לשבעתי בקדשי אס-לדוד
אבנב: ורעו לעולם יהיה וכסאו בשמש נגדי: בנה יבון עוקם
ועד בשחק נאמן סלה:

קני שיר המעלות בשוב יהוה את-שיבת ציון היינו בקלמים:
אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אז יאמרו בגוים
הגדיל יהוה לעשות עם-אלה: הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו
שומחים: שובה יהוה את-שביתנו באפיקים פגנב: הורעים
בדמעה ברגה יקצרו: הלוד ילך ויבכה נשא משך-הזרע בא-
יבא ברגה נשא אלמתי:

קני שיר המעלות זכור-יהוה לדוד את כל-ענותו: אשר גשבע
ליהוה נדר לאביר ועקב: אם אבא באהל בתי אס-
אעלה על-ערש יצועי: אם-אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה:
עד-אמצא מקום ליהוה משגנות לאביר ועקב: הנה שמענוה
באפרתה מצאנוה בשד-יער: גבואה למשגנותיו גשתתורה
לברם רגיו: קומה יהוה למנוחתך אתה וארון עזך: להניף
ילבשו-צדק וחסידך ירננו: בעבור דוד עבדך אל-תשב פני
משיחך: גשבע-יהוה לדוד אמת לא-ישוב ממנה מפני בטנה
אשית לכסא-לך: אם-ישמרו בניך בריתי ועדתי זו אלמדם
נס-בניהם עדי-עד ישובו לכסא-לך: כי-בחר יהוה בציון אנה
למושב לו: ואת-מנוחתי עדי-עד פה אשב כי אותיה: צידה
ברך אברך אבינוה אשביע לחם: ובהניה אלביש ישע וחסידיה
רגן ירננו: שם אצמיס קרן לדוד עבדתי נר למשיחי: אויביו
אלביש בשת ועליו יציץ גזרו:

דניאל סי' ו' בשנת חנה לבלשאצר מלך בבל דניאל חלם חנה
וחזו ראשה על משכבה בארץ חלמא כתב
ראש מלון אמר: ענה דניאל ואמר חנה הנית בחזו עס-ליליא
וארו ארבע רוחי שמיא מגיחן לימא רבא: וארבע חיון כרבון
סלקן מן-ימא שגין דא מן-דא: קדמותא כארעה נפין דיי-נשר
לה חנה הנית עד דיי-מרישו גפה ונטילת מן-ארעא ועל-הנה
כאנש הקימת ולבב אנש יהיב לה: וארו חנה אחרי תנונה
דמיה רוב ולשטר-חד הקימת ותלת עלעין בפמה בין שנה
ובן אמרין לה קומי אכלי בשר שגיא: באתר דנה חנה הנית
וארו אחרי כגמר ולה נפין ארבע דיי-עוף על-גפה וארבעה
ראשין לחיותא ושלטון יהיב לה: באתר דנה חנה הנית בחזו
ליליא וארו חנה רביעאה דחילה ואמתני ותקיפא יתירה ושנין
די-פרזל לה ררבון אכלה ומדקה ושאר פרגלה רפסה והיא
משניה מן-בל-חיותא די קדמה וקרנין עשר לה: משתבל הנית
בקרניא ואלו קרן אחרי ועירה סלקת ביניהון ותלת מן-קרניא
קדמיתא אתעקרה מן-קדמה וארו עינין פעיני אנשא בקרנא-
דא ופם ממלל ררבון: חנה הנית עד די גרסון רמיו ועתיק
יומין יתב לבושה בתלג חור ושער ראשה בעמר גקא ברסיה

לאדינו

אין חנוי חנוי זה בלשאר ריי די צבל דניאל קואיניו צידו אי צייוניס די סו קאציקס סוצרי
קו יוזאס איסטונקס חיל קואיניו איסטריציו פריסיפיו די פאלאצראס דיסו: ריספונדי
דניאל אי דיסו ציחין אירס אינוי צייונין די לה נוצי אי דיסיירו קואטרו צייטוס דילוס סילוס
קונבאטיניס אלה נאר לה גראנדי: אי קואטרו אלינאניאס גראנדיס קואיניס די לה נאר
דינולדאס אסטס די אסטס: לה פרינרה סוס אלס אי אירס אלסאדה די לה סירה אי סוצרי
ציחין אירס אסטס קי אירס פאלדאס סוס אלס אי אירס אלס די אגילס אה חיליא
פייס קונו צארוני סו אליצאנו אי קוראסון די צארוני פואי דארו חיליא: אי דיסיירו אלינאניא
אורס סיונדה אסינאצאס אה חונסו אי אה לארו חנוי סו אליצאנו אי טריס קוסטייליאס
אינסו נוקס אינטי סוס דינטיס אי אכסי דמיאן אה חיליא אליצאנו קומי קאכני מונס:
דיספואיס די אסטס ציחין אירס קונו אגיטארי אי חיליא אלס קואטרו די אצי סוצרי
סו קואיניס אי קואטרו קאציקאס אלה אלינאניא אי פודיסטאניא אירס דארו
חיליא: דיספואיס די אסטס ציחין אירס חין צייוניס די לה נוצי אי דיסיירו
אלינאניא קואטיני טינורח אי פאצרו אי פואיסי דינאזיאדס נינטי אי דינטי די
פירו חיליא גראנדיס קונויליא אי דינאנאצאס אי לוקי רונאניסיה קונסוס פייס ריחלייאצא
אי חיליא דינולדאס נאס קי טודאס ללס אלינאניאס די אגטיס די חיליא אי קואיניס
דיס חיליא: פאראן וינטיס אירס אינלס קו אירטס אי דיסיירו קואיניו חוסרו פיקיניו
סוציו אינטי חילייוס אי טריס די לוס קואיניס לוס פרינורס סו אראנארוני דילאנטי
די חיליא אי דיסיירו חוזוס קונו חוזוס די צארוני חיליא קואיניו אסטס אי אי נוקס חללן

שביבן די-נור גלגלוהי גור דלק: גהר דינור נגד ונפק מן-
קדמוהי אלף ארפין ישמשונה ורבו רבון קדמוהי יקומין דינא
יתב וספרין פתיחו: חנה הנית בארץ מן-קל מליא רברבתא
די קרנא ממללא חנה הנית עד די קטילת חיותא והובד גשמה
ויהיבת לקדת אשא: ושאר חיותא העדיי שלמנהון וארבה
בתין יהיבת להון עד-זמן ועדן: חנה הנית בחזו ליליא וארו
עס-עניי שמיא בקר אנש אמה הוא ועד-עתיק יומיא מטה
וקדמוהי הקרבוהי: וזה יהב שלטון ויקר ומלכו וכל עממיא
אמיא ולשניא לה יפלחון שלמנה שלטון עלם די-לא יעדה
ומלכותה די-לא תתחבל: אחברית רוחי אנא דניאל בנו גרנה
וחזו ראשי יבהלני: קרבת על-חד מן-קאמיא ויציא אבעא
מנה על-גל-דנה ואמר-לי ופער מליא יהודעני: ארין חיותא
רברבתא די אגין ארבע ארבעה מלכין יקומין מן ארעא:
ויקבלון מלכותא קדישי עליגין ויחסגון מלכותא עד-עלמא
ועד עלם עלמא: ארין צבית ליצבא על-חיותא רביעיתא די-

לאדינו

גראנדיס: ציחין אירס אסטס קי סיליאס חילארוני אי צייו די דאס אירס אסינארו סו
ציסידו קונו ניצי בלאקס אי קאציליו די סו קאציקס קונו לאנה לינטיא סו סיליאס
סונטייליאס די פואיני סוס רואידאס פואיניו חרדיין: ריאו די פואיני סו סונטייליאס
אי סיליאס דילאנטי די חיל ניל די נילס לו סירניאן אי מילאריא די מילאריאס
דילאנטי די חיל סו אליצאנו פארה צוסיקיו פואי אסינארו אי לוס ליצרוס פואיניו
אזיירטוס: ציחין אירס איסטונקס די נח די ללס פאלאצראס גראנדיס קי חיל קואיניו חללצא
ציחין אירס אסטס קו אירס נאטאדה לה אלינאניא אי אירס פירדו סו קואיניו אי אירס
דארו אה חרדיורס די פואיני: אי ריססו די ללס אלינאניאס סירו סו פודיסטאניאס אי
לונורה חין צידאס אירס דארו חיליאס אסטס סינפו אי אורס: ציחין אירס חין צייוניס די
לה נוצי אי דיסיירו קון נטיס די לוס סילוס קונו חיל די צארוני צייוני אירס אי אסטס צייו
די דאס חיליא אי דילאנטי די חיל לו אלינארוני: אי חיל פואי דארו פודיסטאניאס אי אורס
אי ריטו אי טודוס לוס חיליאס צינטיילייוס אי לינאזיאס חיל סירניאן סו פודיסטאניאס
פודיסטאניאס די סינפרי קי נון סו סיראס אי סו ריטו קי נון סו דאניאס: פואי
איסטראניארו ניי אסטריטו יו דניאל אינטי סו ציניאס אי צייוניס די ניי קאציקס ניי
אסורצארוני: אלינאני סירקס חנו די לוס פארארוס אי צירדוד דינאנטי די חיל סוצרי טודו
איסטו אי דיסו חנוי אי קולטורס די ללס קואס ניי חיו סאציר: איסטאס אלינאניאס גראנדיס
קי חיליאס קואטרו קואטרו רייס סו אליצאנו פארה די לה סירה: אי דיסיירו חיל ריטו
סאטוס חלסוס אי אירידארוני חיל ריטו אסטס סינפרי אי אסטס סינפרי די סינפריס: איס-
טונקס איצילונטי פור סירטיקארוני פור לה אלינאניא קוארטינס קי אירס דינולדאס נאס
קי טודאס חיליאס סינורח דינאזיאדס נינטי סוס דינטיס די פירו אי סוס חיליאס די
חירו קונוח דינאנאצאס חיל: די רונאניסיה קונסו פייא ריחלייאצאס: אי פור לוס קואיניס

ת שניה מן פלה דחילה ותירה שנה דיין פרול וספרה דיין
 חש אכלה מדקה ושאר פרגלה רפסה : ועל קרניא עשר
 די בראשה ואחר די סלקת ונפלה מן קדמה תלת ומקנא
 דבן וענין לה ופס ממלל רברבן וחווה רב מן חכרתה : הוה
 הוית ומקנא רבן עבדא קרב עס קדישין ונבלה להן : עד די
 אתה עתיק וימיה ודינא יהב לקדישי עליונן וזמנא מטה
 ומלכותא החסנו קדישין : בן אמר חיותא רביעיתא מלכו
 רביעאה תהוא בארעא די תשנא מן בל מלכותא ותאכל בל
 ארעא ותדישנה ותדקנה : ומקנא עשר מנה מלכותה עשרה
 מלכין ומין ואחרן ימים אחריון והוא ישנא מן קדמיה ותלתה
 מלכין יהשפיל : ומדן לצד עלאה ומדר ולקדישי עליונן
 ובלא ויספר להשניה ומנין ודת ויתבהבין בידה עד עתה ועדין
 ופלג עתה : ודינא ותב ושלמנה והעדין להשמדה ולהובדה
 עד סופא : ומלכותא ושלמנא ורבותא די מלכות תחות בל
 שמיה יהיבת לעם קדישי עליונן מלכותה מלכות עלם וכל
 שלמניה לה יפלחון וישתמעון : עד גה סופה די מלתא אנה
 דינאל שניא ורעיונן בהלנני וזיני ישתנון עלי ומלחא ברבי
 נמרת : ואמר קדיש

לא דינו

דיים קי אינכו קאציסה אי חוטרו קי סוציאה אי קאלייאן דינאטרי די חילייה טרים אי חיל
 קולירו חיסטי אי קי חוזה חילייה אי בוקס חללון גראנדיוס אי סו ציסטה גראנדי ונאס קי
 סו קונסאנייה : צילין חירה אי חיל קואיסאנו חיסטי חזיאה קון סאנטוס אי פואדריאה חילייוס :
 חסטה קי צינו ציפו דו דיאס אי חיל צואיסיו דיי חסאנטוס חלטוס אי חיל טיינפו חילייו אי
 חיל ריינו חירידארון סאנטוס : חאסי דיטו לה חילונאנייה קוארטינה ריינו קוארטינו סירה חילנס
 חירי קי קי דיינודארס ונאס קי טרוס לוס ריחיס אי חילונארס טודה לה טיינרה אי לה טרילינארס
 חוטרו סי חילונארס דיטרס די חילייוס אי חיל קי דיינודארס ונאס קי לוס פרינורוס אי
 טרים רייס חרה חנאסאר : אי חילונארס חפארטי די חיל חלטו חללארס אי חסאנטוס חילונארס
 אי חילונארס פור דיינודארס חלזוס אי חיל חירחן חלזוס חין סו חלטו חסטה טיינפו אי טיינפוס
 אי חילונארס די טיינפוס : אי פור גואיסיו חוה חילונארס אי סו פודיסטאנייה חילזון טיראר
 פור דיטרסוראי אי פור דיטרסוראי חסטה חיל קאצו אי ריינו אי פודיסטאנייה חיל גראנדיוס די לוס
 רייס דינאטו די טודוס לוס סיינוס חוה חלזו חילונארס חלטוס סו ריינו ריינו די סיינפרי
 חיל טודוס לוס סו דיטרסוראים חיל סירכאן אי חוה דיסיראן : חסטה חיל קאצו די לה קוזס
 חיל דינאל חוה חיל סיינפרינורוס סו חילונארס אי חיל קאצו חילונארס סו דינודארס חיל לה
 קוזס חין חיל קוארסון גוארדי :

סנהדרין

פרק חלק דף צ"ז ע"ב :

תנאי רבי נתן אומר מקרא זה נוקב ויורד עד התהום פי עוד
 חוון למועד ויפח לקץ ולא יבזב אם יתמהמה חכה לו
 פי בא יבא לא יאחר לא כרבותינו שהיו דורשין עד עדין ועדין
 ופלג עדין ולא ברבי שמלאי שהיה דורש האכלתם לחם דמעה
 ותשקמו בדמעות שלישי ולא ברבי עקיבא שהיה דורש עוד
 אחרת מעט היא ואני מדעיש את השמים ואת הארץ [אלא]
 מלכות ראשון שבעים שנה מלכות שניה חמשים ושתים
 ומלכות בן פניבא שתי שנים ומחצה מאי ויפח לקץ ולא יבזב
 אומר רבי שמואל בר נחמני אומר רבי יונתן תפח עצמן של
 מחשבי קצין שהיו אומרים כיון שהגיע הקץ ולא בא שוב אינו
 בא אלא חכה לו שנאמר אם יתמהמה חכה לו שמא תאמר
 אנו מחבין והוא אינו מחכה תלמוד לומר לבן יחכה יהוה
 לחננכם ולבן ירום לרחמכם. וכי מאחר שאנו מחבים והוא מחכה
 מי מעבב מדת הדין מעבבת. וכי מאחר שמדת הדין מעבבת
 אנו למה מחבין לקבל שבר שנאמר אשרי כל חוכי לו. אומר
 אביי לא פחית עלמא מתלתין ושתא צדיקי המקבלי אפי
 שכינה בקל דרא שנאמר אשרי כל חוכי לו לוי בגמטריא
 תלתין ושתא חווי איני והאמר רבא דרא דקמי קודשא בריך
 הוא תמני סרי אלפי פרסאי הוא שנאמר סביב שמונה עשר
 אלה לא קשיא הא דמסתבלי באיספקלריא המאירה הא
 דמסתבלי באספקלריא שאינה מאירה. ומי נפיש כולי האי
 והאמר חזקיה אומר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי
 ראיתי בני עליה והם מועטים אם אלה הם אני ובני מהם אם
 מאה הם אני ובני מהם אם שנים הם אני ובני מהם לא קשיא
 הא דעילי בכר הא דעילי בלא בר אומר רב גרדו כל הקצין
 ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים ושמואל אומר

דין לאכל שיעמוד באבלו בתנאי רבי אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין ואם לאו אין נגאלין אמר לו רבי יהושע אם אין עושין תשובה אין נגאלין אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות בהמן וישראל עושין תשובה ומחזירין למוטב. תניא אידך רבי אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין שנאמר שובו בני ישראל אל ארפא משובותיכם אמר לו רבי יהושע והלא כבר נאמר חנם נמפרתם ולא בכסף תגאלו חנם נמפרתם בעבודה זרה ולא בכסף תגאלו לא בתשובה ומעשים טובים אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע ולא כבר נאמר שובו אלי ואשובה אליכם אמר לו רבי יהושע והלא כבר נאמר כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה והבאתי אתכם ציון אמר לו רבי אליעזר והלא כבר נאמר בתשובה ונחת תנשעון אמר לו רבי יהושע לרבי אליעזר והלא כבר נאמר בזה אמר יהוה גואל ישראל קדושו לבזה נפש למתעב גוי לעבד מושלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו אמר לו רבי אליעזר והלא כבר נאמר אם תשוב ישראל נאם יהוה אלי תשוב אמר לו רבי יהושע וחלא כבר נאמר ואשמע את האיש לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאר ודרם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בתי העולם כי למועד מועדים ונצוי ובכלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה ושתק רבי אליעזר. ואמר רבי אבא אין לך קץ מגולה מזה שנאמר ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאנו לעמי ישראל רבי אליעזר אומר אף מזה שנאמר כי לפני תמים האלה שכר האדם לא נהיה ושכר הבהמה איננה ליוצא ולבא אין שלום מן הצד מאי ליוצא ולבא אין שלום מן הצד רב אמר אף תלמידי חכמים שנתוב בהם שלום דכתיב שלום רב לאוהבי תורתך אין שלום מפני צד ושמאל אמר עד שיהיו כל השערים פולין שקולין אמר רבי חנינא אין בן דוד בא עד שיתבקש דג לחולה ולא ימצא שנאמר אז אשקיע מימיהם ונהרותם בשמן אוליד וכתוב בתריה ביום ההוא אצמיה קרן לבית ישראל אמר רבי חמא בר

יב חנינא אין בן דוד בא עד שתכלה מלכות הנזלה מישראל שנאמר וברת הנזלים במזמרות וכתוב בתריה בעת ההיא יובל שי ליהוה צבאות עם ממושך וממורט אמר זעירי אמר רבי חנינא אין בן דוד בא עד שיכלו גפי הרוח מישראל שנאמר כי אז אסיר מקרבך עליוי גאותך וכתוב והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם יהוה אמר רבי שמלאי משום רבי אליעזר ברבי שמעון אין בן דוד בא עד שיכלו כל שופטים ושופרים מישראל שנאמר ואשיבה ידי עליך ואצרוף כבוד סיניך וגומר ואשיבה שופטיך אמר עילא אין ירושלים נפרת אלא בצדקה שנאמר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה אמר רב פפא אי בטלי יהורי בטלי אמגושי אי בטלי דייני בטלי גזירפטי אי בטלי יהורי בטלי אמגושי דכתיב ואצרוף כבוד סיניך ואסירה כל בדיליך ואי בטלי דייני בטלי גזירפטי דכתיב הסיר יהוה משפטיך פנה אויבך אמר רבי יוחנן אם ראית דור שמתמעט והולך חכה לו שנאמר ואת עם עני תושיע וגומר אמר רבי יוחנן אם ראית דור שצרות רבות באות עליו בנהר חכה לו שנאמר כי יבא בנהר צר רוח יהוה נססה בו וסמיד ליה ובא לציון גואל ואמר רבי יוחנן אין בן דוד בא אלא בדור שכלו זכאי או כלו חייב בדור שכלו זכאי דכתיב ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ בדור שכלו חייב דכתיב וירא כי אין איש נישתומם כי אין מפגיע וכתוב למעני אעשה אמר רבי אלכסנדר רבי יהושע בן לוי רמי פתיב בעתה וכתוב אחישנה זכו אחישנה לא זכו בעתה אמר רבי אלכסנדר רבי יהושע בן לוי רמי פתיב נארו עם ענני שמיא כבר אינש אתי וכתוב עני ורוכב על חמור זכו עם ענני שמיא לא זכו עני רוכב על חמור אמר ליה שבור מלבא לשמואל אמריתו משיח על חמרא אתי אשדר ליה סוסיא ברקא דאית לי אמר ליה מי אית לך בר חזר גונני רבי יהושע בן לוי אשבתיה לאלהיו דהוה קאים אפתחא דמערתא דרבי שמעון בן יוחאי אמר ליה אתינא לעלמא דאתי ואמר ליה אם ירצה אדון הזה אמר רבי יהושע בן לוי שנים ראיתי

וקול שלשה שמעתי אמר ליה אימת אתי משיח אמר ליה זיל
 שיליה לדידיה והיכא יתיב אפיתחא דרומי ומאי סימניה יתיב
 ביני עני סובלי חלאים וכולן שרו ואסירי בתר זימנא איהו שרי
 חד ואסיר חד אמר דלמא מיבענא דלא איענב אזיל לנביה
 אמר ליה שלום עליך רבי ומורי אמר ליה שלום עליך בר לואי
 אמר ליה לאימת אתי מר אמר ליה היום אתא לגבי אליהו
 אמר ליה מאי אמר לך אמר ליה שלום עליך בר לואי אמר
 ליה אבטתך לך ולאביך לעלמא דאתי אמר ליה שקורי קא
 שקר בי דאמר לי היום אתניא ולא אתא אמר ליה הכי אמר לך
 היום אם בקולו תשמעו שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קיסמא
 אימתי בן דוד בא אמר מתירא אני שמא תבקשו ממני אות
 אמרו לו אין אנו מבקשין ממך אות אמר להן לכשיפול השער
 הנה ויבנה ויפול ויבנה ויפול ואין מספיקין לבנותו עד שבן דוד
 בא אמרו לו רבי תן לנו אות אמר להן ולא בך אמרתם לי
 שאין אתם מבקשין ממני אות אמרו לו ואף על פי כן אמר
 אם בך יתפכו מי מערת פמיים לדם ונתפכו לדם בשעת
 פטירתו אמר להם העמיקו לי ארוגי שאין כל הקל ורקל שבבבל
 שאין סוס של פרסיים נקשר בו ואין לך כל ארון וארון שבארץ
 ישראל שאין סוס מדי אוכל בו תבן אמר רב אין בן דוד בא
 עד שתתפשט מלכות הרשעה על ישראל תשעה חדשים
 שנאמר לבן יתגם עד עת יולדה ילדה ויתר אחיו ישובו על
 בני ישראל אמר עולא ייתי ולא אחמיניה וכן אמר רבא ייתי
 ולא אחמיניה רב יוסף אמר ייתי ואזבי דאתיב בטולא דכופיתא
 דחמרי אמר ליה אבבי לרבא מאי טעמא אי לימא משום חבלו
 של משיח והתניא שאלו תלמידיו את רבי אלעזר מה יעשה
 אדם ויגאל מחבלו של משיח יעסוק בתורה ובגמילות חסדים
 ומר הא תורה והא גמילות חסדים אמר שמא יגרום החטא
 בדרבי יעקב בר אידי דרבי יעקב בר אידי רמי בתיב הנה אנכי
 עמך ושמרתיה בכל אשר תלך ובתיב וירא יעקב מאד ויצר
 לו שדה מתירא שמא יגרום החטא בדתניא עד יעבור עמך

יהנה זו ביאה ראשונה עד יעבור עם זו קניית זו ביאה שניה
 אמור מעתה ראויים היו ישראל לעשות להם גם בביאה שניה
 בביאה ראשונה אלא שגרום החטא וכן אמר רבי יוחנן ייתי
 ולא אחמיניה אמר ליה ריש לקיש מאי טעמא אי לימא משום
 דכתיב כשאר יגוס איש מפני הארי ופגעו הדוב וסמך ידו אל
 הקיר ונשכו גחש בא ואראך הוגמתו בעולם הזה בזמן שאדם
 יוצא לשדה ופגע בו סנטר דומה כמי שפגע בו ארי נכנס לעיר
 ופגע בו גפאי דומה כמי שפגעו דוב נכנס לביתו ומצא בניו
 ובני ביתו מוטלין ברעב דומה כמי שנשכו גחש אלא משום
 דכתיב שאלו נא וראו אם ילד זכר מהווע ראיתי כל גבר ידיו
 על חלציו ביולדה ונתפכו כל פנים לירקון מאי ראיתי כל גבר
 אמר רבא בר יצחק אמר רב מי שגל גבורה שלו ומאי ונתפכו
 כל פנים לירקון אמר רבי יוחנן פמליא של מעלה ופמליא של
 מטה בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא הללו מעשה ידי והללו
 מעשה ידי איך אאבד אלו מפני אלו אמר רב פפא היינו דאמרי
 אינשי רהיש ונפיל תורה ואזיל ושדי ליה סוקיא באורייה אמר
 רב גידל אמר רב עתידין ישראל דאכלי שני משיח אמר רב
 יוסף פשיטא ואלא מאן אכיל להו חילק ובילק אכלי להו לאפוקי
 מהרבי הלל דאמר אין משיח לישראל שגבר אכלוהו בימי
 הזקיה אמר רב לא אברי עלמא אלא לדוד. ושמואל אמר
 למשה ורבי יוחנן אמר למשיח מה שמו דבי רבי שילא אמרו
 שילא שמו שנאמר עד בי יבא שילא דבי רבי ינאי אמרי יגון
 שמו שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ויגון שמו דבי רבי חנינה
 אמרי חנינה שמו שנאמר אשר לא יתן לכם חנינה ויש אומרים מנחם
 בן חזקיהו שמו שנאמר כי רחק ממני מנחם משיב נפשי רבגן
 אמרי חיוורא דבי רבי שמו שנאמר אכן חליינו הוא נשא
 ומכאובנו סבלם ואנחנו השבנוהו נגוע מכה אלהים ומענה אמר
 רב נחמן אי מן חייא הוא בגון אנא שנאמר ויהי אדירו ממנו
 ומישלו מקרבו יצא אמר רב אי מן חייא הוא בגון רבינו תמרוש
 אי מן מתניא הוא בגון דניאל איש תמורות:

אמר רב יהודה אמר רב עתיד הקדוש ברוך הוא להעמיד להם דוד אחר שנאמר ועבדו את יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם הקים לא נאמר אלא אקים א"ל רב פפא לאביי והפתיב ודוד עבדי נשיא להם לעולם בגון קיסר ופלגו קיסר הרש רבי שמלאי מאי דכתיב הוי המתאווים את יום יהוה למה זה לכם יום יהוה הוא חשך ולא אור משל לתרנגול ועטלף שהיו מצפין לאור אמר ליה תרנגול לעטלף אני מצפה לאורה שאורה שלי היא ואתה למה לך אורה והיינו דאמר ליה ההוא מינא לרבי אבהו אימתי אתי משיח אמר ליה לבי חפי להו חשוכא להנהו אינשי אמר ליה מילט קא לייסת לי אמר ליה קרא בתיב בי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח יהוה וכבודו עליך יראה. תניא רבי אליעזר אומר ימות המשיח ארבעים שנה שנאמר ארבעים שנה אקוט בדור רבי אלעזר בן עזריה אומר שבעים שנה שנאמר והיה ביום ההוא וגשבת צור שבעים שנה בימי מלך אחד או יהוה מלך מיוחד הוי אומר זה משיח רבי אומר שלשה דורות שנאמר ייראוך עם שמש ולפני ירח הור הורים רבי הלל אומר אין להם משיח לישראל שקבר אכלוהו בימי חזקיה אמר רב יוסף שרי ליה מריה לרבי הלל חזקיה אימת הנה גבית ראשון ואלו זכריה קא מתנבי בבית שני ואמר גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונות תניא אידך רבי אליעזר אומר ימות המשיח ארבעים שנה כתיב הקא וענף נרעיבך ויאכילך וכתיב התם שמתנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה רבי דוסא אמר ארבע מאות שנה כתיב הקא ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה וכתיב התם שמתנו כימות עניתנו רבי אומר שלש מאות וששים וחמש שנה במנין ימות החמה שנאמר כי יום נקם בלבי ושנת גאולי בצה מאי יום נקם בלבי אמר רבי יוחנן ללבי גליתי לאכרי לא גליתי רבי שמעון בן לקיש אמר ללבי גליתי למלאכי השרת לא גליתי תני אבימי בריה דרבי אבהו ימות המשיח לישראל שבעת אלפים שנה שנאמר

במשוש חתן על בלה ישיש עליך אלהיך אמר רבי יהודה אמר שמואל ימות המשיח במיזם שנברא העולם ועד עכשיו שנאמר בימי השמים על הארץ רב גחמן בר יצחק אמר בימי נח עד עכשיו שנאמר כי מי נח זאת לי אשר גשבעתי אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים בלם לא נתנבאו אלא לימות המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלהים וזלתה יעשה למתנה לו ופליגא דשמואל דאמר שמואל אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שבעוד מדכות בלבד ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים לא נתנבאו אלא לבעלי תשובה אבל צדיקים גמורים עין לא ראתה אלהים וזלתה ופליגא דרבי אבהו דאמר רבי אבהו אמר רב מקום שבעלי תשובה עומדין שם צדיקים גמורים אינן עומדין שם שנאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב ברישא רחוק וקרוב מאי רחוק רחוק דמעיקרא ומאי קרוב קרוב דמעיקרא וידהשתא ורבי יוחנן אמר לרחוק שהוא רחוק מעבירה קרוב שהוא קרוב לעבירה ונתרחק ממנה אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים בולן לא נתנבאו אלא למשיח בתו לתלמיד חכם ולעושה פרקמטיא לתלמיד חכם ולמהנה תלמיד חכם מנכסיו אבל לתלמידי חכמים עצמן עין לא ראתה אלהים וזלתה מאי עין לא ראתה אמר רבי יהושע בן לוי זה יין המשמר בעגביו מששת ימי בראשית ריש לקיש אמר זה ערן עין לא ראתה מעולם ואם תאמר אדם היכן דר בגן ואם תאמר גן הוא ערן תלמוד לומר ונהר יוצא מערן להשקות את הגן:

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון קם רבי שמעון בפלגו ליליא למלעו באורייתא קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה פתח רבי שמעון ואמר פאיל תערוג על אפיקי מים בן נפשי תערוג אליה אלחים האי קרא איקמוהו חבריא זפאין אינון ישראל דקדשא בריך הוא יתב לן אנרייתא קדישא ואורייתא לן גשמתין קדישין מאתר קדישא בגין למעבד פקודיה ולאשתעשעא באורייתא דכל מאן דאשתעשע באורייתא לא דחיל מכללא דכתיב לילי תורתך שעשעני אזו אבדתי בעיני מאן אינון שעשועי אורייתא דאורייתא שעשועים אקרי דכתיב ואהיה שעשועים יום יום ודא הוא דתנין קדשא בריך הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן מאי ראשתעשעא בגין למחדי בהו דתנין זפאין אינון צדיקיא דכתיב בהו אז תתענג על יי בגין לאתענגא מכהו שקוי דנחלא כמה דאת אמר והשביע בצחצחות נפשך בבבול קדשא בריך הוא משתעשע בהו מכהו שקוי דנחלא דמתענגו בהו צדיקיא ועל דא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא וכל מאן דאשתעשע באורייתא זבי לאשתעשעא עם צדיקיא מכהו שקוי דנחלא תאנא כאיל תערוג על אפיקי מים דא כנסת ישראל כמה דאת אמר אילותי לעזרתי חושיה תערוג על אפיקי מים ודאי לאשתקיא משקוי דמבוע דנחלא על ידי צדיק תערוג כמה דאת אמר לערונת הבושם בן נפשי תערוג אליה אלחים לאשתקיא מנך בעלמא דין ובעלמא דאתי מבועי נחלא מאן אינון מבועי חד לעילא דכתיב ונקה ויצא מעדן להשקות את הגן וגומר ומתמן גניד ונפיק ומשקוי גנתא וכל אינון נחלין בגדין ונפקין ומתבגשין בתרי מבועין דאקרון נצח תווד ואלין אקרון אפיקי מים בהווא דרגא דצדיק דנפיק ונגיד מניה ומשתקיא גנתא בגין כך איל וצבי פחדא משתבחי עשרת ויסוד צדיק וצדק תאנא פתיב קוד יי יחולל אילות אילות פתיב חסד דא אילות השדה דתניא בפלגית ליליא בשעתא דקדשא בריך הוא עאל לגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא האי קול נפיק וקאיב כל אינון אילותא דסחרני פורסייא וקריא קדישא הוה דכתיב ששים גבורים סביב לה דבר אחר יחולל אילות כמה דאת אמר חוללה ידו נחש גריות ויחושף יעורות כמה דאת אמר ביערת הדבש וכתיב אכלתי יערי עם דבשי ונגא להו פאמא דנגא לבגין אמר ליה רבי אבא נפשי אויתיד בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך אויתיד אותך מפעי ליה אשחרך ישחרך מפעי ליה אמר ליה הא אוקמוהו כמה דאת אמר אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש תא חזי נפשא ורוחא אשתמודע (ס"א אשתעי) (ס"א אשתדפי) פחדא לעלמין תנא פולחנא שלימתא דבטי בר נש למפלח לקדשא בריך הוא כמה דתנין ואחבה את יי אליהו וגומר די רחים ליה לקדשא בריך הוא רחמימותא דנפש ממש ודא הוא רחמימותא שלימתא רחמימותא דנפשיה ורוחיה כמה דאתבבקי אלן בגופא וגופא רחים לון פד יתבב בר נש לנחמא ליה לקדשא בריך הוא רחמימותא דנפשיה

ורוחיה לאדבקא ביה הוה דכתיב נפשי אויתיד בלילה בלומר נפשי ממש אף רוחי בקרבי אשחרך אתדבקא בך פרחימותא סגיאיה בלילה דבעי בר נש מרחימותא דקדשא בריך הוא דניקם בכל ליליא לאשתדלא בפולחניה עד דיתער צפרא ויתמשך עליה חוטא דחסד דתניא זפאה חילקיה דכהווא בר נש דרחימותא דא רחים ליה לקויפדיה ויהי אינון זכאי קשוט דמרחמינ ליה לקדשא בריך הוא הכי דעלמא מתקיימא בגינהון ושלטין על כל גיזרין קשין דלעילא ותפא בגין דיתקיים עלמא בגינהון תאנא הוה זפאה דאתבב ברוחיה ונפשיה לעילא כמרכא קדישא ברחימותא פדקא יאות שליט פארעא דלתתא וכל מה דגור על עלמא אתקיים מנא לן מאליהו דכתיב חי יי אשר עמדתי לפני אם יהיו חשנים האלה של ומטר בי אם לפי דברי תא חזי בשעתא דאתין גשמתין קדישין מעילא לתתא ואינון זכאי עלמא משלפי להו ממלכא ומטרוניתא ועדין אינון דבהויה שעמא דנחית קיימא קמי מרכא ורעותא דמלכא לאסתפללא פה כמה דאוקימנא בשעתא דנשיב קדשא בריך הוא רוחא בכל חיקא וחילא דשמיא בלדו חילין אתעבידו וקיימי בקיומיהו דא הוא דכתיב וברוח פיו כל צבאם ומנייהו אתעבבו עד דקדשא בריך הוא אחית להו לתתא ותאנא מימא דאתברי עלמא קיימי קמיה דקדשא בריך הוא ואתעבבו עד דמטא ומנא לאתתא לון פארעא ואלין שליט לעילא ותתא הוה הוא דכתיב חי יי אשר עמדתי לפני אשר אני עומד לא כתיב אקרא אשר עמדתי לבתר אהדר לאתריה וסליק לאדריה ואינון אחרנין לא סלקין עד דימותון בגין דלא קיימו קודם לכן פאינון אחרנין ובגין כך אליהו אתעביד שליחא מלאכא לעילא ואלין דמתבבון יתיר למלכא אשכחנא בספרא קדמאה דאדם דכל רוחין קדישין דלעילא עבדין שליחותא וכלהו אתין מאתר חד דגשמתהון דצדיקיא מתרי ברגין דכלילן כחד ורגין כך סלקין יתיר ודרגיהון יתיר ורבי הוא וכל אינון דתו טמדין תמן נחתו וסליקו פתייהון בגין כחוד דלא אשתבב ביה מימא והא אוקימנא מלה דא פחנוד ואליהו ותאנא מארה ועשרין נחמש אלף ברגין לגשמתהון דצדיקיא סליקו ברעותא עד לא אתברי עלמא דקב"ה מזמנא להו בעלמא דין בכל דרא ודרא וסלקין וטאסין עלמא ומתקשרין בצורה דמי וזמין קדשא בריך הוא למדתא עלמא פהו עליהו כתיב פי פאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגומר:

פרשת ויקרא דף כא

פתח רבי חייא ואמר למנצח על אילת השחר מזמור לדוד מאן אילת השחר דא כנסת ישראל דאקרי אילת אהבים ונעשת חן ורבי אילת השחר ולא כל יומא אפא אילת מהווא אתר דאקרי שחר כמה דאת אמר בשחר נכון מוצאו ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא דהא לא אמר כנסת ישראל דא משמע דכתיב על אילת השחר תא חזי בשעתא דרמשא דליליא פתחין סתימין דעלא ותתאי משתבחי (ס"א משתבחי) וכל אינון רחיקין מתעדין ואלין ושטאן כל עלמא ומתדרין על גופי בני נשא וסכרי לאתבריהו ולערסיהו

והמאן דיוקנא דמלכא קדישא ומספפו דהא אתקפו בערסיהו כמלי דשמא
קדישא וכני נשא נשמתהון סלקין כלי חד וחד כדתו ליה והא אוקמוה זכא
חולקהו דצדיקא נשמתהון סלקין לעילא ולא מתעבבי באתר אחרא דלא
אצטריד. כד אתפלג לילא כרוזא קאים וכריו ופתחין פתחוו בדין רוחא חד
דסטר צפון אתער ואקיש כגנור דדוד ומנגן מאליו ושכחת למקבא קדישא
דקופ"ה משתשע בצדיקא כגנתא דעדן זכא חולקהו מאן דאתער בתהו ומנא
ואשפדל באורייתא וכד מאן דקאים כהווא זמנא ואשפדל באורייתא אקרי חברה
דקדישא בריד הוא וכנסת ישראל ולא עוד אלא דאלין אקרון אחים ורעים ליה
דכתיב למען אחי ורעי אדברה גא שלום בך ואקרון חברים דכתיב חברים
מקשיבים לקולך. כד אתי וממא כרוזא קאים וכריו ופתחין דסטר דרומא
אתפתחו ומתערין פוכבים ומגוזות ופתחין דרחמי אתפתחו ומלכא יתיב וקביל
הושבנתו בדין כנסת ישראל נסלין לאינון מילין וסלקין וכל אינון חברים
אחדין בגדפהא ומקיהו אתין ושרין בחיקא דמלכא בדין פקיד מקבא
למכתב כל אינון מילין ובספרא כתיבו כד אינון בני היכליה וחוטא
דחסד אתמשד עליהו דמהווא חוטא אתער בר נש בעטרא דמלכא
ומניה דחלין עלאי ותמאי הוא עאל בכל תרעי מלכא ולית מאן דימחי
בידוי. ואפילו בזמנא דמריהון דיניא קיימין למידן שלמא לא דינין
עליה דינא בגין דהא אתרשים ברשימו דמכא דאשפמודע דאיהו מהיכלא
דמלכא ובגין דא לא דינין עליה דינא. זכא חולקהו דצדיקא דמשפדלי
באורייתא וכל שפן בזמנא דמלכא תאיב על מלי דאורייתא. תא חוירא דמלח
לא קיימא כנסת ישראל קמי מלכא אלא באורייתא דהא כל זמנא דישאל
בארעא אשפדלו באורייתא כנסת ישראל שרצת עמהון. כד אתכטלו
ממרי דאורייתא לא וכללא לקיימא עמהון שעפא דהא. בגיני כד בשעתא
דכנסת ישראל אתערת לגבי מלכא באורייתא אתקיף חיקא דמלכא קדישא חדי
לקבללא לה וכל זמנא דכנסת ישראל אתת לקמי מלכא באורייתא לא
אשפפח עמה בבבוכי תשש חילאה ווי לאינון דמחלשין חיקא דכעילא
בגיני כד זכאין אינון דמשפדלי באורייתא וכל שפן בהויה שעפא
דאצטריד לאשפתפא בה ככנסת ישראל כדין קודפ"ה קארי עליה ויאמר לי
עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. רבי יוסי פתח ואמר משא דומה אני
קורא משעיר שומר מה מלילה שומר מה מליל האי קרא אוקמוה חבריא
בכמה אתר אבל משא דומה כל זמנין דישאל אשתכחו בגלותא אתידע זמנא
וקצא דילהון וזמנא וקצא דהווא גלותא וגלותא דאדום הוא משא דומה
דלא אתגליא ולא אתידע פאינון אחרנין. קודשא בריד הוא אמר אלי קורא
משעיר קרא שמענא בגלותא דשעיר אינון דדחקי בעייהו אנון דשכבי דשפרא
ומאי אמרי שומר מה מלילה שומר מה מליל אינון תבעין לי על מטרונותא
מה עבדית מן מטרונותא דילי כדין קודשא בריד הוא פניש לפמליא דיקיה
ואמר חמו בני רחמי דאינון דחיקין בגלותא ושכבין צערא דילהון ותבעין לי
על מטרונותא ואמרי שומר אתה דאקרי שומר אן הוא שמורה דילך אן הויה
שמירה דביתך. מה מלילה מה עבדת מלילה. הכי נטרף לה. מה מלילה. דהא

לזמנין אתקרי לילה ולזמנין אתקרי ליל דהא הוא דכתיב ליל שמורים הוא
וכתיב הוא הלילה הזה. בדין קודשא בריד הוא אתיב לון הא שמירה דידי
אשתכח דהא זמנין לקבלא ולאשתכחא כהדא דהא הוא דכתיב אמר
שומר מהו דגמיר ביתא אתא בקר וגם לילה דהא בקדמיתא אסתלק לעלאי
לעילא וסליק ללהווא בקר דאזדמן ביה תדירא. השמא אתא בקר. דא זמנין
לאשתכחא בלילה. וגם לילה הא זמניא היא אכל בגינתון אתעבב. ואי אתון
כעאן דא על מה אתון מתעבבי. שובו. שובו בתשובה בדין אתיו אתו לגבאי
וגהו כלא במרורא דהא וכילגא גתוב לאתרנא דהא הוא דכתיב ושב יי אלתיך
אר שבותך והשיב לא נאמר אלא ושב תרין ושב הכא. אלא חד דכנסת
ישאל וחד לקודשא בריד הוא דהא הוא דכתיב ושב יי אלתיך את שבותך
ושב וקבצך מכל תעמיס

פרשת ויקהל דף ריש ע"ב

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה הו יתבי לילא חד ולעאן באורייתא אמר רבי
אלעזר לרבי שמעון אבוי הא כתיב ואל האשה אמר הרבה ארבה
עצבונך והרונך בעצב תלדי בנים ואל אשה תשוקתך וגומר ואוליפנא דדא
איהו רזא עלאה תיבח לתתא אבל איהו בנינא דלעילא מאי איבא למיטר.
פתח רבי שמעון ואמר כאיל תערוג על אפיקי מים וגומר. האי קרא אוקמוה
אבל תיה דהא אית בעלמא ואיהי שלטא בשלטנא על אלה מפתחין ככל יומא
ואיהי נוקבא ותיאובתא דילה תדיר על אפיקי מים למשפיה וקאתרווא
מצחותא דכתיב כאיל תערוג על אפיקי מים הכא אית לאסתפלא בקדמיתא
כתיב כאיל ולא כתיב כאילת ולבתר תערוג ולא כתיב יערוג. אבל רזא דא דכר
ונוקבא כהדא דקא לאפרשא לון וחד איהו דלא אצטריד לסלקא דא מדא אלא
פרוניהו כהדא דהא נוקבא תערוג על אפיקי מים ואיהי מתעברא מן דכורא וקשי
עלה דהא על דינא קיימא וכד אולידת קודפ"ה זמנין לה חד חוין עלאה רבירבא
ואתי ונשיד לגבי הווא אתר ואולידת ורזא דא הרבה ארבה עצבונך והרונך
בגין דאיהי מתחלחלא בכל יומא ובעציכו על עובדין דעלמא. בעצב דא רזא
דחויא דעציב אנפיהון דעלמא. ואל אשה תשוקתך כמה דאת אמר כאיל תערוג על
אפיקי מים. והוא ומשך בך הא אוקימנא רזא דאיהו שליט עלה וכל דא למה
בגין דאמרה סיהרא כמה דמגינן ובגין כן אוערת בהוראה ואוערת שלטנה
ולית לה רשו מנרמה פר כד יתבין לה חילא בעצב תלדי בנים כמה דאוקימנא.
ואי תימא אמאי אצטריד חויא לך אלא דא פתח ארתא לנחתא כל אינון
נשמתין בעלמא דאלמלא לא פתח אורחין לנחתא לתמא לא ישרי בגוה דבר
נש מה כתיב לפתח חסאת רובין מאי קפתח דהווא פתח דאתעתדא לאולדא
לאפקא נשמתין לעלמא איהו קאים לגבי הווא פתח וכל אינון נשמתין
דאצטריכו לנחתא בגופין קדישין לא קאים איהו ללהווא פתח ולית ליה רשו
בהווא נשמתא ואי לאו הא חויא נשיד ואסתאב הווא גהר ולאו איהו נשמתא
דאתדכיא ודכא איהו רזא עלאה בעצב תלדי בנים רזא דא גחש דהא עמיה

אולדת נשמתו בגין דא איהו על גופא דא על נשמתא ותרניהו דא פדא
דא נקיש נשמתא דא נקיש גופא וזמינא דא חויה לאולדא כל אינון גופין עד
דלא ייתי זמינא דיליה דא הוא דכתיב בטרם תחיל ילדה זמינא דחויא לאולדא
כו' שגין והכא כשית מה דלאו איהו זמינא ובהווא זמינא דאולדא לון מהווא
לידה ומה דכתיב פלע המות לנצח וכתיב יחיו מתיד נבלתי יקומון אמר רבי
שמעון כהווא זמינא דיתערון מתי עלמא ויתערדון בארעא קדישא יקומון
חיילין חיילין בלהו על ארעא דגליל בגין דמון זמין מלבא משיחא לאתגלאה
בגין דאיהו חילקיה דיוסף ותמן אתברו בקדמיתא ומתמן שארו לאתגלאה מפל
אתרדו ולא תבדרא פיגי עממיא כמה דאת אמר וכל נחלו על שבר יוסף
ואמאי יקומון תמן בגין דאיהו חילקיה דהווא דאשפוי בארונא דכתיב וישם
בארון במצרים ולבתר אתקבר בארעא קדישא דכתיב ואת עצמות יוסף אשר
העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם ודא איהו דקאים בקיומא דברית יתיר
מכולא ובהווא זמינא דיתערון חיילין חיילין בלהו יתבון דא לחולק אבתהוון
דא לחולק אבתהוון דכתיב ושבחם איש אל אחותו וישתמדעון דא דא זמין
קדישא דאקבשא לכך חד וחד לבושי מרקמן ויתון וישבחו כמארהו בירושלם
ויתחברון תמן אבלוסין אבלוסין וירושלם יתמשד לכל סטרוני יתיר כמה
דאתמשד בד אתחברו תמן בגלותא. בעין דיתחברון וישפחו למריהו קדישא
כריד הוא יתיר עמהו דא הוא דכתיב ובאו ורגנו במרום ציון ולבתר ונחרו
אל טוב יי וגומר כל חד וחד לחילקיה וחילק אבתהווי. ואחסנהווי הישראל
תהא עד רמתא דרמה ותמן ילפון אורייתא ודא אוקמיה וכתיב הקיצו ורגנו
שוכני עפר וגומר :

פרשת אחרי מות דה נז

ויאמר יי אל משה דבר אל אחיו אחיה ואל יבא בכל עת אל הקדש וגומר
רבי שמעון פתח ואמר כל הנחלים הזלכים אל הים והים אינו מלא
וגומר אמר רבי שמעון תורהני על בני עלמא דהא לית להו עינין למחזי
ולבא לאשנחא ולא ידעין ולא שוין לבייהו לאשתכלא פרעוהא דמריהו חיד
גימי ולא מתערי משנתיהי עד לא ייתי הווא זמא דחפי עליהו חשוכא
וקבלא ויתבע הווא מארי דסקדונא חושבנא מנייהו וכרזא כל זמא קארי
עליהו ונשמטהוון אסהידת בהוון בכל זמא וליילא. אורייתא ראמת קאלין לכל
עבר מקרות ואומרת עד מתי פתאים תאקבו פתי מי פתי יסור הנה חסר לב
ואמרה לו לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי ולית מאן דירכין אודניה ולית
מאן דיתער לביה מא חזי זמינן דרי בתרא דייטון דיתגשי אורייתא מפנייהו
וחכימי לבא יתכנשוון לאתריהו (ס"א לאדרא קדישא) ולא ישתבח מאן דסגיר
וכתח ווי לבהו דא ומבאן ולהלאה לא יהא דרא בדרא דא עד דרא דייטי
מלבא משיחא ומנדעא יתער בעלמא דכתיב פי כלם ידעו אותי למקטנם ועד
גדולם תא חזי פתיב ונדר יוצא מעדן ותנינן מה שמייה דהווא נהר דא אוקימנא
יובל

ויביל שמייה דכתיב ועל יובל ישלח שרשיו ובספרא דרב המנונא סבא חיים שמייה
דמתמן נפקין חיים לעלמא ואינון אקרון חיי מלבא ודא אוקימנא הווא אילנא
רבא ומקישא דמוזן לכולא ביה אקרי עין חיים אילנא דנטע שרשוו באינון
חיים וכולא הווא שפיר ותאנא הווא נהר אפיך נחלין עמיקין במשח רבורת
לאשקאח גנתא ולרוואח אלנין ונטיעין דכתיב ישבעו עצי יי ארזו לבנון אשר
נטע ואינון נחלין נדרין ואתמשכן ומתפנשוין בתרין קיימין סמכין ואינון ברייתא
קרינן להו יכין ובוועין ושפיר. ומתמן נפקין כל אינון נחלין ושריין לון פחד
דגא דאקרי צדיק דכתיב וצדיק יסוד עולם וכלהו אולין ומתכנשוין להווא
אתר דאקרי יים והווא זמא דתכמתא דא הוא דכתיב כל הנחלים הזלכים
אל הים וגומר ואי תימא דהא משו לאתר דא ופסקין ולא תייבין לבתר כתיב
אל מקום שהנחלים הזלכים שם הם שבים ללכת בגין דהווא נהרא לא פסיק
לעלמין. הם שבים. לאן אתר שבים לאינון תרין קיימין נצח וחד. ללכת בהאי
צדיק לאשפחא ברבאן וחדו והיינו רזא דתנינן לויטון זה יצרת כשחך בו דא
צדיק כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו מאן עתו דא עתו דצדיק דא מטרוניתא
דאקרי עתו דצדיק וינין בן כלהו מחכאן להאי עתו כדהו דאתנין לתמא מאתר
דא אתנין ורזא דא אוקימנא עיני כל אליך ישברון וגומר כמה דאוקימנא תא
חזי בשעתא דהאי כל מבשם לעתו ומתחברת עמיה פדהו עלמין בחדו בלהו
עלמין בברכאן פדין שקמא אשתבח בעצאי ותתאי וכד נרמין חייבי עלמא
דמון לא אשתכחו ברבאן דאנון נחלי ונקא האי עת מסטרא אחרא פדין דינין
מתערין בעקמא ושקמא לא אשתבח וכד בעאן בני עלמא לאתברבא לא יכלין
אלא על דא דכתנא בגין דיתער בתרא דיליה ויתבדד מטרוניתא וישתכחו
ברבאן בפרהו עלמין :

פרשת ויקרא דה ו

רבי אחא הנה אויל בארשא והנה עמיה רבי יהודה עד דהווי אולי אמר רבי
יהודה הא דתנינן בתוכת ישראל בתולה דאתפרקא מן שבע דאקרי בת
שבע ואוקמיה בכמה אתר ובתולה לתמא ירתא שבע ברכות בגינה והא דכתיב
ואמה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל ודאי עליה אתמר על כנסת ישראל
נדא קשיא מפלא דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. והאי דאקמרי
פדהו חבריא במלא דא שפיר הוא אבך אי פרשתא אתמר באורה נחמה הוינן
אמרי הכי אבך בהאי קינה אתמר והא קרא אובך הכי. אמר ליה ודאי הכי
הווא והוה קשיא לי הווא מלה יתיר מפלא ואתנין לנבי דרבי שמעון
בחושיבן אנפין. אמר לי מחיוו דאנפך אשתמדע מה דבלבך אמינא ליה ודאי
דאנפי ולפי שוין אמר לי אימא לי מלה אמינא ליה כתיב נפלה לא תוסיף
קום בתולת ישראל מאן דאית ליה רוגזא פדיבתהו ונפקא מניה לא תחדר
לעלמין. אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה אמר לי וכלא סגי לך מה דאמרו
כלהו חבריא אמינא הא שמענא מלייהו דהווא מרחמי ולא מתיישבן בדבאי
אמר כל מה דאמרו חבריא כללא שפיר ויאות אבך ווי לנרא כד רעין לא
משתכחין

משפכתי ונא אולי ולא ידעין לאן אתר אולי לא לימינא ולא לשמאלא
נדאי האי קרא בעיא למנדע וכלהו גליין לאינן דחמן דארחא דאריותא פאורח
קשוש תא חזי בכלהו גלותא דגלו ישראל כפלהו שני זמנא וקיצא ובכדהו
הווי ישראל תיבין לקדשא בריך הוא ובתולת ישראל הות תבתא לאתרהא
בהווא זמנא דגור עלה. והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי דהא היא לא
תיגוב הכי בזמנין אחרנין והאי קרא אוכח דכתיב נפלה לא תוסיף קום
בתולת ישראל נפלה ולא אוסיף להקמה לא כתיב מתל למלכא דרגו על
מטרוניתא ואשדי לה מהיכליה לזמנא ידיעא. פד הנה משי ההוא זמנא מיד
מטרוניתא הות עאלת ותבת קדם מלכא וכן זמנא חד ותרין ותלת זמנין
לזמנא בתריותא אתרחקת מוהיכלא דמלכא ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא
דחיקא אמר מלכא האי זמנא לאו הוא פשאר זמנין דהוי תיתי קמאי הכא
אלא אנא איזיל עם כל בני היבלי ואתבע עלה. פד מטא לגבה חמא לה דהות
שכיבת לעפרא. מאן חמה יקרא דמטרוניתא בהווא זמנא ובעותין דמלכא
לקבלה עד דאחיד לה מלכא בדיי ואוקים לה ואייתי לה להיכליה ואומי לה
דלא יתפרש מינה לעלמין ולא יתרחיק מינה. פד קדשא בריך הוא כל זמן
דכנסת ישראל בגלותא כד הוה משי זמנא היא אתיאת והדרת קמי מלכא
והשתא בגלותא דא לאו הכי אלא קדשא בריך הוא יחיד בידהא ויוקים לה
ויתפיים בהרה ויתיב לה להיכליה ותא חזי דהכי הוא דהא כתיב נפלה לא
תוסיף קום ועל דא כתיב ביום ההוא אקים את ספת דוד הנופלת היא לא
תוסיף קום בזמנין אחרנין אבל אנא אוקים לה ועל דא כתיב ביום ההוא אקים
את ספת דוד הנופלת אני אקים את ספת דוד מאן ספת דוד דא בתולת ישראל
הנופלת כמה דכתיב נפלה ודא היא יקרא דבתולת ישראל ותושפתתא דיקה
ודא או ליפנא בהווא שעתא. אמר רבי יהודה ודאי מלילתא על לבאי אתישבא
ודא ברירו דמלה ואולה האי כפלה תדא דשמענא ושכנא והשתא רוחנא
קה. דחגיגין אמר רבי יוסי זמין קדשא בריך הוא לאכרזא על כנסת ישראל
ויימא התנערי מעפר קומי שבי ירושלם כמאן דאחיד בידא דחבריה ויימא
התנערי קום פד קדשא בריך הוא יחיד פה ויימא התנערי קומי אמר ליה
רבי אחא וכן כל אינן בני היכלא דמלכא בלישנא דא פתחין דהא הוא דכתיב
קומי אזרי פי בא אורף הא מלכא הכא ודאי כדנין הוא יקרא דילה וחדוותא דפלא
כד מלכא אתפיים בהרה כתיב ותבא פת שבע אל המלך תחדרה כגוונא דא
בכל אינן זמנין אייתי אחת לגבי דמלכא וקמת קמיה דדא הוא דכתיב ותבא
לפני המלך ותעמוד לפני המלך אבל בזמנא דא לאו הכי אלא מלכא יתיב
לגבה ויתפיים בהרה ואתי לקבלה דדא הוא דכתיב הנה מלכך יבא לך ודאי
ולא את לגביה. יבא לך דפייסא לך יבא לך לאקמא לך יבא לך לאשלמא
לך בכלא יבא לך לאעלאה לך להיכליה ולאודוונא עמד וזמנא דעלמא כמה
דאת אמר וארשתיך לי באמונה :

פרשת שמות דף ז ע"א

פתח ואמר משא מצרים הנה יי רוכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי
מצרים מפניו תא חזי כל מלכין דעלמא וכל עמין דעלמא לא חשיבי
כלום קמי קדשא בריך הוא דכתיב וכל דארי ארעא פלא חשיבין וכן מצבייה
עבד בחייו שמיא. והכא במצרים אף על גב דכל אינן גבוראן ודרעא מרממא
גלי קדשא בריך הוא במצרים. מה כתיב הנה יי רוכב על עב קל ובא מצרים
מאי שנא בכל עמין דעלמא דלא הוה הכי דהא קדשא בריך הוא גור גזירה
ואתעביד והכא איהו אתא דכתיב ובא מצרים. וכתיב ועברתי בארץ מצרים
אני יי אלא בגין דמלכא הוה אחי לאפקא למטרוניתא דהות פמן ובגין יקרא
דמטרוניתא הוה אחי ועל דא הוה קדשא בריך הוא בעי ביקרה ואתי לגבה
לאקמא לה ולמיחב לה. ידא ולוקמא לה כמה דזמין קודב"ה למעבד בסוף
גרותא דאדום. אמר רבי יסא אי הכי דבגין דמטרוניתא הוה הא בגלותא. דככל
מטרוניתא פמן הות אמאי לא הוה פד אמר ליה הא תנין דחמאה גרים דנטלו
נשים נכריות ואילו ברית קיימא קדישא ברשותא אחרא ובגין פד אתאבדו
מנהון נסין ואתון דאתתון למעבד להו מה דלא הוה הכא בגלותא דמצרים
דכלהו הווי שבטי יה בני ישראל עאלו בני ישראל נפקו בגלותא דאדום בעי
קדשא בריך הוא לאתיקרא בעלמא ולמיתא איהו לאקמא למטרוניתא ולגערא
קה מעפרא ווי למאן דיערע תמן קמיה בשעתא דיימא התנערי מעפר קומי
שבי ירושלים דתפתחי מוסרי צנאריך מאן הוא מלכא ועמא דיקום קמיה.
ונעו אלילי מצרים מפניו אלילי מצרים כאו על אבנין ואעין אתמר אלא על
כל אינן דרגין ממנן עלאין ועל אינן פולחנין תתאין דלהון ובכל אתר דגלו
ישראל קדשא בריך הוא בעי עליהו ואתקביל מאינן עמין. תא חזי מה
כתיב פה אמר יי מצרים ירד עמי בראשונה לגור שם ואשור באפס עשקו.
הורעמא דאתרעם קדשא בריך הוא על אשור ואמר חמו מה עבד לי אשור
דהא מצרים דאנא עבדית בהו כל אינן דינין ועמי אינן נחתו תמן לדיידיא
ביניהון וקבכום מצראי ביניהו ויהבו לון שפר ארעא ארץ גשן ואף על גב
דאעיקו לון בגלותא לא אעדו ארעא מנהון דכתיב נק בארץ גשן אשר שם
בני ישראל וגומר ומיטב ארעא דמצרים הוה דכתיב במיטב הארץ בארץ
בעמסס ותו דלא אעדו מדלהון כלום דכתיב וממקנה בני ישראל וגומר ועם
פל דא אתדנו בכמה דינין אבך אשור באפס עשקו. אמור לון בארעא דסייפי
עלמא ונטל לון ארעא דלהון. ומה מצראי דעבדו כל בני טבאן לישראל
אתדנו בכל אינן דינין אשור ואדום ושאר עמין דמעיקין לון וקטדין לון ונטלין
לון ממונהון על אחת כמה וכמה דקדשא בריך הוא בעי לייקרא שמייהו
דכתיב והתגדלתי והתקדשתי וגודעתי. התם במצרים במלכא חד והכא בכל
מלכין דעלמא. רבי שמעון זקף דוי ובבה ואמר ווי מאן דידמין בהווא זמנא
וזכאת חילקיה מאן דידמין וישתפח בהווא זמנא ווי מאן דידמין בהווא זמנא
בגין דכד ייתי קדשא בריך הוא לפקדא לאיילתא ויסתכל מאן אינן דקימין
בהרה בכל אינן דמשפחתי עמה בכל עובדיו וכל חד וחד ולא ישתפח

זבאי דכתיב ואביט ואין עוזר. וכמה עקתין על עקתין לישראל. זבאה מאן
דידמן וישתפח בהווא זמנא בגין דהווא דיתקנים בהווא זמנא במהימנותא
זבאה להווא נהירו דתודה דמקבא ועל הווא זמנא פתיב וצרפתים בצרוף את
הפסקה ובהנתיים בפחון את הזבא וגומר. לבתר דאינון עקתין מתעברי על
ישראל וכל עמין ומלביהוון יתיעטוון פחדא עליהו ומתעברי כמה גוירין פישין
כדהו סקקי בעיטא פחדא עליהו ויתוון עקתא על עקתא בתרייתא משבחון
קמיייתא בגין יתחזי חד עמידא אשא דקאים מעילא לתמא מ' יומין וכל עמין
דעלמא חמאן ליה. כהווא זמנא יתער מלפא משיחא לנפקא מגו גינתא דעדן
מהווא אתר דאתקרי ק' צפורי ויתער בצרעא דגליל ויהווא יומא דיפוק לתמן
ותרגו כל עלמא וכל בני עלמא מתחפאין גו מערתי וטגרי דלא יחשבון
לאשתזבא ועל הווא זמנא כתיב ובאוי במערות צורים ובמחלות עפר מפני
פחד ו' ומתדר גאונו בקומו לערוץ הארץ מפני פחד יי דא הווא רגויו דכל
עלמא. ומתדר גאונו דא משיח. בקומו לערוץ הארץ בד קיום ותגליל בצרעא
דגליל בגין דאיהו הווא אתר קדמאה דאתחברא בצרעא קדישא ובגין כד יתגליל
חמן קדמאה לכל אתר ומממן יתער קרבין לכל עלמא דכתר מ' יומין דעמודא
יקום מערעא לשמיה לעיניהוון לכל עלמא ומשיח יתגליל יקום מספר מזבח חד
כבבא מלחמא בכל גוונין ושבעה כבבין אתרגין דסדרן להווא כבבא וגיחון
פיה קרבא דכל ספרין מלת זמנין ביומא עד ע' יומין וכל בני עלמא חמאן
והווא כבבא ונית בהו קרבא כמייסין דגירא מלחמין מנצצין לכל עבר ובמשיח
בהו עד דבלעא לון בכך רמשא ורמשא. וביומא אפיק לון וגיחון קרבא
לעיניהוון דכל עלמא וכן בכל יומא עד ע' יומין לבתר ע' יומין ותגליל הווא
כוכבא ותגליל משיח עד תריסר ירחין. ויתתדר הווא עמודא דאשא כמלקדמין
וביה ותגליל משיח והווא עמודא לא יתחזי. לבתר י"ב ירחין יסלקון גיה
למשיח בהווא עמודא לנו רקיעא ותמן יקבל תוקפא ועטרא דמלכותא. וכד
נחית יתחזי הווא עמודא דאשא כמלקדמין לעיניהוון דכל עלמא ותגליל לבתר
משיח ותפנשוון לגביה עמין סגיאין ויתער קרבין בכל עלמא. ובהווא זמנא
יתער קודשא ברין הווא גבורתיה לכל עמין דעלמא ומלפא משיחא ויתיע
בכל עמין וכל מלפין דעלמא יתערון לאתחברא לאגחא קרבא פיה. וכמה
עמין ספרצין יהודאין ותפסוון לאתחברא לגביהו ויתוון עמהוון לאגחא קרבא על
מלפא משיחא בגין יתחשד כל עלמא מ' יומין וסגיאין מעמא דישראל יהון
מחין בהווא חשוכא ועל דא כתיב כי הנה החשך יפסה ארץ וערפל לאומים
פסח ואמר כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עין או עד הארץ אפורהים
או בצים והאם רובצת וגומר שלח תשלח את האם וגומר האי קרא אוקימנא
ליה ואיהו חד מסקודי אורייתא גניזין ואנן אית לן ביה רזי דאורייתא גניזין
שביעין וארחין דיען לחברייתא באינון ל"ב שבילין דאורייתא. אמר רבי שמעון
דריבא ארעור בריה אלעזר זמנא דיתער מקפא משיחא כמה איתין ונסין
אתרגין ויתערו בעלמא תא חזי פגנתא דעדן דתתמא אית אתר חד גניו וטמיר
דלא אתיעד. ואיהו מרקמא בכמה גוונין וביה גניזין אקף היכלין דמסופין

ולית מאן דעיל פהו פר משיח דאיהו קאים תדיר בגנתא דעדן וכל גנתא מסתרא
ברתיבין סגיאין דצדיקייא ומשיח קאים עליהו ועל כמה חילין ומשריין
דנשמתא דצדיקיא. ובראשי ירחי ובזמני ובשפת משיח עאר בהווא
אתר לאשתעשעא בכל אינון היכלין לנו. לנו מכל אינון היכלין אית אתר
אחרא טמיר וגניו דא אתיעד בכל וקרי עדן ולית מאן דיכול למנדע ביה
ומשיח אנניו (ס"א אתגליל) לכר סוכרניה דהווא אתר עד דאתגליל ליה חד אתר
דאקרי קן צפור ואיהו אתר דכריז עליה הווא צפור דאתער בגנתא דעדן
בכך יומא ובהווא אתר מרקמן דיוקנין דכל שאר עמין דאתפנשוו עליהו
דישראל לאבשא לון. עאר בהווא אתר זקוף עינוי וחזי אבהו דעאלין בתרין
פית אלהא עד דחמי לרחל דדמעהא באנסהא וקודשא ברין הווא מנחם ליה
ולא צביצת לקבא תנחומין כמה דאית אמר מצנה להנחם על גניה בגין
משיח ארים קליה ובכי ואודעזע כל גנתא דעדן וכל אינון צדיקייא דתמן נעו
ובכי עמיה. געי ובכי זמנא תניינא ואודעזע הווא רקיעא דעל גפי גנתא אלף
ות"ק רבוא משריין עלאין עד דמשי לגו פרסייא עלאה בגין קודשא ברין הווא
רמין להווא צפורא ועאל להווא קן דילה ויתבא לגפי משיח וקרי מה דקרי
ואתער מה דאתער עד דמגו פרסייא קדישא אתקרי מלת זמנין הווא קן צפור
ומשיח וכולא סלקין לעילא ואומי לון קודשא ברין הווא לאעברא מלפא חייבא
מן עלמא על דא דמשיח. ודנקמא נקמין דישראל וכך אינון טבוון דזמין
קודשא ברין הווא למעבד לעמיה ותב הווא קן צפור ומשיח דדוכתיה. ותב
משיח ואתגליל גו הווא אתר כמלקדמין. ובזמנא דיתער קודשא ב"ה לאתקנא
עמין ואתנהירו אתוון דשמיה בשלימו יוד ב"ה"א (לאתקנא) וא"ו ב"ה"א למחזי
כולא בשלימו חד בגין יתער חד כוכבא דחלא באמצע רקיעא בגוון ארגוונא
להיש ונציון ביממא לעיניהוון דכל עלמא ויקום חד שלהובא דאשא מסטרא
דצפון גו רקיעא ויקום דא לקבל דא מ' יומין ויתפחלין כל בני עלמא לסוף
מ' יומין ירחין קרבא כוכבא ושלהובא לעיניהוון דכולא ויתפשט הווא שכהובא
ביקודי דאשא מסטרא דצפון גוי רקיעא ויתשוב למכדע הווא כוכבא. וכמה
שליטין ומדבין ואומיא ועממא יתפחלון מהא בגין יסתלק הווא כוכבא לסטר
דרום וישלוט על הווא שלהובא והווא שלהובא יתבלע זעיר זעיר
ברקיעא מקמי הווא כוכבא עד לא יתחזי בכל. בגין הווא כוכבא
יעבד ארחין ברקיע בתליסר רחומין וקיימין אינון נהירין תריסר יומין
אתרגין לבתר תריסר יומין ודעזעון כל בני עלמא ויתחשד שמשיח
כפלגות יומא כמה דאתחשד יומא דאתחבר בי מקדשא עד דלא
יתחזין שמיא וארעא ויתער חד קלא ברעם וזיקין ואתחלחלא ארעא
מהווא קרא וכמה חילין ומשריין ומותן מניה והווא יומא יתער בקרבא
דזמא רבתא חד שלהובא דאשא בהווא קלא דיתער בכל עלמא ויקודי כמה
מגדלין וכמה היכלין וכמה מגדלין יפלון וכמה פרדשכי וכברבי יפלון בהווא
יומא. וכדהו יתפנשוון עלה לביש וכל בני עלמא לא יכלין (ס"א ולא יחשבון)
לאשתזבא: מהווא יומא עד י"ב ירחין יתיעטוון כל מדכבא ויגורון פסח גזרות

וכמה שמדות על ישראל ויצלחון ביה כמה דאתמר ונפאה איהו מאן דיערע
תמן ונפאה איהו מאן דלא יערע תמן וכל עלמא יהא בערבוביא סגיא. לסוף
י"ב ירחי יקום שבט מישראל דא מלכא משיחא דיתער גו גנתא דעדן וכל
אנון צדיקיא יעטרון ליה תמן ויחגרון ליה מאני זיינא בצאתון רשימן דמאני
דשמא קדישא וקלא יתפוצין בענפי אלנין דגנתא קרי בחיל ואמר אתער
קדישי עליינין קימו מקמיה משיחא הא עדנא להתחברא איתא בבעלה ובעלה בעי
דנקמא לה נוקמין דעלמא ולאקמא לה ולאנערה לה מעפרא כדון יקומן כהו
ויחגרון ליה כמלקדמין מאני זייניה. אברהם מימיניה. יצחק משמאליה. יעקב
קמיה. משה רעיא מהימנא על כל אלון צדיקיא אויל ורקיד גו גנתא דעדן
פיון דאתתקן משיח על ידי דצדיקיא בגנתא דעדן יעול ביהווא דוכתא דאקרי
קן צפור כמלקדמין וחמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא וכלהו
צדיקיא דאתקלו ביה. כדון נטיל מתמן (ס"א עשר) לבושין ואינין עשר כבושי
קנאה ויתגניו תמן מ' יומין דלא אתחזיא בלל דסוף ארבעים יומין קלא חד
יתער ויתקרי מגו פרסיא עלאה הווא קן צפור במלכא משיחא דאתגניו ביה.
וכדון סלקין ליה לעילא וקדשא בריך הוא חמי ליה למלכא משיחא מתלבש
בלבושי נוקמא וחגיר מאני זייני נטיל ליה ונשיק ליה על רישיה. כדון מודעוין
שלוש מאה ותשעין רקיעין ואומין קודשא בריך הוא לחד רקיע מאנון דהיה
גניו מששת ימי בראשית ואפיק מחד היכלא דבהווא רקיעא חד כתרא גליפא
מחקקא בשמרון קדישין ביהווא עטרא אתער קודשא בריך הוא כד עברו
ישראל ית ימא למיטל נוקמין מכל רחיבי פרעה ופדשו ואער ליה למלכא
משיחא פיון דאתער ואתתקן בכל הני תכני נטרין קודשא בריך הוא ונשיק
ליה כמלקדמין מאן חמי רחיבי קדישין ומשרין עלאין דסחרין ליה ויהבין ליה
מתן ונבובין סגיאין ויתער מכלהו עאכ תמן פחד היכלא וחמי כל אינון
מלאכי עלאי דאקרון אבלי ציון אינון דבכי ער חרבן בי מקדשא ובכאן חדיר
ואינון יתבין ליה חד פורפירא סומקא למעפד נוקמין כדון קודשא בריך הוא
גניו ליה ביהווא קן צפור ואתפסי תמן תלתין יומין. לבתר תלתין יומין ביהווא
קן צפור יחות מעטר בכל אינון תקינין מעילא ומתתא כמה משרין קדישין
סחרניה ויחמון כל עלמא חד נהירו חלי מרקיעא גארעא ויקום שבעא יומין
וכד בני עלמא יתמהון ויתבהלון ולא יגדעון כלל פר אינון חכימין דידעין ברזין
אלין ונפאה חולקיהון וכל אינון שבעה יומין יתעד (ס"א יתער) בארעא
ביהווא קן צפור באן אתר ברך דא קבורת רחל דאיהי קיימא בפלשת אורחין
ויבשר לה וינתם לה וכוון תקבל תנחומין ותקים ותנשק ליה לבתר יקום
הווא נהירו מהווא אתר ושרי ביריחו קרתא דאליג בכל עין דא יריחו או על
הארץ דא ירושלים ויהא גניו ביהווא נהירו דקן צפור י"ב ירחי כתר י"ב ירחי
ונקף הווא נהירו בין שמא וארעא וישרי בארעא דגליל דתמן הוה שירותא דגלותא
דישראל ותמן יתגלי מהווא נהירו דקן צפור ותב לאתריה. והווא יומא יודענע כל
ארעא כמלקדמין מספיי שמאי עד ספיי שמאי וכוון יגדעון כל עלמא דהא
אתגלי מלכא משיחא בארעא דגליל ויתבגשון ליה כל אינון דלעאן באוריתא

ואינון זעירין בעלמא ובכות ינוקי דבי רב יתתקף חיליה לאתברא ורזא דא
אפרוחים ואי לא ישתכחון אלון הא ינוקי דיתבין בתוקפא דאמהון וינקין כמה
האף אמר גמולי מחלב עתיקי משדים והינו או בצאים דכגון אלון שריא
שכינתא עמהון דישראל בגלותא דהא חכימין זעירין אינון דישתכחון ביהווא
ומנא והינו והאם רוכצת על האפרוחים או על הפצים לא תקח האם על
הבנים דהא ביה לא קומא מלא לאפקא לה מן גלותא אלא במלכא עלאה
דכין דאינון רבין וינוקין יתבין תוקפא למלכא משיחא כדון אימא עלאה
דהיא רביעא עליהו יתערת לגבי בערה ויתעכב חכי עד י"ב ירחין אחרנין
לבתר יתי בעלה ויקום זה מעפרא כמה דאת אמר אקים את סבת דוד
הגופלת ביהווא יומא מלכא משיחא שארי ויכנוש גלותא מספיי עלמא עד
ספיי עלמא כמה דאת אמר אם יהיה נדחך בקצה השמים וגומר. מהווא
יומא כל אחין וגסין ונבבראן דעביד קודשא בריך הוא במצרים יעביד לון
דישראל כמה דאת אמר כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות אמר רבי
שמעון אלעזר ברי כל אלון מלון משבח ברזא ותלתין ותרין שבילין דבשמא
קדישא ועד דנסין אלון לא יתערן בעלמא לא ישתלם רזא דשמא קדישא
וקא אתער לאהבה כמה דאת אמר השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות.
בצבאות דא מלכא דאקרי צבאות. או באילות השדה שאר חילין ומשרין
דלתתא אם תעידו ואם תעוררו את האהבה דא ימינא דקודשא בריך הוא
דאקרי אהבה עד שתחפין והיא דשכבת לעפרא והיא דעיתא דמלכא ביה
ונפאה איהו מאן דזכי להווא דרא ונפאה איהו בעלמא דין ונפאה איהו בעלמא
דאתי. רבי שמעון ארים יהוי בצלזל לקודשא בריך הוא וצלי צלותיה לבתר
דצלי צלותיה אתו רבי אלעזר בריה רבי אבא ויתיבו קמיה. עד דהו ויתבי
קמיה המו חד נהירו דיממא דאתחשף ואשתקע חד צנורא דשלהובא דאשא
גו ימא דטבריא ואודענע כל ההוא אתר. אמר רבי שמעון ודאי השתא הווא
עדנא דקודשא בריך הוא אדפר לבנו ואחית תרין דמעין לגו ימא רבא. וכד
בתין פגעין ביהו צנורא דשלהובא דאשא וישתקעו דא פדא בימא. בכה רבי
שמעון וכוו חבריא אמר רבי שמעון האי ברזא דאתון דשמא קדישא כסתרא
דאתערותא דליה לגבי בגוי אבל השתא אית לי לגלאה מה רלא אתיחיב
ישו לבר נש אחרא לגלאה אלא וכו דדרא דא יקיים עקמא עד דיהי מלכא
משיחא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה ולרבי אבא קימו בקיומכ. קמו רבי
אלעזר ורבי אבא בכה רבי שמעון ימנא אחרא אמר ווי מאן יקום כמה דאמינא
גלותא ותמשך מאן יכיל למסבל. אוף איהו קם ואמר יי אלהינו בערגנו אדנים
וילתך לכו בך נזכיר שמך האי קרא אוקמיה אבל בהאי קרא אית רזא עכא
גו מהימנותא יי אלהינו דא היא שירותא דרון עלאין אתר דמתמן נקקין כל
נהירו דשרנין כדהו לאדלקה ותמן תליא כד רזא דמהימנותא ושמא דא שליט
על כלא בעלוננו אדנים וילתך דהא עמא דישראל לית מאן דשליט עליה בר
שמא עלאה דא. והשתא בגלותא שליט עליה סטרא אחרא. לבר בך נזכיר
שמך רזא דשמא קדישא כללא דכ"ב אתון וכןסת ישראל לא מתברפא אלא מנו

שָׁמָּא דָּא דִּאֲקָרִי בְּךָ כְּמָה דְּאֵתָּא אֲמַר אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְהוֹם בְּךָ. בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל בִּי
 בְּךָ אֲרִיץ גִּדּוּד וּבִזְמַנָּא דְשִׁלְיָמוֹ אֲשֶׁתְּפַח לֹא הוּהוּ מִתְפָּרֵשׁ דָּא מִן דָּא. וְאִסּוּר
 לְאִפְרָשָׁא דָּא מִן דָּא אִתְתָּא מִבְּעֵלְהָ לֹא בְרַעֲיוּנִי וְלֹא סִדְכִירוּ בְּגִין דְּלֹא
 לְאַחֲזָא פְּרֻדָּא וְהִשְׁתָּא בְּגִלְתָּא פְּרֻדָּא אֲשֶׁתְּפַח דְּמִגּוּ עָקוּ דְכָל זְמַנָּא וּזְמַנָּא
 אֲנִי עֲבָדִין פְּרֻדָּא לְאִדְפֵּר הֵיחָא שֵׁם בְּרַ מִבְּעֵלְהָ בְּגִין דְּאִיחִי שְׂכִיבִת לְעַפְרָא
 וְהָיִינוּ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֵךָ. בְּרַ מִבְּעֵלְהָ אֲנִי דְכָרִין לְהָאִי שֵׁם בְּפְרֻדָּא בְּגִין
 דְּאֲנִי רַחֲמִיקוּן מִינְךָ וְשִׁלְמִין אַחֲרֵינוּן עֲלֵי וְשִׁמְךָ אִיהוּ כְּפְרֻדָּא מִן שְׁמָא דִּאֲקָרִי
 בְּךָ וְהָאִי בִּיזְמִי דְגִלְתָּא בְּגִין דְּגִלְתָּא קְרַמְתָּא הוּהוּ מִפִּית רֵאשׁוֹן וּבֵית רֵאשׁוֹן
 הוּא רֵזָא דְהָא קְרַמְתָּא וְלִקְבֵּל שְׁבַעִין שְׁנִין דִּילְהָ גִלְתָּא דְבֵית רֵאשׁוֹן הוּהוּ
 שְׁבַעִין שְׁנִין וְאִינוּן שְׁבַעִין שְׁנִין לֹא אֲשֶׁתְּפַח אִמָּא רְבִיעָא עֲלִיהוּ וְהוּהוּ פְּרֻדָּא
 מִן שְׁמָא עֲלָאָה רֵזָא דְהָא עֲלָאָה. וּבְדִין יִרְדַּ רֵזָא עֲלָאָה אֲסַתְּלַק לְעִילָא לְעִילָא
 לְאִין סוּף וּבֵית רֵאשׁוֹן עֲלָאָה קְדִישָׁא לֹא נְבִיעַ נְבִיעוּ דְמִין הָיִין דְהָא מְקוּדָּא
 דִּילְהָ אֲסַתְּלַק וְאִיחִי שְׁבַעִין שְׁנִין דְגִלְתָּא בְּגִין דְּאִיחִי שְׁבַע שְׁנִין אֲקָרִי כְּמָה
 דְּאֵתָּא אֲמַר וּבְכַהוּ שְׁבַע שְׁנִים. וְאִי תִימָא דְשִׁלְטָא מַלְכוּת כְּכָל לְעִילָא בְּרֻזָּא
 דְשְׁבַעִין שְׁנִין חֵס וְשְׁלוֹם אֵלָא בְּזְמַנָּא דְהוּהוּ בִּי מְקַדְשָׁא קִיִּים גְּהוּרָא וּנְבִיעִי
 דְאִמָּא עֲלָאָה הוּהוּ גְהִיר וְנִחִית לְתַמָּא. בִּינֵן דְהָטוּ יִשְׂרָאֵל וְאִתְחַרְבַּ בִּי מְקַדְשָׁא
 וְשִׁלְטָא מַלְכוּת כְּכָל הוּהוּ הָפִי וְאִתְשִׁיב הוּהוּ גְהִיר וְתַמָּא קְדִישִׁין לֹא הוּ
 גְהִירִין בִּינֵן דְתַמָּא לֹא הוּוּ גְהִירִין מִגּוּ שְׁלִטְנוּ דְמַלְכוּתָא דְבְּבַר אֲסַתְּלַק הוּהוּ
 גְהוּרָא וְהוּהוּ מִבְּעֵרָא עֲלָאָה דְהוּהוּ נְבִיעַ רֵזָא דִּי אֲסַתְּלַק לְעִילָא לְעִילָא בְּאִין
 סוּף בְּדִין אִינוּן שְׁבַעִין שְׁנִין לֹא הוּוּ גְהִירִין בְּגִין הוּהוּ גְהוּרָא דְאִתְמַנַּע הוּהוּ
 דְהָא גִלְתָּא דְשְׁבַעִין שְׁנִין בִּינֵן דְאִעֲדִיאוּ שְׁלִטְנוּ דְכְּבַל יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ לֹא אִתְדְרוּ
 לְאִדְבָאָה לְמָהוּ סְגִילָה שְׁלִימָתָא כְּמַלְקָדְמִין אֵלָא זְעִיר זְעִיר בְּעַרְבוּבִיא. וּבִינֵן
 דְשִׁלְטָנוּ לֹא אֲשֶׁתְּפַח וְשִׁרְיָתָּא הָא תַמָּא לְשִׁלְטָאָה בְּדִין יִרְדַּ נְבִיעוּ עֲלָאָה
 לֹא גְחִית כָּל כְּךָ לְאַנְהָרָא כְּמָה דְהוּהוּ מַלְקָדְמִין אֵלָא זְעִיר זְעִיר בְּעַרְבוּבִיא
 דְכָא הוּוּ דְבִין בְּמַלְקָדְמִין בְּמָדָּה לְאַתְחִיזֵי וְעַד כְּךָ נְבִיעוּ עֲלָאָה לֹא
 נְבִיעַ וְלֹא גְהִיר אֵלָא דְאִתְדֵר לְאַנְהָרָא זְעִיר זְעִיר מִגּוּ דְתַקָּא וְעַד דָּא
 אַתְגְּרוּ כְהוּ בִּישְׂרָאֵל קְרַבִּין סְגִיִין עַד דְהַחֲשֵׁךְ וְכִסָּה אֲרִיץ וְהָא תַמָּא
 אִתְחַשְׁךְ וּנְפִלַת לְאַרְעָא וּנְבִיעוּ עֲלָאָה אֲסַתְּלַק בְּמַלְקָדְמִין בְּגִין דְמַלְכוּת אֲדוּם
 אִתְתַּקַּף וְיִשְׂרָאֵל אִתְדְרוּ לְסִרְתַּנְיָהוּ וְעַל דָּא ה' בֵּית שְׁנֵי אִתְחַרְבַּ וְכָל אִינוּן
 תְּרִיסַר שְׁבַטִין דִּי לָהּ כְּחֹשֶׁבֶן מִשְׁרֵינֵי דְלָהוּן אִינוּן בְּגִיחָתָא דְמַלְכוּת אֲדוּם.
 וּנְבִיעוּ עֲלָאָה אֲסַתְּלַק מִהוּהוּ נְבִיעוּ דְקִימָא עֲלָה כְּמָה דְאֵתָּא אֲמַר הַצִּדִּיק אָבִד
 אָבִר הוּהוּ נְבִיעוּ דְמְקוּדָּא עֲלָאָה דְהוּהוּ גְגִיד וּמְשִׁיב מַלְעִילָא וּבְדִין הוּהוּ פְּרֻדָּא
 כְּהָא בֵּית שְׁנֵי. וְאִיחִי בְּגִלְתָּא בְּכָל אִינוּן תְּרִיסַר שְׁבַטִין וּמְשִׁרֵינֵי דְלָהוּן תְּרִיסַר
 שְׁבַטִין סְלִקִין לְחֹשֶׁבֶן סְגִי. וְעַל דְרֵזָא דְהָא הוּהוּ בְרוּ כְּכָל הוּהוּ חוֹשְׁבֵנָא
 גִּלְתָּא אִתְמַשְׁךְ. רֵזָא דְרִזִּין לְחִכְמֵי כְבָא אִתְיַחֲבַת. עֲשֵׂר שְׁבַטִין אֵלְף שְׁנִין.
 תְּרִין שְׁבַטִין מֵאתָן שְׁנִין. שְׁאֵרֵי דְמַעֲשֵׂין לְמַגְפֵּל פֶּתַח וְאִמַר בְּכָה תְכַבֵּה בְלִילָה
 וְדַמְעָתָה עַל דְחִייה לְסוּף תְּרִיסַר שְׁבַטִין דְגִיחָתָא לִילִיא וְתַחֲשֵׁךְ לְיִשְׂרָאֵל עַד
 דִּיתְעַד וְאִוּ לִזְמַן שְׁתִין וְשִׁיתָא שְׁנִין לְבַתֵּר תְּרִיסַר שְׁבַטִין דְאִינוּן אֵלְף וּמֵאתָן
 שְׁנִין דְגִלְתָּא וּלְבַתֵּר עַד שְׁתִין וְשִׁיתָא שְׁנִין דְחִשְׁבָּא דְלִילִיא בְּדִין וּזְכַרְתִּי אֵת

כָּא
 כְּרִיתִי יַעֲקֹב דָּא אִתְעֲרוּתָא דְאוּתִּי וְאִיחִי נֶפֶשׁ דְבֵית יַעֲקֹב. וְרֵזָא דָּא כָּל
 הַנֶּפֶשׁ הַפָּאָה לְבֵית יַעֲקֹב וְגוֹמַר שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ וְאִיחִי וְנֶפֶשׁ דְבֵית שְׁנֵי רֵזָא
 דְהָא תַמָּא וְדָא וְרֵזָא דְשְׁשִׁים וְשֵׁשׁ. שְׁשִׁים לְאַתְעֲרוּתָא דְיַעֲקֹב וְשֵׁשׁ
 לְאַתְעֲרוּתָא דְיוֹסֵף. וְעַל דָּא אִיחִי וְרֵזָא דְאִינוּן תְּרִין בְּחִבְרָא דְחָדָא וְרֵזָא דְחָדָא.
 מִתְמַן וְלְכֵלְאָה יַתְעַר קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאִינוּן נְסִין וְאִתִּין דְקָאֲמַרִין וְיַתְעֲרוּן עַל
 יִשְׂרָאֵל אִינוּן עֲקָתִין דְקָאֲמַרִין. וּבְדִין (ס"א וְרֵזָא דָּא) וְאֵף אֵת בְּרִיתִי יַעֲקֹב
 לְבַתֵּר כְּדִי נִיחַ מַלְכָּא מְשִׁיחָא קְרַבִּין כְּכָל עֲלָמָא בִּימִינָא דְקְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא
 כְּמָה דְאֵתָּא אֲמַר יְמִינֵךָ יי נֶאֱדָרִי בְכַח. בְּדִין וְאֵף אֵת בְּרִיתִי אֲבָרְהָם אֲזַכּוּר וּלְבַתֵּר
 וְהָאֲרִץ אֲזַכּוּר דָּא ה' בְּתַרְעָא בְּהוּוּא זְמַנָּא פְּתִיב וְהָיָה יי לְמַלְכֵךְ עַל כָּל הָאָרֶץ
 בְּיָם הַהוּא יְהִיָּה יי אֲחָד וְשְׁמוֹ אֲחָד. לְסוּף שְׁתִין וְשִׁיתָא שְׁנִין אִתְחַרְבִּין דְאִינוּן
 מָאָה וְתַלְתִּין וְתְרִין שְׁנִין יַתְחִיוּן אֲתוּן בְּשְׁמָא קְדִישָׁא בְּלִפְנֵי בְשִׁלְטָנוּ עֲלָאָה
 וְתַמָּא בְּדָקָא יֵאָתֵר. וְרֵזָא דָּא ה' ה' עֲלָאָה וְתַמָּא וְכָל אִינוּן שְׁבִילִין דְאִינוּן ל"ב
 שְׁנִין דְכִלְיִין בְּרֻזָּא דְאוּתִּי הוּהוּ (נ"א יִרְדוּהוּ) רֵזָא דְשִׁלְטָנוּ דְמָאָה וְתַלְתִּין וְתְרִין.
 לְסוּף מָאָה וְתַלְתִּין וְתְרִין שְׁנִין אִתְחַרְבִּין יַתְקִים לְאַחוּזֵי בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְיַעֲרוּ
 רְשָׁעִים מִמְנָה וְיַתְדְבִי אֲרַעָא קְדִישָׁא. וְקְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא יַתְעַר מִתְיָא דְאַרְעָא
 קְדִישָׁא וְיִקְוּמִין תְּיִלִּין תְּיִלִּין בְּאַרְעָא דְגִלְיָל. וּבְדִין יַתְעַר סְתִימוּ דְנְבִיעוּ עֲלָאָה
 דְאֵתָּא יי וְיַתְקִימוּן ל"ב שְׁבִילִין לְגַדְרָא לְתַמָּא וְיַתְקִימוּן אֲתוּן בְּקוּמִיָּהוּ יִרְדַּ
 דְעַד כְּשֵׁן לֹא יְהוּן בְּשִׁלְטָנוּ עַד זְמַן דְיַנְגִּיד וְיַתְמַשְׁךְ הוּהוּ נְבִיעוּ עֲלָאָה בְּחִבְרָא
 דְאַתְרוּן גו' ה' בְּתַרְעָא וְדָא אִיחִי לְסוּף תְּשִׁלוּם מָאָה וְאַרְבַּעִים וְאַרְבַּעַה שְׁנִין
 אִתְחַרְבִּין וְיַתְעֲרוּן שְׂאֵר מְתֵי יִשְׂרָאֵל דְבִשְׂאֵר אֲרַעָא דְיִשְׁתַּפַּח כָּל דָּא
 כְּחֹשֶׁבֶן חֵית רִיתִישֵׁב עֲלָמָא וְיַתְבַּסֵּס וְיַתְעַבֵּר סְטָרָא אֲחֵרָא מִעֲלָמָא וְה' תַמָּא
 תַתְמַלִּי מְגוּי נְבִיעוּ עֲלָאָה וְתַתְעַטֵּר וְתַתְנַהִיר בְּשִׁלְטָנוּ וּבְדִין פְּתִיב וְהוּהוּ אוֹר
 הַלְבָנָה פְּאוּר חַמְקָה וְאוֹר חַמְקָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים עַד דְהָא שְׁבַת לִי לְאַלְקָטָא
 נַפְשִׁין בְּתַעֲגוּגֵי קְדִישָׁא דָּא ה' בְּתַרְעָא כָּל הוּהוּ אֵלְף שְׁבִיעָאָה דָּא אִיחִי
 אִתְעֲרוּתָא דְרוּחִין קְדִישִׁין דְעָמָא דְיִשְׂרָאֵל לְאַחֲלִבְשָׁא לְבַתֵּר שְׁבַת בְּגוּפִין אִתְחַרְבִּין
 קְדִישִׁין לְאַתְקָרִי קְדִישִׁין דְכְּתִיב וְהָיָה הַנְּשֹׂאֵר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בְּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ
 יֵאָמֵר לוֹ :

פרשת בראשית דף כ"ה

דְּבַר אַחֵר אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְגו' אֵלֶּין אִינוּן דְאַתְמַר כְּהוּן אֵלֶּה אֱלֹהִיךָ
 יִשְׂרָאֵל בִּימִינָא דִּיתְמַחוּן אֵלֶּין כְּאֵלוּ הוּהוּ יִמָּא עֲבִיד קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא
 שְׁמִיא וְאַרְעָא דְחָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּיָם עֲשׂוֹת יי אֱלֹהִים אֲרִץ וְשָׁמַיִם. בְּהוּוּא
 זְמַנָּא יְהִי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם שְׂכִינְתָּיה וְיַתְחַדֵּשׁ עֲלָמָא דְחָדָא הוּא דְכְּתִיב
 בִּי כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה וְגוֹמַר דָּא אִיחִי בְּיָם עֲשׂוֹת.
 בְּהוּוּא זְמַנָּא וְצִמְחָא יי אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה בִּי עֵץ גִּחְמַד וְגוֹמַר. אֲבָל בְּקוּמִיתָא
 עַד דִּיתְמַחוּן אֵלֶּין לֹא גְחִית מְטָרָא דְאוּרִיחָא וְיִשְׂרָאֵל דְבְּמִין לְעִשְׂבִין וְקִלְבִּין
 לֹא יַצְמַחוּ וְרֵזָא דְמַלְאָה וְכָל שֵׁם הַשָּׂדֶה טָרַם יְהִיָּה בְּאַרְץ וְכָל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה
 וְגוֹמַר בְּגִין דָּאֲדָם אִין דְאִינוּן יִשְׂרָאֵל כְּבִי מְקַדְשָׁא לְעִכּוּד אֵת הָאֲדָמָה בְּקַרְבְּנֵין
 (41)

דבר אחר וכל שיה השדה דא משיח ראשון טרם יהיה בארעא וכל עשב
השדה טרם יצמח דא משיח שני ולמה כגון דלית תמן גשם למפלה לשכינתא
דעליה אחר ואדם אין לעבוד את האדמה. ורוא דמלה לא יסור שבט
מיהודה דא משיח בן דוד. ומהוקק מבין רגליו דא משיח בן יוסף עד פי בא
שיד"ח דא משה חשבון דא פדא: ולו יקח"ת עמים אתון ולו קה"ת. דבר
אחר וכל שיה השדה אלן צדיקא דאנן מסמרא דצדיק ח"י עלמין. שיה
ש חי ש תלת ענפין דאלנא ואנן ג' אבהן ומן ח"י עלמין. לשון אחר וכל
עשב השדה ע"ב ש"ן תלת עלין דאינן ש' יאהרונה ואינן ע"ב ענפין דתל"ן
כהן פחושבן ע"ב כלהו לא אתאחדין באתרא דאיהו שכינתא עד דייתי
הוא ראקרי אדם לאיהו. יד ה"א וא"ו ה"א ודא איהו ואדם אין לעבוד את
האדמה ובגן דא אתמר ביה וכל עשב השדה טרם יצמח עד דיצמח צדיק
ומניה אמת מארץ תצמח דאתמר ביה ותשלף אמת ארצה ותלמידי חכמים
דאינן דשאין לא צמחין בגלותא עד האמת מארץ תצמח ודא משה דאתמר
ביה חנרת אמת היתה בפיהו דלא יהא מאן דדריש לשכינתא כותיה. ובגין
דא ואדם אין כעבוד ומד דאיהו יימי מד וא"ד יעדה מן הארץ א"ד מן אד"נ
סליק ליה ו' ואתעביד בה אדון כל הארץ. מד והשקה את כל פני האדמה
מניה אשתקין ישראל לתתא בע' אנפין דאורייתא דבר אחר וא"ד יעדה מן
הארץ תרננו ועננא יסולק מן ארעא יהיא דאתמר בה פי ענן י' וגו' וביה
מתשקין תלמידי חכמים בארעא כהוא זמנא:

ויצד י' אלהים את האדם אלן ישראל כהוא זמנא קודשא בריך הוא ציר
לון בצירין דעקמא דין ועלמא דאתי. ויצד כהוא זמנא קודשא בריך
הוא עייל לון בשמיה בציריא דב' יודין י' ו' ביניהו דאינן סלקין לחשבון
יהרה ויהון מצירין באנפיו באנפין דלהון פתרון יודין פחושמא דלהון פאות
ו' ובגין דא אמר קרא פי מראש צורים אראנו. אלן אינן צירין דשמא קודשא
ויהון מצירין באנפיהו פתרון לחזין יקירין דאינן י' דאיהו ו' חרות עזיהו.
ועוד ציר לון קבל דוד בבת זוגיה עקאה דא י"ה ואינן ו' חת"א דתרוייהו
וציר לון באינן דציריא דעילא דאיהו ישראל עמודא דאמצעייתא כליל
שכינתא עקאה ותתא דאינן קרית שמע ערבית וקרית שמע שחרית ועלייהו
אתמר עצם מעצמי ובשר מבשרי ומד כהוא זמנא נטע לון לישראל בגנתא
דעזן קדישא דא הוא דכתיב ונטע ה' אלהים אכ"א ואמ"א. בן דא שכינתא
תתא עד"ן דא אמת עלאה. את האדם דא עמודא דאמצעייתא איהו תתא
נטע דיקיה פת זוגיה ולא תוזו מניה לעלם ותתא עדונא דיליה וישראל קודשא
ברוך הוא נטע לון כהוא זמנא נטעא קדישא בעקמא כמדה דאת אמר נצר
מטעי מעשה ידי להתפאר:

פרשת שלח לך דף קס"ו ע"א

כתיב ונטע מלאך האלהים החולף לפני מנשה ישראל וילך מאחריהם ונטע
למעבד בהו נוקמין ועל דא חזי משיח ותדי רב מתיבתא דקא אתבשר
ברא

כדא ואמר רב מתיבתא דהא דייק למשיח ואמר מנא הוה דלניאל דקאמר
פרס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס מאינן אתון דפרסין אשתמע ליה
והבא מאי הוא אמר ליה הכי הוא ודאי פרס פריסת מלכותך חיבא על ידי
דמשיח אחרא ולבתר ישלוט מלך פרס וישול מלכותן סגיאין והוא ישלוט על
ארעא קדישא י"ב ידיו והוא ישלוט ויקטול סגיאין ויהוא משיחא ולבתר יפול
ויקבלון מלכותא קדישי עליזין. ועל דא ופרסין מלכא דפרס אשתמע הכא.
אי חסידא קדישא כמה חדות על חדות כהוא מעינא. כהוא מעינא מגדלא
כל זני איקניו דנציב קודשא בריך הוא בגן עדן וכלהו קיימי לאסותא טרפין
ואיבון וענפין ולחרו לבא תדיר ולית ביניהו כפנא דאנה ואנחה לעלמין. ופאה
עמא דער דא סחפאן וכל דא גני לון:

פרשת שלח לך דף קע"ג

פתח ואמר על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון וגומר. על הר גבוה הא דאי
הר העברים אחר דמשה אחקבר והא אוקמוה דשכינתא תסלק לתמן
ותבשר עלמא. אכל כלא איהו. מבשרת ציון דא איהו חפצי בה אתחא דתמן
בר דוד אימא איהו דמשיחא מנחם בר עמיאל ואיהו תיפוק ותבשר ואיהו
בבבלא דמבשרת ציון קלא ישתמע בעלמא ותרין מלכין יתערון בעלמא
לאנתא קרבא ויפוק שמא קדישא על עלמא. מה תבשר ותימא הנה ה' אלהים
בתוך יבא וזרעו מושגה לו הנה שברו אתו ופעולתו לפניו הנה שברו אתו
דקודשא בריך הוא כרוי בכל פמליא דלעילא ויימא לון אתפנסו דאינו דינא
מאן דמסר נשמתיה על קדושת שמי אנריה מאי הוא ואינן יימרן כד וכד.
מאן דסביל כמה חרופין וגיודופין בכל יומא עלי מאי אנריה אינן אמרי כד.
מאן דאתענש עלי בכל יומא מהו אנריה. אינן אמרי כד הדא הוא דכתיב הנה
שברו אתו ופעולתו לפניו. מהו ופעולתו אלא כמה דכתיב מה רב טיבך
וגומר. פעולת לחוסים כד. דא הוא פעולתו. נגד בני אדם מהו. אלא נגד אומות
העולם אשר צפנת ליראוך מהו אשר צפנת. וכי מאן יגזול וישול מן ידיו מה
דהוא בעי למיהב דכתיב צפנת. אלא פוק וחמי עובדין דרחמנא דעבד קודשא
ברוך הוא כמה דאיהו מחי ביה יהיב אסותא: כמה מחי בשמאלא. בימינא
קריב. ובשמאלא מחי. כמה מחי ביה יהיב אסותא לעולם. כתיב מצפון
תפתח הרעה ובצפון מחי. דמתמן נפקין כל דינין וכל גזירין קשיין וביה שרי
כד אגר טב וכד טיבו דזמין קודשא בריך הוא למיהב לישראל לזמנין
דאתי קרי קודשא בריך הוא לצפון ויימא לה כד והביר כל טיבו
וכד אגר טב דבני דסכרו כמה בישינ כהוא עלמא על קדושת שמי
הב אגרין טבין דיהיב כד דא הוא דכתיב אמר לצפון פני ולתימן אל תכלאי
וגומר וכי ארחא הכי הוא דדרום למטע ברבאן והא כד ברבאן מסמרא דדרום
וכל טבין דעקמא מדרום נפקו. ואיהו אמר וקתימן אל תכלאי אלא כהוא
שעתא יתער קודשא בריך הוא לאברהם ויימא ליה קום דהא מסא זמנא
דאנא פרוק לבדך ולמיהב לון אגר טב על כל מה דסכרו בגלותא ומנו דאברהם

הנה כזבני דלחון דכתיב אם לא פי צורם מברם דא אברהם הנה ליה כמאן
דלא סב בעינוי ואחמי גרמיה כמאן דבעי דילקון על חוביהון יתיר וימא
נבו מחוביהון נבו מחטאיהון אמר ליה קודשא בריך הוא לאברהם ידענא פולא
איהו מה דאמרת לאנפין אנא אוף הכי לאנפין אל תכלאי אנא בעי גפיסא
לך ער בנדך. לא תמנע מיכו מנהון לא תמנע אנך סב מנהון פמה וכמה סבלו
על חוביהון וכגיני פך אומר לצפון תני. והיינו אשר צפנת ודא הוא מלה
דסהיא מבשרת. ותו תבשר זמנא תנינא בשעתא דשכינתא תפלך על ההוא
טורא עלאה. ותהך ותבשר לאכהן מד תהך לירושלם ותחמי לה בחרבנה
תיעול לציון וממן תקרקר קרא כמלקדמין על אתר בי מותבא ועד יקרא דילה
כהוא אתר. וממן אומיא דלא תישול מתמן ולא תפוק עד דקודשא בריך
הוא יפוזק לבנהא ודא תפצי בה תבשר כמלקדמין ואמרת צהלי ורוגי יושבת
ציון פי גדול בקרבך וגומר. מאי גדול בקרבך דא קודשא בריך הוא הוא
דאיהו אתי לגבה לאקמה דה מעפרא וימא דה התגשרי מעפר קומי שבי ירושלם
ודאי. ירושלם איהי ירושלם שמה ובדא אוף הכי פמה חדו על חדו הני
לצדיקיא בגן עדן ובגין פך זכאה איהו מאן דנשמתא בשבת אסחידת קמו
מלבא על חדושא דאורייתא דקודשא בריך הוא וכל פמלא דילה וכל אינון
נשמתין דצדיקיא דהווי בגן עדן כלהו מתעטרן כהוא מדה. תו שמענא
בוצינא קדישא דכמה יקר על יקר ועטרה על עטרה מעמרן לאבוה דהוא
בר נש תמן בשעתא דאמר קודשא בריך הוא אתפגשו למשמע חדושא ומלן
חדתין דאורייתא משמיה דפלוני בר פלוני פמה אינון דנשקין על רישיה פמה
צדיקיא מעטרין ליה בד נחתין. זכאה חוקקהון דכל אינון משמדין באורייתא
וימא דשבתא משאר יומין:

ואמר גוערם כל זאת יכינו יחדיו לעמור לפני קונס נוסח חפלים זו.

תפלה לאחר הלימוד

אשר הכין הרב בעל חמרת הימים.

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתהא שעה זו שעת
רחמים שעת הקשבה שעת האזנה ונקראך ותעננו נעתיר
לך ותעתר לנו שבזכות קריאת ולמוד תורתך הקדושה אשר
למדנו אתה יי אל תרחק אילותי לעזרתתי חושה באיל תערוג
על אפיקי מים בן גפשי תערוג אליך אלהים ועל בן נקנה לך

יי אלהינו לראות מהרה בתפארת עזך להעביר גלולים מן הארץ
והאלילים כרות יכרתון ויקבץ גליותינו ובא לציון גואל והיה יי
למקדך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד וכימי
צאתנו מארץ מצרים הראני נפלאות:

אנא יהוה אלהינו חזקל אילות חושפה יערות הצמים קרן לך
עבדך ועריכת גר לבן ישי משיחך וירום הודו ותנשא
מלכותו על כל העולם בלו גדול כבודו בישועתך הוד וחדר
תשנה עליו. אנא יי האל אב הרחמן קנא לשם קדושה המחולל
בגוים והבט בעני עמך ישראל דוים ושחופים בין פמה זאבים
וצא נא לישע עמך לישע את משיחך וקבץ שארית צאנך מכל
המקומות אשר נפוצו שם וזכנו לראות פני משיחך הקדוש
מלך ביופיו תחזיקה עינינו יראו עינינו וישמח לבנו ישראל
בגדו וארמון על משפטו ישב ובאה הממשלה הראשונה
ממלכת לבת ירושלים ומלך מלך והשביל ועשה משפט וצדקה
בארץ ועמד ורעה בעוז יי בגאון יי אדהיו ונקוו אליו כל הגוים
לקרא בלם בשם יי ולעבדו שכם אחד בי לך אנו מחבים
ורישועתך אנו מצפים אל תבישנו משברנו יי אלהינו הראנו
יי חסדך וישעך תתן לנו זכרנו יי ברצון עמך פקדנו בישועתך
לראות בטובת בחירך לשמוח בשמחת גוייך להתהלל עם
נחלתך. יהי נועם יי אלהינו עלינו ומעשה ידינו בונגה עלינו
ומעשה ידינו בונגהו: יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי

צורכי וגואלי: ואמר קדיש רובנן

השירות ליל שביעי של פסח

ונחמי לילם החלוקה יקראו העשרה סירות :

פרשת בראשית

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ : והארץ היתה
 תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת
 על פני המים : ויאמר אלהים יהי אור ויהי-אור : וברא אלהים
 את-האור ביום טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך : ויקרא
 אלהים ליום ולחשך ברא לילה ויהי-ערב ויהי-בקר יום
 אחד :

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים :
 ויעש אלהים את-הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת
 לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי-כן : ויקרא אלהים
 לרקיע שמים ויהי-ערב ויהי-בקר יום שני :

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל-מקום אחד ותראה
 תיבשה ויהי-כן : ויקרא אלהים לתיבשה ארץ ולמקוה
 המים קרא ימים וברא אלהים ביום טוב : ויאמר אלהים תדשא
 הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר
 זרעו-בו על-הארץ ויהי-כן : ותוצא הארץ דשא עשב מזריע
 זרע למינהו ועץ עשה-פרי אשר זרעו-בו למינהו וברא אלהים
 ביום טוב : ויהי ערב ויהי-בקר יום שלישי :

ויאמר אלהים יהי מאורת בראשית השמים להבדיל בין היום
 ובין הלילה והיו לאת ולמועדים ולמים ושנים : והיו
 למאורת ברקיע השמים קהאור על-הארץ ויהי-כן : ויעש אלהים
 את-שני המארת הגדלים את-המאור הגדול לממשלת היום
 ואת-המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הגובקים : ויתן אתם
 אלהים ברקיע השמים להאיר על-הארץ : ולמשל ביום ובלילה
 ולהבדיל בין האור ובין החשך וברא אלהים ביום טוב : ויהי-ערב
 ויהי-בקר יום רביעי :

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף ועופף על-
 הארץ על פני רקיע השמים : ויברא אלהים את-התנינם
 הגדלים ואת כל-נפש החיה והרמשות אשר שרצו המים
 למינהם ואת כל-עוף כנף למינהו וברא אלהים ביום טוב : ויברך
 אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את-המים ביומים והעוף
 ירב בארץ : ויהי-ערב ויהי-בקר יום חמישי :

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש
 וחית-ארץ למינה ויהי-כן : ויעש אלהים את-חיות
 הארץ למינה ואת-הבהמה למינה ואת כל-רמש האדמה
 למינהו וברא אלהים ביום טוב : ויאמר אלהים געשה אדם
 בצלמנו בצמותנו וירדו בדת הים ובעוף השמים ובבהמה
 ובכל-הארץ ובכל-הרמש הרמש על-הארץ : ויברא אלהים
 את-האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא
 אתם : ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו
 את-הארץ וכבשה ורדו בדת הים ובעוף השמים ובכל-חיה
 הרמשת על-הארץ : ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את-כל-
 עשב וזרע זרע אשר על פני כל-הארץ ואת-כל-העץ אשר
 בו פרי-עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה : ולכל-חית הארץ ולכל-
 עוף השמים ולכל רמש על-הארץ אשר-בו נפש חיה את-
 כל-יורק עשב לאכלה ויהי-כן : וברא אלהים את-כל-אשר עשה
 והנה-טוב מאד ויהי-ערב ויהי-בקר יום השישי :

ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם : ויכר אלהים ביום השביעי
 מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל-מלאכתו
 אשר עשה : ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אתו כי בו
 שבת מכל-מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות :

פרשת חקת או ישיר ישראל את-השירה הזאת עלי באר ענו-
 לה : באר חפזיה שרים ברוה גדיבי העם במחקק
 במשענתם וממדבר מתנה : וממתנה נחליאל ומנחליאל במות :
 ומבמות הניא אשר בשדה מואב ראש חפסגה ונשקפה על-
 פני הנישמן :

כל האזינו השמים ואדברה
וערף במטר לקחי
בשערים עלי-דשא
כי שם יהיה אקרא
הצור תמים פעלו
אל אמונה ואין על
שחת לו לא בני מימם
ה ליהוה תגמלו-זאת
הלווא-הוא אביה קנה
זכר ימות עוקם
שאל אביה ויגדה
בהחל עליון גוים
יצב גבלת עמים
כי חלק יהוה עמו
ימצאהו בארץ מדבר
יסבגנהו ויבונהו
בגשר יעיר קנו
יפרש בגפו יקחהו
יהוה בדר יתנו
ירביהו על-במתי ארץ
ויגקו רבש מפלע
חמאת בקר וחלב צאן
בגיר-בשן ועתודים
ודם-עגב תשתה-חמר
שמנת עבית בשית
ויגבל צור ישעתו
בתועבת וכעיסהו
אלקים לא ידעום
לא שערום אבתים
ותשבח אל מהללה

ותשמע הארץ אמרי-פי
תול במל אמרתי
וכרביבים עלי-עשב
הבו גדל לאלהינו
כי כל-דרכיו משפט
צדיק וישר הוא
דוד עקש ופתלתו
עם נבל ולא חכנו
הוא עשה ויכנגד
בינו שנות דד-גדר
זקנה ויאמרו-לה
בהפרידו בני אדם
למספר בני ישראל
ועקב חבל גחלתו
ובתהו ילל ישמן
יצרנהו באישון עינו
על-גוזלו יתקף
ישאהו על-אברתו
ואין עמו אל נקר
ויאכל תנובת שדי
ושמן מתלמיש צור
עם חלב קרים ואילים
עם-חלב בליות חמה
וישמן ישרון ויבעט
ויפוש אלוה עשהו
יקנאהו בקרים
קבחו לשדים לא אלה
נדשים מקרב באו
צור ילדה תשי
וגרא יהוה וינאץ

כח
ויאמר אסתירה פני מהם
כי דור תהפכת המה
הם קנאוני בלא-אל
ואני אקניאם בלא-עם
כי-אש קדחה באפי
ותאכל ארץ ויבלה
אספה עלימו רעות
מזו רעב ולחמי רשף
ישן-בהמת אשח-בם
מחוץ תשגל-חרב
גם-בצור גם-בתולה
אמרתי אפאיהם
לולי בעם אניב אגור
פן-יאמרו ידנו רמה
כי-גוי אבד עצות המה
לו חקמו ישבילו זאת
איכה ירדף אחד אלף
אם-לא כי-צורם מקרם
כי לא כצורנו צורם
כי-מגפן סדם גפנם
ענבמו ענבי רוש
חמת תניגם ויגם
הלא-הוא כמס עמו
לי נקם ושלם
כי קרוב יום אידם
כי-ידין יהוה עמו
כי יראה ביראולת יד
ואמר אי אלהימו
אשר תלב זכתימו יאכלו
יקומו ויעורקם

מבעם בגיו ובנתיו
אראה מה אחריתם
בנים לא-אמן בם
בעסוני בהבליהם
בגוי נבל אכעיסם
ותיקד עד-שאול תחתית
ותלהט מוסדי הרים
חצי אכלה-בם
וקטב מרירי
עם-חמת וחלי עפר
ומחררים אימה
יונק עם-איש שיבה
אשביטה מאנוש זכרם
פן-ינכרו צרימו
ולא יהוה פעל כל-זאת
ואין בהם תבונה
יבינו לא-חרייתם
ושנים יניסו רבבה
ניהזח הסגרים
ואיבינו פלילים
ומשדמת עמרה
אשבלת מרת למו
וראש פתנים אכור
חתום באוצרותי
לעת תמוט רגלם
וקש עתדת למו
ועל-עבריו יתנחם
ואפס עצור ועזוב
צור חסיו בו
ישתו יין נסיבם

סדר ליל שביעי של פסח

סוס	מדהרות קסרות אביריו :
מרוז אמר מלאך יהוה	אורו
ישביה	ארז ארז
יהנה בגבורים :	לעזרת
יעל	תברך מנשים
באהל תברך :	מנשים
נתנה	מים שאר חלב
ליתר תשלחה	ידה
עמלים	בספל אדירים הקריבה המאה :
וחלפה רקתו :	וימנה להלמות
שכב	ומחצה
ברע שם נפל שדוד :	בין רגליה ברע נפל
נתיבב	באשר
בשש רכבו לבוא	בעד החלון נשקפה
מרכבותיו :	מדוע
היא תשוב אמריה לה :	מדוע אחרו פעמי
שלל	אף
צבעים לסיסרא	כלא ימצאו יחלקו
רקמה	שלל
יאבדו כל-איביך יהוה	שלל צבעים
בגברתו	צבע רקמתים לצוארי שלל :
	בן
	ואהביו בצאת השמש
	שנה :
	ותשקט הארץ ארבעים

שמואל א' סי' ב' ותתפלל תנה ותאמר עלן לפי ביהוה רמה קרני
 ביהוה רחב פי על-איבי פי שמתי בישועתך :
 איין-קדוש ביהוה גי' אין בלתך ואין צור באלהינו : אל-תרבו
 תדברו גבחה גבחה יצא עתק מפיכם פי אל דעות יהוה ולו
 נתבנו עללות : קשת גברים חתים ונכשלים אורו חיל : שבעים
 בקדם נשקרו ורעבים חרלו עד-עקרה ילדה שבעה ורבת בגים
 אמללה : יהוה ממית ומחיה מוריד שאול ויעל : יהוה מוריש
 ומעשיר משפיל את-מרומם : מקים מעפר דל מאשפת ירים

סדר ל ל שביעי של פסח

כז
 אביון להושיב עם-גדיבים וכפא כבוד ינחלם פי ליהוה מצקי
 ארץ וישת עליהם תבל : רגלי חסידיו ישמר ורשעים בהשך
 ודמו כילא בקח וגבר איש : יהוה יחתו מריביו עליו בשמים
 ירעם יהוה ירין אפסי-ארץ ויתן-עז למלכו וירם קרן משיחו :
 שם ב' כיג וידבר דוד ליהוה את-דברו השירה הזאת ביום הציל
 יהוה אתו מקף כל-איביו ומקף שאול :

ויאמר	יהוה סלעי ומצדתי ומפלטי-לי	אלהי
צורי אחסה-בו	מגני קרן ישעי משגבי	אלהי
ומנוסי	משעי מחמם תשעני :	מהלל
אקרא יהוה ומאיבי אושע :	כי אפפני משבררי	מהלל
מות	גחלי בליעל יבעתני :	חבלי
שואל סבני	קדמני מקשיר	חבלי
מות :	בצר-לי אקרא יהוה	ואל
אלהי אקרא	וישמע מהקילו	ואל
קולי	ושועתי באזניו :	וישמע מהקילו
ותרעש הארץ	ויתגעש	וישמע מהקילו
ירגזו	ויתגעשו כיי-חרה לו :	ויתגעש
עשן באפו	גחלים בערו ממנו :	ויתגעש
האכל	גחלים בערו ממנו :	ויתגעש
שמים וירד	וירקב על-קרוב ויעף	ויתגעש
רגליו :	וירקב על-קרוב ויעף	ויתגעש
על-גופי-רוח :	וירקב על-קרוב ויעף	ויתגעש
סבות	חשרת-מים עבני שתקים :	וירקב על-קרוב ויעף
גגדו בערו גחלי-אש :	חשרת-מים עבני שתקים :	וירקב על-קרוב ויעף
יהוה	ועליון יתן קולו :	וירקב על-קרוב ויעף
חצים ויפיצם ברק ויהם :	ועליון יתן קולו :	וירקב על-קרוב ויעף
ים	יגלו מסדות תבל	וירקב על-קרוב ויעף
יהוה מנשמת רוח אפו :	יגלו מסדות תבל	וירקב על-קרוב ויעף
יקחני	ימשני ממים רבים :	וירקב על-קרוב ויעף

מאיבי עז
מפני :
יהנה משען לי :
אתי
יהנה בצדקתי
לי
רשעתי מאלקי :
לנגדי
תמים לו ואשתמרה מעוני :
בצדקתי
חסיד תתחסד
תתמים :
עקש תתפל :
תושיע
אתה גיירי יהנה
חשבי :
אדלג שור :
דרבו
הוא לכל החקים בו :
יהנה
מעוני חיל
דרבי :
במתי יעמידני :
למלקמה
לי מגן ישעך נעלתה תרביני :
תחתני
איבי ואשמדם
ביתם :
תחת רגלי :
מלחמה

מ'שנאי כי אמצו
ויהי
ויצא למרחב
יגמלני
בבר ידי ישיב
ולא
כי כל משפטיו
ואהיה
וישב יהנה לי
עם-
עם נגדו תמים
ועם-
ואת-עם עני
כי-
ויהנה יגיה
באלתי
האל תמים
מגן
כי מי-אל מפלעתי
האל
ויפר תמים
ועל-
מלמד ידי
ותתן
תרחיב צעדי
ארהפה
ולא אשוב עד-
ויפלו
ותגדני חיל
ואיבי

תתה לי ערף
מושיע
כעפר-ארץ
ארקעם :
לראש גוים
יעבדני :
אזן ישמעו לי :
ממסגרותם :
אלהי צור ישעי :
לי
מאיבי ומקמי תרוממי
תצילני :
ישועות מלכו
למשיח
ל' ויהנה אור-הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה
שבעתים באור שבעת הימים ביום חבש יהיה את-
שבר עמו ומחין מבתו ירפא : הנה שם-יחזה בא ממדחק בער
אפו וכבד משאה שפתיו מלאו ועם ולשונו באש אכלת : ורותו
בגתר שוטף עד-צואר יחצה להנפה גוים בגפת שוא ורסן
מתעה על לחיי עמים : השיר יהיה לכם לליל התקדש-הג
ושמחת לבב בהולך בחליל לבוא בהר-יהנה אל-צור ישראל :
ישעיה סימן כ"ז ביום ההוא יושר השיר-הנה בארץ יהודה עיר עד-
לנו ישועה ישית חומות וחל : פתחו שערים ויבא
גוי-צדיק שמר אמנים : יצר סמוך תצד שלום ו שלום כי בך
בטוח : בטחו ביהנה עדי-עד כי בנה יהנה צור עולמים :
עב מזמור שיר ליום השבת : טוב להודות ליהנה ולומר לשמך
עליון : להגיד בבקר חסדך ואמונתך בליקות : עלי-
עשור ועלי-גבד עלי הגיון בכבוד : כי שמחתני יהנה בפעלה
במעשי ידך אבנן : מה-גדלו מעשך יהנה מאד עמקו
מחשבתך : איש-בער לא ידע וכסיר לא יבין את-זאת : בפרת
רשעים | כמו-עשב ויציצו כל-פעלי און להשמהם עדי-עד :

כח
משנאי ואצמיתם : ישעו ואין
אל-יהנה ולא עגם :
בטיט-חוצות ארקם
ותפלמני מריבי עמי
עם לא-ידעתי
בני נכר ותבשול-לי
בני נכר יבלו ויחגרו
ס-יהנה וברוך צורי
האל הנתן נקמת
ומריציאי
מאיש חמסים
על-כן אודה יהנה בגוים ולשמך אומר : מגדול
ישועות מלכו
למשיח
לדוד ולזרעו עד-
ישעיה סי' ל' ויהנה אור-הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה
שבעתים באור שבעת הימים ביום חבש יהיה את-
שבר עמו ומחין מבתו ירפא : הנה שם-יחזה בא ממדחק בער
אפו וכבד משאה שפתיו מלאו ועם ולשונו באש אכלת : ורותו
בגתר שוטף עד-צואר יחצה להנפה גוים בגפת שוא ורסן
מתעה על לחיי עמים : השיר יהיה לכם לליל התקדש-הג
ושמחת לבב בהולך בחליל לבוא בהר-יהנה אל-צור ישראל :
ישעיה סימן כ"ז ביום ההוא יושר השיר-הנה בארץ יהודה עיר עד-
לנו ישועה ישית חומות וחל : פתחו שערים ויבא
גוי-צדיק שמר אמנים : יצר סמוך תצד שלום ו שלום כי בך
בטוח : בטחו ביהנה עדי-עד כי בנה יהנה צור עולמים :
עב מזמור שיר ליום השבת : טוב להודות ליהנה ולומר לשמך
עליון : להגיד בבקר חסדך ואמונתך בליקות : עלי-
עשור ועלי-גבד עלי הגיון בכבוד : כי שמחתני יהנה בפעלה
במעשי ידך אבנן : מה-גדלו מעשך יהנה מאד עמקו
מחשבתך : איש-בער לא ידע וכסיר לא יבין את-זאת : בפרת
רשעים | כמו-עשב ויציצו כל-פעלי און להשמהם עדי-עד :

ואתה מרום לעלם יהוה: כי הגה איביך | יהוה כיהנה איביך
יאבדו יתפרדו בל-פעלי און: ותרם בראים קרני בלתי בשמן
בענן: ותבט עיני בשורי בקמים עלי מרעים תשמענה אזני:
צדיק בתמר יפרח בארז בלבנון ישנה: שתולים בבית יהוה
בחדרות אלהינו יפריחו: עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים
יהיו: להגיד כי-ישר יהוה צורי ולא-עוקתה בו:

10 למנצח שיר מזמור הריעו לאלהים בל-הארץ: זמרו כבוד-
שמו שימו כבוד תהלתו: אמרו לאלהים מה-נורא
מעשיך ברב עוז יכחשו לך איביך: בל-הארץ | ישתחוו לך
ויזמרו לך וזמרו שמך סלה: לכו וראו מפעלות אלהים נורא
עלילה על-פני אדם: הפך ים | ליבשה בנהר יעברו בגלגל שם
נשמחה בו: משר בנבחרתו | עולם עיניו בגוים תצפינה הסודרים |
אל-יהומו למו סלה: ברכו עמים | אלהינו והשמיעו קול תהלתו:
השם גפשונו בחיים ולא-נתן למוט רגלנו: כי-בחנונו אלהים
צדפתנו בצרף-קספ: הבאתנו במצודה שמת מועקה במתנינו:
הרנבת אנוש לראשנו באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה:
אבוא ביתך בעולות אשם לך נדרי: אשר-פצו שפתי ודבר-
פי בצר-לי: עלות מחים אעלה-ך עס-קטרת אילים אעשה
בקר עס-עתודים סלה: לכו-שמעו ואספיה בל-יראי אלהים
אשר עשה לגפשי: אליו פי-קראתי ורומם תחת לשוני: און
אסיראתי ברבי לא ישמע אדני: אכן שמע אלהים הקשיב
בקול תפילתי: ברוך אלהים אשר לא הסיר תפילתי וחסדו מאתי:

עו משביל לאספ למה אלהים זנחת לנצח יעשן אפק בצאן
מרעיתך: זכר עדתך | קגית קדם גאלת שבט נחלתך
הר-ציון זה | שכנת בו: הרימה פעמיד למשאות נצה בל-הרע
אויב בקדש: שאנו צורריך בקרב מועדיך שמו אותם אתות:
יודע במביא למעלה בסבך-עין קרדמות: ועתה פתוחיה יחד
בכשיל וכילפות יהלומון: שלחו באש מקדשך לארץ חללו
משכן שמך: אמרו בלבם גינם יחד שרפו בל-מועדי-אר בארץ:
את-יתנו ל-א-דאינו איך-עוד גביא ולא-אתנו יודע ער-מה:

כט
עד-מתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח: למה תשיב
ידך וימינה מקרב חיקך בכה: ואלהים מלכי מקדם פעל ישועות
בקרוב הארץ: אתה פותרת בעוז ים שפרת ראשי תנינים על-
המים: אתה רצצת ראשי לויתן תתננו מאכל לעם לציים:
אתה בקעת מעין ונתת אתה הובשת נהרות איתן: לך יום
אפי-לך לילה אתה הכינות מאור ושמש: אתה הצבת בל-
גבולות ארץ קיץ וחרף אתה יצרתם: זכר-זאת אויב חרף | יהוה
ועס-גבר נאצו שמך: אל-תתן לחית נפש תורה חית עניך
אל-תשנה לנצח: הבט לברית בל-מלאו מחשבי-ארץ נאות
חמס: אל-ישב רך גכלם עני ואביון יהללו שמך: קומה אלהים
ריבה ריבך זכר חרפתך מני-גבר בל-היום: אר-תשבת קול
צרהך שאון קמיה עולה תמיד:

עו משביל לאספ האזינה עמי תורתך הפו אונכם לאמרי-פי:
אפתחה במשל פי אביעה חידות מני-קדם: אשר
שמענו ונדעם ואכתנו ספרו-לנו. לא נכחד | מבניהם לדור
אחרון מספרים תהלות יהוה ועוזו ונפלאותיו אשר עשה: ויקם
עדות | ביעקב ותורה שם בישראל אשר ציה את-אבותינו
להודיעם לבניהם: למען ידעו | דור אחרון בגים יולדו יקמו
ויספרו לבניהם: וישמו באלהים בסלם ולא ישגחו מעללי-
אל ומצותיו ינצרו: ולא יהיו | באבותם דור סורר ומרה דור
לא-הכין לבו ורא-נאמנה את-אל רוחו: בגי-אפרים נושקי
רומיקשת הפכו ביום קרב: לא שמרו ברית אלהים ובתורתו
מאנו ללכת: וישגחו עלילותיו ונפלאותיו אשר הראם: נגד
אבותם עשה פלא בארץ מצרים שדה-צען: בקע ים ויעבירם
ויצב-מים במו-נד: וינחם בענן יומם וכל-הלילה באור אש:
יבקע צרים במדבר וישק בתהמות רבה: ויצא נוזלים מסלע
ויורד כנהרות מים: ויסיפו עוד לחטא-לו למרות עליון בציה:
וינסו-אר בלבבם לשאל-אכל לגפשים: וידברו באלהים אמרו
הנוכל אל לערף שלחן במדבר: הן הנה-צור | ויזכרו מים ונחלים
ישטפו הנס-קדם ויכל תת אס-יכין שאר לעמו: לכן | שמע

יהוה ויתעבר ואש גשקה ביעקב ונס-אף עלה בישראל : כי
לא האמינו באלהים ולא בטחו בישועתו : ויצו שחקים ממעל
ודלתי שמים פתח : וימטר | עליהם מן לאכל ודגן-שמים נתן
למו : לחם אפירים אבל איש צידה שקח להם לשבע : יסע
קדים בשמים וינהג בעזו תימן : וימטר עליהם בעפר שאר
וכחול ימים עוף כנה : ויפל בקרב מחנהו סביב למשבנותיו :
ויאכלו וישבעו מאד ותאותם יבא להם : לא-זרו מתאותם
עוד אכלם בפיהם : ואף אלהים | עלה בהם ויהרג במשמניהם
ובחורו ישראל הכריע : בכל-זאת הטאו-עוד ולא האמינו
בנפלאותיו : ויכל-בהבל ימיהם ושנותם בבהלה : אס-הרגם
ודרשוהו ושבו ושחרו-אל : ויזכרו כי-אלהים צורם ואל
עליון גאלם : ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו-לו : ולבם לא-
נכון עמו ולא נאמנו בכריתו : והוא רחום | יכפר עון ולא-ישחית
והרבה להשיב אפו ולא-יעיר בלחמתו : ויזכר כי-בשר המה
רוח הולך ולא ישוב : במה ימרוהו במדבר ועציבוהו בשימון :
וישובו ונספו אל וקדוש ישראל התיו : לא-זכרו את-ידו יום
אשר-פדם מני-צור : אשר-שם במצרים אתותיו ומופתיו בשדה
צען : ויהפך לדם יאריהם ונוזליהם בלישתיון : ישלח בהם
ערב ויאכלם וצפרדע ותשחיתם : ויתן לחסיל יכולם ויגיעם
לארבה : יתרג בברד גפנם ושקמותם בחגמר : ויסגר לברד
בערם ומקניהם לרשפים : ישלח-בם | חרון אפו עברה וועם
וצרה משלחת מלאכי רעים : יפלו גתיב לאפו לא-השך
ממות נפשם ותותם להבר הסגור : ויך כל-בכור במצרים ראשית
אונים באהלי-חם : ויפע בצאן עמו וינהגם בעדר במדבר : וינתם
לבטח ולא פחדו ואת-אויביהם פסה הים : ויביאם אל-גבול
קדשו הר-זה קנתה ימינו : ויגרש מפניהם | גוים ויפילם בתכל
גחלה וישגן באהליהם שבטי ישראל : וינסו וימרו את-אדניהם
עליון ועדותיו לא שמרו : וינסו ויבגדו באבותם נהפכו בקשת
רמיה : ויבעיסוהו בקמותם ובפסיליהם יקניאוהו : שמע אלהים
ויתעבר וימאס מאד בישראל : ויטש משגן שלו אהל שגן

באדם : ויתן לשבי עזו ותפארתו ביד-צור : ויסגר לחרב עמו
ובגחלתו התעבר : בחוריו אכלח-אש ובתולתיו לא הוללו :
כהגיו בחרב נפלו ואלמנתיו לא תבכינה : וינקז פישן | אדני
בגבור מתרונן מיין : ויך צריו אחור חרפת עולם נתן למו :
וימאס באהל יוסף ובשכט אפרים לא בחר ויבחר את-שכט
יהודה את-קר ציון אשר אהב : ויבן כמורמים מקדשו בארץ
יסדה לעולם : ויבחר בדרד עבדו ויקחחו ממכלאת צאן : מאחר
עלות הביאו לרעות ביעקב עמו ובישראל גחלתו : וירעם
בתם לבבו ובתבונות בפיו ינחם :

יו יהוה ליהנה כי-טוב כי לעולם חסדו : ואמרו גאויל יהוה
אשר גאלם מיד-צור : ומארצות קבצם ממזרח וממערב
מצפון ומים : תעו במדבר בשימון דרך עיר מושב לא מצאו :
רעבים גם-צמאים נפשם בהם תתעפה : ויצעקו אל-יהוה בצור
להם ממצוקותיהם יצילים : ויזריכם בדרך ישרה ללכת אל-
עיר מושב : יודו ליהנה חסדו ונפלאותיו לבני אדם : כי-השביע
נפש שקקה ונפש רעבה מלא-טוב : ישכי חשך וצלמות אסורי
עני וברזל : כי-המרו אמרי-אל ועצת עליון נאצו : ויכנע בעמל
לבם בשלו ואין עזר : ויצעקו אל-יהוה בצור להם ממצוקותיהם
וישעם : ויציאם מחשך וצלמות ומוסרותיהם ינתק : יודו ליהנה
חסדו ונפלאותיו לבני אדם : כי-שפר דלתות נחשת ובריתו
ברזל גרע : אולים מהרד פשעם ומעונותיהם יתענו : כל-אכל
תתעב נפשם ויגיעו עד-שערי-מות : ויצעקו אל-יהוה בצור להם
ממצוקותיהם וישיעם : ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם :
יודו ליהנה חסדו ונפלאותיו לבני אדם : ויזכרו ובתי תודה
ויספרו מעשיו ברנה : יורד הים באניות עשו מלאכה במים
רבים : המה ראו מעשי יהוה ונפלאותיו במצולה : ויאמר ויעמר
רוח סערה ותרוםם גליו : ועלו שמים ירדו תהומות נפשם
ברעה תתמוגג : יחוגו ויטעו בשבור וכל-חכמתם תתבדע :
ויצעקו אל-יהוה בצור להם וממצוקותיהם יציאם : יקם סערה
לדממה ויחשו גליהם : וישמחו כי-ישתקו וינתם אל-מחוז
תפצם : יודו ליהנה חסדו ונפלאותיו לבני אדם : וירוממוהו

בקהל עם ובמושב זקנים יהללוהו: ישם נהרות למדבר ומצאי
מים לצמאון: ארץ פרי למלחה מדעת יושבי בה: ישם מדבר
לאגס-מים וארץ ציה למצאי מים: ויושב שם רעבים ויכוננו
עיר מושב: ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה:
ויברכם יורפו מאד ובהמתם לא ימעטו: וימעטו וישחו מעצר
רעה ויגון: שפך בוז עלנגדיבים ויתעם בתהו לא-הרה: וישגב
אביון מעוני וישם כצאן משפחות: יראו ישרים וישמחו וכל-
עולה קפצה פיה: מי-חכם וישמר-אלה ויתבוננו חסדי יהוה:

שיר השירים אשר לשלמה: ישקני מנשיקות פיהו כי-טובים
הדיף מיין: לריח שמנך טובים שמן תונק שמך על-גן
עלמות אהבה: משכני אחרך נרוצה הביאני המלך
חדרו נגילה ונשמחה בד נזכרה דרך מיין מישרים אהבה:
שהורה אני ונאווה בנות ירושלם באהלי קדר כיריעות שלמה:
אל-תראני שאני שחרחרת ששופתני השמש בני אמי נחרו-
בי שמני נטרה את-הגרמים פרמי שלי לא נטרתי: הגידה לי
שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצחרים שלמה אהיה
בעמיה על עברי חברך: אסלא תדעי לך היפה בנשים צאיי
לך בעקבי הצאן ורעי את-גדיתך על משבנות הרעים: לססתי
ברכבי פרעה המיתך רעיתי: נאוו לחיך בתורים צוארך
בחרוזים: תורי זהב געשה-לך עם נקדות הכסף: עד-שהמלך
במסכו גרדי נתן ריחו: צרור המד | דודי לי בין שדי ילון:
אשבל הכפר דודי לי בכרמי עין גדי: הנך יפה רעיתי הנך
יפה עיניך יונים: הנך יפה דודי את געים אף-ערשנו רעננה:
קרות בתינו ארזים הויטנו ברותים: אני חבצלת השרון שושנת
העמקים: בשושנה בין החוחים בן רעיתי בין הפנות: בתפוח
בעצי היער בן דודי בין הפנים בצדו חמדתי וישבתי ופרו
מתוק לחכי: הביאני אל-בית היין ודגלו עלי אהבה: סמכוני
באשישות רפדוני בתפוחים כיי-חולת אהבה אני: שמאלו
תחת לראשי וימינו תחבקני: השבעתי אתכם בנות ירושלם
בצבאות או באילות השדה אס-תעירו | ואס-תעוררו את-

לא
האהבה עד שתחפץ: קול דודי הנחנה בא מדלג על-ההרים
מקפץ על-הנבעות: הזמה דודי לצבי או לעפר האילים הנח
זה עומד אחר בתלנו משניה מן-החלונות מציץ מן-התנאים:
ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי-לך: כיתהה הסתיו
עבר הנשם חלף הלך לו: הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הנצע
וקול התור נשמע בארצנו: התאנה חלטה פניה והנפנים סמדר
נתנו בית קומי לך רעיתי יפתי ולכי-לך: יונתי בחנו הפלע
בסתר המדרגה הראיני את-מראיך השמיעני את-קולך כיי-
קולך ערב ומראיך נאווה: אחזר-לנו שעלים שעלים קטנים
מחבלים ברמים וברמינו סמדר: דודי לי ואני לו הרעה
בשושנים: עד שיפוח היום ונסו הצללים סב דמה-לך דודי
לצבי או לעפר האילים על-הרי בתר: על-משכבי בלילות
בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתיו: אקומה נא
ואסובבה בעיר בשוקים וברחבות אבקשה את שאהבה נפשי
בקשתי ולא מצאתיו: מצאוני השמרים הפככים בעיר את
שאהבה נפשי ראיתם: במעט שעברתי מהם עד שמצאתי את
שאהבה נפשי אחזתי ולא ארפנו עדי-שתביאותי אל-בית אמי
ואל חדר הורת: השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או
באילות השדה אס-תעירו | ואס-תעוררו את-האהבה עד
שתחפץ: מי זאת עלה מן-המדבר כתימרות עשן מקפרת מו
ולבונה מבל אבקת רוכל: הנה מפתו שלשלמה ששים גפרים
סביב לה מגברי ישראל: כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה
איש חרבו על-ירכו מפחד בלילות: אפריון עשה לו המלך
שלמה מעצי הלבנון: עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרגבו
ארזמן תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלם: צאינה וראינה בנות
ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה-לו אמו ביום חתנתו וביום
שמחת לבו: הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים מפעד
לצמתך שעריך בערר העזים שגלשו מהר גלעד: שניד בעדר
הקצובות שעלו מן-הרחה שבלם מתאימות ושבלה אין פהם:
בהוט השני שפתתך ומדברך נאווה כפלה תרמון רקתך מפעד

לצמחך: כמגדל דוד צוארך בגוי לתלפיות אלה רומן תלוי
עליו כל שלמי הנבורים: שני שרף בשני עפרים תאמי צביח
הרעים בשושנים: עד שיפוח היום ונסו הצללים אלה לי אל-
הר המור ואל-גבעת הלבונה: כלך יפה רעתי ויום אין בך:
אתי מלבנון בכה אתי מלבנון תבואי תשורי ו מראש אמנה
מראש שגיר וחרמון ממענות אריות מהררי נמרים: לבבתי
אחתי כלה לבבתי באחת מעיניך באחד ענק מצורניך: מה-
יפו דדיך אחתי כלה מהפכו דדיך מין וריח שמניך מכל-
בשמים: נפת תפאנה שפתותיך בכה דבש וחלב תחת לשונך
וריח שלמתוך בריח לבנון: גן ו נעול אחתי כלה גל ו נעול
מעין חתום: שלחך פרדם רמונים עם פרי מגדים בפרים עם-
גודים: גרד ו זכרם קנה וקנמון עם כל-עצי לבונה מר ואחלות
עם כל-ראשי בשמים: מעין גנים באר מים חיים וגולים מן-
לבנון: עורי צפון ובואי תימן הפיחי נני יזלו בשמיו יבא דודי
לגנו ויאכל פרי מגדיו: באתי לגני אחתי כלה אריתי מורי
עם-בשמי אכלתי יערי עם-דבשי שתיתי ייני עם-חלבי אכלו
רעים שתו ושכרו דודים: אני ישנה ולבי ער קול ו דודי דופק
פתחילי אחתי רעתי יונתי תמתי שראשי נמלא-טל קוצותי
רסיס לילה: פשטתי את-פתגתי איככה אלבשנה רחצתי את-
רגלי איככה אמנפם: דודי שלח ידו מן-חרור ומעי המו עקיו:
קמתי אני לפתח לדודי וידו נטפו-מור ואצבעותי מור עבר על
כפות המנעול: פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר נפשי
וצאה בדברו בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני:
מצאתי השמרים הסבבים בעיר הפוני פצעוני נשאו את-דודי
מעלי שמרי החמות: השבעתי אתכם בנות ירושלם אסי-
תמצאו את-דודי מהתגידו לו שחולת אהבה אני: מה-דודך
מהוד היפה בנשים מה-דודך מהוד שגכה השבעתנו: דודי
צה ואדום הגול מרכבה: ראשו בתם פו קוצותיו תלתלים
שחרות בעורב: עיניו בונים על-אפיקי מים רחצות בחלב
ישבות על-מלאת: לתו געונת הבשם מגדלות מרקתים

שפתותיו שושנים נטפות מור עבר: ידיו גלילי זהב ממלאים
בתרשיש מעין עשת שן מעלפת ספרים: שוקיו עמודי שש
מיסדים על-אדני-פו מראהו בדבנון בחור בארזים: חבו ממתקים
וקלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם: אנה הלך הדודך
היפה בנשים אנה פנה הדודך ויבקשנו עמך: דודי ירד לגנו
לערוגות הבשם לרעות בננים וללקט שושנים: אני לדודי
ודודי לי הרועה בשושנים: יפה את רעתי פתרצה גאוק
כירושלם אימה בגדגלות: הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני
שערך בעדר העזים שגלשו מן-הגלעד: שניך בעדר הרחלים
שעלו מן-הרחצה שלם מתאימות ושבלה אין בהם: כפלה
הרמון רקתך מפעד לצמחך: ששים הפה מלכות ושמונים
פילגשים ועלמות אין מספר: אחת היא יונתי תמתי אחת
היא לאמה ברה היא ליל-תה ראוה בנות ויאשרוה מלכות
ופילגשים ויהללוה: מי-זאת הנשקפה כמו-שחר יפה כלבנה
ברה בחמה אימה בגדגלות: אל-גנת אגוז ירדתי לראות באפי
הנחל לראות הפרחה הגפן הנצו הרמנים: לא ידעתי נפשי
שמתני מרדבות עמי גדיב: שובי שובי השילמית שובי שובי
וגחזיך בך מה-תחזו בשילמית במחלת המחנים: מה-יפו פעמך
בנעלים בתי-גדיב חמוקי ירכיך כמו חקאים מעשה ידי אמן:
שררך אגן הסהר אל-יחסר המזג בטנך ערמת חטים סוגה
בשושנים: שני שרף בשני עפרים תאמי צביח: צוארך כמגדל
השן עיניך ברכות בחשבון על-שער בתי-דבים אפך כמגדל
הלבנון צופה פני רמשק: ראשך עלך ככרמל ודלת ראשך
בארמון מלך אסור ברהטים: מה-יפית ומה-נעמת אהבה
פתעננים: זאת קומתך המתה לתמר ושדוד לאשבלות:
אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסנו ויהי-נא שרף באשבלות
הגפן וריח אפך בתפוחים: וחפך מין הפשוב הולך לדודי
למישרים דובב שפתי ישנים: אני לדודי ועלי תשיכתו: לכה
דודי נצא השרה גלינה בכפרים: נשימיה לפרמים נראה אס-
פרחה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמנים שם אתן את-דודי

לך: הודו אים נתנו ריה ועל פתחינו כל מגדים חדשים נסדי
ישנים דודי צפנתי לך: מי יתנה באח לי יונק שדי אמי אמצאך
בחוני אשקך גם לא יבזו לי: אנהגך אביאך אל בית אמי
תלמדני אשקך מין הרקח מעסים רמני: שמאלו תחת ראשי
וימינו תחבקני: השבעתי אתכם בנות ירושלם מה תעירו ו
ומה תעירו אתי האהבה עד שתחפץ: מי זאת עלה מן המדבר
מתרפקת על הודה תחת התפוח עוררתך שמה הפלתך אמה
שמה חבקה ילדתך: שימי בחותם על לבך בחותם על זרועך
ביענה כמות אהבה קשה כשאל קנאה רשפיה רשפי אש
שלהבתיה: מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות
לא ישטפוה אסיתן איש את פליון ביתו באהבה בוז יבזו
רו: אהות לנו קטנה ושדים אין לה מה יעשה לאחותנו
ביום שידברנה: אסחומה היא נבנה עליה מינית פסח ואס
הלת היא נצור עליה לוח ארו: אני חומה ושדי במגדלות אז
הייתי בעיניו כמוצאת שלום: פרם היה לשלמה בבצל המון
נתן את הכרם לנטרים איש יבא בפרוץ ארץ נספ: ברמי שלי
לפני הארץ לך שלמה ומאתים לנטרים את פרוץ: היושבת
בגנים הברים מקשיבים לקולך השמיעני: ברח דודי ודמהד
לך לצכי או לעפר האלים על הרי בשמים: חיושבת בגנים וגי.

משנה מסכת פסחים

פיק ערבי פסחים סמוך למנחה לא יאכל אדם עד שתחשך.
אפילו עני שבישאל לא יאכל עד שיסב. ולא
יפחתו לו מארבע בוסות של זין ואפילו מן התמחוי: ד מזגו
דו כוס ראשון בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר כך
מברך על הזין. ובית הלל אומרים מברך על הזין ואחר כך
מברך על היום: הביאו לפניו מטבל בחזרת עד שמיניע
לפרפרת הפת. הביאו לפניו מצה וחזרת וחרוסת ושני תבשילין

אף על פי שאין חרוסת מצה. רבי אליעזר בר צדוק אומר
מצה. ובמקדש היו מביאים לפניו גופו של פסח: ד מזגו לו
כוס שני וכאן הבן שואל אביו. ואם אין דעת בבן אביו
מלמדו מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות שבכל הלילות
אנו אוכלין חמין ומצה. הלילה הזה כלו מצה. שבכל הלילות
אנו אוכלין שאר ירקות. הלילה הזה מרור. שבכל הלילות
אנו אוכלין בשר צלי שלוק ומבשל. הלילה הזה פרו צלי.
שבכל הלילות אנו מטפדין פעם אחת. הלילה הזה שתי
פעמים. ולפי דעתו של בן אביו מלמדו. מתחיל בגנות ומסים
בשבה. ודורש מארמי אובר אבי עד שיגמור כל הפרשה
בקה: ה רבן גמליאל היה אומר כל שרא אמר שלשה דברים
אלו בפסח לא יצא ידי חובתו. ואלו הן. פסח. מצה. ומרור.
פסח על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים. מצה
על שום שנגאלו אבותינו ממצרים. מרור על שום שמררו
המצרים את בני אבותינו במצרים. בכל דור ודור חיב אדם
לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים. שנאמר והגדת
לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי
ממצרים. לפיכך אנחנו חייבין להודות לתלל לשבח לפאר
לזמם להודו לברך לעלה ולקדם למי שעשה לאבותינו ולנו
את כל הנסים האלו. חוציאנו מעבדות לחרות. מיגון לשמחה.
ומאכל ליום טוב. ומאפלה לאור גדול. ומשעבוד לגאולה.
ונאמר לפניו הללויה: ו עד היכן הוא אומר. בית שמאי
אומרים עד אם הבנים שמחה. ובית הלל אומרים עד תלמיש
למעניו מים. וחזתם בגאולה. רבי טרפון אומר עד אשר גאלנו
וגאל את אבותינו ממצרים. ואינו חותם. רבי עקיבא אומר
עד בן יי אלהינו וארתי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים
אחרים הבאים לקראתנו לשלום שמחים בגגין עירך. וששים
בעבודתך. ונאכל שם מן הדובחים ומן הפסחים וכולי. עד
ברוך אתה יי גאל ישראל: ו מזגו לו כוס שלישי מברך על
מזונו. רביעי גומר עזיו את ההלל ואומר עזיו ברכת השיר.

בין הכוסות הללו גם הוצה לשתית ישתה. בין שלישי לרביעי לא ישתה: ה אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן. ישנו מקצתן יאכלו. בלן לא יאכלו. רבי יוסי אומר נתנמנמו יאכלו. נרדמו לא יאכלו: ט הפסח אחר הצות מטמא את הידים. הפגול והנותר מטמאין את הידים. בירך ברכת הפסח פטר את של זבח. בירך את של זבח לא פטר את של פסח הבני רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר לא זו פוטרת זו ולא זו פוטרת זו:

מסכת ביצה

פ"ק * ביצה שנולדה ביום טוב בית שמאי אומרים תאכל ובית הלל אומרים לא תאכל. בית שמאי אומרים שאוד בקבוצת וקמין בקבוצת. ובית הלל אומרים זה וזה בקבוצת: ב השוחט תיה ועוף ביום טוב. בית שמאי אומרים יחפור בדקר ויכסה. ובית הלל אומרים לא ישחוט אלא אם בן היה לו עפר מוכן מבעוד יום. ומודים שאם שחט שיחפור בדקר ויכסה שאפר בירה מוכן הוא: ג בית שמאי אומרים אין מוליכין את הסולם משוכך לשוכך אבל מטהו מחלון לחלון. ובית הלל מתירין. בית שמאי אומרים לא ישול אלא אם בן גענע מבעוד יום. ובית הלל אומרים עומד ואומר זה וזה אני נוטל: ד זמן שחורים ומצא לבנים. לבנים ומצא שחורים. שנים ומצא שלשה אסורים. שלשה ומצא שנים מותרים: ה תוך תקן ומצא לפני תקן אסורים. ואם אין שם אלא הם הרי אדו מותרים: ו בית שמאי אומרים אין מסדקין את התריסין ביום טוב. ובית הלל מתירין אף להחזיר. בית שמאי אומרים אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר. ובית הלל מתירין. בית שמאי אומרים אין נוטלין את העור לפני הדורסן. ולא יגביהו אלא אם בן יש עמו בזית בשר. ובית הלל מתירין.

לד בית שמאי אומרים אין מוציאין לא את תקמן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים. ובית הלל מתירין: ז בית שמאי אומרים אין מוליכין תלה ומתנות לבקן ביום טוב בין שהורמו מאמש בין שהורמו מהיום. ובית הלל מתירין. אמרו להם בית שמאי גזרה שנה. תלה ומתנות מתנה לבקן ותרומה מתנה לבקן. פשם שאין מוליכין את התרומה בדף אין מוליכין את המתנות. אמרו להם בית הלל לא. אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה תאמרו במתנות שזכאי בהרמתן: ח בית שמאי אומרים תכלין גדוכין במדוך של עץ. ונהמלח בפך ובצע הפרור. ובית הלל אומרים תכלין גדוכין בדרבן במדוך של אבן ונהמלח במדוך של עץ: ט הבורר קטניות ביום טוב. בית שמאי אומרים בורר אוכל ואוכל. ובית הלל אומרים בורר בדרבן בחיקו. בקנון ובתמחוי. אבל לא בטבלא. ולא בגפה. ולא בכברה. רבן ומליאל אומר אף מדיח ושולה: ט בית שמאי אומרים אין משלחין ביום טוב אלא מנות. ובית הלל אומרים משלחין בהמה תיה ועוף בין תיין בין שחוטין. משלחין יינות שמנים וסלתות וקטניות אבל לא תבואה. ורבי שמעון מתיר בתבואה: י משלחין בלים בין תפורין בין שאינן תפורין ואף על פי שיש בהן בלאים והן לצורך המועד. אבל לא סנדל המסמר ולא מנעל שאינו תפור. רבי יהודה אומר אף לא מנעל לבן מפני שצריך אומן. זה הכלל. כל שנאותין בו ביום טוב משלחין אותו:

פ"ק ב יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל אדם בתחלה מיום טוב לשבת. אבל מבשל הוא ליום טוב. ואם הותר הותר לשבת. ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת. בית שמאי אומרים שני תבשילין. ובית הלל אומרים תבשיל אחד. ושני בדרג וביצה שעליו שהן שני תבשילין. אכלו או שנאבד לא יבשל עליו בתחלה. ואם שיר ממנו כל שהוא סומך עליו לשבת: ב חל להיות אחר שבת. בית שמאי אומרים מטבילין את הכל מקפני שבת. ובית הלל

אומרים בלים מלפני השבת ואדם בשבת : ג ושון שמשקין את המים בכלי אבן למחרת אבל לא מטבילין . ומטבילין מנב לגב ומחבורה לחבורה : ד בית שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין עליהם אבל לא עולות . ובית הלל אומרים מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהן : ב בית שמאי אומרים לא יחס אדם חמין להגליו אלא אם כן ראויין לשתייה . ובית הלל מתירין . עושה אדם מדורה ומתחמם בנגדה : ו שלשה דברים רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי . אין טומנין את החמין מיום טוב לשבת ואין זוקפין את המנורה ביום טוב ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין . אמר רבן גמליאל מימיהן של בית אבא לא היו אופין פתין גריצין אלא רקיקין . אמרו לו מה געשה לבית אביך שהיו מחמירין על עצמן ומקילין לכל ישראל להיות אופין פתין גריצין וחררין : ז אף הוא אמר שלשה דברים להקל . מכבדין בין המפות . ומניחין את המוגמר ביום טוב . ועושין גדי מקדס בלילי פסחים . וחקמים אוסרין : ח שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתיר נחכמים אוסרין . פרתו יוצאה ברצועה שבין קרניה . ומקרדין את הבהמה ביום טוב . ושוחקין את הפלפלין ברתים שקדם . רבי יהודה אומר אין מקרדין את הבהמה ביום טוב מפני שעושה חבורה אבל מקרצפין . וחקמים אומרים אין מקרדין אף לא מקרצפין : ט הרתים של פלפלין טמאה משום שלשה בלים . משום גלי קבול . ומשום גלי מתכת . ומשום גלי כברה : י עגלה של קטן טמאה מדרס ונפלת בשבת ואין נגרתה אלא על גבי כלים . רבי יהודה אומר כל הכלים אין נגררין חוץ מן העגלה מפני שהיא כובשת :

סיק ג אין צדין דגים מן הביברים ביום טוב ואין נותנין לפניהם מזונות . אבל צדין תיה ועוף מן הביברים ונותנין לפניהם מזונות . רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל הביברים שוין . זה הכלל . כל המחוסר צידה אסור ושאינו מחוסר צידה מותר : ב מצודות תיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב לא ישול מהן ביום טוב אלא אם כן יודע שנצודו מערב יום טוב .

לד ומעשה בגוי אחד שהביא דגים לרבן גמליאל ואמר מותרין הן אלא שאין רצוני לקבל הימנו : ב בהמה מסכנת לא ישחוט אלא אם כן יש שהות ביום לאכול ממנה בנות צלי . רבי עקיבא אומר אפילו בנות חי מבית טביחתה . שחטה בשדה לא יביאנה במוט ובמוטה אבל מביא בידו אברים אברים : ד בכור שנפל לבור . רבי יהודה אומר ירד מומחה ויראה . אם יש בו מום יעלה וישחוט ואם לאו לא ישחוט . רבי שמעון אומר כל שאין מומו נכר מבעוד יום אין זה מן המוכן : ה בהמה שמתה לא זיונה ממקומה . ומעשה ושאלו את רבי טרפון עליה ועל החדה שנשמאת . ונכנס לבית המדרש ושאל . ואמרו לו לא זיום ממקום : ו אין נמנין על הבהמה לכתחלה ביום טוב אבל נמנין עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהן . רבי יהודה אומר שוקל אדם בשר כנגד הכלי או כנגד המופיין . וחקמים אומרים אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר : ז אין משחיזין את הסכין ביום טוב אבל משיאה על גבי חביתה . לא יאמר אדם לטבח שקול לי בדינר בשר אבל שוחט ומחלקין ביניהן : ח אומר אדם לחבירו מדא לי כלי זה אבל לא במדה . רבי יהודה אומר אם היה כלי של מדה לא ימלאנו . מעשה באבא שאול בן בטנית שהיה ממלא מדותיו מערב יום טוב ונותנין ללקוחות ביום טוב . אבא שאול אומר אף במועד עושה בן מפני ברורי המדות . וחקמים אומרים אף בחול עושה בן מפני מצוי המדות : הולך אדם אצל חנוני הרגיל אצלו ואומר לו תן לי בצים ואגוזים במנין . שבן דרדך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו :

סיק ד המביא כדי יין ממקום למקום לא יביאם בסל ובקופה אבל מביא הוא על כתפו או לפניו . וכן המוליד את התבן לא יפשיט את הקופה לאחריו אבל מביאה הוא בידו . ומתחילין בערמת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה : ב אין נוטלין עצים מן הסקה אלא מן הסמוך לה . מביאין עצים מן השדה מן המכונס ומן הפרקף אפילו מן המפוזר . איזהו

קרפף כל שפמוף לעיר. דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר כל שנכנסין לו בפותחת ואפילו בתוך תחום שבת: אין מבקעין עצים לא מן הקורות ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב. ואין מבקעין לא בקרדום ולא במגרה ולא במגל אלא בקופיץ. בית שהוא מלא פירות ונפחת. נוטל ממקום הפחת. רבי מאיר אומר אף פוחת לכתחלה ונוטל: ואין פוחתין את הנר מפני שהוא עושה פלי. ואין עושין פחמין ביום טוב ואין חותכין את הפתילה. רבי יהודה אומר חותכה באור. אין שוכרין את החרס. ואין חותכין הנר לצלות בו מלית. ואין גורפין תנור וכירים אבל מכבשין. ואין מקיפין שתי תביות לשפות עליהן את הקדרה. ואין סומכין את הקדרה בבקעת וכן גדלת. ואין מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב. ורבי אליעזר בן שמעון מתיר: ורבי אליעזר אומר נוטל אדם קיסם משקפניו לחצוץ בו שניו ומגבב מן החצר ומדליק. שכל מה שבחצר מוכן הוא. וחכמים אומרים מגבב משקפניו ומדליק: ואין מוציאים את האור לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן הרעפים ולא מן המים. ואין מלבגין את הרעפים לצלות עליהן. ועוד אומר רבי אליעזר עומד אדם עד תמוקצה ערב שבת בשביעית ואומר מבאן אני אוכל למחר. וחכמים אומרים עד שירשום ויאמר מבאן ועד באן:

סיק ה משילין פירות דרך ארובה ביום טוב אבל לא בשבת ומכסים פירות בכלים מפני הדקף. וכן כדי יין וכדי שמן. ונותנין כלי תחת הדקף בשבת. ב כל שחביבין עליו משום שבות משום רשות משום מצוה בשבת חביבין עליו ביום טוב. ואדו הן משום שבות. לא עולין באילן. ולא רוכבין על גבי בהמה. ולא שטין על פני המים. ולא מטפחין. ולא מספקין. ולא מרקדין. ואדו הן משום רשות. לא דנין. ולא מקדשין. ולא חולצין. ולא מיבמין. ואדו הן משום מצוה. לא מקדשין ולא מעריבין. ולא מחרימין. ולא מגביהין תרומה ומעשר. כד אדו ביום טוב אמרו כל וחומר בשבת. אין בין

יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד: בהמה והגלים כרגלי הבעלים. המוסר בהמתו לבנו או לרועה הרי אלו כרגלי הבעלים. כלים המיוחדין לאחד מן האחין שבבית הרי אלו כרגליו ושאיין מיוחדין הרי אלו כמקום שהולכין: ו השואל כלי מחבירו מערב יום טוב כרגלי השואל. ביום טוב כרגלי המשאיר. וכן היאשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלח לעסתה הרי אלו כרגלי שתיהן. רבי יהודה פוטר במים מפני שאין בהם ממש: והנחלת כרגלי הבעלים ושלחבת בכל מקום. נחלת של הקדש מועלין בה ושלחבת לא נהנין ולא מועדין. המוציא נחלת לרשות הרבים חייב ושלחבת פטור: בור של יחיד כרגלי היחיד. ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר. ושל עולי ככל כרגלי הממרא: ו מי שהיו פירותיו בעיר אחרת. וערכו בני אותה העיר להביא אצלו מפרותיו לא יביאו לו ואם ערב הוא פירותיו כמוהו: ו מי שזמן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מנות אלא אם בן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב: אין משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין ושוחטין את הביתות. אלו הן ביינות הלנות בעיר. מדבריות הלנות באפר:

מסכת סוטה

סיק כשם שהמים בודקין אותה כך המים בודקין אותו שנאמר ובאו ובאו. כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול שנאמר ונטמאה ונטמאה. דברי רבי עקיבא. אומר רבי יהושע כך היה דורש זכריה בן תקצב. רבי אומר שני פעמים האמורים בפרשה אם נטמאה נטמאה אחד לבעל ואחד לבעול: ב ביום דרש רבי עקיבא. וכל כלי חרש אשר יפול מהם אל תוכו כל אשר בתוכו יטמא. אינו אומר טמא אלא יטמא לטמא אחרים. למד על כפר שני שטמא את השלישי. אומר רבי

תקעו. מי ששענה את אברהם אבינו בדהר המזרה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. הריעו בני אהרן הריעו מי שענה את אבותינו על ים סוף. הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. וכשבא הדבר אצל חכמים אמרו לא היו נזהגין בן אלא בשער מזרח ובהר הבית: ו שלש תעניות הראשונות אנשי משמר מתעניין ולא משלימין ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין. שבע אחרונות אלו ואלו מתעניין ומשלימין. דברי רבי יהושע. וחכמים אומרים שלש תעניות הראשונות. אלו ואלו לא היו מתעניין כלל. שדוש שניות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שבע אחרונות אנשי משמר מתעניין ומשלימין ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין: ו אנשי משמר מותרים לשתות יין בלילות. אבל לא בימים. ואנשי בית אב לא ביום ורא בלילה. אנשי משמר ואנשי מעמד אסורים מלספור ומלכבס. ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת: ו כל הכתוב במגלת תענית דלא למספר. לפני אסור לאתרו מותר. רבי יוסי אומר לפני ולאחריו אסור דלא להתענא בהון. לפני ולאחריו מותר. רבי יוסי אומר לפני אסור לאתרו מותר: ו אין גוזרין תענית על הצבור בתורה בחמישי. שלא להפקיע הישערים. אלא שלשה תעניות הראשונות שני וחמישי ושני. ושלשה שניות חמישי שני וחמישי. רבי יוסי אומר בשם שאין הראשונות בחמישי. כך לא שניות ולא אחרונות: ו אין גוזרין תענית על הצבור בראשי חדשים בהגבה ובפורים ואם התחילו אין מפסיקין. דברי רבן גמליאל. אמר רבי מאיר אף על פי שאמר רבן גמליאל אין מפסיקין. מודה היה שאין משלימין. וכן תשעה באב שחל להיות ערב שבת:

חס"כ ימוד סק ר' ספאל ונעוהא סודס נחקון סנועות זוסר ס' נסלח ענין יליח מלרים כדליגו סכל לפי ססעס:

תפלה לאחר הלמוד

ולס"כ יעזרו לפני קונס נוסח תפלה זו:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא שעה זו שעת רחמים שעת הקשבה שעת האזנה ונקראך ותעננו נעתיר לך ותעתר לנו שיהיה עולה לפניך קריאתנו ולמודנו בלילה הזה באלו השגנו כל הפודות הנפלאות והנוראות אשר הם חתומים בו. ותזכר נפשנו רוחנו ונשמתנו שיהיו ראויים לעורר מין תתאין לזוגא למטרוניתא במלכא קדישא והמיה ועוררו מין נוקבין לזוגא דאבא ואימא ואבא ואימא ויקו ברכה עד בלי די לזעיר ונוקביה ומשם ישפע לנו בני מלכים על נפשנו רוחנו ונשמתנו לעבוד את יי ולאהבה וליראה אותו וראת הרוממות תמיד כל הימים. וכשם שעמד לאבותינו על ים סוף זכות התורה הקדושה בדבר שנאמר והמים להם חומה מימנם ומשמאלם בן יעמוד היום זכות תורתך לנו בני בריתך להגן בעדנו ולפרוס עלינו סבת שלומך ולתקננו בעצה טובה מדפניך ולהסיר השטן מלפנינו ומאחרינו ובצל ננפיה תסתורנו. ובכח סגולת קריאת ודימוד השירה אשר נשיר עתה לפניך שהיא קדש קדשים ובזכות השמות המצורפים והרמוזים והפודות הקדושים והטהורים היוצאים ממנה ישבון אור גדול בשכינת עוזנו ותשית לראשה עטרת פז בכתר מלכות משיחה ומזיו שפעך לבנים תביא שפע ישועה ורחמים ונזכה ונחיה לראות לישע עמך לישע את משיחה מלך בפיו תחזינה עינינו ואז נשיר את השירה הזאת בקול ששון ובקול שמחה וכשם שסלחת לעמך בית ישראל על ים סוף בעד חטאתם בסגולת השירה הזאת בן אבינו אב הרחמן רחם עלינו וכבוש עונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתינו בכח סגולת השירה אשר נשיר עתה לפניך ונסרה עלינו אור עתיקא קדישא לקרוע רוע גזר דיננו כמו שקרעת רוע גזר דין אבותינו על ים סוף וקרע כל המסכים והמקטרגים אשר הם מבדילים בינינו לבינה חתום פי שטן ואל ישמיי

עלינו יהיו כמויך לפני רוח ומלאך יי הוזהר למען יתלצון ידיריך
הושיעה ימינה ועגני עשה למען שמך וכו'. יהיו לרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי:

פרשת בשלה

ויהי בשלה פרעה אתהעם ולאנתם אלהים הרוך ארץ פלשתים
כי קרוב הוא פי ו אמר אלהים פן ינתם העם בראתם
מלחמה ושבנו מצרימה: ויסב אלהים אתהעם הרוך המדבר
יסוסף וחמשים עלו בניישראל מארץ מצרים: ויקח משה
אתעצמות יוסף עמו כי חשבוע השביע אתבני ישראל לאמר
פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם אתעצמותי מזה אתכם:
ויסעו מספת ויחגו באתם בקצה המדבר: ויהוה הלך לפניהם
ומס בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם
ללכת יומם וקילה: לאיימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש
לילה לפני העם:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אלבני ישראל וישבו ויחגו
לפני פי החירות בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכחו
תחגו עלהים: ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ
סגר עליהם המדבר: ותוקתי אתלבפרעה ותקף אחריהם
ואקבדה בפרעה ובכלחילו וידעו מצרים בראני יהוה ויעשו
בן: ויגד למלך מצרים כי ברה העם ויהפך לכב פרעה ועבדיו
ארהעם ויאמרו מהזאת עשינו כישלחנו אתישראל מעבדנו:
ויאסר אתרכבו ואתעמו לקח עמו: ויקח ששמאות רכב
בחור וכל רכב מצרים ושלישים עלגלו: ויחוק יהוה אתלב
פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים
ביד רמה: וירדפו מצרים אחריהם וישינו אותם הנים עלהים
כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו עק פי החירות לפני בעל
צפון: ופרעה הקריב וישאו בניישראל אתעיניהם והנה
מצרים ונסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בניישראל אל---

יהוה: ויאמרו אלמשה המבלי איןקברים במצרים לקחתנו
למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים: הלאזה
הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה
אתמצרים כי טוב לנו עבד אתמצרים ממתינו במדבר: ויאמר
משה אל העם אלתיראו התיצבו וראו אתישועת יהוה
אשריעשה לכם היום כי אשר ראיתם אתמצרים היום לא
תספו לראתם עוד עדעולם: יי ילחם לכם ואתם תחרישון: פ
ויאמר יהוה אלמשה מהתצעק אלי דבר אלבניישראל
ויסעו: ואתה הרם אתמסך ונטה אתידך עלהים
ובקעהו ויבאו בניישראל בתוך הים ביבשה: ואני הנני מחזק
אתלב מצרים ויבאו אחריהם ואקבדה בפרעה ובכלחילו
ברכבו ובפרשיו: וידעו מצרים כיאני יהוה בהקבדי בפרעה
ברכבו ובפרשיו: ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה
ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמוד
מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי
הענן והחשך ויאר אתהליכה ולאקרב זה אלזה כללהילה:
ויט משה אתידו עלהים וילך יהוה אתהים ברוח קדים עזה
כללהליכה וישם אתהים לחרבה ויפקעו המים: ויבאו בניי
ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימינם ומשמאלם:
וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל---

תוך הים: ויהי באשמרת הפקר וישקף יהוה אלמחנה מצרים
בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים: ויסר את אפן מרכבתו
וינהגו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי יהוה
נלחם להם במצרים: פ

ויאמר יהוה אלמשה נטה אתידך עלהים וישבו המים על---

מימינם ומשמאלם: וישע יהוה ביום ההוא את-ישראל מיד מצרים וירא ישראל את-מצרים מת על-שפת הים: וירא ישראל את-תנוד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את-יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו: פ

או ישיר-משה ובני ישראל את-השירה הזאת ליהוה

ויאמרו לאמר אשירה ליהוה ביי-גאה גאה סוס

ורכבו רמה בים: עני וזמרת יה נהי-לי

לישועה זה אלי ואני-הוה אלהי

אבי ואר-מגדו: יהוה איש מלחמה יהוה

שמו: מרבבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר

שלשיו טבעו בים-סוף: תהמת יכסימו ירדו במצולות

במור-אבן: ימינה יהוה גאדתי בים ימינה

יהוה תרעץ אויב: וברב גאונה תהרס

קמיו תשלח תרנה יאכלמו בקש: וברוח

אפיה גערמו סוס נצבו כמו-נד

נזלים קפאו תהמת קב-ים: אמר

אויב ארנה אשני אחבק שלל תמלאמו

גפשי אריק תרבי תורישמו ידי: נשפת

ברוחו בפסו ים צללו בעופרת במים

אדירים: מירמכה באלים יהוה מי

במכה גאור בקדש נורא תהלת עשה-

פלא: גטיות ימינה תבלעמו ארץ: נחית

בתסהף עסו גאלת נתלת בעזו אל-נה

קדשו: שמעו עמים ורגזו תל

אחו ישבי שלשת: או נבחרו אלופי

אדום אילי מואב יאחזמו רעד

בל ישבי רגען: תפל עליהם אימתה

ופחד בגלל זרועה ידמו דאבן עד-

יעבר עמך יהוה עד-יעבר עסו

רגית: תבאמו ותפגעמו בדר נחלתך

מ לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני בונני

ידי: יהוה ימלך לעלם ועד: כי

בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יהוה עליהם את-מי

הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: פ

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את-התף בידה ותצאן כל-

הנשים אחריה בתפים ובמחלות: ותען להם מרים

שירו ליהוה ביי-גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: ויסע

משה את-ישראל מים-סוף ויצאו אל-מדבר-שור וילכו שלשת-

ימים במדבר ולא-מצאו מים: ויבאו מדתה ולא יכלו לשותת

מים ממרה כי מרים הם עד-בן קרא-שמה מרה: וילנו העם על-

משה לאמר מה-נשתה: ויצעק אל-יהוה ויורהו יהוה עץ נישלך

אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו:

ויאמר אם-שמעו תשמע לקול יהוה אלהיך ויהישר בעיניו

תעשה ותאונת למצותיו ושמרת כל-חקיו כל-המחלה אשר-

שמתו במצרים לא-אשים עליך כי אני יהוה רפאך:

פזמון לשביעי של פסח

סימן יהודה הלוי

יום ליבשה . נהפכו מצולים . שירה תדשה . שפחו גאולים
יום בצר נבבדת . ואלו נחמדת . וליך עוז יפדת . מפיו עוללים
הטבעת בתרמית . רגלי בת געמית . ופעמי שולמית . יפיו בנעלים
וכל רואי ושורון . בעת הודך ושורון . אין כאל ושורון . נאויבניו סלילים
רגלי בן תרים . על הנשאים . ותלקט פזורים . כמלקט שבלים
הבאים עמך . בכרית חותמך . ומכמן לשמך המה נמולים
הראו אותותם . לכל רואה אותם . ועל בנפי בסותם . עשו נדילים
למי זאת נרשמת . הכר גא דבר אמת . למי החותמת . ולמי הפתילים
ושוב שנית לקדשה . ואל תוסיף לגרשה . והעלה אור שמשה . ונסו הצללים
ידידים רוממך . בשירה קדמך ואמרו מי כמוכה . באלים
ידי עמי אסמכה . אשוריהם אתמוכה . באמרו מי כמוכה . באלים

שפר התיקונים

קריאה נאמנה חק לישראל היא הגי קראי והגיה ליל התקדש

חג השבועות

ברם עיקר שרשויה מחתנא רשב"י ז"ע מושיע ורב חסן ישועות.
וכבוד אלהים הסד"ר דבר מפום ברת"א רבינו האר"י זצ"ל וראה
זה חדש דברים אחרים סדר"י בירורין וכונות פשוטות יסוד"י התורה
והלכות דעות. ועל כל כבוד כאן בתחלה אמרי קדוש הרב הגדול
הרמ"ז ז"ל עיר וקדיש גלי רזיא כגובה הרז"ם וימע אהל"י עשר
נשיות. הן כל יקר ראתה עיני אני המניה ידי תביאנה לזכות הרבים
למען יישמעו ולמען ילמדו לעבוד עבודת ה' אל למושעות.

בשנת קדמתי בנשף ואשועה לסיף

KRIE MOED — SCHWUOTH.

VIENA 5629.

דישו ליבדו אים טומארז אינלא בוטיקה די ליבדום די מרה יוסף שלעזינגער
אין ביניט אינלאה סיבדאר שטארט אום בערגל 1.

Wien, 1880.

Verlag von Josef Schlessinger's Buchhandlung,
(Stadt, am Bergl Nr. 1.)

סדר ליל שביעי של פסח

ירום ונשא גבה מאד. וישכיל עבדי. הוא עבדי צמח פדות
יצמח יקבוץ : אן ידי. ונחה עליו רוח חכמה. והוד כבודי.
אחיש את שילה. למען לא יבושו קוי. דגלי יקומם.
דגלי ירומם. בעבור ישמח כל לב דוי :

שערי פדות מהר יפתח מבלי סוגר. יפרה את דוים. לו מקוים
באו על מסגר. חרב נוקמת נקם ברית. יהיה חוגר : אחיש
רוח שפתיו ימית רשע וצר ישסף. והיה צדיק אזור מתניו
מצפונים חושף. מארבע פאות. צאן גהלאות. אליו
יאסף :

אל שדי הוא עומד לנס עמים. גוים ידרושו. גם מנותתו תהיה
כבוד. וכפירים רשו. המתהללים באלילים. אזי יבושו :
אחיש

סדר שביעי של פסח תם ונשלם שבח לאל
בורא עולם :

סדר ליל שבועות

הדא מרגניתא מבתא דבמזלא תליא. השתכחת באחמתא
באפרקסתא דעניא. אנא זעירא דרגיג נפשיה ובמילי
שפירי חדו"א:

אחר תורה נביאים וכתובים תלמוד בספר הוהר באדרא דנשא דוקא וגם כי סתומים
וחתומים הדברים אל נא תמנע מקריאתה כי ברית כרותה לשפתים הגוטפות מר
באימה ורעותא דלכא בהגי כבשי דרחמנא שאינן חרות ריקם מעורר את האהבה עד
שתחפץ בלגלוג וגמגום אי"ש הוגה ושונה באהבתה משל תינוק חסר לב טהור ונפש
הפצה. ובהא כ"ע מודו דעקימת שפתים הויא מעשה רב ונחשב לגבר לפועל שלם כי
גדולה מל"ה בדב"ד שהוא מוסיף הבל זך ופזויר לעשות פרי תנובה בשמים החדשים.
ומה גם כי עיצומו של יום גורם בגרם מעלות המדות. לכן המשכיל בעת ההוא יתו"ם
וישלים בפנימיות המסתרים להיות יחיד מומחה באור היחידה בעלות ז' עיר שם להתקושש
בקוצו של יוד ולבושיה כתלג חוור כי היום ה' נראה לעמו בסניי כדמות זקן הנארה
לישיבה. ואף כי סובג"י בתי חומר ששם סוד הוהר אין בידם להכנס למרקלין בית מלך
פנימה ומה גם אשר לא יזכה רק לס' הדברים והכנת המלות וכ"ש המסתפק בקול הברה
כלועז ששמע אשורית. יצא שזכרו אתו כי כמה פנים לפנים הנוראים. והתורה מעידה
עליו הקול קול יעקב כי בכפלים לתושיה בא הרמ"ז הרומ"ז במיעוט אחר מיעוט לרבות
המספור' ולהודיע כי תוך האהבה רצוף אף צוף צפצוף רק בקול כקול עוף טהור לאור
באור החיים וגם לחכמים נמצא ענין זה יוצא מידי פשוטו של מאמר ר' יונה בירושלמי
סוף מסכת ברכות כל פטפטיא בישינן ופטפטיא דאורייתא מביין:

יתר על כן זכור ושמוך כי באשמורת קודם עלות השחר כשמשחירי' פני הרקיע אז תמדר
ללכת למבילה לקבל תוספת קדושה מכחינת הכתר ועליו נאמר וורקתי עליכם מים
טהורים שאז המלכות נשפעים עליה מימי אותו החסד המתעלה מת'ת ז'א לכתרו שהוא
שער הג' לשערי בינה. זהו תמצית דברי הרח"ו ז'להה. והנה בכונת השמות הצדיקים
אל המובל נמצא כתוב שיכוין בב' שמות יה כזה יוד הי יוד הי שהם מע"ב ס"ג ועולים
ע' ויצרף להם מילואי ע"ב ס"ג שהם מ"ו ל"ז ועם הע' הרי קנ"ג ובהכר מהם כללות ב'
השמות ישאר קנ"א שהוא סוד המק"ה שבו מובלת המלכות עתה ונטוהרה ועוד כתוב
שיכוין בכת"ר הגעשה משם יה במילואיו המתרכים זה בזה יו"ד פ' ה' ש' יוד פ' ה' ה' ר'
יוד פ' ה' הא ק"ך סך הכל כתר. ואנכי הצעיר קבלתי מהחסיד הנאמן הוותיק כמותר'ך
בנימין הלוי נר"ו שקבל פה אל פה מרחב הגדול כמותר'ך חייא רופא זל"ה שקבל
מהאר"י זל"ה לכרין בשם יה באופן זה יוד פ' ה' יוד פ' ה' רכ"ה סך הכל כת"ה ה"ל
כת"ה' כלומר כתר של המלכות שהיא ה' אחרונה שבשם. ואמנם כי היכי דלא להוי כל
האי כמלתא בלא טעמא אמרתי לפרשו בדרך קצרה וכשרה ומוכחח אני בחסד עלין
שהבקי בעסקי תוכיות החכמה ודגמיר וסכיד תגל נפשו וישמח לכי גם אני:

אמ"ז ידוע להוי דבחגא דעצרתא סליק ז'א למזלא עילאה דאקרי נוצ"ד חסד משום דגמיר
הוא חסד דרעות' עילאה דאתקרי רצון ואיהו יסודא דעתיק דביה עיקרא דזוא
דאודייתא ותו איתא באדרא דנשא דף ק"ס ב' ותנא הוד עילאה נפיק ואתעמיר ונגיד
לאתאחדא בעולמו ואתקרי הוד זקן וכו' והאי הוד איהו דעתיק כדאיתא בשאר א"א פ"ה
ואשתכח דעיקרא דדיקנא אתגהורת מיסוד הוד וס' יה דעל רזא דדיקנא כתיב קן המצר
קראתי יה וגו' ולחכימין אתמסר דתיקונא קדמאה דאיהו אל איהו יה כדמוכה בליקומים
בפ' וסכסכתי מצרים. ודא ידוע דמהאי תיקונא נפקן תלת עלמין דאינהו כהוא דאל שרי
אל הויה אל אדני ותלת זמנין אל איהו חפ"ה ואל"ף למ"ד בני' הק"ף ולהאי חפה אתערות
למיעל כלה קדישתא כדאמר רשב"י כדנכתביה לקמן וכללא אית לנא דכד שארי ז'א
למסלק להגוז תיקוני לא אעיל תמן אלא חב"ד דידיה ובתר הכי סלקין אוף חנ"ת דידיה

וגהיר לנוקבא דאחידא בנה" דידה כדאיאתא בס' הכונת . ודא ידע דחכ"ר אינון י"ה ואוף
תיקונא קדמאא איהו י"ה ודא איהו רוא דב' זמנין י"ה כדזונה דמכילה משום דאינון ל"ב
סטרין ואינון ברוא דהו"ד דהיינו ע"ב ס"ג . אבל לנוקבא לא אית לה אלא נהירו דנה"י
דאינון פ"ו ול"ז כדא"י ברוא דעלותא כאלהי אכרהם וכי' ומשום דרשישא ועיקרא דנהירו
דב' זמנין י"ה אשתאר לעילא ועיקריה לו"א הילכך תפיק כללא דתרין שמתן ומאי דהוה
קנ"ג אתעבי' קנ"א והיינו מקו"ה דאיהו מקו"ה דנפיק מן ימא עילאה חכמתא סתימאה דאף
איהו י"ה ודמתמן נביעו דאינון י"ג נהרי ומזלא עילאה נמשין מיטין דחסד דעלייהו כתיב
וורקתי עליכם מ"ם פהור"ם דסלקין לחושבן ש"ם והיינו ה' זמנין חס"ד דחמש חסדן אינון
דייקא לישנא דורקתי משום דהנוו מייא נגדין שמתן לכתרא דז"א דא יהו רוא תניינא
דמכילה דתלת י"ה דבמש"י דא כדא ואתעביד כתיב כדכתיבנא לעיל . ומכתרא דא לכתרא

דמלכות דאיהו רוא תליתאה דשם י"ה דסליק כתר"ה :

והשתא תדבק למנדע סתרא דפסוקי דאורייתא דאנן קריין כהאי ליליא דהא תלתא
פסוקי קדמאי אינון רוא דתלת ספירן קדמאי דז"א דסלקי לדיקנא ותלת פסוקי
כתראי רמייזין לנה"י דז"א דנהרין למלכות . ומשום דתלת מציעאי דז"א אינון בין דא לרא
הילכך זמנין דנקי' תיור מתלת פסוקי בין ברישא דפרשתא בין בסיפא וכד אינון ברישא
אינון סתחברין לתלת קדמאי לקבלא מינייהו וכד אינון בסיפא נגדין ומשכין לג' כתראי .
ואוף הכי יתגלי לך רוא דכ"ד שמתן דאנן מכוונין כהאי סדורא דאיאתא בספרי דבי רב
האר"י זל"ה דאינון כ"ד תכשיטי כלה ברוא דכ"ד צירופין דאדנות ואשכחנ' דבפירושא
דמקורא תלת שמתן דבר"ט כפרשת נשא קמ"ו ב' אוליה לן מר זל"ה ד"ב צירופין
קדמאין דאדנות אינון נהרין מעתיקא לרישא דנוקבא ו"ב כתראין נהרין מ"א לגופא דנוקבא
דאינון רוא דכ"ד תכשיטין . ואוף איתא בעין חיים אהא דפרשת כלק קפ"ה ב' אם עונות
תשמר י"ה אדני וכי' דשמתא דא דאדני איהו בי"ג תיקוני ברוא ד"ב אתווי . והוי דכיר מאי
דכתיבנא לעיל דהוד עלאה דעתיק אתגניי בדיקנא וק"ל דנקודא דכללא דכתרא איהו קמין
דנקודא דהוד איהו קבוץ ומשום הכי אינקידו הני כ"ד שמתן כהני ב' נקודי משום דאינון
נהירו מהוד עלאה דנהיר בכתרא עילאה ונגיד לכתרין דזו"ר ואינון משש נקודין דחפה ודא
איהו דקאמר הרשב"י ע"ה ברוא דליליא דא כפ' בראשית ח' א' דכזמנא דא דכלה
אתערת למיעל לחסא כיומא דסחר אתתקנת ואתנהירת בקישוש"הא כהדי חכריא דחדאן
עמה כל היא ליליא וכי' ומשום דסתם ג"ה אינון סיומא דגופא חלכך הני תכשיטין
אתרמיזו בפסוקא כתראה דכל ספרא דאורייתא או דנביאי וכתובי . ומשום דעיקריון
מהוד דאיהו רגלא תניינא הילכך אינון כתיבה תניינא דכל פסוק . ומשום דהאי נהירו
אתמשך מהוד דעתיק דאיהו מרישא דכולא נכתרא דמלכותא דאיהו כהוד רוא דאיהו
סיפא דדרגין והיינו מאי"ן לאנ"י חלכך אינון בר"ת וס"ת דכל תיבה . והשתא תסתכל
ברוא דרות כהאי יומא דרות איהו מלויא דאדנות ובעו איהו עמודא תניינא בנימקדשא
לקבל הוד וסליק לחישקן אדני עם י"ב אתוון ואוף איהו ברוא דצדיק דהאי דיקנא
תרווייהו איתנהו כיה כדכתיבנא . ומנייהו נפיק משיחא דרוזח כיסוד ואמרי באדרא רבא
ק"ל ב' דכזמניה יתער רוחא רביעאה דכליל כל שאר רוחין רוא דמילתא דכבן נהיר
הוד עלאה דעתיק כהוד דא"א כדאיאתא בספר הדרושים . ומאי דכתיבנא לעיל משמיה
דהר"י משער הני היינו הך דאמנא משום דיסודא דע"י עיקריה דעת עילאה דא"א
פ"י כמצחיה ומתמן אנהיר בתיקוני דיקנא ואתפשט מלגאוכא"א ואסתיו' באתרא דסיומא
דייקנא דהיינו על מיבורא דלבא והיינו בתלתא דת"ת דידיה והאי תלתא אתעבידו
השתא כתרא דז"א ומאן דמהימן וחכים ידע דהאי יסודא דעתיק זמנין דאמינא איהו
משש כההוא יסודא דאסתיים בת"ת דז"א משום דעל דאכא כתיב מבריה מן הקצה
אל הקצה וה"ב בע"י אית הני תרי יסודי . וא"כ אשתכח דהאי יסודא דקיימנין ביה איהו
משש רוא דמקוה דאתעביד לקבלה ודא איהו רוא עלאה . ומאן דוכח לסתרא ממירא
דכתב נהור"ם די לונזאנו ו"ל בפסוקו שעור ראשה כעטר נקא דכתיב ראשה וקרינן ראשה
נדע דא . אבל כל הני מלין דכתיבנא לא אתמסרו אלא למארי דמהימנותא . והאי
רעוא מן קדם רעוא דרעוין דגזכי למנדע ולמדבק סתרי דסתרוי באורח דקשום ולא
נסטי משבילין דאורייתיה קדישתא אמין :

שפר התקונים
תקון לליל שבועות

תפלה לליל שבועות לחנוכה קודם סלמוד :

אָתָּה בְּחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים אֲהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ
בָּנוּ וְהִבְדַּלְתָּנוּ מִן הַשּׁוֹמְאָה שׁוֹמְאָת מְצָרִים
מִחַמְשִׁים שְׁעָרֵי שׁוֹמְאָה וְהִכְנַסְתָּנוּ לְחַמְשִׁים שְׁעָרֵי
קְדוּשָׁה בַּיּוֹם הַזֶּה וַתִּתֵּן לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה וְחֻקֵּי הַיְשָׁרִים בְּהַר סִינִי בַּיּוֹם הַקְּדוּשׁ
הַזֶּה וַתְּצַוֵּנוּ יי אֱלֹהֵינוּ לְהַגִּיתָ בְּאִמְרֵי תוֹרַתְךָ יוֹמָם
וְלַיְלָה כִּי הֵם תִּיּוּנוּ וְאוֹרְךָ יִמְיֵנוּ לְחַבֵּר הָרַעִים
וְהַגְּדוּלִים לְיִיחָד אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל
וְכָל הָעוֹלָמוֹת עַל יְדֵי עֶסֶק תוֹרַתְנוּ וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיְהִי בָנוּ סְפּוּק
וְכַח לְהַמְשִׁיךְ כְּתָר לְרִישָׁא דְזַעִיר וְלַעֲשׂוֹת אַרְבַּעַה
וְעֶשְׂרִים קְשׁוּמִין לְשִׁכְנָה עַל יְדֵי עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע
סְפָרִיךָ שֶׁהֵם כְּגַד עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע צִירוּפֵי שְׁמֶךָ
הַגְּדוֹל בְּזִכּוֹת הַמִּיבּוֹת וּבְזִכּוֹת הָאוֹתִיּוֹת וּבְזִכּוֹת
שְׁמוֹת הַיּוֹצֵאִים מִרְאֵשֵׁי תִיבּוֹת וְסוּפֵי תִיבּוֹת וְהַלּוּפֵי
תִיבּוֹת וְאַמְצְעֵי תִיבּוֹת בְּכֻלָּן וּבְפִרְשָׁן שְׁתֵּתָן בָּנוּ
רוּחַ קְדֻשָׁךְ כְּדֵי שֶׁנִּשְׁמָרוּ וְנִקְיִים אֶת כָּל דְּבָרֵי
תּוֹרַתְךָ וְנִהְיֶה מִהָעוֹבְדִים בְּאַהֲבָה בְּאַרְצֵי הַחַיִּים
אָמֵן . וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת מְשׁוּשְׁבֵינֵי דְמִטְרוּנִיתָא וְחַתְמֵנוּ
לְמַחַר בְּסִפְרֵי הַזְּכוּרִין לְטוֹבָה וּמְשַׁפֵּעַ שְׁתִּשְׁפִיעַ
בְּשִׁכְנֵתְךָ מְחַר מִשָּׁם תִּשְׁפִיעַ לָנוּ בְּנַפְשֵׁי רוּחַ

וּנְשָׂמָה לְטַהֲרֵנוּ מֵעוֹנְנוּ וּלְהַפְנֵם בְּהִיכְלָא דְמַלְכָא
לִיעוּל וְלֹא לִיפּוּקוּיָקוּיִים בְּנֵי מְקַרְא שְׂבִתוּב וְזִרְקָתִי
עֲלֵיכֶם מִיּוֹם טַהוּרִים וּמְהַרְתֶּם מִכָּל טוּמְאוֹתֵיכֶם
וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲמַהֵר אֶתְּחַם אֶתְּכֶם:

ולמר כך חפסל זו עד"ס נוטקנת:

לְשֵׁם יַחּוּד קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא וְשְׂכִינְתָּיה בְּדַחֲלוֹ
וְרַחֲמֵי וְרַחֲמֵי וְדַחֲלוֹ לִיחְדָּא שֵׁם יְיָ בּו"ה
בִּיחּוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל הִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאִים
לְהַגּוֹת בְּתוֹרָה בְּלִילָה הַזֶּה לְקַשֵּׁר אֶת גַּפְשֵׁנוּ
וּלְהַדְבִּיקָה אֶל שְׂרָשֵׁה לְהַשְׁלִים אֵילָן הָעֲלִיז וּלְתַקְנוּ
וּלְחַבֵּר הַדּוּדִים יַחְדָּו יִהְיוּ תַמִּים: וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן
מִדְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂבוּכוֹת כָּל
הַפְּסוּקִים שֶׁנִּקְרָא וְהַתִּיבוֹת וְהָאוֹתִיּוֹת וְהַגְּקוּדוֹת
וְהַמַּעֲמִים וְשִׁמּוֹת הַקֹּדֶשׁ הַכְּתוּבִים בָּהֶם וְשִׁמּוֹת
הַקֹּדֶשׁ הַיּוֹצֵאִים מְרֹאֲשֵׁי תִיבוֹת וְסוּפֵי תִיבוֹת
וְחֻלּוּפֵי תִיבוֹת וְהַפּוּדוֹת הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים
הַיּוֹצֵאִים מִכָּל קְרִיאָתֵנוּ שֶׁנִּקְרָא בְּלִילָה הַזֶּה שֶׁתֵּהָא
שְׁעָה זוֹ שַׁעַת רַחֲמִים וְרְצוֹן לְהִיזוֹת לַמּוֹדֵנוּ גַּחַת
רוּחַ לְפָנֵי כַּסָּא כְבוֹדֶךָ וְיֵהָא עוֹלָה לְפָנֶיךָ בְּאֵלוֹ
הַשָּׁנֵנוּ כָּל הַפּוּדוֹת הַנּוֹרָאוֹת אֲשֶׁר הֵם חֲתוּמִים
בָּהֶם וּבְכַח קְרִיאָת וּלְמוֹד אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים סְפָרֶיךָ
הַמְּכוּוֹנִים לְאַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים צִירוּפֵי שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל
יִתְפָּאֵר הַמְּלֶכֶד בְּתַפְאֵרַת מְפּוֹאֵר וּבְעֶמְרַת גְּאוּרָה
וּכְתִ"ד נוֹרָא וּבְמוֹשֵׁב זְקִנִ"ם יִתְלַלּוּהוּ. וְהוּא יִתֵּן
מֵעַדְנֵי מְלֶכֶד אֲשֶׁת חַיִל בְּקוּמַת הַבוֹתְרַת הַמְּשֻׁנָּב
אֲשֶׁר עַל רֹאשׁוֹ וְעֲלֶיהָ יִצְיֵן גְּזֵרוֹ כְּחַתָּן יִכְתֵּן פֶּאֶר

וּכְכַלָּה תַעֲדָה כְּלִיה. וְהִיוּ לְמַאֲרוֹת אַרְבַּעַה
וְעֶשְׂרִים סְפָרֶיךָ לְקִשְׁט וּלְהַעֲדוֹת אֶת הַמְּלֶכֶד
בְּאַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים עַדֵי עַדִּים וְיִתְאָו. הַמְּלֶכֶד יוֹפִיה
וּבֵין כְּתִיפָיו שָׁכַן שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֹאשׁוֹ וּמִיָּנוּ
תַחֲבַקְנָה הָאֲחַת אֶהוּבָה וּמִשָּׁם יוֹשְׁפֵעַ לָנוּ בְּנֵי
מְלָכִים בְּנֵי רַחֵל אֲמֵנוּ שְׁפֵעַ יִשׁוּעָה וְרַחֲמִים לְכַפֵּר
בְּעַדֵינוּ וּלְטַהֲרֵנוּ מִגְּלוּלֵי זוֹהַמַת הַגָּחַשׁ וּלְהוֹצִיא
כָּל גַּצּוּצֵי תוֹרַתֵנוּ וּמַעֲשֵׂנוּ הַטּוֹב אֲשֶׁר נִדְּדוּ הַל
בְּעוֹן פִּשְׁעֵנוּ אֶל גְּבוּל הַרְשָׁעָה חַיִל בְּלַע וּיְקִי
מִבְּטָנוּ יוֹרִישֵׁנוּ אֶל בְּכַח לַמּוֹדֵנוּ בְּלִילָה הַזֶּה
וְזוֹכְרָה לְהִיזוֹת מִשׁוֹשְׁבֵינֵי דְמַטְרוֹנִיתָא וּמִבְּנֵי
הַיְכָלְהָא. וְיַעֲלֶה וְיִבֵּא יִגִיעַ יִדְּאָה וְיִדְּעָה זְכוּרֵנוּ
לְטוֹבָה לְהַתְּמֵנוּ בְּסִפְר זְכוּרֵן הַרַחֲמִים
וּמִזֵּוּ שְׁפַעָה אֲשֶׁר תִּשְׁפִיעַ בְּשְׂכִינַת עוֹזֶךָ תִּשְׁפִיעַ
לְפָשִׁינוּ רוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ וּלְטַהֵר פְּגָמֵינוּ בְּכְבוֹד
תוֹרַתְךָ הַתְּמִימָה וְתוֹצִיא לְאוּר מִשְׁפָּטֵינוּ בְּקוּמָךָ
לְמִשְׁפָּט עַל פִּירוֹת הָאֵילָן הַקְּדוֹשׁ. וּבְכַח סְנוּלַת
לַמּוֹדֵנוּ הַלִּילָה הַזֶּה נֹזְכָה וְגַחֲיָה וְגִירֵשׁ גַּחַלַת
עַבְדֵי יי וְצַדִּיקְתֶּם וְלֹא יִמוּשׁ סִפְר הַתוֹרָה הַזֶּה
מִפִּינוּ וּמִפִּי זִרְעֵנוּ וּמִפִּי זִרְעֵנוּ כְּדָבָר שֶׁנֶּאֱמַר
וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי וְכו' לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וְכו' וְאֲשֶׁר
קָמַט שִׁינָה מֵעֵינֵינוּ נְהַד' יוֹצֵק יִסּוּדֵנוּ כְּדָבָר שֶׁנֶּאֱמַר
אֲשֶׁר קָמַטוּ וְלֹא עַת נְהַד' יוֹצֵק יִסּוּדֵם אֲנִי בְּצַדִּיק
אֲחֻזָּה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תִּמּוֹנְתְךָ וּפְרוּס עֲלֵינוּ
סֶבֶת שְׁלוֹמְךָ מְרֹאֲשֵׁי הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית הַשָּׁנָה
וּבְצַל כְּנָפֶיךָ נַחְסֶה וְנִתְלַוְנָה לְהַצִּיל מִמּוֹרַת גַּפְשֵׁנוּ

וּלְחַיּוֹתֵנוּ חַיִּים שֶׁל שְׁלוֹם וְרַחֲמִים וְדִשְׁנִים וְרַעֲנָנִים
וְלֹא יִכָּרֵת כָּל בָּשָׂר עוֹד:

וְיִסְמְךָ לֵב יְדִיעָה צְנוּקָתוֹת יִלְבַּח זַס:

ואנו קורים בתורה ומכוונים שהיא תפארת דועיר הנקרא תורה שבו שלשה כלים דשלש
בחינות. כלי חיצון נפש שבו שם יהוה. ובחינה אמצעית רוח שבו הויה בריבוע
יה יהו יהוה. ובחינה פנימית נשמה יוד הא ואו הא. ואורות פנימיים דנפש רוח
נשמה חיה יהוה (בניקוד חולם) ואנו קורים בנביאים ומכוונים שהם כנגד נצח והוד דז"א
אשר בהם שלשה כלים כלי חיצון נצח והוד דז"א נפש צבאות כלי אמצעי רוח שם
ב צבא צבאו צבאות כלי פנימי דנשמה דנצח יהוה כלי פנימי דנשמה דהוד
ובחינת אורות פנימיים דנפש רוח נשמה חיה דנצח יהוה דהוד יהוה ואנו קורים
ביום ומכוונים שהם כנגד יסוד מלכות כלי חיצון יסוד דז"א נפש שין דלת יוד כלי אמצעי
וין שין דלת שין דלת יוד. כלי פנימי דנשמה יאהודנהי כלי חיצון נוקבא דז"א א אד
דני אורות פנימיים דנפש רוח נשמה חיה יהוה וי יהו יהוה דיסוד יהוה דמלכות דנוקב"דז"א.

בְּיַמֵּינוּ תִּשְׁתַּחֲוֶה וְתִזְכָּר נַפְשֵׁנוּ רֹחַנוּ וְנִשְׁמַתֵּנוּ וְתִזְכָּר
לְדַיּוֹת רְאוּיִים לְעוֹרֵר מִיּוֹן תַּתְּאִין בְּקוֹרְאָתֵנוּ וְאֵת
לְיִזְרַר אֶהְבֵּת דְּיָדִים בְּיַחְוֵדָא יֵלֵךְ אֵל יַעֲקֹב
שׁוּם חֲטָא וְעוֹן וְהִרְהוּר רַע אֶת קְרִיאָתֵנוּ. וְיִהְיֶה
גַּם יי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

ולמכ כך לוונקיס צקול נס:

עֲזַרְנוּ בְּשֵׁם יי עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: תּוֹרַתֵנוּ תִּהְיֶה
וּמְנוֹתֵנוּ וְאֵל שְׂדֵי יִבְרַכֵּנוּ וְהוּא יִהְיֶה בְּעֹזְרֵתֵנוּ:
תּוֹרָה צְוֶה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשֵׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב. וְחַפִּץ
יי בְּיָדֵינוּ יַצְלַח. בְּרוּךְ אַתָּה יי לַמִּדְבָּר חֲקִיקָה:

תקון לליל שבועות

ספר בראשית

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ:
וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וּבְהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל־פְּנֵי
תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם: וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהי אֹר וַיְהי־אֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאֹר
כִּי־טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וּלְחֹשֶׁךְ לַיְלָה וַיְהי־עֶרֶב

וַיְהי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד: פ
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ בֵּין מַבְרַחַיִם
בֵּין מַיִם לְמַיִם:
בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר
מֵעַל לָאָרֶץ
וְיִהְיֶה רְקִיעַ
וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים
אֶחָד
לַיְלָה
כִּי־יִמַּץ
מִזְרְחֵי
הַיָּם
לְמַעַן
לֹא־יִכָּסֶה
יָם מִבְּרַחַיִם
וַיִּבְרַחַת רְקִיעַ
בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר
מֵעַל לָאָרֶץ
וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר
מִתְּחִיל לָאָרֶץ:
וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרְקִיעַ
שָׁמַיִם:
וַיְהי־עֶרֶב
וַיְהי־בֹקֶר יוֹם
אֶחָד:

וַיִּבְרַחַת רְקִיעַ
בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר
מֵעַל לָאָרֶץ
וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר
מִתְּחִיל לָאָרֶץ:
וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרְקִיעַ
שָׁמַיִם:
וַיְהי־עֶרֶב
וַיְהי־בֹקֶר יוֹם
אֶחָד:

את דרכו על הארץ: ותהי שרי עקרה אין לה
ולד: ויבקה תרח את אברם בנו ואת לוט בן הלו
בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם בנו ויצאו
אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד
חרן וישבו שם: ויהיו ימית תרח המש שנים ומאתים
שנה וימת תרח בחרן:

ויאמר יהוה אל אברם לדלך מארצה וממולדתך
ומבית אביך אל הארץ אשר אראך: ואעשה
לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך ויהי ברכה:
ואברכה מברכך ומקלדך אאר וגברכו בד כל
משפחת האדמה: וישמעאל בנו בן שלש עשרה
שנה בהמלו את בשר ערלתו: בעצם היום הזה
מול אברם וישמעאל בנו: וכל אנשי ביתו יליד
בית ומקנת כסף מאת בן נכר נמלו אתו:

ויאמר יהוה אל אברם ויהי יושב פתח
האהל כהם היום: וישא עיניו וירא והנה
ששה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם
פתח האהל וישתחו ארצה: ויאמר אנני אם
אני מצאתי חן בעיניך אלנא תעבר מעל עבדך:
ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברם לאמר
הנה ילדה מלכה נסה הוא בנים לנחור אחיך: את
עייץ בכרו ואת ביו אחיו ואת קמוי אבי ארם: ואת
כשר ואת חזו ואת פלדשו ואת ידלף ואת בתואל:
ובתואל ילד את דרכה שמנה אלה ילד מלכה
לנחור אחי אברם: ופילגשו ושמה רא
נסה הוא את טבח ואת נתם ואת תתשו

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע
שנים שני חיי שרה: ותמת שרה בקרית
ארבע הוא חברון בארץ כנען ויבא אברם לספר
לשרה ולבכתה: ויקם אברם מעל פני מתו וידבר
אל בניחת לאמר: אלה הם בני ישמעאל ואלה
שמתם בתצריהם ובטירתם שנים עשר נשיאם
לאמתם: ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה
ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל
עמיו: וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים
באכה אשורה על פני כל אחיו נפל:

ואלה תולדות יצחק בן אברם אברם הוליד את
יצחק: ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו
את רבקה בת בתואל הארמי מפתן ארם אחות
לבן הארמי לו לאשה: ויעתר יצחק ליהוה לנכה
אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה ותהי רבקה
אשתו: וישמע ועקב אל אביו ואל אמו וילד
ארם: וירא עשו כי רעות בנות כנען בעיני
אביו: וילד עשו אל ישמעאל ויבקה את מחלת אבת
ישמעאל בן אברם אחות נביות על נשיו לו לאשה:
ויצא ועקב מכאר שבע וילד הרנה: ויפגע במקום
וילן שם כי בלא השמש ויבקה מאבני המקום
וישם מראשתו וישקב במקום ההוא: ויהלם והנה
סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה
מלאכי אלהים עלים וירדים בו: וישקב לבן בבקר
וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אתהם וילד וישב
לבן למקום ועקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי

אלהים: ויאמר יעקב באשר ראם מחנה אלהים
 זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים:
 וישלח יעקב מלאכים לפניו אל-עשו אחיו ארצה
 שעיר שדה ארום: ויצו אתם לאמר כה
 תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם-
 לבן נרתי ואחר עד-עתה: ויהילי שור וחמור
 צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא-
 חן בעיניך: אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף
 פינז: אלוף קנז אלוף תימן אלוף מבצר: אלוף
 מגדיאל אלוף עירם אלה ואלופי ארום למשבתם
 בארץ אחותם הוא עשו אבי ארום:
 וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלה
 תלדות יעקב יוסף בן-שבע-עשרה שנה היה
 ידה את-אחיו בצאן והוא נער את-בני בלהה ואת-
 דן נשי אביו ויבא יוסף את-דתסרעה אל-
 וישראל אהב את-יוסף מכל-בניו כי-בן
 בן-הוא לו ועשה לו כתנת פסים: וישב את-
 דן משקים על-משקהו ויתן הכוס על-כף פרעה:
 את שר האפים תלה באשר פתר להם יוסף: ולא-
 זכר שר-המשקים את-יוסף וישכחהו:
 ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד
 על-היאר: והנה מן-היאר עלת שבע פרות
 יפות מראה ובריא את בשר ותרעינה באחו: והנה
 שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן-היאר רעות
 מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על-
 שפת היאר: ויאמר להם יוסף מהי זה הנה

ינחש איש אשר
 לאדני מהנדבר
 יעון עבדך הנני
 אשר נמצא
 אות זאת הא
 דלי עבד ו
 בביכם:
 וינש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידברתי
 דבר באוני אדני ואל יחר אפך ב
 כמוד כפרעה: אדני שאל את-עבדיו ל
 לכם אב אר-אח: ונאמר אל-אד
 וילד זקנים קמן ואחיו מת ויותר
 ואביו אהבו: ויאמרו החיתנו
 והיינו עבדים לפרעה: ויש
 היום הזה על-אדמת מצר
 אדמת נ ימים לבדם ל
 ישראל ב ערים ב

יחיו וישר

ליל שבועות

אשר עשיתם הלא ידעתם כפי נחש ינחש איש איש
במני: ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נאמר
ומה נצטדק האלהיב מצא את ענין עבדיך
עבדים לאדני גם אלהנו גם אשר נמצא
בירו: ויאמר הלילה לי מעשות זאת ה
נמצא הנביע בירו הוא יהיה לי עבד
לשלום אל אביכם:

ונלש אליו יהודה ויאמר בני אדני ידני
דבר באוני אדני ואל יחר א
כמוך כפרעה: אדני שאל את עני
לכם אב אי אח: ונאמר
וילד זקנים קטן ואחי
ואביו אהבו: ויאמר
והיינו עבדי
היום הנה
אדמו
ישלח

אשר אל על דא
בכי מת ואלהים
יהא ארץ הואת
וליעקב: ו
ד יפקד
זה: וימת יוס
אתו ויושם

רבי (ויבין ותיקנה קדושה דלריך וי אל כמוד לבגלחה דטקזה):

ספר שמות

בני ישראל הבאים מצרימה את
וביתו באו: ראובן שמעון לוי
ילן ובנימין: וישב משה אר
ה הרעתה לעם הזה למה
תי אל פרעה לדבר בשמיך
דהצלת את עמי: ויאמר
יאה אשר
לפרעה
מארצו:
ני יהיה:
לשילח

אלהם: ׀ וידבר אלהים את כל־הדברים האלה
לאמר: ׀ ׀ אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך
ארץ מצרים מבית עבדים לא יהיה לך אלהים
אחרים על־פני לא תעשה־לך פסל וכל־תמונה
שר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר
מים מתחת לארץ לא־תשתחוו להם ולא
תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון
אבת על־בנים על־שלשים ועל־רבעים לשנאי
ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: ׀ ׀
לא תשא את־שם־יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקח
יהוה את אשר־ישא את־שמו לשוא: פ זכור
את־יום השבת לקדשו ששת ימים תעבד ועשית
כל־מלאכתך ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך
לא תעשה כל־מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך
ואמתך ובהמתך ונרדך אשר בשערך כי ששת־
ימים עשה יהוה את־השמים ואת־הארץ את־הים
ואת־האדמה וינח ביום השביעי על־כף ברך
יהוה את־יום השבת ויקדשהו: ׀ ׀ כבד את־
אביך ואת־אמך למען יארכו ימך על האדמה
אשר־יהוה אלהיך נתן לך: ׀ ׀ לא תרצח: ׀ ׀
לא תנאף: ׀ ׀ לא תגנב: ׀ ׀ לא תענה ברעך
עד שקר: ׀ ׀ לא תחמד בית רעה: ׀ ׀ לא־
תחמד אשת רעה ועבדו ואמתו ושורו וחמרו וכל
אשר לרעה: פ וכל־העם ראים את־הקולות
הפידים ואת קול השפך ואת־ההר עשן וירא
ויעמדו מרחק: ויאמרו אל־משה דבר־

אתה עמנו ונשמעה ואל־ידבר עמנו אלהים פך
נמורת: ויאמר משה אל־העם אל־תיראו כי
לבעבור נפוט אתכם בא האלהים ובעבור תהיה
יראתו על־פניכם לבדתי תחטאו: ויעמד העם
מרחק ומשה נגש אל־הערפל אשר־שם
האלהים: ׀ ויאמר יהוה אל־משה כה תאמר
אד־בני ישראל אתם ראיתם כי מן־השמים דברתי
עמכם: לא תעשוני אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא
תעשו לכם: מזבח אדמה תעשה־לי ונבחת עליו
את־עלתך ואת־שלמך את־צאנך ואת־בקרך
בכל־המקום אשר אזכיר את־שמי אבוא אליך
וברכתך: ואם־מזבח אבנים תעשה־לי לא־תבנה
אתהן גזית כי תרבה הנפת עליה ותחללה: ולא־
תעלה במעלת על־מזבחי אשר לא־תגלה ערותך
עליו:

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: כי תקנה
עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצי
לחפשי חנם: אם־בנפו יבא בנפו יצא אם־בעל־אשה
הוא ויצאה אשתו עמו: ואל־משה אמר עלה אל־יהוה
אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל
והשתחויתם מרחק: ונגש משה לבידו אל־יהוה
והם לא יגשו והעם לא יעלו עמו: ויבא משה ויספר
לעם את כל־דברי יהוה ואת כל־המשפטים ויען
כל־העם קול אחד ויאמרו כל־הדברים אשר־דבר
יהוה נעשה: ויכתב משה את כל־דברי יהוה
וישכם בבקר ויבן מזבח פחת ההר ושתיים עשרה

מצבה לשנים עשר שבטי ישראל: וישלח את-
 גערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים
 ליהוה פרים: ויקח משה חצי הדם וישם באגנת
 וחצי הדם זרק על המזבח: ויקח ספר הברית
 ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר-דבר יהוה
 נעשה ונשמע: ויקח משה את הדם ויזרק על-
 העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת יהוה
 עמכם על כל הדברים האלה: ויעל משה ואהרן
 נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל: ויראו את
 אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר
 וכעצם השמים לטהר: ואר-אצילי בני ישראל
 לא שלח ידו ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו: ס
 ויאמר יהוה אל-משה עלה אלי ההרה ויהיה-שם
 ואתנה לך את-לחת האבן והתורה והמצוה אשר
 כתבתי להורותם: ויקם משה ויהושע משרתו ויעל
 משה אל-הר האלהים: ואל-הזקנים אמר שבו-לנו
 בזה עד אשר-שוב אליכם והנה אהרן וחור
 וכלכם מן-בעל דברים יגש אלהם: ויעל משה אל-
 ההר ויכס הענן את ההר: וישכן כבוד-יהוה על-
 הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל-משה
 ביום השביעי מתוך הענן: ומאזה כבוד יהוה
 באש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל: ויבא
 משה בתוך הענן ויעל אל-ההר ויהי משה בזה
 ארבעים יום וארבעים לילה:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 ויקחו-לי תרומה מאת כדאישי אשר ידבנו

לבו תקחו את-תרומתי: וזאת התרומה אשר
 תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: ס כל-עמודי
 החצר סביב מחשקים כסף ונחשת וזבחייהם
 נחשת: ארד החצר מאה באמה ורחב החמשים
 בחמשים וקמה חמש אמות שש משור ואדניהם
 נחשת: לכל כלי המשכן בכל עבודתו וכל-
 יתרתיו וכל-יתרת החצר נחשת:

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך
 כתית למאור להעלות נר תמיד: באהל מועד
 מחוץ לפרכת אשר על-העדות יערך אתו אהרן
 ובניו מערב עד-בקר לפני יהוה תקת עולם
 לדורתם מאת בני ישראל: ואתה הקרב אליך
 את-אהרן ואת-בניו ואתו מתוך בני ישראל
 לכהגדלי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני
 אהרן: ובהעלת אהרן את-הנרות בין הערבים
 יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדורתכם: לא-
 תעלו עליו קטרת זרה ועדה ומנחה ונסך ל-
 עליו: וכפר אהרן על-קרנתיו אחת בשנה מן
 הטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדורתכם
 קדש קדשים הוא ליהוה:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: כי תשא את-ראש
 בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו
 ליהוה בפקד אתם ולא-יהיה בהם נגף בפקד
 אתם: זה ויתנו כל-העבר על-הפקדים מחצית
 השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית
 השקל תרומה ליהוה: ויכל משה מדבר אתם ויתן

על פניו מסוה: ובבא משה לפני יהוה לדבר אתו יסור את המסוה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד באו לדבר אתו:

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: לאתבערו אש בכל משכתיכם ביום השבת: ומסך שער החצר מעשה רקם תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור ועשרים אמה ארך וקומה ברחב המש אמות לעמית קלעי החצר: ועמדיהם ארבעה וארבעה נחשת וניתם כסף וצפוי ראשיהם וחשקהם כסף: וכל היתרות למשכן ולחצר סביב נחשת:

לקידי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה עבדת הלויים ביד איתמר בן אחיהן הכהן: ובצלאל בן אוּרִי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה: ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובשש: ויכס הענן את אהל מועד וכבוד יהוה מלא את המשכן: ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד יהוה מלא את המשכן: ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל

בכל מסעיהם: ואם לא יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלותו: כי ענן (ענן) יהוה על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל בל מסעיהם: חזק

כיון הו אדיב (כיון נחקה חייבא דלריך נעמא עון נללא דדולחא מוחא דמקנא):

ספר ויקרא

ויקרא אל משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם אדם כי יקרוב מכם קרבן ליהוה מן הבהמה מן הבהמה ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: אם עלה קרבנו מן הבהמה ובר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקרוב אתו לרצנו לפני יהוה: או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו: ואת אשמו יביא ליהוה איל תמים מן הצאן בערבך לאשם אלההה: וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלה לו על אחת אשר יעשה לאשמה בה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את בני ישראל ואמרת להם זאת תורת העלה הוא: מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר המזבח תוקד בו: ולבש הכהן מדוי בד ומכנף בד ילבש על בשרו ותרים את הדשן אשר תאכז האש את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח: כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשות לכפר עליכם: ופתח אהל מועד תשבו יומם וליילה

שבעת ימים ושמרתם את-משמרת יהוה ולא תמותו פי-יכן צויתני: ויעש אהרן ובניו את כל-הדברים אשר-צוה יהוה ביד-משה:

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל-אהרן קח-לך עגל בן-בקר לחטאת ואיל לעלה תמימם והקרב לפני יהוה: ואל-בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר-עזים לחטאת ועגל וכבש בני-שנה תמימם לעלה: כיואני יהוה הפעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כיו קדוש אני: זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים ולכל-נפש השרצת על-הארץ: להבדיל בין השמא ובין הטהר ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל לאמר אשה כיו תזרע וילדה זכר ושמאה שבעת ימי נדת דותה תטמא: וביום השמיני ימול בנתו: ואם-תראה עוד בכנר או-בשתי או-ובכל-כלי-עור פרתת הוא באש תשרפנו וכל-כיו הנגע: ותכנר או-השתי או-העור כל-כלי העור אשר תכבס וסר מהם הנגע כבם שנות וטהר: זאת תורת נגע-צרעת כנר הצמר או הפשתים או השתי או העור או כל-כלי-עור לטהרו או לטמאו:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והיבא אל-הכהן ויצא

הכהן אל-מחויץ למתנה וראה הכהן והנה גרפא נגע-צרעת מן-הצרוע: והזרתם את-בני-ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את-משכני אשר בתוכם: זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת-זרע לטמאה-בה: והדוה בנדתה והזב את-זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישבב עם-טמאה:

וידבר יהוה אל-משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני-יהוה וימתו: ויאמר יהוה אל-משה דבר אל-אהרן אחיך ואל-יבא בכל-עת אל-הקדש מבית הפרכת אל-פני הכפרת אשר על-הארץ ולא ימות כיו בענן אראה עליו בואת יבא אהרן אל-הקדש בכנר ביהוה ואיל לעלה: ולא-תקולו הארץ את-אשר אתה כאשר קאה את-הגוי אשר לפניך אשר יעשה מכל התועבת האלהים הנפשות העשת מקרב עינים: ויעש משמרתו לבלתי עשות מתקות נדתו ונעשו לפניכם ולא-תטמאו בהם אני יהוה אלהיכם: וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-כל-עדת בני-ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו כיו קדוש אני יהוה אלהיכם: איש אמו ואביו תיראו ואת-שבתתי תשמרו אני יהוה אלהיכם: והבדלתם בין-הבהמה לטהרה וביין-העוף השמא לטהר ולא-תשקצו את-נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר-הבדלתי לכם

לְטַמֵּא: וְהִיטֵם לִי קִדְשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה
וְאֲבַדְלֶם מִן־הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי: וְאִישׁ אִוֵּי־אִשָּׁה
כִּי־יְהִי בָהֶם אֹב אוֹ יִדְעֵנִי מוֹת יוֹמְתוֹ בְּאֶבֶן יִדְגְמוּ
אֹתָם דְּמֵיהֶם בָּם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה אָמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא־יִטַּמֵּא בְּעַמּוּז: כִּי
אִם־לְשֹׂארוֹ הַקְּרוֹב אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבִתּוֹ
וּלְאָחִיו: וּלְאָחֻתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוֹבָה אֵלָיו אֲשֶׁר
לֹא־הִיְתָה לְאִישׁ לָהּ יִטַּמֵּא: וּמִכָּה בַּהֶמָּה יִשְׁלַמְנָה
וּמִכָּה אָדָם יוֹמֵת: מִשֶּׁפֶט אַחֵר יִהְיֶה לָכֶם כִּנּוּר
וְהָיָה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
יִשְׂרָאֵל וַיֹּצִיאוּ אֹת־הֶמְקַלֵּל אֶל־מַחוּץ
יִגְמוּ אֹתוֹ אֶבֶן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

וְאֶל־מֹשֶׁה בָּהָר סִינַי לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־
אֲנִי נָתַן לָכֶם וּשְׁכַתְּהוּ הָאָרֶץ שֶׁבַת
יְהוָה: שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךְ וּשְׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר
כַּרְמֶךָ וְאָסַפְתָּ אֹתָהּ וּבִיאָתָהּ: כִּי־לִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא־תַעֲשׂוּ לָכֶם אֱלִילִים
וּפְסָל וּמִצֵּבָה לֹא־תִקְיְמוּ לָכֶם וְאֶבֶן מִשְׁכֵּית לֹא
תִתְנוּ בְּאֶרְצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת עֲלֶיהָ כִּי אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם: אֶת־שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ וּמִקִּדְשֵׁי תִירָאוּ
אֲנִי יְהוָה:

אִם־בָּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֶת־מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעַשִּׂיתֶם

אתם

(27)

אֹתָם: וְנָתַתִּי גִשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם וְנָתַנָּה הָאָרֶץ יִבְלֶה
וְעֵץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פִּרְיוֹ: וְהַשִּׁיב לָכֶם לֵישׁ אֶת־בְּצִיר
וּבְצִיר יִשִּׁיב אֶת־זֶרַע וְאָכַלְתֶּם לְהַמְכֵם לְשֶׁבַע
וַיִּשְׁבַּתֶּם לְבִטָּח בְּאֶרְצְכֶם: וְכָל־מַעֲשֵׂךְ כְּבוֹד וְצִיָּן
כָּד אֲשֶׁר־עָבַר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הַעֲשִׂירִי יִהְיֶה־קָדֹשׁ
לְיְהוָה: לֹא־יִבְקַר בֵּין־טוֹב לְרַע וְלֹא־יִמְדַטוּ וְאִם־דָּמַר
יִמְדַטוּ וְהִידֵּהוּ וְהַתְּמוּדָתוֹ יִהְיֶה־קָדֹשׁ לֹא יִגְאָל:
אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת (חַת) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהָר (בַּר) סִינַי: חֹק

יבין ורו אנדרי (יבין ומיקולס תליתאס דלכיר וכוכר כל סטע לקוועס דלוייל דמק):

ספר במדבר

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֶהֱל מוֹעֵד
בְּאַחֵר לְחָדֶשׁ הַשְּׁנַי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: שְׂאוּ אֹתֵיכֶם אֵשׁ כָּל־עֲדַת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
כָּל־זָכָר לְגִלְגָּלְתֶּם: מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כָּל־
יָצָא צֶבָא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצִבְאוֹת אֲתָם
וְאַהֲרֹן: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר
אֶל־תְּכַרְיֵתוּ אֶת־שֶׁבֶט מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־לֵוִי מִתּוֹךְ
הַלְוִיִּם: וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וְהָיוּ וְלֹא־יָמְתוּ בְּנִשְׁתֶּם אֶת־
קָדֹשׁ הַקִּדְשִׁים אַהֲרֹן וּבְנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ
אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מִשְׁאוֹ: וְלֹא־יָבֹאוּ לְרֹאוֹת
כִּבְלַע אֶת־הַקִּדְשׁ וּמָתוּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר: נִשְׂא אֶת־רֹאשׁ
גִּרְשׁוֹן וְסִיָּה לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתֶּם:
וְיִשְׂרָאֵל שָׂנֵד

אתם כל־הבא לצבא צבא לעבד עבודה באהל
מועד: כל־הבקר לעלה שנים עשר פרים אילם
שנים־עשר כבשים בני־שנה שנים עשר ומנחתם
ושעירי עזים שנים עשר לחטאת: וכל בקר זבח
השלמים עשרים וארבעה פרים אילם ששים עתרים
ששים כבשים בני־שנה ששים זאת חגבת המזבח
אחרי המשח אתו: וכבא משה אל־אהל מועד
לדבר אתו וישמע את־הקול מדבר אליו מעל
הכפרת אשר על־ארץ העדת מבין שני הכרבים
וידבר אליו:

וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־אהרן ואמרת
אליו בהעלתך את־הנרות אל־מול פני
המנורה יאירו שבעת הנרות: ויעש בן אהרן אל־
מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה יהוה
את־משה: וזה מעשה המנורה מקשה זהב עדי־רכה
עדי־פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה
ית־משה בן עשה את־המנורה: ויאמר יהוה אל־
משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת
ימים חסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר האסף:
והחסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא
נסע עדי־האסף מרים: ואחר נסעו העם מחצרות
ניחנו במדבר פארן:

וידבר יהוה אל־משה לאמר: שלח־לך אנשים ויתרו
את־ארץ כנען אשר־אני נתן לבני ישראל
אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו כל נשיא
נישלח אתם משה ממדבר פארן על־פי יהוה

כלם

כלם אנשים ראשי בני־ישראל המה: ויאמר יהוה
אל־משה לאמר: דבר אל־בני ישראל ואמרת
אליהם ועשו להם ציצית על־כנפי בני־יהם לדורתם
ונתנו על־ציצית הכנף פתיל תכלת: והיה לכם
לציצית וראיתם אתו וזכרתם את־כל־מצות יהוה
ועשיתם אתם ולא־תתורו אחרי לבבכם ואחרי
עיניכם אשר־אתם זנים אחריהם: למען תזכרו
ועשיתם את־כל־מצותי והייתם קדשים לאלהיכם:
אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ
מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:

ויקח קרח בני־יצהר בן־קהת בן־לוי ודתן ואבירם
בני אליאב ואון בן־פלת בני ראובן: ויקמו
לפני משה ואנשים מבני־ישראל חמשים ומאתים
נשיאי עדה קראי מועד אנשי־שם: ויקהלו על־
משה ועל־אהרן ויאמרו אלהם רב־לכם פי כל
העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה ומדוע תתנשא
על־קהל יהוה: ואמרת אלהם בהרימכם את־
חלבו ממנו ונחשב ללוים כתבואת גרון וכתבואת
יקב: ואבלתם אתו בכל־מקום אתם וביתכם כי
שכר הוא לכם חלף עבודתכם באהל מועד: ולא
תשאו עליו הטא בהרימכם את־חלבו ממנו ו

קדשי בני־ישראל לא תחללו ולא תמותו:
וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר: זאת
התורה אשר־צוה יהוה לאמר דבר אל־בני
ישראל ויקחו אליה כרה אדמה תמימה אשר אין
בה מים אשר לא־עלה עליה על: ונתתם אתה אל־

אלעזר הכהן והוציא אתה אל מקוץ למחנה ושחט
אתה לפניו: ויאמר יהוה אל משה אל תירא אתו
כי בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית
לו כאשר עשית לסיחון מלך האמרי אשר יושב
בחשבון: ויכו אתו ואת בניו ואת כל עמו עד
בלתי השאירו לו שריד ויירשו את ארצו: ויסעו בני
ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן ירחו:
וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל
לאמרי: ויגר מואב מפני העם מאד כי רבי
הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל: ויאמר מואב
אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבתינו
בלחך השור את ירק השדה ובלק בן צפור מלך
למואב בעת ההוא: וירא פינהם בן אלעזר בן
אהרן הכהן וילקם מתוך העדה ויקח רמה בידו:
ויבא אחר איש ישראל אליהקבה וידקן את
שניהם את איש ישראל ואת האשה אל קבתה
ותעצר המנפה מעל בני ישראל: ויהיו המתים
במנפה ארבעה ועשרים אלה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: פינהם בן אלעזר
בן אהרן הכהן השיב אתי חמתי מעל
ישראל בקנאו אתי קנאתי בתוכם ולא כליתי
רבני ישראל בקנאתי: לכן אמר הנני נתן לו
בריתי שלום: וביום הפכודים פהקריבכם
גחה חדשה ליהוה בשבעתיכם מקרא קדש יהיה
לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: והקרבתם
עולה לריח ניחח ליהוה פרים בני בקר שנים איל

אחד שבעה כבשים בני שנה: ומנחתם סלת
בדולה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד שני
עשרונים לאיל האחד: עשרון עשרון לכבש האחד
לשבעת הכבשים: שעיר עזים אחד לכפר עליכם:
מלבד עלת התמיד ומנחתו תעשו תמימם יהיו
לכם וגספיהם: ושעיר חטאת אחד מלבד עלת
התמיד ומנחתה וגספיה: אלה תעשו ליהוה
במועדיכם לבד מנדריכם וגדבתיכם לעלתיכם
ולמנחתיכם ולגספיהם ולשלמיכם: ויאמר
משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה
את משה:

וידבר משה אל ראשי המפות לבני ישראל לאמר
זה הדבר אשר צוה יהוה: איש כי ידד נדר
ליהוה או השבע שבעה לאסר אסר על נפשו לא
יחל דברו בכל הוצא מפיו יעשה: ואשה כי תדר
נדר ליהוה ואסרה אסר בבית אביה בנעריה: ויתן
משה את הגלעד למכיר בן מנשה וישב בה:
ויאיר בן מנשה הלך וילכד את חותיהם ויקרא
אתהן חות ואיר: ונבח הלך וילכד את קנת ואת
בנתיה ויקרא לה נבח בשמו:

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים
לצבאתם ביד משה ואהרן: ויכתב משה
את מוצאיהם למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם
למוצאיהם: ויסעו מרעמסס בתדש הראשון
בחמשה עשר יום לתדש הראשון ממחברת הפסח
יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים:

ותהי'נה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות
צ'לפחד לבני דריהן לנשים: ממשפחת בני-מנשה
בן-יוסף היו לנשים ותהי' נחלתן על-משה משפחת
אביהן: אלה המצות (הת) והמשפטים אשר צוה
יהוה ביד-משה אל-בני ישראל בערבית מואב
על ירדן (י) ירהו: חוק

ש"י די אנדר (יבין וחקוקה ד' דל"ב לשלמים נחלפו לכנור נקי דטקבל):

ספר הדברים

אלה הדברים אשר דבר משה אל-כל-ישראל
בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין
פארן ובין-תפל ולבן ותצרת ודי זהב: אחד עשר
יום מחרב הרך הר-שעיר עד קדש ברנע: ויהי
בארבעים שנה בעשתי-עשר חדש באחד לחדש
דבר משה אל-בני ישראל ככל אשר צוה יהוה
אתו אלהם: עד אשר-יניה יהוה | לאחיכם בכם
ורשו נסיהם את-הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן
להם בעבר הירדן ושבתם איש לירשתו אשר
נתתי לכם: ואת-יהושוע צויתי בעת ההוא לאמר
עניד הראת את כל-אשר עשה יהוה אלהיכם
לשני המלכים האלה בן-יעשה יהוה לכל-
הממלכות אשר אתה עבר שמה: לא תיראוים כי
יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם:

ואת-תנן אל-יהוה בעת ההוא לאמר: אנני יהוה
אתה החלות לתראות את-עבדיך את-
גדלך ואת-ידך החזקה אשר מיאל בשמים ובארץ
אשר-יעשה כמעשיך ובגבורתך: אעברה

ואראה את-הארץ הטובה אשר בעבר הירדן החר
הטוב הזה והלבנן: ויקרא משה אל-כל-ישראל
ויאמר אלהם שמע ישראל את-החקים ואת-
המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום ולמדתם
אתם ושמרתם לעשתם: יהוה אלהינו כרת עמנו
ברית בחרב: לא את-אבותינו כרת יהוה את-
הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום כלנו
חיים: פנים בפנים דבר יהוה עמכם בהר מתוך
האש: אנכי עמד בין-יהוה ובניכם בעת ההוא
להגיד לכם את-דבר יהוה כי יראתם מפני האש
ולא-עליתם בהר לאמר: ס אנכי יהוה אלהיך
אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא
יהיה לך אלהים אחרים על-פני: לא תעשה לך
פסל כל-תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ
מתחת ואשר במים מתחת לארץ: לא תשתחוה
להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא
פקד עון אבות עד-בנים ועל-שלשים ועל-רבעים
דשנאי: ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי
מצותי: ס לא תשא את-שם-יהוה אלהיך לשוא
כי לא ינקה יהוה את אשר-ישא את-שמו לשוא:
ס שמור את-יום השבת לקדשו כאשר צוה
יהוה אלהיך: ששת ימים תעבד ועשית כל-
מלאכתך: ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא
תעשה כל-מלאכה אתה ובנך ובתך ועבדך--
ואמתך ושורך וחמורך וכל-בהמתך וגרך אשר
בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך כמוך: וזכרת

כִּי עָבַד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּצִיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֹרַע נְטוּיָה עַל־כֵּן צִוָּךְ יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת׃ ׀ כִּכֹּר אֶת־
 אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִמְעַן
 יֵאָרְכְךָ יָמֶיךָ וּלְמַעַן יֵיטֵב לְךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ׃ ׀ לֹא תִרְצַח׃ ׀ וְלֹא תִנְאַף׃
 ׀ וְלֹא תִגְנֹב׃ ׀ וְלֹא־תַעֲנֶה בְרַעְיָךְ עַד שְׂוֵא׃
 ׀ וְלֹא תַחֲמֹד אִשֶׁת רֵעֶךָ׃ ׀ וְלֹא תִתְאַוֶּה
 בֵּית רֵעֶךָ שְׂדֵהוּ וְעַבְדוֹ וְאִמְתּוֹ שׂוֹרוֹ וְחִמְרוֹ וְכֹל
 אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ׃ ׀ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה
 אֶל־כָּל־קְהָלְכֶם בְּהַר מֹתוֹךְ הָאֵשׁ הַעֲנַן וְהָעֶרְפֶּל
 קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסָּף וַיִּכְתַּבְּם עַל־שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים
 וַיִּתֵּנֶם אֵלַי׃ וַיְהִי כִשְׁמַעְכֶם אֶת־הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ
 וְהַהָר בַּעַר בָּאֵשׁ וַתִּקְרְבוּ אֵלַי כָּל־רֹאשֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם
 וַתִּקְרַיְכֶם׃ וַתֹּאמְרוּ הֵן הִרְאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת־כְּבוֹדוֹ
 וְאֶת־גְּדֻלוֹ וְאֶת־קְלוֹ שָׁמַעְנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה
 רָאִינוּ כִּי־יִדְבֹר אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וְחַי׃ וְעַתָּה לָמָּה
 נִמּוֹת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת אִם־יִסְפִּים׃
 אֲנַחְנוּ לִשְׁמַע אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹד וּמִתְנוּ׃
 כִּי מִי כָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים חַיִּים מִדְּבַר
 מִתּוֹךְ־הָאֵשׁ כָּמֵנוּ וַיְחַי׃ קִרַּב אֶתָּה וּשְׁמַע אֶת כָּל־
 אֲשֶׁר יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶתָּה תִּדְבַר אֵלֵינוּ אֶת־
 כָּל־אֲשֶׁר יִדְבֹר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֶיךָ וּשְׁמַעְנוּ וְעֲשִׂינוּ׃
 וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹל דְּבָרֵיכֶם בְּדַבְרְכֶם אֵלַי וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֵלַי שָׁמַעְתִּי אֶת־קוֹל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר
 דִּבְרוּ אֵלַי הַיּוֹטִיבוּ כָּל־אֲשֶׁר דִּבְרוּ׃ מִיָּמִינוּ וְהָיָה

לְכַבֵּם זֶה לָהֶם לִירְאָה אֶתִּי וּלְשַׁמֵּר אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי
 כָּל־הַיּוֹמִים לִמְעַן יֵיטֵב לָהֶם וּדְבַנְיָהֶם לְעַלְמ׃ לְךָ
 אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לֵאלֹהֵיכֶם׃ וְאֶתָּה פֹה עֹמֵד
 עִמָּדִי וְאִדְבַרְהָ אֵלֶיךָ אֶת כָּל־הַמִּצְוֹת וְהַחֻקִּים
 וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר תִּלְמַדְם וְעֲשׂוּ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי
 נָתַן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ׃ וּשְׁמוֹתֶם לַעֲשׂוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם לֹא תִסְרוּ יָמִין וּשְׂמֹאל׃
 בְּכָל־הַדָּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם תִּלְכוּ
 לִמְעַן תַּחֲיוּ וּשְׂוֵב לָכֶם וְהִאֲרַכְתֶּם יָמִים בְּאֶרֶץ
 אֲשֶׁר תִּירְשׁוּ׃ וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֻקִּים וְהַמְשָׁפְטִים
 אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת
 בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ לִמְעַן
 תִּירָא אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשַׁמֵּר אֶת־כָּל־הַקְּטוּבוֹת
 וּמִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֹתָהּ וּבֶן־בְּנֵי־כָל
 יָמֵי חַיֶּיךָ וּלְמַעַן יֵאָרְכְךָ יָמֶיךָ׃ וּשְׁמַעַת יִשְׂרָאֵל
 וּשְׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יֵיטֵב לְךָ וְאֲשֶׁר תִּרְבוּן מְאֹד
 כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לְךָ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב
 וּדְבָשׁ׃ פ שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׃
 וְאֶהְבֵּת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
 וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי
 מְצַוֶּה הַיּוֹם עַל־לִבְבְּךָ׃ וּשְׁנַנְתָּם לְבִנְיָד וּדְבַרְתָּ בָּם
 בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדַרְךָ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ׃
 וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְהָיוּ לְטַטְפֹּת בֵּין עֵינֶיךָ׃
 וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ׃ וַיְדַעַת כִּי
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנְּאֻמֵּן שֹׁמֵר
 הַבְּרִית וְהַחֹסֵד לְאֲהַבָיו וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָו לְאֵלֶיךָ דוֹר׃

ומשלם לשנאיו אל־פניו להאבדו לא יאחר לשנאו
אל־פניו ישלם־לו: ושמרת את־המצוה ואת־
החקים ואת־המשפטים אשר אנכי מצוה היום
לעשותם:

ודיה ועקבתשמעון את המשפטים האלה ושמרתם
ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את־
הברית ואת־החסד אשר נשבע לאבותיך: ואהבך
וברכך והרביך וברך פרי־בטנך ופרי־אדמתך הנגד
ותירשך ויצחקך שגראלפיד ועשתרת צאנך על
האדמה אשר־נשבע לאבותיך לתת לך: כרוך תהיה
מכל־העמים לא־יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך:
פ־אם־שמר תשמרון את־כל־המצוה הזאת אשר
אנכי מצוה אתכם לעשתה לאהבה את־יהוה
אלהיכם ללכת בכל־דרכיו ולדבקה־בו: והוריש
יהוה את־כד־הגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים
גדלים ועצמים מכם: פל־המקום אשר תדרך כפי
רגלכם בו לכם יהיה מן־המדבר והלבנון מן־
הנהר נהר־פרת ועד הים האחרון יהיה גבלכם:
לא־יתיצב איש בפניכם פחדכם ומראכם יתן
יהוה אלהיכם על־פני כל־הארץ אשר תדרכו־בה
כאשר דבר לכם:

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה: את־
הברכה אשר תשמעו אל־מצות יהוה
אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: והקללה
אם־לא תשמעו אל־מצות יהוה אלהיכם וסרתם
מן־הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת

אחרי אלהים אחרים אשר לא־ידעתם: ס שבועה
שבעת תספר־לך מהחל חרמש בקמה תחל
לספר שבועה שבעת: ועשית חג שבועות ליהוה
אלהיך מסת גרבת ידך אשר תתן כאשר יברכך
יהוה אלהיך: ושמחת לפני יהוה אלהיך את־
יבנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך
והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר
יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם: וזכרת כי־עבד
היית במצרים ושמרת ועשית את־החקים האלה:
חג הסוכות תעשה לך שבעת ימים באספד מנרב
ומיקבך: ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך
ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה
בשעריך: שבעת ימים תחג ליהוה אלהיך
אשר־יבחר יהוה כי יברכך יהוה אלהיך בכל
תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אך שמח: שלש
פעמים בשנה יראה כל־זכורך את־פני יהוה אלהיך
במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות
ובחג הסוכות ולא יראה את־פני יהוה ריקם: איש
כמתנת ידו כברכת יהוה אלהיך אשר נתן לך:

שפטים ושטרים תתן לך בכל־שעריך אשר יהוה
אלהיך נתן לך לשבטיך ושפטו את־העם משפט־
צדק: לא־תטה משפט לא תכיר פנים ולא־תקח
שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי
צדיקים: צדק צדק תדרך למען תחיה וירשת את־
הארץ אשר־יהוה אלהיך נתן לך: וענו ואמרו ידעו
לא שנתנה את־הקדם הזה ועינינו לא ראו: כפר

לעמך ישראל אשר פדית יהוה ואלהתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר להם הדם ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כיתעשה הישר בעיני יהוה

כיתצא למלחמה על איביך ונתנו יהוה אלהיך בידך ושבת שביו וראית בשביה אשת יפתי תאר וחשקת בה ולקחת לך לאשה והבאתה אליה ביתך ונגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה וזכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים אשר קרך בדרך ויזנב בך בשלמים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא לך בהניח יהוה אלהיך לך מכל איביך ואתה בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה ושתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח

והיה כיתבוא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלך וירשתה וישבת בה ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמת במנא והלכת אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשבן שמו שם ובאת אליה כהן אשר יהוה ביום ההם ואמרת אליו הגדתי היום ליהוה אלהיך כי באתי אל הארץ אשר נשבע יהוה לאבותינו לתת לנו ונתבאו אל המקום הזה ויצא סוחר מלך השבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונכסם ונקה את ארצם ונתנה לנחלה לראובני וגדדי ולחצי שבט

המנשי ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשו

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם וקניכם ושטריכם כל איש ישראל מפכם נשיכם ונרד אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימך לעברך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך פרת עמך היום הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תאריכון ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן לבוא שמה לרשתה העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וורעד לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקלו ולדבקה בו כי הוא חייד וארד ימיד לשבת על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך לאבך וליצחק וליעקב לתת להם

וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל ויאמר אלהם בני מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבואו יהוה אמר אלי לא תעבר את הירדן הזה יהוה אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהוה הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעזיבה בם את השמים ואת הארץ כי ידעתי אחרי מותי כי ידעתי תשחת ופרתם מן הדרך

אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית
הימים פיתעשו את הרע בעיני יהוה להכעיסו
במעשה ידיכם: וידבר משה באוני כל קהל ישראל
את דברי השירה הזאת עד תמם:

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פני:
יערף כמטר לקחי תול כפול אמרתי בשעירם
עלידשא וכרביבים עלי עשב: כי שם יהוה אקרא
הבו גדל לאלהינו: וידבר יהוה אל משה בעצם
היום הזה לאמר: עלה אל החר העברים הזה הר-
נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראד
את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה:
ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמך
באשר מת אהרן אחיך בהר החר ויאסף אל עמיו:
עד אשר מעלהם בי בתוך בני ישראל במי מריבת
ש מדבר צן על אשר לא יקדשתם אותי בתוך
בני ישראל: כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא
תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:
וזאת הברכה אשר בך משה איש האלהים את-
בני ישראל לפני מותו: ויאמר יהוה מסיני בא
וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבת
קדש מימינו אשדת למו: אף חבב עמים כל-
קדשו בידך והם תפנו לרגלך ישא מדברתיך:
ולאתם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו
יהוה פנים אל פנים: לכל האתת והמופתים אשר
שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל
עבדיו ולכל ארצו: ולכל היר (רד) החזקה ולכל

המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל (כל)
ישראל: חזק

יבין יוד אירנ (יבין עמקול ה' דל"ט לא סחיק לבד חמו ללודנל יעיסל דמקסב):

קודם הנביאים אומרים

ודברתי על הנביאים ואנכי חזון הרביתי וביד
הנביאים אדמה: כי לא יעשה אדני יהוה
דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים: אריה
שאנ מי לא ירא אדני יהוה דבר מי לא ינבא:
ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטוע שמים
וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה:

נביאים

הושע ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה
אל יהושע בן נון משרת משה לאמר:
משה עבדי מת ועתה קום עבר את הירדן
אתה וכל העם הזה אל הארץ אשר אנכי נתן לה
לבני ישראל: כל מקום אשר תדרך כהרגלכם
בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל משה: ויעבד
ישראל את יהוה כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים
אשר האריכו ימים אחרי יהושע ואשר ידעו את
כל מעשה יהוה אשר עשה לישראל: ואת עצמות
יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם
בחלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני חמור
אבי שכם במאה קשיטה ויהיו לבני יוסף לנהלה:
ואלעזר בן (בן) אהרן מת ויקברו אתו בנגבעת
פינתם בנו אשר נתן לו בהר (בר) אפרים:

יכין די אירנד (יכין עתיקוטה עתיחה דל"ט כי חפן סקד סוד לאודסה עמללה דנוקבה):

שופטים ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל
ביהוה לאמר מי יעלה לנו אלה בנינו
בהחלה להלחם בו: ויאמר יהוה יהודה יעלה הנה
נתתי אתהארץ בידו: ויאמר יהודה לשמעון אחי
עדה אתי בגרלי ונלחמה בפנעני והלכתי גם אני
אתך בגורקך ויךך אתו שמעון: ויעשו כן בנימן
וישאו נשים למספרם מן המחלות אשר גזרו ויזכו
וישבו אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם:
ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו
ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: בימים ההם
(הם) אין מדד בישראל איש הישר בעיניו (בו)
יעשה:

ויו דאני (יכין עתיקוטה ז' דל"ט יעזב יחטונו למחסה דנוקבה):

אל יהי איש אחד מיהרמתיים צופים מהר אפרים
ושמו אל קנה בין ירחם בין אליהוא בין תחו
בדצות אפרתי: ודו שתי נשים שם אחת חנה
ושם השנית פננה ויהי לפננה ילדים וקחנה אין
יקרים: ועלה האיש החוא מעירו מימים ימימה
להשתחות ולזבחה ליהוה צבאות בשלה ושם שני
בני עלי חפני ופינחס ברגים ליהוה: הכל נתן
ארונה המלך למלך ויאמר ארונה ואל המלך יהוה
אלהיך ירצה: ויאמר המלך אל ארונה לא כי
קנו אקנה מאותך במחיר ולא אעדה ליהוה אלהי
עלת חנם ויכן דוד את הנרן ואת הבקר בכסף
שקלים חמשים: ויכן שם (שם) דוד מזבחה ליהוה

ניעל עלות ושלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר
המנפה מעל (מל) ישראל:

יכין די אירנד (יכין עתיקוטה ט' דל"ט יכצוט עוכותינו לפינא ינוכא דנוקבה):

מלכים והמלך דוד וכן בא בימים ויכפהו בבגדים ולא
יחס לו: ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני
המלך נערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהי לו
סכנת ושכבה בחיקך וחס לאדני המלך: ויבקשו
נערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו את אבישג
השונמית ויבאו אתה למלך: וידבר אתו טבות
ויתן את כסאו מעל כסא המלכים אשר אתו
בבבל: ושנא את בגדי כלאו ואכל לחם תמיד
לפניו בל יימי חייו: וארחתו ארחת (את) תמיד
נתנה לו מאת המלך דבריום ביומו כל ימי (וי)

חייו:

יכין יוד דבאל יכין עתיקוטה ט' דל"ט ומעליו ולוח יס כל מטחם לפינא ע

שעה חוזן ישעיהו בן אמוץ אשר הוה על
וירושלם בימי עזיהו יותם אחו
מלכי יהודה: שמעו שמים והאזינו ארץ
דבר בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי: ויד
קנהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמו
התבונן: כי כאשר השמים החדשים והארץ
החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם יהוה
בן יעמר ורעכם ושמכם: והיה מדי חדש בחדשו
ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני
אמר יהוה: ויצאו וראו (וי) בפגרי האנשים הפשעים

כִּי כִי תוֹלְעֵתֶם לֹא תִמּוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ
דְרָאוֹן לְכָל־לֵל) בְּשָׂר׃

וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּהִדְשׁוֹ וּמִדֵּי שָׁבַת בְּשִׁבְתוֹ יִבֹּא כָל בָּשָׂר
לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֵר יְהוָה׃

יבין הי דניא (יבין נתקובל חר"ד דל"ח סתן חנוה לנוקסל יניכל דחוטטל דמוקסל)

וְיִסִּיחַ דְבָרֵי יִרְמִיָּהוּ בְּיַחֲלִיקָהוּ מִן־הַכְּהֻנִּים אֲשֶׁר
בְּעִנְתוֹת בְּאֶרֶץ בְּנֵי־מִן׃ אֲשֶׁר הָיָה דְבַר־יְהוָה אֵלָיו
בְּיָמָיו וְאִשְׁיָהוּ בְּיָמָיו מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּשִׁלְשֵׁי־עֶשְׂרֵה
שָׁנָה לְמַלְכוּ׃ וַיְהִי בְּיָמָיו יְהוֹיָקִים בְּהִיאֲשִׁיחַו מֶלֶךְ
יְהוּדָה עַד־תֵּתֶם עֲשֵׁתֵי־עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְצַדִּיקָהוּ בֶן־
יִאֲשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד־גְּלוֹת יְרוּשָׁלַיִם בְּחֹדֶשׁ
הַחֲמִישִׁי׃ וַיְדַבֵּר אֵתוֹ טִבּוֹת וַיִּתֵּן אֶת־כֶּסֶף אֹמֶל
לְכֶסֶף הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אֵתוֹ בְּכַבֵּל׃ וּשְׁנָה אֵת בְּנֵי
כְּלָאוֹ וְאָכַל לֶחֶם לִפְנֵי תָמִיד כָּל־יְמֵי חַיָּו׃ וְאַרְחַתּוֹ
אַרְחַת (אֵת) תָּמִיד נִתְּנָה־לּוֹ מֵאֵת מֶלֶךְ־בְּבַל דְּבַר־
יּוֹם בְּיוֹמוֹ עַד־יוֹם מוֹתוֹ כָּל יְמֵי (י) חַיָּו׃

גב (יבין נתקובל חר"ד קר דל"ח סתן לנכרסס לנוקסל טעלחל דחוטטל דמוקסל)

וּבְשָׁלְשִׁים שָׁנָה בְּרַב־עֵי בְּחַמְשָׁה לְחֹדֶשׁ
וְאֲנִי בְּתוֹךְ־הַגּוֹלָה עַל־נְהַר כְּבַר נִפְתָּחוּ
וְאַרְאֶה מִרְאוֹת אֱלֹהִים׃ בְּחַמְשָׁה לְחֹדֶשׁ
שְׁנָה הַחֲמִישִׁית לְגְלוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹיָכִן׃ הָיָה הָיָה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶל־יְהוֹלָאֵל בְּיָבוּשׁ הַכְּתוּב בְּאֶרֶץ כְּשָׂדִים
עַד־נְהַר כְּבַר וַתְּהִי עָלָיו שֵׁם יְדִי־יְהוָה׃ וְאַרְאֶה וְהָיָה
רוּחַ סַעֲרָה בָּאָה מִן־הַצָּפוֹן עֲנַן אַדְרִיל וְאִשׁ מִתְּלַחַת
וְנִגְהָדוּ סָבִיב וּמִתּוֹכָהּ כְּעֵין הַחֲשָׁמַל מִתּוֹךְ הָאִשׁ׃
וּמִתּוֹכָהּ דְּמוֹת אַרְבַּע חַיּוֹת וְהָיָה מִרְאֵיהֶן דְּמוֹת אָדָם
דְּהָנָה׃ וְאַרְבַּעַת פָּנִים לְאַחַת וְאַרְבַּעַת פָּנִים לְאַחַת

לָהֶם׃ וְרַגְלֵיהֶם רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל וְכַף רַגְלֵיהֶם כְּכַף רַגְלֵי
עֹזֵל וְנִצְצִים כְּעֵין נְחֹשֶׁת קָלִיל׃ וַיְדִי אָדָם מִתְּחִלַּת
בְּנִפְיָהֶם עַל־אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶם וּפְנֵיהֶם וּכְנִפְיָהֶם
לְאַרְבַּעַתֶּם׃ חִבְרַת אִשָּׁה אֶל־אֲחֻתָּהּ בְּנִפְיָהֶם לֹא־
יִסְבּוּ בְּלִבְתָּן אִישׁ אֶל־עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ׃ וְדַמּוֹת
פְּנֵיהֶם פָּנֵי אָדָם וּפְנֵי אֲרִיָּה אֶל־הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתֶּם
וּפְנֵי־שׂוֹר מִהַשְׂמַאל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי־נֶשֶׁר
לְאַרְבַּעַתָּן׃ וּפְנֵיהֶם וּכְנִפְיָהֶם פְּרֻדוֹת מִלְּמַעְלָה
לְאִישׁ שְׁתֵּים הוֹבְרוֹת אִישׁ וּשְׁתֵּים מְכַסּוֹת אֵת
גְּוִיֹתֵיהֶנָּה׃ וְאִישׁ אֶל־עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ אֶל אֲשֶׁר יְהִי
שְׂמָה הַרוּחַ לְלֶכֶת יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְּלִבְתָּן׃ וְדַמּוֹת
הַחַיּוֹת מִרְאֵיהֶם כְּנַחֲלֵי־אִשׁ בְּעֵרַת כְּמִרְאֵה
הַלְּפִידִים הִיא מִתְּהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת וְנִגְהָ לְאִשׁ וּמִן
הָאִשׁ יוֹצֵא בְּרִק׃ וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׂוֹב כְּמִרְאֵה
הַבּוֹק׃ וְאַרְאֶה הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאֶרֶץ אֲזָל
הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פָּנָיו׃ מִרְאֵה הָאוֹפְנִים וּמַעֲשֵׂיהֶם
כְּעֵין תְּרִשִׁישׁ וְדַמּוֹת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן וּמִרְאֵיהֶם
וּמַעֲשֵׂיהֶם כְּאִשֶׁר יְהִיָּה הָאוֹפֵן בְּתוֹךְ הָאוֹפֵן׃ עַל־
אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִבְתָּם יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְּלִבְתָּן׃
וְנִבְיָהֶן וְנִבְיָה לָהֶם וּרְאֵה לָהֶם וּנְפֹתָם מִלֵּאת עֵינַיִם
סָבִיב לְאַרְבַּעַתָּן׃ וּבְלִבְתָּן הַחַיּוֹת יִלְכוּ הָאוֹפְנִים
אֶצְלָם וּבְהַנְשֵׂא הַחַיּוֹת מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפְנִים׃
עַל אֲשֶׁר יְהִי־שֵׁם הַרוּחַ לְלֶכֶת יִלְכוּ שְׂמָה הַרוּחַ
לְלֶכֶת וְהָאוֹפְנִים יִנְשְׂאוּ לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה
בְּאוֹפְנִים׃ בְּלִבְתָּם יִלְכוּ וּבְעַמְדָם יַעֲמֻדוּ וּבְהַנְשֵׂאֵם
מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפְנִים לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה

שמעתי וחרנתי בטיני לקול צללו שפתי יבוא רכב
 בעצמי ותחתי ארנז אשר אנוח ליום צרה לעלות
 לעם יגודנו: כיתאנה לאתפרח ואין יכול בגנלים
 כחש מעשהזוית ושדמות לאעשה אכלגור
 ממכלה צאן ואין בקר ברפתים: ואני ביהודה
 אעלוזה אנקה באלהי ישעי: יהוה אדני חילי וישם
 רגלי כאילות ועל כמותי ידרכני למנצח בנגינותי:
 סלאכי וקריתורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחרב
 על כל ישראל הקים ומשפטים: הנה אנכי
 שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה
 הגדול והנורא: והשיב לבי (לב) אבות עליבנים
 וקב בנים על אבותם פן אבוא והפיתי את הארץ
 (הין) חרם:

הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בא יום יהוה
 הגדול והנורא:

סיון א נאדרי יכיון עמקונא קדמא b'7 סל נפיקא קדמא דרובא דנוקא:

כתובים

חח * ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ וילך
 איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב
 הוא ואשתו ושני בניו: ושם האיש אלימלך ושם
 אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון אפרתים
 מבית לחם יהודה ויבאו שדי מואב ויהיו שם: וימת
 האיש נעמי ותשאר היא ושני בניה: וישאו
 אביות שם האחת ערפה ושם השנית
 נעמי ושם בעשר שנים: וימר אלהים לנעמי
 וכליון ותשאר האשה משני ילדיה: ויבוא
 נתקם היא וכלתיה ותשב משדי מואב

בשדה מואב כי פקד יהוה את עמו לתת להם
 לחם: ותצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי
 כלתיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל ארץ
 יהודה: ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה
 אשה לבית אמה יעש יהוה עמכם חסד כאשר
 עשיתם עסיהמתים ועמדי: יתן יהוה לכם ומצאן
 מנוחה אשה בית אישה ותשק להן ותשאנה קולן
 ותבכינה: ותאמרנה לה כי אתך נשוב לעמך:
 ותאמר נעמי שבנה בנתי למה תלכנה עמי העוד
 לי בנים במעי והיו לכם לאנשים: שבנה בנתי
 לכן כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרתי יש לי תקוה
 גם היותי הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: הלהן
 תשבנה עד אשר יגדלו הלהן תעננה לבלתי
 היות לאיש אל בנתי כי מר לי מאד מכם כי
 יצאה בי יר יהוה: ותשנה כן ותבכינה עוד
 ותשק ערפה לחמותה ורות דג דבה: ותאמר
 הנה שבה ובמתך אל עמה ואלהיה שובי
 אחרי ובמתך: ותאמר רות אלת ייבי לעזבך
 לשוב מאחריך כי אל אשר תלכי אלך ובאשר
 תליני אליו עמד עמי ואלהיך אלהי: באשר תמותי
 אמות ושם אקבר כה יעשה יהוה לי וכה יסוף כי
 המות יפריד ביני ובינך: ותרא כי מתאמצת היא
 ללכת אתה ותתהלך לדבר אליה: ותלכנה שתיהם
 עד בואנה בית לחם והיו כבאנה בית לחם
 ותהם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי:
 ותאמר אליהן אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרא

בִּיהֶמַר שְׂדֵי לִי מֵאֵד׃ אֲנִי מְלֹאָה הִלַכְתִּי וְרוּקִים
 הִשִּׁיבֵנִי יְהוָה לִמָּה תִקְרָאנָה לִי נַעֲמֵי וַיְהוּה עֲנָה
 בִּי וְשְׂדֵי הִרְעִי־לִי׃ וַתִּשָּׁב נַעֲמֵי וְרוּת הַמּוֹאָבִיָּה
 כִּלְתָהּ עִמָּה הַשְּׂבָה מִשְׂדֵי מוֹאָב וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית
 לָחֶם בַּתְּחִלַּת קִצִּיר שְׁעָרִים׃ וַדַּנְעָמִי מוֹדַע לְאִשָּׁה
 אִישׁ גְּבוּר חֵיל מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וּשְׁמוֹ בְּעֹז׃
 וַתֹּאמֶר רוּת הַמּוֹאָבִיָּה אֶל־נַעֲמֵי אֲלֶכְהֶנָּה הַשָּׂדֶה
 וְאֶלְקָטָה בַשֶּׂבֶלִים אַחַר אֲשֶׁר אֲמַצְאֶה־חֵן בְּעֵינָיו
 וַתֹּאמֶר לָהּ לְכִי בְּתִי׃ וַתֵּלֶךְ וַתִּבּוֹא וַתִּלְקַט בַּשָּׂדֶה
 אַחֲרֵי הַקִּצִּירִים וַיִּקַּר מִקְרָהּ חִלְקַת הַשָּׂדֶה לְבֵעֹז
 אֲשֶׁר מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ׃ וְהִנְהִיבֵעֹז בָּא מִבֵּית
 לָחֶם וַיֹּאמֶר לְקִצִּירִים יְהוָה עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יִבְרַכְךָ
 יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר בְּעֹז לְנַעֲרוֹ הַנֹּצֵב עַל־הַקִּוְצִירִים לְמִי
 הַנְּעִרָה הַזֹּאת׃ וַיַּעַן הַנַּעַר הַנֹּצֵב עַל־הַקִּוְצִירִים
 וַיֹּאמֶר נַעֲרָה מוֹאָבִיָּה הִיא הַשְּׂבָה עִם־נַעֲמֵי מִשְׂדֵי
 מוֹאָב׃ וַתֹּאמֶר וְקָטְהֶנָּה וְאֶסְפְּתִי בַעֲמִירִים אַחֲרֵי
 הַקִּוְצִירִים וְתָבֹא וְתַעֲמוֹד מֵאֹז הַבֶּקֶר וְעַד־עֵתָה
 זֶה שְׁבֵתָה רַחֵם מֵעַתָּה׃ וַיֹּאמֶר בְּעֹז אֶל־רוּת הַלֹּוֹא
 שְׁמַעַת בְּתִי אֶל־תִּלְכִּי לְלַקֵּט בַּשָּׂדֶה אַחַר וְגַם לֹא־
 תַעֲבֹרִי מוֹדָה וְכֹה תִדְבְּקִין עִם־נַעֲרָתִי׃ עֵינֶיךָ
 בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר־יִקְצְרוּן וְהִלַכְתְּ אַחֲרֵיהֶן הַלֹּוֹא צוּיִתִּי
 אֶת־הַנְּעָרִים לְבִלְתִּי נִגְעֶךָ וְצִמְתְּ וְהִלַכְתְּ אֶל־הַכְּפָלִים
 וְשֵׁתִית מֵאֲשֶׁר יִשְׁאֲבוּן הַנְּעָרִים׃ וַתִּפֹּל עַל־פְּנֵיהָ
 וַתִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה וַתֹּאמֶר אֱלֹוִי מִדּוּעַ מִצְּאִתִּי חֵן
 בְּעֵינֶיךָ לְהַכִּירֵנִי וְאֲנִכִּי נִכְרִיָּה׃ וַיַּעַן בְּעֹז וַיֹּאמֶר לָהּ
 הֲגֵד הַגֵּד לִי כָּל אֲשֶׁר־עָשִׂית אֶת־חַמּוֹתֶיךָ אַחֲרֵי

מֹות אִישׁךָ וַתַּעֲזֹבֵנִי אֲבִיךָ וְאִמֶּךָ וְאֶרֶץ מוֹלַדְתְּךָ
 וַתִּלְכִּי אֶל־נַעֲמֵי אֲשֶׁר לֹא־יָדַעַת תְּמוּל שְׁלֹשׁ׃
 וְשֹׁלֵם יְהוָה פַּעֲלֶךָ וְתִהְיֶי מִשְׁכַּרְתְּךָ שְׁלֹמָה מֵעַם
 יְהוָה אֱלֹוֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־בָּאת לְחַסוֹת תַּחַת
 פְּנֵפוֹ׃ וַתֹּאמֶר אֲמַצְאֶה־חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי כִּי נַחֲמָתֵנִי
 יְכִי דְבַרְתָּ עַל־לֵב שְׁפַחְתְּךָ וְאֲנִכִּי לֹא אֶהְיֶה כְּאִתָּת
 שְׁפַחְתְּךָ׃ וַיֹּאמֶר לָהּ בְּעֹז לֵעַת הָאֵכֶל גְּשֵׁי הַלֶּם
 וְאֶכְלֶת מִן־הַלֶּחֶם וְטַבְלַת פֶּתַךְ בְּחֻמִּץ וַתִּשָּׁב מִצַּד
 הַקִּצִּירִים וַיִּצְבְּטָהּ קָלִי וַתֹּאכַל וַתִּשְׁבַּע וַתִּתֵּר׃
 וַתִּקַּם לְלַקֵּט וַיֵּצֵא אֶת־נַעֲרָוֹ לֵאמֹר גַּם בֵּין
 הַעֲמֻרִים תִּלְקַט וְלֹא תִכְלִימוּהָ׃ וְגַם שְׂרֵתֶשְׁלוֹ
 לָהּ מִן־הַצִּבְתִּים וְעֵזוּבְתָם וְלִקְטָה וְלֹא תִנְעֲרוּ בָּהּ׃
 וַתִּלְקַט בַּשָּׂדֶה עַד־הָעֶרֶב וַתַּחֲבֹט אֶת־אֲשֶׁר־לְקָטָהּ
 וַיְהִי כְּאִיפָה שְׁעָרִים׃ וַתִּשָּׂא וַתִּבּוֹא הָעִיר וַתִּרְאֶה
 חַמּוֹתָהּ אֶת־אֲשֶׁר־לְקָטָהּ וַתּוֹצֵא וַתִּתֵּן־לָהּ אֶת־
 אֲשֶׁר־הוֹתֵרָה מִשְׁבַּעָה׃ וַתֹּאמֶר לָהּ חַמּוֹתַי אִיפָה
 לְקַטְתְּ הַיּוֹם וְאֲנִי עֹשִׂית יְהִי מִכִּירְךָ כְּרוּךְ וַתִּגֵּד
 לְחַמּוֹתָהּ אֶת־אֲשֶׁר־עָשִׂתָה עִמּוֹ וַתֹּאמֶר שֵׁם הָאִישׁ
 אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בְּעֹז׃ וַתֹּאמֶר נַעֲמֵי לְכַדְתָּהּ
 כְּרוּךְ הוּא לִיהוָה אֲשֶׁר לֹא־עֹזֵב חֶסֶדוֹ אֶת־הַחַיִּים
 וְאֶת־הַמֵּתִים וַתֹּאמֶר לָהּ נַעֲמֵי קָרוֹב לָנוּ הָאִישׁ
 מִנְּאֻלָּנוּ הוּא׃ וַתֹּאמֶר רוּת הַמּוֹאָבִיָּה גַם אֶכִּי־אֹמֶר
 אֱלֹוִי עִם־הַנְּעָרִים אֲשֶׁר־לִי תִדְבְּקִין עַד אֲסִכְלוּ אֶת־
 בְּלִי־הַקִּצִּיר אֲשֶׁר־לִי׃ וַתֹּאמֶר נַעֲמֵי אֶל־רוּת כִּלְתָהּ
 מֵיֹוֹב בְּתִי כִּי תִצְאִי עִם־נַעֲרוֹתָיו וְלֹא יִפְגְּעוּ־בְךָ
 בַּשָּׂדֶה אַחֲרַי׃ וַתִּדְבַק בְּנַעֲרוֹתָ בְּעֹז לְלַקֵּט עַד־

בלות קציר השערים וקציר החטים ותשב את-
 חמותה: ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא
 אבקש לך מנוח אשר יטב לך: ועתה הלא בעו
 מדעתנו אשר היית את נערותיו הנה הוא זרה את-
 גרן השערים הלילה: ורחצת וסכת ושמת
 שמלתיך עליך וירדת הגרן אלי תודעי לאיש עד
 כלתו לאכל ולשתות: ויהי בשכבו וידעת את-
 המקום אשר ישכב שם ובאת וגלית מרגלתי
 ושכבת והוא יגיד לך את אשר תעשין: ותאמר
 אליה כל אשר תאמרי אלי אעשה: ותרד הגרן
 ותעש ככל אשר צוהה חמותה: ויאכל בעו וישת
 וישב לבו ויבא לשכב בקצה הערמה ותבא בלש
 ותגל מרגלתי ותשכב: ויהי בחצי הלילה ויתרד
 האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלתי: ויאמר
 מי את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנפיד
 על אמתך כי גאל אתה: ויאמר ברוכה את ליהוה
 בתי היטבת חסדך האחרון מיהראשון לבלתי
 לכת אחרי הבחורים אבידל ואם עשיר: ועתה
 בתי אלי תראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי
 יודע כל שער עמי כי אשת חיל את: ועתה כי
 אמנם כי גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני: ליני
 הלילה והיה בבקר אם יגאל טוב יגאל ואם לא
 יחפי לגאלך וגאלתיך אנכי תייהוה שכבי עדי
 הבקר: ותשכב מרגלותיו עדי הבקר ותקם במרם
 יכיר איש את רעהו ויאמר אלי יודע כי באה האשה
 הגרן: ויאמר הבי המטפחת אשר עליך ואחזיבה

ותאחו בה וימר שש שערים וישת עליה ויבא
 העיר: ותבוא אל חמותה ותאמר מי את בתי
 ותגדלה את כל אשר עשה לה האיש: ותאמר
 שש השערים האלה נתן לי כי אמר אלי אל-
 תבואי ריקם אל חמותך: ותאמר שבי בתי עד
 אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש
 כי אם כלה הדבר היום: ובעו עלה השער וישב
 שם והנה הנזאל עבר אשר דבר בעו ויאמר סורה
 שבה פה פלני אלמני ויסר וישב: ויקח עשרה
 אנשים מזקני העיר ויאמר שבורפה וישבו: ויאמר
 לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה
 נעמי השבה משדה מואב: ואני אמרתי אגלה
 אותך לאמר קנה נגר היישובים ונגד זקני עמי אם
 תגאל גאל ואם לא יגאל הגידה לי ואדעה כי אין
 זולתך לגאול ואנכי אחריך ויאמר אנכי אנאל:
 ויאמר בעו ביום קנותה השדה מיד נעמי ומאת
 רות המואבית אשת דמת קנית להקים שם דמת
 עלי נחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל לגאולך כי
 אשהית את נחלתי גאל לך אתה את גאלתי כי
 לא אוכל לגאול: וזאת לפנים בישראל על הנאקה
 ועל התמורה לקים כל דבר שלף איש נעלו ונתן
 לדעהו וזאת התעודה בישראל: ויאמר הגאל לבעו
 קנה לך וישלף נעלו: ויאמר בעו לזקנים וכל העם
 עדים אתם היום כי קנית את כל אשר לאלימלך
 ואת כל אשר לכליון ומחלוז מיד נעמי: וגם את
 רות המואבית אשת מחלוז קנית לי לאשה להקים

שם־המת על־נחלתו ולא־יפרת שם־המת מעם
 אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום: ויאמרו כל־
 העם אשר בשער והזקנים עדים יתן יהוה את־
 האשה הבאה אל־ביתך כרתלו וכל־אה אשר בנו
 שתיהם את־בית ישראל ועשה־חיל באפרתה
 וקרא־שם בבית להם: ויהי ביתך כבית פרץ
 אשר־ילדה תמר ליהודה מן־הזרע אשר יתן יהוה
 לך מן־הנערה הזאת: ויפקח בעני את־רוח ותהי־
 לו לאשה ויבא אליה ויתן יהוה לה הריון ותלד בן:
 ותאמרנה הנשים אל־נעמי ברוך יהוה אשר לא
 השבית לך גאל היום ויקרא שמו בישראל: והיה
 לך למשיב נפש ולכלכל את־שיבתך כי כדתך
 אשר־אהבתך ילדתו אשר־היא טובה לך משבעה
 בנים: ותפקח נעמי את־הילד ותשתהו בחיקה
 ותהילו לאמנת: ותקראנה לו השכנות שם לאמר
 ילד־בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבירישי
 אבי דוד: ואלה תולדות פרץ פרץ הוליד את־
 חצרון: וחצרון הוליד את־דם ודם הוליד את־
 עמינדב: ועמינדב הוליד את־נחשון ונחשון הוליד
 את־שלמה: ושלמון הוליד את־בעז ובעז הוליד
 את־עובד: ועובד הוליד (הד) את־ישי וישי הוליד
 את־(את) דוד:

יבין ה באיד (יבין עתקונל תליחלס דז"ל רחום לפרקא קדנחס דדננעס עטללס דנוק):

תהלים א אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים
 ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים
 לא ישב: פיו אס־בתורת יהוה הפצו ובתורתו

יהנה יומם ולילה: והיה כעץ שתול על־פלגי־מים
 אשר פרויו יתן בעתו ועלהו לא־יבול וכל אשר־
 יעשה יצלח: לא־יכן הרשעים כי אס־כפמן אשר־
 תדפנו רוח: על־כן לא־יקמו רשעים במשפט
 וחטאים בערת צדיקים: כִּי־יודע יהוה דרך צדיקים
 ודרך רשעים תאבד:

כ הללויהוהללו אל בקדשו הללויהו ברקיע עזו:
 הללויהו בגבורתיו הללויהו כרב גדלו:
 הללויהו בתקע שופר הללויהו בגבל וכנור: הללויהו
 בתוף ומחול הללויהו במנים וענב: הללויהו בצלצלי־
 שמע הללויהו בצלצלי תרועה: כל הנשמה (הד)
 תהלל יה (יה) הללויהו:

יבין י בדאי (יבין עתקונל תליחלס דז"ל וסנון לפרקא תנינל דדננעס יעניסל דנוקסל):

איוב איש היה בארץ־עויז איוב שמו והיה האיש
 ההוא תם וישר וירא אלהים וקר מרע:
 ויולדו לו שבעה בנים ושלוש בנות: ויהי מקנהו
 שבעת אלפי־צאן ושלושת אלפי גמלים וחמש
 מאות צמד־בקר וחמש מאות אתונות ועבדה רבה
 מאד ויהי האיש ההוא גדול מכל־בני־קדם: ולא
 נמצא נשים יולדות בן אחד: ויהי יום
 להם
 את
 בני

אשר יחזיר חזרו לזר הבנה שהוא מיוחד על שנות מכוונים ככל אשר קפידות כפי הקבלה. ויחזרו
אשר יחזיר חזרו הגדול ה"ה כהנאמר ומה זכות זה"ה ושמו חתום צלשתי הנחית דפיט
אני טשה זכות יצו. ויחזרו שיהם חדשה בשפה צרורה ובכעשה קדושה:

לחן אל מסתתר לו אם אפס רובע הקן:

אזר הננו בלובן הפחשוף. אצילי קדשו לו רוחם יכסוף.
איש על דגלו שפכו יאסוף. בתקנת חוש זחר אין סוף:
גמע שעשועים שם אצל המון. שובע צחצחות גנזי המטמן.
נוצר עולמים וכל ההמון. לכל שכל ולכל אדם קדמון: יצק
אדנים שם במרומים. ראשי עמודים שבעה קיימים. בם
נכון בפא מלכות עולמים. אוה למושב לו עתיק ימים: מכתר
בכתר לא נודע איה. נוצר חסד קונה הכל ומחיה. ארף אפים
אל רחוש היה. פה תאמר לבני ישראל אהיה: שכל טוב
חונן לגפש חיה. אתה אבינו רב העלילה. האר נתיבות
חכמה ותושיה. אבא בם אודה יה: הצור השולט על כל
הפרואים. מבין פתאים משפיל נביאים. פתח שערי בינה
הנפלאים. אבא בגבורות אדני יהוה: זכור חסדך לישראל.
לתת גדלה לכל שואל. מגן אבריהם שלח נא גואל. וקראת
שמו עמנו אל: בפיר חזק עדתך תהים. מעוז גבורתך רעיוניה
רוחים. פחד יצחק הצל הנוהים. יודע פי אתה אלהים: ותיק
זכור מעמד הר סיני. בהגלות תפארתך אל אמיני. אביר
יעקב שמע קול תחנוני. ואני תפילתי לה יהוה: תמוך רגלי
על פס הפלאות. בנצח הודך עגני נוראות. בימי משה ואהרן
עשה לטובה אית. אתה יהוה אלהים צבאות: יקיר אמור
לצרותי די. נוהג בצאן יוסף הוסף מחמדי. יסד בציון אל
חי יקרת יסודי. ונחלת עריצים משדי: צמח במלכות יראו
עיני. עמו אלהו קנאי בן קנאי. מגן דוד תקשב שיר רנני.
למען שמך אדני: וזיו שפעך לשרפים תביא. על חיות ואופנים
בדגלך תצביא. שבע שמחות לארץ הצבי. יהיו לרצון אמרי
פי ותגיון לבי:

החם חסון חליל בסיסי וסאמס: רוחים. ילחם חסון אל חסדו ואל פרוס:
הגודים. טעקים חסון כהם על חסון חלילים:

אמר הנביר הודיא ק"ע הגדתי היום אשר בעיר הקדש ושלמים תוצ"ו ועה"ק חסרון תוצ"ו
השנידים אשר ה קורא לח קורין צליה הזה קדר משניות המסק על פי מ"ט הרצ עיר
וקדים עהר"ס הכסן ז"ל צמפרו היקר נור צרקס וכ"כ צמנו מהר"ח גידיליא ז"ל צבי' הילקוט
ציחוקאל סי' ד' ויש מי שרצה ללמוד וכלן טלון לקרות משניות צשנת וכחצו צמפר. ולחן דעיונו
עולה יפה וחסני לן יקר קהדומא מרציו מהרס"ו ז"ל שרציו האכ"י ז"ל סי' קורא על השלסן
צשנת כהם פרקיס. ולחן להאריך:

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר
ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצור
מפועי מעשה ידי להתפאר:

סדר זרעים

מסכת ברכות

מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהבהנים
נכנסים לאכול בתרומתן עד סוף
האשמורת הראשונה דברי רבי אליעזר. וחכמים
אומרים עד חצות. רבן גמליאל אומר עד שיעלה
עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה
אמרו לו לא קרינו את שמע אמר להם אם לא
עדה עמוד השחר חייבים אתם לקרות. ולא זו
בלבד אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות
מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים
ואיברים מצותן עד שיעלה עמוד השחר וכל
הנאכלין ליום אחד מצותן עד שיעלה עמוד השחר
אם בן למה אמרו חכמים עד חצות כדי להרחיק
את האדם מן העבירה:

חוב אדם לברך על הרעה פשם שהוא מברך
על הטובה שנאמר ואהבת את יי אלהיך
בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאריך בכל לבבך
בשני יצריך ביצר טוב וביצר רע ובכל נפשך

אפילו הוא נוטל את נפשך ובכל מאדך בכל
ממונך . דבר אחר בכל מאדך בכל מדה ומדה
שהוא מודד לך הוי מדה לו במאוד מאוד . לא
יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח שהוא
מכיוון כנגד בית קדש הקדשים לא יפגס להר
הבית לא במקלו ולא במנעלו ולא באפונדתו
ולא באבק שעל רגליו ולא יעשנו כפגדריא ורקיקה
מקל וחומר . כל חותמי ברכות שהיו במקדש היו
אומרים מן העולם משקלקלו האפיקורסים ואמרו
אין עולם אלא אחד התקינו שיהיו אומרים מן
העולם ועד העולם והתקינו שיהא אדם שואל
את שלום חבירו בשם שנאמר והנה בעו בא מבית
להם ויאמר לקוצרים יי עמכם ויאמרו לו יברכה יי
ואומר יי עמך גבור החיל ואומר אל תבוז פי
זקנה אמך ואומר עת לעשות ליי הפרו תורתך .
רבי נתן אומר הפרו תורתך משום עת לעשות ליי :

מסכת סאה

אלו דברים שאין להם שיעור הפאה והבכורים
והראיון וגמילות חסדים ותלמוד תורה : אלו
דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקין
קיימת לו לעולם הבא ואלו הן כבוד אב ואם
וגמילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחבירו
ותלמוד תורה כנגד כלם :

מי שיש לו חמישים זוז והוא נושא ונותן בהם הרי זה
לא יפול וכל מי שאינו צריך לפול ונוטל אינו מת
מן הזקנה עד שיצטרך לבריות וכל מי שצריך

למל

לפול ואינו נוטל אינו מת מן הזקנה עד שופרנס
אחרים משלו . ועליו הכתוב אומר כרוך הנגר
אשר יבטח ביי והיה יי מבטחו . וכן דין שדין דין אמת
לאמתו : וכל מי שאינו לא חגר ולא סומא ולא
פסח ועושה עצמו כאחד מהם אינו מת מן הזקנה
עד שיהיה כאחד מהם . שנאמר ודורש רעד
תבואנו . ונאמר צדק תרדוף . וכל דין שדוקח
שוחר ומטה את הדין אינו מת מן הזקנה עד
שעיניו כהות שנאמר ושוחר לא תקח פי השוחר
יעור פקחים :

מסכת דמאי

הקלין שברמאי השיתין והרימין והעוזרדין ובנות
שוחר ובנות שקמה נובלות התמרה והגופנין
והנצפה וביהודה האוג והחומץ והכספר רבי
יהודה אומר כל השיתין פטורים חוץ משל היפרא .
כל הרימין פטורים חוץ מרימי שקמונה כל בנוח
שקמה פטורות חוץ מן המוסטפות :

מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר כדי יין
ואמר שורה החיצונה אחת מעשר ואין ידוע
איזו היא . נוטל שתי חביות באלכסון . חצי שורה
החיצונה אחת מעשר ואין ידוע איזו היא נוטל
ארבע חביות מארבע זוויות . שורה אחת מעשר
ואין ידוע איזו היא נוטל שורה אחת לזכסן . חצי
שורה אחת מעשר ואין ידוע איזו היא נוטל שתי
שורות לזכסן . חבית אחת מעשר ואין ידוע איזו
היא נוטל מקל חבית וחבית :

החמי

החטים והזונין אינן כלאים זה בזה. השעורים
ושבולת שועל הבוסמין והשיפון הפול
והספיר הפורקדן והשוּפּח ופול הקבן והשעורים
אינם כלאים זה בזה:

אותות הנרדין ואותות הכובסין אסורות משום
כלאים התוכף תכיפה אחת אינה חבור
ואין בה משום כלאים והשומטה בשבת פטור.
עשה שני ראשיה לצד אחד חבור ויש בה משום
כלאים והשומטה בשבת חיב. רבי יהודה אומר
עד שישלש השק והקופה מצטרפין לכלאים:

מסכת שביעית

עד אימת חורשין בשדה האילן ערב שביעית בית
שמאי אומרים כל זמן שהוא יפה לפרי ובית
הלל אומרים עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיות
כדברי אלו:

המתחזיר חוב בשביעית רוח חכמים נוחה הימנו
הלוה מן הגר שנתגירו בניו עמו לא יחזיר
לבניו ואם החזיר רוח חכמים נוחה הימנו:

מסכת תרומות

חמשה לא יתרומו ואם תרמו אין תרומתן תרומה
החרש השוטה והקטן והתורם את שאינו
שלו. נכרי שתורם את שד ישראל אפילו ברשות
אין תרומתו תרומה:

מדליקין שמן שרפה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות
ובמבואות האפדין ועד גבי החולין ברשות
כהן. בת ישראל שנשאת לכהן והיא למודה לבוא
אצל אביה אביה מדליק ברשותה. מדליקין בבית

המשה אבל לא בבית האבל. דברי רבי יהודה
ורבי יוסי אומר בבית האבל אבל לא בבית
המשה רבי מאיר אוסר כאן וכאן. רבי שמעון
מתיר כאן וכאן:

מסכת מעשרות

כלל אמרו במעשרות כל שהוא אוכל ונשמר
וגדוליו מן הארץ חיב במעשרות. ועוד כלל
אחר אמרו כל שתחלתו אוכל וסופו אוכל אף
עד פי שהוא שומרו להוסיף אוכל חיב קטן וגדול.
וכל שאין תחלתו אוכל אבל סופו אוכל אינו חיב
עד שיעשה אוכל:

שום בעל בכי וכצל של רכבא וגריסין הקלקין
והעדשים המצריות רבי מאיר אומר אף
הקרקס רבי יוסי אומר אף הקטניות פטורין מן
המעשר ונלקחין מכל אדם בשביעית. זרע לוף
העליון זרע כרישים זרע בצדים זרע לפת וצנונות
ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלין פטורין מן
המעשרות ונלקחין מכל אדם בשביעית. אף על
פי שאביהן תרומה הרי אלו נאכלו:

מסכת מעשר שני

מעשר שני אין מוכרין אותו ואין ממשכנין אותו
ואין מחליפין אותו ולא שוקלין כנגדו ולא
יאמר אדם לחברו בירושלים היקד יין ותן לי שמן.
וכן שאר כל הפירות אבלנותנין זה לזה מתנת חנם:
יוחנן כהן גדול העביר הודיות המעשר אף הוא
בטל את המעוררין ואת הנוקפים. ועד ימיו
היה פטיש מכה בירושלים ובמיו אין אדם צריך
לשאול על הדמאי:

חמשה דברים חייבים בחלה החטים והשעורים
 והפוסמים ושבולת שועל והשיפון הרי אלו
 חייבין בחלה ומצטרפין זה עם זה ואסורין בחדש
 מלפני הפסח ומקצור מלפני העומר ואם השרישו
 קודם לעומר העומר מתירן. ואם לאו אסורין עד
 שיבוא העומר הבא: בן אנטיגנוס העלה בכורות
 מבבל ולא קבלו ממנו: יוסף הכהן הביא בפורי
 יין ושמן ולא קבלו ממנו אף הוא העלה בגניו ובני
 ביתו לעשות פסח קטן בירושלים והחזירוהו שלא
 יקבע הדבר חובה: אריסטון הביא בפוריו מאפמיה
 וקבלו ממנו מפני שאמרו הקונה בסוריה כחונה
 בפרור שבירושלים:

מסכת ערלה

הנוטע לסין ולקורות פטור מן הערלה. רבי יוסי
 אומר אפילו אמר הפנימי למאכל והחיצון
 לסין הפנימי חייב והחיצון פטור:

ספק ערלה בארץ ישראל אסור ובפוריא מתר
 ובחוצה לארץ יורד ולוקח ובלבד שדא יראנו
 לוקט. פרם נוטע ירק וירק נמכר חוצה לו בארץ
 ישראל אסור ובסוריא מתר. ובחוצה לארץ יורד
 ולוקט ובלבד שלא ילקוט ביד. החדש אסור מן
 התורה בכל מקום. והערלה הלכה והבלאים
 מדברי סופרים:

מסכת בכורים

יש מביאין בכורים וקורין. מביאין ולא קורין. ויש
 שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין הנוטע לתוך
 שלו והבריד לתוך של יחיד או לתוך של רבים. וכן
 המבריד מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך

שלו הנוטע לתוך שלו והבריד לתוך שלו ודרך
 היחיד ודרך הרבים באמצע הרי זה אינו מביא
 רבי יהודה אומר כזה מביא:

למה אמרו הכפורים בנגסי כהן שהוא קונה מהם
 עבדים וקרקעות ובהמה טמאה ובעל חוב
 נוטלן בחובו ואשה בכתובתה כספר תורה. ורבי
 יהודה אומר אין נותנין אותם אלא לחבר בטובה.
 והכמים אומרים נותנין אותם לאנשי משמר והם
 מחלקין ביניהם בקדשי המקדש: קדיש

סדר מועד

מסכת שבת

יציאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים. ושתיים
 שהן ארבע בחוץ. ביצד העני עומד בחוץ
 ובעל הבית בפנים. פשט העני את ידו לפנים ונתן
 לתוך ידו של בעל הבית או שנטל מתוכה והוציא
 העני חייב ובעד הבית פטור. פשט בעל הבית אר
 ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני או שנטל מתוכה
 והכנים בעד הבית חייב והעני פטור. פשט העני
 את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה או שנתן
 לתוכה והוציא שניהם פטורים. פשט בעל הבית
 את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה או שנתן לתוכה
 והכנים שניהם פטורים:

מפירין נדרים בשבת. ונשאדין לדברים שהן
 לצורך השבת. פוקקין את המאור ומודדין
 את המטלת ואת המקוה. ומעשה בימי אביו של
 רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית שפקקו את
 המאור בטפית וקשרו את המקוה בגמי לידע אם

יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהם למרנו
 שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:
 מסכת עירובין
 מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה ימעט.
 רבי יהודה אומר אינו צריך. והרחב מעשר
 אמות ימעט. ואם יש לו צורת הפתח אף על פי
 שהוא רחב מעשר אמות אין צריך למעט:
 שרץ שנמצא במקדש בהן מוציאן בהמינו שלא
 לשהות הטומאה דברי רבי יוחנן בן
 ברוקה רבי יהודה אומר בצבת של עץ שלא לרבות
 את הטומאה. מהיכן מוציאין אותו מן ההיכל ומן
 האולם ומבין האולם ולמזבח. דברי רבי שמעון בן
 ננס. רבי עקיבא אומר מקום שתיבין על זרונה
 ברת ועל שנתו חטאת משם מוציאין אותו ושאר
 כל המקומות כופין עליו פסקת רבי שמעון אומר
 מקום שהתירו לך חכמים משלך נתנו לך. שלא
 מסכת פסחים
 התירו לך אלא משום שבות:
 אור לארבעה עשר בודקים את החמץ לאור הנר
 כל מקום שאין מכניסים בו חמץ אין צריך
 בדיקה ולמה אמרו שתי שורות במרתף מקום
 שמכניסים בו חמץ. בית שמאי אומרים שתי שורות
 עד פני כל המרתף ובית הלל אומרים שתי שורות
 החיצונות שהן העליונות:
 הפסח אחר חצות מטמא את הידים. הפגול והנותר
 מטמאים את הידים. ברוך ברכת הפסח פטר
 את של זבח. ברוך את של זבח לא פטר את של
 פסח. דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא זו
 פוטרת זו ולא זו פוטרת זו:

הכל חיבים בראיה חוץ מחרש שומה וקטן
 וטימטום ואגדרו גיגוס ונשים ועבדים שאינם
 משחררים החנר והפומא והחודה והזקן ומי שאינו
 יכול לעלות ברגליו. איזהו קטן כל שאינו יכול
 לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים
 לחר הבית. דברי בית שמאי ובית הלל אומרים
 כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות
 מירושלים לחר הבית שנאמר שלש רגלים:
 ביצד מעבירים עד טהרת עזרה. מטבילים את
 הכלים שהיו במקדש ואומרים להם הזהרו
 שלא תגעו בשלחן ובמנורה ותטמאוהו. כל
 הכלים שהיו במקדש יש להם שניים ושלישים.
 שאם נטמאו הראשונים יביאו שניים תחתיהן. כל
 הכלים שהיו במקדש טעונין טבילה חוץ ממזבח
 הזהב ומזבח הנחושת מפני שהם בקרקע. דברי
 רבי אליעזר וחכמים אומרים מפני שהם מצפים:
 מסכת ביצה
 ביצה שגולדה ביום טוב בית שמאי אומרים תאכל
 ובית הלל אומרים לא תאכל. בית שמאי
 אומרים שאור בכזית וחמץ בכבות בת ובית הלל
 אומרים זה וזה בכזית: מי שזמן אצלו אורחים לא
 יוליכו בידם מנות אלא אם כן זכה להם מנותיהם
 מערב יום טוב אין משקים ושוחטים את המדבריות
 אבל משקים ושוחטים את הביתיות. אלו הם
 ביתיות הלנות בעיר מדבריות הלנות באפר:
 מסכת מועד קטן
 משקים בית השלחין במועד ובשביעות בין ממעין
 שיצא בתחלה בין ממעין שלא יצא בתחלה

שתיים ובשאר ימות השנה הנקנס נוטל שש והיוצא
נוטל שש. רבני יהודה אומר הנקנס נוטל שבע
יהיוצא נוטל חמש. הנקנסין חולקין בצפון והיוצאין
בדרום. בילגה לעולם חולקת בדרום וטבעתה
קבועה וחלונה סתומה:

מסכת תענית

מאימתי מזכירין גבורות גשמים רבי אליעזר אומר
מיום טוב הראשון של חג רבי יהושע אומר
מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע
הואיל ואין הגשמים סימן ברכה בחג למה הוא
מזכיר אמר לו רבי אליעזר אף אני לא אמרתי
לשאול אלא להזכיר משיב הרוח ומוריד הגשם
בעונתו אמר לו אם כן לעולם יהא מזכיר:

אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים
לישראל בחמשה עשר באב וביום הכפורים
שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולים
שלא לביש את מי שאין לו. כל הכלים טעונין
טבילה ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים
ומה היו אומרות בחור שאנא עיניך וראה מה אתה
בורר לך אל תתן עיניך בניו תן עיניך במשפחה.
שקר החן והבל היופי אשה יראת יי היא תתהלל.
ואומר תנוקה מפרי ידיה ויהללוה בשערי מעשיה.
וכן הוא אומר צאינה וראינה בנות ציון במלך
שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום
שמחת לבו. ביום חתונתו זו מתן תורה. וביום
שמחת לבו. זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה
בימינו אמן:

מסכת שקלים

באחד באדר משמיעים על השקלים ועל הכלאים
בחמשה עשר בו קורים את המנקה בכרפים
ומתקנים את הדרכים ואת הרחובות ואת מקנאות
המים ועושים כל צרכי הרבים ומצינים את
הקברות ויוצאים אף על הכלאים:

איברי התמיד נתנים מחצי כבש ולמטה במזרח
ושל מוספין נתנים מחצי כבש ולמטה
במערב. ושל ראשי חדשים נתנים מתחת פרפוב
המזבח מלמטה. השקלים והכפורים אין נוהגים
אלא בפני הבית אבל מעשר דגן ומעשר בהמה
והכפורות נוהגים בין בפני הבית בין שלא בפני
הבית. המקדיש שקלים ובפורים הרי זה קדש.
רבי שמעון אומר האומר בכורים קדש אינם קדש:

מסכת מילה

מגדה נקראת באחד עשר. בשנים עשר. בשלש
עשר. בארבעה עשר. ובחמשה עשר. לא
פחות ולא יותר. כרפים המוקפים חומה מימות
יהושע בן נון. קורים בחמשה עשר. כפרים ועירות
גדולות קורין בארבעה עשר. אלא שהכפרים
מקדימין ליום הכניסה

מעשה ראובן נקרא ולא מיתרגם. מעשה תמר
נקרא ומיתרגם. מעשה עגל הראשון נקרא
ומיתרגם והשני נקרא ולא מיתרגם. ברכת כהנים.
מעשה דוד ואמנון. לא נקראים ולא מיתרגמין.
אין מפטירין במרכבה רבי יהודה מתיר. רבי
אליעזר אומר אין מפטירין בהודע את ירושלים:

קדיש דרבנן

חמש עשרה נשים. פוטרות צרותיהן. וצרות
 צרותיהן מן החליצה: ומן היבום. עד סוף
 העולם. ואילו הן בתו ובת בתו ובת בנו בת אשתו.
 ובת בנה ובת בתה. חמותו ואם חמותו. ואם חמיו.
 אחותו מאמו ואחות אמו. ואחות אשתו ואשת
 אחיו מאמו. ואשת אחיו שלא היה בעולמו. וכלתו.
 הרי אלו פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן מן
 החליצה ומן היבום. עד סוף העולם. וכלן אם מתו
 או מיאנו או נתגרשו או שנמצאו אילוניות. צרותיהן
 קתרות. ואי אתה יכול לומר בחמותו ובאם חמותו
 ובאם חמיו. שנמצאו אילוניות או שמיאנו:

אמר רבי עקיבא כשייחדתי לנהרדעא לעבר השנה.
 מצאני נחמיה איש בית דלי. ואמר לי. שמעתי
 שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד
 אחד. אלא רבי יהודר בן בבא. ונומיתי לו בן
 הדברים. אמר לי אמיר להם משמי אתם יודעים
 שהמדינה הזאת משבשת בגיטות מקבלני מרבן
 גמליא הזקן. שמיאין את האשה על פי עד אחד
 וכשבאתי והרציתי הדברים לפני רבן גמליא שמח
 לדברי. ואמר מצאנו חבר לרבי יהודה בן בבא.
 מתוך הדברים נזכר רבן גמליא. שנהרנו הרונים
 בתל ארזא. והשיאר בן גמליאל הזקן גשותיהן על
 פי עד אחד. והחזקו להיות משיאין. עד מפי עד.
 מפי עבד מפי אשה. מפי שפחה. רבי אליעזר ורבי
 יהושע אומרים אין משיאין את האשה על פי עד

אחד. רבי עקיבא אומר. לא על פי אשה ולא על
 פי עבד. ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים
 אמרו לו מעשה בבני לוי. שהלכו לצוער עיר
 התמרים וחלה אחד מהם בדרך. והביאו בפונדק.
 ובחזרתם אמרו לפונדקית. איזה חברנו אמרה להם
 מת וקברתיו. והשיאו את אשתו. אמרו לו. ולא
 תהא כהנת בפונדקית. אמר להם לכשתהא
 פונדקית נאמנת. הפונדקית הוציאה להם מקלו
 ותרמילו ^{פסכת כתובות} וספר תורה שהיה בידו:

בתולה נשאת ליום רביעי ואלמנה ליום החמישי
 שפעמים בשבת בתי דינים יושבין בעירות
 ביום השני וביום החמישי שאם היה לו טענת
 בתולים. היה משכים לבית דין:

הכל מעלין לארץ ישראל ואין הכל מוציאין. והכל
 מעלין לירושלם ואין הכל מוציאין אחד
 אנשים ואחד נשים. ואחד עבדים. נשא אשה בארץ
 ישראל וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ
 ישראל. נשא אשה בארץ ישראל. וגרשה בקפוטקיא
 נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקיא
 וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל.
 רבי שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות
 קפוטקיא. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה
 בקפוטקיא. נותן לה ממעות קפוטקיא:

^{פסכת קדושין} האשה נקנית בשלשה דרכים. וקונה את עצמה
 בשתי דרכים. נקנית בכסף בשטר ובביאה
 בכסף. בית שמאי אומרים בדינר ובשורה דינר.

זכות הלל אומרים בפרוטה ובשנה פרוטה. ובמה
היא פרוטה. אחד משמונה באיסקר האטלקי. וקונה
את עצמה בגט ובלמיתת הפעל. הןמה נקנית
בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת הןבם:
רבי יהודה אומר לא ירעה רוק בהמה. ולא יישנו
שני רוקים בטלית אחד. וחכמים מתירים.
כל שעסקו עם הנשים. לא יתחד עם הנשים.
ולא ילמד אדם את בנו אומנות בין הנשים. רבי
מאיר אומר לעולם ילמד אדם את בנו אומנות
נקיה וקלה. ויתפלל למי שהעושר והנכסים שלו
שאין אומנות שאין בה עניות ועשירות שלא עניות
מן האומנות ולא עשירות מן האומנות אלא הכל
לפי זכותו רבי שמעון בן אעזר אומר האית מימד
חיה ועוף שיש להם אומנות. והן מתפרנסין שלא
בצער. והלא לא נבראו אלא לשמשני ואני
נבראתי לשמש את קוני. ומה אלו שנבראו
לשמשני הם מתפרנסים שלא בצער אני שנבראתי
לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער.
אלא שהרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי אבא
נורין איש צידן אומר משום אבא נוריא לא ילמד
אדם את בנו חמר גמל ספר ספן רועה והנגני.
שאומנותן אומנות לסטים רבי יהודה אומר משמו
החמרים רבין רשעים. הנמלים רבין כשרים. הפפגין
רבין חסידים טוב שברופאים לגיהנם. והבשר
שבטבחים שתפו של עמלק. רבי נהוראי אומר
מניח אני כל אומנות שבועולם. ואני מלמד את בני

אלא תורה שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרו
קנימת לעולם הבא ושאר כל אומניות אינם כן.
כשאדם בא לידי חולי. או לידי זקנה. או לידי
יסורים. ואינו יכול לעסוק במלאכתו הרי הוא מת
ברעב. אבל התורה אינה כן. אלא משמרתו מכל
רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקנה בזקנותו
בנערותו מהו אומר. וקני יהודי חליפו כח. בזקנתו
מהו אומר. עוד יגובין בשיבה. וכן הוא אומר
באברהם אבינו. ואברהם זקן בא בימים. ווי ברך
את אברהם בכל מצינו שקיים אברהם אבינו את כל
התורה כלה עד שלא נתנה שנאמר עקב אשר שמע
אברהם בקולי וישמור משמרת מצותי חקותי
ותורותי:

מסכת נטין

המביא גט ממדינת הים. צריך שיאמר בפני נכתב
ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר אף המביא
מרקם ומחנר. רבי אליעזר אומר אפילו מכפר
לודים ללוד. וחכמים אומרים אינו צריך שיאמר
בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים.
והמוליך והמביא ממדינה למדינה במדינת הים.
צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון
בן גמליאל אומר אפילו מהגמוניא להגמוניא:
בית שמאי אומרים לא יגרש אדם את אשתו אלא
אם כן מצא בה דבר ערוה שנאמר פי מצא
בה ערות דבר ובית הלל אומרים אפילו הקדיחה
תבשילו. שנאמר פי מצא בה ערות דבר. רבי
עקיבא אומר אפילו מצא אחרת נאה הימנה
שנאמר והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

המקנא לאשתו רבי אליעזר אומר מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו רבי יהושע אומר מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים:

משמת רבי מאיר בטלו מושלי משלים משמת בן עזאי בטלו השקדנים משמת בן זומא בטלו הדרשנים משמת רבי יהושע פסקה טובה מן העולם משמת רבן שמעון בן גמליא. בא גובי ורבו צרות. משמת רבי אליעזר בן עזריא. פסק העושר מן החכמים. משמת רבי עקיבא בטל כבוד התורה. משמת רבי חנינא בן דוסא. בטלו אנשי מעשה. משמת רבי יוסי קטנותא פסקו חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא. שהיה קטנותן של חסידים. משמת רבן יוחנן זכאי בטל זיו החכמה. משמת רבן גמליאל הזקן בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן פאבי נטל זיו הבהנה. משמת רבי בטלה עגנה ויראת חטא. רבי פנחס בן יאיר אומר. משחרב בית המקדש. בושו חברים ובני חורין. ורפו ראשם. ונדלדלו אנשי מעשה וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון ואין דורש ואין מבקש ואין שואל. על מי לנו להשען על אבינו שבשמים. רבי אליעזר הגדול אומר מיום שחרב בית המקדש. שרו חכימא למהני בספריא וספריא פחונא. וחונא פעמא דארעא. ועמא דארעא אוקה ונדלדה. ואין שול ואין מבקש. על מי יש לנו להשען. על אבינו שבשמים. פעקבות

משיחא הוצפא יסנא. ויוקר ואמיר. הגפן תתן פריה. והיין ביוקר. והמלכות תהפך למינות ואין תוכחה. בית ועד יהיה לזנות. והגליל יחרב. והגבולן ישום. ואנשי הגבול. יסובכו מעיר לעיר. ולא יחוננו. חכמת סופרים תסרח ויראי חטא ימאסו והאמת תהא נעדרת. גערים פני זקנים ילבינו. זקנים יעמדו מפני קטנים. בן מגול אב. בת קמה באמה. פלה בחמותה. אויבי איש אנשי ביתו. פני הדור בפני הבלב. הבן אינו מתביש מאביו. על מי יש לנו להשען. על אבינו שבשמים. רבי פנחס בן יאיר אומר. וריוות מביאה לידי נקיות. ונקיות מביאה לידי טהרה. וטהרה מביאה לידי פרישות. ופרישות מביאה לידי קדושה. וקדושה מביאה לידי עגונה. ועגונה מביאה לידי יראת חטא. ויראת חטא מביאה לידי חסידות. וחסידות מביאה לידי רוח הקדש. ורוח הקדש. מביאה לידי תחית המתים. ותחית המתים בא על ידי אליהו זכור לטוב אמן:

מסכת נדרים

כל פנויי נדרים בנדרים וחרמים בחרמים ושבועות בשבועות וגזירות בגזירות. האומר לחברו. מודרני ממך. מפרשני ממך. מריחקני ממך. שאיני אוכל לך. שאיני טועם לך. אסור. מנדה אני לך. רבי עקיבא היה חוכך בזה להחמיר. בנדר רשעים. גדר בגזיר ובקרבן ובשבועה. בנדר בשרים. לא אמר כלום בנדרותם נדר בגזיר ובקרבן:

בראשונה היו אומרים שלש נשים יוצאות ונוטלות כתבה. האומרת טמא האני לך. שמים

ביני לבינך. גטולה אני מן היהודים. חזרו לומר.
שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על
בעלה אלא האומרת שמאה אני לך. תביא ראיה
לדבריה. שמים ביני לבינך. יעשו דרך בקשרה.
גטולה אני מן היהודים יפר חלקו. ותהא משמשתו
ותהא גטולה מן היהודים:

מסכת נזיר

כל פנויי נזירות פנויות. האומר אהא. הרי זה
נזיר. או אהא נזה. נזיר נזיק נזיח פזיח. הרי
זה נזיר. הריני כזה הריני מסלסל. הריני מכלכל.
הרי עלי לשלח פרע. הרי זה נזיר. הרי עלי צפורים
רבי מאיר אומר נזיר. וחכמים אומרים אינו נזיר:
נזיר היה שמואל. כדברי רבי נהוראי שנאמר
ומורה לא יעלה על ראשו. נאמר בשמשון
מורה ונאמר בשמואל מורה. מה מורה האמורה
בשמשון נזיר. אף מורה האמורה בשמואל נזיר.
אמר רבי יוסי. והלא אין מורה אלא של בשר ודם.
אמר לו רבי נהוראי. והלא כבר נאמר ויאמר
שמואל אידך אלקך. ושמע שאול ודהרנני שבבר היה
עליו מורה של בשר ודם: קדיש רובין

סדר נזיקין

בבא קמא

ארבעה אבות נזיקין. השור והבור. והמבעה
וההבצר. לא הרי השור. כהרי המבעה.
ולא הרי המבעה כהרי השור. ולא זה וזה שיש
בהם רוח חיים. כהרי האש. שאין בו רוח חיים.
ולא זה וזה שדרכן לילך ולהזיק. כהרי הבור שאין
דרכו לילך ולהזיק הצד השונה שבהן. שדרכן

להזיק

להזיק. ושמירתן עדיך. וכשהזיק חב המזיק. לשלם
תשלומי נזק במיטב הארץ:

מוכין שהכובס מוציא הרי אלו שלו. ושהסורק
מוציא. הרי אלו של בעל הבית. הכובס
נוטל שלשה חוטין. והן שלו. יתר מכן הרי אלו
של בעל הבית. אם היה השחור על גבי הקבץ.
נוטל את הכל והן שלו. החוט ששיר מן החוט כרי
לתפור בו ומטלית שהוא שלש על שלש. הרי אלו
של בעל הבית. מה שהחרש מוציא במעצר. הרי
אלו שלו. ובכשיל של בעל הבית ואם היה עושה
אצל בעל הבית אף הנסורת של בעל הבית:

מסכת בבא מציעא

שנים או חזין בטלית זה אומר אני מצאתיה. וזה
אומר אני מצאתיה. זה אומר כלה שלי וזה
אומר כלה שלי. זה יושבע שאין לו בה פחות מחציה.
וזה יושבע שאין לו בה פחות מחציה ויחלוקו. זה
אומר כלה שלי. וזה אומר חציה שלי. האומר כלה
שלי. יושבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים.
והאומר חציה שלי יושבע שאין לו בה פחות מרביע.
זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביע:

שתי גנות זו על גב זו והירק בגתים רבי מאיר
אומר. של עליון. רבי יהודה אומר של תחתון.
אמר רבי מאיר אם ירצה העליון לקח את עפרו.
אין כאן ירק. אמר רבי יהודה. אם ירצה התחתון
למקאות את גנתו עפר. אין כאן ירק. אמר רבי
מאיר מאחר ששניהם יכולין למחות זה על זה
רואים מהיכן ירק זה חי. אמר רבי שמעון כל

שהעליון יכוד לפשוט את ידו ולטול הרי הוא שלו
והשאר של תחתון:

מסכת בכא בתרא

השתפין שרצו לעשות מחיצה בחצר. בונין את
הכותל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל
גזית בפיסין לבנים בונים. הכל כמנהג המדינה.
בגויל. זה נותן שלשה טפחים. וזה נותן שלשה
טפחים. בגזית זה נותן טפחים ומחצה וזה נותן
טפחים ומחצה. בפסין זה נותן טפחים וזה נותן
טפחים. בלבנים זה נותן טפח ומחצה. וזה נותן
טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הכותל. המקום
והאבנים של שניהם:

המלוה את חברו בשטר גובה מנכסים משעבדים.
על ידי עדים גובה מנכסים בני חורין. הוציא
עליו כתב ידו שהוא חייב לו. גובה מנכסים בני
חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות גובה
מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני רבי ישמעאל
ואמר גובה מנכסים בני חורין. אמר לו בן ננס
אינו גובה לא מנכסים משעבדין ולא מנכסים בני
חורין. אמר לו למה אמר לו הרי החונק את אחד
בשוק. ומצאו חברו. ואמר לו הנח לו. ואני נותן
לך פטור. שלא על אמונתו הקוהו. ואיזהו ערב
שהוא חייב. הלוהו ואני נותן לך חייב. שבן על
אמונתו הלוהו. אמר רבי ישמעאל הרוצה שיחכים.
יעסוק בדיני ממונות. שאין לך מקצוע בתורה גדול
מהן. שהן כמעין הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני
ממונות ישמש את שמעון בן ננס:

מסכת סנהדרין

דיני ממונות בשלשה. גולות וחבלות בשלשה נזק
וחצי נזק. תשלומי כפל. ותשלומי ארבעה
וחמשה בשלשה האונס והמפתה. והמוציא שטרע
בשלשה. דברי רבי מאיר וחכמים אומרים מוציא
שטרע בעשרים ושלשה משום שיש בו דיני נפשות:
המתנבא בשם ע"א ואומר כך אמרה ע"א אפילו
כיון את ההלכה לטמא את הטמא
ולטהר את הטהור הבא על אשרת איש כיון
שנכנסה לרשות הבעל לנשואין אף על פי שלא
נבעלה הבא עליה הרי זה בחנק. וזוממי בת כהן
יבועלה. שכל הזוממין מקדימין לאותה מיתה
חיוץ מזוממי בת כהן ויבועלה:

מסכת מכות

פיצד העדים נעשים זוממין מעידים אנו באיש פלוני
שהוא בן גרושה או בן חלוצה. אין אומרים
יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו. אלא
לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב
גלות אין אומרים זה יגלה תחתיו. אלא לוקה
ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שגרש את אשתו.
ולא נתן לה כתבתה. והלא בין היום ובין למחר
סופו ליתן לה כתבתה. אומדין כמה אדם רוצה
ליתן בכתבתה של זו. שאם נתאמנה או נתגרשה
ואם מתה יירשנה בעלה. מעידין אנו באיש פלוני
שהוא חייב לחברו אלף זוז. על מנת ליתן לו מכאן
ועד שלשים יום והוא אומר מכאן ועד עשר שנים
אומרים כמה אדם רוצה ליתן ויהיו בידו אלף זוז.
בין נותנן מכאן ועד שלשים יום בין נותנן מכאן
ועד עשר שנים:

רבי חנניא בן עקשיא אומר רצה הקדוש ברוך הוא
לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה
ומצות שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה
ויאדיר:

מסכת שבועות

שבועות שתיים שהן ארבע. ידיעות הטומאה שתיים
שהן ארבע. יציאות השבת שתיים שהן
ארבע. מראות נגעים שתיים שהן ארבע:
היכן שורי אומר לו איני יודע מה אתה סח. והוא
שמת או נשבר. או נשבה או נגנב או נאבד.
משביעך אני ואמר אמן חייב אומר לנושא שכר
ולשוכר היכן שורי אומר לו מת והוא שנשבר או
נשבה. נשבר והוא שמת או נשבה. נשבה והוא
שמת או נשבר. נגנב והוא שנאבד נאבד והוא
שנגנב משביעך אני ואמר אמן פטור: מת או
נשבר או נשבה והוא שנגנב או שנאבד משביעך
אני ואמר אמן חייב. נאבד או נגנב והוא שמת או
נשבר או נשבה. משביעך אני ואמר אמן פטור.
זה הכלל כל המשנה מחובה לחובה. ומפטור
לפטור. ומפטור לחובה פטור. מחובה לפטור
חייב. זה הכלל כל הנשבע להקל על עצמו חייב.
להחמיר על עצמו פטור:

מסכת עדיות

שמאי אומר כל הנשים הן שעמין והלל אומר
מפקידה לפקידה אפילו לימים הרבה וחכמים
אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת
לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה. ומפקידה
לפקידה ממעטת על יד מעת לעת כל אשה שיש לה
וסת היתה שעה מה המשמשת בעדים הרי זו כפקידה

ממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה:
אמר רבי יהושע מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי
ששמע מרבו ורבו מרבו הלכה למשה מסיני
שאין איהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרוב. אלא
לרחק המקורבים בנורוע. ולקרוב המרוחקים בנורוע.
משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן. ורחקה
בן ציון בנורוע. ועוד אחרת היתה שם. וקרבה בן
ציון בנורוע. כגון אלו איהו בא לטמא ולטהר לרחק
ולקרוב: רבי יהודה אומר לקרוב. אבל לא לרחק.
רבי שמעון אומר. להשוות המחלוקת. וחכמים
אומרים לא לרחק ולא לקרוב. אלא לעשות שלום
בעולם שנאמר הנני שולח לכם את איהו הנביא
וגומר והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על
אבותם:

מסכת עבודה זרה

לפני אידיהן של עבודת אלילים. שלשה ימים.
אסור לשאת ולתת עמהם להשאיל ולשאול
מהן. להלוותן וללוות מהן. לפרען ולפרע מהן.
רבי יהודה אומר נפרעין מהן מפני שהוא מצר
לו. אמרו לו אף על פי שמצר הוא עכשיו שמח
הוא לאחר זמן:

הלוקח כלי תשמיש מן הנכרי את שדרכו להטביל
יטביל. להנעיל ינעיל. לדבן באור ילבן
באור. השפוד והאסקלה מלבן באור והסכין שפה
והיא טהורה:

מסכת אבות

משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע
לזקנים. וזקנים לנביאים ונביאים מסרוה
לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים

היו מתוונים בדין. והעמידו תלמידים הרבה ועשו סוג לתורה:

בן הא אומר לפום צערא אנרא: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא ברא אלא לכבודו. שנאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו ויצרתיו אף עשיתיו. ואמר יי ימלך לעולם ועד: אמר רבי חנניא בן עקשיא רצה המקום לזפות את ישראל. לפיכך הרבה להם תורה ומצות שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה והלך היחיד ועשה שונג על פיהם בין שעשו ועשה עמהם. בין שעשו ועשה אחריהן. בין שלא עשו ועשה פטור. מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהם שפטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהן. בין שעשו ועשה עמהן בין שעשו ועשה אחריהן בין שלא עשו ועשה הרי זה חייב. מפני שלא תלה בבית דין. זה הכלל התולה בעצמו חייב והתולה בבית דין פטור:

בהן קודם לדוי לוי לישראל לישראל לממזר וממזר לגתין ונתין לגר וגר לעבד משחרר אימתי בזמן שקלם שוים. אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

קדיש רכבן

מסכת זבחים סדר קדשים

כל הזבחים שגזבו חו שלא לשמן כשרים אלא שלא עליו לבעלים לשם חובה. חויז מן הפסח ומן החטאת. הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן. רבי

אליעזר אומר אף האשם. הפסח בזמנו והחטאת והאשם בכל זמן. אמר רבי אליעזר החטאת באה על חטא. והאשם בא על חטא מה חטאת פסולה שלא לשמה אף האשם פסול שדא לשמו:

אלו קדשים קרבים במשכן קדשים שהקדישו למשכן קרבנות הצבור קרבין במשכן וקרבנות תיחיד בבמה. קרבנות תיחיד שהקדישו למשכן וקרבו במשכן. ואם הקריבם בבמה פטור. מה בין במת יחיד לבמת צבור סמיכה ושחיטת צפון ומתן סביב ותנופה והגשה. רבי יהודה אומר אין מנחה בבמה וכהוין ובגדי שרת וכלי שרת וריח ניחוח ומחיצה בדמים ורחויץ ידיים ורגלים. אבל הזמן והנותר והטמא שוין בזה ובזה:

מסכת מנחות

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות אלא שלא עליו לבעלים לשם חובה חויז ממנחת חוטא ומנחת קנאות. מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצין שדא לשמן. נתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן או לשמן ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן פסולות. ביצר לשמן ושלא לשמן לשם מנחת חוטא ולשם מנחת גרבה. או שלא לשמן ולשמן לשם מנחת גרבה ולשם מנחת חוטא:

נאמר בעולת בהמה אשה ריח ניחוח ובעולת העוף אשה ריח ניחוח ובמנחה אשה ריח ניחוח ללמד שאחר המרבה ואחר הממעט ובלבד שיכוון אדם את דעתו לשמים:

מסכת חולין

הכל שוחטין ושחיטתן כשרה חויז מחרש שוטר

וְקָטַן שָׂמָא יִקְלְקְלוּ בְּשַׁחֲטָתָן. וְכוּלָן שִׁשְׁחָטוּ
וְאַחֲרֵיהֶם רוּאִין אוֹתָם שְׁחִיטָתָן בְּשָׂרָה. שְׁחִיטַת נְבָרִי
נְבִלָה וּמִטְמָאָה בְּמִשְׁאֵה הַשּׁוֹחֵט בְּלִילָה וְכֵן הַסּוּמָא
שִׁשְׁחָט שְׁחִיטָתוֹ בְּשָׂרָה הַשּׁוֹחֵט בְּשַׁבָּת וּבְיוֹם
הַכַּפּוּרִים אַף עַל פִּי שְׁמַתְחִיב בְּנַפְשׁוֹ שְׁחִיטָתוֹ
בְּשָׂרָה:

לֹא יִשּׁוּל אָדָם אִם עַל בָּנִים אֲפִילוּ לְטַהֵר אֶת הַמְצוּרָע
וּמָה אִם מְצוּה קָדָה שֶׁהִיא כְּאִסּוּר אִמְרָה תּוֹרָה
לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וְהָאֲרָכָת יָמִים. קַל וְחוֹמֵר עַל מְצוֹת
חֲמוּרוֹת שֶׁבַת תּוֹרָה:

מסכת בכורות

הַלּוֹקֵחַ עֵבֶר חֲמוּרוֹ שֶׁל נְבָרִי וְהַמּוֹכֵר לוֹ אֶף עַל פִּי
שְׂאִינוֹ רִשְׁאֵי וְהַמְשַׁתֵּף לוֹ וְהַמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ
וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקַבְלָה פְּטוּר מִן הַבְּכוּרָה. שֶׁנֶּאֱמַר
בְּיִשְׂרָאֵל אֲבָל לֹא בְּאַחֲרֵיהֶם. כֹּהֲנִים וְלוֹוִיִּם פְּטוּרִים
מִקֵּד וְחוֹמֵר. אִם פְּטוּרוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָר הֵיזָן הוּא
שִׁיפְטוּרוֹ שֶׁל עֲצָמָן:

יֵצְאוּ שְׁנַיִם כְּאַחַד מוֹנֶה אוֹתָם שְׁנַיִם. שְׁנַיִם מִנְּאֵן
אַחַד תְּשִׁיעֵי וְעִשְׂרֵי מִקְלָקְלִים. יֵצְאוּ תְּשִׁיעֵי
וְעִשְׂרֵי כְּאַחַד תְּשִׁיעֵי וְעִשְׂרֵי מִקְלָקְלִין. קָרָא
לְתְּשִׁיעֵי עִשְׂרֵי וְלְעִשְׂרֵי תְּשִׁיעֵי וְלְאַחַד עֶשֶׂר עִשְׂרֵי
שֶׁל שְׁתֵּם מִקְדָּשִׁים. הַתְּשִׁיעֵי נֹאכַל בְּמוֹמוֹ וְהָעִשְׂרֵי
מִעֶשֶׂר וְאַחַד עֶשֶׂר קָרַב שְׁלָמִים וְעָשָׂה תְּמוּרָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה
עָשָׂה תְּמוּרָה. אָמְרוּ מִשּׁוֹם רַבִּי מֵאִיר אֵלּוּ הִיָּה
תְּמוּרָה לֹא הִיָּה קָרַב. קָרָא לְתְּשִׁיעֵי עִשְׂרֵי וְלְעִשְׂרֵי
עִשְׂרֵי וְלְאַחַד עֶשֶׂר עִשְׂרֵי אִין אַחַד עֶשֶׂר מִקְדָּשׁ.

זֶה הַכֹּלֵל כֹּל שֶׁלֹא נִעְקַר שֵׁם עִשְׂרֵי מִמֶּנּוּ אִין אַחַד
עֶשֶׂר מִקְדָּשׁ:

מסכת ערכין

הַכֹּל מְעִרִיכִין וְנִעְרְכִין. גּוֹדְרִים וְגִדְרִים כֹּהֲנִים וְלוֹוִיִּם
וְיִשְׂרָאֵים. נָשִׁים וְעַבְדִּים טוֹמְטוֹם וְאַנְדְרוֹגִינוֹם
גּוֹדְרִים וְגִדְרִים וּמְעִרִיכִין אֲבָל לֹא נִעְרְכִין שְׂאִינוֹ
נִעְרָךְ אֲלֵא זָכָר וְדָאִי וְנִקְבָּה וְדָאִית. חֵרֵשׁ שׁוֹטֵה
וְקָטַן גְּדִרִים וְנִעְרְכִים אֲבָל לֹא גּוֹדְרִים וְדָא מְעִרִיכִים
מִפְּנֵי שְׂאִין בָּהֶם דַּעַת. פְּחוּת מִפֶּן חֵדֵשׁ גְּדָר אֲבָל
לֹא נִעְרָךְ:

יִשְׂרָאֵל שִׁירֵשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ לוֹי. אִינוֹ גּוֹאֵל כְּסֹדֵר
הַזֶּה. וְכֵן לוֹי שִׁירֵשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ יִשְׂרָאֵל
אִינוֹ גּוֹאֵל כְּסֹדֵר הַזֶּה: שֶׁנֶּאֱמַר כִּי בְּתֵי עֲרֵי הַלוֹוִיִּם
עַד שִׁיחָא לוֹי וּבְעֲרֵי הַלוֹוִיִּם דְּבָרֵי רַבִּי וְחַכְמִים
אוֹמְרִים אִין הַדְּבָרִים אֲמוּרִים אֲלֵא בְּעֲרֵי הַלוֹוִיִּים:
אִין עוֹשִׂים שְׂדֵה מְגֵרֵשׁ וְלֹא מְגֵרֵשׁ שְׂדֵה וְלֹא מְגֵרֵשׁ
עִיר וְלֹא עִיר מְגֵרֵשׁ אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּמָה דְּבָרִים
אֲמוּרִים בְּעֲרֵי הַלוֹוִיִּם אֲבָל בְּעֲרֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים שְׂדֵה
מְגֵרֵשׁ וְלֹא מְגֵרֵשׁ שְׂדֵה. מְגֵרֵשׁ עִיר וְלֹא עִיר מְגֵרֵשׁ
בְּרֵי שֶׁלֹא יַחְרִיבוּ אֶת עֲרֵי יִשְׂרָאֵל. הַכֹּהֲנִים וְהַלוֹוִיִּם
מוֹכְרִים לְעוֹלָם וְגּוֹאֲלִים לְעוֹלָם שֶׁנֶּאֱמַר גְּאוּלַּת
עוֹלָם תִּהְיֶה לְלוֹוִיִּם:

מסכת תמורה

הַכֹּל מְמוּרִים אַחַד אֲנָשִׁים וְאַחַד נָשִׁים. לֹא שְׂאֵדָם
רִשְׁאֵי לְהַמִּיר אֲלֵא שְׂאֵם הַמִּיר מוֹמֵר וְסוֹפֵג
אֶת הָאֲרָבָעִים. הַכֹּהֲנִים מְמִירִים אֶת שְׁלָהֶם וְיִשְׂרָאֵל
מְמִירִים אֶת שְׁלָהֶם. אִין הַכֹּהֲנִים מְמִירִים לֹא
בַחֲטָאת וְלֹא בְּאִשָּׁם וְלֹא בְּבָכוֹר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן
בֶּן נוּרִי וְכִי מִפְּנֵי מָה אִין מְמִירִים בְּבָכוֹר. אָמַר לוֹ

רבי עקיבא חטאת ואשם מתנה לכהן והבכור
מתנה לכהן מה חטאת ואשם אין ממירים בו אף
בכור לא ימירנו בו. אמר לו רבי יוחנן בן גורי מה
לי אינו ממיר בחטאת ואשם שאין זכים בהם
בחייהם תאמר בכור שזכים בו בחייו. אמר לו
רבי עקיבא והלא כבר נאמר והיה הוא ותמורתו
יהיה קדש. היכן קדושה חלה עליו בבית הבעלים
אף תמורה בבית הבעלים:

כל הקדשים שנשחטו חויץ לזמנן וחויץ למקומן הרי
אלו ישרפו. אשם תלוי ישרף רבי יהודה אומר
יקבר חטאת העוף הבאה עד ספק תשרף רבי
יהודה אומר יטילנה לאמה. כל הנשרפים לא
יקברו וכד הנקברים לא ישרפו. רבי יהודה אומר
אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הקברים
רשאי. אמרו לו אינו מתר לשנות:

מסכת כריתות

שלשים ושש כריתות בתורה. הבא על האם ועל
אשת האב ועל הפלה. הבא על הזכר ועל
הבהמה ואשה המביאה את הבהמה עליה. הבא
על אשה ובתה ועל אשת איש. הבא עד אחותו ועל
אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל
אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה. המגדף
והעובר עבודת אילים והנותן מזרעו למולד ובעל
אוב. המחלל את השבת. הטמא שאכל את הקדש.
והבא למקדש טמא. האוכל חלב ודם. נותר ופגול.
השוחט והמעלה בחויץ. האוכל חמץ בפסח.
האוכל והעשה מלאכה ביום הכפורים.

את השמן והמפתם את הקטורת. והסף בשמן
המשחה. הפסח והמילה במצות עשה:

רבי שמעון אומר כבשים קודמין לעזין בכל מקום
יכול מפני שהן מובחרין מהן תלמוד לומר אם
כבש יביא קרבנו לחטאת מלמד ששניהן שקולין.
תורין קודמין לבני יונה בכל מקום יכול מפני שהן
מובחרין מהן תלמוד לומר וכן יונה או תור לחטאת
מלמד ששניהן שקולין האב קודם לאם בכל מקום
יכול שפבוד האב עורף על פבוד האם תלמוד
לומר איש אמו ואביו תיראו מלמד ששניהן שקולין
אבל אמרו חכמים האב קודם לאם בכל מקום מפני
שהוא ואמו חייבין בכבוד אביו וכן בתלמוד תורה
אם זכה הבן לפני הרב הרב קודם את האב בכל
מקום מפני שהוא ואביו חייבין בכבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי ששחטן בדרום מועלין בהן שחטו
בדרום וקבל דמן בצפון. בצפון וקבל דמן
בדרום. שחטן ביום וזרק בלילה. בלילה וזרק ביום.
או ששחטן חויץ לזמנם וחויץ למקומם מועלים בהם.
כלל אמר רבי יהושע. כל שהיה לה שעת התר
לכהנים. אין מועלים בה. ושלא היה לה שעת
התר לכהנים מועלים בה. איזו היא שהיה לה שעת
התר לכהנים. שלנה. ושנטמאת ושיצאה. איזו היא
שלא היה שעת התר לכהנים. שנשחטה חויץ לזמנה
וחויץ למקומה. ושקבלו פסולים. וזרקו את דמה:
פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכים. או שאמר
פרוטה בכים זה הקדש. כיון שהוציא את

הראשונה מעל. דברי רבי עקיבא וחכמים אומרים
עד שיוציא את כל הכיס. ומודה רבי עקיבא באומר
פרוטה מן הכיס זה הקדש שהוא מוציא והולך. עד
שיוציא את כל הכיס:

מסכת תמיד

בשלשה מקומות הפהגים שומרים בבית המקדש.
בבית אבטינס ובבית הניצויץ. ובבית
המוקד. בית אבטינס ובית הניצויץ היו עליות.
והרובים שומרים שם. בית המוקד פפה. ובית גדול
היה מוקף רובדים של אבן. וזקני בית אבטינס
שם ומפתחות העזרה בידם. ופרחי כהונה איש
כסותו בארץ. לא היו ישנים בבגדי קדש. אלא
פושטים ומקפלין ומניחים אותם תחת ראשיהם.
ומתכפפים בכסות עצמם. אירע קרי לאחד מהם.
יוצא והולך לו במקסבה ההולכת תחת הבירה.
והנרות דולקות מפאן ומכאן. עד שהוא מגיע לבית
הטבילה. ומדורה היתה שם. ובית פסא של כבוד.
וזה היה כבודו מצאו נעול. יהוה שיש שם אדם.
פתוח ידוע שאין שם אדם. ירד וטבל עלה וגסתפג
וגתחמם כנגד המדורה. בא וישב לו אצל אחיו
הפהגים. עד שהשערים נפתחים ויוצא והולך לו:
השיר שהיו הקוים אומרים במקדש ביום הראשון
היו אומרים. ליי הארץ ומלאה וגומר: בשני
היו אומרים. גדול יי ומהלל מאד וגומר: בשלישי
היו אומרים. אלהים נצב בעדתי וגומר: ברביעי היו
אומרים. לא נקמות יי: בחמישי היו אומרים. הרנינו
לאהים עזנו הריעו לאהי יעקב: בששי היו אומרים.
יי מלך גאות לבש וגומר: בשבת היו אומרים.

מזמור שיר ליום השבת. מזמור שיר לעתיד לבא
ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

מסכת מדות

בשלשה מקומות הפהגים שומרים בבית המקדש.
בבית אבטינס ובבית הניצויץ ובבית המוקד.
והלויים בעשרים ואחד מקום. חמשה על חמשה
שערי הר הבית. ארבע על ארבע פנותיו מתוכו.
חמשה על חמשה שערי העזרה. ארבע על ארבע
פנותיו מבחוץ. ואחד בלשכת הקרבן. ואחד
בלשכת הפרוכת. ואחד לאחורי בית הכפורת:
שבדרום לשכת העיץ. שכת הגולה. לשכת הגזית.
לשכת העיץ. אמר רבי אליעזר בן יעקב.
שכתתי מה היתה משמשת. אבא שאול אומר
לשכת כהן גדול היתה. והיא היתה אחורי שתייהם.
ינג שלשתן שוה. לשכת הגולה שם היה בור הגולה
קבוע. והגלגל נתון עליו. ומשם מספיקין מים לכל
העזרה. לשכת הגזית. שם היתה סנהדרין גדולה
של ישראל יושבת. ודנה את הכהונה וכהן שנמצא
בו פסול לובש שחורים. ומתעטף שחורים. ויוצא
והולך לו. ושלא נמצא בו פסול. לובש לבנים.
ומתעטף לבנים. נכנס ומשמש עם אחיו הפהגים.
ויום טוב היו עושים שלא נמצא פסול בורעו של
אהרן הכהן. וכך היו אומרים ברוך המקום ברוך
הוא שלא נמצא פסול בורעו של אהרן. וברוך הוא
שבחר באהרן ובניו. לעמוד לשרת לפני יי בבית
קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשת למטה. וחטאת בהמה למעלה.
עולת העוף נעשת למעלה. ועולת בהמה למטה.

אם שנה בזה ובזה פסול. סדר קנים כך הוא החובה. אחד חטאת ואחד עולה. בנדריים ונדבות כלם עולות. איזהו נדר האומר הרי עלי עולה. ואיזהו נדבה האומר הרי זו עולה. מה בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים מתו או נגנבו תיבים באחריותם. ונדבות מתו או נגנבו אין תיבים באחריותם:

האשה שאמרה הרי עלי קן כשאלד זכר ילדה זכר מביאה שתי קנים. אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתן לפהן והפהן צריך לעשות שלשה פרידות מלמעלן. ואחת מלמטן. לא עשה כן אלא עשה שתיים למעלה ושתיים למטה ולא נמלד צריכה להביא עוד פרידה אחת. ויקרבנה למעלה ממין אחד. משני מינין תביא שתיים. פרשה נדרה. צריכה להביא עוד שלש פרידות ממין אחד. משני מינין תביא ארבע. קבעה נדרה. צריכה להביא עוד חמש פרידות ממין אחד. משני מינים תביא שש. נתנתן לפהן ואין ידוע מה נתנה הלך הפהן יעשה ואין ידוע מה עשה צריכה להביא עוד ארבע פרידות לנדרה. ושתיים לחובתה. וחטאת אחת. בן עזאי אומר שתי חטאות. אמר רבי יהושע. זהו שאמרו בשהוא חי קולו אחד. וכשהוא מת קולו שבעה. ביצד קולו שבעה שני קרניו שתי חצוצרות. שני שוקיו שתי חלילים עורו לתוף. מעיו לנגלים. בני מעיו לכנורות ויש אומרים אף צמרו דתכלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר זקני עם הארץ. כל זמן שמזקינין דעתן מטרפת עליהם שנאמר מסיר שפת

לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינם כן אדא כל זמן שמזקינים דעתם מתישבת עליהם. שנאמר בישישם חכמה ואורך ימים תבונה:

קדיש דרבנן

סדר טהרות

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות זו למעלה מזו. וזו למעלה מזו. מי גבאים. שתה טמא ושתה טהור טמא. שתה טמא ומלא בכלי טהור טמא. שתה טמא ונפל כפר של תרומה אם הדיח טמא. ואם לא הדיח טהור:

אכל אוכלים טמאים. ושתה משקים טמאים. טבל והקיאן. טמאים. מפני שאינן טהורים בגיות. שתה מים טמאים. טבל והקיאם טהורים. מפני שהם טהורים בגיות. בלע טבעת טהורה. נכנס לאהל המת. הזה ושנה וטבל והקיאה. הרי היא כמות שהיתה. בלע טבעת טמאה. טיבל ואוכל בתרומה. הקיאה טמאה וטמאתו. חיץ שהוא תחוב באדם. בזמן שהוא נראה חוצץ ואם אינו נראה טיבל ואוכל בתרומתו:

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר. עגלה בת שנתה. ופרה בת שתיים. וחכמים אומרים. עגלה בת שתיים ופרה בת שלש. או בת ארבע. רבי מאיר אומר. אף בת חמש כשרה הזקנה אדא שאין ממתנין לה שמא תשחיר שלא תפסל. אמר רבי יהושע לא שמעתי. אלא שלשית. אמרו למה הלשון שלשית. אמר להם כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי אני אפרש. אם אומר אתה שלישית לאחרות במנין

ובשאתה אומר שלשית בת שלש שנים. כיוצא בו
אמרו פרם רבעי. אמרו לו. מה הלשון רבעי. אמר
להם כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי אני אפרש.
אם אומר אתה רביעי לאחרים במנין. וכשאתה
אומר רבעי בן ארבע שנים. כיוצא בו אמרו האוכל
בבית המנוגע פרם. משלשה לקב. אמרו לו אמור
משמונה עשרה לסאה. אמר להם כך שמעתי סתם.
אמר בן עזאי אני אפרש. אם אומר אתה משלש
לקב. אין בו חלה. וכשאתה אומר משמונה עשרה
לסאה מעטתו חלתו:

טבל את האזוב ביום והזה ביום פשר. ביום והזה
בלילה. בלילה והזה ביום. ביום והזה ביום
של אחריו. פסול. אבל הוא עצמו טובל בלילה.
ומזה ביום. שאין מזין עד שתניח החמה. וכלן שעשו
משעלה עמוד השחר פשר:

מסכת ידים

מי רביעית נוטלין לידים. לאחד אף לשנים
מחצית לוג. לשלשה או לארבע מדונ. דחמשה
ילעשרה למאה רבי יוסי אומר ובלבד שלא יפחות
לאחרון שבהם מרביעית מוסיפין על השניים. ואין
מוסיפין על הראשונים:

אמר צדוקי גדילי. קובל אני עליכם פרושים שאתם
פותבין את המושל עם משה בנט. אמרו
פרושים. קובלים אנו עליך צדוקי גדילי. שאתם
פותבין את המושל עם השם ברה. ולא עוד. אלא
שאתם פותבין. את המושל מלמעלן. ואת השם
מלמטן. שנאמר ויאמר פרעה. מי יהודה אשר

אשמ

אשמע בקולו לשלח את ישראל. וכשלקה מדור
אומר יהוה הצדיק:

מסכת אהלות

שנים טמאים במת. אחד טמא טומאת שבעה.
ואחד טמא טומאת ערב. שלשה טמאין
במת. שנים טמאין טומאת שבעה. ואחד טמא
טומאת ערב. ארבעה טמאין במת. שלשה טמאין
טומאת שבעה. ואחד טמא טומאת ערב. כיצד
שנים. אדם הנוגע במת. טמא טומאת שבעה. ואדם
הנוגע בו. טמא טומאת ערב:

עשרה מקומות אין בהם משום מדור. עבודת
אלילים. אהלי הערבים. וספות הצריפים
והברגנים. והאלקטיות. ובית שער. ואוירה של
חצר והמרחץ. ומקום החצים ומקום הלגיונות:

מסכת נעים

מראות נגעים שתים שהם ארבע. בחרת עזה
כשילג. שניה לה כסיד החיכל. והשאת
בקרוב ביצה. שניה לה. כצמר לבן. דברי רבי
מאיר. וחקמים אומרים. השאת כצמר לבן שניה
לה. בקרוב ביצה:

שני מצורעים. שנתערבו קרבנותיהם. קרב קרבנו
של אחד מהם. ומת אחד מהם. זו היא ששאלו
אנשי אדום סנדריא את רבי יהושע. אמר להם
יכתוב נכסיו לאחר. ויביא קרבן עני:

מסכת זבים

הרואה ראיה אחת של זוב. בית שמאי אומרים
כשומרת יום פנגד יום. ובית הלל אומרים
כבעל קרי. ראה אחת ובשני הפסיק. ובשלישי ראה
שתים. או אחת מרבה בשתים. בית שמאי אומרים

זב גמור. ובית הלל אומרים. מטמא משכב ומושב. וצריך ביאת מים חיים. ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה. מודים בית שמאי בזה. שאינו זב גמור. ועל מה נחלקו על הרואה שתים. או אחת מרבה כשתים. ובשני הפסיקו בשלישי ראה אחת. בית שמאי אומרים זב גמור ובית הלל אומרים מטמא משכב ומושב. וצריך ביאת מים חיים. ופטור מן הקרבן:

אלו פוסלים את התרומה. האוכל אוכל ראשון. והאוכל אוכל שני. והשותה משקין טמאים. והבא ראשו ורכו במים שאובים. וטהור שנפל על ראשו ועל רבו שלשה לוגין מים שאובין. והספר. והידים. וטבול יום. והאוכלים. והכלים שנטמאו במשקים:

מסכת נדר

שמאי אומר כל הנשים דין שעתן. והלל אומר מפקידה לפקידה. ואפילו לימים הרבה. וחכמים אומרים. לא כדברי זה ולא כדברי זה: אלא מעת לעת. ממעט על יד מפקידה לפקידה. ומפקידה לפקידה. ממעט על יד מעת לעת. כל אשה שיש לה וסת. דיה שעתה. והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה. וממעט על יד מעת לעת. ועל יד מפקידה לפקידה:

הרואה יום אחד עשר. וטבלה לערב. ושמשרה. בית שמאי אומרים מטמאים משכב ומושב. ותיבין בקרבן. ובית הלל אומרים פטורים מן הקרבן. טבלה ביום שלאחריו. ושמשה את ביתה. ואחר כך ראתה. בית שמאי אומרים מטמאים

משכב ומושב. ופטורים מן הקרבן. ובית הלל אומרים הרי זה גרנרן. ומודים ברואה בתוך אחר עשר יום. וטבלה לערב ושמשה. שנטמאין משכב ומושב. ותיבין בקרבן. טבלה ביום שלאחריו. ושמשה הרי זו תרבות רעה. ומגען ובעילתן תלויים:

מסכת טהרות

שלשה עשר דברים. בנבלת העוף הטהור. צריכה מחשבה. ואינה צריכה הכשר. ומטמאה טומאת אוכלין. בכבצה וכזית. בבית הבליעה. והאוכל הטעון הערב שמש. ותיבין עליה על ביאת המקדש ושורפין עליה את התרומה. והאוכל אבר מן החי ממנה. סופג את הארבעים. שחיטתה ומליקתה. מטהרות את טריפתה. והכרי רבי מאיר. רבי יהודה אומר אינן מטהרות. רבי יוסי אומר שחיטתה מטהרת אבל לא מליקתה:

בין העגולים לוגין. רשות הרבים. כרם שלפני הבוצרים. רשות היחיד. ושל אחר הבוצרים. רשות הרבים. אימתי. בזמן שהרבים נכנסים בזו ויוצאים בזו. כלי של בית הכר. ושל גת והעקל. בזמן שהם של עץ. מנגבן והם טהורים. בזמן שהם של גמי. מישגן כד שנים עשר חדש או חולטן בחמין. רבי יוסי אומר אם נתנם לשבילת הנחר דיו:

מסכת כלים

אבות הטומאות. השרץ ושכבת זרע. וטמא מת. ומצורע בימי סגורו. ומי חטאת שאין בהם כדי הזיה. הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע. וכלי חרס באויר. ואינם מטמאין במשא:

צלוהית קטנה שנמל פיה. טמאה. יגדולה שנמל
פיה. טהורה. של פלייטון. שנמל פיה.
טהורה. מפני שהיא סורחת את היר. לגינין גדולים
שנמל פיהם. טמאים. מפני שהיא מתקנם לכבשים.
והאפרכים של זכוכית. טהורה. אמר רבי יוסי
אשריך כלים שנכנסת בטומאה ויצאת בטהרה:

מסכת סבול יום

המכנס חלות על מנת להפריש ונשכו בית שמאי
אומרים חבור בטבול יום ובית הלל
אומרים אינם חבור. מקרצות נושכות זוזו וכפרים
נושכים זה בזה. האופה חמיטה על גבי חמיטה. עד
שלא קרמו בתנור. וקידית של מים המחלחלת.
ורתיחת גריסין של פול ראשונה. ורתיחת יין חדש.
רבי יהודה אומר אף של אורז. בית שמאי אימרים
חבור בטבול יום. בית הלל אומרים אינו חבור
ומודים בשאר כל הטומאות. בין קלות בין חמורות.
התורם את חבור. ואמר הרי זה תרומה. על מנת
שתעלה שדום. שלום מן השבר. ומן
השפיכה. אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר.
אף מן הטמאה. נשברה אינה מדמעת. עד היכן
תשבר. ולא תדמע. כדי שתתגלגל. ותגיע לבור.
רבי יוסי אומר. אף מי שהיה בו דעת להתנות.
ולא התנה. נשברה אינה מדמעת. מפני שהוא
תנאי בית דין:

מסכת סכסוך

כל משקה. שתחלתו לרצון. אף על פי שאין סופו
לרצון. או שסופו לרצון. אף על פי שאין

תחלתו לרצון. הרי זה בכי יתן. משקין טמאים.
מטמאים לרצון ושלא לרצון:

חלב האשה. מטמאה לרצון. ושלא לרצון. וחלב
הבהמה. אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי
עקיבא. קל וחומר הדברים. ומה. אם חלב האשה.
שאינו מיוחד. אלא לקטנים. מטמא לרצון. ושלא
לרצון. חלב הבהמה. שהוא מיוחד. לקטנים.
ולגדולים. אינו דין שיטמא לרצון. ושלא לרצון.
אמרו לו לא. אם טמא חלב האשה. שלא לרצון.
שדים מגפתה טמא. יטמא חלב הבהמה. שלא
לרצון. שדים מגפתה טהור. אמר להם מחמיר אני.
בחלב מבודם. שהחולב לרפואה טמא. והמקין
לרפואה טהור. אמרו לו סלי זיתים וענבים יוכיחו.
שהמשקים היוצאים מהם. לרצון טמאים. ושלא
לרצון. טהורים. אמר להם. לא. אם אמרתם.
בסלי זיתים וענבים. שתחלתן אוכל. וסופן משקה.
תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן
היתה תשובה. אמר רבי שמעון. מבאן ואילך.
היינו משיבין לפניו. מי גשמים יוכיחו. שתחלתם
וסופם משקה. ואינן מטמאים. אלא לרצון. אמר
לנו. לא אם אמרתם. במי גשמים. שאין רבן לאדם.
אלא לארצות ולאילנות. ורוב החלב לאדם:

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר. מטמא ומטמא. ולא
מצטרף. שומר אף על פי שאינו יד. מטמא
ומטמא. ומצטרף. לא שומר. ולא יד. לא מטמא
ולא מטמא:

אמר רבי יהושע בן לוי עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות שנאמר להנחיל אוהבי יש ואצרותיהם אמלא אמר רבי שמעון בן הלפתא לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום שנאמר יי עו לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

ואומר קדיש דרבנן

פזמון נאה לשבועות לשבח לאל דעות

בנסתד ובנעלם. משיק מרגליות. ועל סדר מתן תורה בניו לתלפיות. זו קול הרמ"ז הרמ"ז לכבוד התורה יולא זין זמרה וזין סירה וקול המרבה לשפ"ד סר" זה נשוצה ובנועמו יגדל אלסים חי וישתבח:

השואות תן תן למעלה הרופא המורחק תניס דעים מדפים תנונים צעיר מזמובה כי בחקונו אשר עם לפנינו העזיח זאת התורה אשר עם משה לפני בני ישראל הסיר המעצבה והמפואר הזה מלשון ארמיים ללשון הקדש לענין ירוץ הקורא בו. ובכן גם אכתבו כלא בעקבותיו ונלחן בזה"ק ללד ארמיים יעלל:

מלכא שלים הורמן דעושגין שליט בעיל ותחות רעו דיריה הדיוף עביד לסגי מטול חסדיה ויווי נהירין לון בבוציגין קד עלמין אחסין בתיקונין ומשפחין בולחו ליהודיה תדיר וריון על קימוהי זאעין ודחלין מן קדמוהי: בד עלמא פליג לאומיא בן אתרעו וצבא לחילקיה יתן חתים ורשים בגשפגקיה יתהון מסר ויהב לסרכיא

מלך שלום אהון מעוזים ספלו מושל בשמים ובארץ מתנת תן נותן לרב לנען סמדו פניו טובה להם כתיאורות יסד כל עולמים על זכויהם ונהללים כלם לשמו אחד חנויד ככובים לשעור חוקיו ידאים וחדדים מלפניו כהפרידו בני אדם לגוייהם (ע"ה) כהנחל עלין גוים את עולמו ננו רלם ובחר לנחת חלקו אותנו חסם ורעם כחמתנו אותם וסר ונתן ליד שומרים

אתין ופרשוון ותמהיא עבד במצרים בחיל עתקיה עד די בכל סמרא וכל גיסא שעתא ושעתא מתרחיש גיסא: פדהב בגו כורא בגו נורא גפשו צריף וזקיק בגלותא ביה לן סגי חילן לאורייתא ביה אחסין תקמן לסוכרא הא לן בגירא על קדל תורא מטרת סהדותיה בהימנותא לבן למעבדה אלים נשוני מן נצבתא די פרזלא להוי: לא אתרעו בה עממי ארעא עשו וישמעאל וחבריהון דצבו במענתהון וצלמיהון אבנא דהב וקספ חספ אעא. וברם קהלן בחדא רגעא געבד נקבל בך ענו בלהון נהנה בלישנהון גזר מקטב בל מאן דעבדין מן שמיא טב: יום די הנינן בחדא שרין על טור דסיני אתגלי תמן ארבין שכנתיה נהרא קמן עם פרסון חיון ומשירין. זיון בצית אמיתתא סגין חנוי נעימותא אנן חמן רעיא מהימנא אתקריב גביה חכמת אלהין אשתבחת ביה: אנהיר בקן בתרין סתימאין וקדוהן תרין עמרין עמיד יתן

אותות ונספלות ונופתים נעשה נמצאים כבוד עזרו עד כי בכל לך וכלל פנה כל עת וכל רגע נעשה פלא כזהב בחור סכור אל חוך האם נפסנו נבלות לרף ובחן זו לנו הרבה ענמה לשמוע פורס זו אמנן כחנו לקטול (עולסה) סן לנו כעול על זוארי השור משמרת עדותו באמונת לבנו נאמן לשמרת מחוק סכרול אמנן יסיס לא חסנו נה גוי סאכץ עשו וישמעאל ורעיהם אשר נחור צאלייהם ופסליהם אכן זהב וכסף חרס ועץ אולם קהלנו כרגע אחד נעשה וכשנע כן ענו כלם ויסי צפיהם אונר סזרן כל מעשה האלמים כך טוד יום אשר היינו יחדיו מונים על סר סיני טמה נבלם סופיע כבודו מאיר אל מול פניו עם כסאות מית ונלח מרום למידים בחוך ערפל יסלוט נדלות נועם אכתו חזים רועס נאמן נעם אליו חכמת אלמים ננאלס זו אזי האיר עטרות נקמרים כס עטרות סמים סכמיר אסעו

אוף חַכְמַתְּךָ אֶסְגִּי וּבִיּוֹנֵתְךָ
 דְּכַדִּיךָ גְּלִי רֵאמִיךָ וְעֵלְאִיךָ.
 אֶפְתַּח שְׁבִיל דְּסִתִּים בְּסִימְאִיךָ
 מִטְּרָא דְרַעְיוֹן בֵּיהּ לְצַחוּתְךָ
 יִגְעַא דְאַנְחִיתִיָּה בְּכָל רוּחִי
 כָּל דִּי הוּא צָבֵא הוּא מְחִי:
 אֲנַחִית יִקְר פְּרִסְיָה בְּאַרְתִּיכִין
 אִינוּן מִשְׁמִשְׁנֵי בְּהִכְלִיָּה
 אֶסְדִּיר לְטַקְסִיהוּן בְּנֵי חִילִיָּה
 חִיוֹן בְּרַבִּיא וּמְלֵאכִין:
 מִתְנַצְצָא לְחַדָּא בְּסַנְדוּלְכִין
 מִזֵּל וְכוּכְבָּא בְּגַלְגַּלִּיָּה
 כָּל חַד וְחַד לְפָרִיק זְהוּרִיתִיָּה
 בְּיוֹן פְּתִיחֹן לִיָּה בְּעֵלִיתִיָּה.
 רָמֵן וְטִיגְרִין בְּכֵן טַפְזִין
 אוּף אֶתְבְּחִילוּ רַבְרַבִּי עִמִּין
 מִשְׁתַּתְקִין בְּרִין וּמִתְאַלְמִין
 וְזִנִּי סְאוּב עֲרֻקִין וּמִתְנַגְזִין.
 צַהִיב זְהוּר סְגִיא בְּאוּבְרִיוֹן
 וּמִשַׁח רְבוּת מְלָכָא דְכָל עַלְמִין
 דְּכַגּוֹן גְּהַר דִּי גוּר בְּזִיזִיָּה
 גְּגַד וְנִפְק מִן קְדַמּוּהִי:
 יוֹמָא תְּלִיתַאי בְּד הוּא צְפָרָא
 יוֹם שְׁבַתָּא שִׁית מִן יְרַח סִינ
 אֶקְדִּים רְחִים נִפְשֵׁן בְּפִרְיִשׁוֹן
 וּמְצַלְהָבָא וְסָלִיק תְּנֵן טוֹרָא
 אֲשַׁתְּמַעוּ קְלִין וְשׁוֹפְרָא
 קְלִי בְּסִימוּתָא בְּצַלְצָלוֹן
 לֹא יַעֲלִינוּן כָּל זְמַרְיָא

גם חכמתנו ובינותנו
 ואז הראנו נפלאות מעורונם
 פתח נתיב מעמוני ומסתרים
 צו גסם נדבות ללמלאוננו
 דגע יניפסו לכל רוח
 כל אשר חפץ היה מחיים
 סוריד יקר כסאו נרכז אלהים
 סנס נשחמיו נהיכלו
 ערך לדגליסם נכח חילו
 חיות כרוזים ומלאכים
 נולץ נאלד כאנני זוסר
 מזל וכוכב נגלגלו
 כל אחד ואחד להגיה חורו
 ארונות נפתחו לו בעלישו
 נצעות וזורים אז רקדו
 אף נכסלו אלופי עמים
 סחרישו נכראים ונללנו
 וזיני טונאס נסים ומתנצחים
 סהיר זסר רב כוסע נופו
 וטמן משחה נולך עולמים
 אשר כנסה אש נאורי
 נוצע וינאל מלפניו
 יום השלישי נחיות הנקר
 ניום השנת טעה נחדש סין
 סשכים ננפלאות ידך נפשו
 ונלסט ועולם עשן סהר
 נשמועו קולות וקול שופר
 קולות ערבים נגלגלים
 לא יערכום כל בני סיר

שְׁבַכָּא פְּסַנְתְּרִין וְסַמְפְּנִיא.
 מִגְזוּ מְהִימְנוּתָא דְכָל דְרֵינִין
 מְמַלְלֵי שֶׁל קְדוּשָׁה עַלְן אֶמְתַּח
 רִיחָן לְרַחֲמֵיָּה בְּדוּד אֶרְתַּח
 דְּבָסִים מִתִּיקוּתִיָּה לְמוֹרִיגִין:
 בְּעֵשֶׁר אֲמִירוּהִי דְרֵיגִין
 פּוּמָא מְמַלְלֵי רַבְרַבִּין אֶפְתַּח
 סַתְרָא דְסַתְרִין רִז דְרוּיָא
 וְשִׁפְרָא קְדַמּוּהִי לְהַחְוִיָּה:
 טוּבוּי דְעֵמָא טַב דְטַב עַדְבִּיָּה
 דִּי בִיהֲאֶדְהָא טַב לְחוּד מִיִּטְפִיל
 קַמִּיָּה רְשׁוּתָא אוּחְרָא מְנַפִּיל
 אוּף־לָא יְכִיל מְזוּל דְמִשְׁלַט בֵּיהּ:
 דְקַדְדֵם דְנָא אִיהוּ הוּא תוּרְבִיָּה
 כָּל דִּי הוּא צָבֵא הוּא מִשְׁפִּיל
 בְּן דִּי הוּא צָבֵא הוּא מְרִים
 אִי לֹאוּ בְּהֵאִי יוֹמָא דְקָא גְרִים:
 חֲשָׁחִין אֲנַחְנָא עַל דְנָא פְתַנָּם
 נְרַתַע לְשַׁעֲבֻדְךָ אֱלֹהֵי תַקִּיָּה
 עֵינֵן לְטִיבוּ רַחֲמֵךָ נְקִיָּה
 דִּי לֹא תַהֲשַׁלַּט בְּן רְשׁוֹ דְפְנָם:
 גְּדַבְרֵי קִיִּים קְדַמָּא וּפְשִׁירָגִים
 אָף דִּי בְּסִיגּוּפִין מַעִיק יְנַקִּיָּה
 בְּתַלְתַּת חֲסִידֵיָּא בְּתַקְפִּיהוּן
 דִּי לֹא שְׁלַט נוֹרָא בְּגִשְׁמֵהוּן:
 טוּבוּי דְמוֹדְרִין וְלֹא יִפְגַּר
 וְלִמְעַבְד כָּל רַעְוָךָ יוֹחִי
 יִמְחָא בְּיַצְרִיָּה עַד דִּיתְמַחִי
 שְׁכָלוּל יְסוּד כָּל רַעְוִיָּה יִמְגַר:

(*) עוגב וכל וחניל
 מחוד אמנות כל מעלות
 סכה שלום קדשו פרס עלינו
 דוחנו להצנתו כסיר לרפית
 הוא נפת מחוק לחכנו
 נעשרת אמריו הנחמדים
 סיו פתח מדבר נפלאות
 נסתר המסתרים קוד הסודות
 ויטע נעיניו להגיד לנו
 אשרי העם הטוב כי נעים גורלו
 אשר אליו האל הטוב נכדו פונס
 לפניו מפיל שלטון זר
 גם לא יכול מזל לנעול צו
 סן מלפנים הוא סיס לו אופן
 כל אשר חפץ הוא הספיל
 קן אשר חפץ אזי סרים
 לולא עת כזאת סיסה נכנס
 נעלמים אנוהו על הדבר הזס
 נעזב לעבודתך האל הגבור
 נסא עייניו אל טוב רחמיך
 לנלתי חנניל ננו טנט הרשע
 נזכר נרים ראשונים וסופת נעורים
 גם כי נלרות הנורר ילחן
 נשלם הסקידים נרוז עזח
 אשר לא נעדם אש נגויסם
 אשרי אלים הסוקד ולא יתרטס
 ולעשות כל חפץ יחיס
 יצער נילרו עד יעס
 עשרט ועוד סיסוד כל האוהו יכרס

(*) כ"ס הני הראשונים רס"ג נדניאל (ופתח טס הראנ"ע אלס סנרות נלל רחיה) וטעליט' כ"ס סר"א ט"א סוף פ"ה וטעליט' הגבורים:

טובוי ד'חשיב ליה שלים אגר
 בלחוד בפלחנה וביה יהי
 טובוי ד'היה ליה בליאותא
 והוי ד'רופתקא ד'אורייתא :
 הדרה עלן הדרן עלה תדיר
 לא נתנשי מנה בבל עסקן
 זינה עלן וספר קימה כאן
 לא תתנשי מן רחים אדיר :
 היך עד בען תשהי ולא תסדיר
 מלכין לשלטנה רבו ארכן
 אי לית משה מה ותהני שרגא
 חצפה למלכותא ברא תאנא :
 מן ד'בשמיא אלה יציב
 היכדין הכי ממסר . הדא יאי ?
 כל עלמא בידא ד'טפשא
 גיור ברום ותחות ארע יציב .
 בוגא רבה ומלבלבא בנציב
 ורדה בגו חורבא בסלואי
 מה דין ואיד' שלט בריש אומי
 עבדא ד'אוד' בן בטולמי :
 היאך תסובר די ברה בוכרה
 יהוי רשוש עמין ומסבנא
 עד אן מארסתה בעיגנא
 גדיא מתרבא בד לקסטרה :
 ולמא באדנן קל מעיק ערה
 קריא באסתרא בלגינא
 אן תקפכון יאמר ורוחצנכון
 מאן הוא אלהא די ישזביכון :
 מריה ד'אברהם תני תני
 שדר פרוקא בדיל חסדה

חסרי אדם יחסו לו סכר סוב
 רק בענדתך וכן יהים
 חסרי אים הטונה בעולו
 יהים כמו גדר סובב הסורס
 סוכה אלינו ולחיד כסוב חמיד
 לא נשכך ממך בכל מעשיו
 עדיך עלינו ופה ספר ברייתך
 לא תשכח ממנו רחום אדיר
 איכה עד כה תאמר ולא תערוך
 מלכנו למנושלך סוד מלכות
 אם יסכר השמן מה יועיל סכר
 און קס למלכות בלי נור
 חזינו טעשעים אלהים אחס
 היך איפה נחנה היחכן ?
 כל סארך ביד כסילים
 סגר יעל ועלה וסארט חסס
 סקור גדל וסורח כמו נטע
 טושנך בחורב כחוח היער
 על מה ואיך ימשל בראש אונוס
 ענד סנעכר בעד ככר לחס
 אינס ססכול כי נך בוכך
 יהיה עזוב עניים ולזיון
 עד נחי טענן מלורסה לך
 גולה גרושה נחון להילך
 מה קול סעוגא לויכך בזאנו
 מדוע כלגורח כסף בחך כד דק
 ואמר אי מעוזכס ותקוחכס
 מי בכל סלחסיס אשר יילכס
 אלהי סנרסס סוסף טיית ידך
 סלח גואלנו למען ססדך

היך די במצרים עבדתא דך
 זור זור לעבדה נטרי אורין .
 ברוין לאיקרה בפום ברוין
 וגדי במלכותה תקופה אידך
 תאגך תקום תחסן לעלמיא
 תסגי באתיא ותמהיא :

כאשר נזכרים עמים זאת
 חוסס לענדך סופרי טורס
 כוכן כסודך נפי כל נכלא
 וסגלה בעלכותך עח ידך
 מרך ינין יאמן לעולמיס
 סרנסס אורוס וסופמיס :

נפלה לליל שבועות

רבונו של עולם הנה אנחנו באים בבשת פנים ויראים וחרדים.
 ואם חס ושלום נתחייבנו ברת בבית דינה הצדק על
 חטאתינו ועונותינו ופשעינו המרובים. יהי רצון מלפניך שיהא
 חשוב צערנו שנצטערנו בלילה הזה ונדדנו שנה מעינינו. ותשגיח
 עלינו בעין המלחה ההיא עינא פקיתה דלא גאים ותיר תדיר
 שנאמר הנה לא יינום ולא יישן שמר ישראל. ותקרע רוע גזר
 דיננו ותחננו ותברכנו מאוצר הבסוף העומד לימין העליון. ותתן
 לעבדה חיים ארוכים לעסוק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער
 שיש לנו בעינינו תקון לפגם הראות שפגמנו בעיינין עקאין
 ואשר הרע בעיניך עשינו. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות
 שפגמנו מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה ותצילנו
 מעונש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר
 פטירתו בקבר. ונפטר מאורנו הצער. ותשפיע עלינו משפע
 הפזב מבתר עליון דהצילנו מפרת דיומי וברת דשני ולמען שמך
 הגדול והנורא (אלד) בש הוא כלול במקורו (אאהדידה)
 שתבטל מעלינו כל גזרות קשות ורעות. ויהיה לפוד זה גחת
 רוח לפני כסא כבודך. ותתן בנו פח לעמוד על המשמר וללמוד
 המיד לפניה ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך
 בלב שרם ובנפש הפצה ולומדים תורתך לשמה ולברור כל
 ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקליפות על ידינו ולהחזירם
 אל הקדושה ליחדא שכינתא בבעלה ולאקמא ותה מעפרא

ולחת נחת רוח ליוצרנו לרפך נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבוד
וקיראה אותו בלבב שלם. ויהי נועם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו
פוגנה עלינו ומעשה ידינו פוגנהו: ברוך יי רעולם אמן ואמן:

זמ"כ יאמרו זמ"כ חקנסה שנסגים זמ"כ לאונרה זעלות חסמ:

- : ידיד נפש אב הרחמן: משוך עבדך אל רצונך
- : ירוץ עבדך כמו איל: ישתחווה מול הדרוך
- : כי יערב לו ידיותך: מנופת צוף וכל מעם
- : הדור נאה זיו העולם: נפשי חולת אהבתך
- : אנה אל נא רפא נא לה: בהראות לה נועם זיוך
- : אז תתחזק ותתרפא: והיתה לך שמחת עולם
- : ותיק יהמו רחמיך: וחוסה נא על עם אהובך
- : כי זה כמה נכסוף נכסף: לראות בתפארת עונך
- : אנה אלי חמדת לבי: חושה נא ואל תתעלם
- : הנלה נא ופרוש חביב: עלי אח סבת שלומך
- : תאיר ארץ מכבודך: נגילה ונשמחה בך
- : מדר אהוב כי בא מועד: ותננו בימי עולם

יהוה חננו לך קנינו היה זרועם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה:
קומי אורי כי בא אורך וקבוד יהוה עליך זרח: כי הנה החשך
יבסה ארץ וערפל לאמים ועליך זרח יהוה וקבודו עליך יראה:

סלס קדם ליעד קנלס מסלרי זמ"כ:

רבון העולמים ואדני הארונים אב הרחמים
והסליחות מודים אנחנו לפניך יי אלהינו
ואלהי אבותינו בקידה ובהשתחוויה שקרבתנו
לתורתך ועבודתך עבודת הקדש ונתת לנו
חלק בסודות תורתך הקרושה מה אנו ומה חיינו
אשר עשית עמנו חסד גדול בזה על כן אנחנו
מפילים תחנונינו לפניך שתמחול ותסלח לכל

חטאתינו ועונותינו. ואל יהיו עונותינו מבדילים
בינינו לבניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו
ואלהי אבותינו שתכונן לבבנו ליראתך ואהבתך
ותקשיב אזניך לדברינו אלה ותפתח לבבנו הערל
בסודות תורתך ויהיה למודינו זה נחת רוח לפני
כפא כבודך בריח גיחוח ותאציל עלינו אור מקור
נשמתנו בכל בחינתינו ושיתנוצצו ניצוצות עבדך
הקרושים אשר על ידם גלית דברך אלה בעולם
וזכותם וזכות אבתם וזכות תורתם ותמימותם
וקדושתם יעמד לנו לבל נפשל בדברים אלו
ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים כמאמר
נעים זמירות ישראל גל עיני ואביטה נפלאות
מתורתך יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי
צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

רבון עלמין דאנת הוא מגלה עמיקתא ומסתרתא
ונלי רזיא יהא רעוא מן קדמך לאסברא מלין
בפומאי לקיימא בי מקרא שכתוב ואנכי אהיה
עם פיך והורתיך את אשר תדבר ולא איעזר
בכסופא קדמך ואזכה למשמע רזין עלאין דאורייתא
מפומא דרישא דמתיבתא עלאה אמן וכן יהי רצון
אמן סלה:

האדרא רבא קדישא

תנא אמר רבי שמעון לתבריא עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא. פתיב
עת לעשות ליי הפרו תורתך. יומין ועירין ומארי דחובא דחיק ברזא
קארי כל זמא. ומחצרי חקלא ועירין איפון. ואינדרו בשולי פרמא.
לא אשנחן ולא ידעין לאן אתר אזלין במה דאיות. אתפגשו חבריא לבי אדרא
מלובשין שרין סייפי ורומחי בדיכון. אודרוו בתקוניכון. בעיפא. פחקמתא.
בסובלתנו. בדעתא. בחיוו. בעיין. ברגלון. (גיא בחילא דידן ורגליו) אמלכו
שליכון למאן (גיא למלכא) דברשותיה חיי ומותא. למגור מלין דקשוט מלין
דקדישי עליגין צייתין להו ותדאן למשמע להו ולמנדע להו. יתיב רבי שמעון
ובקא ואמר ווי אי גלינא ווי אי לא גלינא. חבריא נהוו פמן אשתיקו. קם
רבי אבא ואמר ליה אי ניהא קמיה דמר לנלאה הא פתיב סוד יי ליראוי והא
חבריא אלן בחלין דקביה אינון ובבר עאלו באדרא דבי משבנא מנהון עאלו
מגהון נפקו. תאנא אתמנו חבריא קמיה דרבי שמעון ואשתכחו ר' אלעזר
בניה ור' אבא ור' יהודה ור' יוסי בר יעקב ור' יצחק ורבי תוקיה בר רב ורבי
חייא ורבי יוסי. ורבי ייסא. ידן יתבו לרבי שמעון ואצבען וקפו ללעלא ועאלו
בחקלא ביני אילני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה. יתיב בגויהו ואמר
פל הד ישוו ידוי בתקפוי. שווי ידיוו ונסיב לון פתח ואמר ארור האי יש אשר
יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ושם בפתח ועני כלם ואמרו אמן. פתח
רבי שמעון ואמר עת לעשות ליי אמאי עת לעשות ליי משום דהפרו תורתך
מאי הפרו תורתך. תורה דלעילא דאיהו מתבטלה אי לא יתעבד פתיקוני
דא ולעתיק יומין אתמר. פתיב אשריך ישראל מי כמוך. וכתיב מי כמוך
באלים יי קרא לר' אלעזר בריה אוהביה קמיה ולרבי אבא מסטרא אחרא
ואמר און כללא דכלא. עד השתא אתתקנו קיימין. אשתיקו שמעו קלא
וארבוכתן דא לרא נקשן. מאי קלא. קלא דפגופיא עלאה דמתכנסוי. הדי רבי
שמעון ואמר יי שמעתי שמעה וראתי אמר התם יאות הנה למהו דחיל. און
פתיביתא תליא מלתא דכתיב ואתבת את ה' אלוקיך. וכתיב מאהבת ה'
אתכם וכתיב אהבתי אתכם וגומר. רבי שמעון פתח ואמר הולך רכיל מגלה
סוד ונאמן רוח מכסה דבר הולך רכיל האי קרא קשיא פנון דאתמר רכיל
אמאי הולך. איש רכיל מפעי ליה למיטר מאן הולך. אקא מאן דלא אתישב
ברוחיה ולא הוי מהימנא. ההוא מלה דשמע אויל בגויהו פתיקא במיא עד
דקמי ליה לבר. מאי טעמא. משום דלית רוחיה ורחא דקיימא. אכל מאן
דרוחיה ורחא דקיימא ביה פתיב. ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח קיימא
דרוחא (פמו ותקעתיו יחד במקום נאמן) ברוחא (גיא ברוח) תליא מלתא.
וכתיב אל תמן את פיך לחטוא את בשרך. ולית עלמא מתקיימא אלא ברזא
וכי אי במילי עלמא אצטרך רזא במלין רזין דרזינא דעתיק יומין דלא אתמסראן
אפילו למלאבין עלאין על אחת כמה וכמה. אמר רבי שמעון לשמיא לא
אמא דציחון לארעא לא אימא דתשמע. דהא און קיימי עלמין. תנא רזא
דזינן פד פתח רבי שמעון ברני דרזין אודענע אתרא וכתבן אתתלתו גלי
ברזא ופתח ואמר פתיב:

ליל שבועות

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגומר. ובאין אתו צדיקא
דאתגלי לבון רזי דרזין דאורייתא דלא אתגליין לקדישי עליגין מאן ישנח
בחאי ומאן יזכה בהאי. דהוא סתרוותא על מהימנותא דכלא. צלותא
ברענא יהא דלא יתחשב לחובה לגלאה דא. ומה יימרו חבריא דהאי קרא
קשיא הוא דהא לא הנה ליה למכתב הכי. דהא חזינן במה מלכים הוו עד
דלא ייתון בני ישראל ועד לא יהי מלכא לבני ישראל ומה אתחזי הכא ובקא
אתערו חבריא אלא רזא דרזין הוא דלא יכלין בני נשא למנדע ולאשתמדע
ילמרחש בדעתיהו בהאי:

תאנא עתיקא דעתיקין סמיךא דסמירין עד דלא זמין תקוניו דמלכא ועטורי
עטורין. שירותא וסימא לא הנה. ונהה מגליף ומשער ביה. ופרים
קמה חד פרסא. ובה גליף. ושיער מלכין ותקוניו ולא אתקינוו ההיז ואלה
המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל מלכא קדמאה.
לבני ישראל קדמאה ובלהו דגליפו בשמרון אתקרו. ולא אתקמו עד דאנד
להו ואצנע להו. ולבתר זמנא הוא אסתלק (גיא הנה מסתבל) פההוא פרסא
ואתתקן בתקוניו ותאנא פד סליק ברעיתא למברי אורייתא. סמירא תרי אלפי
שנין ואפקה מיד אמרה קמיה מאן דבעי לאתקנא ולמעבד יתקן בקדמיתא
תקוניו. רתאנא בעניעורא דספרא. עתיקא דעתיקין סתרא דסמירין
סמיר דסמירין אתתקן ואודמן בלומר אשתפח ולא אשתפח. לא אשתפח ממש
אבל אתתקן ולית דידע ליה משום ההוא עתיק דעתיקין (אכל בתקוניו ידע)
קחד סבא דסבין עתיק משתיקין סמיר משמירין. ובתקוניו ידע ולא ידע. מארי
דתור בסו (סא בסומק) ידיה בסיטא (סא בוצינא) דאנפוי יתיב על פורסייא
לשביבין לאכפייא לון ארבע מאה אלפי עלמין אתפשט חוורא דגולגלתא
דרשוי. ומנהירו דהאי חוורא ירתי צדיקא לעלמא דאתי ארבע מאה
עלמין. עלמין דפסופין. הךא הוא דכתיב ארבע מאות שקל כסף עובר
לסחר:

בגולגלתא יתבין בכל יומא תליסר. (סא תריסר) אלפי רבוא עלמין דנטלין
עלוי רגלין וסמבין עלוי ומהאי גולגלתא נטיף טלא להוא דלבר
ומליא לבישיה בכל יומא דכתיב שראשי נמלא טל. ומההוא מלא דאנער מרישיה
ההוא דאיהו לבר יתערוו מתייא לעלמא דאתי דכתיב כי טל אורזות טליך. אורז
נהודא דהנורסא דעתיקא. ומההוא טלא מתקיימין קדישי עליגין. והוא מנא דסמיר
לצדיקא לעלמא דאתי. ונטיף ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישין. הדי
דכתיב ותעל שבת השל והנה על בני הפדבר דק מחוספס. נחיוו דה
טלא חור. פהאי גוונא דאכנא דבדולחא דאתחזיין כל גוונין בגויהו
הוא דכתיב ועינו פעין הבדולח. האי גולגלתא. חורא דליה אנהור
עיבר גלופין בסחרנוי. לארבע עיבר בסטרא חד ולארבע עיבר
בסטרא דאנפוי. ולארבע עיבר בסטרא דא לסטרא דאחורי
דגולגלתא (פי בלומר מסטרא דלעילא) ומהאי אתפוס

ליל שבועות

מאז ושבעין רבוא עלמין. והוא אתקרי ארבע אפים (פי' בלומר ארבע
דאנפין) והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריבא דאנפין. והוא דלבר אתקרי עיר
אנפין. לקבליה דעתיקא סבא קדש קדשים דקדושין. ועיר אנפין בד אסתכל
להאי פרה (ס"א טלא) דלתתא אתקו ואנפוי מתפשטין ואריבין בהוא זמנא
אבל לא על שעמא במה דעתיקא. ומדאי גולגלתא נפיק חד עיבר חוריא
לגולגלתא דזעיר אנפין לתקנא רישיה. ומדאי לשאר גולגלתין דלתתא דלית
לון חושבנא. וכל גולגלתא יהבין אגד חיוורתא (ס"א אורייתא) לעתיק יומין
בד עלאין פחושבנא תחות שרביטא. ולקבל דא בקע לגולגלת לתתא בד
עאלין פחושבנא:

בחלא גולגלתא קרומא דאורייתא דחכמתא עלאה סתימא דלא פסק והאי לא
שכיב ולא אתפתח. והאי קרומא אתחפאי על מיחא דאיהי חכמתא
סתימאה. ובגניי פד אתכסויא (ס"א ובגין דאתכסויא) האי חכמתא בהוא
קרומא דלא אתפתחא (ס"א בגין דא אקרי חכמתא סתימאה) והאי מוחא דאיהו
האי חכמתא סתימאה. שקיט ואשתכיד באתריה כחמר טב על דורדיניה וחינו
דאמרי סבא דעמיו סתים ומוחיה סתים ושכיב. והאי קרומא אתפסק מזעיר
אנפין. ובגניי כד מוחיה אתפשט ונפיק לתלתין ותרין שבילין דהוא דכתיב
ונהר יוצא מעדן. מאי טעמא משום דקרומא אתפסק דלא מחפאי על מוחא
(ועל כל פנים קרומא פסיק לתתא) וחינו דתנין ברישומי אתון תיו רשום
רישומא לעתיק יומין דלית דפותיה. דביה תליא תמים דעות שלים מפל סטרוי
וסתים ושכיב ושקיט בחמר טב על דורדיניה:

תאנא בגולגלתא דרישא תלין אלא אלפין רבוא ושבעת אלפין וחמש מאה
קוצי דזעירי חורר ונקי כהאי עמרא כד איהו נקי דלא אסתבד דא נדא
דלא לאחזאה ערביבאי בתיקוניו. אלא כלא על בוריה. דכא נפיק נימא
מנימא ושערא משערא. וכל קוצא וקוצא אית ביה ארבע מאה ועשר גימי
דזעירי פחושבן קדוש. וכל נימא ונימא להיש בארבע מאה ועשר עלמין.
וכל עלמא ועמא סתים ונגין ולית דיבע לון בר איהו. ולהיש לשבע (ס"א
לארבע) מאה ועשרין עיבר. ובכל נימא ונימא אית מבנע דנפיק ממוחא
סתימאה (דכתר כותלא) ונהיר ונגיד בהוא נימא לנימין דזעיר אנפין. ומדאי
חתקו (ס"א מתון) מוחיה. וכרין נגיד ההוא מוחא לתלתין ותרין שבילין. וכל
קוצא וקוצא מתלתין ותלין. מתתקנן בתקונא יאה בתיקונא שפירא. מחפין
ל גולגלתא. ותאנא כל נימא ונימא אקרי (ס"א איהו) משיבא דמבועין (ס"א
מבועין) (ס"א ואינון מבועין) סתמין דנפקין ממוחא סתימאה. ותאנא משערוי
נש אשתמודע מאי הויא אי דינא אי רחמי. מכד עברין ערוי ארבעין
ואפילו פד איהו עולם בשעריה בתקניה (ס"א בדיקניה) (ס"א בדיקניה)
קוצין דזעירי תלין בתקוניו נקים בעמר נקא עד כתפוי. עד
דעמד. אלא עד רישי דכתפוי. דלא אתחזו קודלא. משום דכתיב
... ולא פנים. ושערא סליק אבתרוי דאוריבין דלא לחפייא עלוי
וחרות. שער דנפיק מפתר אודנוי כוליה בשקולא. לא
נפיק

ליל שבועות

נפיק דא מן דא תקונא שלים. תקונא יאה. תקונא שמיך ז'. תאיב למחמי
תיאובתא וחדוותא דצדיקא דאינון בזעיר אנפין למחמי ולא אתדפקא בתיקוניו.
דעתיקא סתימאה דפלא: י"ג נימין דזעירין קיימין מהאי סטרא ומהאי סטרא ז'
דגולגלתא לקביל אנפוי ובאינון שרין שערי לאתפלגא: לית שמאלא נהאי
עתיקא סתימאה פלא ומינא. אתחזי ולא אתחזי. סתים ולא סתים. והאי
בתקוניו כל שפן ביה. ועל האי תאיבו בני ישראל לארפא בלבדון דכתיב
היש יי בקרבנו אם אין. בין זעיר אנפין דאקרי יי. ובין אריד אנפין דאקרי
אין. אמאי אתענשו. משום דלא עבדו בחביבותא אלא בנסיונא. דכתיב ועל
נפוחם את יי לאמר היש יי בקרבנו אם אין:

בפלגתא דזעירי אויל חד ארחה דנהיר למאתן ושבעין עלמין. ומניה נהיר
ארחה דזעיר אנפין דנהירין פיה צדיקא לעלמא דאתי. הדא הויא
דכתיב ואורח צדיקים פאור נגה הולך ואור עד נכון היום. ומן ההוא ארחה
אתפרשא לשית מאה ותליסר ארחה דאורייתא דפלגי בזעיר אנפין. דכתיב
פיה כל ארחות יי חסד ואמת וגומר:

מצחא דגולגלתא רעוא דרעון. רעווא דזעיר אנפין. לקבלי ההוא רעווא
דכתיב והיה על מצחו פמיד לרצון וגומר. והוא מצחא דאקרי רצון.
הויא נליא דכל רישא וגולגלתא דמתכסיא בארבע מאה ועשרין עלמין. וכד
אתגליא אתקבלא צלותהון דישאל. אימתי אתגליא שתיק רבי שמעון. שאל
תננות אימתי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה אימתי אתגליא. אמר ליה
בשעמא דצלותא דמנחה דשבתא. אמר ליה מאי טעמא. אמר ליה משום
דהויא שעמא ביומי דחול פליא דינא לתתא בזעיר אנפין. ובשבתא אתגליא
מצחא דאתקרי רצון. בהויא שעמא אשתכיד רובא ואשתכח רעוא ומתקבלא
צלותא. הדא הוא דכתיב ואני תפילתי לך יי עת רצון. ועת רצון מעתיק יומין
לנפלאה מצחא. ובגין פד אסתקו האי קרא למימריה בצלותא דמנחה בשבתא.
אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה. בריד ברי לעתיק יומין. רעוא דמצחא
תשבח בשעמא דתצטריד ליה. פ"א חזי בשאר דלתתא פד אתגלי מצחא
אשתכח חצפא דהיא הויא דכתיב ומצח אשה זונה היה לך מאנני הכלים.
והכא פד אתגלי מצחא תיאובתא ורעוא שלים אשתפת. וכל רוגזן אשתכח
ומתכפון קמיה. מהאי מצחא נהרין ארבע מאה בתי דיגין. פד אתגליא
עת רצון. בלהו משתכסין קמיה. הדא הוא דכתיב דינא יתוב. ותאנא שיע
לא קאים בהאי אתר משום דמתגליא ולא אתכסוא. אתגליא דסתכלון
דינא וישתכסון ולא יתעבדו. תאנא האי מצחא אתפשט במאתן וש
אלפין נהרין דבזעינין מעדן עלאה. דתניא אית עדן דנהיר לעדן. עדן עלא
לא אתגליא. והוא סתים בסתימא ולא מתפרשא לארחהו פדאמרן. והאי
דלתתא מתפרש בשבילוי לתלתין ותרין שבילין. ואף על גב דמתפרש
עדן בשבילוי. לית דיבע ליה בר האי זעיר אנפין. ועדן דלעילא לית דיבע ליה
ולא שבילוי פד הווא אריד אנפין. הדא הוא דכתיב אלהים תבין דרפיה והוא

ידע את מקומה. אלהים הבין דרכה. דא ענן דלתמא דידע זעיר אנפין. והוא ידע את מקומה. דא ענן דלעילא דידע עתיק יומין סתומא דכלא :

עינא דרישא חנרא משתנין משאר עינין לית כסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא דכתיב הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל. ושואל דלעילא. וכתיב אשר עיניו פקוחות. ותאנא כל מה דאתי ברחמי. לית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא. כל שכן רישא חנרא דלא בעי מדי. אר"ש לרבי אבא למאי היא רמזא. אל לנוני נפא. דלית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא. ולא גיימין ולא בעיין נטורא על עינא פ"ש עתיקא דעתיקי דלא בעי נטורא. וכל שכן דאיהו משנה לכלא. וכלא מתין ביה ולא נאים. הדא הוא דכתיב הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל. ושואל דלעילא. כתיב הנה עין יי אל יראיו. וכתיב עיני יי המה משוטטים בכל הארץ. לא קשוא דא בועיר אנפין. הא בארץ אנפין. ועם כל דא תרי עינין אינן. ואתחזירי לחד. עינא דאיהו חור בגו חור וחור דכליל כל חור :

חנרא קדמארה נהיר וסליק ונחית לאסתכלא דצוריר בצוררא. תאנא במש חנרא חנרא ואדליק תלת כוצינין דאקרין חוד וחדד וחדנה ולהטין בתחומא בשלימותא :

חנרא תנינא נהיר וסליק ונחית ובמש ואפיק תלת כוצינין אחרנין. דאקרין נצח וחדד ותפארת. ולהטין בשלימותא בתחומא :

חנרא תליחארה לדיש ונהיר ונחית וסליק ונפיק מסתומא דמחא. ובמש בכוצינא אמצעיתא שביעאה. ואפיק ארחא למחא תפאה. ומתלקטין פלרו בכוצינין דלתמא. אמר רבי שמעון יאות הוא ועתיק יומין יפקח עינא דא עלך בשעתא דתצטרך ליה. תאנא חור בגו חור וחור דכליל כל חור :

חנרא קדמארה נהיר וסליק ונחית לתלת כוצינין דלסתר שמאלא ולהטין ואסחון כהאי חנרא פמאן דאסחי גופיה בכוסמין טבין ובריחין על מה דהוה שלוי בקדמיתא :

חנרא תנינא נחית וסליק ונהיר לתלת כוצינין דלסתר ימינא ולהטין ואסחון כהאי חנרא. פמאן דאסחי בכוסמין טבין ובריחין על מה דהוה שלוי בקדמיתא :

א תליחארה נהיר וסליק ונחית ונפיק נהירו דחנרא דלגו מן מחא. ובמש כשערין אובמא פד אצטרך. וברישא ובמחא דרישא. ונהיר לת פתרון דאשתארו פמא דאצטרך לגלאה אי נחא קמי עתיק סתומא א. ותאנא ל"א סתים האי עינא. ואינן תרין ומתחרין לחד. פלא הוא נא. לא הוה שמאלא. לא נאים ולא אדמדך ולא בעי נטורא. לית מאן ין עליה. הוא אגין על כלא. והוא אשגח על פלא. ומאשגחא דהאי עינא מחזין פלרו. תאנא אי עינא דא אסתים רגשא חנרא ללא יכלין לקימא חלה. בגין כך אקרי עינא פקוחא. עינא עלאה. עינא קדישא. עינא דאשגחא. עינא דלא אדמדך ולא נאים. עינא דהוה נטורא דכלא. עינא דהוה קיטמא דכלא. ועל האי כתיב טוב עין הוא יבורך. אל תקרי יבורך אלא יבורך. דהאי

אתקרי טוב עין ומניה מברך לכלא. ותאנא לית נהירו לעינא תפאה לאסתחא מאדמימותא מאכמותא. בר כד אתסחי מהאי נהורא חנרא דעינא עלאה דאקרי טוב עין. ולית דידע פד נהיר עינא עלאה דא קדישא ואסחי לעינא תפאה דא בר איהו. ומינין צדיקיא זכאי עלינין למחמי דא ברוחא דחכמתא. הדא הוא דכתיב כי עין בעין יראו. אימתי בשוב יי ציון. וכתיב אשר עין בעין נראה אפה יי. ואלמלא עינא טבא עלאה דאשגח ואסחי לעינא תפאה. לא יכיל עלמא למיקם רגשא חנרא :

תאנא בצניעותא דספרא. אשגחא דעינא תפאה. פד אשגח נהירו עלאה ביה. ועייל דהוא נהירו דעלאה בתפאה דמניה נהיר פלא. הדא הוא דכתיב אשר עין בעין נראה אפה יי. כתיב הנה עין יי אל יראיו. וכתיב עיני יי המה משוטטים בכל הארץ. וכו' עיני יי אל יראיו עינא דלעילא. לא זכו עיני יי המה משוטטות עינא דלתמא. דתניא מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא. מפני שזכה לאשתגחא בעינא טבא עלאה דהא הוא דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. אמאי הוא בן פורת עלי עין. פלומר על סבת עין דאישתגח ביה. וכתיב טוב עין הוא יבורך. מ"ט פי נתן מלחמו לליל. מ"ט אקרי חד. פ"ח בעינין דתפאה אית עינא. ימינא ואית עינא דשמאלא. ואינן תרי בתרי נזני אכל לית עינא שמאלא. ותרוהו בדרגא חד סלקי וכלא ימינא. ובגיני כך עינא חד ולא תרין. ותאנא עינא דא דהוא עינא דאשגחא. פקוחא תדיר. חייבא תדיר. וחדא תדיר. דלא הוי חבי לתמא. דכלילן בסומקא ובאובמא ובחנרא בתלת נזני. ולא הוי תדיר פקוחא. דלית גבהא סוטרא על עינא. ועל דא כתיב עורה למה תישן יי. פקח יי עיניך. פד אתפקח. אית למאן דאתפקח לטב. ולמאן דלא אתפקח לטב. וי למאן דאתפקח ועינא אתערב בסומקא וסומקא אתחזי לקבליה ומכסייא עינא. מאן ישתויב מניה. אכל עתיק יומין טבא דעינא חור בגו חור וחור דכליל כל חורי. זכאה חולקיה למאן דישגח עלויה. חד חור מניה. ועל דא ודאי כתיב טוב עין הוא יבורך. וכתיב בית יעקב לכו ונלכה באור יי. תאנא שמא דעתיקא סתים מפלא ולא מתפרש באורייתא בר מן אתר חד דאומי זעיר אנפין לאברהם דכתיב כי לשבעתי נאם יי. נאם דזעיר אנפין וכתיב כך יברך ישראל. ושואל דלעילא. וכתיב ישראל אשר בך אתפאר לישראל קאמר דא. ותנין עתיק יומין אמרו. ודאי ודאי שפיר. פמא כתיב חוה הוית עד די בורסון רמיו ועתיק יומין יתיב בורסון רמיו מאן הוא. אמר לרבי יהודה קום בקיימך ואתקון בורסייא דא. אמר רבי יהודה כתיב בורסיה שביבין די גור. ועתיק יומין יתיב על האי בורסייא. מאי טעמא דתניא אי עתיק יומין לא יתיב על האי בורסייא. לא יכיל לאתקמא עלמא מקמי ההוא בורסייא. פד יתיב עתיק יומין עליה אתכפוא ההוא בורסייא. ומאן דרכיב שליט. בעידנא דנטיל מהאי בורסייא ותיב על בורסייא אחרא. בורסייא קדמארה רמיו. דלא שלטא אלא איהו דרכיב ביה עתיק יומין. אמר ר"ש לרבי יהודה יסתקן ארחד וימי פד מעתיק יומין ותא חזי

ליל שבועות

פתיב אני יי ראשון ואת אחרונים אני הוא. פלא הוא והוא סתים חבל סטרוי :

חוטמא תאנא בחוטמא אשתמודע פרוצופא ותא תני מר בין עתיקא לזעיר אנפין. דא טאריה דחוטמא מחד נוקבא חיון. ומחד נוקבא חיון דחיון. האי חוטמא. הוא פרוצופא דביה נשיב רוחא דחיו לזעיר אנפין. וקרינו ליה סליחה. והיא נחת רוח אתפסותא דרוחא דנפיק מאיגון נוקבי. חד רוחא נפיק לזעיר אנפין לאתערא ליה בגנתא דערן. וחד רוחא דחיו דביה זמן לאתערא לזמנא לבריה דוד למנדע חכמתא. ומתהוא נוקבא אתער ונפיק רוחא ממוחא סתימא. וזמן לאשראה על מלכא משיחא דכתיב ונחה עליו רוח יי. רוח חכמה ובינה. רוח עצה ונבונה. רוח דעת ויראת יי. הא דכא ארבע רוחין. וקא רוחא חדא אמרינו. אמאי תלת. קום רבי יוסי בקימך. קום רבי יוסי ואמר. ביזמוי דמלכא משיחא לא יימרן חד לחד אליף לי חכמתא. דכתיב ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגומר פי כלם ידעו אותי למקמנם ועד גדולם. ובההוא זמנא יתער עתיק יומין רוחא דנפיק ממוחא סתימא דכלא. וכד ישלוח דא. כל רוחין דלתמא יתערין עמיה. ומאן אינון. אינון פתיון קדישין וזעיר אנפין. ואינון שיתא רוחין דאינון תלת רוחין דכלילן תלת אחרנין. דכתיב רוח חכמה ובינה. רוח עצה ונבונה. רוח דעת ויראת יי. דתנינו פתיב וישב שלמה על כסא יי. יכתיב שש מעלות לכסא. ומלכא משיחא זמן למיתב בשבעה. שיתא אינון. ורוחא דעתיק יומין יעליהו הא שבעה כמה דאתמר. אמר ליה רבי שמעון רוחך ינוח לעלמא דאת. תא תני כתיב כה אמר יי מארבע רוחות פואי הרח וגומר. וכי ארבע רוחי עלמא מאי עבדי חכא. אלא ארבע רוחין יתערין. תלת אינון. ורוחא דעתיקא סתימא ארבע ודכי הוו. דכד יפוק דא נפקין עמיה תלתא דכלילן פגו תלתא אחרנין. וזמן קודשא ברוך הוא לאפקא חד רוחא דכליל מכלהו. דכתיב מארבע רוחות באי הרוח. ארבע רוחות באי לא פתיב פאן אלא מארבע רוחות באי. וביזמוי דמלכא משיחא לא יצטרכו למילף חד לחד. דהא רוחא דילהון דכליל מכל רוחין ודיע פלא. חכמה ובינה עצה ונבונה דעת ויראת יי. משום דאיהו רוחא דכלילא מכל רוחי. בגין כך כתיב מארבע רוחות דאינון ארבע דכלילן בשבעה דרגין עילאין דאמרן. ותאנא דכלהו כלילן בהאי רוחא דעתיקא דעתיקין דנפיק ממוחא סתימא דנוקבא דחוטמא. ותא חיו מה בין חוטמא לחוטמא. חוטמא דעתיק יומין חיון מכל סטרוי. חוטמא דזעיר אנפין. פתיב עלה עשן באפו ואש מפיו האכל וגומר. עלה עשן באפו ומההוא עשן דליק נור. בד סליק תנא לכתר נחלים בערו ממנו מהו. ממנו מאותו עשן מההוא חוטמא מההוא אשא. תאנא בד הוה רב המנונא סבא בעי לצלצה צלותיה אמר לבעל החוטם אני מתפלל. לבעל החוטם אני מתחנן. והיינו דכתיב ותהלתי אחסד לך. האי קרא לעתיק יומין אמרו. תאנא ארבע דחוטמא תלת מאה וחמשה ושבעין עלמין אתמלון מן ההוא חוטמא. וכלהו מתדבקין בזעיר אנפין האי תשפחמא דחוטמא דחוטמא הוא. וכל תקוני דעתיק יומין. אתחזון ולא אתחזון

ליל שבועות

אתחזון למארי מדין ולא אתחזון לכלא: פתח רבי שמעון ואמר וי מאן דאויש ידוי דדיקנא יקרא עלאה דסבא קדישא שמירא סתימא דכלא. דיקנא דהוא תשפחמא. דיקנא דסתים ויקר מכל תקוני. דיקנא דלא ידעין עילאין ותמאין. דיקנא דהיא תשפחמא דכל תשפחין. דיקנא דלא הוה בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשעריו עד טבורא דלפא. חורא כמלגא יקרא דיקרין שמירא דטמירין. מהימנותא דמהימנותא דכלא. זאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכלא. נפיק מאדנוי ונחית סוחרניה דפומא קדישא. ונחית וסליק ורפי בתקרובתא דבוסמא טבא חורא ויקרא ונחית בשקולא ורפי עד טבורא. הוא דיקנא יקרא מהימנא שלימא דגנדין ביה תלת עשר נביעין מפרעין דמשח רבות טבא. בתלת עשר תקונין מתתקנא :

תקונא קדמאה. מתתקן שערא מלעילא ושארי מההוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקוניו לעילא מאדנוי. ונחית מקמי פתחא דאדנין בחד חוטא בשקולא טבא עד רישא דפומא :

תקונא תנינא. מתתקן שערא מרישא דפומא. וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל :

תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחורת חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד ארחה. ושערא אתפסק בההוא ארחה ומלא מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים סוחרניה דההוא ארחה :

תקונא רביעאה. מתתקן שערא ונחית תחות פומא מרישא תדא לרישא תדא בתקונא שלים :

תקונא חמישאה. תחות פומא נפיק ארחה אחרא בשקולא דארחה דלעילא ואלין תרין ארחין רשימין על פומא מפאן ומפאן :

תקונא שתיתאה. מתתקן שערא וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא ורפי תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא דארחה תמאה דפומא :

תקונא שביעאה. פסיק שערא ואתחזון תרין תפוחין בתקרובתא דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזי. כגיניהון אתקנים עלמא. תדא הוא דכתיב באור פני מלך חיים :

תקונא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרני דדיקנא. ומלון בשקולא עד טבורא :

תקונא תשיעאה. מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתלון בשקולא. ולא נפקי דא מן דא :

תקונא עשיראה. נחתין שערי תחות דיקנא ורפין בגרונא תחות דיקנא :

תקונא חד סר. דלא נפקין נימא מן נימא ומתשערן בשיעורא שלים :

תקונא תריסר. דלא תלון שערי על פומא ופומא אתפני מכל סטרוי ויאן שערי סחור סחור ליה :

תקונא תליסר. דתלון שערי בתחות דיקנא מפאן ומפאן ביקרא יאה ביקרא

שפירא מחפין עד שבורא. לא אתחזי מכל אנפי תקרובתא דבוסקא. פד אינון
תפוחין שפירין חרין דמפקין חזין לעלמא. ומחזין חידו לזעיר אנפין. בתליסר
תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מפועין דמשח רבות. ונגדין לכל אינון
דקתא. ונתרין ביהוה משחא. ומשיחין מהוה משחא דבתליסר תקונין אלין.
בתליסר תקונין אלין. אתרשים דיקנא וקירא סתימא דכלא דעתיק דעתיקין.
מפרי תפוחין שפירין דאנפין. נהירין אנפין דזעיר אנפין וכל חור וחזיר ושושן
דאשתבחן לתתא. נהירין ומתלהטין מהוה נהורא דלעילא. תקונין תליסר
אינון אשתבחן דיקנא. ובשלימות דיקנא בתקונין. אתקרי בר גש נאמן. דכל
דחמי דיקניה תלי ביה מהימנותא:

תאנא בצניעותא דספרא. תליסר תקונין אלין דתלין דיקנא וקירא בשביעא
משפתי בעלמא. ומתפתחי בתליסר תרעי דרחמי. ומאן דאזיש דיה
לאומא. פמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי באריד אנפין. בזעיר אנפין
בכמה. אמר לרפי יצחק קום בקימך. וסלסל בסלסלא דתקנא דמלכא קדישא
היצד יתקנון. קם רפי יצחק פתח ואמר. מי אל במוך נושא עון וגומר. ישוב
ידחמנו וגומר. תתן אמרת לעקב וגומר. תאנא תליסר מכילן אתחזון דכא
דכלהו נפקין מתליסר מפועין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא. עתיקא
דעתיקין. טמירא דטמירין. תנא תקנא דדיקנא טמיר וסתים. טמיר ולא טמיר.
סתים ולא סתים. בתקונין ידיע ולא ידיע:

תקנא קדמא. הא תנין דכל שערא ושערא וכל נימא ונימא לא מתדבקא
לחברתה. ושארין נימין דדיקנא לאתקנא מתקנא דשער רישא. דכא
אירא לאסתכלא. אי כל נימין דשער רישא ונימין דדיקנא וקירא עלאה ביה.
נימא אתפללו. אמאי אלין אריבין ואלין לא אריבין. אמאי נימין דדיקנא לא
אריבין כולי דהוי וקשין. ואלין דרישא לא קשין אלא שעעין. אלא פד נימין
שקילן דרישא ודיקנא. דרישא אריבין על בתפין למיגד מרישא דזעיר אנפין
מהוה משיחא דמוחא למוחא דיליה. ובגניי בך לא הוה קשין. ועל דא אתחזון
למחני רביבי. תאנא מאי דכתוב חכמות בהוין תרגה. ולבסוף כתיב ברחובות
תתן קולה. דאי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. אלא חכמות
בהוין תרגה. פד נגיד ממוחא סתימא דאריד אנפין למוחא דזעיר אנפין באינון
נימין. פאלו מתחבראן לבר תרין מוחין ואתעביד חד מוחא. בגין דלית קימא
למוחא תפאח אלא בקימא דמוחא עלאה וכד נגיד מוחא לוחא. כתיב תתן
קולה חד. ובגין דנגיד ממוחא למוחא באינון נימין. אינון לא אשתבחן קשישין.
מאי טעמא. משום דאי אשתבחן קשישין. לא נגיד חכמתא למוחא בהוין.
בגניי בך לירי חכמתא נפקא מבר גש דאיהו קשישא ומארי דרנא דכתיב
דברי חכמים בנחת נשמעים. ומחכא אויליפנא מאן דשערו דרישיה קשישין.
לא חכמתא מתישבא עמיה. ועל דא אינון אריבין למיתי תושלתא ללכא. מאי
ללכא. למיעל על חוטא דשררה דמתשקן מן מוחא. ובגין דא לא תלי שערא
דרישא על שערא דדיקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על אודנין לאחורין ולא
תלי על דיקנא. משום דלא אצטריך דאתערבא אלין באילין. דכלהו מתפרשין

באחוריה. תאנא כלהו שערי בין דרישא בין דדיקנא כלהו חורין כתלנא
ותאנא אינהו דדיקנא קשישאי כלהו. מאי טעמא. משום דאינון תקיפא דתקיפין
לאחסינו אינון תלת עשר מכילן מעתיק דעתיקין. ונהי מכילן מקמי אודני
שרין. ונהי מכילן סתימן אינון. דלא יתערבון באחורין. ואי תימא דלית אחורין
כותיהו לא. דתניא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל במוך חד.
נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד
אפו חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבעה. יבבול עונותינו
תמניא. ותשליך במצולות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמרת לעקב עשרה.
חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר. מימי קדם תליסר.
לקביל דא אל רחום ורחון וגומר ואינון לתתא. ואי תימא משה איך לא אמר
אלין עלאין. אלא משה לא אצטריך אלא לאתר דדינא אשתבח. ובאתר דדינא
אשתבח לא בעי הכי למימר. ומשה לא אמר אלא בעידנא דישראל חאבו
דינא הוה תלוא. ובגניי בך לא אמר משה אלא באתר דדינא אשתבח. אכל
דהאי אתר סדורא דשבתא דעתיק יומין מסדר גביאה. ואינון תליסר תקונין
דיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין. תקיפין לתברא ולצבאי פל גזרי דנין.
מאן חמי דיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין דלא אכסיף מניה ובגין בך פל
שערי קשישין ותקיפין בתקונין ואי תימא אי הכי הא שערי דלתתא אינון
אוכמי אמאי לא הוה דא פדא. דתניא כתיב קוצותיו תפללים שחורות בעורב.
וכתיב ושער ראשיה בעמר נקא. לא קשישא הא דיקנא עלאה. הא
דיקנא תפאח. ועל דא פד אתיהיבת אורייתא לישראל אתיהיבת
באש שחורה על גבי אש לבנה. ועקרא דמלה משום דהני שערי
מפוחא אשתבחן לאתמשכא למוחא דלתתא. ואינון לעילא מן דיקנא. דיקנא
בלחודי הוא. וכל תקונין בלחודיהו אשתבחן. דיקנא בלחודי ושערי
בלחודיהו:

תקנא קדמא. תקנא דשארין מרישא דשערי דרישא. ותאנא כל תקוני דיקנא
לא אשתבחן. אלא ממוחא דרישא והכא לא פריש הכי. דהא לא הוי
אלא תקנא דא דנחית מן רישא דשערי דרישא והכי אשתבח. ומחא דיקנא
אשתמודע פל מה דהוי ברישא דאלף עלמין דחתימין בעקא דדביא. עקא
דכליל פל עקין. ארחה דכל שערא דנחית מקמי אודני. לא הוי אריבא. ולא
אתדבק דא ברא. ולא נחתי. אלין שערין מפד נגדין אתמשכן ותלין. ושירותא
דתקנא קדמא. תלתין וחד קוצי שקילן אתמשכן עד רישא דפומא ותלת
מאך ותשעין נימין אשתבחן בכל קוצא וקוצא. תלתין וחד קוצי שקילין דהו
בתקנא קדמא. תקיפין לאכפניא לתתא בהושבן אל. מהו אל. תקיף יכול.
ובכל קוצא וקוצא מתפרשין תלתין וחד עלמין תקיפין. שלטין לאתעניא
תלתין וחד בראי סטר ותלתין וחד בראי סטר. וכל עלמא ועלמא מניה. מתפרש
לאלף עלמין דכסיפין לעדונא רבא. וכלא סתים ברישא דדיקנא דכליל תקיפא
ובלילן בראי אל. ועם פל דא האי אל אתכפניא לרחמי. דרחמי דעתיק יומין
אתפלל ואתפשט ביה. אמאי עד פומא. משום דכתיב דינא יתיב וספרין פתיהו

מאי דניא יתיב. יתיב לאתריה דלא שלשא. הוה הוא דכתיב פלא יועץ אל
דבור. אל דהוא גבור. ואתפסם בדיוקנא קדישא דעתיק יומין. ורזא דכתיב מי
אל פמוך בעתיק יומין אתמר בתקונא דקמא דדיקנא קדישא עלאה:

עלמא דקמא דנפיק מתקונא דקמא. שליט ונחית וסליק לאלף אלפין
ורבוא רבין מארי תריסין. ומניה מתאחדין בקסטא בעוקא רבא:

עלמא תנינא דנפיק מהאי תקונא. שליט ונפיק. ונחית וסליק לשבעה וחמשי
אקף ברין מארי דרבא. ומתאחדן מניה לאכפא קקודלא בהזירא:

עלמא תליתאה דנפיק מהאי תקונא. שליט ונחית וסליק לשפא ותשעין אלפין
מארי דיללח. ומתאחדן מניה כבוסיטא לקויסירא. ומהאי תקונא
מתכפון בלהו ומתכסמן פמריא דדמעין דמתכסמן בפא רבא. מאן חמי
תקונא דא דדיקנא קדישא עלאה יקרא דלא אכסיף מניה. מאן חמי טמירותא
דקוצין דשערי דתלון מהאי סבא יתיב בעטרא דעטרין. עטרין דכל עטרין.
עטרין דלא אתקללו בעטרין. עטרין דלא כשאר עטרין. עטרין דעטרין דלתמא
מתאחדן מנהון. ובגין כך הני תקונין. אינון תקונין דלתמא מנהון מתאחדן
תקוני דאתתקו דאצטרין לאתברכא מאן דבעי ברבא. דכל תקונין דאתתקו.
בקהלון ברבאן משתפחין. ואתעביד מי דאתעביד פלא כליל בהני תקונין.
פלא זקפן לקבלי תקונין דמלבא תקופא עתיקא סתימא דכלא. וכלאו אתפסמן
מתקונין אליו פאנא אי עתיק דעתיקו קדישא דקדישין לא אתתקו באלין
תקונין. לא אשתכחו עלאין ותמאין. וכלא הוי. פלא הוי. ותניא עד כמה זהירין
אליו תקוני דדיקנא. עד תליסר. וכל זמנא דתליסר. אליו משתפחין זהירין
אליו דלתמא. וכלא בהשפנא דאילו תליסר. אשתכח דיקנא דמלבא עתיקא
יקרא מפלא. כלא בחד איהו טמירא ויקרא. ובגין דאיהו יקרא וטמירא מפלא.
לא אדפר ביה באתר דאורייתא ולא אתגליא. ומה דיקנא אתגליא. דיקנא דבהנא
רבא בתמניא תקונין אתתקו. ובגין כך תמניא תקונין לכהנא רבא פד משחא
נחית על דיקניה. הוה הוא דכתיב פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן
וגומר. ומנא לן דכתיב שבת אחים גם יחד. גם לרבות בהן גדול דלתמא.
דכל זמנא דבהנא רבא דלתמא משמש בכהנא רבא. פביכול בהן גדול
דלעילא משמש בכהנא רבא. דא חד תקונא חד דדיקנא דעתיק סתימא דכלא
אמר ליה רבי שמעון. יאות אנת רבי יצחק למחמי ביקרא דתקוני דדיקנא וסבר
אפי דעתיק יומין עתיקא דעתיקין. ופאה חולקו ופאה חולקי עמכון בעלמא
דאחי:

תקונא תנינא. מתתקן שערא מרישא דפומא עד רישא אחרא דפומא בתקונא
שקיל. קום רבי חזקיה וקאים בקיימד. ואוקיר יקרא דתקונא דא דדיקנא
קדישא. קום רבי חזקיה שארי ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו. מי גרם שאני
לדודי משום דעלי תשוקתו. מסתכל הוינא וארו חמית נהורא יקרא דבוצינא
עלאה. נהיר וסליק לתלת מאה וחמשא ועשרין עיבר. וחד השוד מנה אתפסו

בההוא נהורא. כמאן דאתפסו בההוא נהורא עמיקא דמימז מתפלגין ונהירין
ונגדין לכל עיבר משה עלוי. וסליק ההוא נהורא בשפתא דימא עלאה עמיקא.
דכל פתחין שבין וקריין בההוא פתחא אתפתחן. אנא שאיל מהם פשרא דחמית.
פתחו ואמרו נושא עון חמיתא. אמר דא הוא תקונא תנינא. יתיב אמר רבי
שמעון האי דנא אתקשר עלמא. בריך אנת רבי חזקיה לעתיקא דעתיקין. אמר
רבי שמעון בלהו בוצינא חבירין דאתין בהאי עזרא קדישא. אסהדנא עלי שמיא
עלאין דעלאין וארעא קדישא עלאה דעלאה. דאנא חמי השתא. מה דלא חמא
פר גש. מימא דסליק משה זמנא תנינא לטורא דסיני. דאנא חמינא אנפאי
נהירין בנהורא דשמשא תקיפא. דומין למיפק באסתותא לעלמא. דכתיב וזרח
לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפי. ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין
ומשה לא ידע ולא אסתפל. הוה הוא דכתיב ומשה לא ידע פי קרן עור פניו
ועוד דאנא חמי בעיני תליסר מכילן גליפין קמאי ונהירין כבה צינין. וכד אתפרש
כל חד מניהו מפומיכון. אסתלק ואתתקו. ואתעשר ואתעשר בטמירותא דתקוני
דיקנא. וכל אחרנין אשתארן. ובגין כך חד מתפרש בפומיכו. נהיר ואתעשר
ותיב כמלבא בגו חיליה. וכד אסתים לאתפרשא. סליק ואתעשר בעיטרא
קדישא. ואתתקו. ואתעשר ותיב בתקוני דדיקנא קדישא. ובגין כך חד נחד.
אזרחו חבירין קדישין. דהא בקיימא דא לא ידענא דיימי מלבא משיחא. קום
רבי חזקיה תנינא. ואוקיר תקונא תליתאה דדיקנא קדישא. תנא עד לא קום
רבי חזקיה. קלא נפק ואמר. אין מלאך אחד עושה שתי שליחויות. אתריגיש
רבי שמעון ואמר. ודאי כל חד וחד באתריה. ואנא רבי אלעזר ברי רבי אבא
אשתלים שלימתא עלאה. קום רבי חייא. קום רבי חייא פתח ואמר. ואומר
אחה יי אלהים הנה לא ידעתי דבר פי נער אנכי. וכי ימרה לא הוה ידע
למלא. והא פפה מלולין נפקו מפומי עד לא אמר דא. והוא אמר מלה
דכיבא דכתיב הנה לא ידעתי דבר. אלא חס ושלום דאיהו אמר על דא. אלא
הכי תאנא מה בין דבור לאמירה. אמירה הוא דלא בעי לארמא קלא. דבור
בעי לארמא קלא ולאכרזא מלין. דכתיב וידבר אלהים את כל הדברים האלה
לאמר. ותאנא כל עלמא שמעו דהוה דבור. וכל עלמא אודעונו. ובגין כך
פתיב וידבר ולא כתיב ויאמר. אוף הכא כתיב הנה לא ידעתי דבר. לאכרזא
מלה ולאוכהא ברוח קדישא לעלמא. אי הכי הא כתיב וידבר יי אל משה
לאמר אלא מאן הוא גביאה עדיה פמשה דלא זכה בר גש פותיה. דהוא שמע
דבור בהכרות. ולא דחיל ולא אודעונו. ושאר גביאים אודעונו אפילו באמירה
ודחילו בדחילה. ותאנא תקונא דקמא דדיקנא ותנינא לאתבא לתליתאה.
דכתיב הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ותא חזי דתרין תקונין
קדמאין למיתי לתליתאה הוא דהו:

תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחות חושמא מתחות תרין נקבין. נפיק חד
ארחא. ושערא אתפסק בההוא ארחא. אמאי אתפסק משום דהאי
ארחא אתתקו לאעברא ביה. ובגין כך יתיב תחות נוקבי חושמא האי ארחא.
ושערא לא אתרבי בהאי ארחא. משום דכתיב ועובר על פשע. למיחב אעברא

עד פומא קדישא דיימא סלחמי. תאנא במה ערקיסאות מחפאן להווא פומא. ולא אתגלי לחד מניה. דהא אסתלק ואתעטר ידיע ולא ידיע. תאנא בצניעותא דספרא מהו דכתיב פשע. וכו עובר. לא וכו פשע. האי בזעיר אנפין. מאי בין האי להאי. בזעיר אנפין. בד נחית הווא ארחא מתחות נוקבי חוטמו. כתיב ויחר אף יי כס וילך. מאי וילך. דנפיק רוחא דרגזא מאינון נוקבי. ומאן דאשבח קמיה אויל ולא אשתבח. דהא הוא דכתיב פי רוח יי נשכה בו. בארץ אנפין. כתיב ועובר על פשע. וכתיב ורוח עברה ויטהרו. ותאנא הכא כתיב עובר על פשע ביהווא ארחא. דתם ועבר יי לנגוף את מצרים. זפאה חולקיה דמאן דזכי להאי. דהא הוא תקונא תליתאה דדיקנא יקירא קדישא עלאה עתיקא דעתיקי. אמר רבי שמעון ודאי קדשא בריך הוא יסגי לאושבא לך ויחדי לאננא עלך. ותאנא מאי דכתיב שוש איש ביי בעתיק יומין אתמר. דהא הוא קדוהא דכלא. תאנא בשעתא דאתגלי האי ארחא דדיקנא דעתיק יומין. בלהו מארי דיבבא ויללה ומאריהון דדינא סתימין ושתמין. ולית דיפתח פטרך לאבשא משום דהאי ארחא אתגליא לתקנא. ומדאי. מאן דאחיד ואחיד לשתקאה. להאי ארחא רשים. דהוא סימנא דעתיקא קדישא:

תקונא רביעאה. מתתקן שערא תחות פומא מרישא דהא לרישא דהא. דהא הוא דכתיב לשארית נחלתו. כמא דאת אמר ונשאר הפלד בעד השארית הנמצאה. הנמצאה ממש. שארית. דכתיב שארית ישראל לא יעשו עולה:

תקונא חמישאה. נפיק ארחא אחרא מתחות פומא. דהא הוא דכתיב לא החזיק לעד אפוי. קום רבי יוסי. קום רבי יוסי פתח ואמר. אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו. אשרי העם שפכה לו. מהו שפכה לו. כמא דאת אמר ותמת המלך שפכה. שכיד מרוגזיה. דבר אחר שכיד ברוגזיה. דהא הוא דכתיב ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג. דהא הוא דינא דדיני. אשרי העם שיי אלהיו. רחמי דרחמי. דבר אחר שפכה. שמא דכליל כל שמחין. וקדשא בריך הוא מעבר רוגזיה ואנח ביה לזעיר אנפין ומעביר על כל אינון דלבר. דתנא ארחא עלאה דדיקנא קדישא. דאיהו נחית תחות נוקבי דחושמא דעתיקא דהאי ארחא דלתפא. שקילן אינון בפלא. דא לעילא ודא לתפא. לעילא עובר על פשע. לתפא לא החזיק לעד אפוי. ותנינן לא החזיק. דלא אית אתר למיתב. כמה דלעילא יהיב אתרא לאעברא. כד לתפא יהיב אתרא לאעברא תנא בכל אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא ארחא אתגליא. טב לכלהו דלתפא דהא אתחזי עיטא למעבד טב לפלא. מאן דסתים ולא אתגלייא לית עיטא ולית מאן דידע ליה אלא הוא בלחודוי. כמה דעדן עגאה לית הידע ליה אלא הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי כתיב מה גדלו מעשיך יי מאד עמקי מחשבותיך אמר רבי שמעון יתתקנן עובדך לעלמא דאתי מעם עתיקא דעתיקין:

תקונא שיתיתאה. מתתקן שערא וסליק מלרע לעילא. וחיפי מקרובתא דבוסקא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא דארחא תפאה דפומא. קום רבי ייסא ואתקין תקונא דא. קום רבי ייסא פתח ואמר.

וחסדי מאתך לא ימוש. וכתיב ובחסד עולם רחמתיך. הני קראי קשין אהדדי ולא אקשו. דתנינן אית חסד ואית חסד. אית חסד דלנו. ואית חסד דלבר. חסד דלנו. הא דאמרן דעתיקא דעתיקין. והוא סתים בסטרא דא דדיקנא דאקרי פאת הוקן. ולא בעי בר נש לתפלא האי סטרא משום האי חסד דלנו דעתיק יומין. ובגין כד כפחן דלתפא כתיב ביה. לא יקררו קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגחרו. מאי שעמא. בגין דלא לתפלא ארחוי דחסד דעתיקא. דכחן מסטרא דא קא אתי. ותאנא בצניעותא דספרא. ככלא אצטריך חסד לאתבר פאה ולמכני. וקא לקמטא ליה. ולא לאשתפאה מעלמא. והאי דכתיב וחסדי מאתך לא ימוש. חסד דעתיק יומין. ובחסד עולם. חסד דאקרי חסד עולם. והאי הוא אתרא דזעיר אנפין. דכתיב אמרתי עולם חסד יבנה. והאי חסד דעתיק דעתיקין הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט לאו בתי גופא אתמר. אלא בתי דגשמתא ובגין כד כתיב פי חפץ חסד הוא. דא הוא תקונא שיתיתאה דדיקנא יקירא דעתיק דעתיקי:

תקונא שביעאה. פסיק שערא ואתחזן תרין תפוחין בתקרבתא דבוסקא שפירן ויאן למחזי. פתח רבי שמעון ואמר בתפוחי בעצי היער וגומר. מדה תפוח זה כליל בתלת גוונני. כד קודשא בריך הוא תרין תפוחין כליל שיתא גוונני. ותרין תפוחין אליו דאינון תקונא שביעאה אינון כללא דכל שיתא תקונין דאמינא. ובגניחון אתקום באור פני מלך חיים. ותאנא מהני תפוחין נפקין חזין לעלמא ומחזין חירו לזעיר אנפין. כתיב יאר יי פניו אליך. וכתיב באור פני מלך חיים. באור פני מלך. אליו אינון תרין תפוחין דתקרבתא דבוסקא דאמינא. יאר יי פניו אליך. פנים דלבר. דכד נהרן מתברך עלמא. ותאנא כל זמן דהני בוציני דלבר נהירין. כל עלמא מתברך. וקא אשתבח רוגזא בעלמא. ומה אי הני דלבר כד. תרין תפוחין דנהרין דידרא דהדאן דידרא על אחת במה ובמה. תנא כד אתגליין תרין תפוחין אליו. אתחזי זעיר אנפין בתדווא. וכל אינון בוציני דלתפא בתדווא. וכל אינון דלתפא נהרין. וכל עלמין חדאן ושלימין מפל שדימווא. וכד עקמין חדאן ונהרין. וכל מיבו לא פסיק. כלהו אתמלין בשעתא דהא. כלהו חדאן בשעתא דהא. הא חזי פנים דלבר. אית זמן דנהרין ואית זמן דלא נהרין. ובגין כד כתיב יאר יי פניו אליך. יאר פניו אתנו סלה. מפלל דהא הני תדירא אלא כד אתגלין תפוחין דלעילא. תאנא אליו תפוחין דסתימין נהרין ונהרין תדירא. ומתקן נהרין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיתא תקונין קדמאין דדיקנא ביה כליין. דהא הוא דכתיב ישוב ורחמני ישוב. מפלל דזמנין סמירין וזמנין אתגלין. הכא הוא ישוב ורחמני. ובהאי דלתפא הוא ואמת. דא הוא תקונא שביעאה דכליל שיתא. בתרין תפוחין דעתיקא דעתיקין:

תקונא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרניה דדיקנא ותקן בשקוקא עד טבורא. קום אלעזר ברי אתקין תקונא דא קום רבי אלעזר ברייה פתח ואמר. הפל תלוי במזל ואפילו ספר מורה שפכיכל. מלה דא אוקימנא בספרא דצניעותא. ותכא אית לאסתפללא. וכי הפל תלוי במזל. ותנינן ספר

ליל שבועות

הזרחה קדש ונתתו קדש. וכתוב וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש.
הא תלת אינון. וספר תורה לקבליהון. נתתו קדש. ונתתו קדש והוא
קדוש. ונתתו קדש בשלש קדושות. בשלש מעלות. בנמים
שלשה. ושכינה בשלש. לוחות. וארון והיכל. והכל בספר תורה פלייא.
ואהו פלייא במזל. וכתוב ומאותות השמים אל תחתו. מאן דאיהו בקדושות
הללו. קדו תריא במזל. אלא הכי אוקימנא בספרא דצניעותא. האי חוטא
יקרא קדישא דכל שערי דיקנא תלין ביה. אתקרי מזל. מאי טעמא משום
דכל קדשי קדשין דקדושיא בהאי מזל תלין. וספר תורה אף על גב דאיהו
קדוש. לא חל עליה עשר קדושין עד דעייל דחיב. פניו דעייל להיכל אתקרי
קדוש בעשר קדושות. בגוונא דלעילא דלא אתקרי היכל אלא פד אתחברן
עשר קדושות. ותנא הפל תלוי במזל. דאיהו האי חוטא יקרא קדישא דכל
שערין תלין ביה. אמאי אתקרי מזל. משום דמניה תלין מזלי. ומזלי מניה
עלאין ותפאין. ובגין כך איהו תלוי. וביה תלין כל מלי דעלמא עלאין ותפאין.
ואפילו ספר תורה שבהיכל דמתעשר בעשר קדושות. לא נפיק מקלליה עם
שאר קדושין. וכלהו תליין בהאי. ומאן דחמי להאי תקונא. אתחברן חוביהון
מקמיה ומתפפין. הך הוא דכתיב יכפוש עונותינו. אמר ליה רבי שמעון.

ברוך ברי לקדשא דקדושין עתיק מפלא.
תקונא תשיעאה. מתערבין שערי עם אינון שערי דתלין. ולא נפקין דא מן
קום רבי אבא. קום רבי אבא. קום רבי אבא ואמר אלין שערי דמתערבין עם
דמלון דאקרון מצולות ים. משום דנפקי ממותרי מוחא. ומקאי אתרא רמיו כר
מארי דתבעין חובי דבני נשא ומתפפין. אמר רבי שמעון בריך תהא לעתיק
ימין:

תקונא עשיראה. נתתין שערי תחות דיקנא. ותפין בגוונא תחות דיקנא. קום
רבי יהודה. קום רבי יהודה פתח ואמר. ובאו במערות צורים ובמחלות
עפר מפני פחד יי וגומר. מפני פחד יי. הא אתידע דמאן דאיהו לכר. פחד
יי אתקרי. ומסדר גאונו. אינון שערי תחות דיקנא. ואתקרון חדר גאונו. תרי
תקונא עשיראה. תפן אמת ליעקב:

ותקונא חד סר. דלא נפקי נימא מן נימא חסד לאברדם:

תקונא דתריסר. דלא תלין שערי על פומא. ופומא אתפניי מכל סטרין. גאון
שערי סחור סחור ליה. בגין דלא אשתכח טרוחיה במה דאצטרך.
טרחיהא במאי קא מיירי. דינא באתר דינא טרוחיהא אשתכח. וכי שערי
דיקנא טרחה אינון או דינא אינון. והא פלא רחמי אתחזון. אלא דלא אתשרח
בישובא דרוחא דועיר אנפין. דתנא מהאי פומא קדישא עלאה קדש קדשים
נשכא רוחא. מאי רוחא. רוחא דאיתרב ביה דמתלבש ביה זעיר אנפין.
ומקאי רוחא מתלבשין כל אינון דלתמא. ופר הווא רוחא נפיק אתפרש
לתלתין לשבעה אלף עיבר. ואחפשט כל חד בלחודוי לאתריה. וכל מאן
דאתחוי לאתלבשא מניה אתלבש. ועל דא שערין לא אשתכחו ער פומא
קדישא. משום דרוחיה נפיק ולא בעי מנה אחרא לאתערבא ביה ולקרבא

ליל שבועות

בחדיה. ודא הוא סמירותא דכלא דלא אתדבק לא לעילא ולא לתתא. והוא
סמים בסמימא דסמימין דלא אתידע. דא הוא דלא אשתקון ודא הוה ביה תקונא.
ובגין כך רוחא דנפיק לבר ומתלבשין ביה גביאי מהימי אתקרי פה יי. אבל
בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש. ולית מאן דידע רוחיה בר איהו. ובגין
כך שעריי שקיזין סוחרניה דפומא. ופומא אתפניי מכל סטרוי. ובהאי
אתריחיו אבהתנא לאתלבשא בהאי רוחא דמתפשט לכמה עיברין. באתר
דכל שערי שקילין בסוחרנוי ודא הוא תקונא קדישא עלאה דתריסר דמבאן
אשאלשלו תריסר תחומין לעילא. תריסר תחומין לתתא. תריסר תחומין
לתריסר שבטי אבהתא. הך הוא דכתיב אשר נשבעת לאבותינו:

תקונא דתליסר. תלין שערי תחות דיקנא מבאן ומבאן. ביקרא יאה וביקרא
שפירא. ותפין עד טבורא. ולא אתחזין מאנפי תקרובתא דבוסמא. פר
אינון תפוחין שפירן חורין. אמר רבי שמעון זבאה חולקיה דמאן דאשתכח
בהאי אברא קדישא עלאה דאנן ביה. זבאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי.
דאנן יתבין בקדושה עלאה. אשא עלאה אסחר לן. והא פד תקונין עלאין
דיקנא קדישא. אתתקנו ואתעטרו ואסחרו לדוכתיהו. והאי תקונא דתליסר
הוא תקונא יאה דביה אחידן פלא. כלהו מתכספין למקרא רישא לקבליה.
מניה תלין כל אינון דבועיר אנפין אחידן. מניה תלין עלאין ותפאין. וכל בגין
עלאין ותפאין בגין ביה וביה כלילן. ואיהו מזל דמתולי מניה פלא. דא
הוא תקונא שלימתא דאשלים לכל תקונין. דא אשלים לכלא:

תנא אליו תקונין אקרון ימי קדם. יומין קדמאין דקדמאי. ואינון דאשתכחו
בזעיר אנפין אקרון ימי עולם. ותנא אליו ימי קדם. כללו מתתקון
בתקונא דדיקנא דעתיקא דעתיקין סמירא דסמירין. והאי דתליסר כליל להון
כמה דאתמר. ודא יומא לא אשתכח בהדיה. אלא הוא כליל פלא. ובההוא
זמנא דאתער עתיק יומין בתקונין דלעילא. הווא אתקרי יום אחד דביה זמין
לאוקיר דיקניה. הך הוא דכתיב יום אחד הוא יודע ליי הוא בלחודוי יתיר
מפלא. הוא דכליל פלא. הוא דאתקרי בשמא ידעא. דתנין באתר דאית יום
אית לילה. דלית יום פלא לילה. ומשום דההוא זמנא זמן יאה דיקרא דיקנא.
והוא בלחודוי ישתכח. לא אתקרי לא יום ולא לילה. דלית יום אקרי אלא
מספרא דילן. ולית לילה אקרי אלא מספרא דילן. ומשום דהאי תקונא כליל
פלא. לא אתידע ולא אתחוי מניה. ומניה נגיד משחא דרבוחא לתליסר עיבר
מבועין לכל אינון דלתמא דנהרין בההוא משחא. בתליסר תקונין אליו. אשתקנא
דיקנא קדישא עלאה. ואליו תקונין דבהאי דיקנא מתתקון ונתתן לכמה עיבר
וכא אתחזו הויד מתפשטין והויד נפקין. מפלא אסתמו ומכלא אשתקרו. לית
דידע אתר להאי עתיקא בפשיטותא דילהון. כדחזן כלילן כמה דאתמר. אתידע
ולא אתידע. סמיר ולא סמיר. עליה אתקרי אני יי הוא שמי וכבודי לאחר
לא אפן. וכתוב הוא עשנו ולא אנהנו. וכתוב ועתיק יומין תיב פאתריה.
תיב ולית דינע ליה. יתיב ולא שכיח. וכתוב אודך על פי נזראות נמלאתי

וגומר:

אמר רבי שמעון לחברייא פד אהרנים פריסא דא דאמון המאן עלנא אנא
 חמינא דנחתי כל תקונין בגויה ונהירו באתר דא. וחד פרוכמא בוצינא
 דקדושא בריך הוא פריסא בארבע סמכין לארבע עיבר. סמכא חד הוא יתיב
 מתמא לעילא וחד מגרוסא בידיה. ובמגרוסא ארבע מפתחין שנינן מפל
 סטרוי. ומתאחדן פריסא ונחתי לה מעילא לתמא. וכן לסמכא תנינא ותליתא
 ורביעא. ובין סמכא לסמכא אחידן תמניסר רגלי דסמכין ומתנהרין בבוצינא
 דגליפא ביהוא פריסא. וכן לארבע עיבר. ותמינא אלין תקונין דנהרין עליה.
 וחדו מחפאן מלי דסומנא לאתעשרא ולאסתלקא כל חד באתריה. וכד הו
 מתתקנן מפומנא. כל חד וחד סליק ואתעשר ואתתקן בההוא תקונא דאתתקן
 חכא מפל פומא חד מינן ובשעתא חד מינן אתח פומא לתקנא בההוא
 תקונא. והוא תקונא דהו יתיב ומחפה למליה דנפיק מפומיכו. ובדין סלקא
 פדוכתיה ואתעשר. וכל סמכין מפאן ומפאן חדאן על דשמעין מה דלא דעו.
 וציתין לקליבו. בפיה רתיבין קיימין חכא בגיניכו. ופאין אתון לעלמא דאתי.
 דכלהו מלי דנפקי מפומיכו. בלהו מלין קדישין. מלי בשרין דלא סטאן לימינא
 ולשמאלא. וקדושא בריך הוא תדי למשמע וצית ליהני מלי עד דהוא אנמר
 דינא די לעלמא דאתי תמרון ומנא אחרא כל הני מלי קדישין. עליכו כתיב
 ותבך גינן השוב וגומר דובב שפתי ישנים. מאי דובב שפתי ישנים. דאפילו
 לעלמא דאתי מרחשין שפונתיכו אורייתא קמיה. השמא אתתקנו ואתפוננו
 דעתא למתקן תקוניו דזעיר אנפין. הוה יתקן והוה יתקבש בתקוניו. מתקוני
 עתיק יומין קדישא דקדישין טמירא דטמירין טמירא מפלא. דהשתא חובבתא
 עליכו למגור דינא קושטא יאה ושפירא. ואתתקנא כל תקונין על פורייהו.
 תקוני דזעיר אנפין מתקוני דאריך אנפין. אתתקנו ואתפשטו תקוניו מפאן
 ומפאן פחיו בר נש למשלטא ביה רחא דטמירא דכל טמירין. בגין למיתב
 על פורסיי. דכתיב ועל המור הנפסא דמות פמראה אדם עליו מלמעלה.
 פמראה אדם דכליל כל דיוקניו. פמראה אדם דכליל כל שמחו. פמראה אדם
 דביה סתימין כל עלמין עלאין ותמאין. פמראה אדם דכליל כל רזין דאתאמרו
 ואתתקנו עד דלא אברי עלמא ואף על גב דלא אתקיימו :

תאנא בצניעותא דספרא. עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקוניו. באני מלכין
 פנס מלכין ומשער מלכין ולא הוה מתקיימי. עד דדחי לון ואצנע לון
 לבתר זמנא. הךא הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ אדום
 פאתר דכל דינין מתקיימין פסון. וכלהו לא אתקיימו. עד דרישא חורא עתיקא
 דעתיקין אתתקן. פד אתתקן תקין כל תקונין דלתמא. תקין כל תקונין דעלא
 ותפאין. מפאן אוליפנא כל רישא דעמא דלא אתתקן הוא בקדמיתא. לית עמא
 מתתקנא. ואי איהו מתתקן בלהו מתתקנן. ואי איהו לא מתתקן בקדמיתא
 לא יכלין עמא לאתתקנא. מנלן מעתיק יומין. דעד לא אתתקן הוא בתקוניו.
 לא אתתקנו כל אינון דבעו לאתתקנא. וכלהו עלמין אתתקנו. הךא הוה
 דכתיב ומלוד באדום בלע בן בעור. ומלוד באדום הוא הךא הוה אחר דכל
 דינין מתקריין פסון ומליין ממסן. בלע בן בעור. מאנא הוא גזרת דינא תקיפא
 דתקיימי

דתקיימין. דבגויה מתקריין אלה אלפין מארי דיכבא ויללה. ושם עירו דנהבה
 מאי דנהבה. כלומר דין הכא. פמא דאת אמר לעלוקה שמי בנות חב חב.
 פיון דסליק לאתישבא ביה. לא קאים ולא הוה יכיל למיקם. וכלהו עלמין
 אתתקנו. מאי מעמא משום דאדם לא אתתקן. דתקונא דאדם פדיוקניה כליל
 פלא. ויכיל פלא לאתישבא ביה ובגין דתקונא דא דאדם לא אשתכח. לא
 יכירו למיקם ולא תישבא ואתבטלו. ואתבטלו סלקא דעתך. והא כלהו באדם
 אתבטלו. אלא אתבטלו ואסתלקו מההוא תקונא. עד דייתי תקונא דאדם. וכד
 אתא האי דיוקנא. אתגלפו בלהו ואתהורו לקיימא אחרא. מנהון אתבטמו
 ומנהון לא אתבטמו כלל. ואי תימא והא פתיב וימת וימת. דאתבטלו לגמרי.
 לא הכי. אלא כל מאן דנחית מנהנא קדמארה דהוה ביה. קארי ביה מיתה
 פמא דאת אמר וימת מלך מצרים. דנחת מנהנא קדמארה דהוה קם ביה. ובגין
 דאתתקן אדם. אתקרו בשמרון אתרגין ואתבטמו בקיימא ביה וקיימין בדוכתייהו.
 ובלהו אקרון בשמרון אתרגין מן קדמאין. בר הוה דכתיב ביה ושם אשתו
 מדישכאר בת מרד בת מי והב. מאי מעמא. משום דהני לא אתבטלו בשאר
 אתרגין. משום דהוה דבר ונקבא. בהאי תמרא דלא סלקא אלא דבר ונקבא.
 ובגין פד השמא דאשתכחו דבר ונקבא. לא כתיב בהו מיתה פאתרגין
 ואתקיימו. אבל לא אתישבו עד דאתתקן דיוקנא דאדם. וכיון דאתתקן דיוקנא
 דאדם. אתהורו ואתקיימו בקיימא אחרא ואתישבו :

מאנא. פד סליק פרעותא דרישא חורא למעבד יקרא ליקרניה. תקין וזמין
 ואפיק מבוצינא דקדושתא חד גיצוצא ואתפשט לתלת מאה ושבעין
 עיבר. וגיצוצא קאים. ושארין נפיק אורא דכייא ומתגלגלא לשב ביה. אתתקן
 ונפיק חד גולגלתא תקיפא. ואתפשט לארבע סטרין ובהאי אורא דכייא
 אשתאיב גיצוצא ואתאחד וכליל ביה. ביה סלקא דעתך. אלא אתמטר ביה.
 ובגין פד האי גולגלתא אתפשט בסטרוי. והאי אורא הוא טמיר דטמירין
 דעתיק יומין. פרוחא דגניו פהאי גולגלתא. אתפשטו אשא מפסור הו. ואורא
 מפסור חד. ואורא דכייא קאים עליה מהאי סטר. ואשא דכייא קאים מהאי
 סטר. מאי אשא חכא. אלא לאו הוא אשא. אבל בוצינא דא דאתכליל באורא
 דכייא. נהיר למאתן ושבעין עלמין דינא מפסורו אשתכח. ובגין דא האי
 גולגלתא אתקרי גולגלתא תקיפא. בגולגלתא דא. יתבין השעה אלפי רבוא
 עלמין דנטלין עלוי וסמכין עלוי. פהאי גולגלתא נסוף סלא מרישא חורא
 דאתמלי מגויה תדיר. ומהאי סלא דאנער מרישיה. זמינן מיתא לאתניא.
 והוא סלא דאתכליל בתרי גונין מפסורא דרישא חורא. חור פגויה דכליל
 פלהו חורוי אבל פד אתישבן פהאי רישא דזעיר אנפין. אתתני ביה סומקא.
 פהאי בדולחא דאיהו חור ואתתניא גוונא סומקא בגוונא חורא. ובגין פד
 פתיב. ורבים מישני אדמת עפר. יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לתרפות לדראון
 עולם. לחיי עולם. בגין דאתתניאו להוה חורא דאתי מפסורא דעתיק יומין
 אריבא דאנפין. לתרפות לדראון עולם. בגין דאתתניאו להוה סומקא דזעיר
 אנפין. וכלא כליל בההוא סלא. הךא הוא דכתיב פי טל אורות טלף. אורות

תריין. והוא טלא דנטיף. נטיף כל יומא לחקלא דתפתחין בגווי תרא וסומקא
האי גולגלתא אנהיר בתרי גווי להאי סטר ולהאי סטר. ומדאי אורא דכנייא
אתפשט מגולגלתא לאנפוי מאה וחסשין רבוא עלמין. ובגין כד אתקרי זעיר
אנפין. ובשעתא דאצטרדי. אתפשטו אנפוי ואריכוין ביהוה זמנא. בגין דאשנח
באנפוי דעתיקא דעתיקין ותיים לעלמא. ומדאי גולגלתא נפיק חד עיבר לכל
אינון דלתתא ויהיבין אגר אוראתא לעתיק יומין כד עלין בחושבנא תחורת
שרבישא. ולקבל דא בקע גולגלת לתתא כד עלין בחושבנא. והאי בקע
אגר אוראתא אשתכח מגיה לעתיק יומין:

בחלליה גולגלתא תלת חללין אשתכחו דשריא מוחא כהו. וקרומא דקין
תפויא עליהו אבל לא קשישא סתימא כעתיק יומין. ובגין דא האי
מוחא אתפשט ונהיר לחלתין ותריין שבילין. דא הוא דכתיב ונהיר יוצא מעון.
ותאנא בחלת חללין גולגלתא מוחא שריא מחללא חד מתבקע חד מבושא
דארבע סטרין. ונפיק מהוה מוחא דשריא כהאי חללא. חלתינ ותריין שבילין
רוחין דחכמתא:

מחללא תניינא. מתבקע ומתפשט חד מבושא אחרא. ומתפתחין חמשין
פרעין. מאלין חמשין פרעין. אתאחדן חמשין יומין באורייתא. חמשין
שבין דיובא חמשין אלף דרין דומין קודשא בריך הוא לאתבא רוחיה ליה
ולשריא ביה:

חללא חליתאה. נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין. דעתא שריא עליהו
דרי כהו. והאי חללא שרי חלליה בין האי חללא ובין האי חללא.
ואתמליין מתרין סטרין כל אינון אדרין דא הוא דכתיב ובעת חדרים ופלאו.
ואלין תלת מתפשטין ככד גופא להאי סטרא ולהאי סטרא. ובאינון אחיד כל
גופא. ואחיד כהו גופא מכל סטרו. ובכל גופא אתפשטין ואשתכחין:

תאנא בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי דשערי
אכמן. ומסתכבין דא כדא. ומתערבין דא כדא. ולית חושבנא לנימין
הכל קוצא וקוצא דאחדן ביה. דכין ומסאבן. ומכאן אתאחדן טעמי אורי תא
בדכנייא במסאבא. ככל אינון סטרין דאינון ככין. ובכד אינון סטרין דאינון
מסאבן. יתבין קוצי מסתכבין ורזקיפין. מנהון שעיעין ומנהון פקיפין. ובכל
קוצא וקוצא יתבין נימין תלין על תלין. מתלהטין ותליין פגיבר פקיפ מארי
נצח קרבין. בתקונא יאה בתקונא שפירא תקיפא. רברבין ותקיפין. דא הוא
דכתיב בחור בארזים. מתתקנין קוצין דשערי ותליין תלין על תלין מהאי סטרא
להאי סטרא על גולגלתא. דא הוא דכתיב קוצותיו תלפלים. ותאנא יתבין
תלי תלין. משום דמשיכין ממועין סגיאן דתלת רחמי מוחא. ממועין
דחללא חד גולגלתא. אתמשכן שערי במשיכותא ומתעבדין תלין. דתליין
מכמה ממועין דאתמשכן מהאי חללא. מחללא תניינא נפקי חמשין ממועין.
ואתמשכן שערי מאינון ממועין במשיכותא. ואתעבדין תלין ותליין ומתערבין
בקוצין אחרין. מחללא תליתאה נפקי אלף אלפין אדרין ואכסדראין. ואתמשכן
שערי במשיכותא מכלהו. ובגין כד אינון קוצי תלין על תלין. וכלהו משיכין

דאתמשכן מחלת חללין דמוחא גולגלתא. וכל אינון נימין וכל אינון קוצי
חללין ונפיקין לסטרא דאדרין. ובגין כד כתיב חפה אלחי אונד ושמע. ובהאי
חללין. תליין ימינא ושמאלא. נהורא וחשוכא. רחמי ודינא. וכל ימינא
ושמאלא תלי כהאי וכל בעתיקא:

בפלגותא דשערי. אתתו חד ארחא דקין דמתאחדא מהוה ארחא דעתיק
יומין. ומהוה ארחא. אתפרשן שית מאה ותליסר ארחין דאתפלגין
בארחין דמקודי דאורייתא. דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת לנוצרי פריחו
ועדותיו. תאנא בכל קוצא וקוצא מתאחדן אלף אלפין מארי דייבא ויללה
דתליין בכל קוצא וקוצא. מאינון פקיפין. ומאינון שעיעין מאריהון דמתקלא.
בגין כד אית ימינא ואית שמאלא:

מצחא גולגלתא. אשגחיתא דאשגחיתא ולא מתגלייא בר ההוא זמנא
דצריכוין חייביא לאתפקדא ודעיינא בעובדיהון. ותאנא כד אתגלייא
האי מצחא. מתערי כל מאריהון דדינא. וכל עמא בדינא אתמסר. בר ההוא
שעתא כד סליקו צלותהון דישראל לקמי עתיק יומין ובעי לרחמא על בגו.
גלי מצחא דרעוא דרעוין. ונהיר ברהאי דזעיר אנפין ואשתכיד דינא. כהאי מצחא
נפיק חד שערא דמתפשט ביה ממוחא דאפיק חמשין פרעין. וכד אתפשט
אתעביד מצחא דאשגחיתא לחייבי עלמא. לאינון דלא מתבספי בעובדיהון.
דא הוא דכתיב ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם. ותניא שערא לא
קאים כהאי אחר דמצחא. בגין דאיתגלייא לאינון דחציפין בחוביהו. ושעתא
דמתער קודשא בריך הוא לאשתמשעא עם צדיקיא. נהירן אנפוחי דעתיק יומין
באנפוי דזעיר אנפין. ומתגלייא מצחיה. ונהיר להאי מצחא. וכדין אתקרי עת
דצון. וכל שעמא ושעמא דדינא תלי והאי מצחא דזעיר אנפין אתגלייא.
אתגלייא מצחא דעתיק דעתיקין. ואשתכיד דינא ולא אתעביד. תאנא האי
מצחא אתפשט במאתן אלף סומקי דסומקי דאיתאחדן ביה וכלילן ביה. וכו'
איתגלייא מצחא דזעיר אנפין אית רשותא לכלהו לחרבא. וכד איתגלייא מצחא
דרעוא דרעוין ונהיר להאי מצחא. דין כלהו משתכחין. ותניא עשרין וארבע
בתי דינין משתכחין כהאי מצחא. וכלהו אקרוין נצח. ובאתוון רצופין הוא
מצח. ואית מצח ואית נצח דאינון נצחים. והיינו דתנן נצח נצחים. ואינון
במצחא. ומתפשטין מנהון בגופא דאתרין ידעין. תניא מאי דכתיב וגם נצח
ישראל לא ישקר ולא יפסם כי לא אדם הוא להנחם. האי רזא אוקימנא. כל
דהוא נצח דאיתפשט בגופא. זימנין דתלי על עלמא למידן. ותב ומתחרט ולא
עביד דינא אי תיבין. מאי טעמא משום דקאי כדוכמא דאקרי אדם ויכול
לאיתחרטא. אבל או באחר דאיתקרי ראש אתתו ואתגלייא הוא נצח. לא
הוא עידן ואתר לאתחרטא. מאי טעמא. משום דלא הוה מאתר דאקרי אדם.
דהא לא אתגליי פרצופא וחוטמא אלף מצחא בלחודו. ובאתר דלא אשתכח
פרצופא לא אקרי אדם. ובגין כד לא אדם הוא להנחם בנצח דבשאר תקוני
גופא:

עינוי דרישא משתניין משאר עינין. שריקותא דבגבתא דעל ריסי עינין מחד

באמתה. מלין תלין על תלין דשערי. ואינון תקונא דעל עיינין ברישא
 דמצוקא. ומתאחדן מתרתייהו שבע מאה אלפי מארי דאשגחוקא. כבסותא
 דעיינין לתמיין אלף וארבע מאה רבוא דמתאחדן בגבינין דאינהו כסותא.
 ואשגחוקא דעינא דעתיק יומין עליהו. ובשעתא דסלקין אינון כסותא. אתחני
 כמאן דאתער משנתיה. ואתפקחן עיניו ורמין לעינא פקחא. ואתסחן בחד
 חורא דעינא טבא. הךא הוא דכתיב רוחצות פחלב. מאי פחלב. כהורא
 קדמא דעינא טבא. ובההיא שעתא אשתכח אשגחוקא דרחמי. ועל דא צלי
 דוד עורה לפה הישן יי הקיצה. דיפקח עיניו ויתסחון כההיא חורא. וכל יומנא
 דעיניו לאו מתפקחן. כל מאריהון דדינין בפנין להו לישראל. ושאר עמין שלטין
 עליהו. ובזמנא דיפקח עימי יתסחן בעינא טבא ורחמי על ישראל. ואסתחך
 עינא ועבד נוקמין בשאר עמין. הךא הוא דכתיב העירה והקיצה. העירה
 לאסתחאה כההוא חורא. הקיצה למעבד נוקמין לאינון הכפין לון. עיניו כד
 אתפקחן. אתחזון שפירין בהני יומים בסומק ואכס וירוק. חור לא אתגלי אלא בזמנא
 דאסתכל בעינא טבא. ומתסחון כל אינון גונון כההוא חור מאינון גונון דמתגלין
 נפקין שבעה עייניו דאשגחוקא דנפקי מאכמא דעינא. הךד על אבן אחת שבעה
 עינים. מאן אבן אחת אכמא דעינא. מסומקא נפקין שבעה רחישין דסמכין
 לסטר שמאלא. ומתלתטין בפאשא דלסטר צפון. ומתאחדן לאתפשטא בעלמא
 לגלאה ארחין דחיבייא. הךא הוא דכתיב שבעה אלה עיני יי המה משוטטים
 בכל הארץ. מירקא נפקין שבעה מהירין דקיסרא דלסטר דרומא. ומתאחדן
 לאתפשטא בעלמא. לגלאה ארחין ועובדין דבני נשא בין טב בין ביש. דכתיב
 פי עיניו על דרבי איש וגומר. וכד אסתחון כהורא. משתפקחין כלהו לאשגחא
 לכל מארי קשוט לאוטבא עלמא בניגודן. וכל אשגחוקא כההוא חורא הוי
 לטב על ישראל. ואשגח בסומקא למאן דעאקין להו. הךא הוא דכתיב ראה
 ראיתי. ראה לאוטבא לון. ראיתי לנקמא לון מדעקין לון. ובגין כד כתיב עורה
 לפה הישן יי הקיצה אל תזנח לנצח. עורה והקיצה תרי אשגחוקא תרי פקחין.
 תרי טבין. רחמי ונקמין:

גונון קדמא. סומקא כגו סומקא כליל וסתים. כל סומקין מקמיה לא אתחון
 סותרניה דההוא סומקא אסחר חד חוטא אכמא ואקוף ליה:

גונון תנינא. אכמא. כאבנא חד דנפיק מתהומא. חד זמן לאלף שנים בימא
 רבא. וכד נפיק האי אבנא אתי דנשא ותקפא על ימא. וקליה דנשא
 ובלגלוי אולין. ואשתמשין לנגנא רבא דאקרי ליתן ונפיק מתהומא. והוי
 אבנא מתגלגל בתקופא דימא ונפיק לבר. והוי אכמא דכל אכמין סתימין
 קמיה. וכד הוי אכמיתא דעינא אכמא. דכליל וסתים כל שאר אכמין. וסותרניה
 דההוא אכמא אסחר חד חוטא סומקא ואקוף לדהווא אכמא:

גונון תליתאה. ירוקא דירוקא דכליל וסתים כל ירוקין. ובסותרניה דההוא
 ירוקא. אסחרו תריין חושין. חוטא סומקא לסטר חד. וחד חוטא אכמא
 לסטר חד. ואקופין לכהווא ירוקא. וכד אסתחך חורא ואספחי עינא. כל אינון
 גונון לא משתפקחין ומשתקעין לתמא. ולא אתחני בר סהווא חורא דההוא

בשתיק יומין. ונהירין מניה כל אינון דלתמא. ולית גונון אתחני בר סהווא
 חורא בלחודו. ובגין כד אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואכמא דאינון סומקין
 פקחין. הךא הוא דכתיב שנין פערך הקצובות שעלו מן הרקצה שכלם
 מתאימות. מאי מן הרקצה. כההוא אשגחוקא דעינא קדישא עלאה. שכלם
 מתאימות. מתערבן דא ברא ואתדבקן דא ברא. ומה דאמר שנין פערך הקצובות.
 ואת אמרת שכלם מתאימות. כלומר חורא דילהון כההוא חורא דעינין כד
 אתסחן כהורמא דעינא עלאה. ודא זמינין למנדע צדיקא ולמחני כההוא
 דחכמתא. כמא דאף אמר פי עין בעין יראה. אימתי בשוב יי ציון. וכתיב אשר
 עין בעין נראה אפה יי. וכדן פקחוקא דעינין לטב. ואית פקחוקא דעינין
 לטב ואית פקחוקא דעינין לבייש. לטב כמדה דכתיב פמח עיניך וראה
 שוממיתני וגומר הא הךא לטב ולבייש. וכתיב עיניך תראנה ירושלם גוה
 שאנן אהל כל יצען כל יפע ותדוחיו לנצח. הא הךא לטב ולבייש. דלא אתעביד
 דא בלא דא. תנא כצניעותא דספרא מהו עיניך תראנה ירושלם גוה שאנן וכי
 ירושלם גוה שאנן הוא. והא כתיב צדק ילן בה. ובאתר דאשתכח צדק לאו
 שקיט ולא שאנן הוא אלא עיניך תראנה ירושלם גוה שאנן. גוה שאנן לעתיק
 יומין אתמר. דההוא עיניך שקיט ושאנן עינא דרחמי. עינא דלא נטול
 מאשגחוקא דא לאשגחוקא אחרא. ובגין כד כתיב עיניך תראנה חסר יוד
 ולא עיניך. ומה דאמר ירושלם ולא ציון. הכי אצטרף. לאכפייא לדינא
 דאשתכח בה. ולרחמא עליה. ותאנא כתיב עיני יי אלוהיך בה מראשית השנה
 ועד אחרית שנה. ולזימנא דאתי ישתכח בה עינא חד דרחמי עינא דעתיקא
 דעתיקין. הךא הוא דכתיב וברחמים גדולים אקבצך פניו דאמר רחמים מהו
 גדולים אלא אית רחמי. ואית רחמי רחמי דעתיק דעתיקין אינון אקרין רחמים
 גדולים. רחמי דזעיר אנפין אקרין רחמים סתם. ובגין כד וברחמים גדולים
 אקבצך דעתיק יומין:

תנא. בהני עיינין בתריין גונון מניהו בסומקא ואכמא. שראן תריין דמעין. וכד
 בעי קודשא דקודשין לרחמא על ישראל. אחית תריין דמעין לאתבסמא
 בימא רבא מאן ימא רבא. ימא דחכמתא עלאה. כלומר דיתסחון כהורא במבועא
 דנפיק מתחמתא רבא ומרחם להו לישראל:

חוטמא. תנא כצניעותא דספרא. חוטמא דזעיר אנפין. בחוטמא אשתמודע
 פרוציפא. כהאי חוטמא אתפרשא מלה דכתיב עלה עשן באפו וגומר.
 עלה עשן באפו. כהאי תננא אתפללו אשא ונחלי דנורא. ולית תננא בלא אשא
 ולא אשא בלא תננא. וכלהו אסתליקו ונפקין מחוטמו. ותננא כד אתחברו
 חלת אלין דכלילן כהאי תננא דנפיק מחוטמא. אתקמט חוטמא. ונשיב ונפיק
 תננא אכמא וסומקא בתרי גונון. וקרינן ליה אף וחימה ומשחית. ואי תימא
 אף וחימה דכתיב פי גורמי מפני האף והחימה. דאינון תננא אכמא וסומקא.
 משחית מנא לון. דכתיב לפני שחת יי את סדום ואת עמורה. שחת המשחית
 כהורא דליק מוקדא. ותנא חמש גבוראן אינון כהאי זעיר אנפין. ואסתלקו לאלף
 וארבע גבוראן ומתפשטאן. בחוטמו. בסומא. בדרועין. בדין. באצבעין. ובגין

כך פתיב מי ימלל גבורות וי כתיב הכא גבורות וכתוב התם לך יי הגדולה והגבורה. אלא הכי תאנא. כד אתחפראן פלהו גבוראן פחדא. אתקרי גבורה קדא. וכלהו גבוראן שריאן לנחמא מחוטמיו. ומתאי תליין אלף וארבע מאה רבוא לכל חד מניה ובהאי תננא דאפיק מחוטמיו תליין אלף וארבע מאה דמיפטר גבורה דא. וכלהו גבוראן תליין מהאי חוטמא. דכתיב הו' דוד דודר ישבח מעשיך וגומר. וכד שארי גבורה דא. פלהו גבוראן מתלהטן ושטאן. עד דנחנן ללהט הנחב המתהפכת. כתיב כי משחיתים אנחנו את המקום הזה. וכתוב לפני שחת יי את סדום ואת עמורה. וכתוב ויי המטיר על סדום ועל עמורה. אלא הכי תאנא לא דיין קרשעים וכולי. אלא דמהפכי מפת רחמים למדת חרין. ותיאד מהפכי והא כתיב אני יי לא שנית. אלא בכל זמנא דעמיק דעמיקי רישא חררא רעוא דרעיון אתגלייא. רחמין רברבין אשתכחו בכללא. ובשעתא דא אתגלייא כל זמין דזעיר אפיון זמין. וכבכול רחמי עביד דינא ההוא עמיקא דכלא. דתננא כד איתגלייא עמיקא דרעיון רעוא דרעיון פלהו בוציני דאתקרו בשמא דא נהרין. ורחמי אשתכחו בכללא. ובשעתא דלא אתגלי טמירא דטמירין ולא אתגהון אליון בוציני. מתערין דינין ואתעביד דינא. מאן גרים להאי דינא. רעוא דרעיון דלא אתגלייא. ובגין כך מהפכין חיבייא רחמי לדינא. ומה דאמר הכא מאת יי מן השמים בזעיר אנפין אתמר. ומשמע דכתיב מן השמים אש ומים. רחמי דינא. לאפקא מאן דלית ביה דינא כלל. תאנא האי חוטמא זעיר. כד שארי תננא לאפקא. נפיק בכהילו ואתעביד דינא. ומאן מעבב להאי חוטמא דלא פיק תננא. חוטמא דעמיקא קדישא דהוא אקרי ארד אפיון מפלא. ותינו רזא דתנינן יי פסיק טעמא בגיהו בכלהו אתר דשמא אדבר תרי זמני פסיק טעמא בגיהו. בגון אברהם אברהם יעקב יעקב. שמואל שמואל פלהו פסיק טעמא בגיהו. חוץ משה משה. ולא פסיק טעמא בגיהו מאי טעמא אברהם אברהם. בתראה שלים. קדמא לא שלים דהשתא שלים בעשר גסיוני. ובגין כך פסיק טעמא בגיהו. דהשתא לא הוה איהו בקדמיתא. יעקב יעקב. בתראה שלים. קדמא לא שלים. דהשתא אתפטר ביוסף ושראת עליה שכינתא. ועוד דהשתא אשתלים פארעא אילנא קדישא פגונא דלעילא בתריסר תחומין בשבעין ענפין. מה דלא הוה בקדמיתא. ובגין כך בתראה שלים קדמא לא שלים ופסיק טעמא בגיהו. שמואל שמואל פסיק טעמא בגיהו. מאי טעמא בתראה שלים. קדמא לא שלים. דהשתא הוא גביאה. וקודם כן לא הוה גביאה. אבל משה משה. לא אפסיק טעמא בגיהו. דמימא דאתיליד שלים הוה דכתיב ותרם אותו כי טוב הוא. אוף הכא יי פסיק טעמא בגיהו קדמא שלים. בתראה שלים. פלהו ומשה באתר דינא אמר לנחמא לון מעמיקא קדישא רחמין לזעיר אנפין. דהכי תנינן כמה הילא דמשה דאחית מקילן דרחמי לתמא. וכד אתגלי עמיקא בזעיר אנפין פלא ברחמי אתחזון. וחוטמא אשתכיד ואשא ותננא לא נפיק. כמה דאת אמר ותהלתי אחסם לך. ותאנא בתרין נקבין דחוטמא. כד נקבא נפיק תננא לחיש ומשפיקעא בנקבא דתהומא רבא. ומחד נקבא נפיק אשא דאוקיד בשלהובי

ומתלהטא באלף וארבע מאה עלמין דבסטר שמאלא. ומאן דגרים לקרבא בהאי אקרי אש יי. אשא דאכלא ואוקיד כל שאר אשין והאי אשא לא אתחבס אלא באשא דמדבחה. והאי תננא דנפיק מנקבא אחרא לא אתחבס אלא בתננא דקרנא. וכלא תלייא בחוטמא. בגין כך כתיב ויח' את ריח הניחוח. וכלא בחוטמא תליין לארדא האי חוטמא בתננא ואשא סומקא. ובגין כך אתקבל ברעוא. והאי דכתיב ויחר אף יי. ויחר אפי פן יחרה אף יי. פלא בזעיר אנפין אתמר וקא בעמיקא תאנא כתיב הטה אלהי אונד ושמע. האי דרנא עמיקא למשמע טב וביש דא איהו:

אודנא דאתעביד תחות שערין. ושערי תליין עליה ואודנא אתעביד פרשומי לשימין לבנא. כמה דעביד דרנא בעמיקא. מאי טעמא בעמיקא. בגין למשמע טב וביש ותאנא מהאי עמיקא דבגו אודנין תליין כל אינון מארי דגדפין. דכתיב בהו כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. בגו אודנא נטיף מתלת חללי דמוחא להאי נוקבא דאודנין ומההוא נטיף עייל קלא כההוא עמיקא ואתצרוף כההוא נטיף בין טב ובין ביש טב דכתיב כי שמע אל אביונים יי ביש דכתיב וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי. והאי אודנא סתים לבר. ועמיקא עייל לגו לההוא נוקבא דנטיף מן מוחא. בגין למכנש קלא לנא דלא נפיק לבר. ויהא נטיר וסתים מפל סטרוי. בגין כך דהוא רזא וי לההוא דמגלי רזין. דמאן דמגלי רזין. כאילו אכחיש תיקונא דלעילא דאתתקן למכנש רזין ולא יפקון לבר. תננא בשעתא דצוחין ישראל בעמיקא. ושערי מתגליין מעל אודנין. כדן עייל קלא כההוא נוקבא דנטיף ממוחא ונכנש במוחא. ונפיק בנקבא דחוטמא. ואתער חוטמא ואתחבס. ונפיק אשא ותננא מאינון נוקבין. ומתערי כך גבוראן ועביד נקמין. ועד לא נפקין מאינון נוקבין אשא ותננא. סליק חהוא קלא לעילא ובשש פרישא דמוחא. ובגין תרין דמעין מעינין. ונפק מנחירו תננא ואשא כההוא קלא דנגיד לון לבר. מההוא קלא דעילא באודנין אתמשכאן ומתערן כולי האי. ובגין כך כתיב וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי. כההוא שמיעה דההוא קלא אתער מוחא. תננא כתיב הטה אלהי אונד שית מאה אלף רבוא אינון מאריהון דגדפין דתליין באלין אודנין וכלא אתקרון אונד יי. ומה דאתמר הטה יי אונד. אונד בזעיר אנפין אתמר. מסטרא דחד חללא דמוחא תליין אודנין. ובחמשין פרעין דנפקין מוחא חללא. דא הוא תרעא חד דנגיד ונפיק ואתפתח כההוא נוקבא דאודנא. דכתיב כי און מלין תבין. וכתיב וכוזון לבות וכליות. ומסטרא דאתפשטותא דההוא חללא דחמשין פרעין דאתפשטו בגופא. באתר דלכא שארי מתפשט ההוא חללא דחמשין פרעין ועל דא באודנא קרי ביה בחינה. ובלכא קרי ביה בחינה. משום דמאתר חד מתפשטין:

תאנא בצניעותא דספרא. כמה דאודנא דא אבחו. בין טב ובין ביש. כך פלא. דבזעיר אנפין אית סיטרא דטב וביש ימינא ושמאלא. רחמי דינא. והאי אודנא כליל במוחא. ומשום דאתכליל במוחא בחללא חד. אתכליל בקלא דעיל ביה. ובאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתכליל ביה. שמע פלומר הבן אשתכח

כלל אחר מתקלא אתקל ומלין אלין למאריהון דמארין אתיהבן למשמע
 ילאסתכלא ולמגדע. מא חזי פתיב יי שמעתי שמעך יראתי וגומר. האי קרא
 אשתמודע. דכד נביאה קדישא שמע ואסתכל וידע נקאים על תקונין אלין.
 פתיב יראתי תמן יאות הוא דחללא ולא תברא מקמיה. האי בזעיר אנפין אתמר
 וכד אסתלק וידע מה כתיב. יי פעלך בקרב שנים חיהו. האי לעתיק יומין אתמר
 יבכל אתר דאשתבח יי יי בירד היא תרי ומני. או באלף דלית וייד היא חד
 לזעיר אנפין. וחד לעתיקא דעתיקין. ואף על גב דכלהו חד וחד שמא אקרו.
 ותנין אימתי אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב יי אלהים. דהאי הוא שם מלא.
 דעתיק דכלא ודזעיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי. ושאר לא אקרי שם
 מלא. קמא דאוקימנא וישע"י אלהים. שם מלא בנטיעת גנתא. ובכל אתר יי
 אלהים אתקרי שם מלא. יי פלא הוא בכללא. ובהוא זמנא אתערין רחמין
 בכללא. יי פעלך בקרב שנים חיהו. לעתיק יומין אתמר. מאן פעלך. זעיר אנפין.
 בקרב שנים. אינון שנים קדמוניות דאקרו ימי קדם. ולא אקרו שנות עולם
 שנים קדמוניות אינון ימי קדם. שנות עולם אלין ימי עולם וקרא בקרב שנים.
 מאן שנים. שנים קדמוניות. חיהו למאן. חיהו לזעיר אנפין דכל נהרו דליה
 מאינון שנים קדמוניות אתקיימו ובגין כך אמר חיהו. ברגו רחם תזבור. להוא
 חסד עלאה דעתיקא דעתיקין. דביה אתער רחמין לכלא. למאן דבעי לרחמא
 ולמאן היאות לרחמא:

תאנא אמר רבי שמעון אסהרנא עלי שמאי וכלל אלין דעלנא קיימין. דחדאן
 מלין אלין בכלהו עלמין. וחדאן בלבאי מלי. ובגו פרוכתא עלאה דפריסא
 עלנא מתמרין וסלקין. ובגין להו עתיקא דכלא בגין וסתים מכלא. וכד שרינא
 למכלא. לא הוו ידעין חברייה דכל הגי מלין קדישין מתערין הכא. ובארה
 חילקיכוו חברייה דהכא. ובארה חילקי עמכוו בעלמא דין ובעלמא דאתי. פתח
 רבי שמעון ואמר ואתם הדבקים ביי אלהיכם וגומר. מאן עמא קדישא בישאל
 דכתיב בהו אשריך ישראל מי כמוך. ובתיב מי כמוך באלים יי משום
 דאתדבקוהו דילהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין. ובעלמא דאתי אמר
 מהכא. דהתם לא מתפרשן מניה מהוא צורא דצרידן ביה צדיקיא. קרא
 הוא דכתיב. ואתם הדבקים ביי. ולא כתיב הדבקים ליי אלא בני משש:

תאנא כד נחית מן דיקנא ויקרא עלאה דעתיקא קדישא סתים וסמיר מכלא
 משחא דרבית קדישא לדיקנא דזעיר אנפין. אתתקן דיקנא דיליה
 בתשעה תקונין. ובשעתא דנהיר דיקנא ויקרא דעתיקא דעתיקין פהאי דיקנא
 דזעיר אנפין. נגדין תליסר מבויעין המשחא עלאה פהאי דיקנא. ומשפתחין
 ביה עשרין ותרין תקונין. ומניה נגדין עשרין ותרין אתוון דאורייתא דשמאי
 קדישא. ואי תימא דיקנא לא אשתבח ולא אמר שלמה אלא לחייה. אלא הכי
 תאנא בצניעותא דספרא. כל מה דאמיר וגניו ולא אדבר ולא אתגליא. והוא
 מדה הוי עלאה ויקרא מכלא. ובגין דא הוא סתים וגניו. ודיקנא משום דהוא
 שבתא ושלמותא ויקרותא מפל פרוצופא נגויה קרא וכלא אתגליא. ותאנא
 האי דיקנא דאיהו שלימותא דפרצופא ושפירותא דזעיר אנפין. נפיק מאודניו
 ונחית וסליק וחיפי בתקרבא דבוסמא. מאי תקרובא דבוסמא. כמא דאת

אמר לחזיו פערותגת הפושם בתשעה תקונין אתתקן האי דיקנא דזעיר אנפין
 בשערי אקמי. מתתקנא בתקוניא שפיר. כגבר תקיף שפיר למחזיו. דכתיב
 בחור בארזים:

תקונא קדמאה. מתתקן שערא מעליא. ונפיק ההוא ניצוצא בוצינא
 דקנדינתא. ונפיק מכללא דאירא דבייא. ובמש בתחות שערא דרישא
 מתחות קוצין דעל אודניו. ונחית מקמי פתחא דאודניו נימי על נימי עד רישא
 דפומא:

תקונא תנינא. נפיק שערא וסליק מרישא דפומא. עד רישא אתרא דפתחא
 דפומא. ונחית מתחות פומא עד רישא אתרא. גימין על גימין בתקונא
 שפירא:

תקונא תליתאה. מאמציעתא דתחורת חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד
 ארחא. ושערין זעירין פסיפין מליין להווא ארחא. ושאר שערין מליין
 מהאי גיסא סותרניה דמהוא ארחא. וארחא לא אתחזי לתתא כלל. אלא ההוא
 ארחא דלעילא דנחית עד רישא דשפונות. ותמן שקיעא ההוא ארחא:

תקונא רביעאה. נפיק שערא ואתתקן וסליק וחיפי בעלעוי דתקרבא דבוסמא:
 תקונא חמישאה. פסיק שערא ואתחזין תרין תפוחין מבאן ומבאן. סומקן
 כהאי ודא סומקא. ומתלהטן כמאתן ושבעין עלמין דמתלתטין
 מתמן:

תקונא שתתאה. נפיק שערא כחד חוטא בסתרניה דדיקנא. ותליין עד רישא
 דמעו ולא נחית עד סבורא:

תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפני מפל סטרו. ונתבין
 שערי בתקונא סחור סחור ליה:

תקונא תמינאה. דנחיתין שערי בתחות דיקנא דמחפין קדלא. דלא אתחזיא
 כלהו שערי דיקון גימין על גימין מליין מפל סטרו:

תקונא תשיעאה. דמתחברן שערי כלהו בשקולא מעלייא. עד אינון שערי
 דתליין. כלהו בשקולא שפיר. כחד גיבר תקיף מארי נצח קרבין.
 בתשעה תקונין אלין. נגדין ונפקין תשעה מבויעין המשח רבות דלעילא.
 ומטהווא משח רבות. נגדין לכל אינון דלתתא. תשעה תקונין אלין אשתכחו
 בדיקנא דא. ובשלימות תקונא דדיקנא דא. אתקרי בר נש לתתא גיבר תקיף.
 דכל מאן דתמי דיקנא קיימא בקיימא תליא ביה. גבורה תקיפא. עד כאן תקונא
 דדיקנא עלאה דזעיר אנפין:

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה. קום ברי סלסל תקונא דדיקנא דמלכא
 קדישא בתקוניו אלין. קם רבי אלעזר פתח ואמר. מן תמצר קראתי יה
 עמי בפרוכי יה וגומר. עד מפתוח בגדיבים. תנא הכא. תשעה תקונין
 ודיקנא דא. להני תקונין אצטריך דוד מלכא. בגין לנצחה לשאר מלכין
 ולשאר עמין. מא חזי כען דאמר הגי תשעה תקונין. לכתר אמר כל גוים
 סבבוני בשם יי פי אמילם. הגי תקונין דאמינא למאי אצטריכנא. משום דכל
 גוים סבבוני. ובתקונא דדיקנא דא תשעה תקונין דאינון שם יי אשצינון מן
 עלמא

ליל שבועות

עלמא. הָדָא הוּא דְכְתִיב בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִלֶם. וְתֵאנָא בְּצִנְיֵעוּתָא דְסַפְרָא. תְּשַׁעָה
תְּקוּנָא אֲמַר דְּנֻד הָבָא. שְׂמֵימָא אֵינֻן בְּשֵׁמָא קְדִישָׁא דְשִׁית שְׂמֵהּ הוּוּ וְתִלְתָּ אֲדָם
וְאִי תִימָא תְּרִין אֵינֻן. תִּלְתָּא הוּוּ. דְּהָא נְדִיבִים כְּבִלְלָא אֲדָם הוּוּ. תְּנַגָּא שִׁימָא
שְׂמֵהּ. דְּכְתִיב מִן הַמִּצֵּר קְרָאתִי יְהוָה. עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה תְּרִין. יי לִי לֹא אִירָא
תִּלְתָּ. יי לִי בְּעוֹזְרֵי אַרְבַּע. טוֹב לְחַסוֹת בְּיַי הַמִּשְׁהָ. מִטוֹב לְחַסוֹת בְּיַי שִׁימָא.
אֲדָם תִּלְתָּ. דְּכְתִיב יי לִי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה לִי אֲדָם חַד. טוֹב לְחַסוֹת בְּיַי
מִכְּסוֹת בְּאֲדָם תְּרִין. טוֹב לְחַסוֹת בְּיַי מִפְּטוּחַ בְּנְדִיבִים תִּלְתָּ. וְתֵאנָא הוּוּ רִזָּא
דְּמִלָּה דְּבִכְל אֲתֵר דְּאֲדַפֵּר אֲדָם הָבָא. לֹא אֲדַפֵּר אֲלֵא בְּשֵׁמָא קְדִישָׁא. דְּהָכִי
אֲתַחֲזִי. מִשּׁוּם דְּלֹא אֲקֵרִי אֲדָם אֲלֵא בְּמַה דְּאֲתַחֲזִי לִיה. וְמֵאִי אֲתַחֲזִי לִיה שְׂמָא
קְדִישָׁא. דְּכְתִיב וַיֹּצֵר יי אֱלֹהִים אֶתְּ הָאֲדָם. בְּשֵׁם מֵלָא דְּהוּא יי אֱלֹהִים כְּמַה
דְּאֲתַחֲזִי לִיה. וּבְגִין כִּדְּ הָבָא לֹא אֲדַפֵּר אֲדָם אֲלֵא בְּשֵׁמָא קְדִישָׁא. וְתֵאנָא כְּתִיב
מִן הַמִּצֵּר קְרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה. תְּרִין יְהוָה יְהוָה לְקַבֵּיל תְּרִין עֲלֵעוּ דְּשַׁעְרֵי
אֲתַחֲזִין כְּדוּ. וּמִדְּחַמָּא דְּשַׁעְרֵי אֲתַמְשְׁכֻן וְתִלְזֻן שְׂאֵרֵי וְאֲמַר יי לִי לֹא אִירָא.
יי לִי בְּעוֹזְרֵי. בְּשֵׁמָא דְּלֹא חֲסֵר. בְּשֵׁמָא דְּהוּא קְדִישָׁא. וּבְשֵׁמָא דְּאֲדַפֵּר אֲדָם.
וּמַה דְּאֲמַר מַה יַּעֲשֶׂה לִי אֲדָם. הָכִי הוּא. דְּתֵנָּא כִּל אֵינֻן כְּתִרִין קְדִישִׁין
דְּמִלְפָּא. כִּד אֲתַתְּקֻן בְּתַקְוִנֵי. אֲתַתְּקֻן אֲדָם. דְּיוֹקְנָא דְּכִלְלִי כִּלְלִי. וּמַה דְּמִשְׁלֵפָּא
כְּדוּ. אֲתַקְרִי שְׂמָא קְדִישָׁא. וְתַעֲרָא וּמַה דְּבִיחָא אֲתַקְרִי יְהוָה. לְאֲתַקְרִי אֲדָם
כְּכִלְלָא דְּתַעֲרָא וּמַה דְּבִיחָא. וְאֵלִין תְּשַׁעָה תְּקוּנָא דְּאֲמַר דְּנֻד הָבָא. לְאֲכַנְעָא
שְׂבָאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאֲחִיד דְּיוֹקְנָא דְּמִלְפָּא וְאֲוִקִיר לִיה בְּיוֹקִירוּ עֲלָאָה. כִּל מַה
דְּבַעֵי מִן מִלְפָּא. מִלְפָּא עֵבִיד בְּגִינֵיה. מֵאִי שְׂעֵמָא דְּיוֹקְנָא וְלֹא גּוּפָא. אֲלֵא גּוּפָא
אֲוִיל כְּתֵר דְּיוֹקְנָא דְּדְּיוֹקְנָא אִיהוּ עֵיקְרָא דְּכִל גּוּפָא. וְכִל הַדּוּרָא דְּגּוּפָא כְּתֵר
דְּיוֹקְנָא אֲוִיל. וְכִלְלָא דְּדְּיוֹקְנָא תִּלְיָא. וּבְתֵרֵי גּוּבֵי אֲתֵי הָאִי חוּשְׁבָנָא חַד כְּדְּקִאֲמַרִּין
תְּרִין. מִן הַמִּצֵּר קְרָאתִי יְהוָה. עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה תְּרִין. יי לִי לֹא אִירָא תִּלְתָּ. מַה יַּעֲשֶׂה
לִי אֲדָם אַרְבַּע. יי לִי בְּעוֹזְרֵי הַמֵּשׁ. וְאִנִּי אִירָאָה בְּשׁוּנְאֵי שִׁימָא. טוֹב לְחַסוֹת בְּיַי
שְׂבָעָה. מִכְּסוֹת בְּאֲדָם הַמְּנִיָּא. טוֹב לְחַסוֹת בְּיַי מִכְּסוֹת בְּנְדִיבִים תְּשַׁעָה. מִן
הַמִּצֵּר קְרָאתִי יְהוָה מֵאִי קָא מִיִּרֵי. אֲלֵא דְּנֻד כִּל מַה דְּאֲמַר הָבָא עַל תְּקוּנָא
דְּדְּיוֹקְנָא דְּאֲקֵר. מִן הַמִּצֵּר קְרָאתִי יְהוָה מֵאֲתֵר דְּשְׂאֵרֵי דְּיוֹקְנָא לְאֲתַפְשֵׁטָא. דְּהוּא
אֲתֵר רַחִיק מִקְמֵי פְתָחָא דְּאֲוִדְגִין. מַעֲלֵא מִתְּחִיל שַׁעְרֵי דְּרִישָׁא. וּבְגִין כִּדְּ אֲמַר
יְהוָה יְהוָה זְמִנִּי וּבְתֵר דְּאֲתַפְשֵׁט דְּיוֹקְנָא וּנְחִית מֵאֲדַנִּי וְשְׂאֵרֵי לְאֲתַפְשֵׁטָא.
אֲמַר יי לִי לֹא אִירָא דְּהוּא אֲתֵר. דְּלֹא דְּחִיל. וְכִל הָאִי אֲצִטְרִיד דְּנֻד לְאֲכַנְעָא
תְּחִילתֵי מִלְכִין וְעִמִּין בְּגִין יִקְרָא דְּדְּיוֹקְנָא דָּא. וְתֵאנָא בְּצִנְיֵעוּתָא דְּסַפְרָא. כִּל
מֵאֵן דְּחֵמִי כְּתִלְמִיחָא דְּדְּיוֹקְנָא כְּבֵר גֵּשׁ עֲלָאָה אֲחִיד בְּיַדֵּיה. אִו דְּאוּשִׁיטֵי דִּיה לִיה.
יַעֲדַע הַשְּׁלִים הוּא עִם עֲלָא. וְאִרְמֵי תְּחִילתֵיה אֵינֻן דְּמַצְעֵרִין לִיה. תְּנָא מִתְּתַקֵּן
דְּיוֹקְנָא עֲלָאָה כְּתַשְׁעָה תְּקוּנָא. וְהוּא דְּיוֹקְנָא דְּזַעֲרֵי אֲנַפִּין כְּתַשְׁעָה תְּקוּנָא
מִתְּתַקֵּן:

תְּקוּנָא קְדִמָּאָה. מִתְּתַקֵּן שַׁעְרָא מַעֲלָא. וְנִפְסִיק מִקְמֵי פְתָחָא דְּאֲוִדְגִין מִתְּחִילתֵיה
קוֹצֵי דְּתִלְזִין עַל אֲוִדְגִין. וְנִתְחַמֵּן שַׁעְרֵי גִימִין עַל גִּימִין עַד רִישָׁא דְּפוּמָא.
תֵּאנָא כִּל אֵלִין גִּימִין דְּבְּדְּיוֹקְנָא. תְּקוּפִין יְתִיר מִכִּל גִּימִין דְּקוֹצִין דְּשַׁעְרֵי דְּרִישָׁא.
ושערי

ליל שבועות

ושערי דְּרִישָׁא אֲרִיבִין. וְהֵנִי לֹאֵן אֲרִיבִין. וְשַׁעְרֵי דְּרִישָׁא. מִתְּחִיל שַׁעְרֵי וּמִתְּחִיל
קְשִׁישִׁין. וּבְשַׁעְרָא דְּאֲתַמְשְׁכֻן שַׁעְרֵי חֲזָרֵי דְּעִמִּיק יוֹמִין לְשַׁעְרֵי דְּזַעֲרֵי אֲנַפִּין.
כְּתִיב חֲכָמוֹת בַּחוּץ מְרֻבָּה. מֵאִי בַחוּץ. כְּהָאִי זַעֲרֵי אֲנַפִּין דְּמִתְּחַבְּרִין תְּרִין מוֹחֵי.
תְּרִין מוֹחֵי סִד אֲלֵא אִימָא אַרְבַּע מוֹחֵי. תְּקַת מוֹחֵי דְּהוּוּ בְּזַעֲרֵי אֲנַפִּין וְאֲשַׁתְּכֻהוּ
כְּתִלְתָּ חֲלָלֵי דְּגִלְגֵּלָמָא דְּרִישָׁא. וְחַד מוֹחָא שְׁקִיט עַל בּוֹרֵייהָ. דְּכִלְלִי כִּל תִּלְתָּ
מוֹחֵי. דְּאֲתַמְשְׁדֵּךְ מְגִיחָא מְשִׁיחֻן שְׁקִינֻן בְּשַׁעְרֵי חֲזָרֵי לְהָאִי זַעֲרֵי אֲנַפִּין לְתִלְתָּ מוֹחֵי
דְּבִיחָא. וּמִשְׁתַּפְּחֻן אַרְבַּע מוֹחֵי כְּהָאִי זַעֲרֵי אֲנַפִּין. בְּגִין כִּדְּ אֲשַׁתְּלִימוּ אַרְבַּע
פְּרָשִׁיחַ דְּכְתִיבִין בְּתַפְּלִין דְּאֲתַכְּלִיל כְּדוּ שְׂמָא קְדִישָׁא דְּעִמִּיק יוֹמִין עִמִּיקָא
דְּעִמִּיקֻן זַעֲרֵי אֲנַפִּין. דְּהָאִי הוּא שְׁלִימֻתָא דְּשְׂמָא קְדִישָׁא. דְּכְתִיב וְרָאוּ כִּל
עַמֵי הָאָרֶץ כִּי שָׁם יי נִקְרָא עֲלֵיד וְרָאוּ מִפְּדֵי. שָׁם יי. שָׁם יי מִשְׁ. דְּאֵינֻן אַרְבַּע
רְהִישֵׁי בְּתֵי דְּתַפְּלִין. וּבְגִין כִּדְּ חֲכָמוֹת בַּחוּץ מְרֻבָּה. דְּהָכִא מִשְׁתַּפְּחֻן. דְּהָכִא
עִמִּיקָא דְּעִמִּיקֻן סְתִימָא דְּסְתִימִין לֹא אֲשַׁתְּכַת. וְלֹא זְמִין חֲכָמָא דִּילִיה. מִשּׁוּם
דְּאִיחָא חֲכָמָא סְתִימָאָה דְּכִלְלָא וְלֹא אֲתַפְּרֵשׁ וּבְגִין דְּאֲתַתְּחַבְּרוּ אַרְבַּעָה מוֹחֵין
כְּהָאִי זַעֲרֵי אֲנַפִּין. אֲתַמְשְׁכֻן אַרְבַּע מְבוּעֵין מְגִיחָא לְאַרְבַּע עֵיבֵר. וּמִתְּפַרְשֵׁן מִחַד
מְבוּעָא. דְּנִפְסִיק מִכְּלָחוּ. וּבְגִין כִּדְּ אֵינֻן אַרְבַּע. וְתֵאנָא הָאִי חֲכָמָא דְּאֲתַכְּלִילָא
כְּאַרְבַּע. אֲתַמְשְׁכָּא כְּהֵנִי שַׁעְרֵי דְּאֵינֻן תְּלִין תְּלִין עַל תְּלִין. וְכִלְהוּ קְשִׁין
וְתַקִּיפִין. וְאֲתַמְשְׁכֻן וּבְגִין כִּדְּ לְסַטְרוּ. וְאַלְפָּא אֲלִפִּין וְרַבּוּ רַבְבִּין תְּלִין מְגִיחָו
דְּלִיתְהוּן בְּחוּשְׁבָנָא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב קוֹצוּתֵי תְּלִמְלִים. תְּלִי תְּלִים. וְכִלְהוּ
קְשִׁין וְתַקִּיפִין לְאֲתַפְּרָא. כְּהָאִי חֲלָמִישׁ תְּקִיפָא. וּבְהָאִי טַבְּרָא דְּאִיחָא תְּקִיפָא.
עַד דְּעֵבְדִין נִוקְבִין וּמְבוּעֵין מִתְּחִיל שַׁעְרָא. וּבְגִין מְבוּעֵין תְּקִיפִין לְכִל עֵיבֵר
וְעֵיבֵר וְלְכִל סְטֵר וְסַטְר. וּבְגִין דְּהֵנִי שַׁעְרֵי אֲבָמִי וְחִשּׁוֹבִין. כְּתִיב מְגִלָּה עֲמוּקוֹת
מִנִּי חֲשֵׁךְ וַיֵּצֵא לְאוֹר צִלְמֹת. וְתֵנָּה דְּהֵנִי שַׁעְרֵי דְּיוֹקְנָא תְּקִיפִין מִשְׁאֵר שַׁעְרֵי
דְּיוֹקְנָא תְּקִיפִין מִשְׁאֵר שַׁעְרֵי דְּרִישָׁא. מִשּׁוּם דְּהֵנִי בְּלַחוּדֵיהּ מִתְּפַרְשֵׁן וּמִשְׁתַּפְּחֻן.
וְאֵינֻן תְּקִיפִין בְּאַרְחֵיהּ. אֲמֵאִי תְּקִיפִין. אִי תִימָא מִשּׁוּם דְּכִלְהוּ דִּינָא. לֹאֵן הָכִי
דְּהָכִא בְּתַקְוִנֵי אֵלִין אֲשַׁתְּכֻהוּ רַחֲמֵי. וּבְשַׁעְרָא דְּנִתְחַמֵּן תְּלִיסֵר מְבוּעֵי בְּתֵרֵי
דְּמִשְׁחָא אֵלִין כְּלָחוּ רַחֲמֵי. אֲלֵא תֵאנָא כִּל הֵנִי שַׁעְרֵי דְּדְּיוֹקְנָא כְּלָחוּ תְּקִיפִין מֵאִי
שַׁעְרָא כִּל אֵינֻן דְּרַחֲמֵי בַעֲזִין לְמַחֲזֵי תְּקִיפִין. לְאֲכַפְּיָא דְּדִינָא. וְכִל אֵינֻן
דְּאֵינֻהוּ דִּינָא. הָא תְּקִיפִין אֵינֻן. וּבִין כִּדְּ בַעֲזִין לְמַחֲזֵי תְּקִיפִין מִתְּרִין
סַטְרוּ. כִּד בַּעֲזֵי עֲלָמָא רַחֲמִין. רַחֲמֵי תְּקִיפִין וּנְצַחִין עַל דִּינָא. וְכִד בַּעֲזֵי דִינָא.
דִּינָא תְּקוּפָה וּנְצַחַת עַל רַחֲמֵי. וּבְגִין כִּדְּ בַעֲזִין לְמַחֲזֵי תְּקִיפִין מִתְּרִין סַטְרוּ
דְּכִד בַּעֲזֵי רַחֲמֵי. שַׁעְרֵי דְּאֵינֻן בְּרַחֲמֵי קִימִין. וּמִתְּחַבְּוּיָא דְּיוֹקְנָא כְּאֵינֻן שַׁעְרֵי.
וְכִלְלָא הוּוּ רַחֲמֵי. וְכִד בַּעֲזִיָּא דִּינָא. אֲתַחֲזִיָּא דְּיוֹקְנָא כְּאֵינֻן שַׁעְרֵי. וְכִלְלָא אֲתַקִּימִין
כְּדִינָא וְכִד אֲתַגְּלִיָּא דְּיוֹקְנָא קְדִישָׁא חוּרָא. כִּל הֵנִי וְכִל הֵנִי מִתְּנַהֲרִין וּמִתְּסַחֲזִין.
כְּמֵאֵן דְּאֲתַסְחִי בְּנִהָרָא עִמִּיקָא מִמַּה דְּתוּבָה בִּיחָא. וְאֲתַקִּיפֵי כְּלָחוּ בְּרַחֲמֵי. וְלִית
דִּינָא אֲשַׁתְּכַת. וְכִל הֵנִי תְּשַׁעָה כִּד נְהַרִין כְּחַדָּא כְּלָחוּ אֲתַסְחִיין בְּרַחֲמֵי. וּבְגִין
כִּד אֲמַר מִשָּׁה זְמָנָא אֲחַרָּא יי אֲרַךְ אִפְסוּרְבַת חֲסֵד. וְאֵלוּ אֲמַת לֹא קֵאמֵר. מִשּׁוּם
דְּרָזָא דְּמִלָּה אֵינֻן תְּשַׁעָה מְכִילִין. דְּנִתְחַרִין וְעַמִּיק יוֹמִין לְזַעֲרֵי אֲנַפִּין. וְכִד אֲמַר
מִשָּׁה זְמָנָא. תְּנִיגָּא. תְּשַׁעָה תְּקוּנָא אֲמַר. וְאֵינֻהוּ תְּקוּנָא דְּיוֹקְנָא דְּמִשְׁתַּפְּחֵי בְּזַעֲרֵי
אֲנַפִּין

אנפין ונחיתין מעמיק יומין ונחרין ביה. ובגין כך אמת פקליא בעתיקא. והשתא לא אמר משה ואמת. תנא שערי דרישא דזעיר אנפין. בלהו קשיו תלין על תלין. ולא שעיעין. דהא חמינא דתלת מוחי בתלת חללי משפתחין ביה. ונחרין מפורחא סתימאה. ומשום דמוחא דעתיק יומין. שקיט ושכיך פחמך טב על דודדיה. שערוי בלהו שעיעין ומשיחין במשחא טב. ובגין כך פתיב ראשה בעמך נקא. והאי דזעיר אנפין קשיוין ולא קשיוין. דהא בלהו תלין ולא מתקמטי. ובגין כך חכמתא נגיד ונפיק. אבל לא חכמתא דחכמתא דאיהו שכיבא ושקיסא. דהא תנינן דלית דיבע מוחיה דעתיק יומין בר איהו. והאי דכתיב אלהים חכין דרבה והוא יבע את מקומה. בזעיר אנפין אתמר. אמר רבי שמעון בריה בר רב לקולשא בריה בר רב הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי :

תקונא תנינא. נפיק שערא וסליק מרישא דפומא עד רישא אחרא דפתחא דפומא. ונחית מתחות פומא עד רישא אחרא. גימין על גימין בתקונא שפיר. קום רבי אבא. קום רבי אבא פתח ואמר. בד תקונא דא מתתקן בדיקנא דמלכא. אתתו כגבר תקוף שפיר למחזי רב ושלמי. דהא הוא דכתיב גדול אדונינו ורב פת. וכד אתבסם בתקונא דיקנא יקרא קדישא וישגח ביה. אקרי בנהירו דיליה אל כהום ונמר. והאי תקונא תנינא אסתקן. בד נהיר בנהירו דעתיק יומין אתקרי רב חסד. וכד מסתכלי דא בדא. אתקרי בתקונא אחרא ואמת. דהא נהירו אנפיה. ותאנא נושא עון אתקרי. דא תקונא תנינא כגזונא דעתיקא קדישא. אבך משום שהוא ארחה דנפיק :

בתקונא תליתאה. תחות תרין נוקבין דחוטמא. ושערין תפיסין ועירין מליין להווא ארחה. לא אתקרו חכא נושא עון ועובר על פשע. ואתקיימי באתר אחרא. ומניא תלת מאה ושבעין וחמש חסדים בלילן בחדס דעתיק יומין. ובלהו אקרו חסדי קדמאי. דכתיב איה חסדיך הראשונים. ובלהו בלילן בחדס דעתיקא קדישא סרוימא דכלא. וחדס דזעיר אנפין אקרי חסד עולם ובספרא דצניעותא קרי ביה לחסד קדמאה דעתיק יומין רב חסד ובזעיר אנפין חסד סתם. ובגין כך פתיב חכא ורב חסד. וכתיב נוצר חסד לאלפים סתם. ואוקימנא האי רב חסד. משה כלפי חסד לנהרא ליה ולאדלקא בזעיני. דתנא האי ארחה דנחית תחות תרין נוקבין דחוטמא ושערין ועירין מליין להווא ארחה. לא אקרי הווא ארחה עובר על פשע. דלית אתר לאעברא ליה בתרי גזוני. חד משום שערי דאשתכחו בהווא ארחה והוא אתר קשיא לאעברא. וחד משום דנחית אעברא דהווא ארחה עד רישא דפומא וכו' יתיר. ועל דא כתיב שפתותיו שושנים סומקין פורדא. נוטפות מור עובר סומקא תקוף והאי ארחה דהכא בתרי גזני לא אתבסם. מכאן מאן דבעי לאגומא. תרי זמני בטש בידיה בהאי ארחה :

תקונא רביעאה. נפיק שערא ואסתקן וסליק ורפי בעלעוי בתקובמא דבוטמא. האי תקונא נאה ושפירא לאתחוייא הוד וחדר עקאה הוא. ומנייא הוד עקאה נפיק ואתעשר ונגיד לאתאחדא בעלעוי. ואתקרי הוד זקן. ומהאי הוד וחדר. פליין אלן לבושי דאתלבש בהו. ואינן פורפירא יקרא דמלכא. דכתיב הוד

וחדר לבשת. תקונין דאתלבש בהו ואסתקן בהאי דיוקנא דאדם יתיר מכל דיוקנין. ותאנא האי הוד. בד אתנהר בנהירו דדיקנא עלאה ואתפשט בשאר תקונין נהירין. האי הוא נושא עון מדאי גיסא. ועובר על פשע מהאי גיסא. ובגין כך לחיו פתיב. ובצניעותא דספרא אקרי הוד וחדר ותפארת. דהא תפארת הוא עובר על פשע. שנאמר ותפארתו עבוד על פשע. אבל האי תפארת לא אוקימנא אלא בתקונא תשיעאה. כמא דאת אמר ותפארת פחורים נחם. ומזן אקרי תפארת וכד הסתכל. במתקלא חד סלקין. אמר רבי שמעון יאות אנת רבי אבא לאתברכא מעתיקא קדישא דכל ברבאן נפקין מניה :

תקונא חמישאה. פסיק שערא ואתחזון תרין מפוחין מכאן ומכאן. סומקן בהאי ורדא סומקא. ומתדקשן במאתן ושבעין עלמין תני תרי מפוחין בד נהירין בנהירו דתרין מפוחין קדישין עלאין דעתיקא. אתמשך סומקא ואמי חוריא. בהאי פתיב יאר יי פניו אליך ויהנך. דכד נהירין מתברד עלמא. ובשעתא דאתעבד סומקא. פתיב ישא יי פניו אליך. כלומר יסתלק ולא ישתכח רוגזא בעלמא. תאנא בלהו נהירין דאתנהרן מעתיקא קדישא אתקרו חסדי קדמאי. ובגין אינן. נהירין כל אינן חסדי עולם :

תקונא שתיחאה. נפיק שערא בחד חושא דשערי בסחרניה דדיקנא. ומליין עד רישא דמיער ולא נחית עד טבורא. תנא תקונא דא הוא דאקרי פאת תקון. ואידו חד מחמש פאין דתליין בחדס. ולא אבעי לחבלא האי חסד בחד דאתמר ובגין כך לא תשחית את פאת זקניך פתיב :

תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא. ופומא אתפני מכל סטרוי. ונתבין שערין בתקונא סחור סחור ליה. קום רבי יהודה. קום רבי יהודה פתח ואמר בגזרת עירין פתגמא. כמה אלף רבבן מתנשבין ומתקיימן בהאי פומא ומליין מניה ובלהו אקרו פדה. דהא הוא דכתיב וברוח פיו כל צבאם. ומהווא רוחא דנפיק מפומא מתלבשין כל אינן דלבר דתליין מדאי פומא. ומהאי פומא בד אתפשט האי רוחא. מתלבשין ביה כמה גביאי מהימני. ובלהו פה יי אתקרו. ובאתר דרוחא נפיק לא אתערבא מלה אחרא. ובלהו מחכאן לאתלבשא בהווא רוחא דנפיק. והאי תקונא שלימא על בלהו שיתא. משום דהכא מתקיימן בלהו ומתאחדן. ובגני כך שערוי שקילין סחרניה דפומא ואתפני מכל סטרוי. והאי תקונא שלימא על בלהו. משום דהכא מתקיימן בלהו ומתאחדן. אמר רבי שמעון בריה בר רב אנת לעתיקא קדישא :

תקונא תמינאה. דנחתין שערי בתחות דיקנא. מחפין קדלא דלא אתחזו. דתניא אין למעלה לא ערה ולא עפוי. ובזמנא דאנח קרבי אתחזו משום לאתחזרה גבורתא. דהא תנינן אלף עלמין מתאחדין מניה. דהא הוא דכתיב אלף המגן פלוי עליו כל שלטי הנפודים. ואלף המגן רוא הוא בצניעותא דספרא. כל שלטי הנפודים דאתו מסטר גבורה. חד מאינן גבוראן :

תקונא תשיעאה. דאתמשכן שערי בשקולא מעליא עם אינן שערי דמליין. בלהו בשקולא שפיר. בחד גיבר תקוף מארי נצחון קרביא. משום דבלהו שערי אתמשכן בחד אינן דמליין. ובללא דבלהו באינן דמליין וכלא

אתמשה ועל דא קתיב תפארת בחורים פתום. וכתוב פחור בארזים. כגיבר
עבד גבוראן. ודא הוא תפארת. חילא וגבורתא ורחמי:

תנא אמר רבי שמעון. כל הני תקונין וכל הני מלין בעינא לגלאה למאריהון
דאתקלו במתקלא. ולא לאינין דעאלו ולא נפקו. אלא לאלין דעאלו ונפקו.
דכל מאן דעייל ולא נפיק טב ליה. ולא אברי. פללא דכל מלין. עתיקא דעתיקין
דזעיר אנפין פלא חד פלא הנה. פלא הוי. פלא יהא. לא ישתני. ולא משתני.
ולא שגא. אמתקן בתקונין אלין. אשתלים דייקנא דכליל פל דייקנין. דייקנא
דכליל פל שמהון. דייקנא דאתחוו בגונוי פל דייקנין. לא הוי האי דייקנא.
אלא כעין האי דייקנא בד אתחברן עטרין וכתרין. וכדן הוא אשלתמא דכנא.
בנין דייקנא דאדם. הוי דייקנא דעלאן ותפאין דאתפלילו ביה ובגין דהאי
דייקנא כליל עלאן ותפאין. אתקין עתיקא קדישא תקונין ותקנא דזעיר אנפין.
כהאי דייקנא ותקנא. ואי תימא מרה בין האי להאי. פלא הוא במתקלא חדא.
אבל מפאן אתפרשן ארחוי ואתפשטן רחמי. ומפאן אשתכח דינא. ומפטרין
דילן הוו שנין דא מן דא. ורוין אלין לא אתמסרו בר למחצדי חקלא קדישא.
דכתיב סוד " ליראוי. פתיב וייצר " אלהים את האדם. פתרי יודין אשלים
תקנא גו תקנא מברקא דגושפנקא. ודא הוי וייצר. פרי יודין למה. ודא
דעתיקא קדישא ורזא דזעיר אנפין. וייצר מאי צר. צר צורה כגו צורה. וימרו
צורה כגו צורה. תרין שמהן דאתקרי שם מלא " אלהים. ודא הוא דא דתרין
יודין וייצר דצר צורה כגו צורה. תקנא דשמה שלים " אלהים. ובמה
אתפלילו. בדייקנא עלאה דא דאקרי אדם דכליל דכר ונקבא. ועל דא כתיב
את האדם דכליל דכר ונקבא. את לאפקא ולמסני ונא דנפיק מניה. עפר מן
האדמה דייקנא כגו דייקנא. ויפח באפיו נשמת חיים. מברקא דגושפנקא גו
כגו. וכל דא למה בנין לאשתלמא ולעילא ביה סתים דסתומא עלאה עד
סופא דכל סתימין. גשמתא דכל חיי דעילא ותפא תלין כהאי נשמתא
ומתקנימיה בה. ויהי האדם לנפש תורה לאתקרא ולעילא בתקונין בגונוא דא.
ולאשתלמא לההוי גשמתא מהרנא לודנא עד סופא דכל דרגין. בנין דיהוי
ההוי גשמתא משתכחא בכנא ומתפשטא בכלא. ולמהוי כלל ביהודא חד.
וקאן דפסיק האי יחודא מן עלמא כמאן דפסיק גשמתא דא. ומתווי דאית
גשמתא אחרא בר מהאי. ובגין כך ישחצי הוא ודוכניה מן עלמא דברי דרין
כהאי דייקנא דאדם שארי ומקין פללא דדכר ונקבא. בד אתמתקן האי דייקנא
בתקונין. שארי מהווי מפין תרין דרועין כאתר דתלין שערי דייקנא דאתקרון
תפארת. ואתפשטת האי תפארת. ותקין תרין חרין. ואשתלמא לאחורוי ועבד
גלגולמא דנקבא כלא סתימא מפל סמרוי. בשערא בפרצופא דרישא. ובכללא
חדא אתעביד כהאי תפארת. ואקרי אדם דכר ונקבא. ודא הוא דכתיב
בתפארת אדם לשבת בית:

כד אתברי פרצופא דרישא דנקבא. תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דזעיר
אנפין. ותלי עד רישא דנקבא. ואתערו שערי ברישהא כלהו סומקי
דכלילן כגו נוני. ודא הוא דכתיב [נדלת ראשך בארזמן]. מהו ארזמן. גונוי
דכלילן

דכלילן כגו נוני. תנא אתפשטת האי תפארת משפורה דלפא. ונקיב ואתעבר
בניסא אחרא. ותקין פרצופא דנקבא עד מפורה ומפורה שארי ובטבורא
שלים. הוי אתפשטת האי תפארת ואתקן מעוי דדבורא ועייל ואתקן כהאי
אתר פל רחמין וכל סטרא דרחמי. ותנא כהני מעי. ואתחנן שית מארה
אלף רבוא מארי דרחמי. ואתקרון בעלי מעין. דכתיב על פן המו מעי לו
רחם ארחמנו נאם " תנא האי תפארת כליל רחמי וכליל דינא. ואתפשטת
רחמי דבורא. ואתעבר ונקיב ונהיר לסטר אחרא. ותקין מעוי דנקבא.
ואתקנו מערה בסטרא דינא. תנא אתמתקן דבורא בסטריה במאתן ותמניא
וארבעין תקונין דכלילן ביה. מנהון לגאו ומנהון לבר. מנהון רחמי. ומנהון
דינא. פלהו דינא. אתאחדו דינא דאחורוי דנקבא אתפשטת תמן. ואתאחדו
ואתפשטו בסטרהא. ותנא חמשא ערייתא אתגלין בה. בסטרא דדינין
חמשא. ודינין חמשא אתפשטן במאתן וארבעין ותמניא ארזין. ותכי תנא
קול באשה ערוה. שער באשה ערוה. שוק באשה ערוה. יד באשה ערוה.
רגל באשה ערוה. דאף על גב דתרין אלין לא שנייה חברגא. תרין אלין
יתיר מערוה אינין:

ותנא בצניעותא דספרא. אתפשטת דבורא ואתמתקן בתקונין. אתמתקן תקינא
דכסותא ודינא. וקאי הויא אמה דכנא. ארפיה דההוא אמה מאתן
וארבעין ותמניא עלמין. וכלהו תלין בפומא דאמה דאתקרי יוד. ובנין
דאתגלייא יוד פומיה דאמה אתגלי חסד עלאה. ותאי אמה חסד הוא דאתקרי
ותרי כהאי פום אמה. ולא אקרי חסד עד דאתגלייא יוד דפום אמה. ותא
הוי דא אתקרי אברהם שלים כהאי חסד. עד דאתגלייא יוד דאמה. ובנין
דאתגלי אקרי שלים. ודא הוא דכתיב התהלך לפני והיה תמים תמים ממש.
וכתיב ואהיה תמים לו ואשתפרה מעוני. מאי קא מיידי רישא וסיפא. אלא
פל דגרי האי יוד ואסתמר דלא עייל לירד ברשותא אחרא. ליהוי שלים
לעקמא דאתי וליהוי צריר בצורא דחיי. מאי ברשותא אחרא. דכתיב ובעל
פת אל נכר. ובגין כך כתיב ואהיה תמים לו. דבנין דהוא תמים בגלווייא
דיוד. ואשתפרה מעוני. ובנין דאתפשטת אמה דא. אתפשטת סטר גבורה מאינין
גבוראן דנקבא. ואשתקע בנקבא באתר חד. וארשים בערייתא כסותא דכר
גופא דנקבא. ובההוא אתר אקרי ערוה דכלה. אתר לאצנעא לההוא אמה
דאקרי חסד. בגין לאתפסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן. כהאי חסד
דכליל בחמש חסדין. חסד ימינא גבורה שמאלא. אתפסס דא כדא ואקרי
אדם כליל מתרין סטרין. ובגין כך בכלהו כתרין אית ימינא ושמאלא דינא
ורחמי. תנא עד לא זמין תקונין דמלכא. עתיקא דעתיקין. כנה עלמין ואתקין
תקונין לאתקיימא ההוא נוקבא. ולא אתפסמו ולא אתקיימו. עד דגזית חסד
עלאה. ואתקיימו ואתפסמו תקונין נוקבא. כהאי אמה דאקרי חסד. ההיך ואלה
המלכים אשר מלכו בארץ אדם. אתר דכל דינין משתכחין תמן. ולא אתפסמו
עד דאתקין פלא. ונפיק האי חסד ואחיישב בפומא דאמה. ההיך וימת וימרה
דלא אתקיימו ולא אתפסמו דינא בדינא. ואי תימא אי הכי דינא כלהו. ודא

כתיב וימלוך פחמיו שאול מרחובות הנגר והא לא אתחיו דינא. רחמינו
רחובות הנגר איהו כינה. דמינה מתפתחין חמשין מרעין דגהורין וכו' וצנין
לשית סטרי עלמא. תאנא בלהו דינא בר מחד דאתקם בתראה. והאי שאור
מרחובות הנגר. דא הוא חד סטרא דאתפשט ונסיק מרחובות הנגר. וכלהו
לא אתקיימו. לא תימא דאתבטלו. אלא דלא אתקיימו בהווא מלכו. עד
דאתעטר ואתפשט האי בתראה מפלהו. דכתיב וימלוך פחמיו הדר. מאי
הדר חסד עלאה ושם עירו פשו. מאי פשו. בדיא פשו בר נש דזכי לרוחא
דקודשא. ושם אשתו מהיטבאל בכאן אתבסמו דא בדיא ואתקרי אשתו.
מה דלא כתיב בכלהו. מהיטבאל אתבסמותא דא בדיא. כח מטרד. תקונין
דמסטר גבורה. כח מי זכב. אתבסמו ואתפלילו דא בדיא. מי זכב רחמי
ודינא. כאן אתדבקו אתמא בכוכרא. בסטרוי אתפרשן בדרועין בשוקין:

דרועין דכוכרא חד ימינא וחד שמאלא. דרועא קדמאה תלת קשרין ואתקשרו ביה
ואתפלילו תרין דרועין ואתפלילו סד אלא תלת קשרין בימינא ותלת קשרין
בשמאלא. תלת קשרין דימינא אתפלילין בתלת קשרין דשמאלא. ובגין כך
דרועא לא כתיב אלא חד. אבל ימינא לא כתיב ביה זרוע אלא ימינא. ימן
אתקרי בתלת קשרין דאבהתא דאחסינו לחולקיהון. ואי תימא הא בתלת
חללי מוחא דגולגולתא משתבחין. תאנא בלהו תלת מתפשטין ומתקשרין
בכל גופא. וכל גופא אתקשר בהני תלת ומתקשרין בדרועא ימינא. ובגין כך
האיב הוד ואמר שב לימיני. משום דהוא אתחבר עמהון דאבהתא ויתבי תמן
לכרסייא שלומתא. ובגין כך כתיב אבן מאסו הפונים וגומר משום דיתבי
לימינא. היינו דכתיב ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין. בלומר במאן דזכי
לחביבותא דמלכא. זבאה חולקיה דמאן דפריש מלכא ימיניה וקביל ליה
תחות ימיניה. והאי ימינא בד יתיב קשרין אתפשטו. דרועא לא אושית ידיה
בתלת קשרין דאמרן. וכד מתערין תייבייא ומתפשטין בעלמא. מתערין תלת
אחרנין דאינון דינא קשיא ואושיט דרועא. וכד אושיט דרועא יד ימינא הוא.
אבל אתקרי זרוע. זרועה הנטויה. בזמנא דתלת אלין אתפלילין בתלת
אחרנין. אקרי כלא ימינא ועבדי דינא כרמי. הדיא הוא דכתיב ימינא. ימינא
בפח ימינא. ימינא אוב. בגין דמתערן רחמי בהו. ותאנא בהאי ימינא
מתאחדן תלת מאה ושבעין אלף רבוא דאקרון ימינא. ומאה ותמנין ותמישה
אלף רבוא מזרוע דאקרי זרוע. מהאי ומאה תליא זרועא. והאי והאי אקרי
תפארת. דכתיב מוליך לימין משה. הא ימינא. זרוע. הא שמאלא. דכתיב
זרוע תפארתו דא בדיא. ותאנא בדיא שמאלא מתאחדין ארבע מאה ותמישין
רבוא מארי תריסין מתאחדן בכל אצבעא ואצבעא עשר אלפין מארי תריסין
משתבחין. פוק וחשוב כפח אינון דבידא. והוא ימינא אקרי סיעא קדישא
דאחי מדרועא ימינא מתלת קשרין. דכתיב ותפה ידי עמד. ומתאחדן מהאי.
אלף וארבע רבוא ותמינא וחמש מאה אלפין מאריהון דסיעין בכל עלמא.
ואקרון יד. זרועא. יד. תפאה. ואף על גב דבכל אתר יד. שמאלא. וכו'
ימן. אתפליל דא בזרועא וחמי סיעא ואקרי ימן. ואי לא יד. תפאה.

תאנא בד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא. הכא כתיב סוד. ליהיאו.
ותאנא בצניעותא דספרא. דכל דינין דמשפתחין מוכריא. תקיפין ברישא
ויעיזין בסופא. וכל דינין דמשפתחין מנוקבא. נייחין ברישא ותקיפין בסופא.
ואלמלא דאתעבידו פחדא לא יכלין עלמא למסבל. עד דעתיק דעתיקי סתימא
ולא פריש דא מן דא. וחקר לון לאתבסמא פחדא. וכד פריש לון אפיל
דורמיטא לזעיר אנפין. ופריש לנוקבא מאחורוי דסטרוי. ואתקין לה כל
תקונתא. ואצבעא לוימא דיליה למיתחא לכוכרא. הדיא הוא דכתיב ויפל יי
אלהים תרדמה על האדם וישן. מהו וישן. האי הוא דכתיב עורה למח תישן
ויקח אחת מצלעותיו. מאי אחת דא היא נוקבא כמא דאמר אחת היא
ינתי תמתי. וסלקא ואתתקנא. ובאתרהא שקיע רחמי וחסד. הדיא הוא
הוא דכתיב ויסגור בשר פתחה. וכתיב והסירותי את לב האבן מפשדכם
ונתתי לכם לב בשר. ובשעתא דבעא למישל שבחא. הנה כבי רוחין וישדן
ועלעלין. ועד לא סיים לון. אתת מטרוניתא בתקונהא ותיבת קמיה. בשעתא
דתיבת קמיה. אנה לון דאינון ברייאן ולא אשתלמו. בעין דמטרוניתא יתבת
עם מלכא ואתחברו אנפין באנפין. מאן יעיל בינייהו. מאן הוא דיקרב
בהדיהו. בגין כך סתימא דמקד עונתן שר פלמידי חכמים דרעין רוא דנא
משבת לשבת. וכד אתחברו אתבסמו דא בדיא. יומא דכלא אתבסם ביה.
ובגין כך אתבסמו דינין דא בדיא ואתתקנו עלאין ותפאין. ותאנא בצניעותא
דספרא. בעא עתיקא קדישא למחוי אי אתבסמו דינין. ואתדבקו תרין אלין
דא בדיא. ונפק מסטרא דנוקבא דינא תקיפא דלא יכיל עלמא למסבל. דכתיב
והאדם ידע את הוה אשתו ופחד ותלד את קנו ופאמר קניתי איש את יי. ולא
הוה יכיל עלמא למסבל. משום דקא אתבסמת. וחויא תקיפא אטיל בה
זוהמא דדינא קשיא. ובגין כך לא הוה יכיל לאתבסמא. וכד נפק קון דא
מסטרא דנוקבא נפק תקיף קשיא. תקיף בדינו קשיא בדינו. בעין דנפק
אתחלשת ואתבסמת. בתר דא אפיקת אחרא כסימא יסיר. וסליק קדמאה
דוהה תקיפא קשיא. וכל דינין לא אתערבו קמיה. תא חוי מה כתיב ויהי בדיותם
בשדה. בשדה דאשתמודע לעילא בשדה דאקרי שדה תפוחים ונצח האי דינא
לאחורי משום דהנה קשיא מניה. ואכפיה ואטמריה תחותיה עד דאתער בהאי
קודשא בריך הוא ואעבריה מקמיה ושקעיה בנוקבא דהווא רבא. וכליל לאחוי
בשיקועא דינא רבא דמבסם דמעין עלאין. ומנהון נחמין נשמתין לעלמא אינש
לפום ארחוי ואף על גב דמטרין אינון מתפשטין דא בדיא ואתעבדו גופא חד.
ומהאי גופא נחמין נשמתהון דרשיעיא חיבאי תקיפי רוחא. מתרוהון פחדא
סלקא דעתך. אלא דא לסטרוי ודא לסטרוי. זכאין אינון צדיקא דמשלפי
נשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם דכליל בלא. אתר דעטרין ובתרין
קדישין מתחבראן תמן בצורה דאתפללא. זכאין אתון חבריא דכל בני מלין
קדישין דאתאמרו ברוח קדישא עלאה. רוח דכל קדישין עלאין אתפלילן ביה.
אתפלילן כבו מלין דעלאין ותפאין צייתין להו. זכאין אתון מאריהון דמארין מחצדי

חסלא דמלון אליו תנדעון ותסתכלון בהו. ותנדעון למאריכוז אנפין באנפין
עינא בעינא. ובהני מלון תזבון לעלמא דאתי. הדיא הוא דכתיב וידעתם חסוב
יהשבות אל קרבך פי יי הוא האלהים. יי עתיק יומין הוא האלהים פלא הוא
חד. בריך שמייה לשלם ולשלמי עלמא:

אמר רבי שמעון חמינא עלאין לתמא ותמאין לעילא עלאין לתמא. דיוקנא
דאדם דהוא תקונא עלאה בכלל דכלהו. תאנא פתיב וצדיק יסוד עולם
ודליל שירת בקרטופא פחדא. והאי הוא דכתיב שוקי עמודי שש. ותאנא
בצניעותא דספרא. באדם אתפלילו בתרין עלאין בכלל ובפרט. ובאדם
אתפלילו בתרין תמאין בפרט ובכלל. בתרין עלאין בכלל כמה דאתמר. בדיוקנא
דכל הני תקונין. בפרט באצבען דידין חמש בנגד חמש. בתרין תמאין באצבען
דדגלון דאינון פרט ובכלל דהא גופא לא אתחזי בהדיה. דאינון לבר מגופא.
ובגין כך לא הוה בגופא. דגופא אעדי מניה. אי הכי מאי ועמדי רגליו ביום
זחוא. אלא רגליו דגופא מאריהון דדינין למעבד נוקמיו. ואקרון בעל רגלים
ומפוזן מקופין ומתאחדן מאריהון דדינין די לתמא בכתרין תמאין. תאנא כל
אינון תקונין דלעילא דבגופא קדישא פללא דאדם. אתמשיך דא מן דא. ומתאחדן
דא בדיא. ואשקנן דא לדא. כמה דאתמשיך דמא בקטפין דנורדין לדא ולדא
להבא ולהבא. מאתר דא לאתר אחרא. ואינון משקין דגופא. אשקין דא לדא.
מתרין דא לדא. עד דאנהירו כלהו עלמין ומתפרכן בגיניהון. תאנא כל
אינון כתרין דלא אתפלילו בגופא פלהו רחיקין ומסאבין. ומסאבין כל מא
דיקרב לגיניהון למנדע מנהון מילין תאנא מאי תאיבותא דילחון לגבי תלמידי
חכמים. אלא משום דחמן פהו גופא קדישא ולא תפללא בהו בהווא גופא.
ובי תימא אי הכי הא מלאבין קדישין וליתיהון בכללא דגופא. לא. דחס ושלום
אי ליתיהון לבר מפללא דגופא קדישא. לא הוה קדישין ולא מתקמי. ובתיב
וגיותו כתרשיש. ובתיב וגפותם מלאות עינים. והאי ש גבריאל פלהו בכללא
דאדם. פר מהני דליתיהון בכללא דגופא. דאינון מסאבין ומסאבין כל מאן דיקרב
בהדיה. ותאנא פלהו מרוחא דשמאלא דלא אתבסס באדם משתבחין. ונפקו
מפללא דגופא קדישא. ולא אתדבקו ביה. ובגין כך פלהו מסאבין. ואולין
ושאסין עלמא ועיילין בגוקבא דתהומא רבא. לאתדבקא בהווא דינא קדמא
דאתקרי קון דנפיק בכללא דגופא דלתמא ושאסין ושאסין כל עלמא ופרחין.
ולא מתדבקן בכללא דגופא קדישא. ובגין כך אינון לבר מפל משרין דלעילא
ותמא מסאבין אינון. בהו כתיב מהוץ לפתנה מושבו. וברוחא דאקרי הכל
דאתבסס יתיר בכללא דגופא קדישא. נפקין אתרנין דמבסמן יתיר. ומתבסמי
בגופא ולא מתדבקן. פלהו תלין פאוריא. ונפקין מהאי פללא דאלין מסאבין.
ושמעין מדי דשמעין מלעילא. ומניהו ידעי לתמא דקאמרי להו. ותאנא
בצניעותא דספרא. פון דאתבסמו לעילא פללא דאדם גופא קדישא. דבר
ונתקבא אתחפרו זמנא תלתאה. ונפק אתבסמותא דכלא. ואתבסמו עלמין
עלאין ותמאין. ומפאן אשתכלל עלמא דלעילא ותמא מספרא דגופא קדישא.
ומתפרן עלמין ומתאחדן דא בדיא ואתעבידו חד גופא. ובגין דכלהו חד גופא

שכינתא לעילא שכינתא לתמא קדשא בריך הוא לעילא קדשא בריך לתמא
ונשלפא רוחא ועיילא בחד גופא. ובכלהו לא אתחזי אלא חד. קדוש קדוש
קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו: דכלא הוא חד גופא:

תאנא פון דאתבסמו דא בדיא. אתקשרו דינא ונחמי. ואתבסמת נוקבא
בדכורא ובגין כך לא סלקא דא בלא דא פהאי תמר דלא סלקא
לא בלא דא. ועל האי תנין מאן דאפיק גרמיה בהאי עלמא
סיללא דאדם. לבתר פד נפיק מהאי עלמא. לא עייל בכללא דאדם דאקרי
גופא קדישא. אלא באינון דלא אקרון אדם. ונפיק מפללא דגופא. תניא תודי
זהב געשה לך עם נקודות הפסוק דאתבסמו דינא ברחמי. ולית דינא דלא הוה ביה
רחמי. ועל האי פתיב נאו לתיך פתורים צורך פתורים. פתורים. כמה דכתיב
תודי זהב געשה לך וגומר. בפתורים כמה דכתיב עם נקודות הפסוק. צורך
בכללא דנוקבא. דא מטרונתא. דאשתבחת בי מקדשא דלעילא וירושלם
דלתמא ומקדשא. וכל דא מדאתבסמת בדכורא ואתעביד פללא דאדם. ודא
הוא כללא דמהימנותא. מאי מהימנותא. דבגיה אשתבח כל מהימנותא. ותאנא
מאן דאקרי אדם ונשמחא נפקת מניה ומית. אסיר למיבת ליה בביתא למעבד
ליה לינה על ארעא. משום יקרא דהאי גופא דלא יתחזי ביה קלנא. דכתיב אדם
ביקר כל ילין. אדם דהוא יקר מפל יקרא. כל ילין. מאי טעמא משום דאי יעבדון
הכי. נמשל פבהמות נדמו. מה בעירי לא הוה בכללא דאדם ולא אתחזי בהו
רוחא קדישא. אוף הכא כבעירי גופא בלא רוחא. והאי גופא דהוא יקרא דכלא
לא יתחזי ביה קנא. ותאנא בצניעותא דספרא. כל מאן דעביד לינה להאי גופא
קדישא בלא רוחא. עביד פגימותא בגופא דעלמין. דהא בגין דא לא עביד
לינה באתרא קדישא בארעא דצדק ילין בה. משום דהאי גופא יקרא אתקרי דיוקנא
דמלכא. ואי עביד ביה לינה הוה כחד מן בעירי. תאנא ויראו בני האלהים את בנות
האדם. אינון דאמרו ונפלו בגוקבא דתהומא רבא. את בנות האדם. האדם הידוע.
ובתיב וילדו להם הפה הנפורים אשר מעולם וגומר. מהווא דאקרי עולם. כדתינין
ימי עולם. אנשי השם מנהון נפקו רוחין ושדן לעלמא לאתדבקא ברשיעיא.
הנפילים היו בארץ. לאפקא אליון אתרנין דלא הוה בארץ. הנפילים עין
ושאל הוה בארץ. בני האלהים לא הוה בארץ. ורזא הוא וכלא אתמר. ובתיב
ונפקם יי האי בועיר אנפין אתמר. ויתעצב אל לבו. ויתעצב לא נאמר אלא ויתעצב.
איהו אתעצב. דביה תליא מלחא. לאפוקי מאן דלא אתעצב אל לבו. כלבו לא
פתיב אלא אל לבו. כמאן דאתעצב למאריה. דאתחזי האי ללפא דכל לפין.
ואמר יי אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה וגומר. לאפקא אדם
דלעילא. ואי תימא אדם דלתמא בלחודו. לאו לאפקא פלל. משום דלא קאים
דא בלא דא. ואילמא חכמה סתימאה דכלא. פלא אתמקן פמרישא. דהא הוא
דכתיב האי חכמה שכנתי ערמה. אל תקרי שכנתי לגיא שכנתי. ואילמא
האי תקונא דאדם לא קאים עלמא. דהא הוא דכתיב יי בחכמה יסד ארץ
ובתיב ונח מצא חן בעיני יי:

ליל שבועות

ותאנא פלהו מזחי תליין בהאי מוחא. ותחכמה הוא פללא דכלא. ודא היא חכמה סתימאה. דבה אסתקוף ואסתקן תקינא דאדם לאתישבא פלא על תקיניה כל חד פאתריה. דא הוא דכתיב החכמה תעוז לחכם מעשרה שלישים. דאינון תקינא שלימא דאדם. ואדם הוא תקינא דלגו מניה קאים רחא. דא הוא דכתיב כי האדם יראה לעינים ווי יראה ללבב דאיהו כלגו לגו. ובהאי תקינא דאדם אתחזו שלימותא מהומנותא דכלא דקאים על פורסיא. דכתיב ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה. וכתיב וארו עם ענני שמיא כבר אנש אחי הנה. ועד עתיק יומיא מטא. וקדמותי הקריבותי. עד פאן סתימאן מלין וברדן מעמין. זכאה חולקיה דמאן בידע וישגח בחזן. ולא יטעי בחזן. דמלין אלין לא אתיהיבו אלא למארי מארין ומחצדי חקלא דעאלו ונפקו. דכתיב פי ישרים דרכי וי צדיקים ירכו כם ופושעים יבשלו כם. תנא בכה רבי שמעון וארים קליה ואמר. אי במלין דילן דאתגליין הך אתגניזו חברייא באדרא דעלמא דאתי ואסתלקי מהאי עלמא. יאית ושפיר הוה בגין דלא אתגליין לחד מבני עלמא. דהר ואמר דרבי פי. דהא גלי קמיה דעתיקא דעתיקן סתימא דכל סתימין. דהא לא לקרא דילי עבדנא. ולא לקרא דבית אבא. ולא לקרא דחברייא אלין. אלא בגין דלא ישעון בארחי. ולא יעלון בכסופא דתרעי פכטרוז ולא ימחון בידיהון. זכאה חולקי עמהון לשלמא דאתי:

תנא עד לא נפקו חברייא מחרוא אדרא. מיתו רבי יוסי ברבי יעקב. ורבי חזקיה. ורבי ייסא. וחמו חברייא דהו גשלין לון מלאכין קדישין פההו פרסא. ואמר רבי שמעון מלה ואשתככו. צווח ואמר. שמא חס ושלום נזרה אתגור עלנא לאתענשא. דאתגלי על דנא מה דא אתגלי מימא דקאים משה על טורא דסיני דכתיב ויהי שם עם וי ארבעים יום וארבעים לילה וגומר. מה אנא הך אי בגין דא אתענשו. שמע קלא. זכאה אנת רבי שמעון. זכאה חולקך וחולקא דחברייא אלין דקיימין בדרף. דהא אתגלי לבון. מה דלא אתגלי לכך חילא דלעילא. אכל תא חזי דהא כתיב בבכורו יסדנה ובצעירו יציי דלתיה וכל שכן דברעו סני ותקוף אתדבקו נפשטהון בשעתא דא דאתגסיבו זכאה חולקוון דהא בשלימותא אסתלקו. תנא בעוד דאתגליין מלין אלין. אתרגישו עלאין ותמאין. וקלא אתער במאתן וחמשין עלמין. דהא מלין עתיקין לתמא אתגליין. ועד דאלין מתבסמו נשמתיהו באינון מלין נפקת נשמתיהו בגשימה. ואתקשרו כהווא פרסא. ונמלין דהו מלאכי עלאי. וסלקון דון לעילא ואמאי אלין. משום דעאלו ולא נפקו זימנא אחרא מן קדמת דנא. ובלהו אחריני עאלו ונפקו. אמר רבי שמעון פמה זכאה חולקוון דהני תלתא זכאה חולקנא לעלמא דאתי בגין דא. נפק קלא תניינת ואמר. ואפס הייבקים ביי אלזיבם חיים בלכם חיים. קמו ואזלו בכל אתר דהו מסתפגי סליק ריחין. אמר רבי שמעון שמע מנה דעלמא מתברך בגינן. תהו נהרין צי נפוי דבלדי. ולא תהו יכלין בני עלמא לאסתפלא בהו. תאנא עשרה עארו ושבע נפקו. והוה חדי רבי שמעון. ורבי אבא עציב. וימא חד הוה יתיב רבי שמעון ורבי אבא עמיה. אמר רבי שמעון מלה וחמו לאלין סתתא דהו מיתין להו מלאכין עלאין. ומחזין להו גניזין

ליל שבועות

אדרין דלעילא בגין יקרא דילחון. והו עיילי לון בטורי דאפרסמונא דנפ. נח דעמיה דרבי אבא. תאנא מחרוא יומא לא אעדו חברייא מפי רבי שמעון. כד הוה רבי שמעון מגלה רזין. לא משתבחין מפן אלא אינון. והוה קארי דהו רבי שמעון שבעה אגן עיני יי. דכתיב שבעה אלה עיני יי. ועלן אתמר: אמר רבי אבא אגן שימא בוציני דגהרן משביעאה. אנת הוא שביעאה דכלא. דהא לית קיימא לשימא בר משביעאה. דכלא תלי בשביעאה. רבי יהודה קארי ליה שבת. דכלהו שימא יומי מניה מתברכין. דכתיב שבת ליי קדש ליי מה שבת ליי קדש. איה רבי שמעון שבת ליי קדש. אמר רבי שמעון תוודנא על ההוה חגיר חרצין מאריה דשערי. אמאי לא אשתכח בבי אגרא דילן. בזמנא דאתגליין מלין אלין קדישין. אדדכוי אתא אליהו ותלת קטפרי גהירין באגפודי אמר ליה רבי שמעון מאי טעמא לא שכיח מר בקרדושא גליפא דמאריה בזימא דחולא. אמר ליה הניך רבי שבע יומין אתברירו קמי קדשא בריך הוא כל אינון דייחון וישתבחון עמיה. עד לא עיילתון בבי אדרא דילכון. ובשביעא לאשתבחא זמין קשיר בבתפוי. ואנא הוה זמין. ובשביעא קמיה לאשתבחא זמין פסון. וברין קטיר בבתפוי ולא יבילנא. דדהווא יומא שדריני קדשא בריך הוא למעבד נסין לרב המנונא סביא וחברוי. דאתמסרו בארמונא דמלכא. וארתישנא להו בגסא. דרמינא להו כותלא דהיכלא דמלכא. ואתקשרו בקטרוז דמיתו ארבעים ותמשה פרדשבי. ואפיקנא לרב המנונא וחברוי. ורמינא לון לבקעת אוינו ואשתיבו. וזמיננא קמיהו גבמא זמינא דלא אכלו תלתא יומין. וכל ההווא יומא לא בדילנא מניהו. וכד תבנא אשפחנא פרסא דנטלו כל אינון סמכין ותלת מן חברייא עלה. ושאיילנא לון. ואמרו חולקא דקודשא בריך הוא מהולא דרבי שמעון וחברוי. זכאה אנת רבי שמעון וזכאה חולקך וחולקא דאינון חברייא דיתבין קמך. פמה דרגין אסתקנו לבון לעלמא דאתי. כפה בוצינין דנהורין זמינן לנהרא לבו. וזא חזי יומא דין בגינד אעטרו חמשין בתרין לרבי פנחס בן יאיר חמוד ואנא אזילנא עמיה בכל אינון גהרי דטורי דאפרסמונא דכניא. ואנא חזינא דהא בריר דוכתיה ואסתקן. אמר ליה קטירין צדיקייא בקרשושא דעטרוין. בריש ירחי ובזמני ושפתי יתיר מפל שאר יומין. אמר ליה ואף כל דלבר. דכתיב והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגומר. אי אלין אתיין כל שפן צדיקיא. מדי חדש בחדשו למה משום דמתעטרי אבהתא רתיבא קדישא. ומדי שבת בשבתו. דמתעטר שביעאה בכל אינון שימא יומין. דכתיב וברך אלהים את יום השביעי וגומר. ואנת הוא רבי שמעון שביעאה דשימא. תהא מתעטר ומתקדש יתיר מפלא. בתרת עדונין דמשתבחון בשביעאה. וזמינן חברייא צדיקיא אלין. לאתעדנא בגינד לעלמא דאתי. וכתיב וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכבד. מאן הוא קדוש יי. דא רבי שמעון בן יוחאי. דאקרי מכובד בעלמא דין ובעלמא דאתי:

זוהר פרשת אמור דף צ"ז ע"א

וספרתם לכם מספרת השבת מיום הכיאתם את עומר התנופה. מאי קא מיירי אמר ליה הא אוקמוה חבריא אכל הא חזי ישראל בד הווי במצרים הווי פרשותא אחרא והווי אחיזן במסאבותא באהתא דא בד היא יתבת פיזמי דמסאבותא פתר דאתגזרו אעלו בחולקא קדישא דאקרי ברית פינ דאתאחדו ביה פסק מסאבותא מפיהו כדא אהתא בד פסקו מינה דמי מסאבותא פתר דאתפסקו מינה מה כתיב וספרה לה שבעת ימים כד חכא פינ דעאלו בחולקא קדישא פסקא מסאבו מפיהו ואמר קדשא בריך הוא מפאן ולחלאה חושבנא דנכיותא וספרתם לכם. לכם דייקא כמה דאת אמרת וספרה לה שבעת ימים לה לעצמה אוף הכא לכם לעצמיכם ולמה בגין לאתדבא במיין עזאין קדישין ולבתר למיתי לאתחברא ביה במלכא ולקבלא אוריתיה. כתיב וספרה לה שבעת ימים אוף הכא שבע שבתות אמאי שבע שבתות בגין למזכי לאתדבא במיין דהווי נהר דנגיד ונפיק ואקרי מים חיים והווי נהר שבע שבתות נפקו מינה ועל דא שבע שבתות ודאי בגין לאתדבא ביה כמה דאתתא דכיו דילה בליליא לאשתמשא בבעלה כד כתיב וברדת הטל על המזנה לילה על המזנה כתיב. ולא כתיב וברדת הטל לילה ואימתי גתת האי טלא בד קריבו ישראל לטורא דסיני בדין נחת והווי טלא בשנימי נאדכו ואתפסקא זותמתן מניה ואתחברו ביה במלכא וקבילו אוריתא וכןסת ישראל הא אוקימנא ובהווי זמנא ודאי כל הנחלים הורכים אל הים לאתדבא וקאתסחאה וכדא אתקשרו ואתחברו ביה במלכא קדישא ותא חזי כל בר נש דלא מני חושבנא הא אינון שבע שבתות תמימות למזכי לדכיותא דא דא אקרי טהור ולא בכללא דטהור הוא ולא הוא פדאי למדחי ליה חולקא באורייתא ומאן דמטי טהור ליהא יומא וחושבנא דא אתאביד מניה כד מטי ליהא ליליא ליבעי ליה למלעי באורייתא ולא תחברא בה ולנטרא דכיו עזא דמטי עליה כהווי ליליא ואתדפי ואיליפנא דאורייתא דבעי ליה כהאי דלא אורייתא דבעל פה בגין דיתדכון פחדא ממפועא דנחלא עמוקא לבתר כהאי יומא ליתי תורה שפכתב ויתחבר בהווי וישתפחו פחדא ביוונא חד לעילא בדין מכריז עליה ואמרי ואני זאת בריתי אותם אמר יי רחמי אשר עליך דברי אשר שמתי בפיך וגומר ועל דא חסדי קדמאי לא הווי נימי כהאי ליליא והווי לעאן באורייתא ואמרו נימי לאחסנא ירותא קדישא לן ולבגן בתרין עלמין והווי ליליא כנסת ישראל אתעמרת עליהו ואתיא לאודונא ביה במלכא ותרויהו מעשורי על רשיהו דאינון דזכאין להכי. רפי שמעון הכי אמר בשעתא דמתפנשי חבריא כהאי ליליא לנפיה גימי לתקנא תכשיטי כלה בגין דתשתבח למחר בתכשיטיה ותקונתה לנפי מלכא פדקא יאות. זכארה חולקיהון דחבריא כד יתבע מלכא למטרוניתא מאן תקין תכשיטיה ואנהיר עטרה ושוי תיקונהו ולית לך בעלמא מאן הייע לתקנא תכשיטי כלה אלא

כיל שבועות

חבריא זכארה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי. הא חזי חבריא מתקין כהאי ליליא תכשיטיה ככלה ומעטרי לה בעטרהא לנפי מלכא ומאן מתקין ליה למלכא כהאי ליליא לאשתפחא בה ככלה לאודונא בה במטרוניתא נהרא קדישא עמיקא דכל נהרין אימא עלאה הדא הוא דכתיב זאנה וראנה בנות ציון במלך שלמה וגומר לבתר דאתקנית ליה למלכא ואתעמרת ליה אתיית לדכארה לה למטרוניתא וקאינון דמשפחתי גפה. למלכא כהווי ליה פר יחודאי אהא לזנא ליה במטרוניתא עלאה מאי עבדת אימיה כל ההוא ליליא עאלת לבי גניזתא אפיקת עטרה עלאה בשבעים אבני יקר סחרנהא ואתעטרא ליה אפיקת לבושי דמילת ואלבישת ליה ואתקנית ליה בתיקוני דמלפין לבתר עאלת לבי כלה חמאת עולימתהא דקא מתקני עטרהא לבושהא תכשיטיהא לתקנא לה אמרה לון הא אתקנית ביה טבידה אתר דמיין נבעין וכל ריחון ובוסמן סחרני אינון מיין לדכארה לכלתי ליתי פכתי מטרוניתא דברי ועולימתהא ויתדכון כהווי אתר דאתקנית כהווי בי טבילה דמיין נבעין דעמי. לבתר תקינו לה לתכשיטיהא אלבישו לה לבושהא אעטרו לה בעטרהא למחר כד ייתי כד לאודונא במטרוניתא ותקין היכלא לכלהווי וישתבח מדוריה ככו כהווי כד מלכא קדישא ומטרוניתא וחבריא כהאי גוונא ואימא עלאה דמתקנת פלא אשתבח דמלכא עלאה ומטרוניתא וחבריא מדוריהון כהווי ולא מתפרשין לעלמין הדא הוא דכתיב יי מי יגור באהלך וגומר. הולך תמים ופועל צדק מאן הוא אלא אלן אינון דמתקני למטרוניתא בתכשיטיהא בבושהא בעטרהא וכל חד פועל צדק אקרי אמר רבי חייא אלמלא לא זכנא בעלמא אלא למשמע מילין אלן די. זכארה חולקיהון דאינון דמשפחתי באורייתא ונדעין אורחוי דמלכא קדישא כרעותא דלהון באורייתא. עזיהו כתיב פי כי חשק ואפלטוהו וכתיב אחלצהו ואכבדהו:

זוהר ח"א דף ח' ע"א

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא בליליא דכלה אתחברת כבעלה דתנין כל אינון חבריא דבני היקרא דכלה אצטריכו כהווי ליליא דכלה אודמנת למדחי ליומא אחרא נו חופה כבעלה דמדחי עמה כל ההוא ליליא ולמדחי עמה בתקונתא דאיהי אפתקנת למלעי באורייתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים וברדשות הקראי וברזין דתכתמא בגין דאלין אינון תקונין דילה ותכשיטיהא ואיהי ועולמתהא עאלת וקיימת על ראשיהון ואתתקנא בהו ונדארה בהו כל הוויא ליליא וליומא אחרא לא עאלה לחופה אלא כהווי ואלין אקרו בני חופתא וכינון דעאלת לחופתא קדשא בריך הוא שאיל עליהו ומכרך לון ומעטרי לון בעטרהא דכלה. זכארה חולקיהון. והוא רפי שמעון וכלהו חבריא מרגנין ברנה דאורייתא כל חד וחד מניהו והווי חדי רפי שמעון וכל שאר חבריא אמר לון רפי שמעון בני זכארה חולקיהון בגין דלמחר לא תיעול כלה לחופה אלא כהווינו בגין דכלהו דמתקנין תקונתא כהאי ליליא ונדאן בה בלהון יהון רשימין וכתיבין בספרא דדברגנא וקדשא בריך הוא

מכרף לון בשבעין ברכאן ועטרין העלמא עלאה. פתח רבי שמעון ואמר השמים מספרים כבוד אל וגומר קרא דא הא אוקימנא ליה אבל בזמנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה ביומא דמחר אתתקנת ואתנהיבת בקשוטא פתח חבריא דחדאן עמה כל הווא ליליא ואיהי חדא עמהו וביומא דמחר פמה אוכלוסין ומשויין מתפגשין פדה ואיהי וכלהו מתפגאן לכל חד וחד דתקינן לה פדה ליליא פיון דמתחבראן פחדא ואיהי חמאת לבעדה מה פתיב השמים מספרים כבוד אל השמים דא חתן העאל לחופה מספרים ומנהרין בזוהרא דספיר דצהור וזהיר מסיפי עלמא ועד סיפא עלמא כבוד אל דא כבוד פלה דאקרי אל דכתיב ואל זועם בכל יום בכל יומי שפא אקרי אל והשפא דעאכת לחפה אקרי כבוד ואקרי אל יקר על יקר נהירו על נהירו ושלטנא על שולטנא. פדן פדהווא שעתא דשמים עאל לחפה ואתי ונהיר לה פל אינון חבריא דאתקינן לה פלהו אתפרשו בשמחון פמן דא הוא דכתיב ומעשה ידיו מגיד דקיע מעשה ידיו אליו אינון מארי קיימא דכרית פדהו כלה ואינון מארי קיימא דכרית אקרון מעשה ידיו במה דאח אמרת ומעשה ידיו פונגהו. דא כרית קיימא דכתיב בבשרא דבר נש. ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

האדרא פרשת משפטים

תאנא ברוך דריון. רישא דמלכא אתתקן בחסד ובגבורה ברהי רישא תליון שערי נימן על נימן דאינון כל משיכותא דמתאחדן בה עלאי ותמאי מארי דמארין מארי דקשוט. מארי דמתקלא. מארי דיבבא. מארי דיללח מארי דדינא. מארי דרחמי ומעמי אורייתא וריו אורייתא דכין מסאבן כללהו אקרון שערי דמלכא פלומר משיכותא דאתמשו דמלכא קדישא וכלא נחית מעתיקא סתימאה (קדישא) מצחא דמלכא פקידותא לחייבא כד אתפקדן בעובדיהו וכד אתגליין חובייהו כדיו אקרי מצחא דמלכא פלומר גבורה אתתקף פדיוו ואתפשט בסטרוו ודא אשתני ממצחא דעתיקא קדישא דאקרי רצון. עיינין דמקכא אשגחותא דכלא אשגחותא דעלאין ותמאיין וכל אינון מארי אשגחותא כחי אקרון. בעיינין גווינן אתאחדן ואינון גווינן אקרון כל אינון מארי אשגחותא דמלכא פל חד בפום ארחה וכלהו גווינן דעינא אקרון כמה דאתחוו אשגחותא דמלכא כחי גווינן מתערין. גביני דעינין אקרון אתר דיהבין אשגחותא לכלהו גווינן מארי אשגחותא בני גבינין לגבי דלתא גבינין לאשגחותא מהווא בהרא דנגיד ונפיק אתר אתמשכא מהווא בהרא לאסתחאה פחורא דעתיקא מחלכא דנגיד מאמא דכד גבורה מתפשטא ועיינין מלחטן בגון סומקא נהיר עתיקא קדישא חורא דיליה ולהטא באמא ואתמליא מחלכא וינקא להני (לכלא) ואסתחן פלהו עיינין פהווא חלבא דאמא דאתנגיד ונפיק תדיר דא הוא דכתיב רחצות פחלב דאימא דנגיד תדירא ולא פסיק חושמא דמלכא קדישא תקינא דפרצופא בד מתפשטין גבורין ומתאחדן כחדא אינון חושמא דמלכא קדישא ואינון גבורין מחד גבורה אחידן ונפיקין. וכד דינין מתערין ונפקין מספרייהו לא מתפסקין אלא בתנגיא דמדבחא וברין כתיב ויבח ה' את יום

הניחא שאני חושמא דעתיקא דלא אצמריד דחושמא דעתיקא ארף אפיה בכלל אקרי ונהו גהירו דחכמתא סתימאה אקרי חושמא דיליה. והיינו תהלה דכתיב. תהלה לדוד וכתיב. ותהלתי אחשם לך ועל דא אתער דוד מלכא תהלה לדוד וגומר. אינון דמלכא בד רענא אשתכח ואמא ינקא ונהירו דעתיקא קדישא אתנהיר מתערין נהירו דתרין מוחי ונהירו דאבא ואמא כל אינון דאקרון מוחי דמלכא ומתלהטין פחדא וכד מתלהטין פחדא אקרון אזני יי דהא אתקבילית צלותהון דישאל וברין אתערותא לטב ולביש ובאתערותא דא מתערין מארי דגפין דגשלין קלין דעלמא וכלהו אקרון אזני יי. אנפוי דמלכא נהירו דאבא ואמא ואתפשטותא דלהון דנהרין וסחרין ולהטין פהאי רישא דמלכא וברין פהדותא אסתנד פמלכא מנייהו. דיוקנא דמלכא נקידותא מכלא מרישא שארי חסד עלאה ובגורה. ונהירו דאבא ואמא אתפלג נהירו דאבא פתלת נהורין ואמא פתרין הא חמשא חסד ובגורה פחד נהורא ה' שיתא. לבתר אתער חסד ואתלהיט פתרין נהורין דאתנהיר ואינון תמנייא. ובגורה אתנהיר פחד דא חשעה. וכד מתחברן כללהו נהורין פחדא אקרון דיוקנא דמלכא. וברין פתיב ה' פגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה וגומר. שפון דמלכא הכי תאנא פד אתנהיר נהירו דאבא נהיר בתלת נהורין. מחד נהורא נהיר חסד עלאה. מחד נהורא אתנהיר נהירו דאקרי מוחא דמלכא. וכד נהורא הוה תלי עד דאתנהיר נהירו דאמא וכד אתנהיר אתנהיר בחמש נהורין במאי אתנהיר מחד שבילא דטמיר וגניו דאתדבק ביה אבא דכתיב נתיב לא ידעו עיני וגומר. כמה דאתדבק דכורא בנוקבא ואתערותא ואולידת ואפיקת חמש נהורין (ד' מאינון חמש) ומאינון חמש נהורין אתגליפו חמשין תרעין דנהורין סגיאין. חמשין אינון לקבליהון מ'ט פנים טהור מ'ט פנים טמא פאורייתא אשתאר חד ויהי חד דאתנהיר בפלא ויהווא דאבא דהוא תלי כד מתחברן פחדא ומתישבין במלכא אקרון שפון דמלכא ובגניי פד גיד מלין דקשוט ופומא בהו תליא פתיחותא דפומא. מאי פומא אלא דעת נגיו כפומא דמלכא אקרי פשיטותא דתפארת דכל אוצרון אתאחדן ביה דכתיב ובדעת חדרים ומלאו ויהווא דעת הוא נגיו באימא ומלכא ומלייא כל אדרין ואכסדראין. וכד אתער נהירי דביה ונפיק פדן אקרי פדה. ושפון דאינון תרין נהורין מאבא ומאימא בשעפא דאתערען בהווא נהירו דדעת מתחברן פחדא ומלין אתגורו בקשוט בחכמה בתבונה ובדעת. וברין כד מלין דקודשא בריך הוא באלין אתגורו נהרין תלת אלין ועיילין בגו לנו ואתערורו פחד וכד מתחברן בעטורא חד פדן (ס'ט) מתחברן תלת אלין בעטורא חד ועיילין בגו לנו ואתערעון בחד פדן) אקרון הכו ממפקים ואינון היך דמלכא ואקרון מתקיא דמלכא ועל האי פתיב טעמו וראו פיו טוב ה'. ובהאי חיד תליון כל אינון שליטין והורמטין דמלכא דכתיב וברוח פיו כל צבאם. בהאי חיד שליטותא דכלא אשתכח ובגניי פד פל אתון דאינון בהאי אתר שליטותא אתחוייא בהו אחיה א נהירו דעתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין. ח נהירו דחכמתא

לא אשתכח ולא אתדבק וכתוב לא ידע אנוש ערפה ה נהירו דאימא דנהיר
 גניד ונפיק ומשקי לכרא וינקא לנגון עד דמטי ההוא רבות ומלי לצדיק ואיהו
 אתקשר בנזקא תמאה ואתפרכא מניה ולא מתפרשן דא מן דא נהיר מנו
 סומק דכתיב תר תמר נכעת הלכות. ע נהירו דע ענפין דאתנגי מהאי רחא
 דנפיק מן פומא דגין ע' שמהו דקדשא בריך הוא לקבליהון בארעא כל הנפש
 לבית יעקב הבא מצרימה שבעים. דהא יעקב אילנא בארעא ואינון ע' נפש
 ע' ענפין. מאלן אתון נהירין ארבע אתרנין. מא' נהיר גימל דאיהו אגר טב
 לצדיקא דאקרי גמיל ועל דא כתיב אז חתענג על ה. מח' נהיר יוד דהיא
 חכמה כלא אסתים ביד דאיהי סתימא מכל סטרוי ובגין כך לא אשתכח
 דכתיב ולא תמצא פארץ חתים. מח' נהיר כף דאיהו נהירו ומשח רבות
 דאתרק מאימא דהוא אתר דאקרי קרן הזבל ודא מלכות דוד ובגין כך לית
 משיחא אלא ברנא דכ"ף. ק' מע' נהיר ק' כמה דע' שבועין כך ק' מאה דאינון
 שלימו ודכי הוא ובגין כך בהאי חיד שלימו דכלא (דא שלמא דכלא) וכי
 מאן דידע רוא דא ואודרה ביה זכרה חולקיה. גופא דמלכא אתפשטותא
 דתפארת דבגין ביה מתחברן. דרועין דמלכא נהירו דחסד ובגידה. ובגין כך
 ימין ושמאל. מעוי בדעת אתתקנן עייר פרישא אתתקן ואתפשט לגו. ובגו
 גופא. שוקן אתתקן פתרון נהירין ואינון תרין נהירין ממש. שוקין ותרין
 דליון כלהו מתחברן באתר חד דתמן אתכנש כל רבות וכל משחא דגופא.
 ומתמן שרין כל ההוא רבות לאתר דאתקרי יסוד עולם. יסוד מההוא אתר
 דאקרי עולם. ומאן איהו נצח והוד ועל כן יי צבאות שמו בריך הוא בריך
 שמה לעלם ולעלמי עלמין. כל הני תקונין אתין לאתחברא בחד עד דכר
 רבות קדשא גמיל האי יסוד ואשרי לנזקא ומתברכא מניה. אימתי מתברכא
 מניה בשעתא דאתתקנו דיגין דלתתא וכד דיגין מתתקנין לתתא מתתקנין
 לעילא וכל תקונין דמלכא בחדושתא בשלימו דאינון שמה קדישא והוה כלא
 חד. ובדין הוא שארי בגווייהו דכתיב אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים
 ישפוט. וכד דיגין לא מתתקנו לתתא כפיכול הכי לעילא דכל תקונין לא
 מתשרין הכי דהא אימא אסתלקת מעל בגין ובגין לא ינקי דהא יסוד לא
 אשרי בנזקא וכל דיגין מתערין והוא תקיפא שלטא כפיכול תקונין מלכא
 על דינא אסתלקו דכין דהאי נזקא לא מתברכא וצדיק לא גמיל והווי
 תקיפא שלטא ווי לעלמא דינקא מניהו אמר רבי אלעזר כל הני תקונין אבא
 גלי לון בגין דלא ישיל בכסופא לעלמא דאתי. השתא אמאי אצטריכו לאתגלאה.
 אמר ליה רבי אבא ההוא דאנא פתכנא מבוצינא קדישא אמינא (כתבדחה) לגבי
 חבירא דהא אינון קדעין מלין והא אצטריך למנדע דכתיב וידעתם כי אני ה'
 ובתיב וידעו כי אני ה'. בגין דאתישכון מלין בלפנא. ומכאן ולהלאה סתימין
 מלין בגוון. זכאה חולקיא בהאי עלמא ובשלמא דאתי דהא עד פגון בוצינא
 קדישא אתעטר במלין רבגוון. תא חזי אנא חזינא ליה בחלמא ושאינא קמיה
 דרבי שמעון הא אוליפנא קמיה דמר י' דאיהי חכמה והכי הוא נראי ה' אמאי
 איהו בינה. אמר לי תא חזי הא כתיב ונהר יוצא מעדן לתשקות את הגן מאן

הוא נהר יוצא מעדן דא בינה ובגין כך ההוא נהר י' סתימ בגינה ויוד פשיט
 נהרא דא מכל סטרוי ודא הוא ה' בגין כך הוא י'ה לבתר אפיקת בן תחותה
 דאיהו ו כנוונא דא ה לבתר אולידת ואפיקת האי בן ושניה לקמה ובגין כך
 ה' דהא ו לקמה יתיב לינקא ליה. ועל כך תנינן במתניתא דילן ה' ד' הורח
 מדאתחבר דכורא עמה אתעפרת מחד בן ואקרי ה' לבתר אולידת ואפיקת ו'
 ההוא בן וקאים לקמה. ועל האי פתיב ונהר יוצא מעדן מניה נפיק ודא
 לתשקות את הגן לינקא ליה. הוינא אחיד בדיה ונשיק בידוי אנא בהאי עדונו
 אתערנא בכי וחייך והווי תלתא יומין דלא אכילנא מדי. חד מחדוותא וחז'
 דלא זכינא למדמי ליה זמנא אחרא. ועם כל דא ביה אתקשרנא תדירא. דהא
 פד נהירא לי שמעתתא חמינא דיוקניה דאתער קמאי. זכאין אינון צדיקיא
 בעלמא דין ובעלמא דאתי עליהו כתיב אך צדיקים יודו לשמך ושבו ישירים
 את פניה :

ספרא דצניעותא

פרקא קדמאה. תאנא ספרא דצניעותא ספרא דשקיל במתקלא תנא דעד
 לא הוה מתקלא לא הווי משגיחין אפיין באפיין ומלכין קדמאין
 מיתו וזווייהון לא אשתכח וארעא אתבטלת. עד דרישא דכסופא דכל כסופין
 לבישין דיקר אתקין ואחסין. האי מתקלא מדי באתר דלא הוה אתקלו ביה
 אינון דא אשתכחו מתקלא קאים בגופיה. לא אתאחר. ודא אתחזי. ביה
 סליקו. וביה סלקין דלא הווי ויהוין. סתרא גו סתרא אתתקן ואודמן
 כחד גולגלתא מליא טלא דבדולחא. קרוינא דאורינא אודכך וסתים. אינון
 עמר נקי תליין בשיקולא רעוא דרעוון אתגליא בצלותא דתתאי. אשגחא
 פקיקא דלא נאים ונמיר תדירא. אשגחותא דתתא באשגחותא דנהירו דעלאה
 וביה. תרין נזקבין דפרדשקא דאתער רחא לכולא. בראשית ברא אלהים את
 השמים ואת הארץ שיתא. בראשית ברא שית עלייהו. כולחוי לתתא ותליין
 משבעה דגילגלא עד יקירו דיקירותא והארץ תגיינא לאו בחושבן והא אתמר.
 ומההיא דאתלטיא נפקא דכתיב מן האדמה אשר אררה ה'. היתה תהו ובהו
 וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים תליין בתליסר
 יקירו דיקירותא. שיתא אלפי שנין תליין בשיפא קדמאי. שביעארה עלייהו
 דאתתקף בקודווי ויתחרב כלא בתריסר שעתו דכתיב היתה תהו ובהו
 וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים. בתליסר יקים לון
 פרחמי ומתחדשן בקדמיתא וקמו (ס"י קמו) כל אינון שיתא ז בגין דכתיב ברא
 וקבחר כתיב היתה דהא הוה נראי. וקבסוף תהו ובהו וחשך ונשגב יי כבוד
 ביום ההוא. גרופי גליפין בחיוו דחויא אריך ומתפשט לכאן ולכאן זכבא ברישא.
 רישא אחיר אפתפין אעבר ונעים. נמיר ונניו. חד לאלף יומין זעירין אתגלייא
 (כא אתמליא) קורטרא כקטרוי סנפירא בעדבוי אתבר רישיה במיין דמיר
 רבא דכתיב שפרת ראשי תנינים על המים תרין הוו. חד אתתרו תנינים כתיב
 חסר. ראשי כמה דאתמר ודמות על ראשי תניה רקיע. ויאמר אלהים יהי

אור ויהי אור היינו דכתיב כי הוא אומר ויהי. הוא בלחודוי. (יהי בלחודוי)
לבתר אתחזרו חד. יהוי יהוי ויו בתראה שכינתא לתמא. במה דה' שכינתא
אשתפח ויחד מתקלא אתקלו. וההיות רצוא ושוב דכתיב וירא אלהים את
האור כי טוב. אמרו צדיק כי טוב האי במתקליה סלקא קדמארה בלחודוי
ופולא למד אתחזר אמתא ומודעתא כלילן דא בדא בירד ה"א בתרין רחמינן
דמתחבבן. שיתא נפקין מענפא דשרשא דנופא. לישן מפלל ברבין. לישן
דאסחים בין יוד וה"א דכתיב זה יאמר לה' אני וזה יקרא בשם יעקב וזה יכתוב
ידו לה' ובשם ישראל יבנה ממש זה יאמר לוי אני אכתא וכלא אתמר בידו.
פלא כלילן בלישן סתים לאימא. דהא אתפתח ליה דנפיק מינה אפא יתיב
ברישא אימא באמצעייתא ומכסיא מפאן ומפאן ווי למאן דגלי ערייתחון.
ויאמר אלהים יהי מאורות ברקיע השמים שליט (סי' שלימו דבר ונוקבא)
דבר בנוקבא דכתיב וצדיק יסוד עולם נהיר יוד בתרין ונהיר ומעבר לנוקבא
אתיקר יוד בלחודוי סליק פדרגוי לעילא לעילא. אתחשבא נוקבא ואתנהיר
אימא ומתפתחא בתרעוי. אתא מפתחא דכליל בשית ומכסיא פתחארה
ואחד לתמא להאי ולהאי. ווי למאן דגלי פתחארה:

פרקא תניינא דיקנא דמחומנותא לא אדבר בגין דהיא יקירותא דכלא מאודנין
נפקת בסחרנה דבסוטא סליק ונחית חוטא חורא. בתליסר מתפרש
ביקרא דביקירותא דרא כתיב לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם. אדם
לבד הוא. אדם לא פליא חבא כל שבן איש. בתליסר נביעין מבוועין מתפרשן
ארבע בלחודוי אסתמרו. תשעה אשקין לנופא (נ"א דגנתא) (אל) מקמי פתחא
דאודנין שארי יקירו לאתחבבן. (רחום) נחית בשפירו ארישא דשפון. מהאי
רישא להאי רישא קאים (וחנו) ארחא דנפיק תחות תרין נוקבין דפרדשקא
לאעברא חובה דכתיב ותפארתו עבור על פשע. (ארף) תחות שפון אסחר
שערא לרישא אחרא (אפים): ארחא אחרא נפיק תחותו (ורב הסד). חפי
תקרבא דנוסמא לרישא דלעילא. (ואמת) תרין תפוחין. אתחבבן לאנהרא
בוצינין (נוצר הסד). מזכא: דכלא תליא על לבא ביה תליין עיקאין ותמאין
(קאפיים): אינון דתליין לא נפקין דא מן דא (נושא עון). חפין ועירין על גרונא
דיקירו רבובין. מתשערין. בשעורא (ופשע) שלים. (חטארה). שפון אתפנין
סבל סטרין זכאח קמאן דנשיק מאינון נשיקין (נפקת). בההוא מזלא. דכלא נגדין
תליסר משיחין דאפרסמונא דבייא. פלא בהאי מזלא שכיב וסתים. בזמנא
דמטא תשרי יקרא שביעאה משתכחי אלן תריסר (נ"א תליסר) בעלמא עקאה
ומתפתחי תריסר: (נ"א תליסר). תרעי דרמתי. בההוא זמנא דרשו ה' בהמצאו
כתיב. ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ וגו' היינו דכתיב
ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחדש בערב. בהאי זמנא. אדני יהוי אפה
נחילות להראות את עבדך את גדלך. יהוי שליט בסטריו. והכא בלחישותא
דא דארעא לא שלים יהוי לא כתיב קריין יוד עלאה יוד תפאה. וייצר יוד
עלאה יוד תפאה. יהוי יוד עלאה יוד תפאה ה' בגויהו ככלא דשלימו שלים
וקא לכל סטר. אתעקר מהאי אתר שמא דא ואשתיל באחרא. כתיב וישע

וי אלהים ה' בין יוד ליוד דיהוי. נשבא דפרדשקא דעתיקא לזעירא דאנפין.
כלא רוחא לא אתקיים. בה"א אשתכלל ה"א עלאה ה' תפאה דכתיב אפה אדני
אלהים. בקוטפוי דקספין ברוחא דמתקלין יהוי " עלאה דאתעטר בקטר
(ס"א בעטרא) דעתיקא היא קרומא עלאה דאודפך וסתים. היא עלאה דאתעטר
ברוחא דנוקבין דפרדשקא דנפיק לאחייא. ו' עלאה בוצינא דקרדינותא דאתעטר
בסטרוי (ס"א בעטרוי) מתפשטן אתון לבתר ואתכללו בועירא דאנפין במה
דשרייא בגולגלתא אשתכחו מתפשטן בכל נופא לשכללא פלא בעמר נקא.
פד תלי תליין אלן אתון. פד אתגלי לזעירא מתישבן ביה אלן אתון ואתקרי
כהון. יוד דעתיקא סתים בעטרוי בגין שמא לא אשתכח. היא אתפסח באחרא
ואינקוב בתרין נוקבין ואשתכח בתקונין. וי אתפתח באחרא דכתיב הולך
דודוי למישרים כבוצינא דקרדינותא למכסי פתחא ו' לעירא ו' לתמא. ה' לעילא
ה' לתמא. " לעילא בה לא אשתתף אחרא ולא סליק פתחא בר רמיזא דרמיז
פד אתגליין תרין באורייתא ומתחבבן בחד דרנא חד רגשא בגין לאתפרשא.
יוד כלילן בירד וי פד אסתלק האי ואתגליין אינון בוסמין דמיסמא. סריקין לא
עבר (ס"א עבר) לא מתעבבין בדוכתא. ותחיות רצוא ושוב. ברח דך אל
מקומך. אם תגביה פנשר ואם בין פכבים שים קנה משם אורידך. ותוצא
הארץ דשא אימתי כד שמא אתנמע. וידין אורא נפיק וינצוצא אודמן. חד
נוקבנתא אתפשט בסטרוי. טרא מלי עלה דתרי גווי. תלת חללין דאתנון
רשימין אתגליין בה. אויפמין בערבארה תליין על נוקבין עמיקין דלא יביד
למשמע ימינא ושמאלא הבא. חד ארחא לעילא דקיק. מצחא דלא נהיר
קטשותא דעלמא: בר פד רעוא אשגח ביה עיינין דתלת גווי למרתת קמייחו
אתסחן בתלבא דנהיר. כתיב עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן וכתיב צדק
ילין בה. נוה שאנן עתיקא דסתים. עיניך כתיב הויטמא פרוצופא דזעירא
לאשתמודעא. תכת שלהובין מתוקדין בנוקבוי. דרנא עמיקא למשמע סבוביש
כתיב אני ה' הוא שמי וכתיב אני אמית ואחיה וכתיב אני אשא ואני אספול.
הוא עשנו ולא אנתנו. והוא באחד ומי ישיבנו. הוא אקרי מאן דסתים וקא
שכיב. הוא מאן דלא אודמן לעינא. הוא מאן דלא אקרי בשמא (ה"א ה"י) א
כליל ה"א ו' כליל א' וקא כליל ח"ו (ס"א ה"י) א' אויל לא' לף. אלף אויל
לירד. יוד אויל לירד דסתים מפל סתימין דלא מתחבבן ביה רד וי פד לא
נהיר יוד בירד פד אסתלק יוד מן רד פחובי עלמא ערייתא דכלא אשתפח על
דא כתיב ערנת אביך לא תגלה. וכד אסתליק יוד מן ה"א על דא כתיב וערות
אמך לא תגלה אמך היא לא תגלה ערותה אמך היא ודאי פי אם לפניה תקרא:

פרקא תלייתאה. תשעה תקונין יקירין אתמסרו לדיקנא. כל מה דאתמסר ולא
אתגלייא עלאה ויקרא אשתפח והא (ס"א דיקנא) גנויה יקירא נימין על
נימין מקמיה פתחא דאדנין עד רישא דפומא מרישא האי לרישא אחרא אשתכח
מתחות תרין נוקבין ארחא מלייא דלא אתחויא עלעין אתחפין מהאי גיסא
ומחאי גיסא. כהו אתחזיין מפוחין סומקין פורדא בחד חוטא תליין אויפמין
תקופין עד תדוי שפון סומקי כוודא אתפנין. ועירין נחתין פגרונא ומחפין
סולא

קדלֵא. רבֵרְבֵן וזעירין נחתין בשקולֵא. בְּאֵלִין אֲשֶׁתְּפַח גִּיבּוֹר וְתִקִּיף מֵאֵן דְּאֲשֶׁתְּכַח
 פְּתִיב מֵן הַמְצִיר קִרְאֵתִי יְהִי תַשְׁעָה אֲמֵר דְּוֹד עַד כַּל גּוֹיִם סְבִיבֵי לְאַסְחָרָא
 וְלֵאנְנָא עֲלוּ. וְהוֹצֵא הָאֲרִיץ דְּשָׂא עֵשֶׂב מוֹרִיעַ זֶרַע לְמִינְהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה פְרִי
 אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ לְמִינְהוּ. תַשְׁעָה אֵלִין אֲתַעְקְרוּ מִשְׁמַא שְׁלִים וְאֲשֶׁתִּילּוּ לְכַתְרָא
 בְּשִׁמְאָ שְׁלִים דְּכְתִיב וַיִּשַׁע ה' אֱלֹהִים תְּקוּנִין דְּדִיקְנָא כְּתִלְסָר אֲשֶׁתְּכַחן אִיזִי
 דְּהוּא עֵילָאָה פְתָאָה פְתָתָאָה בְּתַשְׁעָה אֲתַחְזֹן כַּל פֶּד אֲתוּן אֲתַגְלִיפוּ בְּגוֹנִיחוּן.
 עַל הָאֵן מֵאֵן דְּחִמְיָה בְּחַלְמִיָה דְּאֲחִיד דִּיקְנָא דְּבֵר גֵּשׁ עֵילָאָה בִּידִיה אוֹ דְּאֹשִׁישׁ
 יְדִיה לִיה יַנְדַע דְּשִׁלִּישׁ בְּמֵאֲרִיָה. שְׁנַאֲיִן פְּחוּתוֹי יִכְנַעוּן. כַּל שַׁפֵּן דִּיקְנָא עֵילָאָה
 דְּגִהִירָא בְּתַמְאָה. דְּעֵילָאָה רַב חֶסֶד אֲקָרִי. זַעֲרָא חֶסֶד סְתָם. כַּד אֲצִטְרִיד נְהִירוּ
 אֲנַחְרִי וְאֲקָרִי רַב חֶסֶד (ס"א) בִּידִיה הוּא מִתְרַחֵץ דְּהוּא בְּשִׁלְלָם עִם מֵאֲרִיָה וְשִׁנְאִי
 וַיִּכְנַעוּן תַּחְתּוֹי וְדִין הוּא בְּדִיל דְּחֹזָא בְּחַלְמִיָה כַּל שַׁפֵּן אִם זָכָה לְאוֹדְעָה מַה הוּא
 דִּיקְנָא עֵילָאָה דְּהוּא גִהִיר לְתַמְאָה אֲרִי עֵילָאָה רַב חֶסֶד אֲקָרִי (בְּזַעֲרָא חֶסֶד סְתָם)
 כְּתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָעֵל חֲמִים שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה יְהִי אֲתַפְשֵׁט נְהִירוּ דְּדָא בְּדָא
 כְּדָא אֲתַרְחִשׁוּן בְּזַמְנָא דְּדָא מִיּוֹן טָבֵן מִיּוֹן בִּישׁוֹן בְּגִין דְּאֲמַר יִשְׂרָעֵל אֲתַכְּלִילוּ
 דָּא בְּדָא חַיָּה עֵילָאָה. חַיָּה תַתָּאָה חַיָּה טַבָּא חַיָּה בִישָׁא. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים גַּעֲשֵׂה
 אֲדָם. הָאָדָם. לֹא כְּתִיב אֱלֹא אָדָם סְתָם לְאַמְקָא אָדָם דְּלַעֲלֵא דְּאֲתַעְבִּיד בְּשִׁמְאָ
 שְׁלִים. כַּד אֲשֶׁתִּילִים דָּא אֲשֶׁתִּילִים דָּא. אֲשֶׁתִּילִים דְּבֵר וְנִקְבָּא לְאַשְׁלֵמָא כְּלָא
 יְהוּה סְטֵרָא דְּבֵר. אֱלֹהִים סְטֵרָא דְּנִקְבָּא. אֲתַפְשֵׁט כְּדִנְרָא וְאֲתַתְּקֵן בְּתִיקוּנֵי
 בְּאִמְהָ. בְּפִימִיָה דְּאִמְהָ. מַלְכִין דְּאֲתַכְּטִלוּ הֵבָא אֲתַקְּיִמוּ. דִּינִין דְּכִנְרָא תְּקִיפִין
 בְּרִישָׁא בְּסוּפָא נִיחִין. דְּנִקְבָּא בְּאִיפְכָא וִיָּה קוֹנְטְרוּדִין דְּקִיטְרוּדָא בְּעַטְפוּי שְׁקִיעִין.
 זַעֲרָא בְּגוֹנְהָא אֲשֶׁתְּכַח. אִי אֲתַכְּסִי דִּינִין כְּעָא עִימְקָא. אָתָּא הוּיָא עַל נִקְבָּא
 וְקִינָא דְּזוּחְמָא אֲתַתְּקִינוּן בְּגוֹנָה לְמַעַבְד מוֹרָא בִישָׁא דְּכְתִיב וְפַחַר וְפַלְדָּ אֵת
 קִזֵּן קִינָא דְּמוֹרָא דְּרוּחִין בִּישׁוֹן וְעֵלְעִילִין וְקַטְפוּרִין. אֲתַתְּקִין בִּיהַ. בְּהוּי אָדָם
 בְּתַרִין כְּכַלל וְכַרְט אֲתַכְּלִלוּ בְּכַרְט וּכְלָל. שׁוֹקֵן וְדוֹעִין יִמְנָא וְשִׁמְאֵלָא דָּא
 אֲתַפְלַג בְּסִטְרוֹי אֲתַתְּקֵן. דְּבֵר וְנִקְבָּא יְהוּי יֵד דְּבֵר הוּי נִקְבָּא. ו' כְּתִיב זָכַר
 וְנִקְבָּה בְּרָאָם וְכַרְדָּ אוֹתָם נִקְרָא אֵת שְׁמֵם אָדָם. דְּיִקְנָא וְפִרְצוּפָא דְּאָדָם יְתִיב
 עַל כּוֹרְסִיא וְכְתִיב וְעַל דְּמוֹת תְּבַסָּא דְּמוֹת כְּמַעֲלָה :

פְּרָקָא חֲמִישָׁאָה. הוּי גוֹי חוֹמָא עִם כְּבֹד עוֹן זֶרַע מְרַעִים בְּגִים מִשְׁחִיתִים וְגוֹמֵר.
 שְׁבַעָה דְּרַגְזִין יֵרֵד ה"ה ר"ה ה"י ו'ו אֲפִיק ד' ה"ה דו"י ה"ה אֲפִיק ו'ו ד'ו
 לְבַר אֲסִתִּיר אָדָם דְּבֵר וְנִקְבָּא דְּאִנּוּן ד'ו דְּכְתִיב בְּגִים מִשְׁחִיתִים. בְּרֵאשִׁית בְּרֵאָה.
 בְּרֵאשִׁית מֵאֲמֵר. בְּרֵאָה חֲצִי מֵאֲמֵר. אֵב וּבֵן. סְתִים וְגִלְיָא. עַדן עֲקָרָה דְּסְתִים
 וְגִנְי עַדן תַּתָּאָה גִפִּיק לְמַטְלִילִי (ס"א לְמַטְלִינוּ) וְאֲתַגְלִיָּא יְהוּה י"ה אֱלֹהִים
 אֵת. אֲדוּנִי אֲהוּיָה יִמְנָא וְשִׁמְאֵלָא בְּחֵדָא אֲשֶׁתְּתַפּוּ. הַשְׁמִים וְאֵת דְּכְתִיב
 וְהַתְּפָאֲרַת וְהַנְּצַח. אִינּוּן כְּחֵדָא אֲשֶׁתְּתַפּוּ הָאֲרִיץ. דְּכְתִיב מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ כְּכַל
 הָאֲרִיץ. מֵלֵא כַּל הָאֲרִיץ כְּבוֹדוֹ. יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ חֲמִים לְהַבְדִּיל בֵּין הַקִּדְשׁ וּבֵין
 קִדְשׁ תְּקִדְשִׁים. עִתִּיקָא לְזַעֲרָא אֲתַפְרֵשׁ וְאֲתַדְּבַק לֹא אֲתַפְרֵשׁ מִמֶּשׁ פּוֹמָא מְטַל
 רַבְרָבֵן אֲנַתִּיק וְאֲתַעְטֵר בְּכַתְרִין זַעֲרִין בְּחַמְשָׁה זִינִין מִים וְכְתִיב וְנָתַן עֲלֵיו מִים
 חַיִּים (אֵל כְּלִי). הוּא הָאֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. אֲתַתְּרַךְ לְפָנֵי ה' בְּאַרְצוֹת חַיִּים
 וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדִנִי צְרוּרָה בְּצִרוּר חַיִּים. וְעֵץ חַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן. יְהִי יֵרֵד ה' אֵת
 אֲהוּי. בֵּין מִים לְמִים. מִים שְׁלֵמִין וּמִים דְּלֹא שְׁלֵמִין רַחֲמִין שְׁלִימִין. רַחֲמִין
 דְּלֹא שְׁלִימִין :

דְּבֵר ד' נִקְבָּא בְּגִין דָּא ד'ו תְּרִין ד'ו דְּבֵר וְנִקְבָּא. ד'ו תְּרִין קַפְלִין תְּרִין.
 בְּלַחֲדוּי דְּבֵר. ה' נִקְבָּא. ה' ד' הוֹת בְּקַדְמִיתָא. וְמִדְּאֲתַעְבְּרַת בִּידִי בְּגוֹה
 אוֹלִידַת וְאֲפִיקַת ו' (הַרְי כִּי בְּה"א אֵית ד'ו בְּרִד אֵית ה"ה הַרְי יְהוּו). אֲתַחְזֵי יֵד
 בְּחַזְוִיָה כְּלָלָא דִּיהוּ. מִדְּאֲפִיקַת יֵד דְּהוּא דְּבֵר וְנִקְבָּא אֲתַשְׁבַּח לְכַתְרָא
 וְכַסְמִיָּא לְאַמְהָ. וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹת הָאָדָם הֵינּוּ דְּכְתִיב שְׁנַיִם אֲנָשִׁים
 מְרַגְלִים חָרַשׁ לְאִמֵּר מֵאִי בְנוֹת הָאָדָם דְּכְתִיב אִזְ תְּבַאנָה שְׁתֵּים נָשִׁים זֹנוֹת
 אֵל הַמַּלְאָךְ. בְּגִינְהוֹן כְּתִיב כִּי רָאוּ כִּי חֲכַמַת אֱלֹהִים בְּקִרְפוּ וְגוֹמֵר. אִז תְּבַאנָה
 וְלֹא בְּקַדְמִיתָא בְּקִיסְטָרָא דְּקִיטְרוּי דְּפִיגְאָן. תְּרִין מִתְּרַבְּקוּן הוּוּ לְעֵילָא. לְתַמְאָ
 נַחְתּוּ יִרְתּוּ עֲפָרָא אֲבָדוּ הוּלְקָא טַבָּא דְּתוֹנָה בְּהוּ עֲטָרָא דְּבוֹלְתָא (ס"א דְּהַמְלֵא)
 וְאֲתַעְטֵר בְּקִיסְטָא דְּעַנְבָּא. וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה מַה תַּעֲצֵק אֵלַי. אֵלֵי דְּיִקְרָא
 דְּבֵר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ. וַיִּסְעוּ דְּיִקְרָא בְּמִזְלָא הוּוּ תְּלִי דְּבַעָא לְאוֹקִיר דְּיִקְרָא
 וְהַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי תַשְׁעָה וְהַזֹּנֶת לְמִצּוֹתָיו וְשִׁמְרָתָּ כַּל תְּקוּ ע"פ. כִּי אֲנִי ה' רֹפֵאֲךָ
 לְהוּי דְּנִקְבָּא :

פְּרָקָא חֲמִישָׁאָה. הוּי גוֹי חוֹמָא עִם כְּבֹד עוֹן זֶרַע מְרַעִים בְּגִים מִשְׁחִיתִים וְגוֹמֵר.
 שְׁבַעָה דְּרַגְזִין יֵרֵד ה"ה ר"ה ה"י ו'ו אֲפִיק ד' ה"ה דו"י ה"ה אֲפִיק ו'ו ד'ו
 לְבַר אֲסִתִּיר אָדָם דְּבֵר וְנִקְבָּא דְּאִנּוּן ד'ו דְּכְתִיב בְּגִים מִשְׁחִיתִים. בְּרֵאשִׁית בְּרֵאָה.
 בְּרֵאשִׁית מֵאֲמֵר. בְּרֵאָה חֲצִי מֵאֲמֵר. אֵב וּבֵן. סְתִים וְגִלְיָא. עַדן עֲקָרָה דְּסְתִים
 וְגִנְי עַדן תַּתָּאָה גִפִּיק לְמַטְלִילִי (ס"א לְמַטְלִינוּ) וְאֲתַגְלִיָּא יְהוּה י"ה אֱלֹהִים
 אֵת. אֲדוּנִי אֲהוּיָה יִמְנָא וְשִׁמְאֵלָא בְּחֵדָא אֲשֶׁתְּתַפּוּ. הַשְׁמִים וְאֵת דְּכְתִיב
 וְהַתְּפָאֲרַת וְהַנְּצַח. אִינּוּן כְּחֵדָא אֲשֶׁתְּתַפּוּ הָאֲרִיץ. דְּכְתִיב מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ כְּכַל
 הָאֲרִיץ. מֵלֵא כַּל הָאֲרִיץ כְּבוֹדוֹ. יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ חֲמִים לְהַבְדִּיל בֵּין הַקִּדְשׁ וּבֵין
 קִדְשׁ תְּקִדְשִׁים. עִתִּיקָא לְזַעֲרָא אֲתַפְרֵשׁ וְאֲתַדְּבַק לֹא אֲתַפְרֵשׁ מִמֶּשׁ פּוֹמָא מְטַל
 רַבְרָבֵן אֲנַתִּיק וְאֲתַעְטֵר בְּכַתְרִין זַעֲרִין בְּחַמְשָׁה זִינִין מִים וְכְתִיב וְנָתַן עֲלֵיו מִים
 חַיִּים (אֵל כְּלִי). הוּא הָאֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. אֲתַתְּרַךְ לְפָנֵי ה' בְּאַרְצוֹת חַיִּים
 וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדִנִי צְרוּרָה בְּצִרוּר חַיִּים. וְעֵץ חַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן. יְהִי יֵרֵד ה' אֵת
 אֲהוּי. בֵּין מִים לְמִים. מִים שְׁלֵמִין וּמִים דְּלֹא שְׁלֵמִין רַחֲמִין שְׁלִימִין. רַחֲמִין
 דְּלֹא שְׁלִימִין :

וַיֹּאמֶר ה' לֹא יְדוֹן רִחוּי בְּאָדָם לְעוֹלָם בְּשִׁגְם הוּא בְּשׂוֹר וַיֹּאמֶר ה' כַּד אֲתַיְשְׁבָא
 בְּזַעֲרָא. מִפְּאֵן לֹמֵר דְּבֵר בְּשֵׁם אֲמֵרוֹ. דְּעִתִּיקָא סְתִים קְאֲמֵר. לֹא יְדוֹן רִחוּי
 בְּאָדָם דְּלַעֲלֵא מִשׁוּם דְּכַהֲוָא רִחוּא דְּאֲתַנְשְׁבָא מִתְּרִין נִקְבִין דְּפִרְדִּישְׁקָא.
 מִשְׁיָךְ לְתַמְאָי. וּבְגִין כַּד כְּתִיב יְמֵי עוֹלָם. (וְהוּי יְמֵי מֵאָה) וְעֵשְׂרִים שָׁנָה יֵד
 שְׁלִים וְלֹא שְׁלִים י' בְּלַחֲדוּי מֵאָה תְּרִין אֲתוּן תְּרִין זְמִינִין. מֵאָה וְעֵשְׂרִים שָׁנָה
 י' בְּלַחֲדוּי כַּד אֲתַגְלִיָּא בְּזַעֲרָא אֲתַמְשֵׁךְ בְּעֵשֶׂר אֲלִפֵי שְׁנִין. מִכְּאֵן כְּתִיב וְהַשֵּׁת
 עֲלֵי כַּסְפָּה. הַגִּפְלִים הִיוּ בְּאֲרִיץ. הֵינּוּ דְּכְתִיב וּמִשֶׁם יִפְרֹד וְהִיה לְאַרְבַּעָה
 רֵאשִׁים מֵאֲתַר דְּאֲתַפְרֵשׁ גִּתָּא אֲקִרוּ הַגִּפְלִים דְּכְתִיב וּמִשֶׁם יִפְרֹד. הִיוּ בְּאֲרִיץ
 בְּיָמִים הָהֵם וְלֹא לְפַתְרָא זְמַנָּא. עַד דְּאֲתָא יְהוֹשֻׁעַ וּבְגִי הָאֱלֹהִים אֲתַטְמִירוּ עַד דְּאֲתָא
 שְׁלֵמָה וּבְנוֹת הָאָדָם אֲתַכְּלִלָּא הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְתַעֲנוּגוֹת פַּעֲנוּגִים לֹא קִאֲרִי.
 בְּנֵי אָדָם דְּאֲתַדְּמִין מֵהוּי רִחוּין אֲחַרְגִין דְּלֹא אֲתַכְּלִלוּ בְּחֻקְהָ עֵלָאָה דְּכְתִיב

וה' נתן חכמה לשלמה. וכתוב ויחכם מפל האדם משום דהני לא אתכללו
 באדם. וה' נתן חכמה ה' עלאה. ויחכם מפל האדם דמינה אתחכם לתמא
 המה הגבורים אשר מעולם. עולם דלעילא. אנשי השם. דאתנהגן בשמא.
 מאי שמא שמא קדישא דאתנהגן ביה דלא קדישין לתמא ולא אתנהגן אלא
 בשמא אנשי השם סתים ולא אנשי יהודה לאו מסתים סתמא אלא גריעותא
 ולא גריעותא. אנשי שם סתם מכללא דאדם נפקו כתיב אדם ביקר כל יקין.
 אדם ביקר ביקרו דמלפא. כל יקין בלא ויחא. תליסר מלכי קרבא בשבעה.
 שבעה מלכין פארעא אתחזווי נצחי קרבא. תשעה דסקין בדרגין דרתסין
 ברעותהון ולית דימחי בניהון. חמשה מלכין קיימין בכהילו לקמי ארבע לא
 יכלין למיקם ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע בהון תליין בענבין באתכלא
 צירין בהו ו' רחישין סהדין סהדותא ולא קיימין בדוכמיהו אילנא דמבסם יתיב
 בנו. בענפוי אחידן ומקננן צפרין. תחותי תטלל תותא דשליטא בהוא אילנא
 פתריסר כבישין למתד בשבעה סמכין סוחרניה בארבע חזון מתגלגלי בארבע
 סמרין. חזיא דרתיט בש"ע דילוגין דלוג על טורין מקפץ על גבעתא דכתיב
 קדלג על ההרים מקפץ על הגבעות. ונפיה בפומיה בשנוי נקיב בתרין גיסין
 פד נטיל גסטרא אתעפיד לתלת רוחין. כתיב ויתהלך חנוף את האלהים וכתוב
 חנוף לצער על פי דרבו. לגער הידוע. את האלהים וכל את יהודה. ואיננו. בשם זה.
 פי קחן אותו אלהים דהקרא בשמו. תלת בתי דינין ארבע אינון. ארבע בתי
 דינין דלעיל ארבע לתמא דכתיב לא תעשו עור במשפט במדה במשקל ובמשורה.
 דינא קשיא ודינא דלא קשיא. דינא בשקולא דינא דלא בשקולא דינא
 רפיא דאפילו לא האי ולא האי. ויהי פי החל האדם לרב על פני האדמה
 החל האדם לרב. היינו דכתיב בשגם האדם דלעילא. וכתוב על פני האדמה.
 ומשה לא ידע פי קרן עור פניו היינו דכתיב כתנות עור קרן דכתיב ויקח
 שמואל את קרן השמן לית משיחא אלא בקרן ובשמה תרום קרניו. שם אצמית
 קרן לדוד היינו עשיראה דמלפא ואתיא מן יובלא דהיא אימא דכתיב והיה
 במשוד בקרן היובל. קרן ביובלא אתעטר. עשיראה פאימא. קרן דנטיל קרן
 וריוח לאתבא רוחיה ליה והאי קרן דיובלא הוא ויובל ה' וה' כשיבוא דרוחא
 לכלא. וכלא תיבין לאתריהו דכתיב אתה ה' אלהים כד אתחזי ה' לה'
 יהרה אלהים אתקרי שם מלא. וכתוב ונשגב ה' לבדו פיוס ההוא. (ס"א כד
 אתחזר ה' לה' ואסתלק י' פדעניתא אתי לעלמא ואם לא בשביל ארני יהרה
 לא אתקיים עלמא וכלא אתחריב ועל דא כתיב ונשגב וגומר). עד כאן סתים
 ואתער צניעותא דמלפא דהיינו ספרא דצניעותא ופאה לקאן דעאל ונפיק
 נדע שבילו ואורחוי:

תפלת אליהו הנביא זיעיא

פתח אליהו ואמר רבוץ עלמין דאנת הוא חד ולא בחשבון. אנת הוא עלאה
 על כל עלאין סתמא על כל סתמין. לית מחשבה תפיסא בך כלל
 אנת הוא דאפיקת עשור תקונין. וקרנין לון עשור ספירן. לאנהגא בהון עלמין
 סתמין ולא אתגליין. ועלמין דאתגליין. ובהון אתכסיארט מבני נשא. ואנת
 הוא דקשיר לון ומחד לון. ובגין דאנת מלנאו. כל מאן דאפריש חד מן חכריה
 מאלין עשור. אתחשיב ליה באילו אפריש בך. ואלין עשור ספירן. אינון אילין
 פסדרן. חד אריך וחד קצר וחד בינוני ואנת הוא דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג
 כך לא לעילא ולא לתמא ולא מפל סטרא לכושין תקינת לון דמנייהו פרוזן
 נשמחין לבני נשא. וכמרה גופין תקיעת לון דאתקריאו גופא לבני
 לבושין דמכסיין עליהון. ואתקריאו בתקונא דא. חסד דרועא ימינא גבורה
 דרועא שמאלא. תפארת גופא. נצח והוד תרין שוקין. ויסוד סיימא דגופא
 אוח ברית קודש מלכות פה תורה שבעל פה קרינן ליה. מוחא חכמה איהו
 מחשבה מלנו. פינה לבא ובה חלב מבין. ועל אילין תרין כתיב הנסתר
 לוי אלהינו. כתר עליון איהו כתר מלכות. ועליון אתמר מגיד מראשית אחרית
 ואיהו קרקפתא דתפלין מלנו איהו ירד ה"א וי"ו ה"א דאיהו ארח אצילות.
 איהו שקוי דאילנא בדרועוי וענפוי כמיא דאשקי לאילנא ואתרפי בנהוא שקוי:
 רבוץ העולמים אנת הוא עלת העלוות סבת הסבות דאשקי לאילנא בנהוא
 נביעו: ונהווי נביעו איהו כנשמחא לגופא דאיהו חיים לגופא. ובך
 לית דימין ולית דיוקנא מפל מה דלנו ולבר. ובראת שמאי וארעא ואפיקת
 מדהן שמשא וסידרא וככביא ומזלי. ובארעא אילנין ודשאין ונגתא דעזן
 ועשפין דחיון ועופין ונונין ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין. ואיך. ותנהגן
 בהון עלאין ותתאין. ואיך אשתמודעאן מעלאי ותתאי ולית דידע בך כלל ובר
 מינך לית יחידא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על פלא. וכל ספירן כל חד
 אית ליה שם ידע ובהון אתקריאו מלאכיא. ואנת לית לך שם ידע דאנת
 הוא ממלא כל שמהן. ואנת הוא שלימי דכלהו וכד אנת תסתלק מדהון
 אשתארו כלהו שמהן כגופא בלא גשמתא. אנת חכים ולא בחכמה ידעא.
 אנת הוא מבין ולא מפניה דיעא. לית לך אחר ידעא אלא לאשתמודעא
 חוקקף וחילף לבני נשא ולאחזאה לון איך אתנהיג עלמא בדינא וברחמי
 דאינון צדק ומשפט כפום עובדיהון דבני נשא. דין איהו גבורה. משפט עמדת
 דאמצעותא. צדק מלכותא קדישא. מאוני צדק תרין סמכי קשוט. הין צדק
 אות ברית. בלא לאחזאה איך אתנהיג עלמא. אבל לאו דאית לך צדק ידעא
 דאיהו דין. ולא משפט ידעא דאיהו רחמי. ולא מפל אילין מדות כלל. קום
 רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך דהא רשותא אית לך לגלאה רזין סטירין
 על ידך מה דלא אתידיב רשו לגלאה לשום בר נש עד כען:

קם רבי שמעון פתח ואמר לך ה' הגדולה והגבורה וכו' עלאין שמעו אינו
 דמיכין דחברין ורעיא מהימנא אתערן משנתכחן הקיצו ורגנו שוכני עפר
 אלין אינון צדיקא דאינון מסטרא דהווא דאתמר בה אני ישנה ולפי עד ולא
 אינון מתים ובגין דא אתמר בהון הקיצה ורגנו להתערותא דשכינתא דאיהי
 ישנה בגלותא. דעד בען צדיקא פלהו דמיכין ושנתא בחוריהון. מיד יהיבת
 שכינתא תלת קלין לגבי רעיא מהימנא וימא ליה קום רעיא מהימנא דהא עלך
 אתמר קול דודי דופק לגבאי בארבע אתון דיליה. וימא בהון פתחי לי אחותי
 רעיתי יונתי תפתי דהא פם עוגד פת ציון לא יוסיף להגותה. שראשי נמלא
 טל. מאי נמלא טל. אלא אמר קודשא בריך הוא אנת חשיבת דמימא דאתתרב
 ביה מקודשא דעאלנא בביתא דילי ועאלנא בישובא. לאו הכי דלא עאלנא כל
 זמנא דאנת בגלותא. הרי לך סימנא שראשי נמלא טל. וה"א שכינתא בג' לתא.
 שלימו דילה וחייה דילה איהו טל. ודא איהו י"ד ה"א ואי. וה"א איהו שכינתא
 דלא מהושבן טל. אלא י"ד ה"א ואי דסליקו אתון לחשבון טל. דאיהו
 מלא לשינתא מנביעו הכל מקורין עלאין מיד יקום רעיא מהימנא ואבהן קדישין
 עמיה עד פאן רזא דחורא: ב"ל א"א:

מדרש יתרו לשבועות

ומשה עלה אל האלהים וידא הוא דכתיב עליה למרום שביט שבי מהו עליה
 נתעלית נתגששת עם המלאכים של מעלה דבר אחר עליה למרום
 שלא שלמה ברה מלמען בשם ששלט משה: אמר רבי ברכיה הלוחות
 היו ארין טשה טפחים כביכול היו ביד מי שאמר והיה העולם שני טפחים
 ובגדו של משה שני טפחים ושני טפחים היו מפרישין בין יד ליד. דבר אחר
 עליה למרום שביט שבי בגוהג שבעולם הנכנס למדינה נוטל דבר שאין עין
 בני המדינה עליו ומשה עלה למרום ונטל את התורה שהיו הפל נושאין
 עיניהם עליה היו עליה למרום. שביט שבי. יכול מפני ששבה אותה נטלה
 חנם תלמוד לומר לקחה מתנות באדם בלקיחה נתנה לו יכול היא חייב ליתן
 לו דמים תלמוד לומר מתנות במתנה נתנה לו באותה שעה בקשו מלאכי
 השרת לפגוע במשה עשה בו הקדוש ברוך הוא קלמטירין של פניו של משה
 דומה לאברהם אמר להם הקדוש ברוך הוא אי אתם מתביישין הימנו לא זהו
 שיתדבבם אצלו ואבלתם בתוך ביתו אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא נתנה
 לך תורה אלא בזכות אברהם שנאמר לקחה מתנות באדם. ואין אדם האמור
 כאן אלא אברהם שנאמר האדם הגדול בענקים. הוי ומשה עלה אל האלהים
 ונקרא אליו ה' מן ההר לאמר. בזכות ההר ואין ההר אלא אבות שנאמר
 שמעו הרים את ריב ה'. ומשה עלה אל האלהים. עלה בעגן גיר בעגן וזכות
 אבות עולה ויורדת עמו. פה תאמר לבית יעקב אלו הנשים. אמר ליה אמור
 דהן ראשי דברים שהן יכולות לשמוע. ותגד לבני ישראל. אלו האנשים.
 אמר ליה אמור להם דקדוקי דברים שהם יכולין לשמוע דבר אחר למה לנשים
 תחלה שהן מעדרות במצות. דבר אחר ברי שיהיו מבינות את פניהן לתורה

שמעה עמי ואדברה כמו שכתוב בעשרת הדבורות אמר רבי שמעון בן
 יוחאי אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל אלוהי אני על כל באי עולם אבר
 לא יחדתי שמי אלא עליכם אני נקרא אלוהי אומות העולם אלא אלוהי ישראל
 אמר רבי לוי שני דברים שאלו ישראל מלפני הקדוש ברוך הוא שיראו כבודו
 וישמעו קולו ויהי רואין את כבודו ושומעין את קולו שנאמר והאמרו הן
 הראנו יי אלהינו את כבודו ואת גדלו. וכתוב ואת קולו שמענו מתוך האש
 ולא היה בהם פח לעמוד שכינן שבאו לסיני ונגלה להם פתחה בשמעתם על
 שדבר עמהם שנאמר נפשי יצאה בדברו. אכל התורה בקשה עליהם רחמים
 מלפני הקדוש ברוך הוא מלך משיא פהו והורג אנשי ביתו כל העולם כולו
 שמתים ובגוף מתים מיד חזרה לשמתן שנאמר תורת ה' תמימה משיבת נפש.
 אמר רבי לוי וכי לא היה גלוי לפני המקום שאם הוא מראה כבודו לישראל
 ומשמיען קולו שאינן יכולין לעמוד אלא צפה הקדוש ברוך הוא שהן עתידין
 לעשות עבודה זרה שלא יהו אומרים אלו הראנו את כבודו ואת גדלו והשמיענו
 את קולו לא היינו עושים עבודה זרה לכך נאמר שמעה עמי ואדברה. דבר
 אחר אנכי ה' אלהיך אמר רבי אבהו משל למלך בשור דם מולך ויש לו אב
 או אח או בן אמר הקדוש ברוך הוא אני אני בן אני ראשון שאין לי אב ואני
 אחרון שאין לי אח ומלפניו אין אלהים שאין לי בן דבר אחר אנכי יי אלהיך
 הדא הוא דכתיב אנכי הנדתי והושעתי והשמעתי וגומר. אנכי הנדתי למצרים
 שכרתם גדי שישמעו וירדפו אחרים ויטבעו ביס שנאמר ויגד למלך מצרים
 כי ברח העם והושעתי אתכם שנאמר וישע ה' ביום ההוא את ישראל.
 והשמעתי לאומות העולם שנאמר שמעו עמים ורגזון. ואין פהם זר שנאמר
 וישלח משה את הותנו מיד בחדש השלישי ואתם עדי נאם ה' ואני אל. אנכי
 ה' אלהיך משל למלך בשור דם שנכנס למדינה מכבדין אותה ומרביצין אותה
 ומעטירין אותה ומפרישין קיסאות וכלים גאים ומדליקין גרות אמר הקדוש
 ברוך הוא אני אני בן אלא נכנסתי בעולמי פירשתי קיסאות שנאמר הנוטה
 פדוק שמים הדלקתי גרות שנאמר ויאמר אלהים יהי מאורות. רבצתי מים
 שנאמר יקוו המים. עפרתי כל מה שעשיתי שנאמר. ויכלו השמים והארץ
 וכל צבאם. אנכי ה' אלהיך מלך בשור דם בונה פלמין שאינו יכול להזיז
 אותו ממקומו אני אני בן שנאמר אני עשיתי ואני אשא ואני אסבול ואמלט
 אני עשיתי שנאמר ויעש האלהים לאדם ולאשתו. ואני אשא. וקח אלהים
 את האדם. דבר אחר אני עשיתי כי נהמתי פי עשיתים. ואני אשא לגח שנאמר
 ויסגור ה' בעדו ואני אסבול שנאמר וירד ה' לראות ארת העיר ואת המגדל
 ואמלט לאברהם שנאמר ויאמר ה' אקיו אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים.
 דבר אחר אני עשיתי לישראל שנאמר הוא עשה ויכוננך. ואני אשא שנאמר
 ואשא אתכם על כנפי נשרים. אני אסבול בעגל. ואמלט שנאמר ויאמר ה'
 סלקתי בדברך. דבר אחר מלך בשור דם יוצא לאמירה יוצא יחיד. נלחם
 יוצאין עמו רבי רבבות והקדוש ברוך הוא אני בן אלא כשיצא למלחמה
 יוצא לעצמו שנאמר ה' איש מלחמה. וקשהוא יוצא לתת תורה בסניי יצא

עמו רבי רבבות שנאמר רכב אלהים רבותים אלפי שגאן. דבר אחר אנכי ה' אלוקי. ה' הוא דכתיב ארית שאג מי לא ירא ויהו דכתיב מי לא יראף מלך הגוים כי לך יאתה אמרו הנביאים לירמיהו מה ראת לומר מלך הגוים כד הנביאים קורין אותו מלך ישראל ואתה קורא אותו מלך הגוים אמר להן שמעתי ממנו נביא לגוים נתחיד. ואני אמרתי מלך הגוים לומר אם על בני ועל בני ביתו לא חס על אלהים הוא חס שנאמר נראה אלהים ממקדשי מי לא יראף מלך הגוים מי לא יתיירא ממך. משל לגוים שמוסר שמלא פיו והובים והיה עומד וצוח מי שהוא מבקש יבא וישאל והיו הפל שומעים ובורחים לומר כשיבא ליפגע ממי שלקה מי יוכל לעמוד כך בבבול ירד הקדוש ברוך הוא לסיני ליתן התברות שלא יהיה העולם מתמוטט שנאמר ארץ רעשה אף שמים נטפו וכן הרים גזלו מפני ה' וכן עמדי שמים רופפו. וישאל מתייתן שנאמר ויחדד כל העם וההר מרתת שנאמר ויחדד כל ארץ מפני שדבר דברות של חיים. והנביא צוח ארית שאג מי לא ירא אמר רבי ירמיה ומה אם בשעה שהוא נותן חיים לעולם ארץ רעשה כשיבא לפגוע מן הרשעים שעברו על דברי תורה על אחת כמה וכמה שנאמר לפני ועמו מי יעמוד. ומי מכלכל את יום בואו. כשהוא רצוי אין בריה יכולה לעמוד בלחו כשהוא קם בחרון אפו מי יעמוד לפניו הוי מי לא יראף מלך הגוים. דבר אחר ארית שאג ה' הוא דכתיב אחרי ה' ירכו פאריה ישאג. אמר רבי סימון משל למלך שנקנס בפלטין שלו שמעה מטרונוא שלו ונתנה מקום והיתה מרתחת אם המטרונוא מתייראה מה יעשו השפחות והעבדים כך כשיבא הקדוש ברוך הוא ליתן תורה לישראל שמעו קולו ומתו שנאמר נפשי יצאה בדברו אם ישראל כד אומות העולם עד אחת כמה וכמה. דבר אחר ארית שאג אמרי רבין בשם רבי הושעיא שאל בלצא את ר"ע אל מהיכן הרעש נעשה אמר ליה בשעה שהקדוש ברוך הוא מסתפל בכתי עבודה זרה וקבומות היאך נתניין בשקט ובשקט בעולם ורואה ביתו חרב ונתון בידם של ערלים בבבול הוא מקנא ושואג ומיד השמים והארץ רועשים שנאמר מציון ישאג ומירושלים יתן קולו. וישאל מה היו עושים בבבול הוא מגין עליהם שנאמר וחי מחסה לעמו. דבר אחר ארית שאג. בא וראה ביה נקרא ארית שנאמר הוי אריאל אריאל ומלכות בית דוד נקרא ארית שנאמר מה אקף לביאה בין אריות רבצה ישראל נקרא ארית שנאמר גור ארית יהודה ויבוכדנצר נקרא ארית שנאמר עכה ארית מסבכו והחריב בית המקדש ונפל מלכות בית דוד והגלה את ישראל והקדוש ברוך הוא אומר איה מעון אריות היכן הם בני באותה שעה שאג ישאג על גורו. דבר אחר ארית שאג אמר הקדוש ברוך הוא לישראל מקבלין אתם עשרת הדברות אמרו לו הן שנאמר עלי עשור ועלי גבל עלי לקבל עשרת הדברות ומהו ה' אלהים דבר מי לא יבא אמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן בשנתן הקדוש ברוך הוא את התורה צפור לא צנח. עוף לא פרח. שור לא געה. אופנים לא עפו שרפים לא אמרו קדוש. הים לא גודעו. תפריות לא דברו אלא העולם שותק ומחריש

ויצא

אמר רבי תחליפא דקסרין אמר הקדוש ברוך הוא כשבראתי את העולם לא צויתי אלא לאדם הראשון ואחר כך נצטות חוה ועברה וקלקלה את העולם עכשיו אם אני קורא לנשים תחלה הן מבטלות את התורה לכך נאמר כה תאמר לבית יעקב. ורבי יוחנן אמר כה תאמר לבית יעקב אלו סנהדרין שנאמר בית יעקב לבו ונלכה באור ה'. וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר במכסים של מלכים נהג הקדוש ברוך הוא אם ישראל שנאמר אתי מלבנון בלה. למה כך בזכות שאמרו נעשה ונשמע. וישב משה את דברי העם אל ה' אותה שעה בקש הקדוש ברוך הוא ליתן להם את התורה ולדבר עמם והיה משה עומד אמר הקדוש ברוך הוא מה אעשה מפני משה. אמר רבי לוי משל למלך שבקש לעשות אופימטאטא חיץ מדעתו של אפרכוס אמר לו עשה דבר פלוני אמר ליה כבר נעשית. שוב אמר ליה לך קרא לפלוני סוגליטיקוס ויבא עמך עד שהוא חולף עושה המלך מה שבקש כך בקש הקדוש ברוך הוא ליתן עשרה דברות היה משה עומד מצדו אמר הקדוש ברוך הוא אני מבלה להם את הרקיע ואומר אנכי ה' אלוקי הם אומרים מי אמר הקדוש ברוך הוא או משה אלא ירד משה ואחר כך אני אומר אנכי יי אלוהיך כך אמר הקדוש ברוך הוא למשה לך אל העם וקדשם היום ומחר וכפסו שמלותם. אמר ליה כבר הקדשתיים שנאמר כי אתה העדות בנו לאמר ונאמר. אמר ליה לך רד ועלית אתה ואתה עמך עד שמשח ירד נגלה הקדוש ברוך הוא שנאמר וירד משה אל העם מיד וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר שהוא עושה הפל בבת אחת ממות ומיתה בבת אחת מכה ורופא בבת אחת אשה על המשבר יורדי הים והולכי מדברות וחבושים בבית האסורין אחד במזרח ואחד במערב אחד בצפון ואחד בדרום שומע כולן בבת אחת וכן הוא אומר יוצר אור ובורא חשך. עפר פמו בן נהפך לאדם חזר נהפך לעפר שנאמר והופך לבקר צלמות מהו לבקר בתחלתו בתחלתו מהו אומר ונהפכו כל המים אשר ביאור לדם חזר ונהפך הקים למים. בשר הוא נהפך למת חזר המת ונהפך לחי. הפטה נהפך לנחש חזר הנחש ונהפך למטה. הים נהפך ליבשה חזרה היבשה ונהפכה לים וכן הוא אומר בקורא למי הים וגומר. וכן דבור זכור את יום השפירת לקדשו ואומר וביום השבת שני כבשים בני שנה. דבור ערות אשת אחיך לא תגלה כי ישבו אחים יחדיו וכלן אמרן בבת אחת וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר בא וראה שאין מדותיו של הקדוש ברוך הוא כמות בשר ודם מלך בשר ודם אינו יכול להיות עושה מלחמה ולהיות סופר ומלמד תנוקות והקדוש ברוך הוא אינו בן אתמול בים עושה מלחמה ואומר בכחו רגע הים והיום כמתן תורה ירד למד תורה לבניו. וכן הוא אומר הן אל ישגיב בכוחו מי כמותו מורה ד"א וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. אמר רבי יצחק מה שהנביאים עתידין להתנבאות בכל דור ודור קבלו מהו סיני שפן משה אומר להם לישראל כי את אשר ישנו פה עמנו עומד היום ואת אשר איננו פה עמנו היום עמנו עומד היום אין פתיב כאן אלא עמנו היום אלו הנשמות העתידות להבראות שאין בהם

מטין

ממש שלא נאמרה בהם עמידה אף על פי שלא היו באותה שעה כל אחד
אחד קבל את שלו וכן הוא אומר משא דבר יי אל ישראל ביד מלאכי בים
מלאכי לא נאמר אלא ביד מלאכי שכבר היתה הנבואה בידו מהר סיני ועד
אותה שעה לא נתנה לו רשות להתנבאות. וכן ישעיה אמר מעת היותך
שם אני. אומר ישעיה מיום שנתנה תורה בסיני שם הייתי וקבלתי את הנבואה
הזאת אלא ועמה יי אלהים שלחני ורחו עד עכשיו לא ניתן לי רשות
להתנבאות ולא כך הנביאים בלבד קבלו מסיני נבואתן אלא אף החכמים
העומדים בכל דור דור כל אחד ואחד קבל את שרו מסיני וכן הוא אומר את
כל הדברים האלה דבר יי אל כל קהלכם. קול גדול ולא יסף. רבי יוחנן אומר
קול אחד נחלק לו קולות והם נחלקים לשבעים לשון. השכל אמר שממנו
נתנבאו כל הנביאים שעמדו. רבנן אמרי שלא היה לו בת קול. אמר רשב"ג
אמר רבי יוחנן מהו קול יי בפה אפשר לומר בן תולא מלאך אחד אין כל
בריה יכולה לעמוד בקולו שנגאמר וגיותו בפרשיש וקול דבריו בקול המון
הקדוש ברוך הוא שכתוב בו. הלא את השמים ואת הארץ אני מלא צרף
דבר בפה. אלא קול יי בפה בפה כל הקולות ועל דעתיה דרבי יוחנן הלא
קרא מסייע ליה שנגאמר יי יתן אמר הפכשות צבא רב :

אנכי יי אלהיך הלא הוא דכתיב השמע עם קול אלהים הפינן שאלו את רבי
שמלאי אמרו ליה אלוהות הרבה יש בעולם אמר להם כמה אמרו לו
שהרי כתיב השמע עם קול אלהים אמר להם שמא כתוב מדברים אלא מדבר
אמרו לו תלמידינו לאלו דחית בקנה רצוץ לנו מה אפה משיב תור רבי לוי
ופרשה אמר להם השמע עם קול אלהים ביצד אלו היה כתוב קול יי בכת
לא היה העולם יכול לעמוד אלא קול יי בפה בפה של כל אחד ואחד
הנבחרים לפי פתן והקנים לפי פתן והקנים לפי פתן. אמר הקדוש ברוך
הוא לישראל לא בשביל ששמעתם קולות הרבה תהיו סבורים שמא אלוהות
הרבה יש בשמים אלא תהיו יודעים שאני יי אלהיך שנגאמר אנכי יי אלהיך.
דבר אחר אנכי יי אלהיך הלא הוא דכתיב פנים בפנים דבר יי עמכם. אמר
רבי אבדימי דמן חיפה כ"ב אלה מלאכים ירדו עם הקדוש ברוך הוא לסיני
שנגאמר רכב אלהים רבותים אלפי שגאן. הנאים והמשופחים. לפי
שהיו רבים דחוקים היו תלמוד לומר שגאן שגאן והשקט ארזי גם אין כתיב
ביד אלא באקף דלית אדונו של כל העולם בהם. דבר אחר יי גם רבנן
אומרין שמו שר אלהים היה מעורב עם כל אחד ואחד מיכאל וגבריאל אמר
הקדוש ברוך הוא לישראל לא בשביל שראיתם פנים הרבה תהיו סבורין
שמא אלוהות הרבה בשמים דעו שאני הוא יי אחד שנגאמר אנכי יי אלהיך.
אמר רבי טוביה בר רבי יצחק אנכי יי אלהיך שעל מנת בן הוצאתיך מארץ
מצרים שתקבל אלהותי עדיך. דבר אחר אנכי יי אלהיך משל דבת מלכים
שנשבת ביד הקסמים ובא המלך והציקה לאהר ימים ביקש לישא אותה
קאשה אמרה לו מה אפה נתן לי אמר לה אם אין לי עליך אלא שפדיתך מד
הקסמים דיו. דבר אחר אנכי יי אלהיך רבי אהא בר רבי חנינא פתח בו

ויצא הקול אנכי ה אלהיך וכן הוא אומר את הדברים האלה דבר ה' אל כל
קהלכם קול גדול ודא יסף. אמר רבי שמעון בן לקיש מהו ולא יסף אלא
בשארם קורא להברו יש לקולו בת קול ותקוד שהיה יוצא מפי הקדוש ברוך
הוא לא היה לקולו בת קול ואם תמה אפה על זו הרי אלהי בשבא לכרמל
נגם כל הפומרים ואמר להם קראו בקול גדול כי אלהים הוא מה עשה
הקדוש ברוך הוא הימים כל העולם והשתיק העינינים והתחמונים והיה
העולם תוהו ובהו כאלו לא היה בריה בעולם שנגאמר אין קול ואין עונה
ואין קשב שאם ידבר הם אומרים הפעל עננו על אהת כמה וכמה כשדבר
הקדוש ברוך הוא על סיני השתיק כל העולם כדי שידעו הבריות שאין חוץ
ממנו ואמר אנכי ה' אלהיך. ולעמיד לבא כתוב אנכי אנכי הוא מנחמכם :

עין יעקב לשבועות. מסכת שבת

אמר רב אדא בר אהבה משה בהשכמה עלה ובהשכמה ירד. בהשכמה
עלה דכתיב וישכם משה בבקר וישל אל ה' סיני בהשכמה ירד
דכתיב לך רד ועלית אפיה ואהרן עמד מקיש ירידה לעלייה מה עלייה
בהשכמה אף ירידה בהשכמה. תנו רבנן בו בחדש ניתנו עשרת הדברות
לישראל רבי יוסי אומר בו בו אמר רבא דכילי עלמא בראש חדש אתו
למדבר סיני כתיב הבא ביום הזה באו מדבר סיני וכתוב התם החדש הזה
לכם ראש חדשים מה להלן ראש חדש אף כן ראש חדש וכלילי עלמא
בשבת ניתנה תורה לישראל כתיב הבא זכור את יום השבת לקדשו וכתוב
התם ויאמר משה אל העם זכור את יום וגומר מה להלן בעצמו של יום
אף כן בעצמו של יום כי פליגי בקבועא דירחא רבי יוסי סבר בחד בשבא
איקבע ירחא ויחד בשבא לא אמר להו ולא מידי משום חולשא דאורחא
כתרי בשבא אמר להו ואתם תהיו לי ממלכת כהנים בתלתא בשבא אמר
להו מצות הנבלה בד' עביר פרישה. ורבנן סברי כתרי בשבא איקבע ירחא
כתרי בשבא לא אמר ליה ולא מירי משום חולשא דאורחא ובתלתא אמר
להו ואתם תהיו לי בד' אמר ליה מצות הנבלה בהו עביר פרישה. מתיבי
וקדשתם היום ומחר. קשיא לרבי יוסי יום אחד הוסיף משה מדעתו דתניא
ג' דברים עשה משה מדעתו והסכים הקדוש ברוך הוא עמו הוסיף יום אחד
מדעתו מאי דרש היום ומחר היום כמחר מה למחר לילו עמו אף היום לילו
עמו ולילה דהאידינא נפק ליה שמע מינה תרי יומי לבר מתאדינא ומנא לן
דהסכים הקדוש ברוך הוא עמו דלא שריא שכינה עד צפרא דשבתא. פירש
מן האשה מאי דרש נשא קין בעצמו אמר ומה ישראל שלא דברה שכינה
עמהם אלא שעה אחת וקבע להם זמן אמרה תורה אל תגשו אל אשה
אני שכל שעה ושעה שכינה מדברת עמי ואינו קובע לי זמן על אחת כמה
וכמה ומנא לן דהסכים הקדוש ברוך הוא על יד דכתיב לך אמר להם שובו
לכם לאהליכם וכתוב בתריה ואתה פה עמד עמדי ואית דאמרי פה אל פרה
אדבר בו. שפר את הלוחות מאי דרש אמר ומה פסח שהוא אחד מתריג
מצות אמרה תורה כל בן גבר לא יאכל בו. תתורה פלה וישראל מומרים

על אחת כמה וכמה. ומנא לן דהספדים הקדוש ברוך הוא ע"י שנאמר אשר
 שברת ואמר ר"ל ישר כחך ששברת תא שמע והיו נכונים ביום השלישי קשיא
 לרבי יוסי הא אמרין יום אחד הוסיף משה מדעתו: ת"ש ג' בהדש וג' בשבת
 קשיא לרבנן אמר ליה רבנן הוא מני רבי יוסי היא. ג' למאי
 לבדתגיא וישב משה את דברי העם אל ה' וכתוב ויגד משה את דברי העם
 אל ה' מה אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה ומה אמר משה לישראל ומה
 אמרו ישראל למשה ומה השיב משה לפני הנבירה זו מצורת הנבלה דברי
 רבי יוסי פ"י יהודה רבי אומר בתחלה פירש עונשה דכתיב וישב משה דברים
 שמשכבין דעתו של אדם. ולבסוף פירש מ"ן שכרה דכתיב ויגד משה דברים
 שמישבין לבו של אדם באגדה ואיכא דאמרי בתחלה פירש מ"ן שכרה
 דכתיב וישב משה דברים שמשכבין דעתו של אדם ולבסוף פירש עונשה
 דכתיב ויגד משה דברים שקשין לאדם כגידין ת"ש ששי ששי כדנ"ש ששי
 בשבת קשיא לרבנן הא נמי רבי יוסי הוא ששי למאי רבא אמר לחניינן רב
 אחא בר יעקב אמר למסעין וקא מפלגי בשבת דמרה דכתיב באשר צוה ה'
 אליוהי ואמר רב יהודה אמר רב באשר צוה במרה מר סבר אשבתא איפקוד
 אתחומין לא איפקוד ומר סבר אתחומין נמי איפקוד:

תא שמע גיסן שבזו יצאו ישראל ממצרים ביד שקטו פסחיהם ובמ"ו יצאו
 ולערב לקי בכורות. לערב סלקא דעתך אלא מפערב לקי בכורות ואותו
 היום ד' בשבת היה מדרמיסר כגיסן ה' בשבת ריש ירחא דאייר שבתא ריש
 ירחא דסיון חד בשבת קשיא לרבנן אמרי לך רבנן אייר דהוא שבתא עברי
 עבריה. ת"ש יהודי בחודש האי בשנה השנית בא לחולש הוקם המשכן תנא
 אותו היום נטל עשרה עמדות ראשון למעשה בראשית. ראשון לגשיאום.
 ראשון לכהונה. ראשון לעבודה. ראשון לירידת האש ראשון לאכילת קדשים.
 ראשון לשכון שכינה. ראשון לברך את ישראל. ראשון לאיסור הבמות.
 ראשון לחדשים. ומדרש ירחא דגיסן דהאי שבתא חד בשבתא דאשתקד ד'
 בשבא דמינא אחריים אומרים אין בין עצרת לעצרת ואין בין ראש השנה
 לראש השנה אלא ד' ימים בלבד ואם היתה שנה מעוברת הנה ליה ריש
 דירחא דאייר מעלי שבתא וריש ירחא דסיון שבתא קשיא בין לרבי יוסי בין
 לרבנן. לרבי יוסי ז' חסרי עבוד לרבנן ח' חסרין עבוד:

דרש שהוא גל לאה עליה דרב חסדא ברוך רחמנא דהיב ארזין תליתאי לעם
 תליתאי על יד תליתאי ביום תליתאי בירחא תליתאי כמאן כרבנן
 ניתעבו בתתמית הקור אמר רבי אבדימי בר חמא מלמד שכפה תקדוש
 ברוך הוא עליהם את הקור בגינית ואמר להם אם אתם מקבלים התורה מוטב
 ואם לאו שם תהא קבירתכם. אמר רבי אחא בר יעקב כמאן מודעא רבא
 לאורייתא. אמר רב אף על פי כן הדור קבלוה בימי אחשוורוש דכתיב קיימו
 וקבלו היהודים קימו מה שקבלו כבר:

אמר תוקיה מאי דכתיב משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה אם יראה
 למה שקטה ואם שקטה למה יראה: אלא בתחלה יראה ולבסוף שקטה
 ולמה יראה כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתיב ויהי ערב ויהי בקר
 יום

יום הששי הוא יתירה למה לי מלמד שהתנה הקדוש ברוך הוא עם מעשה
 בראשית ואמר להם אם ישראל מקבלין את התורה אתם מתקיימין. ואם לאו
 אני מחזיר אתכם לתורה ובדור:

דרש רבי סימאי בשעה שהקדימו ישראל נעשה לגשמע באו ששים רבוא
 של מלאכי השרת לכל אחד ואחד מישראל קשרו לו ב' פתרים אחד
 כנגד נעשה ואחד כנגד גשמע וכיון שחטאו ישראל ירדו ק"ב רבוא מלאכי
 חבלה ופרקים שנאמר ויתנצלו בני ישראל את עדים מתר חורב. אמר רב
 חמא בר חנינא בחורב טענו בחורב פרקו בחורב טענו כדאמרין בחורב
 פרקו דכתיב ויתנצלו בני ישראל וגומר. אמר רבי יוחנן וכלן זכה משה ונטלן
 דסמך ליה ומשה יקח את האהל אמר ריש לקיש ועתיד הקדוש ברוך הוא
 להתזוקן לנו שנאמר ופדונו ה' ישוכנו וכו' ציון ברנה ושמחת עולם על
 ראשם ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה שמחה שמעולם על ראשם אמר
 רבי אלעזר בשעה שהקדימו ישראל נעשה לגשמע יצתה בת קול ואמרה
 להם מי גילה דבני רז שמלאכי השרת משתמשין בו דכתיב ברכו ה' מלאכיו
 גבורי כח עשוי דברו לשמוע בקול דברו ברישא עשוי וחדר לשמוע:

אמר רב חמא בר חנינא מאי דכתיב בתפוח בעצי היער וגומר. למה נמשלו
 ישראל לתפוח לוטר לך מה תפוח זה פרוי קודם לעליו אף ישראל
 הקדימו נעשה לגשמע. ההוא מינא דחזייה לרבא דקא מעיין בשמעתא ויתבא
 אצבעתא דידה תותי ברעיה וקמיין בהו וקא מבטין אצבעתיה דמא אמר ליה
 עמא פחזא דקדמיתו סומיכו לאודניכו אפתי בסחוזותיכו קימיתו ברישא
 איבעי לבו לגשמע אי מציתו קבליתו ואי לא לא קבליתו. אמר ליה אגן
 דסנינן בשלמותא בתיב בן תומת ישראלים תנחם הנך אינשי דסגן בעלילתא
 פתיב בהו וסלף בוגדים ישדם:

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן מאי דכתיב לבבתי אחותי כלה
 לבבתי באחת מעיניך בתחלה באחד מעיניך לכשתעשי בשתי עיניך
 אמר עולא עלובה כלה מונה בתוך חופתה אמר רב מרי בריה דבת שמואל
 מאי קרא עד שהתלך במסבו וגומר. אמר רב ועדיין חביבותא היא גבן דכתיב
 נתן ולא כתיב הסריח:

תנו רבנן הנעלבים ואינם עולבים שומעים הרפתם ואינם משיבים עושים
 מאהבה ושומחים ביוסורים עליהם הפתוב אומר ואחכיו בצאת השמש
 כנגברתו. אמר רבי יוחנן מאי דכתיב אדני יתן אמר חמבשורות צבא רב כל
 דבור ודבור שיצא מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות תנא דבי רבי ישמעאל
 ובפטיש יפוצץ סלע מה פטיש זה נחלק לפמה גיצוצות אף כל דבור ודבור
 שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נחלק לשבעים לשונות אמר רב חננאל פר
 פפא מאי דכתיב שמעו פי גגירים אדבר למה נמשלו דברי תורה לנגיד לוטר
 לך מה נגיד זה יש בו להמית ולהחיות אף דברי תורה יש בה להמית
 ולהחיות הוינו דאמר רבא למיימינים בה סמא דחוי למשמאילים בה סמא
 דמוותא. דבר אחר נגידים כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא
 קושרים

קושיים לו שני כתרם. אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב צרור המזר דודי
 לי בין שדי ליון. אמרה נקטת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם
 אף על פי שמצד ומימר לי דודי בין שדי ליון אשכול הכופר דודי לי בכרמי
 עין גדי מי שהכל שלו מכפר לי על עון גדי שכרמתי לי מאי משמע דהאי
 כרמי לי שגא דמכניש הוא אמר מר וזמרא בריה דרב נחמן כדתנן כסא של
 פובס שפודמין עליו את הפלים ואמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב לחיו
 בערוגת הבשם כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נתמלא כל
 העולם כלו בשמים וכיון שמדבור אחד נתמלא דבור שני להיכן הלך הוציא
 הקדוש ברוך הוא רוח מאוצרותיו והיה מעביר ראשון ראשון שנאמר שפתותיו
 שושנים נטפות מור עובר אל תקרי שושנים אלא ששונים. ואמר רבי יוסי
 בר לוי כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא יצאתה נשמתו של
 ישראל שנאמר נפשו יצאה בדברו ומאחר שמדבור ראשון יצאה נשמתו דבור
 שני הוא קבלו הוריד של שעתיד להחיות בו מתים והחיה אותם שנאמר
 נשם נבוח תניח אלהים בחלתי וגלאה אמה כוננתה ואמר ר' יהושע בן לוי
 כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא תזרו ישראל באחוריהם יב מיל
 והיו מלאכי השרת מודין אותם שנאמר מלבי צבאות יודון יודון אל תקרי
 יודון אלא יודון:

ואמר רבי יהושע בן לוי בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת
 לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם מה לילוד אשה בינינו אמר
 להם דקבל התורה בא אמרו לפניו חמדה גנובה לך מששת ימי בראשית
 חתקעדי הורות קודם שנברא העולם אמה מבקש ליתנה לבשר ודם מה אנוש
 פי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו ה' אדונינו מה אדיר שמך בכך הארץ אשר
 תנה הודך על השמים. אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה החזור להם תשובה
 אמר לפניו רבוננו של עולם מתירא אני שמא ישרפני בהכל שבפיהם אמר
 ליה אחוז בבסא כבודי והחזור להם תשובה שנאמר מאחז פני כסא פרשו
 עליו עננו ואמר רבי תנחום מלמד שפירש שדי מזיו שכנינתו ועננו עליו אמר
 לפניו רבוננו של עולם תורה שאמה נותן לי מה כתיב בה אנכי ה' אלהיך
 אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להם למצרים ידהם. לפרעה השתעבדתם
 תורה למה תהא לכם. שוב מה כתיב בה לא יהיה לך אלהים אחרים בין
 העמים אתם שרוים שעובדין עבודת אלילים שוב מה כתיב בה זכור את יום
 השבת לקדשו כגוים אתם עושים מלאכה שאמם צריכון שכוח. שוב מה
 כתיב בה לא תשא משא ומתן יש ביניכם. שוב מה כתיב בה כבד את אביך
 ואחא אמה אב ואם יש לכם. שוב מה כתיב בה לא תרצח לא תנאף לא תגנב
 קנאה יש ביניכם יצר הרע יש ביניכם משא ומתן יש ביניכם מיד הודו לו
 דתקובה שנאמר י' אדונינו מה אדיר וגומר ואלו תנה הודך על השמים לא
 כתיב מיד כל א' וא' נעשה לו אותה ומסר לו דבר שנאמר עליה למרום
 שביה שבי לקחה מתנות באדם בשכר שקראוה אדם לקחה מתנות. ואף
 מלאך המות מסר לו דבר שנאמר ויתנו אה הקטורת ויכפר על העם ואמר

ועמוד בין המתים ובין החיים וגומר. אי לא דאמר ליה מנא הנה ידע:
 ואמר רבי יהושע בן לוי בשעה שיברד משה מלפני הקדוש ברוך הוא בא ששון
 ואמר לפניו רבוננו של עולם תורה היכן היא אמר ליה נתתיה לך ארץ הלך
 אצל ארץ אמר ליה תורה היכן היא אמר ליה אלהים היכן דרבה וגומר הלך
 אצל ים ואמר ליה אין עמדי. הלך אצל תהום ואמר ליה אין פי שנאמר תהום
 אמר לא כי הוא. וים אמר אין עמדי אבדון ומות אמרו באזנינו שמענו שמעה
 חזר ואמר לפניו הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם חפשתי בכל הארץ ולא
 מצאתיה אמר ליה לך אצל בן עמרם. הלך אצל משה ואמר ליה תורה שנתן
 לך הקדוש ברוך הוא. היכן היא. אמר ליה וכי מה אני שנתן לי הקדוש ברוך
 הוא. תורה אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה משה בראי אמה. אמר לפניו
 רבוננו של עולם חמדה גנובה יש לך שאמה משתעשע בה בכך יום אני אחזיק
 טובה לעצמי אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה הואיל ומעטת עצמך תקרא
 על שמך שנאמר זכרו תורת משה עבדי וגו'. אמר רבי יהושע בן לוי בשעה
 שעלה משה למרום מצאו להקדוש ברוך הוא שהיה קושר כתרם לאותיות
 אמר ליה משה אין שלום בעיניך אמר לפניו כלום יש עבד שנתן שלום קדבו
 אמר לו הנה לך לעזרני מיד אמר לו נעתה ונדל נא פח באשר דברת:

אמר ליה החוא מרבנן לרב פהנא מי שמיע קד מאי הר סיני אמר לו הר שעשה
 בו גסים לישראל הר ניסאי מבעי ליה אלא הר שנעשה סימן טוב לישראל
 הר סימנאי מיבעי ליה אמר ליה מאי פועמא לא שכיחת קמיה דרב פפא
 ורב הינא בריה דרבי יהושע דמעייני באגדתא דרב הסדא ורבה בריה
 דרב הונא דאמרי תרנויהו מאי הו סיני הו שירדה שנאמר
 לאומות העולם עובדי אלילים עקיו והיינו דאמר רבי יוסי בר חנינא ה' שמות
 יש לו מדבר צין שנצטוו ישראל עליו מדבר קדש שנתקדשו ישראל עליו.
 מדבר קדש שנתקדשו ישראל עליו מדבר קדמות שנתנה קדומה עקיו. מדבר
 פראן שפרו ורבו עליו ישראל. מדבר סיני שירדה שנאמר לאומות העולם עובדי
 אלילים עליו ומה שמו חורב שמו ופליגא דרבי אבהו דאמר רבי אבהו הר סיני
 שמו ולמה נקרא הר חורב שירדה חורבא לאומות העולם עובדי אלילים
 עליו:

סדר תרי"ג מצות

וארץ נומד סהר"ג מנות ככוונה לטמור ולעסוי ולקיים ואלו הקלים מנרף מחסכה טובה למעטם:

(א) מצות פריה ורבייה. להאכיל מן הפסח לגר
 (ב) מצות מילה. (ג) שלא תושב. (ד) שלא להוציא לאכול גיד הנשה.
 (ה) מצות קדוש החדש. (ו) שלא לשבור עצם מן הפסח.
 (ז) מצות שחיטת הפסח. (ח) שלא יאכל בארבעה עשר בניסן.
 (ט) מצות אכילת בשר הפסח בליל חמשה עשר בו.
 (י) מצות השבתת חמץ. (יא) מצות אכילת מצה.
 (יב) מצות קדוש בכורות בארץ ישראל.
 (יג) מצות ספור יציאת מצרים.
 (יד) מצות פטר חמור.
 (טו) עריפת פטר חמור. (טז) שלא לאכול הפסח גא ומבושל.
 (יז) לאותיר בשר הפסח עד בקר.
 (יח) חמץ ברשותינו בפסח. (יט) שלא לאכול מבלדבר שיש בו חמץ.
 (כ) להאכיל מן הפסח לישראל מומר. (כא) שלא

נפש מִיִּשְׂרָאֵל. (כב) שלא להעיד שקר. (כג) שלא לחמיר.
 (כד) שלא לעשות צורת אדם אפילו לנוי. (כה) השואל.
 (כו) מצות בית דין במזבח. (כז) שלא לפסוע על המזבח.
 (כח) מצות עיר עבר עברי. (כט) מצות יעוד של אמה העברה.
 (ל) מצות פדיון אומר עברה. (לא) מצות בית דין להרוג בחנק המחייב.
 (לב) מצות דיני קנסות. (לג) מצות בית דין להרוג הנר בדברים.
 (לד) מצות המחיב. (לה) מצות בית דין להרוג הרוג בהמה שהזיקה שלא בדרך.
 (לו) מצות בית דין להרוג בניקי דבור. (לז) מצות בית דין להרוג בנות שלומים או במקתה.
 (לח) מצות בניגוי מבעה. (לט) מצות בית דין להרוג בני כיהאש.
 (מ) מצות בית דין להרוג שדא יתבע חוב מענו שאין לו מה לפרוע.
 (מא) מצות בית דין להרוג שדא יתבע חוב מענו שאין לו מה לפרוע.
 (מב) מצות בית דין להרוג שדא יתבע חוב מענו שאין לו מה לפרוע.
 (מג) מצות בית דין להרוג שדא יתבע חוב מענו שאין לו מה לפרוע.

למלוה ברבית. שלא (עט)
לקלל הדין. לאו (עו)
דברפת השם. שלא (עז)
לקלל הנשוא. שלא (עח)
להקדים חקי התבואות. (עט)
שלא לאכול טרפה. (עו)
שלא לשמוע טענת בעל דין שלא בפני בעל דינו. (עב)
שלא לעיד בעל עברה. (עג)
אחרי רבים בדיני נפשות בשביל אחד. (עד)
ילמד חובה מי שלמד זכות תחלה בדיני נפשות. (עז)
שלא לרחם על עני ברין. (עח)
להטות משפט חוטא מפני רשעו. (עט)
לחתוך הדין באומדן הדעת. (עו)
שלא לקח שוחד. (עא)
שלא לשבע בעבודת אלילים. (עב)
שלא להדיח בני ישראל אחר עבודה זרה. (עג)
שלא ישחט שה הפסח בארבעה עשר בניסן

נתינת מחצית השקל בשנה. (ק)
מצות קדוש ידים ורגלים לפני עבודה. (קא)
מצות משיחת כהנים גדלים ומלכים בשמן המשחה. (קב)
מצות אשם תלוי. (קג)
קרבן אשם ודאי. (קד)
מצות השמטה. (קה)
שלא יסוד זר בשמן המשחה. (קי)
שלא לעשות במתכונת שמן המשחה. (קיב)
לעשות במתכונת הקטורת. (קיג)
שלא לאכול ולשתות תקרובת עבודה זרה. (קיד)
שלא לאכול בשר בחלב. (קטו)
שלא יעשו בית דין משפט מות בשבת. (קטז)
מצות מעשה העולה. (קטז)
מצות קרבן מנחה. (קי)
מצות מליחת הקרבן. (קיב)
מצות קרבן בית דין שטעו בהוראה. (קיג)
מצות קרבן חטאת. (קיג)
מצות מעשה האשם. (קל)
מצות מעשה זבח השלמים. (קלא)

קטט) מצות שריפת נותר הכהנים למקדש מגדלי
הקדשים. קטז) מצות שער. קס) שלא יכנסו
שריפת בשר קודש הכהנים למקדש קרועי
שנטמא. קטז) שלא לכבות בגדים. קכ) שלא יצאו
אש מעל המזבח. קכג) הכהנים מן המקדש
שלא לעשות שירי בשעת עבודה. קכט) שלא
מנחות חמץ. קכג) שלא תאכל מנחת כהן.
קכד) שלא לאכול מבשר חטאת הנעשת בפנים.
קכט) שלא להותיר מבשר לאכול דג טמא. קכז) שלא
קרבן התודה. קכו) שלא לאכול פגול. קכח) שלא
לאכול בשר קדשים שנטמא. קכח) שלא לאכול
חלב. קכט) שלא נאכל דם בהמה חיה ועוף.
קל) מצות בדיקת סימני בהמה וחיה. קלג) מצות
בדיקת סימני דגים. קלג) מצות בדיקת סימני
חגבים. קלג) מצות טומאת שמונה שרצים. קלד) מצות
עגן טומאת אוכלים. קלד) מצות עגן טומאת
גבלה. קלו) שלא יכנסו ופרימה. קע) מצות עגן

נגעי בגדים. קע) שלא יאכל טמא מן הקדשים.
קע) שלא לגלח שער הנתק. קעד) מצות הפהרה
מן הצרעת שתהיה במינים ידועים. קעט) מצות
הגלחת מצורע ביום השביעי. קעט) מצות
טבילה לטמאים. קעט) מצות קרבן מצורע
בשיתרפא מצרעתו. קעט) מצות עגן טומאת
בית שיהיה בו נגע. קעט) מצות עגן טומאת
זב להיות טמא ומטמא. קפ) מצות קרבן זב
בשיתרפא מזוהו. קפ) מצות עגן טומאת שכבת
זרע שהוא טמא ומטמא. קפ) מצות עגן טומאת
גדה שטמאה ומטמאה. קפ) מצות עגן טומאת
זבה שטמאה ומטמאה. קפ) מצות קרבן זבה
בשיתרפא מזוהה. קפ) מצות עבודת יום

הכפורים. קסו) מצות כסוי הדם. קסו) שלא יכנסו הכהנים בכל עת במקדש וכל שכן זרים.
קסא) שלא לשחוט קדשים חוץ לעזרה. קסא) שלא להתקרב לאחת מכל העריות. קסא) שלא לגלות ערות אב.
קסא) שלא לגלות ערות אם. קסא) שלא לגלות ערות אב ואף על פי שאינה אמו.
קסא) שלא לגלות ערות אחותו בכל צד שהיא אחותו. קסא) שלא לגלות ערות בת הבן.
קסא) שלא לגלות ערות הבת. קסא) שלא לגלות ערות הבת. קסא) שלא לגלות ערות אחותו מן האב והיא בת אשת אביו.
קסא) שלא לגלות ערות אחות אם. קסא) שלא לגלות ערות אב.
קסא) שלא לבוא על ערות אחי האב.
קסא) שלא לבוא

על אשת אחי האב. נטע רבעי. מצות
 (ב) שלא לבוא על אשת ליראה מן המקדש.
 הבן. (ג) שלא לבוא על מצות כבוד חכמים.
 אשת אח. (ד) שלא לבוא מצות צדוקהמאזנים
 על אשה ובתה. (ה) שלא והמשקלים והמדות.
 לנלות ערות אשה ובת (כס) מצות שישרפו מי
 בנה. (ו) שלא לנלות שיתחיב שרפה. (כז) שלא
 ערות אשה ובת בתה. לפנות אחר העבודה
 (ח) שלא לבוא על שתי זרה במחשבה ולא
 אחיות מתיים. (ט) שלא בדבור ורא אפילו
 לבוא על אשה נדה. בהבטה. (י) שלא לעשות
 (יא) שלא רתן מזרעו עבודה זרה לא לעצמו
 למולך. (יב) שלא לשכב ולא לזולתו. (יג) שלא
 עם הזכרים. (יד) שלא לאכול נותר. (יד) שלא
 לשכב עם בהמה. (יז) לבלות הפאה בשדה.
 שלא תשכב בנה הנשים עם (יח) שלא לקחת שבילים
 הבהמות. (יט) מצות יראת הנופלים בשעת הקציר.
 אב ואם. (כ) מצות פאה. (כא) שלא לבלות פאת
 (כב) מצות לקט. (כג) מצות הקרם. (כד) שלא ללקוט
 הנחת פאת הקרם. פרט הקרם. (כה) שלא
 (כו) מצות הנחת פרט לגנוב שום חפץ או ממון.
 הקרם. (כז) מצות שופט (כח) שלא יבחש על ממון
 שישפוט בצדק. (כט) מצות שיש מאחר בידו. (ל) שלא
 האכחה לישראל שאינו שלא לשבע עד בפירת
 נדה בשורה. (לא) מצות ממון. (לב) שלא לשבע
 אהבת ישראל. (לג) מצות לשקר. (לד) שלא לעשוק

(למ) שלא לגזול. (לנ) שלא לתובת קעקע. (לס) שלא
 לאחר שכר שכיר. (לפ) לעשות מעשה אוב.
 שלא לקלל אחד משרי (לס) שלא לעשות מעשה
 בין איש בין אשה. ידעוני. (קא) שלא להונות
 (קב) שלא להכשיל תם במדות וכל המדות
 בדרך. (קג) שלא לעזוב בקלל. (קד) שלא לקלל
 המשפט. (קה) שלא לכבד אב ואם. (קו) שלא ללכת
 גדול בדין. (קז) שלא בחוקות הגוים. (קח) מצות
 לרגל. (קט) שלא לעמוד ענין טומאת הכהנים
 על דם רעים. (קי) שלא לקרוביהם ובכללה
 לשנא אח. (קי) שלא שיתאלו כל אחד
 להלבין פני אדם מישראל. מישראל על ששה
 (קי) שלא לנקום. (קי) שלא מקרוביהם הידועים.
 לגטור. (קי) שלא להרביע מצות קדוש זרע
 בהמה מין עם שאינו אהרן. (קס) מצות פהן
 מינו. (קכ) שלא לזרוע גדול לשא נערה בתולה.
 קלאי זרעים ולא להרביב (קכ) מצות הקרבן להיות
 אלן בשום מקום בארץ. תמים. (קכ) מצות הקרבן
 (קכ) שלא לאכול ערלה. שיהיה משמונה ימים
 (קכ) שלא לאכול ולשתות ולמעלה. (קכ) מצות קדוש
 בדרך זולל וסובא. השם. (קכ) מצות שבייתה
 (קכ) שלא לנחש. (קכ) ביום ראשון של פסח.
 לעונן. (קכ) שלא להקיף מצות קרבן מוסף
 פאת הראש. (קכ) כל שבעת ימי הפסח.
 להשחית פאת זקן. (קכ) מצות שבייתה
 (קכ) שלא לכתוב בבשרו בשביעי של פסח. (קכ)

מצות קרבן העומר של ^(כט) ביום שמיני עצרת.
 שעורים ביום שני של ^(ל) מצות נשילת לולב.
 פסח. ^(לא) מצות ספירת ^(לב) מצות ישיבת סכה.
 העומר. ^(לג) מצות קרבן ^(לד) שלא יטמא כהן הדיוט
 מנחה חדשה מן החטים ^(לה) מצות
 ביום עצרת. ^(לו) מצות ^(לז) הפוארים בכתוב.
 שביתה ממלאכה ביום ^(לח) שלא ישמש כהן טבול
 עצרת. ^(לט) מצות שביתה ^(לא) יום עד שיעריב שמשו.
 ביום ראש השנה. ^(לב) שלא ישא כהן אשה
^(לג) מצות קרבן מוסף ^(לד) זונה. ^(לה) שלא ישא כהן
 ביום ראש השנה. ^(לז) אשה חללה. ^(לח) שלא
^(לט) מצות תענית ביום ^(לא) ישא כהן גרושה. ^(לב) שלא
 עשירי בתשרי הוא יום ^(לג) יכנס כהן גדול באהל
 הכפורים. ^(לד) מצות ^(לה) המת אפילו לקרוביו
 שביתה ממלאכה ביום ^(לז) שלא יטמא כהן גדול
 הכפורים ^(לח) מצות קרבן ^(לג) בשום טומאה במת.
 מוסף ביום הכפורים. ^(לד) שלא ישא כהן גדול
 מצות שביתה ממלאכה ^(לה) אלמנה. ^(לז) שלא יבעול
 ביום ראשון של חג ^(לח) כהן גדול אלמנה ואפילו
 הספות. ^(לג) מצות קרבן ^(לד) בלא קדושין. ^(לה) שלא
 מוסף בכל יום משבעה ^(לז) יעבוד כהן בעל מום
 ימי הספות. ^(לח) מצות ^(לג) קבוע בעבודת המקדש.
 שביתה ממלאכה ביום ^(לד) שלא יעבוד כהן בעל
 שמיני של סכות שהוא ^(לה) מום עובר. ^(לז) שלא
 נקרא שמיני עצרת. ^(לח) יכנס בעל מום בהיכל
^(לג) מצות קרבן מוסף ^(לד) פולו. ^(לה) שלא יעבוד כהן

טמא. ^(לג) שלא יאכל כהן ^(לד) ראשון של פסח. ^(לה) שלא
 טמא תרומה. ^(לז) שלא ^(לח) לעשות מלאכה ביום
 יאכל שום זר תרומה. ^(לג) שביעי של פסח. ^(לד) שלא
 שלא יאכל תושב כהן ^(לה) לאכול מתבואה חדשה
 שכיר תרומה. ^(לז) שלא ^(לח) קודם כלות ששה עשר
 יאכל ערל תרומה. ^(לג) בניסן. ^(לד) שלא לאכול
 שלא יאכל חללה מן ^(לה) קלי מתבואה חדשה עד
 הקדש. ^(לז) שלא לאכול ^(לח) היום ההוא. ^(לג) שלא
 טבל אפילו כהן. ^(לד) שלא ^(לה) לאכול ברמל מתבואה
 נקדיש בעלי מומין ^(לז) חדשה עד היום ההוא.
 להקריבן למזבח. ^(לח) שלא לעשות מלאכה
 שלא יתן מום בקדשים. ^(לג) ביום חג שבועות.
^(לד) שלא לעשות מלאכה ^(לה) שחט בעלי
 מומין לשם קרבן. ^(לז) שלא ^(לח) ביום ראשון של תשרי.
 יקטיר אימורי בעלי מומין ^(לג) שלא לעשות מלאכה
^(לד) שלא יזרוקם בעל ^(לה) בעשרה בתשרי. ^(לז)
 מום על המזבח. ^(לח) שלא ^(לג) ולאשתורת
 לסרס זכר אחד מקל ^(לד) ביום הכפורים. ^(לה) שלא
 המינים. ^(לז) שלא להקריב ^(לח) לעשות מלאכה ביום
 קרבן בעל מום מיד ^(לג) ראשון של חג הסכות.
 הנכרי. ^(לד) שלא נשחוט ^(לה) שלא לעשות מלאכה
 בהמה ובנה ביום אחד. ^(לז) ביום שמיני עצרת.
^(לח) שלא לעשות דבר ^(לג) מצות ספירת שבע
 שיתחלל בו שם שמים ^(לד) שבתות שנים. ^(לה) מצות
 בין בני אדם. ^(לז) שלא ^(לח) תקיעת שופר ביוכל ביום
 לעשות מלאכה ביום ^(לג) הכפורים. ^(לד) מצות

קדוש שנת היובל. (ט) בְּדַבְרֵי־ם. (סמג) שְׁלֹא תִמְכַר
 מִצְוֹת עֲשִׂיתָ הֵינּוּ לְוִקָּחָה שָׂדֶה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 וְיִמְכַר. (סלג) מִצְוֹת הַשְּׁבִיטָה לְצַמִּיתוֹת. (סמ) שְׁלֹא
 תִּרְקַע לְבַעֲלֶיהֶן בְּיֹבֵל. לְשָׁנֹת מִגְרָשֵׁי עֲרֵי הַלְוִיִּם
 מִצְוֹת פְּדִיּוֹן נַחֲלָאוֹת וְשָׂדוֹת יֵהֶן. (סמג) שְׁלֹא
 שֶׁהֵן תּוֹדֵ עִיר חוֹמָה עַד הַשְּׁלֵמַת שָׁנָה. (סלג) מִצְוֹת
 עֲבוּדָה בְּעֶבֶד פְּנֻעֵי עֲבָרֵי עֲבוּדָה בְּזוּיָה כְּמוֹ
 לְעוֹלָם. (סלד) שְׁלֹא תַעֲבֹד עֲבוּדַת פְּנֻעֵי. (סמ) שְׁלֹא
 תִּתְּנֶנּוּ בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית יִמְכַר עֶבֶד עֲבָרֵי עַל אֲבָן
 הַמִּקְחָה. (סמג) שְׁלֹא יַעֲבֹד שְׁלֹא תַעֲשֶׂה עֲבוּדָה גַם
 בְּאֵילָנוֹת. (סלו) שְׁלֹא תִקְצֹר סְפִיחִים בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית
 שְׁלֹא תִאֲסוֹף פִּירוֹת הָאֵילָן בְּשִׁבְעִית בְּרֹדֶךְ
 שְׂאוֹסְפִין אוֹתָן בְּכָל שָׁנָה. (סלח) שְׁלֹא תַעֲבֹד
 בְּאֶרֶץ בְּשָׁנַת הַיּוֹבֵל. מִעֲרִיךְ אֲדָם שִׁיתָן דָּמִים
 שְׁלֹא תִקְצֹר סְפִיחֵי הַקְּצוּבִים בַּתּוֹרָה. (סנג) תְּבוֹאוֹת
 שֶׁל שְׁנַת הַיּוֹבֵל. מִצְוֹת הַמְּמִיר בְּהַמַּת
 קָרְבָּן בְּבִהְמָה שֶׁתִּהְיֶינָה שְׁלֹא לֹאסוֹף פִּירוֹת
 הָאֵילָנוֹת בְּיֹבֵל בְּרֹדֶךְ שֶׁתִּהְיֶה קֹדֶשׁ. (סנג) מִצְוֹת
 שְׂאוֹסְפִין אוֹתָן בְּשָׂר מִעֲרִיךְ בְּהֵמָה שִׁיתָן כְּפִי
 שָׁנִים. (סמ) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת שִׁיעֲרֵיכֶנָּה הַכֹּהֵן. (סנד) בְּמִקְחָה
 וּמִמְכָּר. (סנג) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל
 הָעֶרֶךְ שִׁיעֲרֵיכֶנָּה הַכֹּהֵן

וְתוֹסַפְתָּ חוֹמֶשׁ. (סכה) מִצְוֹת מִעֲרִיךְ שָׂדֶה שִׁיתָן כְּעֶרֶךְ
 הָאֲרוֹן בְּכַתֵּף. (סע) שְׁלֹא תִקְצוּב בְּפָרֶשֶׁה. (סכו) מִצְוֹת
 דִּין מַחְרִים מִנְכָּסֵי שְׂהוּא לְכַהֲנִים. (סכז) מִצְוֹת מְעַשֵּׂר
 בְּהֵמָה טְהוֹרָה בְּכָל שָׁנָה. (סכח) שְׁלֹא נִמְוֵר
 הַקֹּדְשִׁים. (סכט) שְׁלֹא לְשָׁנֹת הַקֹּדְשִׁים מִקְרָבָן
 לְקָרְבָּן. (סס) שְׁלֹא תִמְכַר קָרְקַע שֶׁהַחֲרִימוּ אוֹתָהּ
 בְּעַלְיָהּ אֵלֶּה תִּתְּנֶנּוּ לְכַהֲנִים. (ספ) שְׁלֹא תִנְאַל
 שָׂדֶה הַחֵרֶם. (ספג) שְׁלֹא לִנְאֹל מִעֲשֵׂר בְּהֵמָה
 אֵלֶּה יֹאכַל בִּירוֹשָׁלַיִם. (ספד) מִצְוֹת שְׁלוּחַ טְמֵאִים
 חוּץ לְמַחֲנֵה שְׂכִינָה. (ספז) מִצְוֹת וְהָיָה עַל הַחֵטָא
 מִצְוֹת סוּטָה שִׁיבִיֵּאָהּ הַבֶּעַל אֶל הַכֹּהֵן וַיַּעֲשֶׂה
 לָהּ כְּמִשְׁפַּט הַכֹּתוּב. (ספח) מִצְוֹת גְּדוּל שְׁעַר גְּזִיר.
 (ספח) מִצְוֹת גְּלוּחַ הַגְּזִיר וְהַבְּאֵר קָרְבָּנוֹתָיו.
 (ספח) מִצְוֹת בְּרַכַּת כַּהֲנִים עֲשֵׂר בְּאֵיִר. (ספח) מִצְוֹת

תקיעת הצוצרות
 במקדש ובמלחמה.
 שלא להותיר מבשר
 פסח שני למחרתו.
 שלא לשבור עצם
 מעצמות פסח שני.
 מצות חלה.
 מצות ציצית.
 אחר מחשבת הלב
 וראית העינים.
 שמירת המקדש.
 מצות פדיון בכור אדם.
 מצות עבודת הלויים
 במקדש.
 מעשר ראשון.
 הלויים לתת מעשר מן
 המעשר.
 שמירת המקדש.
 שלא יתעסקו הכהנים
 בעבודת לויים ולויים
 בעבודת כהנים.
 יעבוד זר במקדש.
 שלא לפדות בכור
 בהמה שהורה.
 פרה אדומה.
 כל שומאת מת.

ממות הרוצח.
 לקח כופר ממהויב
 גלות לפוטרו מן הגלות.
 שלא למנות בדייני
 אדם שאינו חכם בדיני
 תורה אף על פי שהוא
 חכם בהכמות אחרות.
 שלא ירא הדין בדין
 מאדם רע.
 אחרות השם.
 אהבת השם.
 תלמוד תורה.
 קריאת שמע ערבית
 ושחרית.
 תפילין של יד.
 תפילין של ראש.
 מצות מזוזה.
 הריגת שבעה עממים.
 שלא להתאווז מה
 שביד אחינו בני ישראל.
 שלא לנסות נביא
 אמת יותר מדאי.
 שלא לחוס על עובד
 ע"ז.
 בעבודה זרה.
 ברכת המזון.

לארץ לבית הבחירה. לאכול מעשר שני של
 מצות הקירת עדים תירוש חוץ לירושלים.
 היטב. מצות שריפת מצות שריפת
 עיר הנדחת וכל אשר של יצהר חוץ
 בה. מצות בדיקת לירושלים. מצות
 סימני העוף. מצות לאכול בכור תמים חוץ
 מעשר שני. מצות לירושלים. מצות
 מעשר עני תחת מעשר לאכול בשר הטאת
 שני בשנה השלישית ואשם חוץ לקלעים
 וששית. מצות לנגוש ואפילו הפהגים של
 את הנכרי. מצות לאכול בשר העולה. מצות
 השמטת כספים בשנה שלא לאכול בשר קרשים
 השביעית. מצות קלים קודם זריקת דמים.
 צדקה. מצות הענקת מצות עברי. מצות
 עבד עברי. מצות להראות ברנלים
 במקדש. מצות להלויים מלתת להם
 לשמוח ברנלים. מצות למחוק ספרי הקדש
 ושמות של הקדוש בריך אבר מן החי. מצות
 הוא הכתובים שם וכן להוסיף על מצות
 בתי עבודת הקדש. התורה. מצות לנגוע
 מצות שאלה העלות הקדשים מצות התורה. מצות
 בחוץ. מצות לאכול לשמוע מהמתנבא בשם
 מעשר שני של דגן חוץ עבודת אלילים מצות
 לירושלים. מצות לאהוב את המסית.

מצות שלא לעזוב השנאה העני מלתן לו מה שהוא
 מן המסית. מצות שלא צריד. מצות שלא ימנע
 להציל את המסית. מצות להלות לעני מפני
 מצות שלא ולמוד הנסת השמיטה. מצות
 זכות על המסית. מצות לשלוח עבד עברי ריקם
 שלא ישתוק הנסת בשיצא חפשי. מצות שלא
 מללמד חובה על לעבוד בקרשים. מצות
 המסית מצות שלא להסית לגזוז את הקרשים. מצות
 אחר מישראל אחר שלא לאכול חמץ
 עבודת אלילים. מצות בארבע עשר בניסן אחר
 לבנות עיר הנדחת מצות שלא להותיר
 לכמות שהיתה. מצות מברר קרבן החגיגה
 להנזות במקוון עיר שנקרב ביום ארבעה
 הנדחת. מצות עשר בניסן עד יום
 להתגורר כמו עובדי השלישי. מצות
 אלילים. מצות להקריב קרבן פסח
 קרחה על מת. מצות בבמת יחיד. מצות
 לאכול פסולי המקדש. מצות לעלות קרבן
 מצות שלא לאכול חגב שיהיה עמנו בשנקריב
 שם. מצות שכן שרץ שופטים ושופטים בכל
 העוף. מצות קהל מיראל. מצות
 מבשר בהמה חיה ועוף לשמוע מכל בית דין
 שמתו מאליהן. מצות לתבוע ההלואה שעבר
 עליה זמן שביעית. מצות לישראל כל זמן
 שלא למנוע מלהחיות מלך ישראל עלינו.

מלך מצות לכתוב המלך
 ספר תורה אחת יתירה
 על שאר בני ישראל.
 מצות מתנות זרוע
 לתנים והקבה לכהן.
 מצות הפרשת
 תרומה גדולה וליתן
 לכהן. מצות ראשית
 הגו שיתן לכהן מצות
 להיות הפהנים עובדים
 במקדש משמרות
 משמרות ובמועדים
 עולים באחד. מצות
 לשמוע מכל נביא שיהיה
 בכל דור נדור אם לא
 יוסף ולא יגרע במצות
 התורה. מצות להכין
 ששערי מקלט. מצות
 לעשות לעדים זוממין
 כמו שהמו לעשות.
 מצות למשוח כהן
 למקדמה. מצות
 לעשות במלחמת
 הרשות במשפט הכתוב
 בתורה. מצות
 יפת העגלה בנחל.
 מצות שלא לטעות אצל
 במקדש. מצות
 מצבה. מצות
 קרבן בעל מום עובר.
 מצות שלא להמרות על
 פי בית דין הנדול
 שיעמדו לישראל.
 מצות שלא למנות מלך על
 ישראל. מצות
 לזהמלך סוסים. מצות
 לשכון בארץ מצרים
 לעולם. מצות
 לזהמלך נשים. מצות
 יהיה לשבט לוי נחלה
 בארץ. מצות
 דוי חלק בבזה בשעת
 כבוש הארץ. מצות
 ירבה המלך כסף וזהב
 לבר מה שצריך לו.
 מצות שלא לקסום.
 מצות שלא לכשף.
 מצות לחבר חבר.
 מצות לשאול באוב.
 מצות לשאול בידעוני.
 מצות שלא לדרוש אל המתים.

מצות שלא להתנבאות
 שקר בשם יי. מצות
 להתנבאות בשם
 עבודת אילים. מצות
 ימנע מהריגת נביא
 השקר ולא יגור ממנו.
 מצות שלא להשיג גבול.
 מצות שלא לחתוך הדין
 על פי עד אחד. מצות
 לרחם על המזיק בדיני
 קנסות. מצות
 מפני האויב במלחמה.
 מצות שלא להחיות כל
 נשמה משבעה עממים.
 מצות שלא להשחית אילני
 מאכל במצור וכן כל
 השחתה בכלל הלאו.
 מצות שלא לעבוד ולזרוע
 בנחל איתן. מצות
 דין יפת תואר. מצות
 דין תליה למי שיתחייב
 לתלות. מצות
 קבורה לנהרג על פי
 בית דין וכן לכל מת.
 מצות השבת עם אשתו
 אברה. מצות הקמת
 משא לישראל. מצות
 שלוח הקן. מצות
 מעקה תקלט. מצות קדושין
 באשה סקט. מצות שתשב
 אשת המוציא שם רע
 תחתיו לעולם. מצות
 על בית דין לסקול
 באבנים מי שנתחייב
 סקילה. מצות על
 המאנס שישא אנוסתו
 לאשה. מצות
 להתקין יד במחנה.
 מצות להתקין יתר
 במחנה. מצות
 הלואה לנכרי ברבית
 אם מצטרף ללות מה
 שאינו כן בישראל.
 מצות קיום מוצא שפתים
 מצות לעזוב השכיר
 לאכול בזמן שכירתו
 מדברים ידועים.
 מצות הרוצה לגרש
 אשתו שיגרשנה בשטר.
 מצות שישמח התן
 עם אשתו בשנה
 ראשונה. מצות

השבת המשכון לבעליו עדי אשה. (מקסו) שלא
בעת שהוא צריך לו. לקח האם על הבנים.
(מקסו) מצות גתנית שכר שלא להניח
שכיר ביומו. (מקסו) מצות הפכשול. (מקסו) שלא
הנחת עומר השבחה. לזרוע פלאים בכרם
(מקסו) מצות מלקות בארץ ישראל האוריתא.
(מקסו) לרשעים. (מקסו) מצות שלא לאכול ודקנות
(מקסו) יבום. (מקסו) מצות חליצה מבלאי הכרם. (מקסו) שלא
(מקסו) מצות להציל הנדרה לעשות מלאכה בשני
(מקסו) מצוה לזכור מה מיני בהמה. (מקסו) שלא
שעשה עמלק לישראל ללבוש שעטניו (מקסו) שלא
בצאתם ממצרים. (מקסו) יגרש מוציא שם רע את
מצוה להקרית זרעו של אשתו. (מקסו) שלא לענוש
עמלק. (מקסו) שלא למכור האנוסה. (מקסו) שלא יגרש
אשת יפת תואר. (מקסו) האונם את אנוסתו.
שלא להתעמר באשת יקח ממזר (מקסו) שלא יקח ממזר
יפת תואר אחר שבא בית ישראל. (מקסו) שלא
עליה. (מקסו) שלא ילין יקח סרים בת ישראל.
הצלב על העין וכן המת (מקסו) שלא ישא עמוני
בביתו אלא לכבודו. ומואבי בת ישראל.
(מקסו) שלא להתעלם מן (מקסו) שלא לדרוש שלום
האבדה (מקסו) שלא להניח לעמון ומואב. (מקסו) שלא
בהמת חברו רובצת להרחיק זרע אדום
תחת משאה. (מקסו) שלא מהתחתן עם קהל ישראל
תערה אשה עדי איש. אחר שנתניו אלא עד
(מקסו) שלא יערה האיש שלשה דורות. (מקסו) שלא

להרחיק מצרי כמו כן צבור. (מקסו) שלא לחבול
אלא עד דור שלישי ולא נפש. (מקסו) שלא לתלוש
שלישי בכלל. (מקסו) שלא סימני צרעת. (מקסו) שלא
יבגם שמא למחנה לזים. למשכן בעל חוב בזרוע
(מקסו) שלא להחזיר עבד למנוע עבוס
שברח מאדוניו שבחוצה מבעדיו בעת שצריך לו
לארץ לארץ ישראל. (מקסו) שלא יעיד קרוב.
(מקסו) שלא להונות עבד (מקסו) שלא להטות משפט
זה שברח מאדוניו נר או יתום. (מקסו) שלא
מחוצה לארץ לארץ למשכן אלמנה. (מקסו)
ישראל. (מקסו) שלא תהיה שלא לקח עומר השבחה
קדשה מבנות ישראל. מתבואה או מאילנות.
(מקסו) שלא להקריב אתנן (מקסו) שלא לחוסף במלקות
זונה ומחיר כלב. (מקסו) המחוב מלקות ובכללה
שלא ללות ברבית שלא נכה ישראל. (מקסו) שלא
מישראל (מקסו) שלא לאחר לחסום בהמה בשעת
הנדרים והנדרבות. (מקסו) מלאכה. (מקסו) שלא
שלא יקח השכיר יותר תנשא היבמה לאחר
על אכילתו. (מקסו) שלא חויץ מן היבם. (מקסו) שלא
יאכל השכיר בשעת לחוס על הרודף. (מקסו)
מלאכה. (מקסו) שלא יחזיר שלא גשה מדות
המגרש גרושתו אחר ומשקלות חסרים עמנו
שנשאת. (מקסו) שלא ואף על פי שלא נשא
להוציא חתן מביתו כל ונתן בהם. (מקסו) שלא
שנהרא שונה לצבא ולא נשבח מעשה עמלק
לשום דבר מצורכי שעשה עם אבותינו

בצאתם ממצרים. (סני) שני במומאה. (סני) שלא
מצות קריאה על להוציא דמי מעשר שני
הבכורים. (סני) מצות בשאר דברים שאינן
ודיו מעשר. (סני) מצות מאכילה ושתיה. (סני)
להדמות בדרכי השם מצות הקהל במוצאי
הטובים והישרים שביעית. (סני) מצות
שנצטיינו לעשות כל לכתוב כל אחד מישרא
מעשינו בדרך היושר ספר תורה לעצמו
והטוב. (סני) שלא לאכול שנאמר ועתה כתבו
מעשר שני באנינות. לכם את השירה הזאת
(סני) שלא לאכול מעשר ולמדה את בני ישראל:

פיוט למילה

קיען אני יעקוב חזק לטן יעקב חסדי

א ל חי צוה אב המון. חותם אות יסוד עולם. יצר סמוך במטון. הסרמך ושלם. תנצור
תעצור תקשור. כך אות אמת לעולם. בשתיים תהיה נשלם. כבשרכם לברית עולם
נ תעלה נקרא תמים. בטעות האל כרה. היש מל לשמונה ימים. בן נולד לו משה.
אז"ה צוה התורה. חזק לבני הגבורה. ערוכה בכל ושמורה. לו ולזרעו עד עולם;
י תר שאת ניתן לה. מכל מצוות יקרה. בן אדם יחזיק בה. סמוך לבו לא יירא. שיל
מעל אל על. לו צנה וסחורה. אשתו כגפן פוריה. יהי שמו לעולם;
ע זה תמיד נבחרת. ברמים מתבוססת. דם פסח ודם מילה. ממומאה מתקדשת. עשה
קט"ה רמ"ה. או יצאה מתנוסת. דוד והדר לובשת. רנה ושמת עולם;
ק דוש פני לבנה. עשה לו הרבות צורים. מל ופרע ושנה. גלח הרפת המצרים. ובד
נכד שג"ה. עוז מלכים אדירים. כבש ארץ לישראלים. ונחלו לעולם;
ב פרוע במ פרעות. כימי ברק ודבורה. להם אל למושעות. מחיל יבין וסיסרא. נצחו
רצחי אצחי בשירה וקול זמרה. לאל גדול ונורא. מעולם ועד עולם;
ב עבודה גברתו. כריתות שלש עשרה. חייו מחיים נצמתו. כל איש אשר בה ימרה.
נפרץ גרץ נחרץ. בשאול יחה. כתבו האיש עירי. לא יזכר לעולם;
ח נור הדרך נבור. לקיים מצות נאוו. ז מן חזק לא יעבור. שמיני במקד אור. תצמת
תפריח תורה. תאיר בצר ומאור. ק רכן כליל עלי אור יהיה לזכר עולם;

סדר

ליל הושענא רבא

אשר יקראו בית ישראל

הלילה הזה קדוש יהיה להי בקדושה וטהרה. יומא הוא דקא נרים
ועמיה שרא נהורא. עיב ליו יוכ"לו בני ישראל להקהל ולעמול כל
בי עשרה. ויקראו בספר תורת ה' זה ספר משנה תורה. חותים
תכנית למרבה המשרה, ותהלות ה' יספרו בספר תהלים ואדרא וזמא
מהרשב"י ז"ע הכל מתוקן ומקובל מפומיה דמרן איש האלהים
נורא מאוד אור המופלא הוא הקדוש האר"י דל אספקלריא המאירה.

הונה בעיון נמרץ בכל האפשר למען ירוץ הקורא בו בדרך ישר. לא יכשל ותומכיה מאושר:

שנת זכרתי בלילה שמך יהוה ואשמרה תורתך לפי

Kric Moed—Hosch. Rab.

דיטו ליברו אים מוסארו אינלה בוטיקה די ליברום די מריה ווסף שלעוונגער
אין ביינה אינלה סיבדארי שטארט אם בעינעל 1.

Wien, 1880.

Berlag von Josef Schlesinger's Buchhandlung,
(Stadt, am Bergl Nr. 1.)

תקון ליל הושענא רבא

סדר הלילה הזאת תקרא ספר משנת תורס מן אלס הדברים עד סוף פרסם חלה הנרכס.
ותקין לעשות הסותם של סמלכות שחס ב' מילוי אהיה קס"ל. קמ"ג. קנ"א נימטריל משנה
פס סג' כוללים כשחסיי מסס הפסוטים אל"ף ה"י ירד ה"י. קס"א: אל"ף ה"ה ירד ה"ה. קנ"א:
אל"ף ה"א ירד ה"א. קמ"א:

תפלה נאה לאומרה בהושענא רבא בלילה קודם משנה תורה:

רבוֹן הַעוֹלָמִים אֲב הַרְחֵמִים וְהַסְלִיחוֹת לְךָ אֲנַחְנוּ
מוֹדִים בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה לְחַלּוֹת פְּנֶיךָ עַל
חַטָּאוֹת וְזוֹנוֹת טָרֵם יֵצֵא דְבַר הַמֶּלֶךְ עַל כָּל דָּת
וְדִין עַד הַשַּׁעַר לֹא סָגְרוּ אַחֲרָי אֲשֶׁר יֵצְאוּ הַרוֹדְפִים
הַעוֹמְדִים עַל הַפְּקוּדִים לַעֲשׂוֹת הַמִּשְׁפָּט וְהַדִּין וְעַד
הַצֶּלֶם לֹא סָר גַּתְפָּלֶל אֵל יי אֱלֹהֵינוּ אֲוִלִי יַעֲתֵר
לָנוּ וְלֹא נֵאבֵד בְּחַטָּאוֹתֵינוּ לְכֵן בָּאנוּ בְּעֵינַיִם עַל
הַפֶּתַח הַדּוֹפְקִים רַחֲמֶיךָ קוֹרְאִים אֶת מִשְׁנֵה תוֹרָה
שֶׁתַּחֲתַמְנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וְלֹא יָמוּשׁ סֵפֶר תוֹרַתְךָ
מִפִּינוּ וּמִפִּי זְרַעֵנוּ וּבֹו גְהִנֵּה יוֹמָם וְלַיְלָה וְאֵל
תַּטְרוּף עֲלֵינוּ אֶת הַשְּׁעָה וְתֹארוּךְ קִצֵּינוּ כִּי אֵלֶיךָ
גָּשׁוּב. זְכַרְנוּ לְחַיִּים מֶלֶךְ הַפִּץ בְּחַיִּים וְתַתַּמְנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים בְּזִכּוֹת סֵפֶר
מִשְׁנֵה תוֹרָה וּפְרָשִׁיּוֹתָיו וּפְסוּקָיו וְתִיבּוֹתָיו
וְאוֹתֵיּוֹתָיו וְטַעְמָיו וּנְקוּדָיו וּשְׁמוֹתָיו הַיּוֹצֵאִים
מֵרָאשֵׁי תִיבּוֹת וְסוֹפֵי תִיבּוֹת וּמַחֲלוּפֵי תִיבּוֹת
בְּבָלֵל וּפְרֵט וּבְזִכּוֹת שֵׁם הַגְּדוֹל (אהיה) בְּמִלּוּאָיו
בְּיִדְיָן דְּהַיִּין בְּאַלְפֵי־ז תַּטִּיב לָנוּ (אל"ד) בְּלֵגַל בְּמִקּוּרוֹ (אהיה)

הוא (אאהלידה) תפיל מעלינו ומעל כל ישראל כל
גזירות קשות ורעות ואל תסר ממנו צלנו ופרוס
עלינו סבת שלומך בזכות השם הקדוש (אהיה)
במלואיו ותאריך קצנו ותכפר חטאתינו ועונותינו
ופשעינו ותקבל ברחמים וברצון את תפלתנו.
יהי נועם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידיו כוננה
עלינו ומעשה ידיו כוננהו: ברוך יי לעולם
אמן ואמן:

תקון

ליל הושענא רבא

ספר דברים

אָלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל
בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַּר בְּעַרְבָה מִזֶּמֶן בֵּין
פָּאֵרָן וּבֵין-תַּפֵּל וְלִבְנֵי וַחֲצֵרֵת וְדִי זָהָב: אַחַד עָשָׂר
יוֹם מִחֹרֵב הַרְדֵּי הַר-שַׁעִיר עַד קָדַשׁ בְּרַנֶּע: וַיְהִי
בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בַּעֲשֵׂתֵי-עָשָׂר הַדָּשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ
דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֹתוֹ אֱלֹהִים: אַחֲרֵי הִפְתּוּ אֶת סִיחוֹן מֶלֶךְ הָעַמּוּנִים
אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבוֹן וְאֶת עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁנִים
וְיֹשֵׁב בְּעַשְׂתָּרֶת בְּאַדְרָעִי: בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן
מִזְמַר הַיַּרְדֵּן מִן-הַיַּרְדֵּן אֶת-הַיַּרְדֵּן
וַיְהִי אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּחֹרֵב לֵאמֹר רַחֲמֵנוּ
שִׁכַת בְּהַר הַזֶּה: פָּנּוּ וּסְעוּ לָכֶם וּבֹאוּ הַר הָאֲמֹרִי
וְאֶל-כָּל-שִׁכְנֵי בְּעַרְבָה בְּהַר וּבְשַׁפְלָה וּבְנִגְב
וּבְחֹזֵה הַיָּם אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַלְבֹנוֹן עַד-הַנֶּהָר הַגָּדֹל
גֵּהַר פָּרָת: רְאֵה נָתַתִּי לְפָנֵיכֶם אֶת-הָאָרֶץ בְּאוֹ
וּרְשׁוֹ אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבוֹתֵיכֶם
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב דָּתַת לָהֶם וּלְזֶרְעָם
אַחֲרֵיהֶם: וְאָמַר אֲלֵכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר לֹא-
אוּכַל לְבַדִּי שִׂאת אֶתְכֶם: יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הֲרַבָּה
אֶתְכֶם וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב: יְהוָה
אֱלֹהֵי אֲבוֹתְכֶם יִסֶּה עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֱלֹהֵי פְעָמִים

ויברך אתכם כאשר דבר לכם: איכה אשא לבהי
מרחקם ומשאכם וריבכם: הבו לכם אנשים
חכמים ונגבנים וידעים לשבטיכם ואשימם
בראשיכם: ותענו אתי ותאמרו טוב הדבר אשר
דברת לעשות: ואקח את ראשי שבטיכם אנשים
חכמים וידעים ואתן אתם ראשים עליכם שרי
אלפים ושרי מאות ושרי חמשים ושרי עשרת
ושטרים לשבטיכם: ואצוה את שבטיכם בעת
ההוא לאמר שמע בין אחיכם ושפטתם צדק בין
איש ובין אחיו ובין גרו: לא תפירו פנים במשפט
בהטן כנגדל תשמעוין לא תגורו מפני איש כי
ט לאלהים הוא והדבר אשר יקשה מכם
אלי ושמעתי: ואצוה אתכם בעת ההוא
לדברים אשר תעשו: ונפע מחרב ונלך
ומדבר הגדול והנורא הוא אשר
גם דרדך הר האמרי כאשר צוה יהוה אלהינו
אתנו ונבא עד קדש ברנע: ואמר אלכם באתם
עד הר האמרי אשר יהוה אלהינו נתן לנו: ראה
נתן יהוה אלהי לפניה את הארץ עלה רש כאשר
דבר יהוה אלהי אבותיך לך אל תירא ואל תחת:
ותקרבו אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים
לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר
את הדבר אשר געלה בה ואת הערים אשר נבא
אליהן: וייטב בעיני הדבר ואקח מכם שנים
עשר אנשים איש אחד לשבט: ויפנו ויעלו ההרה
ויבאו עד גחל אשכל וירגלו אתה: ויקחו בידם

מפרי הארץ וירדו אלינו וישבו אתנו דבר ויאמרו
טובה הארץ אשר יהוה אלהינו נתן לנו: ולא
אבייתם לעלת ותמרו את פי יהוה אלהיכם: ותרגנו
באהליכם ותאמרו בשנאת יהוה אתנו הוציאנו
מארץ מצרים לתת אתנו ביד האמרי להשמידנו:
אנה אנחנו עלים אחינו המסו את לבבנו לאמר
עם גדוד ורם ממנו ערים גדלות ובצרת בשמים
וגם בני ענקים ראינו שם: ואמר אלכם לא תערצון
ולא תיראון מהם: יהוה אלהיכם החלד לפניכם
הוא ילחם לכם ככל אשר עשה אתכם במצרים
לעיניכם: ובמדבר אשר ראית אשר נשאת יהוה
אלהיך כאשר ישא איש את בנו בכל הדבר
אשר הלכתם עד באכם עד המקום הזה: ובדבר
הזה אינכם מאמינם ביהוה אלהיכם: החלד
לפניכם בדרך לתור לכם מקום לחנתכם באשו
לילה לראתכם בדרך אשר תלכו בה ובענן יומם:
וישמע יהוה את קול דבריכם ויקצף וישבע
לאמר: אם יראה איש באנשים האלה הדור הרע
הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת
לאבותיכם: וזלתי כלב בין יפנה הוא יראה ולו
אתן את הארץ אשר הרד בה ולבניו יען אשר
מלא אחרי יהוה: גם בי התאנה יהוה בגללכם
לאמר גם אתה לא תבא שם: והושע בן נון
העמד לפי יהוה הוא יבא שמה אתו חוק ביהוה
ינחילנה את ישראל: וטפכם אשר אמרתם לבו
יהוה ובניכם אשר לא ידעו היום טוב ורע המה

יבאו שמה ולהם אתנגנה והם יירשוה: ואתם פנו
לכם וסעו המדברה הדרך ים סוה: ותענו ותאמרו
אלי חטאנו ליהוה אנהנו געלה ונדחמנו בכל
אשר צננו יהוה אלהינו ותחגרו איש את כלי
מדחמתו ותהינו לעלת ההרה: ויאמר יהוה אלי
אמר להם לא תעלו ולא תלחמו כי אינני בקרבכם
ולא תנגפו לפני אויביכם: ואדבר אליכם ולא
שמעתם ותמרו את פי יהוה ותודו ותעלו ההרה:
ויצא האמרי הישב בהר ההוא לקראתכם וירדפו
אתכם כאשר תעשינה הדברים ויפתו אתכם
בשעיר ער חרמה: ותשבו ותבכו לפני יהוה ולא
שמע יהוה בקלכם ולא האזין אליכם: ותשבו
בקדש ימים רבים כימים אשר ישבתם: ונפן
ונסע המדברה הדרך ים סוף כאשר דבר יהוה
אלי ונסב את הר שעיר ימים רבים: ס ויאמר
יהוה אלי לאמר: רבי לכם סב את ההר הזה פנו
לכם צפנה: ואת העם צו לאמר אתם עבדים
בגבול אחיכם בני עשו הישבים בשעיר ויראו
מכם ונשמרתם מאד: אל תתגרו בם כי לא אתן
לכם מארצם עד מדרך בתי הגל כי ירשה לעשו
נתתי את הר שעיר: אכל תשברו מאתם בכסף
ואכלתם וגם מים תכרו מאתם בכסף ושתייתם:
כי יהוה אלהיך ברכך בכל מעשה ידך ידע לכתך
את המדבר הגדל הזה זה ארבעים שנה יהות
אלהיך עמך לא חסרת דבר: ונעבר מאת אחינו
בני עשו הישבים בשעיר מדרך הערבה מאילת

ומעצין גבר: ס ונפן ונעבר הדרך מדבר מואב:
ויאמר יהוה אלי אל תצר את מואב אל תתגר בם
מלחמה כי לא אתן לך מארצו ירשה כי לבני לוט
נתתי את ער ירשה: האמים לפנים ישבו בה עם
גדול ורב ורם פענקים: רפאים יחשבו אף הם
פענקים והמאבים יקראו להם אמים: ובשעיר
ישבו החרים לפנים ובני עשו יירשום וישמידום
מפניהם וישבו תחתם כאשר עשה ישראל לארץ
ירשתו אשר נתן יהוה להם: עתה קמו ועברו לכם
את נחל זרד ונעבר את נחל זרד: והימים אשר
הלכנו מקדש ברנע עד אשר עברנו את נחל
זרד שלשים ושמנה שנה עד תם כל הדור אנשי
המלחמה מקרב המחנה כאשר נשבע יהוה להם:
גם יר יהוה היתה בם להמם מקרב המחנה עד
תמם: ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות
מקרב העם: ס וידבר יהוה אלי לאמר: אתה
עבר היום את גבול מואב את ער: וקרבת מול
בני עמון אל תצרם ואל תתגר בם כי לא אתן
מארץ בני עמון לך ירשה כי לבני לוט נתתיה
ירשה: ארץ רפאים תחשב אף הוא רפאים ישבו
בה לפנים והעמנים יקראו להם זמזמים: עם גדול
ורב ורם פענקים וישמידם יהוה מפניהם וירשם
וישבו תחתם: כאשר עשה לבני עשו הישבים
בשעיר אשר השמיד את החרי מפניהם וירשם
וישבו תחתם עד היום הזה: והענים הישבים
בחצרים ער עזרה פפתרים היצאים מכפתר

השמידים וישבו תחתם: קומו סעו ועברו את-
 נחל ארנן ראה נתתי בידך את-סיוחן מלך-השבון
 האמרי ואת-ארצו החל רש והתנר בו מלחמה:
 היום הזה אחל תת פחדך ויראתך על-פני העמים
 תחת כל-השמים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו
 מפניך: ואשקה מלאכים ממדבר קדמות אל-
 סיוחן מלך-השבון דברי שלום לאמר: אעברה
 בארצך בדרך בדרך אלך לא אסור ימין ושמאל:
 אכל בכסף תשבירני ואכלתי ומים בכסף תתן-
 לי ושתיתי רק אעברה ברנלי: כאשר עשוי לי בני
 עשו הישבים בשעיר והמואבים הישבים בער עד
 אשר-אעבר את-הירדן אל-הארץ אשר-יהיה
 אלהינו נתן לנו: ולא אכה סיוחן מלך-השבון
 העבירנו בו כיהקשה יהיה אלהיך את-הוחו
 ואמץ את-דבבו למען תתו בידך כיום הזה: ס
 ויאמר יהוה אלי ראה החלתי תת לפניך את-סיוחן
 ואת ארצו החל רש לרשת את-ארצו: ויצא סיוחן
 לקראתנו הוא וכל-עמו למלחמה יהצה: ויתנהו
 יהוה אלהינו לפנינו ונך אתו ואת-בניו ואת-כל-
 עמו: ונלכד את-כל-עריו בעת ההוא ונחרם את-
 כל-עיר מתים והנשים והטף לא השארנו שריד:
 רק הבהמה בזונו לנו ושלל הערים אשר לכדנו:
 מערער אשר על-שפת-נחל ארנן והעיר אשר
 בנחל ועד-הנגלעד לא היתה קריה אשר שגכה
 ממנו את-הכל נתן יהוה אלהינו לפנינו: רק אל-
 ארץ בני-עמון לא קרבת כל-יד נחל יפק וערי

החר וכל אשר-צוה יהוה אלהינו: ונפן ונעל הדרך
 הבשן ויצא עוג מלך-הבשן לקראתנו הוא וכל-
 עמו למלחמה אדרעי: ויאמר יהוה אלי לא-תירא
 אתו כי בידך נתתי אתו ואת-כל-עמו ואת-ארצו
 ועשית לו כאשר עשית לסיוחן מלך האמרי אשר
 יושב בחשבון: ויתן יהוה אלהינו בידנו גם את-
 עוג מלך-הבשן ואת-כל-עמו ונפחו עד-בלתי
 השאיר-לו שריד: ונלכד את-כל-עריו בעת ההוא
 לא היתה קריה אשר לא-לקחנו מאתם ששים
 עיר כל-חבל ארנב ממלכת עוג בבשן: כל-אלה
 ערים בצורת חומה גבהה דלתים ובריח לבד
 מערי הפרוז הרבה מאד: ונחרם אותם כאשר
 עשינו לסיוחן מלך-השבון החרם כל-עיר מתם
 הנשים והטף: וכל-הבהמה ושלל הערים בזונו
 לנו: ונקח בעת ההוא את-הארץ מיד שני מלכי
 האמרי אשר בעבר הירדן מנחל ארנן עד-הר
 חרמון: צידנים וקראו לחרמון שרין והאמרי
 וקראו-לו שניר: כל ערי המישר וכל-הנגלעד
 וכל-הבשן עד-סלכה ואדרעי ערי ממלכת עוג
 בבשן: כי רק-עוג מלך-הבשן נשאר מיתר
 הרפאים הנה ערשו ערש ברזל הלה הוא ברבת
 בני עמון תשע אמות ארפה וארבע אמות רחבה
 באמת-איש: ואת-הארץ הזאת ירשנו בעת ההוא
 מערער אשר על-נחל ארנן וחצי הר-הנגלעד ועריו
 נתתי לקראובני ולנדי: ויתר הנגלעד וכל-הבשן
 ממלכת עוג נתתי לחצי שבט המנשה כל חבל

אֲדַגְבֹּ לְכָל־הַבָּשָׂן הַהוּא יִקְרָא אֶרֶץ רַפְאִים׃
 יֵאִיר בֶּן מְנַשֶּׁה לָקַח אֶת־כָּל־חֶבֶל אֲרֶזֶב עַד־גְּבוּל
 הַנְּשׁוּרֵי וְהַמְּעַכְתֵי וַיִּקְרָא אֹתָם עַל־שְׁמוֹ אֶת־הַבָּשָׂן
 חֵזֶת יֵאִיר עַד תַּיִם הַזֶּה׃ וְלִמְכִיר נָתַתִּי אֶת־
 גִּלְעָד׃ וְלִרְאוּבֵנִי וְלַגָּדִי נָתַתִּי מִן־הַגִּלְעָד וְעַד־
 גְּחַל אֲרֶזֶן תְּוֹךְ הַנַּחַל וְגַבְלֵי וְעַד יַבֵּק הַנַּחַל גְּבוּל
 בְּנֵי עַמּוּז׃ וְהָעֲרֶבָה וְהַיַּרְדֵּן וְגַבְלֵי מִכְנָזֶת וְעַד־יַם
 הָעֲרֶבָה יַם הַמֶּלַח תַּחַת אֲשֶׁר־תִּפְסְגָה מִזְרַח־הָרֶגֶל׃
 יֵאֲצוּ אֹתְכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן
 יָכֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ חֲלוּצִים תִּעֲבְרוּ
 לִפְנֵי אַחֵיכֶם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־בְּנֵי־חֵייל׃ רַק גְּשֻׁיכֶם
 וּמִפְּכֶם וּמִקְנֵיכֶם יִדְעֵתִי כִּי־מִקְנֶה רַב לָכֶם יֵשְׁבוּ
 בְּעָרֵיכֶם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם׃ עַד אֲשֶׁר־יָגִיחַ יְהוָה וְ
 לְאַחֵיכֶם כָּכֶם וַיִּרְשׁוּ־גַם־הֵם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וּשְׁבַתָּם אִישׁ
 לְיִרְשָׁתוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם׃ וְאֶת־יְהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי
 בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר עֵינֶיךָ הִרְאֵת אֶת־כָּל־אֲשֶׁר
 עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְשָׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה בֶּן־
 יַעֲשָׂה יְהוָה לְכָל־הַמְּמַלְכוֹת אֲשֶׁר אָתְּהָ עָבַר
 שָׁמָּה׃ לֹא תִירָאוּם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם
 לָכֶם׃ ס ס ס

וְאֶת־חַנָּן אֶל־יְהוָה בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר׃ אֲדַנִּי יְהוָה
 אֶתְּהָ הַחֲלוּת לְהִרְאוֹת אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־גְּדֻלְךָ
 וְאֶת־יַרְדֵּךְ הַחֲזֹקָה אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כַמְעֹשֶׂיךָ וְכַגְּבוּרַתְךָ׃ אֶעֱבְרֶה־נָא
 וְאִרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן

הַחַד הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוֹן׃ וַיִּתְעַבֵּר יְהוָה בִּי לְמַעַנְכֶם
 וְלֹא שָׁמַע אֵלַי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי רַב־לָךְ אֶל־תּוֹסֵף
 דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בְּדַבַּר הַזֶּה׃ עֲלֶה רֹאשׁ הַפְּסָגָה
 וּשְׂא עֵינֶיךָ יִמָּה וְצַפּוֹנָה וְתִימְנָה וּמִזְרַחָה וּרְאֵה
 בְּעֵינֶיךָ כִּי־לֹא תִעַבֵּר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה׃ וְצִוּ אֶת־
 יְהוֹשֻׁעַ וְחֲזֹקָהוּ וְאַמְצָהוּ כִּי־הוּא יַעֲבֹר לִפְנֵי הָעָם
 הַזֶּה וְהוּא יִנְחִיל אוֹתָם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּרְאֶה׃
 וּנְשֹׁב בְּנֵי־אֵל מוֹל בֵּית פְּעוֹר׃ פ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל שְׁמַע
 אֶל־הַחֲקִים וְאֶל־הַמְּשַׁפְּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מְלַמֵּד
 אֹתְכֶם לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲיוּ וּבֹאתֶם וַיִּרְשַׁתֶּם אֶת־
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נָתַן לָכֶם׃ לֹא
 תִסְפּוּ עַל־הַדְּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מַצִּיחַ אֹתְכֶם וְלֹא
 תִגְרְעוּ מִמֶּנִּי לְשֹׁמֵר אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 אֲשֶׁר אָנֹכִי מַצִּיחַ אֹתְכֶם׃ עֵינֵיכֶם הִרְאֵת אֶת־אֲשֶׁר־
 עָשָׂה יְהוָה בְּבַעַל פְּעוֹר כִּי כָל־הָאִישׁ אֲשֶׁר הִלֵּךְ
 אַחֲרָי בְּעַל־פְּעוֹר הִשְׁמִידוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִקְרָבֶךָ׃
 וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם׃
 רֵאֵה לְמַדְרֵתִי אֹתְכֶם חֲקִים וּמְשַׁפְּטִים כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי
 יְהוָה אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת כֵּן בְּקִרְבֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֹתְכֶם
 בָּאִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ וּשְׁמַרְתֶּם וְעַשִׂיתֶם כִּי הוּא
 חֲכַמְתֶּכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר יִשְׁמַעוּן
 אֶת־כָּל־הַחֲקִים הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ רַק עַם־חֲכָם וְנָכוֹן
 הִגִּיז הַגְּדוֹל הַזֶּה׃ כִּי מִי־גִוִּי גְדוֹל אֲשֶׁר־לוֹ אֱלֹהִים
 קְרֹבִים אֵלָיו כִּי־הוּא אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־קְרָאֵנוּ אֵלָיו׃
 וּמִי־גִוִּי גְדוֹל אֲשֶׁר־לוֹ חֲקִים וּמְשַׁפְּטִים צְדִיקִים
 כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם׃

לֹךְ הַשְׁמֵר לָךְ וְשָׁמֵר נַפְשֶׁךָ מֵאֵד פְּנֵי תִשְׁכַּח אֶת־
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־רָאוּ עֵינֶיךָ וּפְנֵי־סוּלוֹ מִלִּבְּכֶךָ כֹּל
יְמֵי חַיֶּיךָ וְהוֹדַעְתָּם לִבְנֵיךָ וּלְבְנֵי בְנֵיךָ יוֹם אֲשֶׁר
עָמַדְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּחֶרֶב בְּאָמַר יְהוָה אֵלַי
הִקְהֵל־לִי אֶת־הָעָם וְאִשְׁמַעַם אֶת־דְּבָרֵי אֲשֶׁר
יִלְמְדוּן לִירְאָה אֹתִי כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עַל־
הָאָרֶץ וְאֶת־בְּנֵיהֶם יִלְמְדוּן וְתִקְרְבוּן וְתַעֲמְדוּן
תַּחַת הַקֶּהַר וְהַקֶּהַר בַּעַר בְּאֵשׁ עַד־לֵב הַשָּׁמַיִם חֲשָׁךְ
עָנָן וְעַרְפֹּל וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלֵיכֶם מִתּוֹךְ הָאֵשׁ קוֹל
דְּבָרִים אֲתֶם שֹׁמְעִים וְתִמְוֶנָה אֵינְכֶם רְאוּם וְזֹלְתֵי
קוֹל וַיִּגַּד לָכֶם אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת
עֲשֵׂת הַדְּבָרִים וַיִּכְתַּבְם עַל־שְׁנֵי לְחוֹת אֲבָנִים
וְאֵתִי צִוָּה יְהוָה בְּעַת הַהוּא לִלְמַד אֶתְכֶם חֻקִּים
וּמִשְׁפָּטִים לַעֲשׂוֹתְכֶם אֲתֶם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם
עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ וּנְשַׁמְרֶתֶם מֵאֵד לִנְפְשֵׁיכֶם
כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל־תְּמוּנָה בַּיּוֹם דָּבַר יְהוָה אֵלֵיכֶם
בַּחֶרֶב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ פְּנֵי תִשְׁחַתּוּן וְעֲשִׂיתֶם לָכֶם
פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל־סֶמֶל תְּבַנִּית וְזָכַר אוֹ נִקְבָּה
תְּבַנִּית כָּל־בְּהֵמָה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ תְּבַנִּית כָּל־צִפּוֹר
כָּנָף אֲשֶׁר תִּעֹף בַּשָּׁמַיִם תְּבַנִּית כָּל־רֶמֶשׂ
בְּאָרֶץ תְּבַנִּית כָּל־דָּגָה אֲשֶׁר־בַּמַּיִם מִתַּחַת
לְאֶרֶץ וּפָן תִּשָּׂא עֵינֶיךָ הַשְּׁמַיְמָה וּרְאִית אֶת־
הַשָּׁמַשׁ וְאֶת־הַיָּרֵחַ וְאֶת־הַכּוֹכָבִים כֹּל צִבְיַת
הַשָּׁמַיִם וְנִדְחַת וְהִשְׁתַּחֲוִית לָהֶם וְעַבַדְתֶּם אֲשֶׁר
חָלַק יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲתֶם לְכָל הָעַמִּים תַּחַת כָּל־
הַשָּׁמַיִם וְאֶתְכֶם לָקַח יְהוָה וַיּוֹצֵא אֶתְכֶם מִכּוּר

הַכּוּר מִמִּצְרַיִם לַהֲיוֹת לוֹ לְעַם נַחֲלָה בַּיּוֹם הַזֶּה
וַיְהוֶה הַתְּאֵנָה־בִּי עַל־דְּבָרֵיכֶם וַיִּשְׁבַּע לְבַלְתִּי עֲבָרֵי
אֶת־הַיָּרֵדִן וּלְבַלְתִּי־בֹא אֶל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה כִּי אֲנֹכִי מֵת בְּאֶרֶץ
הַזֹּאת אֵינְנִי עֹבֵר אֶת־הַיָּרֵדִן וְאַתֶּם עֹבְרִים וִירִשְׁתֶּם
אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת הַשְּׁמְרוּ לָכֶם פְּנֵי תִשְׁכַּחוּ
אֶת־בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּכֶם
וְעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכְלָה הוּא אֵל
קָנָא פִּי־תוֹלִיד בְּנִים וּבְנֵי בְנִים וְנוֹשְׁנֶתֶם
בְּאֶרֶץ וְהִשְׁחַתְתֶּם וְעֲשִׂיתֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל וְעֲשִׂיתֶם
חֶרֶע בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְהַכְעִיסוֹ הַעֲיִדְתִּי בְּכֶם
הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ כִּי־אָבַד תִּאבְדוּן
מֵהָר מֵעַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עֹבְרִים אֶת־הַיָּרֵדִן
שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא־תֹאריְכֶן יָמִים עָלֶיךָ כִּי הַשָּׁמַד
תִּשְׁמְדוּן וְהַפִּיץ יְהוָה אֶתְכֶם בְּעַמִּים וְנִשְׁאַרְתֶּם
מִתִּי מִסְפָּר בְּנֵי־אֲשֶׁר יִנְהַג יְהוָה אֶתְכֶם שָׁמָּה
וְעַבַדְתֶּם־שֵׁם אֱלֹהִים מַעֲשֵׂה יָדַי אָדָם עֵץ וְאֶבֶן
אֲשֶׁר לֹא־יִרְאוּן וְלֹא יִשְׁמְעוּן וְלֹא יֵאָכְלוּן וְלֹא יִרְיַחוּ
וּבִקְשַׁתֶּם מִשֵּׁם אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִצֵּאתָ כִּי
הִדְרִשְׁנוּ כָּל־לִבְּכֶךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ בַּעַר לָךְ
וּמִצֵּאוֹךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים
וּשְׁבַת עַד־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּשְׁמַעַת בְּקִלּוֹ כִּי אֵל
רַחוּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא יִרְפָּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ וְלֹא
יִשְׁכַּח אֶת־בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם כִּי
שָׂאֵל־יָא לְיָמִים רַאשֵׁינִים אֲשֶׁר־הָיוּ דְפָנֶיךָ לְמוֹ

היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה
השמים ועד קצה השמים הנהיה בדבר הגדול
הזה או הנשמע כמהו: השמע עם קול אלהים
מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי: או
הנפה אלהים לבא לקחת לו נוי מקרב נוי במפת
באתת ובמפתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע
נשויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם
יהוה אלהיכם במצרים לעיניך: אתה הראת
לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו: מן
השמים השמיעך את קלו ליסרך ועל הארץ
הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך
האש: ותחת כי אהב את אבתיך ויבחר בזרעו
אחריו ויצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים: להוריש
נזים גדלים ועצמים מפה מפניך להביאך לתת
לך את ארצם גחלה כיום הזה: וידעת היום
והשבת אל לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים
ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד: ושמרת את
חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוה היום אשר
יישב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על
הארמה אשר יהוה אלהיך נתן לך כל הימים: פ
או יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה
שמש: לנום שמה רוצח אשר ירוצח את רעהו
בבלידעת והוא לא שונא לו מתמל שלשם ונס
אל אחת מן הערים האל וחי: את בצר במדבר
בארץ המישר לראובני ואת ראמת בגלעד לגדי
ואת גולן בבשן למנשי: וזאת התורה אשר שם

משה לפני בני ישראל: אלד העדת והחקים
והמשפטים אשר דבר משה אל בני ישראל
בצאתם ממצרים: בעבר הירדן בניא מול בית
פעור בארץ סיחון מלך האמרי אשר יושב בחשבון
אשר הכה משה ובני ישראל בצאתם ממצרים:
ויירשו את ארצו ואת ארץ אעוג מלך הבשן שני
מלכי האמרי אשר בעבר הירדן מזרח שמש:
מערער אשר על שפת נחל ארזן ועד הר שיאן
הוא חרמון: וכל הערבה עבר הירדן מזרחה ועדים
הערבה תחת אשדת הפסגה: פ ויקרא משה אל
כל ישראל ויאמר אלהים שמע ישראל את החקים
ואת המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום
ולמדתם אתם ושמרתם לעשתם: יהוה אלהינו
ברת עמנו ברית בחרב: לא את אבותינו ברת
יהוה את הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה
היום כלנו חיים: פנים בפנים דבר יהוה עמכם
בהר מתוך האש: אנכי עמד בין יהוה ובניכם
בעת ההוא להגיד לכם את דבר יהוה כי יראתם
מפני האש ולא עליתם בהר לאמר: ס אנכי יהוה
אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים:
לא יהיה לך אלהים אחרים על פני: לא תעשה
לך פסל כל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר
בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ: לא
תשתחוה להם וקא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך
אל קנא פקד עון אבת על בנים על שלשים ועל
רבעם לשנאי: ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי

מצותי: ם לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא
 כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא:
 פ שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוה יהוה
 אלהיך: ששת ימים תעבד ועשית בל מלאכתך:
 ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל
 מלאכה אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך ושורך
 וחמורך וכל בהמתך וגרך אשר בשעריך למען
 ינוח עבדך ואמתך כמוך: וזכרת כי עבד היית
 בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם ביד חזקה
 ובזרע גטייה עליכן צוה יהוה אלהיך לעשות את
 יום השבת: ם כבוד את אביך ואת אמך כאשר
 צוה יהוה אלהיך למען ואריכון ימך ולמען ייטב לך
 עד האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך: ם לא
 תרצה ם ולא תנאף ם ולא תגנב: ם ולא תענה
 ברעה עד שוא: ם ולא תחמד אשת רעה ם ולא
 תתאוה בית רעה שדהו ועבדו ואמתו שורו וחמרו
 וכל אשר לרעה: ם את הדברים האלה דבר
 יהוה אל כל קהלכם בהר מתוך האשהענן והערפל
 קול גדול ולא יסוף ויקתבם על שני לוחות אבנים
 ויתנם אלי: ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך
 וההר בער באש ותקרבו אלי כל ראשי שבטיכם
 ודבקם: ותאמרו הן הראנו יהוה אלהינו את כבודו
 ואת גדלו ואת קלו שמענו מתוך האש היום הזה
 ראינו כי ידבר אלהים את האדם וחי: ועתה למה
 נמות כי תאכלנו האש הנדלה הזאת אם יספיו
 אלהינו לשמע את קול יהוה אלהינו עוד ומתנו: כי

מי כל בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר
 מתוך האש כמנו וחי: קרב אתה ושמע את כל
 אשר יאמר יהוה אלהינו ואת תדבר אלינו את
 כד אשר ידבר יהוה אלינו ושמענו ועשינו:
 וישמע יהוה את קול דבריכם בדרככם אלי
 ויאמר יהוה אלי שמעתי את קול דברי העם הזה
 אשר דברו אליך היטיבו כל אשר דברו: מי יתן
 והיה לבכם זה להם ליראה אותי ולשמר את כד
 מצותי כל הימים למען ייטב להם ולבניהם
 לעלם: לך אמר להם שובו לכם לאהליכם: ואתה
 פה עמד עמדי ואדברה אליך את כל המצוה
 והחקים והמשפטים אשר תלמדם ועשו בארץ
 אשר אנכי נתן להם לרשתה: ושמרתם לעשות
 כאשר צוה יהוה אלהיכם אתכם לא תכרו ימין
 ושמאל: בכל הדרך אשר צוה יהוה אלהיכם
 אתכם תלכו למען תחיון ושוב לכם והארכתם
 ימים בארץ אשר תירשון: וזאת המצוה החקים
 והמשפטים אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם
 לעשות בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה:
 למען תירא את יהוה אלהיך לשמר את כל חקתיו
 ומצותיו אשר אנכי מצוה אתה ובנך ובן בנך כל
 ימי חיך וקמען ואריכון ימך: ושמעת ישראל
 ושמרת לעשות אשר ייטב לך ואשר תרבון מאד
 כאשר דבר יהוה אלהי אבותיך לך ארץ זבת
 חלב ודבש: פ שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה
 אחד: ואתבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל

נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה
אשר אנכי מצוה היום על לבבך: ושננתם
לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך
בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על
ידך והיו לטשפת בין עיניך: וכתבתם על מזוזות
ביתך ובשעריך: ׀ והיה כפי יביאך יהוה אלהיך
אל הארץ אשר נשבע לאבתך לאברהם ליצחק
וליעקב לתת לך ערים גדלות וטבת אשר לא
בנית: ובתים מלאים כל טוב אשר לא מלאת
וברת חצובים אשר לא חצבת פרמים וזיתים
אשר לא נטעת ואכלת ושבעת: השמר לך פן
תשכח את יהוה אשר הוציאך מארץ מצרים
מבית עבדים: את יהוה אלהיך תירא ואתו תעבד
ובשמו תשבע: לא תלכין אחרי אלהים אחרים
מאלהי העמים אשר סביבותיכם: כי אל קנאי
יהוה אלהיך בקרבך פן יחרה אף יהוה אלהיך
בך והשמידך מעל פני האדמה: ׀ לא תנסו את
יהוה אלהיכם כאשר נסיתם במסה: שמור תשמרון
את מצות יהוה אלהיכם ועדתיו וחקיו אשר צוה:
ועשית הישר והטוב בעיני יהוה למען ייטב לך
ובאת וירשת את הארץ הטובה אשר נשבע יהוה
לאבתך: להרף את כל איביך מפניך כאשר
דבר יהוה: ׀ כפי ישאלך בנדך מחר מה
העדת והחקים והמשפטים אשר צוה יהוה אלהינו
אתכם: ואמרת לבנדך עבדים היינו לפרעה במצרים
ניציאנו יהוה ממצרים ביד חזקה: ויתן יהוה אותת

ומפתים גדלים ורעים במצרים בפרעה ובכל
ביתו לעינינו: ואותנו הוציא משם למען הביא
אתנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבתנו:
ויצינו יהוה לעשות את כל החקים האלה ליראה
את יהוה אלהינו לטוב לנו כל הימים לחייתנו
כהיום הזה: וצדקה תהיה לנו כי נשמר לעשות
את כל המצוה הזאת לפני יהוה אלהינו כאשר
צונו: ׀ כפי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר
אתה בא שמה לרשתה ונשל גוים רבים מפניך
החתי והגרנשי והאמרי והכנעני והפרזי והחוי
והיבוישי שבעה גוים רבים ועצומים ממך: ונתתם
יהוה אלהיך לפניך והביתם החרם תחרים אתם
לא תכרת להם ברית ולא תחנם: ולא תתחנן
בם בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנדך: כי
יסיר את בנדך מאחרי ועבדו אלהים אחרים וחרה
אף יהוה בכם והשמידך מהר: כי אם כה תעשו
להם מזבחתי הם תתצו ומצבתם תשברו ואשיריהם
תגדעון ופסיליהם תשרפון באש: כי עם קדוש
אתה ליהוה אלהיך בך בחר יהוה אלהיך להיות
לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה:
לא מרבכם מכל העמים חשק יהוה בכם ויבחר
בכם כפי אתם המעט מכל העמים: כי מאהבת
יהוה אתכם ומשמרו את השבעה אשר נשבע
לאבתים הוציא יהוה אתכם ביד חזקה ויפדך
מבית עבדים מיד פרעה מלך מצרים: וידעת
כי יהוה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר

הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו לאלה
דור: ומשלם לשנאיו אל פניו להאבדו לא יאחר
לשנאו אל פניו ישלם לו: ושמרת את המצוה
ואת התקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוה
היום לעשותם: פ פ פ

והיה עקב תשמעו את המשפטים האלה ושמרתם
ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את
הברית ואת החסד אשר נשבע לאבתיה: ואתה
וברכה והרבה וברך פרי בטנה ופרי אדמתה
הנגה ותירשף ויצהרה שגר לפיה ועשתרת צאנה
על האדמה אשר נשבע לאבתיה לתת לך:
ברוך תהיה מכל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה
ובבהמתך: והסיר יהוה ממך כל חלי וכל מדה
מצרים הרעים אשר ידעת לאישימם בך ונתנם
בכל שנאיה: ואכלת את כל העמים אשר יהוה
אלהיך נתן לך לא תחוס עינה עליהם ולא תעבד
את אלהיהם כי מוקש הוא לך: כי תאמר בלבבך
רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם:
לא תירא מהם וזכר תזכר את אשר עשה יהוה
אלהיך לפרעה ולכל מצרים: המפת הגדולת
אשר ראו עיניך והאתת והמפתים והיד החזקה
והזרע הנטויה אשר הוצאה יהוה אלהיך בן
יעשה יהוה אלהיך לכל העמים אשר אתה ירא
מפניהם: וגם את הצרעה ישלח יהוה אלהיך בם
עד אבד הנשארים והנסתרים מפניה: לא תערץ
מפניהם ביהוה אלהיך בקרבך אל גדול ונורא:

ונשל יהוה אלהיך את הגוים האל מפניה מעט
מעט לא תוכל כלתם מהר פן תרבה עליך חית
השדה: ונתנם יהוה אלהיך לפניך והמם מהומה
גדלה עד השמדם: ונתן מלכיהם בידך והאבדת
את שמם מתחת השמים לא יתיצב איש בפניה
עד השמדה אתם: פסילי אלהיהם תשרפון באש
לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך פן תוקש
בו כי תועבת יהוה אלהיך הוא: וקאתביא תועבה
אל ביתך והיית תרם כמהו שקץ את שקצנו ותעבו
תתעבנו כי חרם הוא: פ כל המצוה אשר אנכי
מצוה היום תשמרון לעשות למען תחיו ורבייתם
ובאתם וירשתם את הארץ אשר נשבע יהוה
לאבתים: וזכרת את כל הדבר אשר הולכת
יהוה אלהיך זה ארבעים שנה במדבר למען ענתה
לנסתה לדעת את אשר בלבבך התשמר מצותו
אם לא: ויענה וירעבך ויאכלך את הפן אשר לא
ידעת ולא ידעון אבתיה למען הודיעך כי לא על
הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יהוה
יחיה האדם: שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא
בצקה זה ארבעים שנה: וידעת עם לבבך פי
באשר ייסר איש את בנו יהוה אלהיך מיסרך:
ושמרת את מצות יהוה אלהיך ללכת בדרךיו
ודיראה אתו: כי יהוה אלהיך מביאה אל ארץ
טובה ארץ נחלי מים עינת ותהמת יצאים בבקעה
ובהר: ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ
זית שמן ודבש: ארץ אשר לא במסכנת תאכל

בַּה לַחַם לְאִתְחַסֵּר כָּל בְּה אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבִיךָ
 בְּרָזַל וּמִהַרְרִיָּה תִחַצֵּב נְחֹשֶׁת׃ וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
 וּבִרְכַתְּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
 נָתַן־לְךָ׃ הִשְׁמַר לְךָ פֶּן־תִּשְׁכַּח אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 לְבַלְתִּי שָׁמַר מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְחֻקְתָּיו אֲשֶׁר אָנֹכִי
 מִצְוֶה הַיּוֹם׃ פֶּן־תֹּאכַל וּשְׂבַעְתָּ וּבָתִּים טָבִים תִּבְנֶה
 וַיִּשְׁבַּתְּ׃ וּבִקְרָה וְצֹאנֶךָ יִרְבִּיז וּכְסֵף וְזָהָב יִרְבֶּה־
 לְךָ וְכֹל אֲשֶׁר־לְךָ יִרְבֶּה׃ וְרַם לְבַבְךָ וּשְׂכַחְתָּ אֶת־
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית
 עַבְדִּים׃ הַמּוֹלִיכְךָ בַּמֶּדְבָּר אֶת־הַגְּדָל וְהַנּוֹרָא נְחֹשׁ
 שָׂרָף וְעִקְרָב וְצַמְאוֹן אֲשֶׁר אֵין־מַיִם הַמוֹצִיא לְךָ
 מַיִם מִצּוֹר הַחֲלָמִישׁ׃ הַמֵּאֲכִלֶךָ מִן בַּמֶּדְבָּר אֲשֶׁר
 לֹא־יָדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן עֲנֶתְךָ וּלְמַעַן נִפְתָּךְ
 לְהִיטִבְךָ בְּאַחֲרִיתֶךָ׃ וְאָמַרְתָּ בְּלִבְבְּךָ כַּחַו וְעַצֵּם
 יָדַי עָשָׂה לִי אֶת־הַחֵיל הַזֶּה׃ וְזָכַרְתָּ אֶת־יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הִנְתֵּן לְךָ כַּח לַעֲשׂוֹת חֵיל לְמַעַן
 הַקִּים אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם בְּיוֹם
 הַזֶּה׃ פ וְהָיָה אִם־שָׁכַח תִּשְׁכַּח אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְעַבַדְתָּם וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ
 לָהֶם הִעַדְתִּי בְכֶם הַיּוֹם כִּי אֲבַד תֵּאבְדוּן׃ בְּנֹגִים
 אֲשֶׁר יְהוָה מֵאֲבִיד מִפְּנֵיכֶם כֵּן תֵּאבְדוּן עַקֵּב לֹא
 תִשְׁמַעוּן בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ פ שָׁמַע יִשְׂרָאֵל
 אֶתְּהָ עֵבֶר הַיּוֹם אֶת־הַיִּרְדָּן לְבֹא לְרֵשֶׁת נֹגִים
 גְּדֻלִים וְעַצְמוֹם מִמֶּךָ עָרִים גְּדֻלָּת וּבְצֻרָת בְּשָׁמַיִם׃
 עַם־גְּדוּל וְרַם בְּנֵי עֲנָקִים אֲשֶׁר אֶתְּהָ יָדְעָתָּ וְאֶתְּהָ
 שָׁמַעְתָּ מִי יִתְּצֵב לִפְנֵי בְנֵי עֲנָק׃ וַיִּדְעָתָּ הַיּוֹם כִּי

יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא־הַעֹבֵר לִפְנֵיךָ אֲשֶׁר אָכַלְתָּ הוּא־
 יִשְׁמִידֶם וְהוּא יִכְנִיעֶם לִפְנֵיךָ וְהוֹרֵשְׁתֶּם וְהֵאבַדְתֶּם
 מִהַר כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה לְךָ׃ אֶל־תֹּאמַר בְּלִבְבְּךָ
 בְּהִרְףֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אַתֶּם מִלִּפְנֵיךָ לֵאמֹר בְּצַדִּיקְתִּי
 הִבִּיאֵנִי יְהוָה לְרֵשֶׁת אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת וּבְרִשְׁעוֹת
 הַגֹּיִם הָאֵלֶּה יְהוָה מוֹרִישֵׁם מִפְּנֵיךָ׃ לֹא בְצַדִּיקְתְּךָ
 וּבִישׁוֹר לְבַבְךָ אֶתְּהָ בֹא לְרֵשֶׁת אֶת־אֲרָצָם כִּי
 בְרִשְׁעוֹת הַגֹּיִם הָאֵלֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישֵׁם
 מִפְּנֵיךָ וּלְמַעַן הַקִּים אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
 לְאַבְרָהָם לְאֲבֹתֶיךָ לְאֲבֹרָהֶם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב׃ וַיִּדְעָתָּ כִּי לֹא
 בְצַדִּיקְתְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ אֶת־הָאָרֶץ הַטֹּבָה
 הַזֹּאת לְרֵשֶׁתָּהּ כִּי עַם־קָשָׁה־עָרָף אֶתְּהָ׃ וְכֹרֵאֵל־
 תִּשְׁכַּח אֶת־אֲשֶׁר־הִקְצַפְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמֶּדְבָּר
 לְמִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר־יָצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד־בְּאֵכֶם
 עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה מִמְּרַיִם הֵייתֶם עִם־יְהוָה׃ וּבְחֹרֵב
 הַקְּצַפְתֶּם אֶת־יְהוָה וַיִּתְּאַנֶּף יְהוָה בְּכֶם לְהִשְׁמִיד
 אֶתְכֶם׃ בְּעַלְתִּי הַהָרָה לְקַחְתָּ לְוַחַת הַזֹּאת הַזֹּאת
 לְוַחַת הַבְּרִית אֲשֶׁר־כָּרַת יְהוָה עִמָּכֶם וְאֲשֶׁב בְּהַר
 אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לַחֵם לֹא אָכַלְתִּי וַיְמִים
 לֹא שָׁתִיתִי׃ וַיִּתֵּן יְהוָה אֵלַי אֶת־שְׁנֵי לְוַחַת הַזֹּאת
 כְּתָבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים וְעָלִיהֶם בְּכַד־הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה עִמָּכֶם בְּהַר מִתְּוֹךְ הָאֵשׁ בְּיוֹם
 הַקָּהָל׃ וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה
 נָתַן יְהוָה אֵלַי אֶת־שְׁנֵי לְוַחַת הַזֹּאת לְוַחַת
 הַבְּרִית׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי קוּם רַד מִהַר מִזְרָה כִּי
 שָׁחַת עִמָּךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מִמִּצְרַיִם סָרוּ מִהַר מִן

הִדְרֵךְ אֲשֶׁר צִוִּיתָם עֲשׂוּ לָהֶם מִסְכָּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֵלַי לֵאמֹר רְאִיתִי אֶת־הָעַם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם־קִשְׁיָה
 עֲרָף הוּא: הֲרַף מִמֶּנִּי וְאֲשַׁמְדֵם וְאִמְחָה אֶת־שָׁמַם
 מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי־עֲצוּם וְרַב מִמֶּנּוּ:
 וְאִפֵּן וְאֵרַד מִן הַהָר וְהִהָר בְּעַר בְּאֵשׁ וְשָׁנִי לִוְחַת
 הַבְּרִית עַל שְׁתֵּי יָדָי: וְאֵרָא וְהִנֵּה חֲטָאתֶם לַיהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם עֲשִׂיתֶם לָכֶם עֵגֹל מִסְכָּה סִרְתֶּם מִהָר מִן־
 הַדְּרֵךְ אֲשֶׁר צִוִּה יְהוָה אֶתְכֶם: וְאֵת־פֶּשֶׁבֶשׁ שְׁנֵי הַלַּחַת
 וְאִשְׁלַכְּם מֵעַד שְׁתֵּי יָדָי וְאֲשַׁבְּרֶם לְעֵינֵיכֶם: וְאֵת־נֹפֶל
 לִפְנֵי יְהוָה כְּרַאשֵׁנָה אַרְבַּעִים יוֹם וְאַרְבַּעִים לַיְלָה
 לֶחֶם לֹא אֲכַלְתִּי וּמַיִם לֹא שְׁתִּיתִי עַל כָּל־חַטָּאתְכֶם
 אֲשֶׁר חֲטָאתֶם לַעֲשׂוֹת הֲרַע בְּעֵינֵי יְהוָה לְהַכְעִיסוֹ:
 כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה אֲשֶׁר קִצַּף יְהוָה
 עֲלֵיכֶם לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֵלַי נָם בַּפֶּעַם
 הַזֶּה וַיִּבְאַהֲרֹן הַתַּאֲנֵף יְהוָה מְאֹד לְהַשְׁמִידוֹ
 וְאֵת־פֶּלֶל לָנֶם בְּעַד אֲהֲרֹן בְּעַת הַהוּא: וְאֵת־חַטָּאתְכֶם
 אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם אֶת־הָעֵגֹל לְקַחְתִּי וְאֲשַׁרְף אֹתוֹ וּבְאֵשׁ
 וְאִפֵּת אֹתוֹ שְׁחוֹן הַיֹּשֵׁב עַד אֲשֶׁר־הִק לְעַפְרָן וְאִשְׁלַךְ
 אֶת־עַפְרוֹ אֶל־הַנַּחַל הַיַּרְדֵּן מִן־הָהָר: וּבַתְּבַעֲרָה
 וּבַמִּסָּה וּבַקְּבֻרַת הַתַּאֲוָה מִקְצָפִים הָיִיתֶם אֶת־
 יְהוָה: וּבִשְׁלַח יְהוָה אֶתְכֶם מִקְדָּשׁ בְּרַנֵּעַ לֵאמֹר
 עֲלוּ וְרִשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וְתִמְרוּ אֶת־
 פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא הֵאֱמַנְתֶּם לוֹ וְלֹא שָׁמַעְתֶּם
 בְּקוֹלוֹ: מִמְרִים הָיִיתֶם עִם־יְהוָה מִיּוֹם דַּעַתִּי אֶתְכֶם:
 וְאֵת־נֹפֶל לִפְנֵי יְהוָה אֶת־אַרְבַּעִים הַיּוֹם וְאֵת־אַרְבַּעִים
 הַלַּיְלָה אֲשֶׁר הִתְנַפְּלְתִּי כִּי־אָמַר יְהוָה לְהַשְׁמִיד

אֶתְכֶם: וְאֵת־פֶּלֶל אֶל־יְהוָה וְאָמַר אֲדַנִּי יְהוָה אֶל־
 תִּשְׁחַת עַמֶּךָ וְנִחַלְתָּךְ אֲשֶׁר פָּדִיתָ בְּנֹדֶךָ אֲשֶׁר־
 הוֹצֵאתָ מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה: זָכֹר לְעַבְדֶּיךָ לְאַבְרָהָם
 לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב אֶל־תִּפֶּן אֶל־קִשֵׁי הָעַם הַזֶּה וְאֶל־
 רִשְׁעוֹ וְאֶל־חַטָּאתוֹ: כִּי־יֹאמְרוּ הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָנוּ
 מִשָּׁם מִבְּלִי יָכַלְתָּ יְהוָה לְהַבְרִיאֵם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 דִּבַּר לָהֶם וּמִשְׁנֵאתוֹ אוֹתָם הוֹצִיאֵם לְהַמִּיתֶם
 בַּמִּדְבָּר: וְהֵם עַמֶּךָ וְנִחַלְתָּךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ בְּכַחֲךָ
 הַגָּדֹל וּבְזִרְעֶךָ הַנְּטוּיָה: פ בָּעַת הַהוּא אָמַר יְהוָה
 אֵלַי פֶּסֶל־לָךְ שְׁנֵי־לִוְחַת אֲבָנִים כְּרַאשֵׁנִים וְעַל־הַ
 אֵלַי הִהָרָה וְעֲשִׂיתָ לָךְ אֲרוֹן עֵץ: וְאִכְתַּב עַל־הַלַּחַת
 אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל־הַלַּחַת הַכְּרַאשֵׁנִים אֲשֶׁר־
 שָׁבַרְתָּ וְשָׁמַתָּם בְּאֲרוֹן: וְאָעַשׂ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים
 וְאִפְסַל שְׁנֵי־לַחַת אֲבָנִים כְּרַאשֵׁנִים וְאָעַל הַהָרָה
 וְשְׁנֵי הַלַּחַת בְּיָדָי: וַיִּכְתַּב עַל־הַלַּחַת כַּמִּכְתָּב
 הַכְּרַאשׁוֹן אֶת עֲשֻׁרַת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה
 אֵלֵיכֶם בְּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ בְּיוֹם הַקָּהָל וַיִּתְּנֶם יְהוָה
 אֵלַי: וְאִפֵּן וְאֵרַד מִן־הָהָר וְאֲשִׁים אֶת־הַלַּחַת בְּאֲרוֹן
 אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי וַיְהִיו שֵׁם כַּאֲשֶׁר צִוִּנִי יְהוָה: וּבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִבְּאֵרַת בְּנֵי־יַעֲקֹן מוֹסְרָה שֵׁם מַת
 אֲהֲרֹן וַיִּקְבְּרוּ שָׁם וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר בְּנֵו תַּחְתּוֹ: מִשָּׁם
 נָסְעוּ הַגִּדְגָּדָה וּמִן־הַגִּדְגָּדָה יִטְבַּתָּה אֲרֶץ נַחֲלֵי־
 מַיִם: בָּעַת הַהוּא הַבְּדִיל יְהוָה אֶת־שִׁבְט הַלּוּי
 לְשֵׂאת אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה לְעַמּוֹד לִפְנֵי יְהוָה
 לְשֵׂרְתוֹ וּלְבָרֵךְ בְּשֵׁמוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה: עַל־כֵּן לֹא־
 הָיָה לְלוּי תִּדְק וְנִחַלָּה עִם־אֲחָיו יְהוָה הוּא נִחַלְתּוֹ

כאשר דבר יהוה אלהיך לו: ואנכי עמדתי בהר
 בימים הראשנים ארבעים יום וארבעים לילה
 וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא אבה יהוה
 השחיתך: ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני
 העם ויבאו ויירשו את הארץ אשר נשבעתי
 לאבותם לתת להם: פ ועתה ישראל מה יהוה
 אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את יהוה
 אלהיך ללכת בכל דרכיו ולא אהבה אתו ולעבד
 את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך: לשמר
 את מצוות יהוה ואת חקתיו אשר אנכי מצוה
 היום לשוב לך: הן ליהוה אלהיך השמים ושמי
 השמים הארץ וכל אשר בה: רק באבתך חשק
 יהוה לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכס
 מכל העמים ביום הזה: ומלתם את ערלת
 לבבכם וערפכם לא תקשו עוד: כי יהוה אלהיכם
 הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל
 הגבר והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד:
 עשה משפט יתום ואלמנה ואוהב גר לתת לו
 לחם ושמלה: ואהבתם את הנגר כי גרים הייתם
 בארץ מצרים: את יהוה אלהיך תירא אתו
 תעבד ובו תרפק ובשמו תשבע: הוא תהלתך
 והוא אלהיך אשר עשה אתך את הגדלת ואת
 הנוראת האלה אשר ראו עיניך: בשבעים נפש
 ירדו אבתך מצרימה ועתה שמך יהוה אלהיך
 ככוכבי השמים קרב: ואהבת את יהוה אלהיך
 ושמרת משמרתו וחקתיו ומשפטיו ומצותיו כל

הימים: וידעתם היום כי לא את בניכם אשר
 לא ידעו ואשר לא ראו את מוסר יהוה אלהיכם
 את גדלו את ידו החזקה וזרעו הנטויה: ואת
 אתתיו ואת מעשיו אשר עשה בתוך מצרים
 לפרעה מלך מצרים ולכל ארצו: ואשר עשה
 לחיל מצרים לסוסיו ולרכבו אשר הציף את מי
 ים סוף על פניהם ברדפם אחריכם ויאכרם יהוה
 עד היום הזה: ואשר עשה לכם במדבר עד
 באכם עד המקום הזה: ואשר עשה דדתן
 ולאכירם בני אליאב בן ראובן אשר פצתה
 הארץ את פיה ותבלעם ואת בתיהם ואת
 אהליהם ואת כליהיקום אשר ברגליהם בקרב
 כל ישראל: כי עיניכם הראת את כל מעשה
 יהוה הגדל אשר עשה: ושמרתם את כל המצוה
 אשר אנכי מצוה היום למען תחזקו ובאתם
 וירשתם את הארץ אשר אתם עברים שמה
 לרשתה: ולמען תארכו ימים על האדמה אשר
 נשבע יהוה לאבותיכם לתת להם ולזרעם ארץ
 זבת חלב ודבש: ס כי הארץ אשר אתה בא
 שמה לרשתה לא בארץ מצרים הוא אשר
 יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית
 ברגלך כגן הירק: והארץ אשר אתם עברים
 שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים
 תשתה מים: ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אתה
 תמיד עיני יהוה אלהיך בה מראשית השנה ועד
 אחרית שנה: ס והיה אם שמע תשמעו אל

מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך ונתתי עשב בשדה לבהמתך ואכלת ושבעת השמרו לכם אין פתה ללבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים השתחיתם להם וחרה אף יהוה בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואברתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה נתן לכם ושמעתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו למוטפת בין עיניכם ולמדתם אתם את בניכם לדבר גם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך למען ירבו ימכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת להם כימי השמים על הארץ אם שמר תשמרון את כל המצוה הזאת אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה לאהבה את יהוה אלהיכם ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו והוריש יהוה את כל הגוים האקה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועצמים מכם כל המקום אשר תדרך בהירגלכם בו לכם יהיה מן המדבר והלבנון מן הנחר נחר פרת ועד הים האחרון יהיה גבדכם לא יתיצב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן יהוה אלהיכם על פני כל הארץ

אשר

אשר תדרכו בה כאשר דבר לכם: ס ס ס ראה א כי נתן לפניכם היום ברכה וקללה את הברכה אשר תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: והקללה אם לא תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם: ס והיה כי יביא יהוה אלהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונתתה את הברכה על חר גרוים ואת הקללה על חר עיבל: הלא המה בעבר הירדן אחרי הך מבוא השמש בארץ הנעני הישב בערבה מול הגלגל אצל אלוני מורה: כי אתם עברים את הירדן לבא לרשת את הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן לכם וירשתם אתה וישבתם בה: ושמרתם לעשות את כל החקים ואת המשפטים אשר אנכי נתן לפניכם היום: אלה החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יהוה אלהי אבותיך לך לרשתה כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: אבר תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על ההרים הרמים ועל הנבעות ותחרת כל עץ רענן ונתצתם את מזבחתם ושברתם את מצבתם ואשריהם תשרפון באש ופסילי אלהיהם תגדעון ואברתם את שמם מן המקום ההוא: לא תעשון כן ליהוה אלהיכם: כי אם אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם

מכל

מכל שבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו
 ובאת שמה: והבאתם שמה עלתיכם וזבחיכם
 ואת מעשרתיכם ואת תרומת ידכם ונדריכם
 ונדבתיכם ובכרת בקרכם וצאנכם: ואכלתם
 שם לפני יהוה אלהיכם ושמתם בכל משלח
 ידכם אתם ובתיכם אשר ברכך יהוה אלהיך:
 לא תעשון ככל אשר אנחנו עשים פה היום איש
 כל הישר בעיניו: כי לא באתם עדיעתה אל
 המנוחה ואל הנחלה אשר יהוה אלהיך נתן לך:
 ועברתם את הירדן וישבתם בארץ אשר יהוה
 אלהיכם מנחיל אתכם והניח לכם מכל איביכם
 מסביב וישבתם בטח: והיה המקום אשר יבחר
 יהוה אלהיכם בו לשכן שמו שם שמה תביאו את
 גד אשר אנכי מצוה אתכם עולתיכם וזבחיכם
 מעשרתיכם ותרומת ידכם וכל מבחר נדריכם
 אשר תדרו ליהוה: ושמתם לפני יהוה אלהיכם
 אתם ובניכם ובנותיכם ועבדיכם ואמהותיכם
 והלוי אשר בשעריכם כי אין לו חלק ונחלה
 אתכם: השמר לך פן תעלה עלתיך בכל מקום
 אשר תראה: כי אם במקום אשר יבחר יהוה
 באחד שבטיך שם תעלה עלתיך ושם תעשה כל
 אשר אנכי מצוה: רק בכלי אונת נפשך תזבח
 ואכלת בשר כבדפת יהוה אלהיך אשר נתן לך
 בכל שעריך השמא והטהור יאכלנו כצבי וכאיל:
 רק הדם לא תאכלו על הארץ תשפכנו כמים:
 לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך והירשך

ויצוהך ובכרת בקרך וצאנך וכל נדריך אשר
 תדר ונדבתיך ותרומת ידך: כי אם לפני יהוה
 אלהיך תאכלנו במקום אשר יבחר יהוה אלהיך
 בו אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר
 בשעריך ושמתם לפני יהוה אלהיך בכל משלח
 ידך: השמר לך פן תעזב את הלוי כל ימך על
 אדמתך: ס כי ירחיב יהוה אלהיך את גבדך
 כאשר דבר לך ואמרת אכלה בשר פיתאונה
 נפשך לאכל בשר בכל אונת נפשך תאכל בשר:
 כי ירחק ממך המקום אשר יבחר יהוה אלהיך
 לשום שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן
 יהוה לך כאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אונת
 נפשך: אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן
 תאכלנו השמא והטהור יחדו יאכלנו: רק חזק
 לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל
 הנפש עם הבשר: לא תאכלנו על הארץ תשפכנו
 כמים: לא תאכלנו למען ייטב לך ולבניך אחריך
 כי תעשה הישר בעיני יהוה: רק קדשיך אשר
 יהיו לך ונדריך תשא ובאת אל המקום אשר
 יבחר יהוה: ועשית עלתיך הבשר והדם על מזבח
 יהוה אלהיך ודם זבחיך ישפך על מזבח יהוה
 אלהיך והבשר תאכל: שמר ושמעת את כל
 הדברים האלה אשר אנכי מצוה למען ייטב לך
 ולבניך אחריך עד עולם כי תעשה הטוב והישר
 בעיני יהוה אלהיך: ס כי יכרית יהוה אלהיך את
 הגוים אשר אתך בא שמה לרשת אותם מפניך

וירשת אתם וישבת בארצם: השמר לך פן-
 תנקש אחריהם אחרי השמדם מפניך ופן תדרש
 לאלהיהם לאמר איכה יעבדו הגוים האלה את-
 אלהיהם ואעשה כן גם אני: לא תעשה כן ליהוה
 אלהיך כי כל-תועבת יהוה אשר שגא עשו
 לאלהיהם כי גם את-בניהם ואת-בנותיהם ישרפו
 באש לאלהיהם: את כל-הדבר אשר אי-כי מצוה
 אתכם אתו תשמרו לעשות לא-תסף עליו ולא
 תגרע ממנו: פ כייקום בקרבך נביא או חלם
 חלום ונתן אליך אות או מופת: ובא האות
 והמופת אשר-דבר אליך לאמר גלכה אחרי
 אלהים אחרים אשר לא-ידעתם ונעבדם: לא
 תשמע לא-דברי הנביא ההוא או לחולם החלום
 ההוא כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת
 הישכם אהבים את-יהוה אלהיכם בכל-לבבכם
 ובכל-נפשכם: אחרי יהוה אלהיכם תלכו ואתו
 תיראו ואת-מצותיו תשמרו ויבטלו תשמעו ואתו
 תעבדו ובו תדבקו: והנביא ההוא או חלם החלם
 ההוא יומת כי דבר-סרה על-יהוה אלהיכם
 המוציא אתכם מארץ מצרים והפך מבית עבדים
 להדיחך מן תהרך אשר צוה יהוה אלהיך ללכת
 בה ובערת הרע מקרבך: ס כי יסיתך אחיך בין
 אמך או-בנד או-בתך או אשת חיקך או רעה
 אשר בנפשך בסתר לאמר גלכה ונעבדה אלהים
 אחרים אשר לא ידעת אתה ואבתיך: מאדתי
 העמים אשר סביבתיכם הקרבים אליך או

הרחקים ממך מקצה הארץ ועד קצה הארץ:
 לא-תאבה לו ולא תשמע אליו ולא-תחוס עינך
 עליו ולא-תחמלו לא-תכסה עליו: כי הרגתהו רגנו
 ידך תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל-העם
 באחרונה: וסקלתו באבנים ומת כי בקש להדיחך
 מעל יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית
 עבדים: וכל-ישראל ישמעו ויראו ולא יוסיפו
 לעשות כדבר הרע הזה בקרבך: ס כיתשמע
 באתת ערך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשבת
 שם לאמר: יצאו אנשים בני-בליעל מקרבך
 ודיחו את-ישבי עירם לאמר גלכה ונעבדה
 אלהים אחרים אשר לא-ידעתם: ודרשת וחקרת
 ושאלת היטב והנה אמרת נכון הדבר נעשתה
 התועבה הזאת בקרבך: הפה תפה את-ישבי
 העיר ההוא לפי-חרב החרם אתה ואת-כל-אשר-
 בה ואת-בהמתה לפי-חרב: ואת-כל-שללה
 תקבץ אל-תוך רחבה ושרפת באש את-העיר
 ואת-כל-שללה כליל ליהוה אלהיך והייתה תל
 עולם לא-תבנה עוד: ולא ידבק בידך מאומה מן-
 החרם למען ישוב יהוה מחרון אפו ונתן לך רחמים
 ורחמך והרבך כאשר נשבע לאבתיך: כי תשמע
 בקול יהוה אלהיך לשמר את-כר-מצותיו אשר
 אנכי מצוה היום לעשות הישר בעיני יהוה
 אלהיך: ס בנים אתם ליהוה אלהיכם לא תתגדרו
 ולא-תשימו קרחה בין עיניכם למת: כי עם קדוש
 אתה ליהוה אלהיך ובך בחר יהוה להיות לו לעם

סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה: ס לא
 תאכל כל תועבה: זאת הבהמה אשר תאכלו
 שור שיה כשבים ושה עזים: איל וצבי וחמור
 ואקו ודישן ותאו וזמר: וכל בהמה מפרסת
 פרסה ושסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה
 בבהמה אתה תאכלו: אך את זה לא תאכלו
 ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה השסועה את
 הגמל ואת הארנבת ואת השפן פי מעלה גרה
 המה ופרסה לא הפריסו טמאים הם לכם: ואת
 החזיר פי מפריס פרסה הוא ולא גרה טמא הוא
 לכם מבשרם לא תאכלו ובגבלתם לא תגעו: ס
 את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו
 סנפיר וקשקשת תאכלו: וכל אשר אין לו סנפיר
 וקשקשת לא תאכלו טמא הוא לכם: ס כל צפור
 טהרה תאכלו: וזה אשר לא תאכלו מהם הנשר
 והפרס והעזניה: והראה ואת האיה והדיה למינה:
 ואת כל ערב למינו: ואת בת היענה ואת התחמם
 ואת השחה ואת הנץ למינהו: את הכוס ואת
 הינשוף והתנשמת: והקאת ואת הרחמה ואת
 השלף: והחסידה והאנפה למינה והדוכיפת
 והעטלף: וכל שרץ העוף טמא הוא לכם לא
 יאכלו: כל עוף טהור תאכלו: לא תאכלו כל
 נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מנר
 לנכרי כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך לא תבשל
 גדי בחלב אמו: פ עשר תעשר את כל תבואת
 זרעך היצא השדה שנה שנה: ואכלת לפני יהוה

אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר
 דגנך תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך למען
 תלמד ליראה את יהוה אלהיך כל הימים: וכי
 ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שארתו פי ירחק
 ממך המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשום שמו
 שם כי יברכה יהוה אלהיך: ונתת בכסף וצרת
 הכסף בידך והלכת אל המקום אשר יבחר יהוה
 אלהיך בו: ונתתה הכסף בכל אשר תאור
 נפשך בבקר ובצאן וביון ובשכר ובכל אשר
 תשאלך נפשך ואכלת שם לפני יהוה אלהיך
 ושמחת אתה וביתך: והלוי אשר בשעריך לא
 תעזבנו כי אין לו חלק ונחלה עמך: ס מקצה שלש
 שנים תוציא את כל מעשר תבואתך בשנה ההוא
 והנחת בשעריך: ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה
 עמך והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך
 ואכלו ושבעו למען יברכה יהוה אלהיך בכל
 מעשה ידך אשר תעשה: ס מקץ שבע שנים
 תעשה שמטה: וזה דבר השמטה שמוט כל בעל
 משה ידו אשר ישא ברעהו לא יגש את רעהו
 ואת אחיו כי קרא שמטה ליהוה: את הנכרי
 תגש ואשר יהיה לך את אחיך תשמט ידך: אפס
 כי לא יהיה בך אביון כי ברכך יברכה יהוה בארץ
 אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה: רק
 אם שמוע תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר
 לעשות את כל המצוה הזאת אשר אנכי מצוה
 היום: פי יהוה אלהיך ברכך כאשר דבר לך

והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלחת
 בגוים רבים ובה לא ימשלו: ס כי יהיה בה אביון
 מאחד אחיד באחד שעריה בארצה אשר יהיה
 אלהיה נתן לה לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ
 את ידך מאחיד האביון: כי פתח תפתח את
 ידך לו והעבט תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו:
 השמר לה פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר
 קרבה שנת השבע שנת השמיטה ורעה עינך
 באחיד האביון ולא תתן לו וקרא עליה אל יהוה
 והיה בה השא: נתון תתן לו ולא ירע לבבך
 בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכה יהוה
 אלהיך בכל מעשיך ובכל משלח ידך: כי לא
 יחדל אביון מקרב הארץ על כן אנכי מצוה לאמר
 פתח תפתח את ידך לאחיד לעניך ולא בניך
 בארצה: ס כי ימכר לה אחיד העברי או העבריה
 ועבדה שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו
 חפשי מעמך: וכי תשלחנו חפשי מעמך לא
 תשלחנו ריקם: העניק תעניק לו מצאנך ומנרגך
 ומיקבך אשר ברכה יהוה אלהיך תתן לו: וזכרת
 כי עבד היית בארץ מצרים ויפדה יהוה אלהיך
 על כן אנכי מצוה את הדבר הזה היום: והיה
 כי יאמר אליך לא אצא מעמך כי אהבך ואת
 ביתך כי טוב לו עמך: ולקחת את המרצע ונתתה
 באזנו ובדלת והיה לה עבד עולם ואף לאמתך
 תעשה כן: לא יקשה בעינך בשלחה אתו חפשי
 מעמך כי משנה שכר שכיר עבדה שש שנים

וברכה יהוה אלהיך בכל אשר תעשה: פ כל
 הבכור אשר יולד בבקרך ובצאנך הזכר תקדיש
 ליהוה אלהיך לא תעבד בבקר שורך ולא תגז
 בכור צאנך: לפני יהוה אלהיך תאכלנו שנה
 בשנה במקום אשר יבחר יהוה אתה וביתך:
 וכי יהיה בו מום פסח או עור כל מום רע לא
 תזבחנו ליהוה אלהיך: בשעריך תאכלנו הפסח
 והטהור יחדו כצבי וכאיל: רק את דמו לא
 תאכל על הארץ תשפכו במום: פ שמור את
 חדש האביב ועשית פסח ליהוה אלהיך כי בחדש
 האביב הוציאך יהוה אלהיך ממצרים לילה:
 וזבחת פסח ליהוה אלהיך צאן ובקר במקום אשר
 יבחר יהוה לשכן שמו שם: לא תאכל עליו חמץ
 שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני כי
 בחפזו יצאת מארץ מצרים למען תזכר את יום
 צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך: ולא יראה
 לה שאר בכל גבלך שבעת ימים ולא ילין מן
 הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר:
 לא תוכל לזבח את הפסח באחד שעריך אשר
 יהוה אלהיך נתן לה: כי אם אל המקום אשר
 יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם תזבח את
 הפסח בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים:
 ובשלחת ואכלת במקום אשר יבחר יהוה אלהיך
 בו ופגית בבקר והלכת לאהליך: ששת ימים
 תאכל מצות וביום השביעי עצרת ליהוה אלהיך
 לא תעשה מלאכה: ס שבעה שבעת תספר לה

מִהַחֲלֵל חֲרָמִשׁ בְּקָמָה תַּחֲלֵל לְסַפֵּר שְׁבַעַה שְׁבַעוֹת:
 וְעִשִׂית חַג שְׁבַעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִפֶּת נֹדֶבֶת יַדְךָ
 אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְשִׂמַּחְתָּ
 לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶתְּהָ וּבִגְדֶךָ וְעַבְדְּךָ
 וְאִמְתֶּךָ וְהַלְוֵי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיְתוּם
 הָאֲלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שֵׁם: וְזָכַרְתָּ כִּי־עַבֵּד הָיִיתָ
 בְּמִצְרַיִם וְשִׂמַּרְתָּ וְעִשִׂית אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פֶּחַג
 הַסֶּכֶת תַּעֲשֶׂה לָּךְ שְׁבַעַת יָמִים בְּאַסְפֵּךְ מִגְרַנְךָ
 וּמִיִּקְבֶּךָ: וְשִׂמַּחְתָּ בַחֲנֹךְ אֶתְּהָ וּבִגְדֶךָ וְעַבְדְּךָ
 וְאִמְתֶּךָ וְהַלְוֵי וְהַגֵּר וְהַיְתוּם וְהָאֲלֻמְנָה אֲשֶׁר
 בְּשַׁעְרֶיךָ: שְׁבַעַת יָמִים תַּחַג לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם
 אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה כִּי יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
 תְּבוּאַתְךָ וּבְכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ אֵךְ שִׂמַּח:
 שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנְךָ יִרְאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בַּחַג הַמִּצְוֹת
 וּבַחַג הַשְּׁבַעוֹת וּבַחַג הַסֶּכֶת וְלֹא יִרְאֶה אֶת־פְּנֵי
 יְהוָה רִיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָּךְ: ס ס ס

שֶׁפִּטִּים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן לָּךְ בְּכָל־שַׁעְרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ לְשִׁבְטֶיךָ וּשְׁפִטוּ אֶת־הָעַם
 מִשֶּׁפֶט־צָדֵק: לֹא־תִטֶּה מִשֶּׁפֶט לֹא תִכְיֹר פְּנִים
 וְלֹא־תִקַּח שֹׁחַד כִּי־הַשֹּׁחַד יַעוֹר עֵינֵי חֲכָמִים וַיִּסְלַף
 דְּבָרֵי צְדִיקִים: צָדֵק צָדֵק תִּרְדֹּף לְמַעַן תַּחֲיֶה
 גִּירֹשָׁתָא אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ: ס
 לֹא־תִטַּע לָּךְ אֲשֶׁרָה כָּל־עֵץ אֲצֵל מִזְבַּח יְהוָה

אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לָּךְ: וְלֹא־תִקִּים לָּךְ מִצְבֵּה
 אֲשֶׁר שָׂנֵא יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: ס לֹא־תִזְבַּח לַיהוָה
 אֱלֹהֶיךָ שׁוֹר וְשֵׂה אֲשֶׁר יְהִיָּה בּוֹ מוֹם כָּל דְּבַר רַע
 כִּי תֹעֲבֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא: ס כִּי־יִמְצָא בְּקִרְבְּךָ
 בְּאַחַד שַׁעְרֶיךָ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ אִישׁ
 אִו־אִשָּׁה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֶת־הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 לְעַבֵּר בְּרִיתוֹ: וַיִּלְךְ וַיַּעֲבֹד אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲוֶה
 לָהֶם וּלְשִׁמְשׁ אִו לִירַח אִו לְכָל־צְבָא הַשָּׁמַיִם
 אֲשֶׁר לֹא־צִוִּיתִי: וְהַגֵּר־לָּךְ וְשִׂמַּעְתָּ וְדַרְשַׁתָּ הַיֹּטֵב
 וְהִנֵּה אָמַת נִכּוֹן הַדְּבָר נַעֲשִׂיתָ הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת
 בְּיִשְׂרָאֵל: וְהוֹצֵאתָ אֶת־הָאִישׁ הַהוּא אִו אֶת־הָאִשָּׁה
 הַהוּא אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת־הַדְּבָר הָרַע הַזֶּה אֶל־שַׁעְרֶיךָ
 אֶת־הָאִישׁ אִו אֶת־הָאִשָּׁה וּסְקַלְתֶּם בְּאֲבָנִים וּמָתוּ:
 עַל־פִּי שְׁנַיִם עֵדִים אִו שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוֹמַת הַמֵּת
 לֹא יוֹמַת עַל־פִּי עַד אַחַד: יָד הָעֵדִים תִּהְיֶה־בּוֹ
 בְּרֵאשִׁינָה לְהַמִּיתוֹ וַיָּד כָּל־הָעַם בְּאַחֲרֵנָה וּבַעֲרַת
 הָרַע מִקִּרְבְּךָ: פ כִּי יִפְלֹא מִמֶּךָ דְּבַר לְמִשְׁפָּט
 בְּיַדְּךָ לָדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין נֹעַ לְנֹעַ דְּבָרֵי
 רִיבַת בְּשַׁעְרֶיךָ וּקְמַת וְעֵלִית אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
 יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ: וּבָאת אֶל־הַפְּתָנִים הַלְוִיִּם
 וְאֶל־הַשִּׁפְטִים אֲשֶׁר יְהִיָּה בְּיָמֵם הָהֵם וְדַרְשַׁת וְהַגִּידוּ
 לָּךְ אֶת־דְּבַר הַמִּשְׁפָּט: וְעִשִׂית עַל־פִּי הַדְּבָר אֲשֶׁר
 יִגִּידוּ לָּךְ מִז־הַמָּקוֹם הַהוּא אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה וְשִׂמַּרְתָּ
 לַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר יוֹרֶה: עַל־פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרֶה
 וְעַל־הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר־יֹאמְרוּ לָּךְ תַּעֲשֶׂה לֹא תִסּוּר
 מִן־הַדְּבָר אֲשֶׁר־יִגִּידוּ לָּךְ יָמִי וְשִׂמַּאל: וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־

יעשה בודוין לבלתי שמע אל-הכהן העמד לשרת
 שם את-יהוה אלהיך או אל-השפט ומת האיש
 ההוא ובערתה הרע מישראל: וכל-העם ישמעו
 ויראו ולא יזידון עוד: ס כִּי-תבא אל-הארץ אשר
 יהוה אלהיך נתן לך וירשתה וישבתה בה ואמרת
 אשימה עלי מלך ככל-הגוים אשר סביבותי: שום
 תשים עליך מלך אשר יבחר יהוה אלהיך בו
 מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת
 עליך איש נכרי אשר לא-אחיד הוא: רק לא-
 ירבה-לו סוסים ולא-ישיב את-העם מצרימה
 למען הרבות סוס ויהוה אמר לכם לא תספון
 לשוב בדרך הזה עוד: ולא ירבה-לו נשים ולא
 יסור לבבו וכסף וזהב לא ירבה-לו מאד: והיה
 כשבתו על כפא ממלכתו וכתב לו את-משנה
 התורה הזאת על-ספר מלפני הכהנים הלויים:
 והיתה עמו וקרא בו כל-ימי חייו למען יקמד
 ליראה את-יהוה אלהיו לשמר את-כל-דברי
 התורה הזאת ואת-החקים האלה לעשתם: לבלתי
 רום-לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצודה ימין
 ושמאול למען יאריך ימים על-ממלכתו הוא ובניו
 בקרב ישראל: ס לא-יהיה לכהנים הלויים כל-
 שבט לוי חלק ונחלה עם-ישראל אשי יהוה
 ונחלתו יאכלו: ונחלה לא-יהיה לו בקרב אחיו
 יהוה הוא נחלתו כאשר דבר-לו: ס וזה יהיה
 משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי תזבח אם-
 שור אם-עז ונתן לכהן הזרע והלחמים והקבה:

ראשית הגנה תירשף ויצהרף וראשית גז צאנף
 תתן-לו: כי בו בחר יהוה אלהיך מכל-שבטיך
 לעמד לשרת בשם יהוה הוא ובניו כל-הימים: ס
 וכי-יבא הלוי מאחד שעריך מכל-ישראל אשר-
 הוא נר שם ובא בכל-אות נפשו אל-המקום
 אשר-יבחר יהוה: ושרת בשם יהוה אלהיו בכל-
 אחיו הלויים העמדים שם לפני יהוה: חלק כחלק
 יאכלו לבד ממכריו על-האבות: ס כי אתה בא
 אל-הארץ אשר-יהוה אלהיך נתן לך לא-תלמד
 לעשות פתועבת הגוים ההם: לא ימצא בך
 מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים מעוין ומנחש
 ומכשף: וחבר חבר ושאל אויב וידעוני ודרש אל-
 המתים: כי-תועבת יהוה כל-עשה אלה ובגלל
 התועבת האלה יהוה אלהיך מוריש אותם מפניך:
 תמים תהיה עם יהוה אלהיך: כי הגוים האלה
 אשר אתה יורש אותם אל-מענגים ואל-קסמים
 ישמעו ואתה לא כן נתן לך יהוה אלהיך: נביא
 מקרבך מאחיד כמני יקים לך יהוה אלהיך אליו
 תשמעון: ככל אשר-שאלת מעם יהוה אלהיך
 בחרב ביום הקהל לאמר לא אסף לשמע אר
 קול יהוה אלהי ואת-האש הנדלה הזאת לי:
 אראה עוד ולא אמות: ויאמר יהוה אלי היטיב
 אשר-דברו: נביא אקים להם מקרב אחיהם כמון
 ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל-אשר
 אצונו: והיה האיש אשר לא-ישמע א-דברי אשר
 ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו: אך הנביא אשר

יזיד לדבר דבר בשמי את אשר לא צויתו לדבר
 ואשר ידבר בשם אלהים אחרים ומת הנביא
 ההוא וכי תאמר בלבבך איכה גרע את הדבר
 אשר לא דברו יהוה: אשר ידבר הנביא בשם
 יהוה ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא הדבר אשר
 לא דברו יהוה בזהו דברו הנביא לא רגור
 ממנו: ס פי יכרית יהוה אלהיך את הגוים אשר
 יהוה אלהיך נתן לך את ארצם וירשתם וישבת
 בעריהם ובבתיהם: שלוש ערים תבדיל לך בתוך
 ארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה: תכין
 לך הדרך ושלשת את גבול ארצך אשר יגחילך
 יהוה אלהיך והיה לגוים שמה כל רצח: וזה דבר
 הרצח אשר יגוים שמה וחי אשר יפה את רעהו
 בבלי דעת והוא לא שנה לו מתמל שלשם:
 ואשר יבא את רעהו ביער לחטב עצים ונדחה
 ידו בגרון לכרת העץ ונשל הברזל מן העץ ומצא
 את רעהו ומת הוא יגוים אל אחת הערים האלה
 וחי: פי ירדה גאל הדם אחרי הרצח כי יחם לבבו
 והשיגו פי ירבה הדרך והכהו נפש ולו אין משפט
 מות כי לא שנה הוא לו מתמול שלשום: על כן
 אנכי מצוה לאמר שלש ערים תבדיל לך: ואם
 ירחיב יהוה אלהיך את גבולך באשר נשבע
 לאבתך ונתן לך את כל הארץ אשר דבר לתת
 לאבתך: כי תשמר את כל המצוה הזאת
 לעשתה אשר אנכי מצוה היום לאהבה את יהוה
 אלהיך וללכת בדרךיו כל הימים ויספת לך עוד

שלש ערים על השלש האלה: ולא ישפך דם נקי
 בקרב ארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה
 והיה עליך דמים: פ וכי יהיה איש שנה לרעהו
 וארב לו וקם עליו והכהו נפש ומת וגם אל אחת
 הערים האל: ושלחו וקני עירו ולקחו אתו משם
 ונתנו אתו ביד גאל הדם ומת: לא תחוס עינך
 עליו ובערות דם הנקי מישראל וטוב לך: ס לא
 תפוג גבול רעה אשר גבלו ראשנים בגחלתך
 אשר תגחל בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך
 לרשתה: ס לא יקום עד אחד באיש לכד עון
 ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא על פי שני
 עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר: פי יקום
 עד חמס באיש לענות בו סרה: ועמדו שני
 האנשים אשר להם הריב לפני יהוה לפני הכהנים
 והשפטים אשר יהיו בימים ההם: ודרשו השפטים
 היטב והנה עד שקר העד שקר ענה באחיו:
 ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע
 מקרבך: והנשאר ישמעו ויראו ולא יספו
 לעשות עוד כדבר הרע הזה בקרבך: ולא תחוס
 עינך נפש בנפש עין בעין שן בשן יד ביד הנל
 ברגל: פי תצא למלחמה על איביך וראית סוס
 ורכב עם רב ממך לא תירא מהם פי יהוה אלהיך
 עמך המעלה מארץ מצרים: והיה כקרבתם אל
 המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם: ואמר אלהים
 ישמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על
 איביכם אדירד לבבכם אדירדאו ואדירדאפו

ואל-תערצו מפניהם: כי יהוה אלהיכם ההלך
עמכם להלחם לכם עם-איביכם להושיע אתכם:
ודברו השטרים אל-העם לאמר מיהאיש אשר
בנה בית-חדש ולא הנכו ילך וישב לביתו פך
ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו: ומיהאיש
אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב לביתו פך
ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו: ומיהאיש
אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פך
ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה: ויספו השטרים
לדבר אל-העם ואמרו מיהאיש הירא ורך הלבב
ילך וישב לביתו ולא ימס את-לבב אחיו כלבבו:
והיה ככלת השטרים לדבר אל-העם ופקדו שרי
צבאות בראש העם: ספיתקרב אל-עיר להלחם
עליה וקראת אליה לשלום: והיה אם-שלום תענה
ופתחה לך והיה כל-העם הנמצא-בה יהיו לך
למס ועבדוך: ואם-לא תשלים עמך ועשתה עמך
מלחמה וצרת עליה: ונתנה יהוה אלהיך בידך
והפית את-כל-זכורה לפי-חרב: רק הנשים והטף
והבהמה וכל אשר יהיה בעיר כל-שללה תבו
לך ואכלת את-שלל איביך אשר נתן יהוה אלהיך
לך: כן תעשה לכל-הערים הרחוקת ממך מאד
אשר לא-מערי הגוים-האלה הנדה: רק מערי
העמים האלה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה
לא תחיה כל-נשמה: כפי-חרם תחרימם תחתי
האמרי הבנעני והפרזי החני והיבוסי כאשר צוה
יהוה אלהיך: לנצח אשר לא ידמרו אתכם לעשות

ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם וחסאתם
ליהוה אלהיכם: ס כי תצור אל-עיר ימים רבים
להלחם עליה לתפשה לא-תשחית את-עצה לגנח
עליו גרוז כי ממנו תאכל ואתו לא תכרות כי
האדם עץ השדה לבא מפניך במצור: רק עץ
אשר-תדע כי לא-עץ מאכל הוא אתו תשחית
וכרת ובגית מצור על-העיר אשר-הוא עשה עמך
מלחמה עד רדתה: פ כיימצא חלל באדמה
אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה
לא נודע מי הבהו: ויצאו זקניה ושפטיה ומדדו
אל-הערים אשר סביבת החלל: והיה העיר
הקרבה אל-החלל וקקחו זקני העיר ההוא עגלת
בקר אשר לא-עבד בה אשר לא-משכה בעול:
והורידו זקני העיר ההוא את-העגלה אל-נחל איתן
אשר לא-יעבר בו ולא יזרע וערפו-שם את-העגלה
בנחל: ונגשו הכהנים בני לוי כי כם בחר יהוה
אלהיך לשרתו ולברך בשם יהוה ועל-פיהם יהיה
כל-ריב וכל-נגע: וכל זקני העיר ההוא הקרבים
אל-החלל ירחצו את-ידיהם על-העגלה הערופה
בנחל: וענו ואמרו יחינו לא שפכה את-הדם הזה
ועינינו לא ראו: כפר לעמך ישראל אשר-פדית
יהוה ואל-תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר
להם הדם: ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כי
תעשה הישר בעיני יהוה: ס ס ס
פיתצא למלחמה על-איביך ונתנו יהוה אלהיך
בידך ושבת שביו: וראית בשביה אשת יפת-

תאר והשקת בה ולקחת לך לאשה: והבאתה
אל-תוך ביתך ונלחה את-ראשה ועשתה את-
צפרניה: והסירה את-שמלת שביה מעליו
וישבה בביתך ובכתה את-אביה ואת-אמה ירח
ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה והיתר לך
לאשה: והיה אם-לא תפצת בה ושלחתה לנפשה
ומכר לא-תמכרנה בכסף לא-תתעמר בה תחת
אשר עניתה: ׀ כִּי-תהיון לאיש שתי נשים
האחת אהובה והאחת שנואה וילדו-לו בנים
האהובה והשנואה והיה הבן הבכור לשנואה:
והיה ביום הנחילו את-בניו את אשר-יהיה לו לא
יוכל לבכר את-בן-האהובה על-פני בן-השנואה
הבכר: כִּי את-הבכר בן-השנואה יכיר לתת לו
פי שנים בכל אשר-ימצא לו כִּי-הוא ראשית אנו
לו משפט הבכרה: ׀ כִּי-יהיה לאיש בן סורר
ומורה איננו שמע בקול אביו ובקול אמו ויסרו
אתו ולא ישמע אליהם: ותפשו בו אביו ואמו
והוציאו אתו אֶזְקָנֵי עירו ואל-שער מקומו: ואמרו
אל-זקני עירו בננו זה סורר ומרה איננו שמע
בקלנו זולל וסבא: ורָגְמָהוּ כֹל-אנשי עירו באבנים
ומת ובערת הרע מקרבך וכל-ישראל ישמעו
ויראו: ׀ וכִי-יהיה באיש חטא משפט-מות והומת
ותלית אתו על-עץ: לא-תלין נבלתו על-העץ כִּי-
קבור תקברנו ביום ההוא כִּי-קללת אלהים תלוי
ולא תטמא את-אדמתך אשר יהוה אלהיך נתן לך
נחקה: ׀ לא-תראה את-שור אחיך או את-שׁוֹר

ק

גדחים והתעלמת מהם השבת שביכם לאחיד: ואם-
לא קרוב אחיד אליך ולא ידעתו ואספתו אל-תוך
ביתך והיה עמך עד דרש אחיד אתו והשבתו לו:
וכן תעשה לחמרו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה
לכל-אברת אחיד אשר-תאבד ממנו ומצאתה לא
תוכל להתעלם: ׀ לא-תראה את חמור אחיד או
שורו גפלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים
עמו: ׀ לא-יהיה כלי-גבר על-אשה ולא-ילבש
גבר שמלת אשה כִּי תועבת יהוה אלהיך כל-עשה
אלה: ׀ כִּי יקרא קוֹ-צְפוּר לפניך בדרך בכל-
עץ או על-הארץ אפרחים או ביצים והאם רבצת
על-האפרחים או על-הביצים לא-תקח האם על-
הבנים: שלח תשלח את-האם ואת-הבנים תקח
לך למען ייטב לך והארכת ימים: ׀ כִּי תבנה בית
חדש ועשית מעקה לנגדך ולא-תשים דמים בביתך
כִּי יפל הנפל ממנו: לא-תזרע כרמך בלאים פן-
תקדש המלאכה הזרע אשר-תזרע ותבואת הכרם: ׀
לא-תחרש בשור-יבחר ויחדו: לא תלבש
שעטנו צמר ופשתים יחדו: ׀ גדרלים תעשה לך
על-ארבע כנפות כסותך אשר תכסוך
כִּי יקח איש אשה ובא אליה וישעו
עלילת דברים והוצא עליה
האשה הזאת לקחת
לה בתולים: ולקח
בתולי הנער אל
היור

בקד ערות דבר ושכב מאחרק: ס לא תסגיר עבד
 אל-אדניו אשר-ינצל אליך מעם אדניו: עמך ישב
 בקרבך במקום אשר-יבחר באתר שעריך בפזוב
 לו לא תונגנו: ס לא תהיה קדשה מבנות ישראל
 ולא יהיה קדש מבני ישראל: לא תביא אתנו זונה
 ומחור כלב בית יהוה אלהיך לכל-גדר כי תועבת
 יהוה אלהיך גם-שניהם: ס לא תשיך לאחיק נשך
 כסף נשך אכל נשך כל-דבר אשר ישך: לנכרי
 תשיך ולאחיק לא תשיך למען יברכה יהוה אלהיך
 בכל משלח ידך על-הארץ אשר-אתה בא-שמה
 לרשתה: ס כי תדר גדר ליהוה אלהיך לא תאחר
 לשלמו כידרש ידרשנו יהוה אלהיך מעמך והיה
 בקד חטא: וכי תחזק לגדר לא יהיה בקד חטא:
 מוצא שפתיך תשמר ועשית כאשר נדרת ליהוה
 אלהיך נדבה אשר דברת בפיו: ס כי תבא בכרם
 רעה ואכלת ענבים כנפשה שבעה ואל-כליך לא
 תתן: ס כי תבא בקמת רעה וקטפת מלילת בידך
 וחרמש לא תניף על קמת רעה: ס כי יקח איש
 אשה ובעלה והיה אם-לא תמצאהו בעיניו כי-
 מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר פריתת ונתן
 בידה ושלחה מביתו: ויצאה מביתו והלכה והיתה
 לאיש-אחר: ושנאה האיש האחרון וכתב לה ספר
 פריתת ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש
 האחרון אשר-לקחה לו לאשה: לא יוכל בעלה
 הראשון אשר-שלחה לשוב לקחתה קהיות לו
 לאשה אחרי אשר הטמאה כיתועבה הוא לפני

יהוה ולא תחטיא את-הארץ אשר יהוה אלהיך
 נתן לך נחלה: ס כי יקח איש אשה חדשה לא
 יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל-דבר נקי יהוה
 לביתו שנה אחת ושמה את-אשתו אשר-לקח:
 לא יחבל רחים ורכב פי-נפש הוא חבל: ס כי-
 ימצא איש גנב נפש מאחיו מבני ישראל והתעמר-
 בו ומכרו ומת הגנב ההוא ובערת הרע מקרבך: ס
 השמר בנגע-הצרעת לשמר מאד ולעשות ככל
 אשר-יורו אתכם הפהגים הלויים כאשר צויתם
 תשמרו לעשות: וזכור את אשר-עשה יהוה אלהיך
 למרים בדרך בצאתכם ממצרים: ס כי תשה
 ברעה משאת מאומה לא תבא אל-ביתו לעבט
 עבטו: בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נשה בו
 יוציא אליך את-העבוט החוצה: ואם איש עני הוא
 לא תשכב בעבטו: השב תשיב לו את-העבוט
 כבוא השמש ושכב בשלמתו וברכך ולך תהיה
 צדקה לפני יהוה אלהיך: ס לא תעשק שכיר עני
 ואביון מאחיק או מגרה אשר בארצה בשעריך:
 ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני
 הוא ואליו הוא נשא את-נפשו ולא יקרא עליך
 אל-יהוה והיה בקד חטא: ס לא יומתו אבות על-
 בנים ובנים לא יומתו על-אבות איש בחטאו
 יומתו: ס לא תטה משפט גר יתום ולא תחבל
 בגד אלמנה: וזכרת כי עבד היית במצרים ויפדה
 יהוה אלהיך משם על-כן אי-כי מצוה לעשות את-
 הדבר הזה: ס כי תקצר קצירך בשדה ושכחת

עמר בשדרה לא תשוב לקחתו לגר ליתום
ולאלמנה יהיה למען יברכך יהוה אלהיך בכל
מעשה ידיך: ס כי תחבט ויתך לא תפאר אחריך
לגר ליתום ולאלמנה יהיה: כי תבצר פרמד לא
תעולל אחריך לגר ליתום ולאלמנה יהיה: וזכרת
כי עבד היית בארץ מצרים על כן אנכי מצוה
לעשות את הדבר הזה: ס כי יהיה ריב בין
אנשים ונגשו אל המשפט ושפטו והצדיקו את
הצדיק והרשיעו את הרשע: והיה אם בין הכות
הרשע והפילו השפט והכהו לפניו כדי רשעתו
במספר: ארבעים יכנו לא יסוף פן יסוף להפתו
על אלה מכה רבה ונקלה אחיך לעיניך: לא
תחסם שור בדישו: ס כי ישובו אחים יחדו ומת
אחד מהם ובין אינלו לא תהיה אשת המת
החוצה לאישור יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה
ויבמה: והיה הבכור אשר תלד יקום על שם
אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל: ואם לא
יחפץ האיש לקחת את יבמתו ועלתה יבמתו
השערה אל הזקנים ואמרה מאן יבמי להקים
לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי: וקר אונלו
זקני עירו ודברו אליו ועמד ואמר לא חפצתי
לקחתה: ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה
נעלו מעל רגלו וירקה בפניו וענתה ואמרה ככה
יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו: ונקרא
שמו בישראל בית חלוץ הנעל: ס כי ינצו אנשים
יחדו איש ואחיו וקרבה אשת האחד להציל את

ק
אישה מיד מכהו ושלתה ידה והחזיקה במבשיו:
וקצתה את כפה לא תחוס עיניך: ס לא יהיה לך
בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה: לא יהיה לך
בביתך איפה ואיפה גדולה וקטנה: אבן שלמה
וצדק יהיה לך איפה שלמה וצדק יהיה לך למען
יאריכו ימך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן
לך: כי תועבת יהוה אלהיך כל עשה אלה כל
עשה עול: פ זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך
בצאתכם מצרים: אשר קרך בדרך ויזנב בך
כל הנחשלים אחריך ואתה ענה ויגע ולא ירא
אלהים: והיה בהניח יהוה אלהיך לך מכל
איבך מסביב בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך
נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת
השמים לא תשכח: פ פ פ

והיך ביתבוא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן
לך נחלה וירשתה וישבת בה: ולקחת
מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך
אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמת בטנא והלכת
אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו
שב: ובאת אל הכהן אשר יהוה ביימים ההם
ואמרת אליו הגדתי היום לי וזה אלהיך כי באתי
אל הארץ אשר נשבע יהוה לאבותינו לתת לנו:
ולקח הכהן הטנא מידך והניחו לפני מזבח יהוה
אלהיך: וענית ואמרת לפני יהוה אלהיך ארפי
אבר אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי
שם לגוי גדול עצום ורב: וירעו אתנו המצרים

ויענונו ויתג עלינו טבודה קשה: ונצעק אל יהוה
 אלהי אבותינו וישמע יהוה את קולנו וירא את
 ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו: ויוצאנו יהוה
 ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטויה ובמראה גדל
 ובאתות ובמפתים: ויבאנו אל המקום הזה ויתן
 לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש: ועתה
 הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתתה
 לי יהוה והנחתו לפני יהוה אלהיך והשתחוית לפני
 יהוה אלהיך. ושמת בכל השנה אשר נתין לך
 יהוה אלהיך ולביתך אתה והלוי והגר אשר
 בקרבך: ׀ כי תכלה לעשר את כל מעשר
 הובואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתתה
 ללוי לגר ליתום ולא למנה ואכלו בשעריך ושבעו:
 ואמרת לפני יהוה אלהיך בערתי הקדש מן
 הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולא למנה
 ככל מצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך
 ולא שכחתי: לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי
 ממנו בטמא ולא נתתי ממנו למת שמעתי בקול
 יהוה אלהי עשיתי ככל אשר צויתני: השקיפה
 ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את
 ישראל ואת האדמה אשר נתתה לנו כאשר
 נשבעת לאבותינו ארץ זבת חלב ודבש: ׀ היום
 הנה יהוה אלהיך מצוה לעשות את החקים האלה
 ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך
 ובכל נפשך: את יהוה האמרת היום להיות לך
 לאלהים וללכת בדרכיו ולשמר הקיו ומצותיו

ומשפטיו ולשמע בקלו: ויהוה האמירך היום
 להיות לו לעם סגלה כאשר דבר לך ולשמר כל
 מצותיו: ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה
 לתהלה ולשם ולתפארת ולהיתך עם קדוש ליהוה
 אלהיך כאשר דבר: ׀ ויצו משה וזקני ישראל
 את העם לאמר שמר את כל המצוה אשר אנכי
 מצוה אתכם היום: והיה ביום אשר תעברו את
 הירדן אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך והקמת
 לך אבנים גדלות ושדת אתם בשיר: וכתבת עליהן
 את כל דברי התורה הזאת בעברך למען אשר
 תבא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך ארץ
 זבת חלב ודבש כאשר דבר יהוה אלהי אבותיך לך:
 והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים
 האלה אשר אנכי מצוה אתכם היום בהר עיבל
 ושדת אותם בשיר: ובנית שם מזבח ליהוה
 אלהיך מזבח אבנים לא תניף עליהם ברזל:
 אבנים שלמות תבנה את מזבח יהוה אלהיך
 והעלית עליו עולת ליהוה אלהיך: וזבחת
 שלמים ואכלת שם ושמת לפני יהוה אלהיך:
 וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת
 באר היטב: ׀ וידבר משה והכהנים הלויים
 אל כל ישראל לאמר הסבת ושמע ישראל היום
 הנה נהיית לעם ליהוה אלהיך: ושמעת בקול
 יהוה אלהיך ועשית את מצותיו ואת חקיו אשר
 אנכי מצוה היום: ׀ ויצו משה את העם ביום
 ההוא לאמר: אלה יעמדו לברך את העם על

הו' גרו'ים בעברכם את ה' יהוה שמעו' ולו' ויהודה
ויששכר ויוסף ובנימן: ואלה יעמדו על הקללה
בהר עיבל ראובן גד ואשר וזבולון הן ונפתלי:
וענו הקו'ים ואמרו אל כל איש ישרא' קול רם: ס
ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה תועבת
יהוה מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כל העם
ואמרו אמן: ס ארור מקלה אביו ואמו ואמר
כל העם אמן: ס ארור מסיג גבול רעהו ואמר
כל העם אמן: ס ארור משנה עור בדרך ואמר
כל העם אמן: ס ארור מטרה משפט גריתום
ואלמנה ואמר כל העם אמן: ס ארור שכב עם
אשת אביו כי גלה בנה אביו ואמר כל העם
אמן: ס ארור שכב עם כל בהמה ואמר כל
העם אמן: ס ארור שכב עם אחתו בת אביו או
בת אמו ואמר כל העם אמן: ס ארור שכב
עם חתנתו ואמר כל העם אמן: ס ארור מכה
רעהו בסתר ואמר כל העם אמן: ס ארור לקח
שחד להקות נפש דם נקי ואמר כל העם אמן: ס
ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת
לעשות אותם ואמר כל העם אמן: פ והיה אם
שמוע תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר לעשות
את כל מצותיו אשר אנכי מצוה היום ונתנה
יהוה אלהיך עליון על כל גו'י הארץ: ובאו עליך
כל הברכות האקה והשיגך כי תשמע בקול יהוה
אלהיך: ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה:
ברוך פרי בטנה ופרי אדמתה ופרי בהמתה שגר

אלפיה ועשתרות צאנה: ברוך טנאך ומשארתך:
ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך: יתן יהוה
את איביך הקמים עליך נגפים לפניך בדרך אחד
יצאו אליך ובשבעה דרכים יגוסו לפניך: יצו יהוה
אתה את הברכה באסמיה ובכל משלח ידיך
וברכה בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך: יקימך
יהוה לו לעם קדוש כאשר נשבע לך כי תשמר
את מצות יהוה אלהיך והלכת בדרךיו: וראו
בל עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עליך
ויראו ממך: והותרך יהוה לטובה בפרי בטנה
ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך על האדמה
אשר נשבע יהוה לאבתיה לתת לך: יפתח
יהוה לך את אוצרו הטוב את השמים לתת
מטר ארצה בעתו ולברך את כל מעשה ידך
והלוי'ת גו'ים רבים ואתה לא תלוה: ונתנה יהוה
לראש ולא לזנב והיית רק למעלה ולא תהיה
למטה כי תשמע אל מצות יהוה אלהיך אשר
אנכי מצוה היום לשמר ולעשות: ולא תסור
מכל דבר אשר אנכי מצוה אתכם היום ימין
ישמאל ללכת אחרי אלהים אחרים לעבדם: פ
והיה אם לא תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר
לעשות את כל מצותיו וחקתיו אשר אנכי מצוה
היום ובאו עליך כל הקללות האלה והשיגוך:
ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה: ארור טנאך
ומשארתך: ארור פרי בטנה ופרי אדמתה שגר
אלפיה ועשתרת צאנה: ארור אתה בבאך וארור

אתה בצאתך: ישלח יהוה | בך את המארה את
המהומה ואת המגעת בכל משלח ידך אשר
תעשה עד השמרך ועד אברך ומחר מפני רע
מעליך אשר עובתני: ידבק יהוה בך את הדבר
עד כלתו אתך מעל האדמה אשר אתה בא-
שמה לרשתה: יכבה יהוה בשחפת ובקדחת
ובדלקת ובחרחר ובחרב ובשדפון ובירקון
ורדפוך עד אברך: והיו שמיך אשר על ראשך
נחשת והארץ אשר תחתך ברזל: יתן יהוה את
מטר ארצה אבק ועפר מז השמים ירד עליך עד
השמרך: יתנה יהוה וגף לפני איביך בדרך אחר
תצא אליו ובשבעה דרכים תנוס לפניו והיית
לזעוה לכל ממלכות הארץ: והיתה גבלתך
למאכל לכל עוף השמים ולבהמת הארץ ואין
מחריד: יכבה יהוה בשחין מצרים ובשחורים
ובגרב ובחרס אשר לא תוכל להרפא: יכבה יהוה
בשנעון ובעורון ובתמהון לבב: והיית ממשש
בצהרים כאשר ימשש העור באפלה ולא תצליח
את דרכיך והיית אך עשוק וגזול כל הימים ואין
מושיע: אשה תארש ואיש אחר ישכבנה בית
תבנה ולא תשב בו כרם תטע ולא תחללנו:
שורה טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמרך גזול
מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתנות לאיביך ואין
לך מושיע: בניה ובנותיך נתנים לעם אחר ועיניך
ראות וכלות אליהם כל היום ואין לאל ידך: פרי
אדמתך וכל יגיעך יאכל עם אשר לא ידעת והיית

רק עשוק ורצוץ כל הימים: והיית משנע מפראה
עיניך אשר תראה: יכבה יהוה בשחין רע על-
הברכים ועל השקים אשר לא תוכל להרפא
מכה רגלך ועד קדקדך: יולך יהוה אתך ואת
מדקך אשר תקים עליך אל-גוי אשר לא ידעת
אתה ואבותיך ועבדת שם אלהים אחרים עץ
ואבן: והיית לשמה למשל ולשנינה בכל העמים
אשר ינהגך יהוה שמה: זרע רב תוציא השדה
ומעט תאסף כי יחסלנו הארבה: כרמים תטע
ועבדת ויין לא תשתה ולא תאגר כי תאכלנו
התלעת: זיתים יהיו לך בכל גבולך ושמן לא
תסוך כי ישל ויתך: בנים ובנות תוליד ולא יהיו
לך כי ילכו בשבי: כל עצה יפרי אדמתך יירש
היצלצל: הגר אשר בקרבך יעקה עליך מעלה
מעלה ואתה תרד מטה מטה: הוא ילך ואתה
לא תלוננו הוא יהיה לראש ואתה תהיה
לזנב: ובאו עליך כל הקללות האלה
ורדפוך והשיגוך עד השמרך כי לא שמעת בקול
יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקותיו אשר צוך:
והיו בך לאות ולמופת ובזרעה עד עולם: תחת
אשר לא עבדת את יהוה אלהיך בשמחה ובטוב
לבב מרב כל: ועבדת את איביך אשר ישלחנו
יהוד בך ברעב יבצמא ובעירם ובחסר כל ונתן
עד ברזל על ציאיך עד דשמידו אתך: ישא יהוה
עליך גוי מרחק מקצה הארץ באשר יראה הנשר
גוי אשר לא תשמע לשנו: גוי עז פנים אשר לא

ישא פנים לזקן ונער לא יחן: ואכל פרי בהמתך
 ופרי-אדמתך עד השמדך אשר לא ישאיר לך דגן
 תירוש ויצהר שגך אלפיך ועשתרת צאנך עד
 האבידו אתך: והצר לך בכל-שעריך עד רדת
 חמתך הנבהת והבצרות אשר אתה בטח בהן
 בכל-ארצך והצר לך בכל-שעריך בכל-ארצך
 אשר נתן יהוה אלהיך לך: ואכלת פרי-בטנך
 בער בניך ובנותיך אשר נתן-לך יהוה אלהיך
 במצור ובמצוק אשר יציק לך איבה: האיש הרך
 בך והענג מאד תרע עינו באחיו ובאשת חיקו
 וביתר בניו אשר יותיר: מתת לאחד מהם
 מבשר בניו אשר יאכל מבלי השאיר-לו כל
 במצור ובמצוק אשר יציק לך איבה בכל-שעריך
 הרבה בך והענגה אשר לא-נפתה כפי-רגלה
 הצג עלי-הארץ מהתענג ומרד תרע עינה באיש
 חיקה ובבנה ובבתה: ובשליטה היוצת מבין
 רגליה ובבניה אשר תלד פיתאכלם בחסר-כל
 בפתר במצור ובמצוק אשר יציק לך איבה
 בשעריך: אם-לא תשמר לעשות את-כל-דברי
 התורה הזאת הפתובים בספר הזה ליראה את-
 השם הנכבד והנורא הזה את-יהוה אלהיך:
 והפלא יהוה את-מכתך ואת מכות זרעך מכות
 גדלת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים: והשיב בך
 את כל-מדוה מצרים אשר יגרת מפניהם ודבקו
 בך: גם כל-זולי וכל-מכה אשר לא כתוב בספר
 התורה הזאת יעלם יהוה עליך עד השמדך:

ונשאתם במתי מעט תחת אשר הייתם ככוכבי
 השמים לרב כי-לא שמעת בקול יהוה אלהיך:
 והיה כאשר-שש יהוה עליכם להיטיב אתכם
 ולהרבות אתכם כן ישיש יהוה עליכם להאביד
 אתכם ולהשמיד אתכם ונפחתם מעל האדמה
 אשר-אתה בא-שמה לרשתה: והפיצה יהוה
 בכל-העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ ועבדת
 שם אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבותיך
 עץ ואבן: ובגוים ההם לא תרגיע ולא יהיה מנוח
 לברי-רגלך ונתן יהוה לך אם לב רגז וכדליון עינים
 ודאבון נפש: והיו תיך תלאים לך מנגד ופחדת
 לילה ויומם ולא תאמין בתיך: בפקר תאמר מי
 יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר מפחד לבבך
 אשר תפחד וממראה עיניך אשר תראה: והשיבה
 יהוה מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך
 לא תסוף עוד לראתה והתמפרתם שם לאיבה
 לעבדים ולשפחות ואין קנה: סאלה דברי-הברית
 אשר-צוה יהוה את-משה לכת את-בני ישראל
 בארץ מואב מלבד הברית אשר-כרת אתם
 בחרב: פ ויקרא משה אל-כל-ישראל ויאמר
 אלהם אתם ראיתם את-כל-אשר עשה יהוה
 לעיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל-עבדיו
 ולכל-ארצו: המפות הגדלת אשר ראו עיניך
 האתת והמפתים הגדלים ההם: ולא נתן יהוה
 לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע עד
 היום הזה: ואולד אתכם ארבעים שנה במדבר

לא-בלו שלמתיכם מעליכם ונעלה לא-בלתה
מעל רגלך: לחם לא אכלתם ויין ושכר לא
שתיתם למען תרעו כי אני יהוה אלהיכם: ותבאו
אל המקום הזה ויצא סיוח מלך השבון ועוג מלך-
הבשן לקראתנו למלחמה ונכבם: ונקה את-ארצם
ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשוי:
ושמרתם את-דברי הברית הזאת ועשיתם אתם
למען תשכילו את כל-אשר תעשו: פ פ פ

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם
ראשיכם שבטיכם וקניכם ושטריכם כל
איש ישראל: טפכם נשיכם ונרד אשר בקרב
מחנה מחטב עציו עד שאב מימיה: לעברך
בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך
פרת עמך היום: למען הקים-אתך היום לו לעם
והוא יהיה לך לאלהים כאשר דבר-לך וכאשר
נשבע לאבתך לאברהם ליצחק וליעקב: ולא
אתכם לבדכם אנכי פרת את-הברית הזאת ואת-
האלה הזאת: כי את-אשר ישנו פה עמנו עמד
היום לפני יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו
היום: כי-אתם ידעתם את אשר-ישבנו בארץ
מצרים ואת אשר-עברנו בקרב הגוים אשר
עברתם: ותראו את-שקוציהם ואת גלליהם עץ
ואבן כסף וזהב אשר עמהם: פן-יש בכם איש
או-אשה או משפחה או-שבט אשר לבבו פנה
היום מעם יהוה אלהינו ללכת לעבד את-אלהי
הגוים ההם פן-יש בכם שרש פרה ראש ולענה:

קה
והיה בשמעו את-דברי האלה הזאת והתברך
בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשררות לבי
אלך למען ספות הרה את-הצמאה: לא-יאבד
יהוה סלח לו כי או יעשו אף-יהוה וקנאתו באיש
ההוא ורבצה בו כל-האלה הכתובה בספר הזה
ומחה יהוה את-שמו מתחת השמים: והבדיקו
יהוה לרעה מכל שבטי ישראל ככל אלות
הברית הכתובה בספר התורה הזה: ואמר הדיור
האחרון בניכם אשר יקומו מאחריכם והנכרי
אשר יבא מארץ רחוקה וראו את-מכות הארץ
ההוא ואת-תחלואיה אשר-חלה יהוה בה: נפרית
ומלח שרפה כל-ארצה לא תזרע ולא תצמח
ולא-יעלה בה כל-עשב כמהפכת סדם ועמרה
אדמה וצבונים אשר הפך יהוה באפו ובחמתו:
ואמרו כל-הגוים על-מה עשה יהוה ככה לארץ
הזאת מה חרי האף הגדול הזה: ואמרו על אשר
עזבו את-ברית יהוה אלהי אבתם אשר פרת
עמם בהוציאו אתם מארץ מצרים: וילכו ויעבדו
אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים אשר לא-
ידעום ולא חלק להם: ויחר-אף יהוה בארץ ההוא
להביא עליה את-כל-הקללה הכתובה בספר
הזה: ויתשם יהוה מעל אדמתם באף ובחמה
ובקצף גדול וישלכם אל-ארץ אחרת כיום הזה:
הנסתרת ליהוה אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד-
עולם לעשות את-כל-דברי התורה הזאת: ס והיה
כי-יבאו עליך כל-הדברים האלה הברכה

והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבך
 בכל הגוים אשר הדיחך יהוה אלהיך שמה
 ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו ככל אשר
 אנכי מצוה היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל
 נפשך: ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך
 ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה
 אלהיך שמה: אם יהיה נדחך בקצה השמים
 משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחה: והביאך
 יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה
 והיטבך והרבך מאבותיך: ומל יהוה אלהיך את
 לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהוה אלהיך
 בכל לבבך ובכל נפשך למען חיך: ונתן יהוה
 אלהיך את כל האלות האלה על איביך ועל
 שנאיך אשר רדפוך: ואתה תשוב ושמעת בקול
 יהוה ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוה
 היום: והותירך יהוה אלהיך בכל מעשה ידך בפרי
 בטנה ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטבה כיו
 ישוב יהוה לשוש עליך לטוב כאשר שש על
 אבותיך: כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר
 מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הוה כי
 תשוב אל יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך:
 כי המצוה הזאת אשר איכי מצוה היום לא
 נפלאת הוא ממך ולא רחקה הוא: לא בשמים
 הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו
 ושמענו אתה ונעשנה: ולא מעבר לים הוא לאמר
 מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו ושמענו

אחרי ואתי נכר הארץ אשר הוא בא שמה בקרב
 ועזבני והפר את בריתי אשר ברתי אתו: וחרה
 אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם
 והיה לאכל ומצאנהו רעות רבות וצרות ואמר ביום
 ההוא הלא על פי איך אלהי בקרבי מצאוני הרעות
 האלה: ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על
 כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים:
 ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את
 בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה
 הזאת לעד בבני ישראל: כי אביאנו אל הארץ
 אשר נשבעתי לאבותי ובת חלב ודבש ואכל
 ושבע ודשן ופנה אל אלהים אחרים ועבדום
 וגאצונו והפר את בריתי: והיה כי תמצאן אתו
 רעות רבות וצרות וענתה השירה הזאת לפני
 לעד כי לא תשכח מפני זרעו כי ידעתי את יצרו
 אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל הארץ
 אשר נשבעתי: וכתב משה את השירה הזאת
 ביום ההוא וילמדה את בני ישראל: ויצו את
 הושע בן נון ויאמר חזק ואמץ כי אתה תביא
 את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם
 ואי כי אהיה עמך: והיו פכלות משה לכתב
 את דברי התורה הזאת על ספר עד תמם: ויצו
 משה את הלויים נשאי ארון ברית יהוה לאמר:
 לקח את ספר התורה הוה ושמעתם אתו מצד
 ארון ברית יהוה אלהיכם והיה שם בך לעד:
 כי אנכי ידעתי את מריך ואת ערפך הקשה הן

בעודני חי עמכם היום ממרים הייתם עסי יהוה
ואף כי אחרי מותי: הקהילו אלי את כל זקני
שכטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים
האלה ואעידה בם את השמים ואת הארץ: כי
ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וסרתם מן
הדרך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה
באחרית הימים כיתעשו את הרע בעיני יהוה
להכעיסו במעשה ידיכם: וידבר משה באזני כל
קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם:

פ פ פ

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי:
יערה כמטר לקחי תזל כשל אמרתי כשעירם
עלי דשא וכרביבים עלי עשב: כי שם יהוה
אקרא הבו גרל לאלהינו: הצור תמים פעלו כי
כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר
הוא: שחת לו לא בניו מומם דור עקש ופתלתל:
הליהוה תגמלו זאת עם נבל ולא חכם הלוא הוא
אביד קנה הוא עשה ויכנגד: זכר ימות עולם
בינו שנות הר ודר שאל אביד ויגדל וקיניד
ויאמרו לך: בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם
יעב נבלת עמים למספר בני ישראל: כי חלק
יהוה עמו יעקב חבל נחלתו: ימצאהו בארץ
מדבר וכתהוילל ישמן יסבבנהו יבוננהו יצרנהו
כאישון עינו: כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף
יפרש כנפיו יקחהו ישאהו על אברתו: יהוה בדר
ינחנו ואיו עמו אל נכר: ירכבהו על במותי ארץ

קיא

ויאכל תנובת שדי וינקרו רבש מפלע ושמן
מחלמיש צור: חמאת בקר וחלב צאן עם חלב
כרים ואילים בני בשן ועתודים עם חלב בליות
חטה ודם עגב תשתה חמר: וישמן ישרון ויבעט
שמנת עבית כשית וישש אלוה עשהו וינבל צור
ישעתו: יקנאהו בורים בתועבת יכעיסהו: יזבחו
לשדים לא אלה אלהים לא ידעום חדשים מקרב
באו לא שערום אבותיכם: צור ילדך תשי ותשבח
א מחלליד: וירא יהוה וינאץ מבעם בניו ובנתיו:
ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי
דור תהפכת המה בנים לא אמן בם: הם קנאוני
כלא אל כעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא
עם בניו נבל אנכעיסם: כייאש קדחה באפי
ותיקד עד שאול תחתית ותאכל ארץ ויבלה
ותלקט מוסדי הרים: אספה עדימו רעות חצי
אבלה בם: מזי רעב ולחמי רשף וקטב מירי
ושן בהמת אשלה בם עם חמת זחלי עפר: מחנין
תשכל חרב ומחררים אימה גם בחור גם בתולה
יונק עם איש שיבה: אמרתי אפאיהם אשביתה
מאנוש זכרם: לולי כעם אויב אגור פני ינכרו
צרימו פני יאמרו ידנינו רמה ולא יהוה פעל כל זאת:
כי נוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה: לוי חכמו
ישכילו זאת יבינו לאחרייתם: איכה ירחף אחד
אלף ושנים יניסו רבבה אם לא כי צורם מכרם
ויהוה הסנירם: כי לא כצורנו צורם ואיבינו
פלילים: כי מנפן קדם נפנם ומשדמת עמורד

ענבמו ענבירוש אשבלת מרדת למו: חמת
 תנינים יינם וראש פתנים אכזר: הלא הוא כמס
 עמדי חתום באוצרתי: לי נקם ושלם לעת תמוט
 רגלם פי קרוב יום אידם והש עתדת למו: כי ידון
 יהוה עמו ועל עבדיו יתנחם כי יראה כי אזלת יד
 ואפס עצור ועזוב: ואמר אי אלהימו צור חסיו
 בו: אשר חלב זבחימו יאכלו ישתו יין נסיכם
 יקומו ויעזרכם יהי עליכם סתרה: ראו אעתה כי
 אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה
 מחצתי ואני ארפא ואין מדי מציל: כי אשא
 אל שמים ידי ואמרתיו חי אנכי לעלם: אם
 שנותי ברק חרבי ותאחו במשפט ידי אשיב נקם
 לצרי ולמשנאי אשלם: אשכיר חצי מדם וחרבי
 תאכל בשר מדם חלל ושביה מראש פרעות
 אויב: הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום יגרום
 ישיב לצרי יכפר אדמתו עמו: פ ויבא
 וידבר את כל דברי השירה הזאת באוני העם
 הוא והושע בן נון: ויכל מעשר לך את כל
 הדברים האלה אל כל שו אג: ויאמר אלהים
 שימו לבבכם לכה דברים אשר אנכי מעיד
 בכם היום אשר תצוים את בניכם לשמו העשיר
 את כל דברי התורה הזאת: כי לא ידבר רק
 הוא מכם כי הוא חייבם ויבדבר הזה תאריכו ימים
 על האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה
 לרשתה: פ וידבר יהוה אל משה בעצם היום
 הזה לאמר: עליה אל תר העברים תורה הרנינו

אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראה את
 ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה: ומת
 בחר אשר אתה עליה שמה והאסף אל עמך כאשר
 מת אהרן אחיך בחר החר ויאסף אל עמיו: על
 אשר מעלתם כי בתוך בני ישראל במי מריבת
 קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם אותי בתוך
 בני ישראל: כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא
 תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל: פ פפ
 ל (ה) וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים
 את בני ישראל לפני מותו: (ו) ויאמר יהוה
 מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן
 ואתה מרבבת קדש מימינו אש דת למו: (ז) אף
 חבב עמים כל קדשיו ביהרד והם תכו לרנדק
 ישא מדבר תיד: (ח) תורה צוה לנו משה מורשה
 קהלת יעקב: (ט) ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי
 עם יחד שבטי ישראל: (י) יהי ראובן ואל ימת
 ויהי מתיו מספר: ס (יא) וזאת ליהודה ויאמר שמע
 יהוה קול יהודה ואל עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר
 מצריו תהיה: פ (יב) וללוי אמר תמיד ואוריך לאיש
 חסידך אשר נסיתו במספה תריבהו עדימי מריבה:
 (יג) האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא
 הכיר ואת בניו לא ידע כי שמרו אמרתך ובריתך
 ינצרו: (יד) יורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל
 ישימו קטורה באפך וכליל על מזבחה: (טו) ברך
 יהוה חילו ופעל ידיו תרצה מהץ מתנים קמו
 ומשנאי מדיקומין. ס (טז) לבנימן אמר ידיו יהוה

יִשְׁכֵּן לְבַשְׁח עֲדָיו חִפָּה עָלָיו כְּלֵי־הַיּוֹם וּבֵין כְּתָפָיו
 שָׁכֵן: (א) וְדִוְסָה אָמַר מִבְּרַכַּת יְהוָה אֲרָצוֹ מִמְּנֶדֶר
 שָׁמַיִם מִמַּל וּמִתְהוֹם רִבְצַת תַּחַת: (ב) וּמִמְּנֶדֶר
 תְּבוֹאֵת שֶׁשֶׁשׁ וּמִמְּנֶדֶר גֵּרֶשׁ יְרֵחִים: (ג) וּמִרְאֵשׁ
 הַרְרֵי־קָדָם וּמִמְּנֶדֶר נְבִעוֹת עוֹלָם: (ד) וּמִמְּנֶדֶר אֲרֶץ
 וּמִלֵּאָה וּרְצוֹן שָׁכְנֵי סִנְיָה תְּבוֹאֵתָה לְרֵאשׁ יוֹסֵף
 וְדַקְדָּק נְזִיר אַחִיו: (ה) בְּכוֹר שׁוֹרֵי הַרֵר לוֹ וּקְרָנֵי
 רֵאשׁ קְרָנָיו בְּהֵם עַמִּים יִנְגַח יַחְדָּו אֶפְסֵי־אֲרֶץ וְהֵם
 רִבְבוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אֶלְפֵי מְנַשֶּׁה: (ו) וְלוֹבְוִלָן
 אָמַר שֶׁמַּח זְבוּלָן בְּצֵאתְךָ וַיִּשְׁשָׁכֶר בְּאַהֲלֶיךָ:
 (ז) עַמִּים הֲרֵי־יִקְרְאוּ שֵׁם יוֹבְחָו זְבַח־צֶדֶק כִּי שָׁפַע
 יָמָיו וַיִּנְקוּ וּשְׁפָנֵי טְמוּנֵי חוֹל: (ח) וְדָגַד אָמַר
 בְּרוּךְ מִרְחִיב גֵּד כְּדָבִיא שָׁכֵן וּטְרַף זֵרוּעַ אֶת־
 קַדְקָד: (ט) וַיֵּרָא רֵאשִׁית לוֹ כִּי־שֵׁם חֶלְקֵת מַחֲקָק
 סָפִין וַיִּתֵּא רֵאשִׁי עִם צֶדֶקֶת יְהוָה עֲשֵׂה וּמִשְׁפָּטָיו
 עִם־יִשְׂרָאֵל: (י) וְדָדָן אָמַר דָּן נְזִיר אֲרִיָּה וַיִּנְקֵן
 מִן־הַבָּשָׂן: (יא) וְלִנְפֹתֵיךָ אָמַר נִפְתְּלוֹ שֶׁבַע רְצוֹן
 וּמִלֵּא בְרַבַּת יְהוָה יָם וְדָרוֹם יִרְשָׁה: (יב) וְלֵאשֶׁר
 אָמַר בְּרוּךְ מִבְּנִים אֲשֶׁר יְהִי רְצוֹן אַחִיו וּמִכָּל בְּשָׁמַן
 רִנְלוֹ: (יג) בְּרוּךְ וּנְחֹשֶׁת מִנְעֵלָה וּכְיִמְיָה דְבִאָּה:
 (יד) אֵין בְּאֵל יִשְׂרָאֵל רִכָּב שָׁמַיִם בְּעוֹרָה וּבְנֵאֲוָתוֹ
 שְׁחָקִים: (טו) מִעֲנֵה אֱלֹהֵי קָדָם וּמִתַּחַת זֵרַעַת עוֹלָם
 וַיִּגְרֶשׁ מִפְּנֵיךָ אֹיִיב וַיֹּאמֶר הַשְׁמַד: (טז) וַיִּשְׁכֵּן
 יִשְׂרָאֵל בְּמַח בְּרַד עֵין יַעֲקֹב אֶל־אֲרֶץ דָּגָן וְתִירוֹשׁ
 אֶת־שָׁמְיוֹ יַעֲרֹפְרִטָה: (יז) אֲשֶׁר־יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ
 עִם נוֹשֵׁעַ בַּיְהוָה מִגֵּן עוֹרָה וְאֲשֶׁר־חָרַב גִּבְאוֹתֶיךָ

וַיִּכְחָשׁוּ אֹיְבֵיךָ לָךְ וְאֵתָה עַל־כְּמוֹתֵימֹו תִּדְרָךְ: (א) ס
 דָּד (ב) וַיַּעַד מֹשֶׁה מִעַרְבוֹת מוֹאָב אֶל־הַר נָבוֹ רֵאשׁ
 הַפְּסִנָּה אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי יְרֵחוֹ וַיִּרְאֶהוּ יְהוָה אֶת־כָּל־
 הָאָרֶץ אֶת־הַגִּלְעָד עַד־דָּן: (ג) וְאֵת כָּל־נְפֹתֵי וְאֵת
 אֲרֶץ אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְאֵת כָּל־אֲרֶץ יְהוּדָה עַד הַיָּם
 הָאֲחֵרוֹן: (ד) וְאֵת־הַנֶּגֶב וְאֵת־הַכְּבֵד בְּקִעַת יְרֵחוֹ
 עֵיר הַתְּמָרִים עַד־צֶעַר: (ה) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵת
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב
 לֵאמֹר דוֹרְעָה אֶתְנַנֶּה הַרְאִיתִיךָ בְּעֵינֶיךָ וְשָׁמָּה
 לֹא תַעֲבֹר: (ו) וַיִּמַּת שֵׁם מֹשֶׁה עַבְד־יְהוָה בְּאֲרֶץ
 מוֹאָב עַל־פִּי יְהוָה: (ז) וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּנֵי בְּאֲרֶץ מוֹאָב
 מוֹד בֵּית פְּעוֹר וְלֹא־יָדַע אִישׁ אֶת־קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם
 הַזֶּה: (ח) וּמֹשֶׁה בְּדַמְאָה וְעֵשְׂרִים שָׁנָה בָּמָתוֹ לֹא
 כָּהַתָּה עֵינָו וְלֹא־נָס לַחֹה: (ט) וַיִּבְכּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֶת־מֹשֶׁה בְּעַרְבַת מוֹאָב שְׁלֹשִׁים יוֹם וַיִּתְּמוּ יָמָיו
 בְּכִי אָבֵל מֹשֶׁה: (י) וַיְהוֹשֶׁעַ בֶּן־נֹזָן מִלֵּא רוּחַ חֲכָמָה
 כִּי־סָמַד מֹשֶׁה אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּשְׁמְעוּ אֱדוּוֹ בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲשׂוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (יא) וְלֹא־
 קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדַעוּ יְהוָה
 פָּנִים אֶל־פָּנִים: (יב) לְכָל־הָאֵתָת וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר
 שָׁלַח יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּאֲרֶץ מִצְרַיִם לְפָרַעַה וּלְכָל־
 עַבְדָּיו וּלְכָל־אֲרָצוֹ: (יג) וּלְכָל הַיָּד הַחֹזְקָה וּלְכָל
 הַמְּזִרָה הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עֲשֵׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָּל־יִשְׂרָאֵל:

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו והשד על פני תהום ותהום תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד פ

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני פ

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזרע זרע עץ פרי עשה פרי למיני אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן ותוצא הארץ דשא עשב מזרע זרע למיניהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למיניהו וירא אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי פ

ויאמר אלהים יהי מאורת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאת ולמועדים ולימים ושנים והיו למאורת ברקיע השמים קהאיר על הארץ ויהי כן ויעש אלהים את שני המארות הגדלים את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי פ

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף ועופף על הארץ על פני רקיע השמים ויקרא אלהים את התנינם ואת כל נפש החיה אשר שרצו המים ואת כל נפש החיה אשר שרצו הארץ ויקרא אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי פ

אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בים ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי פ

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחית ארץ למינה ויהי כן ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינה וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו בצמיתנו וירדו בגנת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ ויקרא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ ויבששו וירדו בגנת הים ובעוף השמים ובכל חית הרמש על הארץ ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל אשר זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה וכלל חית הארץ וכלל עוף השמים וכלל רמש על הארץ אשר פרו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום השישי פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום ששית פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום השבת פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום השבת פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום השבת פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום השבת פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום השבת פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום השבת פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום השבת פ

ויברך אלהים את השמים ואת הארץ ואת כל המים ואת כל החיה אשר על הארץ ואת כל הרמש הרמש על הארץ ואת כל הירק אשר יצא על הארץ ואת כל העץ אשר על הארץ ויאמר אלהים ויהי ערב ויהי בקר יום השבת פ

ותגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די ברא כרעותיה וימליך מלכותיה ויצמח פורקניה ויקרב משיחה בהייכון וביומיוכון וכחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזנן קריב אמרו אמן יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא יתברך וישתבח ויתפארו ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה קודשא בריך הוא לעילא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמין בעלמא ואמרו אמן על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון דעסקין באורייתא קדישתא די באתרא דרין ודי בכל אתר ואתר יהא לנא ולהון ולבן שלטא הנא וחסדא ורחמי ומזוני רוחי מן קדם אלהא מאריה שמיא וארעא ואמרו אמן יהא שלמא רבא מן שמיא חיים ושבע וישועה ונחמה ושיובא ורפואה וגאולה ושלום וכפרה ורוח והצלח לנו ולכל עמו בית ישראל ואמרו אמן עושר שלום כמנא כרחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן

הי רצון קודם אמירת תהלים.

(בשנת ויום טוב אין אומרים אותו.)

הי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו רבנו רבנו
 עבדו וקדשו אלהינו והבחר בשירות ותשבחות שתפן ברחמים
 אל קריאת מזמורי תהלים שאקרא באלו אמרם דוד המלך
 עליו השלום בעצמו זכותו יגן עלינו. ויעמד לנו זכות פסוקי
 תהלים וזכות תיבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם וטעמיהם
 והשמות היוצאים מהם מראשי תיבות ומפסוקי תיבות לכפר
 חטאתינו ועונותינו ופשעינו ולומר עריצים ולהכרית כל החושים
 והקוצים הפוכבים את השושנה העליונה ולחבר אשת נעורים
 עם הדדה באהבה ואהבה וריעות ומשם ימשך לנו שפע לנפש
 רוח ונשמה לטהרה מעונותינו ולקלוח חטאתינו ולכפר פשעינו
 כמו שפלהת לדוד שאמר מזמורים אלו לפניך כמו שנאמר
 גם יי העביר חטאתך לא תמות. ואל תקחני מהעולם הזה
 קודם זמני עד מלאת שנותינו בהם שבעים שנה באופן שאוכל
 לתקן את אשר שחתי. וזכות דוד המלך עליו השלום יגן עלינו
 ובעדינו שתאריך אפך עד שובנו אליך בתשובה שלמה לפניך.
 ומאוצר מתנת חנם חננו. כדכתוב וזאתי את אשר אהוין ורחמתי
 את אשר ארחם. וכשם שאנו אומרים לפניך שירה בעולם הזה
 כך נזכה לומר לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיר ושבחה
 לעולם הבא ועל ידי אמירת תהלים תתעורר חכמת השרון
 לשיר בקול נעים גילת ורגן כבוד הלבנון נתן לה הוד והדר
 בבית אלהינו במנהגה בלמינו אמן סלה:

קודם שתחיל תהלים אמר ני מסוקס אלו:

לכו רבנו לוי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה
 בזמירות נריע לו: פי אל גדול יי ומלך גדול על כל אלהים:

סדר

ראשון לציון

סדר שביעי של פסח

איים וכתובים משנה וזהר ועשרה שירות.

גם את השני

תיקון ליל שבועות

תורה נביאים וכתובים (וסדרי המשנה למי שנוהגים בו). וא
 ואדרת משפטים וספרא דצניעותא ותפלת אליהו דיל. מדרש
 יעקב עניינא דיומא ומנין המצות להרמב"ם דבר-בעתו כפי דב
 ולה"ה ופזמונים להרמ"ז:

ושלישי בקודש

תיקון ליל הושענא רבא

משנה תורה וספר תהלים עם סליחות ואדרא זוטא. ומאמר
 יעקב ליל הושענא רבא הכל מונה הדק היפכ
 מאמרי הודר אשר נדפסו בהוצאת
 נקודות מראשו עד

ליל הושענא רבא

אחרי תשלום ספר ראשון שבתהילים שבח זה יתנו לאל אלים. נהדר בקדש הלולים
למן יי רעים. לו יסיו כעין:

יה המזב ומקור החיים. מזהיר אור מנונה נגדו. הנושאנו עק
פנים. שם בעב נראה בכבודו. וישמו גדל אז בגוים. הן
בי כביר מצאה ידו. הודו אל אל השמים. כי גבר עלינו
חסדו: אשרי האיש ירא האל. זהיר נכנע לגדלתו. לו ידרש
עת ישאל. כי בו בחר לסגלתו. ומליצו יהיה מיכאל. ויהי
נצב על משמרתו. הצור תמים צור ישראל. תמים הן יתן
לידיו. הודו אל אל השמים. כי גבר עלינו חסדו: ישע ימין
אל יראנו. חסדו יבין בסא צדקו. ייטיב ויזכה דיננו. זכור
יזכור חבת השקן. היכל ועדו יושיבנו. קרית חנה למנת
חלקו. הוא ישמור חסדו אלינו. כרת את אברדם עבדו.
הודו אל אל השמים. כי גבר עלינו חסדו:

ואחר כך יאמר תפלה זו בכוונת הלל:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שבזכות ספר הראשון שבתהילים שקרינו
לפניך שהוא מכן כנגד ספר בראשית
שבחמשה חומשי תורה בזכות מזמוריו ובזכות
פסוקיו ובזכות תיבותיו ובזכות אותיותיו
ובזכות נקודותיו ובזכות מעמיו ובזכות שמותיו
הקדושים הכתובים בהם. ובזכות שמותיו
הקדושים הרמוזים והמצורפים בהם שתהון עלינו
כגודל חסדך וחתמנו בספר חיים טובים. ותפתח
לנו שערי אורה. שערי לווית חן וחסד. שערי פדות
שערי לבון עונות. שערי מזל העליון. שערי דהור:
יומם יצוה יהוה חסדו. ובלילה שירה עמי תפלה
לאל חיי: תודיעני ארה חיים שבע שמחות אלה
פניך נעמות בימיך נצח:

אל עין הקורא

ה נעים שכל עשר סירות לשניי של פסח הוא סירת סיס
זלח ויהי בשלח עד חני ס' רופאך ושננו אותם כסוף הסד
שעיקר קריאתם נעמוד השאר נחפץ ס' צדיע יללם אכיר:

אם תשלים ספר ראשון עשרה ימים אחר ליל שבועות אחר ליל שבועות

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שתתמלא רחמים עלינו ולמען רחמיך
 שתצילנו היום ובכל יום ויום לנו ולכל אנשי
 ביתנו ולכל אשר עמנו ולכל אשר לנו בבית
 ובשדה ולכל הגלויים אלינו לכל אחד ואחד מהם
 וממנו מכל צרה וצוקה ומכל צער ונזק וסכנה
 ומכל מיני שבוש ומכל מיני הפסד ומכל דבר
 תקלה ומכל נסיון ומכל דבר בזיון ומכל גזלן
 והמסן ואלם ומכל מיני פרעניות המתרששות
 ובאות לעולם ומכל גזרות קשות ורעות ומתוקה
 הגלות ומרעב ומשבי ומכל מאסר ומבית הבדל
 ומרהות ועניות בכח השם הגדול והקדוש היוצא
 מפסוק אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם
 עדה שפידורו (אמי נציא כרע ייל אמך רחג דים עאע מנל ככה)
 ובשם (אלה) כלול במקורו (אחיה) הוא (אאהלידה) שתטיב
 לנו התתימה ותעזרנו בכל ענינינו ותפצנו אמן :

סליחות לליל הושענא רבא

סומן

יה איום. זכור היום. ברית שבעת תמימיה: ברית אורח. אשר
 ארח. בחקות דת נאומך: אב רחמן קרב זמן. פדותנו
 ברחמיה: זכרנו יי ברצון עמך: מחולל כל. וכד יכזר. היה
 גדרש לדורשיה: והמצא והתרצה. לעם דופקי דלתיך:
 בחזקתם. זכות אברהם. וצדקת כל חסידיה: שעה ניקם.
 בהתקרבם. בכל לבם לשחרך: זכרנו יי ברצון עמך:

רחמנא אדבר לן קיימיה דאברהם רחמנא בריל ויעבור:
 אריים ימינה ואצמח פורקנה בריל ויעבור:

ליל הושענא רבא

רחמנא חתמינן בספרא דחיי
 רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
 רחמנא חתמינן בספרא דצדיקי
 רחמנא חתמינן בספרא דפרנסי ומזוני טבי
 רחמנא פתח שמיא לצלותין
 רחמנא תוב מרוגך
 רחמנא ולא גהדר ריקם מן קמך

בין :
 בין :
 בין :
 בין :
 בין :
 בין :

יש קטנות טעויות כלן י"ג מדות ומוקעים סופר ולסכס :

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד :
 יי הוא האלהים יי הוא האלהים :
 יי מלך יי מלך יי מלוך לעולם ועד :

אלהינו שבשמים שמע קולנו וקבל תפלתנו ברצון
 א"ש אל תאבדנו באורך גלותנו
 אבד כל הקמים עלינו לרעה
 א"ש חתמנו בספר חיים טובים

חתמנו בספר צדיקים
 חתמנו בספר ישרים ותמימים
 חתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה
 עננו אלהי אברהם עננו

עננו העונה בעת רצון עננו
 עננו העונה בעת רחמים עננו

יי חננו והקימנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי אור פניך היום נסה עלינו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען אורח תמימיה וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען הרגים ושרופים על יהוד קדשת שמך וחוסה על
 ישראל עמך

דעני לאברהם אבינו בחר המדיה
 דעני לצדיקי ותסדי ותמימי די בכל דר ודר
 תודיעני ארע חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינה

ענין
 ענין

אחר סיום ספר שני של תהלים

אחריו כנ' אלס ינוסך כנעיוותו. כספר הסני עד תכליתו. ייטירו תהלתו: לכן יידי נפס :

הדרך ועוזו ידך מלא עולם יתו יחד . ובגבורת כבודך שמך .
נודע ולא נכחד . יחיד תעוז כפחדך . הרוך צרי פאיד כחד .
הלא את אל ישועתי . בך אבטח ולא אפחד : כאיל תערג
נפשי . ורובת אש ידודתך . ותצמא כל ימי רישי . כאל מים
לחמלתך . זקוף שפלי ושא ראשי . ותרם נס גבורתך . ואז
לבי להללך . חזק עוז ועלוז יחד . הלא את אל ישועתי . בך
אבטח ולא אפחד : אלהים בן דרכיך . טעון משפט כצור נאדר .
יבלתך ועוז דיגך . היתבן אשר געדר . ואויבך לעומתך היצדק
כי יהי נהדר . עשה נא בעבור יצחק . זכור צדקו לעם אחד .
הלא את אל ישועתי . בך אבטח ולא אפחד :

ואח"כ יאמר תפלה זו בכוכב הלל :

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שבזכות ספר השני שבתהלים שקרינו לפניך
ישהוא מבין כנגד ספר שמות שבחמשה חומשי
תורה ובזכות מזמוריו ובזכות פסוקיו ובזכות
תיבותיו ובזכות אותיותיו ובזכות נקודותיו
ובזכות טעמיו ובזכות שמותיך הקדושים
הכתובים בהם . ובזכות שמותיך הקדושים
הרמוזים והמצורפים בהם שתצוה פחדך על
אויבנו ותצילנו בכה גבורתך ותחתמנו בספר
גאולה וישועה . ותפתח לנו שערי אומץ . שערי
לבוב . שערי הצלה . שערי ישועה . שערי מזונות :
וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעזבני עד אניד
דועך לדור לכל יבוא גבורתך . תודיעני ארח
שבע שמהות את פניך געמות בימיך גצח :

סמוך

ברית נפקד . אשר נפקד . להעלות לפניך : בשה נאסר . וגם נמסר .
עשות הטוב בעיניך : רצה גועו . וחון זרעו . בעת בואכ
לפניך : ואם חובב . ענה בם . עשה נא למען שמך : זכרנו יי ברצון
עמך : זכות יצחק . בשחק . חתום במדת הגבורה : תזפור אלי .
צור גואלי . לעם שואל ממך עזרה : עקדתו : וצדקתו . משוך
לעם בשמך נקרא : התמס לטובה . בנדבה . אל נאזר בגבורה :
מנחלתך . וסגלתך . לא תכלא רחמיך : זכרנו יי ברצון עמך :

רחמנא אדבר לן קומיה דיצחק עקידא
רחמנא בכסופי אפינ אתינא למקרי קמך רחם עלן
רחמנא חתמינן בספרא דחיי
רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
רחמנא חתמינן בספרא דצדיקי
רחמנא חתמינן בספרא דפרגסי ומזוני טבי
רחמנא פתח שמיא לצלותין
רחמנא טוב מרוגך
רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך

ויש קהלות טלוונקים כלן י"ג נדרים וסוקעים סופר ואח"כ :

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד :
יי הוא האלהים יי הוא האלהים :
יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד :

אלהינו שבשמים ברוך זכר ואל תשבחנו

ברך את לחמנו ואת מימינו

אש חתמנו בספר חיים טובים

חתמנו בספר צדיקים

חתמנו בספר ישרים ותמימים

חתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה

עגנו פחד יצחק עגנו

עגנו העונה בעת צרה עגנו

עגנו העונה בעת רחמים עגנו

יי חננו ונהקימנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי ביום ישועתה בשרנו ורחמנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען נעקד באולמך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען הרונים ושרופים על יהוד קדשת שמך וחוסה על
 ישראל עמך

דעני ליצחק על גבי מדבחה
 דעני לצדיקי וחסדי ותמימי די בכל דר ודר
 תודיעני אנה חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח
 ולענר קדיש יחא סלמא רבא

אחר סיום ספר שלישי של תהלים

ספר כן יסלח דברו . בספר הג' עד גמרו . ויהי סירו . לכן יגדל אלסים חי . לו עת שערי למן :
 ותיק ישר המהלך התם . מלך שחקים הוא בגאנותו : יודו המון
 אישים ואמותם . זכרו ותכנית רוב תהלתו : הוא אל אמונה
 באמת התם . עולם אשר ברא באמתו : הצח וההדור במלבושו .
 כי עז ותפארת במקדשו : אך טוב לישראל ואב רחמן . בוחר
 לחלקו נחלת עמו : הומה בתבתו גדוד נאמן . ויש לצד חסד
 בעת ועמו : יום יום וכל רגע ועת וזמן . בוסף עשות רב טוב
 והוא עצמו : היה וכן הנה וכן יהיה . ויהו לכל גברא מקור
 שרשו : הצח וההדור במלבושו . כי עז ותפארת במקדשו :
 יפתח יי את אסם טובו . מלא ונדיש מעליותיו : את גואלו ישלח
 ובא יבא . צדיק ונושע הוא באותותיו : אז יעקב יראה וישש רבו .
 פרח פארו צין בפארותיו : אז יהו גוים אשר האל . צרף וזכר
 את דבר קדשו : הצח וההדור במלבושו . כי עז ותפארת במקדשו :

ולענר כן יאמר סלמא זו כטבת סלכ :

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו
 שבזכות ספר השלישי שבתהלים שקרינו
 שהוא מקנו כנגד ספר ניקרא שבחמשה

חומשי תורה ובזכות מזמורי ובזכות פסוקיו
 ובזכות תיבותיו ובזכות אותיותיו ובזכות נקודותיו
 ובזכות טעמיו ובזכות שמותיה הקדושים הכתובים
 בהם . ובזכות שמותיה הקדושים הרמוזים
 הרמוזים והמצרפים בהם שתרחם עלינו ברחמך
 ואמתך ותחתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה .
 ותפתח לנו שערי יושר . שערי ותיקות . שערי דעה .
 שערי הרנחה . שערי אהבה . שערי ועד טוב . שערי
 אמת . שערי ותרנות . שערי הצלחה . שערי ארוכה .
 וקיים בנו מקרא שכתוב ולתתך עליון על כל הגוים
 אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולהיותך עם
 קדוש ליהוה אלהיך כאשר דבר : תודיעני אנה
 חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח :

סונו

סליחות ליל הושענא רבא

למודך וגם ידיך . ישראל לך מקורא : אשר חלם . והן סלם .
 בפרום לו מורא : אל אחד . לך פחד . ויאמר מה נורא :
 זכר צדקו . וגם נאקו . לשארית נשארה : גהלאה . אשר נשאה .
 זרה כמה אימך . זכרנו יהוה ברצון עמך : זכור אחוז . וגם
 שבוין . התום במדת תפארת : מדת אמת . באמת . ירושה לו
 וכותרת : תפארתו . בתמתו . תמיד בו נקשרת : ודמותו . וצורתו .
 חקקה בעטרת : הוא איש תם . בשמך נחתם . שמתו על פס
 רחמך . זכרנו יהוה ברצון עמך :

רחמנא אדבר לן קיימיה דיעקב שלימא
 רחמנא גלי גבורתך עלן
 רחמנא חתמינן בספרא דתי
 רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
 רחמנא חתמינן בספרא דצדיקי
 רחמנא חתמינן בספרא דישרי ותמימי
 בדילוגי עבדור :
 ב' :
 ב' :
 ב' :

ליל הושענא רבא

רחמנא תתמינן בספרא דפרגסי ומזוני טבי
רחמנא פתח שמאי לצלותין
רחמנא תוב מרוגך
רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך

ויש קטלות שאוננים כסן י"ג נדות וחוקעים סופר ולאחכ"ט

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד :
יי הויה האלהים יי הויה האלהים :
יי מלך יי מלך יי מלך לעולם ועד :
אלהינו שבשמים גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה
א"ש תתמנו בספר חיים טובים
תתמנו בספר צדיקים
תתמנו בספר ישרים ותמימים
תתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה
עגנו אביר יעקב עגנו
עגנו העונה בעת רחמים עגנו
יי חננו והקימנו ובספר חיים זכרנו והתמנו
יי גלגל המון רחמיך עלינו ובספר חיים זכרנו והתמנו
יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך
יי עשה למען נענה בסלם ממרומיך וחוסה על ישראל עמך
יי עשה למען הרוגים ושרופים על יחוד קדשת שמך וחוסה על
ישראל עמך

דעני ליעקב בבית אל
דעני לצדיקי וחסדי ותמימי די בכל דר ודר
תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך געמות בימיך נצח :

ואומר קדיש יסא סלנט רבא

אחר סיום ספר רביעי של תהלים

לזמן ולליל אחרי כן . בספר סרצעי יתכן : ואחרי לו יסיה חן . לכן זוכרי על ונשכחי :
ים וכנים הליכי הדרך . מסלות שבילים הגונים נבוחים :
ועמך לחוקרם יחלו לאורך . שעפי לבבם בתקדך

ליל הושענא רבא

בטוחים : הגינם ירומם לכפא יקרך . המון קול שבחים מקום
כל זבחים : היה נא אליהם למגן בעזרך . ותראם בחנך ויהיו
שמחים : געימות ימינה לנצח נצחים : תפלה למשה שמע על
קאמך . זכות מעלליו יגונן עליהם : בגף רחמיך שמת ממרומך .
קלה רע וצר מנות אהליהם : ואל כם תיסר אשישי יקומך .
ותשלח ברכה במעשה ידיהם : ינובון בטובה ויהיו לשמך .
מפארים ומשתחיים לך רנחים : געימות ימינה לנצח נצחים .
השיתם בקנים יי צבאות . ביכין ובעז בעז העמדם : תפאר
מקום נגלך בפלאות . וסלף עון בוגדים בך ישרם : לדוד חסדים
עשה נא לטוב אות . וחדש לעמך ימיהם בקדם : עדה הוד
בגצתך . נקרב משיחך . לקבץ פזורים והצל לקוחים : געימות
ימינה לנצח נצחים :

ואחר כך יאמר תפלה זו זכונת סלס :

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שבזכות ספר הרביעי שבתהלים שקרינו
לפניך שהוא מכון בנגד ספר במדבר שבחמשה
חומשי תורה ובזכות מזמוריו ובזכות פסוקיו
ובזכות תיבותיו ובזכות אותיותיו ובזכות נקודותיו
ובזכות טעמיו ובזכות שמותיה הקדושים הכתובים
בהם . ובזכות שמותיה הקדושים הרמוזים
והמצורפים בהם שהגין עלינו ותאמצנו לנצח
משונאנו ותחתמנו בספרי ישרים ותמימים . ותפתר
לנו שערי ידירות . שערי הוד והדר . שערי הצלחה
שערי צדקה . שערי ברכה . שערי אחוה ורעות
שערי תקימה : יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלה
יעקב סלה : תודיעני ארח חיים שובע שמך
את פניך געמות בימיך נצח :

סיון

זכות משה. אל תגשה. תתום במדת הנצח. בזכותו וענותו.
 אויבנו תנצח. ובהר המור. שיר מזמור. גשיר ולמנצח.
 אל נצח. לנצח. רחם עם רוממיה. זכרנו יי ברצון עמך: תורה
 תמימה. ונעימה. ירש עניו בדר סיני. עם אל איום. ארבעים
 זום. עמד שם עם יי. לקבל תורה. וזה וברה. משמי מעוני.
 אל אמת. תורת אמת: הנחיל לעם נאמני. צדקתו. ותורתו.
 זכור נא משמיה. זכרנו יי ברצון עמך:

רחמנא אדפר לן קיימיה דמשה גביאה
 רחמנא דינן אפיק לנהורא
 רחמנא חתמינן בספרא דתי
 רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
 רחמנא חתמינן בספרי דצדיקי
 רחמנא חתמינן בספרי דישרי ותמימי
 רחמנא חתמינן בספרא דפרנסי ומזוני טבי
 רחמנא פתח שמיא לצלותין
 רחמנא תוב מרוגך
 רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך

יש קסלות טלונייס כון י"ג עדות ותיקעים סופר ולחכ"ט

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד:
 יי הוא האלהים יי הוא האלהים:
 יי מלך יי מלך יי מלך לעולם ועד.
 אלהינו שבשמים דרשנוף המצא לנו
 דרוש דימינו מיד קמינו
 יש חתמנו בספר חיים טובים
 חתמנו בספר צדיקים
 חתמנו בספר ישרים וחמימים
 חתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה
 עגנו העונה בעת צרה עגנו
 עגנו העונה בעת רחמים עגנו

יי חננו נהקימנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי חסדיך יקדמונו ורחמנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי יחמו נא רחמיך עלינו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען נאמן בכל ביתך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען הרונים ושרופים על יחוד קדשת שמך וחוסה על
 ישראל עמך

דעני למשה ואבותינו על ים סוף
 דעני לצדיקי וחסדי ותמימי די בכל דר ודר
 תודיעני ארח חיים שבע שמהורת את פניך נעמות בימיך נצח:
 ולונו קריט יסא טלמא רבא

קודם אמירת תמימי אפי
 סליחות לליל הושענא רבא

סיון

בזכות אהרן. רון רון. עמך באמרם הושענא: נחתם בכבוד
 במצנפת נאה. לשמש בכהנה: בגדי פאר. לפאר. שמך
 לבש באמונה: הודו תראה. לעם נכאה. רם שכן במעונה:
 ובכותו ותפלתו. תושיע לועמיה: זכרנו יי ברצון עמך: בגדי
 קדש. לקח לקדש. לשרת בם לפני לפני: ולבשם. בבואו
 שם. בקרוש במלאך יהוה: בקרבנותיו. ועולותיו. הנה מכפר
 על עוני: תפלותיו ותחנונותיו. זכור היום לעם אמוני: ותטעם.
 ותרגיעם: במקדש הרומה. זכרנו יהוה ברצון עמך:

רחמנא אדפר לן קיימיה דאהרן כהנא
 רחמנא הדרך שו עלן
 רחמנא חתמינן בספרא דתי
 רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
 רחמנא חתמינן בספרא דצדיקי
 רחמנא חתמינן בספרא דישרי ותמימי
 רחמנא חתמינן בספרא דפרנסי ומזוני טבי
 רחמנא פתח שמיא לצלותין
 רחמנא תוב מרוגך
 רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך

סליחות לליל הושענא רבא

יש קהלות שאוננים כאן י"ג נרות ותוקעים סופר ואחכ"ט

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד :
יי הוא האלהים יי הוא האלהים :
יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד :

אלהינו שבשמים העתר לנו היום ובכל יום ויום בתפלתנו :
א"ש התמנו בספר חיים טובים :

התמנו בספר צדיקים :
התמנו בספר ישרים ותמימים :
התמנו בספר מזונות ופרנסה טובה :
עגנו רחום ותנון עגנו :

עגנו העונה בעת רחמים עגנו :
יי חננו והקימנו ובספר חיים זכרנו ותתמנו :

יי בחותם על לב היום שימנו ובספר חיים זכרנו ותתמנו :
יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך :

יי עשה למען מכהן באוריך ותומך וחוסה על ישראל עמך :
יי עשה למען הרועים ושרופים על יחוד קדשת שמך וחוסה על ישראל עמך :

דעני לדוד ולשלמה בנו בירושלים ענין :
דעני לצדיקי וחסידי ותמימי די בכל דר ודר ענין :

תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח :
ואומר קדים יסא עלנא רבא

קודם אמירת תמניא אפי

סליחות לליל הושענא רבא

ממין

זכות פינתם. המיוחס. למדת צדיק יסוד עולם: לברית קנא.
ויפלה עם קונה. המביא במשפט על כל געלם: ותעצר.

משלחת צר. והוא נתבצר ברום עולם: הגם הלום ברית שלום.
חיים ועולם. לכהנת עולם: ובזכותו. קרב קץ ימיך.

זכרנו יהוה ברצון עמך: בזכות מקנא. הנה עונה. לשועת עם
הדשך: רצה אל חי. בניחווי. חלק קרבני לחמי לאשך:

מזרה. שי למורא. יובילו אל נה קדשך: תתמם לגיכה.
12

ליל הושענא רבא

וצהלה. וקבצם למגדשך: הושענא. ורחם נא. לבנה אשר
נטעה ימיך. זכרנו יהוה ברצון עמך :

רחמנא אדכר לן קיימיה דפינתם קנאה
רחמנא ולא תתפרע בעובדנא כישין מינן :

רחמנא התמינן בספרא דחיי
רחמנא התמינן בספרא דרחמי :

רחמנא התמינן בספרי דצדיקי
רחמנא התמינן בספרי דישרי ותמימי :

רחמנא התמינן בספרא דפרנסי ומזוני טבי
רחמנא פתח שמיא לצלותין :

רחמנא תוב מרוגך
רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך :

יש קהלות שאוננים כאן י"ג נרות ותוקעים סופר ואחכ"ט :

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד :
יי הוא האלהים יי הוא האלהים :
יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד :

אלהינו שבשמים ואל תבישנו משברנו: ונקרא ואתה תעגנו :
א"ש התמנו בספר חיים טובים :

התמנו בספר צדיקים :
התמנו בספר ישרים ותמימים :

התמנו בספר מזונות ופרנסה טובה :
עגנו העונה בעת רצון עגנו :

עגנו העונה בעת רחמים עגנו :
יי חננו והקימנו ובספר חיים זכרנו ותתמנו :

יי ריבה ריבנו ולחם לוחמנו ובספר חיים זכרנו ותתמנו :
יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך :

יי עשה למען זך קנא לשמך וחוסה על ישראל עמך :
יי עשה למען הרועים ושרופים על יחוד קדשת שמך וחוסה על ישראל עמך :

דעני לפנתם בשמים ענין

דעני לצדיקי וחסדי ותמימי די בכל דר ודר עגינן
תודיעני אנה תיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך

נצח : ולאור קדיש יסא סלמא רבא

אחר סיום ספר חמישי של תהלים

ספר חמישי יאמר כל חסדיו . ויסן בקולו קול עוז וצביון . לטלם אם סרון . למן יי בקול חסד :

הוד יוצרנו ועצמו .
יכסף צבא חיל מעוניו .
ובהאביר עד הרומו .
הן הוד והדר לפניו .
בנה וכונן בידיו .
מובן לגלוי שכינה .
האפסו נא חסדיו .
מתי קהל נאמניו .
הן הוד והדר לפניו .
מתי אלהים צבאות .
שה הפזורה תאסף .
חוק חלוש התלאות .
דנה באגחת יגוניו .
הן הוד והדר לפניו .
יאמרו גאולי יהנה .
ויהי עליהם למבצר .
בן אהרן בר וקנאי .
זהיר לנגד זקניו .
הן הוד והדר לפניו .
וילון הדרו יגולל .
שדי בהקים יסודו .
כל הנשמה תהלל .
אל מי יתיה המוניו .
הן הוד והדר לפניו .
המונים ונקרים .
מושב יקרו .

ובכן יישר הדורים .
זהיר לקוני אמניו .
הן הוד והדר לפניו .
אלפי גדודי לאומו .
דלתי גבורות יאוו .
נון התהום יך בהרמו .
יודש באף צור ודיניו .
הן הוד והדר לפניו .
יודע יהנה אשר לו .
הדר תמדו לשבתו .
ויוי יאושש בחילו .
ההוד יצנה לעניו .
הן הוד והדר לפניו .

ואמר כך יאמר סלמא 12 זכונת סל

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שבזכות
ספר החמישי שבתהלים שקרינו לפניך שהוא
מבין בנגד ספר הדברים שבחמשה חומשי תורה
ובזכות מזמוריו ובזכות פסוקיו ובזכות תיבותיו
ובזכות אותיותיו ובזכות נקודותיו ובזכות טעמיו
ובזכות שמותיה הקדושים הכתובים בהם . ובזכות
שמותיה הקדושים הרמוזים והמצורפים בהם
שתחון הודך על משיחה ליחד מלכותך . ותחתמנו
בספר צדיקים ותפתח לנו שערי אוצר טוב . שערי
לקח . שערי השקט . שערי יקר . שערי מנוחה .
שערי צהלה . שערי בינה . שערי אומץ ואילות .
שערי תשועה . יהנה אלהים צבאות השיבנו האר
פניך ונגשעה : יהנה אדונינו מה אדיר שמה בכח
הארץ . אשר תנה הודך על השמים . נכספך

כַּלְתָּהּ נַפְשֵׁי לַחֲצֵרוֹת יְהוָה. לִב יוֹבְשָׁרֵי יִרְגְנוּ אֶל אֵל
חַי: כִּי אַתָּה יְהוָה טוֹב וְסֵלַח וְרַב חַסֵּד לְכָל
קוֹרְאֶיךָ: תוֹדִיעַנִי אֹרַח חַיִּים שְׁבַע שְׁמַחוֹת אֶת
פְּנֵיךָ נַעֲמֹת בִּימִינֶךָ נֹצַח:

סליחת ליל הושענא רבא

סזנו

זכר סגן אשר נגן. עלי עשור וגם נבל. בשירותיו ומירותיו.
יהודין לך בכל תבל. לך נמשח ונגדך שח. נשוא לך עול
וגם סבל. פדה נכאה מקוראה. לך נחלה וגם חבל. להושיעה
להרשיעה. תגלה ממורומיה. זכרנו יהוה ברצון עמך: בזכות דוד
איש ידוד. נחתם בכתר מלכותך. תרחם וגם תגחם. עמך
ונחלתך. בזכותו הראה לעם נכאה. בנין ביתך וגותך. בזכות
שבועה תמימיה. זכרנו יהוה ברצון עמך: זכר לנו אלהינו. זכות
דוד בנו ישי. ומנעו תצו חטר. לקבץ את מגורשי. ובזכותו
אסוף נדחו. ואת בני ואת נשי. ונגילה במלכותך. ודברי
נפלאותיה. זכרנו יהוה ברצון עמך:

רחמנא אדבר לן קיימיה דדוד משיחא
רחמנא זינד אשרי לן
רחמנא זכוון חפש לן
רחמנא חתמינן בספרא דחיי
רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
רחמנא חתמינן בספרי דצדיקי
רחמנא חתמינן בספרי דישרי ותמימי
רחמנא חתמינן בספרא דפרנסי ומזוני טבי
רחמנא פתח שמיא לצלותין
רחמנא תוב מרוגך
רחמנא ולא נהדר ריקס מן קמך

ויס קסלות טאווריס כחן י"ג מדום וחוקעים סופר ולחכיל:

שמע ישראל יי אלהינו יי אחר:
יי הוא האלהים יי הוא האלהים:
יי מלך יי מלך יי ימלך לעולם ועד:

אלהינו שבשמים זכרנו בזכרון טוב מלפניך
אש חמול עלינו ועל טפינו ועל עוללינו
אש התמנו בספר חיים טובים
חתמנו בספר צדיקים: חתמינו בספר ישירים ותמימים:
חתמינו בספר מזונות ופרנסה טובה:

עגנו מגן דוד עגנו: עגנו אלחי המרבה עגנו: עגנו רחום וחנון עגנו:
יי חגנו והקימנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
יי ברך לחמנו ומימנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך
יי עשה למען נעים ומירותיה וחוסה על ישראל עמך
יי עשה למען מלך שלמה בנה בית לשמך וחוסה על ישראל עמך:
יי עשה למען הרועים ושרופים על יחוד קדשת שמך וחוסה על
ישראל עמך

דעני לדוד ולשלמה בנו בירושלים
דעני לצדיקי וחסידי ותמימי די בכל דר ודר
תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח:
ולומר קדיש יסא טלמא רבא

ולמר טעטלינייס סליעוד מזמורים נקול נעים זמ הסזנון

ידיד נפש אב דרחמן: משוך עבדך אל רצונך
יריץ עבדך כמו איל: ישתחוה מול הדרך
כי יערב לו ידירותך: מנופת צוף וכל טעם
תדור נאה זיו העולם: נפשי חולת אהבתך
אנא אל נא רפא נא לה: בנראות לה נועם זינד
אי תתחוק ותתנפא: והיתה לך שמחת עולם
נתיק יהמו רחמיה: וחוסה נא על עם אהובך
כי זה כמה נכסוף נכסת: לראות בתפארת עזך
אנא אלי חמדת לבי: חושה נא ואל תתעלם
תעלה נא ופרוש חביב: עלי את סבת שלומך
תאיר ארץ מבבודך: נגילה ונשמחה בך
מדר אהוב כי בא מועד: ותננו בימי עולם

יהוה חננו לך קוינו היה זרועם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה: קומי אורי כי בא אורך וכבוד יהוה עליך זרח: כי הגה החשך יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך זרח יהוה וכבודו עליך יראה:

והומר קדים יסא סלמא רבא. ולח"כ יאמר ספלט א

תפלה לליל הושענא רבא

לח"כ יאמרו ספלט סקודס לימוד קבלס ססיא סכר סניעות:

רבוננו של עולם הגה אנחנו באים בבשת פנים יראים וחרדים. ואם חס ושלום נתחייבנו פרת בבית דינך הצדק על האתנינו ועונותינו ופשעינו המרובים. יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערנו שנצמצערנו כלילה הזה ונדדנו שנה מעינינו. ותשגיח עלינו בעין חמלתך ההיא עינא פקחא דלא גאים ותיר תדיר שנאמר הגה לא יניום ולא יישן שמר ישראל. ותקרע רוע פני דיננו ותחננו ותברכנו מאוצר הספק העומד לימין העליון. ותתן לעבדך חיים ארוכים לעסוק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לנו בעינינו תקון לפגם הראות שפגמנו בעינינו עקאין ואשר הרע בעיניך עשינו. ויתוקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמנו מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה ותצילנו מעונש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר. ונפטר מאורתו הצער. ותשפיע עלינו משפע חסוד מבתר עליון להצילנו מפרת דיומי וברת דשני ולמען שמך גדול והנורא (אלד) כשהוא כלול במקורו (אאהדירה) לתבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת וזו לפני סאא כבודך. ותתן בנו פח לעמוד על המשמר וללמוד עמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שקט ובנפש חפצה ולומדים תורתך לשמה ולברור כל יוצאות הקדושות שנתפזרו בין הקליפות על ידינו ולהחזירם אל הקדושה ליחדא שכינתא בבעלה ולאקמא יתה מעפרא ולתת נחת רוח ליוצרגו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבדו יראה אותו בלבב שלם. ויהי נועם יהוה אלינו ומעשה ידינו עלינו ומעשה ידינו בונגהו: ברוד יי רעולם אמן ואמן:

זוהר פרשת ויחי דף רך ע"א

תא חוי כד אתער דינא בעלמא. דקב"ה יתיב על כרסי דינא למידן עלמא בעי בר נש לאתערא (בדינא) תשובה. דייחוב מחיובא (ג"א מחובוב) דהא ההוא יומא פתקין כתיבו ומשתכחי כלהו באחמתא הא כתיבין אי וכי ב"ג דייחוב קמי מאריה קרעין פתקין דעליה. לבתר קב"ה זמין קמיה דבר נש יומא דכפורי יומא דתשובה. אי תב מחטאוי שב ואי לא. פקיד מלכא למחתם פתקין. ווי דהא תשובה בעיא לאסתלקא מניה אי וכי בתשובה שלימתא כדק' יאות. תליין ליה עד ההוא יומא בתרא' דעצרת דהוא המינא לחג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי מאריה אתקרעו. ואי לא וכי. אינון פתקין נפקין מבי מלכ' ואחמסרין בידוי דסנטירא. ודינא מתעביד ופתקין לא מהדרן תו לבי מלכא כדון צולמין אתעברו מניה. ולא משתכחין עמיה כיון דמתעברן מניה. הא ודאי מופסקא דמלכא עבר עליה וישעום כסא דמותא. ובההוא ליליא דהנא בתראה. סנטירין זמיון ופתקין נשלין. בחר דנטלי לון. צולמין מתעברן ולא משתכחין בהו די. ואי משתכחין בהו די (יעיד) דינא גריעא או יעבר עלוי. דינא מרעין בישין בנרעותה דלהון. והא אוקימנא להא. ובספרי קרמאי אמרי יתיר כד רישא אנרע וישתכח גופא. בריה או אנתתיה ישתכחו והוא יסתלק וה"מ כד לא אהדר כל ההוא זמנא בתוובתא אבל אי אהדר טעמא דמותא ישעם ויחסי. ואי גופא לא אתחוי וישתכח רישא אינון סלקין והוא אתקיים. וה"מ כד בריה ועירא ברשותיה. ואי ידוי פנימו. עבידתא דידי פנימין. רנלוי מרעין רדפין עליה. ערק צולמא ואהדר. ערק ואהדר. עליה כתיב בבקר תאמר מי יתן ערב. והאי כד נהר' סיהרא וליליא אתתקן בנורא. אבל זכאי חסידו בכל יומא ויומא מסתכלי בלבייהו כאילו ההוא יומא מסתלק מעלמא. ועבדן תוובתא שלימתא קמי מאריהו ולא יצטרכון למלה אחרא. וכאה תולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי:

פרשת צו דף ל"א ע"ב

ותנינן בספרא דרב המנונא סכא. דהא ההוא חילא דאתפקדא על אילנין אלון כל חד וחד מאלין לא נטיל ברכאן דהדוותא לעילא אלא בזמנא דא. והדוותא דלהון כולהו לעילא. והדוותא דאלנין אלון לתתא כולהו בזמנא דא הוא. ואתערותא דלהון באינון קדושי מלכא תליין. וכד ישראל נשלי לון כלא אתער בזמנא דא. ועלמא מתברכ' לארקא ברכאן לעלמא. כתיב קול יי על המים אל הכבוד. א"ר יוסי דא אברהם. קול יי בכח דא יצחק. קול יי בהדר דא יעקב. קול יי שובר ארזים דא נצח. קול יי תוצב להבות אש דא הוד. קול יי יחול מדבר דא צדיק. קול יי יחולל אילות דא צדק. וכולהו מתנדלי על ימא (מיא) ואחשקין במיא לגדל' הה"ד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וכלהו הגי מתערי ברכאן לעלמא מההוא שקוי דאשתקין כלהו. ת"ה הגי שבע קלין תליין בטלו דמימא בשאר יומי שתא והשתא לא תליין אלא בעובדא. ואנן עובד' קא בעינן ולא מלה. בנין דבזמנא דא מברך לכל שתא ובזמנא שכינאה דחג הוא סיומ' דינא דעלמא. ופתקין נפקין מבי מלכא. ונבורן מתערו. ומסתיימי בהאי יומא. ועדיב נחל תליין בהוא. ובעיין נבורן לאתערא למי' ולפחרא ו' זמנין לרוואה להאי מוכח ספרא דיצחק בנין דאתמליא מיא האי בירא דיצחק. וכד הוא אתמליא כל עלמא אתברכא במי'. ובהאי יומא נבורות בעינן למי' וסוי' לון לבתר. דהא כהאי יומא כשתיימי דינא. ובנ"כ בעינן לבטשא לון בארעא ולסיימא לון. דלא משתכחי דהאי יומא אתערות וסיומא הוא. וע"ד אתערותא וסיומ' הוא דעבדינן בערבי נחל. אמר ר' חיי' והאי הכי היא ושפיר. וערבי נחל. מספרא דנהל נפקי נבוראן ובהאי יומא מתערי ומסיימי. בהאי יומא כתיב וישב יצחק ויחפור את בארת המים בארת כתיב חסד. וישב מהו וישב. אלא יומא דמאה דירחא שירותא דינא הוא בכל עלמא. ויצחק קיימא לכרסייא למידן עלמא בר נש ס' וישב יצחק לאתערא דינין ולסיימא דינין. ויחפור את בארת המים לארקא

לכנסת ישראל לאתערעא למי' דהא מיא בנכורן נחתן לעלמא . ובנין דאינון נכורן לא
נחתין אלא בעיבא . ויזמא דעיבא לא ניהא רוחיהון דקיימי עלמא אלא בנין דעלמא אצטרין
לדו . מאי טעמא . בנין דעלמא ברינא אתברי' וכלא בעיא הכי' בנין כך כלא בעובדא
פלייא מלתא . ועד' כהנא בעובדא ותקונא דאיהו עביד לתתא אתערעו עלאין ותתאין לתקנא
לון ומתקני על ידוי . אמר רבי יוסי הא תנינן ערבה דמי לשפון כהאי יומא מאי היא .
אמר רבי חי' אע"ג דלדרשא הוא דאתי הכי הוא ודאי' דהא כהא יומא בשפון תליא .
כהאי יומא סקיד מלכא למהיב פתקין לסנשרא ומסתיימי דינין . ואפתים לישני בישא
מעלמא . ביזמא קרמא דירח' שירותא דדינא הוא . וסוימא הוא ביהאי יומא . והא אתמר .
תיה ביזמא דא שלמין . וסיימי עמין עע"ז ברכאן דלהון ושראן ברינא ישראל . ביזמא
דא מסיימי דינין דלהון ושראן בכרכת' . דהא ליומא אחרי' ומינין לאשתעשע במלכא
לנפלא מניה ברכאן לכל שתא . ובההוא חרותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל
בלתודיהו . ומאן דתיבי עם מלכא ונפלא ליה בלחודיה . כל מה דבעי שאיל ויהיב ליה .
ועד' ישראל שראן . ועמין עע"ז מסיימי :

האדרא זומא קדישא

האנא כההוא יומא דר"ש כעא לאסתלקא מן עלמא והוא מסדר מילוי אתכנשו חבריא
לכי ר"ש והוה קמיה ר' אלעזר בריה ר' אבא ושאר חברייא והוה מליא כיתא .
זקף עיניו ר"ש וחמא דאתמלי כיתא ככה ר"ש ואמר בזמנא אחרא כד הוינ' בני מרעי חוה
ר' פנחס בן יאיר קמאי ועד דברירנא דוכתאי אוריכו לי עד השתא וכד תכנא אסחר אשא
סקמאי ומעלמין דא אתפסק ולא הוה עאל בר נש אלא ברישותא והשתא חמינא דאתפסק
והא אתמלי כיתא . עד דהוו יתיבי פתח עיניו ר"ש וחמא מה דחמא ואסחר אשא ככיתא
נפקו כללו ואשתארו ר' אלעזר בריה ר' אבא ושאר חברי יתבו אבראי . אר"ש לר'
אלעזר בריה פוק חוי אי הכא ר' יצחק דאנא מערבנא ליה אימא ליה דיסדר מלוי ויתבי
לנבאי זכאה הולקיה קס ר"ש ויתבי ותייך ותידי אמר אן אינון חברייא . קס ר' אלעזר ואעיל
לון יתבו קמיה זקף ידוי ר"ש ומצלי צלותא והוה חדי ואמר אינון חברייא דאשתכחו בני
אודא וידמונן הכא נפקו כללו ואשתארו רבי אלעזר בריה ר' אבא ורבי יהודה ורבי
יוסי ורבי זימא אדהכי אעל ר' יצחק איל ר"ש כמה יאות חולקך כמה הידו בעי לאתוספא
לך כהאי יומא יתיב ר' אבא אתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה אר"ש הא השתא שעתא
ידענתא דא ואנא בעינא למיעל כלא כסופא לעלמא דאתי . והא מלין קדישין דלא נילאן
עד השתא בעינא לנלאה קמי שכונתא דלא יימרון דהא בגרועותא אסתלק' מעלמא ועל
בעין סמירין הוו בלכאי למיעל בהו לעלמא דאתי וכך אסדרנא לבו ר' אבא יכתוב ור'
אלעזר כדו ילעי ושאר חברייא וירשין בלכיהו קס ר' אבא מבחר כתפוי ויתבי ר' אלעזר
בריה קמיה איל קום ברי דהא אחרא יתיב כההוא אתר קס ר' אלעזר אתעמף ר"ש ויתבי
פתח ואמר לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה לא המתים יהללו יה הכי הוא ודאי
אינון דאקרון מתים דהא קב"ה חי אקבי והוא שארי בין אינון דאקרון חיים ולא עם אינון
יאקרון . שאני אינון דאקרון דקא כתיב ולא כל יורדי דומה וכל אינון דנחתין לדומה בנהינם
מאלדיא . דכאדרא אודמן קב"ה ורתיכו . והשתא הא קב"ה הכא ואתי עם אינון צדיקיא
דכנתהו דעדן מה דלא אערעו באדרא . וקב"ה בעי ביקריותן דצדיקיא יתיר מיקרא דיליה
כמה דכתיב בירבעם דהוה מקטר ומפלח לע"ז וקב"ה אורין ליה וכיון דאוישפ' ידיה לקבליה
דעדו נביאה אתייבש ידיה דכתיב ותיבש ידיה ונ' ועל הפלח לע"ז לא כתיב אלא על דאוישפ'
ידיה לעדו נביאה והשתא קב"ה בעי ביקרא דילן וכלהו אתאן עמיה . אמר הא רב המנונא
סבא הבא וסחרניה ע' צדיקי נליפן כעושרין מנהרין כלחדוהו מוהררא דיווא דעתיק' קדיש'
תימא דכל סתימין וה' אחי למשמע כהדותא אלין מלין דאנא אילן . עד דהוה יתיב
חא ר' פנחס בן יאיר הכא אתקינו דוכתיה . אודעונו חברייא דהוו תמן וקצו ויתבו
כשיפולי

בשיפולי כיתא . ור' אלעזר ור' אבא אשתארו קמיה נ"א עמיד' דר"ש . אר"ש באדרא
אשכחנא דכל חברייא הוו אמרי ואנא עמהון . השתא אימא אנא בלחודאי . וכולהו צייתין
למלולי עלאין ותתאין . זכאה חולקי יומא דין . פתח ר"ש ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו .
כל יומין דאתקשרני' בהאי עלמ' בחד קסיר' אתקשרני' ביה בהקב"ה . ובני' השת' ועלי
תשוקתו . דהוא וכל סיעת' קדישא דילי' אתו למשמע בחד' מלין סתימין ושכחא דעתיקא
קדישא . סתימא דכל סתימין . פ"יש ואתפר' מכלא ולא פריש . דהא כלא ביה מתדבקן
והוא מתדבק בכלא הוא הוא כלא עתיקי' דכל עתיקין סתימי' דכל סתימין אתתקן ולא
אתתקן אתתקן בנין לקיימא צלא ולא אתתקן בנין דלא שכיח . כד אתתקן אסיק' מ' נהורין
דלהטין מניה מתקוניו ואינון נהורין מניה מתנהרין ומתלהטין ואולן ומתפשטין לכל עובר
בכוצינא דאתפשטין מני' נהורין לכל עובר . ואינון נהורין דמתפשטין כד יקרבו למנדע לון
לא שכיח אלא בוצינא בלחודוי כך הוא עתיקא קדיש' בוצינא עלאה סתימי' דכל סתימין .
ולא שכיח בר אינון נהורין דמתפשטין דמתגליין וסמירן ואינון אקרון שמא קדישא ובני' כ
כלא חד . ומה דאמרי חברי' בספרי קרמאי דאינון דרנין דאתבריוו ועתיקא קדישא אתגלי
כהו בכל חד וחד משום דאינון תקונין דעתיקא קדישא . לאו השתא עידנא הגי מלין .
דהא אמנא לון באדר' קדישא . וחמינא מה דלא ידענא הכי ועד השתא אסת' בלכאי
מלא . והשתא אנא בלחודאי אסחודני' קמי מלכא קדישא . וכל הגי זכאי קשוט אתו
למשמע מלין אלן :

גולגלתא דריש' חוורא לאו ביה שירותא וסוימ' קולמרא דקספוי אתפשע ואתנחיר ומניה
יתרון צדיקיא ד' מאה עלמין דכסופין לעלמא דאתי . מהאי קולמרא דקספא
דהוא גולגלת' חוורא נסיף מלא כל יומא לההוא זעיר אנפין לאתר דאתקרי שמיא וביה
זמינין מיתיי' לאחיי' לזמנא דאתי דכתיב ויתן לך האלהים ממל השמים ואתמליא רישיה .
ומההוא זעיר אנפין נסיף לחקל תפוחין וכל חקל תפוחין נהרין מההיא מלא . האי עתיקא
קדישא סמיר ונניו וחכמתא עלאה סתימאה כההוא גולגלת' משתכח ודאי בהאי עתיקא לא
אתגלייא אלא רישא בלחודוי בנין דאיהו רישא לכל רישא . חכמתא עלאה דאיהו רישא
ביה סתימי' מוחא עלאה . מוחא סתימי' מוח' דשכיך ושקיש . ולית ידיע ליה בר איתו :
תלת רישין אתגלפן דא לנו מן דא ודא לעילא מן דא . רישא דהא חכמתא סתימאה
דאתכסייא ולא מתפתחא וחכמת' דא סתימאה רישא לכל רישא דשאר חכמות
רישא עלאה עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין רישא דכל רישא דלאו רישא ולא
ידע ולא אתידע מה דהוי בריש' דא דלא אתדבק בחכמתא ולא בסוכלתנו . ועל האי אקרי
ברח לך אל מקומך . והחיות רצוא ושוב . ובנין כך עתיקא קדישא אקרי אין . דביה תלייא
אין . וכל אינון שערי וכל אינון נימין ממוחא סתימאה נפקין (תליין) וכלהו שעיעין וס"א
יתבין) . בשקולא . ולא אתתו קדלא כלא הוא . בנין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי' כלא
בחדו ולא שניא מרחמי לעלמין בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח . בנין דהאי חכמת'
סתימאה דביה מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע הו' עתיקא כליל לון ושלם על כל
הד ארחא דנהיר בפלנטא דשערו דנפקי ממוחא הוא ארחא דנהירין ביה צדיקיא לעיל
דאתי דכתיב וארח ננה ונ' . ועל דא כתיב או תתענג על י"י . ומהאי ר' חא
מתנהרין כל שאר ארחין דתליין בזעיר אנפין . האי עתיקא סבא דסבין כתרא עלאה לעילא
דמתעשרין ביה כל עשרין וכתרין ומתנהרין כל בוצינין מניה ומתלהטין (ומתנהרין) והוא
הוא בוצינ' עלאה סמיר' דלא אתידע (וכל שאר בוצינין מני' מתלהטין ומתנהרין) . האי
עתיקא אשתכח בתלת רישין וכל לן בחד רישא וההופ (נ"א) והוא רישא עלאה לעילא
לעילא . ובנין דעתיקא קדיש' אתרשים בתלת אופ הכי כל שאר בוצינין ומהרין מניה כלילן
בתלת . עוד עתיקא אתרשים בתרין . כללא דעתיקא בתרין הוא . כתרא עלאה דכל עלאין
רישא דכל ריש' . וההוא דהוי לעילא מן דא דלא אתידע . כך כל שאר בוצינין סתימי'
בתרין . עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסת' בחד והוא חד וכלא הוא חד כך כל
בוצינין מתקשרין ומתהדרין בחד ואינון חד מתקשרין :

מצחא דאתגלי בעתיקא קדיש' רצון אקרי דהא ריש' עלאה דא סתים לעילא דלא אתדע פשיט תר טורנא בסמי' יאה ואתכליל במצחא . ובנין דאיהו (ניא דההוא) רעוא דכל רעון אתתקן במצחא ואתגלייא בבוסטיא (ס"א אתגליף בפסיטא) האי מצח' אקרי רצון וכך רצון דא אתגלייא רעוא דרעון אשתכח ככלהו עלמין וכל צלותין דלתתא מתקבלין ומתגהרין אנפיו דועיר אנפין וכלא ברחמי אשתכח. וכל דינין אתמטין ואתכסיין בשבתא לשעתא דצלותא דמנחה דהוא עידן דכל דינין מתערין אתגלייא האי מצחא ואתכסיין כל דינין ואשתכחו רחמין ככלהו עלמין . ובנין כך אשתכח שבת בלא דינא לא לעיל' ולא לתתא ואפ' אשא דניהנס אשתקע (נ"א אשתכך) באתריה וניחין חיוביא. וע"ד אתוסף נשמת' הדרו בשבתא . וכעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא דהא כל מחימנותא וכל כללא דמהימנותא ביה אשתכח ובעי בר נש לסררא פתורא ולמיכל :

תלת סעודתי דמהימנותא ולמחדי בהו אמר ר"ש אסתרנא עלי לכל אלין דהב' דהא מן יומאי לא במילנא אלין נ' סעודתי ובניניהון לא איצטריכנ' לתענית' בשבתא ואפ' בימי אחרני לא איצטריכנ' כ"ש בשבת' דמאן דוכי בהו וכי למהימנות' שלימתא . חד סעודתא דמטרוניתא וחד סעודתא דמלכא קדישא וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין ובההוא עלמא יוכי בהו לאלין. האי רצון כד אתגלי' כל דינין אתכסיין משולשליהון. תקונא דעתיק' קדיש' אתתקן בתקוני חד כללא דכל תקונין והיא חכמה סתימא כללא דכל שאר והאי אקרי עדן עלאה סתומא והיא מוחא דעתיק' קדישא . והאי מוחא אתפשט לכל עיבר מנ דא אתפשט עדן אחרא ומהאי עדן אתגלף וההוא רישא סתימא דברישא דעתיק' דלא אתדע מנ פשיט חד טורנא (ס"א נוונא) דהוה מתתקן לאתגהר' בטש כהאי מצחא (נ"א מצחא) ואתגלף ואתגהיר בכמה נהירין ואפיק וארשים ככוסית' דא כהאי מצחא דאתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנ' עד ההוא אתר דמתישבא בדיקנא ואקרי חסד עלאה ודא איהו נוצר חסד וכהאי רצון כד אתגלי' מסתכלין מארי דדינא ומתכסיין :

עיניו דרישא דעתיק' קדיש' תרין בחד שקילין דאשנתין תדירא . ולא נעים דכתיב לא ינום ולא יישן שומר ישראל ישראל קדיש' בני"כ לא אית ליה נפינין על עינא ולא כסותא . ההוא מוחא אתגליף ונהיר בתלת חורין דעיל' (נ"א דעינא) . בחור' דא מסתחיין עינין דועיר אנפין דכתיב רחצות בחלב דהוא (נ"א בההוא) חור' קדמא דכל חורין אסתחיין ונהרין לשאר בוצינין . מוחא אקרי נביע' דברכת' נביע' ושר ברכתא מניה אשתכחו ובנין דהאי מוחא להיש בני' חורין דעינא בעינא תלי ביה כרכת' דכתיב טב עין הוא יבורך דהא כמות' תליין חורו דעינ' האי עינא כד אשנח בזעיר אנפין (עלמין) אנגהרן כלהו כהרו עינא דא הוא כלא ימינא לית בה שמאלא . עינין דתתא ימינא ושמאלא תרי בתרי נוונין . בצניעותא דספר' אולפנ' דהא ' עלאה ' תתאה ' עלאה ' תתאה ' עלאה ' תתאה . כל אינון עלאין בעתיק' תליין תתאין כועיר אנפין אינון לאו תליין אלא גון ממש . דבעתיק' קדישא תליין . דהא שמא דעתיק' אתכסייא מכלא ולא אשתכחיין זבל אלין אחון דתליין בעתיקא . בנין דיתקיימון אינון דלתתא דאי לאו הכי לא יתקיימון . וב' כך שמא קדיש' סתים וכליא ההוא דסתים לקבליה דעתיק' קדישא סתימ' דכלא . וההוא (אתגלי' בניניה דתליא) ס"א דאתגלי בניני דההוא (דאתגלי' דתליא) כועיר אנפין ובנין כך כל ברכתא בעיין סתים וגלייא אלין אחון סתימן דתליין (בעתיקא קדישא תליין אמאי ותליין ' לקיימא ' דלתתא) ס"א ודאי בגולגלתא במצחא בעינין תליא יו"ד אמה תליא לקיימא ליור דלתתא :

הוטמא כהאי חוטמא בנוקב' דפרדשקא דביה נשיב רוהא דהיי לועיר אפין . ובהאי חוטמא בנוקבא דפרדשק' תליא ה' לקיימא ה' אחר' דלתת' . ודא רוהא נפיק ממוחא סתימא וקרי רוהא דהיי ובהאי רוהא זמינין למנדע חכמת' בומנ' דמלכא משיח' . דכתיב ונתח עליו רוח יי רוח חכמה ובינה ונר' . האי חוטמא היין מכל סטריין חדי שלימי' . ורוח' אסוות' בחוטמא' דועיר אנפין (כמה דאוקימנ' כתיב עלה עשן באפו ונר' . והכא כתיב

כתיב ותהלתי אחטם לך ובספר' דאגדתא דבי רב ייבא סבא אוקים ה' בפומא והכא לא מתקיימ' הכי ולא אצטרפ' (ס"א אצטריכנ') אע"ג דבחד סלקא . אלא כה' דינא תליא ודינא כחוטמ' תליא דכתיב עלה עשן באפו . ואי תימא הא כתיב ואתי מפיו תאכל . עקר' דרונא בחוטמא תליא כל תקונין דעתיקא קדישא כמוחא שקיט וסתים מתתקין וכל תקונין דועיר אנפין בחכמה תתא מתתקין דכתיב כלם בחכמה עשית וחי' כללא דכל' ודאי . מה בין ה' לה' ה' דהכא דינא אתעד מנה ודכא רחמי נו רחמי :

בדיקנא דעתיקא קדישא תלייא כל יקירו דכלא מולא דכלא אקרי . מהאי דיקנא מולא יקירותא (נ"א מהאי מול' יקירא) דכל יקירין מולי עלאי ותתאי כלהו משניחין לחהו מולא . כהאי מולא תלייא היי דכלא מווני דכלא . כהאי מולא תליין שמייא וארעא נשמין דרעוא . כהאי מול' אשנחותא דכלא . כהאי מולא תליין כל חיילין עלאין ותתאין תלת עשר נביעין דמשחא דרבות' טבא תליין בדיקנא דמולא יקירא דא וכלהו נפקין לועיר אנפין לא תימא כלהו אלא תשע' מנייהו משתכחין בו"א לאכסייא דינין (וכד) האי מולא תלייא בשקולא עד טבורא כל קדושי קדושיין דקדושה ביה תליין . כהאי מולא פשיט פשיטותא דקוטרא עלאה ההוא רישא דכל רישין דלא איתדע ולא אשתמודע ולא ידעין עלאין ותתאין . בנין כך כלא כהאי מולא תלייא . בדיקנא דא ג' רישין דאמינא מתפשטין וכלהו מתחברין כהאי מולא ומשתכחין ביח . בנין כך כל יקירו דיקירות' כהאי מולא תלייא כל אלין אחון דתליין כהאי עתיקא כלהו תליין כהאי דיקנא ומתחברין כהאי מולא ותליין ביה . לקיימא אחון אחרנין דאלמרא לא סליק אלין אחון בעתיקא לא קיימין אלין אחרנין ובנין כך אמר משה כד אצטרך יי' וי' תרי זמני ופסיק טעמא בנוויהו דהא במולא תלייא כלא . מהאי מולא מתכספי עלאי ותתאי ומתכסין קמיה . וכא חולקיה מאן דוכי להאי . עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין לא אדכר ולא אשתכח . ובנין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין לא אדכר בר רישא דא בלא נופא לקיימא כלא ודאי (נ"א דכל סתימין רישא עלאה לכל עלאין לא אדכר אלא רישא דא נופא לקיימא כלא והוא) שמו' וסתים ונניו מלכא . תיקונין אתתקין בההוא מוחא סתימא דכלא דאתפשט ואתתקין כלא ונפיק חסד עלאה ותתאה והסד עלאה אתפשט ואתקן ואתכליל כלא כמות' סתימא דא . כד אתתקן חורא דא בנהירו דא בטש מאן דבטש כהאי מוחא ואתגהיר ותליא ממולא יקירא מוחא אחרא דאתפשט ונהיר לתתין ותרין שביילין כד אתגהיר נהיר ממולא יקירא אתגהירו ג' רישין עלאין תרין רישין וחד דכליל לון . ובמולא תליין ואתכלילין ביה . מכאן שארי לאתגלייא יקירו דדיקנא דאיהו מולא סתימא . ואינון מתתקן כמה דעתיקא קדישא תליין רישין מתערין ביה הכי כלא בתלת רישין . וכד אתגהרין תליין כלהו דא בודא בתלת רישין תרין סטריין וחד דכליל לון . ואי תימא מאן עתיק' קדישא ת"ח לעילא תליין אית דלא איתדע ולא אשתמודע ולא אתרשים והוא כליל כלא ותרין רישין ביה כלהו (ס"א תליין וכדין כלא (הרא) הכי אתתקן וההוא לאו כמנינא ולא בכללא ולא כדן אלא ברעותא דלבא על דא אתמר אמרתי אשמר' דרכי מחטא בלשוני אתר דשיר אשתכח מעתיקא קדישא דאתגהיר ממולא הוא נהירו דהכמתא דמתפשט לתתין ע"כ ונפקא מההוא מוחא סתימא מנהירו דביה ומה דעתיקא קדישא נהיר (ס"א בחכמתא) דא היא ושירותא ממה דאתגלייא נהיר ואתעביד לתלת רישין

הרא כליל לון . ואלין תלת מתפשטין לועיר אנפין . ומאלין נהרין כלא . א' תליין האי הכמתא ואפיק חד נהרא דנגיד ונפיק לאשקאה נחא . ועייל . (נ"א ועייל) ברישא דועיר אנפין ואתעביד חד מוחא ומתמן אתמשיך דנגיד בכל נופא ואשקי כל אינון נמינאן הה"ד נהיר ויצא מעדן להשקות את הנן וכו' תו אתגליף האי הכמתא ואתגשך ועייל ברישא דועיר אנפין ואתעביד בחד רישא דעמיקא דביר' דכתיב בדעתו הומוי נבקעו ועייל ברישא דועיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא מתמן אתמשיך ועייל לנו נופא ומלייא כל א' אדרין ואכסרין דנופא הה"ד וברעת חרדים ימלאו ואלין נהרין מנהירו דהה"ד מוחא

סתימאה דנהיר במולא (עתיקא קדישא) וכלא דא בדא תליין . ואתקשר דא בדא ודא
בדא עד דישתמודע דכלא חד וכלא הוא עתיקא ולא אתפרש מניה כלום . אלן תלת
נהורין נהרין לתלת אהרנין דאקרין אבהן ואלן נהרין לבנין וכלא נהיר מאתר חד בר
אתגלייא האי עתיקא רעויה רעוון כלא נהיר וכלא אשתכח בחד שרימא . האי חכמתא
אקרי עדן . והאי עדן אתמשך מעדן עלאה סתימא' דכל סתימין ומהאי עדן אקרי שירותא
עתיקא לא אקרי ולא הוי שירותא וסוימאובנין דלא הוי ביה שירותא וסוימא לא אקרי
אתה . בנין דאתכסיא ולא אתגלייא ואקרי הוא . ומאתי דשירותא אשתכח אקרי אתה
אקרי אב דכתיב כי אתה אבוינו . באגרתא דבי רב יבא סבא כללא דכלא ועיר אנפין
אקרי אתה עתיקא קדישא דאתכסיא אקרו הוא ושפיר והשתא קרינן באתר דא דשירות'
אשתכח אתה אף על גב דאתכסי' מניה והוי שירות' ואקרי אב . והוא אב לאבהן . והאי
אב נפיק מעתיק' קדיש' דכתיב והחכמה מאין תמצא ובנין כך לא אשתמודע . ת"ח כתיב
אלהים הבין דרכה . דרכה ממש . אבל הוא ידע את מקומה . מקומה ממש . וכ"ש דרכה
(ס"א מקומ' ממש ולא דרכה . מקומה ממש . וכ"ש דרכה) וכ"ש היא חכמה דסתימאה
ביה בעתיק' קדישא . האי חכמה שירותא דכלא מניה מתפשטן תלתין ותרין שבילין .
(שבילין ולא ארתי' ואוריית' בהו אתכליל' בעשרין ותרין אתוון ועשר אמירן . האי חכמה
אב לאבהן ובהאי חכמה שירות' וסוימ' אשתכח ובג"כ חכמה עלאה חכמה תחאה . כד
אתפשט חכמה אקרי אב לאבהן . כלא לא אתכליל אלא בהאי (ס"א כד מתפשט' חכמה
אקרי אב לאבהן כלא לא אשתכלל אלא בהאי) דכתיב כלם בחכמה עשית . וקף ר"ש דדי
וחדי אמר ודאי עידן הוא לנלאה וכלא אצטרך בשעת' דא . תאנא בשעת' דעתיק' קדיש'
סתימ' דכל סתימין בעא לאתקני' . כלא אתקין בעין דכד ונוקבא באתר דאתכלילו דכר
ונוקב' לא אתקיימו אלא בקיזמ' אחר' דכר ונוקב' והאי חכמה כללא דכלא כד נפקא
ואתנהיר מעתיק' קדיש' לא אתנהיר אלא בדכר ונוקב' דהאי חכמה אתפשט ואפיק מיניה
בינה ואשתכח דכר ונוקבא הוא חכמה אב בינה אם . חכמה ובינה בחד מתקל' אתקלו דכר
ונוקבא . ובנינייהו כלא אתקיים בכר ונוקב' דאלמלא האי לא מתקיימן שירות' דא אב
לכלא אב לכלהו אבהן אתחברו דא בדא ונהירו דא בדא . (חכמה אב בינה אם וכתיב כי
אם לבינה תקר' .) כד אתחברו אולידו ואתפשט מהימנות' . באגרת' דבי רב יב' סבא
הכי תאני מהו בינה אלא כד אתחבר דא בדא י"ד בה"א אתעברת ואפיקת בן ואולידת
ובג"כ בינה אקרי . בן י"ה . שלימותא דכלא . אשתכחו תרוייהו דמתחברן וכן בנווייהו
ללא דכלא בתקונייהו אשתכח שלימותא (נ"א בן י"ה תרוייהו דמתחברן וכן בנווייהו .
בתקונייהו אשתכח שלימותא דכל' כללא) דכלא אב ואם בן ובת . מלין אלן לא אתייהבו
ללא בר לקדיש' עליונין דעאלו ונפקו וידעין אהרוי דקב"ה דלא סטאן בהו לימיעא
ללא דכתיב כי ישרים דרכי יי וצריקים ילכו בס וגו' וזכא חולקיה דמאן דוכי למנדע
זוי ולא סטי ולא ישעו בהו דמלין אלן סתימין אינון וקדיש' עליונין נהירין בהו כמאן
ד מנהירו דבוצינא . אבא אתמסרו מלין אלן אלא למאן דעאל ונפק . דמאן דלא
יפק שב ליה דלא אברי דהא גליא קמי עתיק' קדיש' סתימ' דכל סתימין דמלין אלן
ללא באשלמות' דרתימות' ודחילו דקב"ה . ואלן בני דהכא ידענא בהו דהא עאלו
נהרין באלין מלין ולא בכלהו והשתא אתנהירו בשלימותא כמה דאצטרך וזכא
חולקין וכן כההוא עלמא אמר רבי שמעון כל מה דאמינא דעתיק' קדיש' וכל מה דאמינא
דעיר אנפין כללא חד . כלא הוא חד מלה לא תלי' ביה פיוד' בריך הוא בריך שמה
לעלם ולעלמי עלמין . ת"ח שירותא דא דאקרי אב אתכליל ביו"ד דתלי' ממול' קדישא
ובנין כך י"ד כליל אתוון אהרנין י סתימא דכל אתוון אחרן י רישא וסיפא דכלא וההוא
חד דנגיד ונפיק אקרי עלמא דאתי תדיר ולא פסיק והאי הוא ערונ' דצדיקיא לזכא
אי עלמא דאתי דאשקי ודיר לננתא ולא פסיק . עליה כתיב וכמוצא מים אשר לא
בן מינו והואו עלמא דאתי אביר' ביו"ד הה"ד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן י
תרין אתוון ו"ד . באגרת' דבי רב יבא סבא תנינן אמאי ו"ד כליל ביו"ד אלא נטיעה

דנת' ודא אקרי ו' ואית ננתא אחר' דאיהי ד' ומהאי ו' אשתקייא ד' (דאיהי ארבע') והיינו
דוא דכתיב ונהר יוצא מעדן וגו' . מאן הוא עדן דא חכמה עלאה ודא י' להשקות את הגן
דא הוא ו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים דא היא ד' וכל' כליל ביו"ד ובנין כך אקרי אב
לכלא . אב לאבהן שירות' דכלא (איקרי) בית' דכלא דכתיב בחכמה יבנה בית (מהאי ו"ד
שירות' וסוימא דכלא) דכתיב כלם בחכמה עשית באתריה לא אתגלייא ולא איתדע מדאתחבר
באימ' אתרמיז באימ' . ובנין כך אימא כללא דכלא בה איתדע ובה אתרמיז . שירות' וסוימ'
דכלא (חכמה אקרי) דבה סתימ' כלא . כללא דכל' שמא קדיש' עד השת' רמיזו ולא
אמינ' כל אלן יומין . והאידי' מתגלפין סטרין י' כליל בהאי חכמה . ה' דא אימ' וקרינן
בינה . ו"ה אלן תרין בנין דמתערין מאימ' . והא תנינן דבינה אתכליל מכל' וי"ד דמתחבר'
באימ' ומפקין ב"ן . והיינו בינה א"ב וא"ס דאינון י"ה בן בנווייהו השתא אית לאסתכל' בינה
דאקרי תבונה אמאי אקרי תבונה ולא בינה אלא תבונה אקרי בשעת' דינק' לתרין בנין ב"ן
וב"ת דאינון ו"ה והה' שעת' אקרי תבונה דכלא כליל באלן אתוון ב"ן וב"ת אינון ו"ה וכל'
חד כלל' . והיינו תבונה . בספר' דרב המנונ' סבא אמר דשלמה מלכ' תקונ' קדמאה דגלי
זאמר הנך יפה רעיתי מההוא הוא . ותקונא תניין' אקרי כלה דאיהי נוקב' דלתת' ואינון
דאמרי דתרווייהו להאי נוקב' דלתת' אינון לאו הכי . דה"א קדמאה לא אקרי כלה . וה"א
בתראה אקרי כלה לזמנין ידועין (לזמנין סניאין) דהא זמנין סניאין אינון דדכור' לא אתחבר
עמה ואסתלק מינה בההו' זמנא כתיב ואל אשה בנדה שומאתה לא תקרב . בשעת'
דאתדכאת נוקב' ודכורא בעי לאתחבר' עמה כדון אקרי כל'ה . ככל'ה ממש אתי'
(אבל האי אימ' לא אפסיק רעות' דתרווייהו לעלמין בחד נפקין בחד שריין .
לא אפסוק דא מן דא ולא אסתלק דא מן דא . ובנין כך כתיב ונהר יוצא מעדן .
יוצ' תדיר ולא אפסיק . ההיר וכמוצא מים אשר לא יכובו מימיו . ובנין כך כתיב רעיתי
ברעותא דאחוה שריין . באחדות' שלימות' אבל הכא אקרי כלה . כד אתא דכור'
לאתחברא עמה היא כלה בכלה איהי אתי' ממש . ובנין כך תרי תקונין דנוקבי
פריש שלמה . תקונא דקדמימא סתימא בנין דאיהו סתימ' . ותקונ' תניין' פריש
יתיר ולא סתימ' כולי האי ולבתר תלי' כל שבח' בההי' דלעיל' דכתיב אחת היא לאמה ברה
היא לילדתה ובנין דאיהי אימא מתער' בעשר' דכלה ורעותא דיו"ד לא אפסיק מנה
לעלמין אתייהב ברשות' כל חירו דעבדין כל חירו דכלא כל חירו דחייביא דזכאא לכלא
דכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם וכתוב וקדשתם את שנת החמשים שנה יובל היא מאי
יובל כמה דאת אמר ועל יובל ישלח שרשיו . משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק ואתי
חדיר ולא פסיק . כתיב כי אם לבינה תקר' לתבונה תתן קולך . בנין דאמר כי אם לבינה
תקרא אמאי לתבונה אלא כלא כמה דאמינ' . הי מנייהו עלאה בינה עלאה מתבונ'
בינה אב ואם ובן . י"ה אב ואם . וכן בנווייהו . תבונה כלא כללא דנגין בן ובת
ו"ה . ולא אשתכח אב ואם אלא באימא . דאימא ודאי (ס"א אלא בנינה . ובתבונה
ודאי אימא) רביעי' עלייהו ולא אתגלייא . אשתכח דכלל' דתרין בנין אקרי תבונה . וכלל' דאב
ואם ובן אקרי בינה . וכד בעי לאכללא כלא בהאי אתכליל בהאי אב ואם ובן אקרין חכמה
בינה דעת . בנין דהאי בן נפיל סימנין דאבוי ואמיה אקרי דעת דהו' סהדות' דתרווייהו
והאי בן אקרי בשל' דכתיב בני בכורי ישראל . ובנין דאקרי בוכר' נפיל תרין חולקין . והתרין
אתרבי בעשריו נפיל תלת חולקין . ובין כך ובין כך תרין חולקין ותלת חולקין כללא ימיתא
מלה . והאי והאי הכי (ה"ד) הוי ירות' דאבוי והמקין ירית . מאי ירות' דא אהסנת' ד' דרישא
ואימיה ותרין עטרין דהוו נניזין בנווייהו ואחתינו לכך דא . מספר' דאבוי הוה נניז בלל'
חד עטר' דאקרי חסד . ומספר' דאימ' חד עטר' דאקרי נבורה . וכלהו מתערין
ואחיד לון וכד נהרין אלן אב ואם עליה כלהו אקרין תפילין דריש' וכלל'
ירית כללא ואתפשט בכל גופ' . והאי בן יתיב לברת' . וברת' מעדן
ירית ולא ברת' . ברא ירית לאבוי ולאמיה ולא ברת' . ומנין
לכלא ביה . ונאי תימא כל האי והאי אקרין צדיק וצדק בודק
כליל' ומתחברן דא בדא . ואב טמיר יתיר . וכלא אחיד מעדן

יקר' דכל יקירין. ואלץ אב ואם מתקנין ביתא כמה דאמינ' דכתיב בחכמה יבנה בית ובתבונה
יחכנון ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים וכתיב כי נעים כי תשמרם בבטנך. (הגני
כללא דכל' כמה דאמינ' ותליין ממול' קדיש' יקיר') איד' שמעון באדר' לא גלינ' כללא.
וכל הגני מלין סמירין כלבאי הוו עד השת' ובעינ' לאטמר' לון לעלמ' דאתי משום דחמן
שאלתא שאיל לנא כמה דכתיב והיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמת ודעת וגו'. והכמה
בעיין מיני. והשת' רעות' דקב"ה בהאי. הא כללא כסופ' איעול קמי פלטריו כתיב כי אל
דעות יי' דעות ודאי. הוא הדעת ברעת כל פלטריו אתמליין דכתיב ובדעת חדרים ימלאו
(ובגין כך) דעת אחר' לא אתגלי' דהא שמיר' אויל בנווי' ואתכליל ביה דעת נהיר כמותין
ואתפשט כמות' כללא (במות' בנוי' כללא כי אל דעות יי') בספר' דאגדתא תנין כי אל
דעות יי' אל תקרי דעות אלא עדות. דהוא סהדות' וכללא סהדות' דתריין חולקין כד"א ויקם
עדות ביעקב. ואע"ג דהאי מלה אוקמוה בספר' דצניעות' בנווני' אחר' התם באתריה שלם
הכא כללא שפיר וכללא הוי כד אסתי' מלה האי אב ואם כלהו בהו כליין כללא בהו סתימן
ואינון סתימן כמול' קדיש' עתיק' דכל עתיקין. ביה סתימן. ביה כליין. כללא הוא כללא הוי
בריך הוא בריך שמיא לעלם לעלמי עלמין. כל מלין דאדרא יאות וכלהו כלן קדישין
מלין הלא סטאן לימינ' ולשמאל' כלהו מלין דסתימין ואתגליין לאינון דעאלו ונפקו וכללא
הכי הוא. ועד השת' הוו מתכסיין אלין מלין דדחלינ' לגלגא והשת' אתגליין ולי קמי
(מלכא) עתיק' קדיש' דהא לא ליקר' דליה ודבית אבא עבידנ' אלא בגין דלא איולי קמי
בכסופ' קמי פלטריו עבידנ'. ועוד דהא סמינא דקב"ה וכל הגני זכאין קשוי' דהכי משתכחן
כלהו מסתכמין על ידי. דהא חמינ' דכלהו חדאן בהאי הלול' דילי וכלהו זמינן בההי' עלמ'
בהילול' דילי זכאה חולקין. אמר ר' אבא כד סיים מלה דא בוצינ' קדיש' בוצינ' עילאה אריס
ידוי ובכה וחייך בעא לגלגא מלה חדא אמר במלה דא אצטערינ' כל יומא והשת' לא יהבין
לי רשות' אתתקא ויתבי רחיש בשפוחתיה וסניד תלת ומנין ולא היה יכיל בר נש לאסתכל'
באתריה כ"ש ביה. אמר פומא פומ' דוכית לכל האי לא אנגיבו מבועד. מבועד נפיק ולא
פסק עלך קרינן ונהר יוצא מעדן וכתיב וכמוצא מים אשר לא יכובו מימיו האידינ' אסהרנ'
עלי דכל יומין דקאימנ' תאיבנ' למחמי יומא דא (נ"א רעות' לגלגא רוא דא) ולא סליק
ברעות' (נ"א ביד' דא) בה האידינ' ההא בעטרי' דא מתעטר האי יומ'. והשת' בעינא לגלגא
מלין קמיה דקב"ה דהא כללהו מתעטראן ברישי. והאי יומ' לא יתרחק למיעול לדוכתיה
ביומא אחר' דהא כל יומא דא ברשותי קיימא והשתא שרינ' לגלגא מלין בגין דלא ליעול
בכסופ' לעלמא דאתי. והא שרינ' אימ' כתיב צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו
פניך. מאן זוכימ' יסתכל בהאי למחמי אורחוי (ס"א דינו) דקדיש' עלאה דינין דקשוט דינין
דמתעטרין בכתרוי עלאין. דהא אמינ' דכלהו בוצינן נהרין מבוצינ' עלאה שמיר' דכל שמירין
כלהו דרגין לאתנהר' (נ"א וכלהו אינון דרגין לאתנהר') ובההו' נהור' דככל רג' דרג' דרג'
אתגליי' מה דמתגליי'. וכלהו נהורין אחידן נהור' דא בנהור' דא בנהור' דא בנהור' דא
ינדאין דא ברא ולא מתפרשן דא מן דא. נהור' דכל פוצינ' ובוצינ' דאקרון תקוני מלכ'
בההו' מלכ' כל חד וחד נהיר ואחיה בההו' נהור' דלגו לנו ולא מתפרש לבר. ובגין כללא
עאל דרג' אסתלק וכלא בהד מלה אחעטר ולא מתפרש דא מן דא איהו ושמיא חד הוא
עאל דרג' דאתגליי' אקרי לבוש' דמלכ' נהור' דלגו לנו (בההו' נהור' הוא מה) נהור' סתימ'
נהרין כד שרינא הווא דלא אתפרש ולא אתגלי' וכלהו בוצינ' וכלהו נהורין נהרין מעתיק' קדיש'
ונפקו ואתגליי' סתימין בוצינ' עלאה. וכד מסתכלן כללהו נהורין דאתפשטן לא אשתכח בר
נ"א עלאה דאטמר ולא אתגלי' כאינון לבושוין דיקר לבושי קשוט תקוני קשוט בוצינ'
שיתכחו תריין בוצינן תקוני' דכורסייא דמלכ' ואקרון צדק ומשפט ואינון שירות'
שיתכחו וימינות' ובהני מתעטריין כל דינין לעילא ותתא וכלא סתימ' כמשפט.
ולומנין קרינן לה ומלכי צדק מלך שלם כד מתערין דינין ממשפט
דהאי מבסם להאי צדק ודינין מתתקנין וכלהו נחתן לעלמא
שעת' דמתחברן דבר ונוקב' וכל עלמין כללהו ברחמי ובחירות'
וכר

יכר אסניאו חובי עלמא ואסתאבת מקדש' ודכור' אתרחק מן נוקב' וחויא תקיפ' שריא
לאתערא. ווי לעלמ' דמתון בההו' זמנ' מהאי צדק. כמה הכילי טריקין מתערין בעלמא
כמה זכאין מסתלקין מעלמ' וכל כך רמה בנין דאתרחק דכור' מן נוקב' ומשפט לא קרב
בצדק דא. ועל האי כתיב ויש נספה ברא משפט דמשפט אתרחק מהאי צדק ויא אתכסמ'
וצדק ינקא מאתר אחרא וע"ד אמר שלמה מלכא את הכל ראיית בימי הכילי יש צדיק אובד
בצדקו וגו' הכל דא הכל דא הכל חדא מהבלים דלעיל' דאקרון אפי מלכ' ודא איהו
מלכות' קדיש' דכר היא מתערא בדינוי כתיב ויש צדיק אובד בצדקו. מ"ט משום דמשפט
אתרחק מצדק ובג"כ אקרי ויש נספה כללא משפט. ת"ח כד אשתכח זכאה עלאה בעלמ'
דחיימא דקב"ה אפילו כד אתער צדק בלחודוי יכיל עלמ' לאשתכח בניניה. וקב"ה בעי
ביקריה ודא מסתפי מן דינא וכד הווא זכאה לא קיימ' בקיומיה מסתפי אפי' ממשפט ולא
יכיל למיקם ביה כ"ש בצדק. דוד מלכ' בקדמית' אמר בחנני יי' ונסני דהא אנא לא
מסתפינא מכל דינין אפילו מהאי צדק וכ"ש דאחידנא ביה מה כתיב אני בצדק אחזה
פניך בצדק ודאי. לא מסתפינ' למיקם בדינוי בתר דהב אפירו ממשפט מסתפי דכתיב
ואל תבא כמשפט את עבדך. ת"ח כד מתכסמא האי צדק ממשפט כרין אקרי צדקה
ועלמ' מתכסמא כחסד ואתמלייא מניה דכתיב אוהב צדקה ומשפט חסד יי' מלאה הארץ
אסהרנא עלי דכל יומאי הוינא מצטער על עלמ' דלא יערע בדינוי דצדק ולא יוקד עלמ'
בשלהובוי כמה דכתיב אכלה ומחתה פיה. מכאן ולהלאה כפום כל חד כפום בירא עמק'
והא בדרא דא אית ביה זכאין וועירין אינון דיקומון לאננא על עלמא ועל עלנא מארבעה
זויון. (ס"א על עלמא ועקנא בעייף ע"כ אחידן מלי דא ברא ומתפרשן מלין דסתימין
בעתיק' קדיש' סתימ' דכל סתימין והיך אחידן אלין באלץ מכאן ולהלאה מלין דועיר
אנפין אינון דלא אתגליין באדרא. אינון דהוו סתימין כלבאי. ותמן לא אתקנו ועד כאן
סתימין מלין). השתא אתתקנו אתגליין וכלהו מלין סתימין וברירין כללהו. זכאה חולקין
ואינון דירתו ירות' דא דכתיב אשרי העם שככה לו וגו' האי דאוקיימא אב ואם. בעתיק'
אחידן באתקוני הכי הוא. דהא ממוח' סתימא דכל סתימין תליין (נ"א נפקין ומתאחדן
ביה (ואע"ג דעתיק' קדיש' אתתקן בלחודוי) וכד יסתכלון תליין (כלל) מלי. כללא הוא עתיקא
בלחודוי הוא הוי והוא יהא. וכל הגני תקונין ביה נאחידן ביה סתימין לא מתפרשן מניה.
מוח' סתימא לא אתגליי' ולא תלייא ביה) א"ב וא"ס מהאי מוח' נפקו אתכלילו במולא
וביה תליין וביה אחידן. ועיר אנפין בעתיק' קדיש' תלייא ואחידן והא אוקיימא מלי באדרא
זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפק וינדע אורחין דלא יספי לימינ' ולשמאל'. ומאן דלא עאל
ונפק טב ליה דלא אברי. וכתיב כי ישרים דרכי יי'. אמר ר' שמעון מסתכל הוינא כל
יומ' בהאי קרא דכתיב ביי' תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו והאידינ' אתקיים קרא כללא
ביי' תתהלל נפשי ודאי דהא נשמתי ביה אחידא ביה להט' ביה אתדבקת ואשתדלת
ובאישתדלותא דא תסתלק לאתרהא ישמעו ענוים וישמחו כל הגני צדיקיי' וכל בני מתובת'
קדיש' וזכאין דאתיין השת' עם קב"ה כללהו שמעין מלי והואן בגין כך גדלו לוי אתי
וגרוממה שמו יהדיו פתח ואמר כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום הה'ד כי הגד
המלכים נועדו עברו יחדיו נועדו כאן אתר בארץ אדום באתר דריוון מתאחדין תמן עברו
יחדיו דכתיב יומת וימלוך תחתיו. המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו דלא אתקיימו באתרייהו
בגין דתקונין דמלכ' לא אתקנו וקרת' קדיש' ושורוי לא אודמנו. דהא הוא דכתיב כא
שמענו כן ראינו וגו' דהא כללהו לא אתקיימו והוא אתקיימת השת' בספר' דדכור' דשר
עמה. דהא הוא דכתיב וימלוך תחתיו הדר ושם עירו ושם אשתו מהטבאל בת
בת מי זכב מי זהב ודאי כמה דאוקיימנ' באדר'. (והא בספר' דאגדת' דרב המנונ' סבא א
וימלוך תחתיו הדר. הדר ודאי כמה דאת אמר פרי עץ הדר. ושם אשתו מהטבאל
דאת אמר כפות תמרים וכתיב צדיק כתמר יפרח דאידין דכר ונוקבא האי אתקריאת
מטרד בת ממהווא אתר דמטריין כללא לאתדבק' ואקרי אב וכתיב לא ידע אנוש ערכה ולא
חמצי בארץ החיים ד"א בת מאימ' דמטטרד' מתאחדין דינין דמטריין לכללא בת מי זהב
דינקא

דיקנא בתרין אנפין דנהירא בתרין נונין בחד וברינא. עד לא אכרי עלמא לא הוּוּ משניחין אנפין באנפין. ובגין כך ערמין קדמאי אתחרבו ועלמין קדמאי כלא תקונא אתעבידו וההוּוּ דלא הוּוּ בתיקוני אקרו זיקין לכל עיבר ואינון זיקין דנפקין נפקין להישין ונהירין ודעכין לאלתר במנ' דפרול' אפין זיקין לכל עיבר ואינון זיקין דנפקין נפקין להישין ונהירין ודעכין לאלתר זאלין אקרון עלמין קדמאי ובגין כך אתחרבו ולא אתקיימו עד דאתתקן עתיק קדישא ונפיק אומנא (ד"א מאנא) לאומנותיה. ועל האי תנונא במתנית' דילן דניצוצא אפיק זיקין וזיקין (נ"א דבוצינ' אפיק זיקין ניצוצין) לתלת מאה ועשרין עיבר ואינון זיקין עלמין קדמאי אקרון ומיתו לאלתר. לבתר נפיק אומנ' לאומנותיה ואתתקן בדכר ונוקב' והני זיקין דאתדעכו ומיתו השת' אתקיים כלא דקרדינות' נפק ניצוצ' פטיש' תקיפ' דבטש ונפיק זיקין עלמין קדמאי ומתערבי (ד"א ומתרכי) באויר' דכי' ואתכסמו דא ברא כד אתחברו אכ"א ואימ"א ההו' אב הוא מרוח' דנניו בעתיק יומין ביה אתגניו האי אירא ואליל לניצוצ' דנפיק מבוצינ' דקרדינות' דגניו כמעווי דאימ'. וכד אתחברו תרווייהו ואתכלילו דא ברא נפיק גולגלת' חד תקיפ' ואתפשט בסטרוי דא בסטר' דא ודא בסטר' דא כמה דעת' ק' קדיש' תלת רישין אשתכחו בחד. כך כלא אודמן בתלת רישין כמה דאימ'. בהאי גולגלת' ד"א נטיף טלא מריש' תור' (ואחיד ליה) וההו' טלא אחווי בתרי נוני. ומניה מתון הקל' דתפוחין קדישין. ומחאי טלא דגולגלת' דא טהנין מנא לצדיקין' לעלמ' דאתי. וביה ומינין מתין' לאהויא. ולא אודמן מנא דנפל מהאי טלא בר ההו' ומנא בומנ' דאולו ישראל במדבר' וון להו עתיק' דכלא מהאי אתר. מה דלא אשתכח לבתר ההו' הגני מממיר לכס לחם מן השמים. כד"א ויתן לך האלהים טל השמים וגי' האי בההו' ומא. לומנ' אחר' תנינן קשים מוגנותיו של אדם קמו ק"ה והא במול' תליא במול' ודאי. וע"כ בני חיי ומגוני לאו בזכות' תליא מלת' אלא במול' תלי' מלתא וכלא תליין בהאי מול' כמה דאוקימנ' תשעה אלפין רבוא עלמין נטלין וסמכין על האי גולגלת' והאי אויר' דנפיק אתכליל בכל' כיון דהוא כליל מכל' וכלא אתכליל ביה אתפשטו אנפיו לתרין סטרוין בתרי גהורין כלילין דכלא. וכד אסתכלו אנפיו באנפין דעתיק' קדיש' בלא ארך אפיק אקרויל מאי ארך אפיק (אריך אפיק מעבי ליה) אלא הכי תנינן בגין דאריך אפיה לחייביא אב ארך אפיק אסוות' דאנפין דהא לא אשתכח אסוות' בעלמ' אלא בומנ' דאשנהין אנפין באנפין :

בחללא דגולגלת' נהירין תלת נהירין. ואי תימא תלת ארבע אינון כמה דאימין' אסתג' דאבו ואמיה ותרין גניזין דילהו דמתעטרין כלהו כרישיה ואינון תפלין דריש' לבתר מתחברן בסטרוי ונהירין ועאלין בתלת הללי דגולגלת' נפקין כל הך בסטרוי ומתפשטין בכל נופא ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוח' תליתאה כליל לון ואחיד (נ"א ואינון תפלין דריש' ואלין מתחברין בתרי מוחי ומוחא תליתאה כליל לון ונהירין ועאלין בתלת הללי דגולגלת' לבתר נפקין כל הך בסטרוי ומתפשטין בכל נופא והאי מוחא תליתאה אחיד) בהאי סטרא ובהאי סטר' ומתפשט בכל נופא ואתעביד מניה תרי נוני כלילין כחד'. ומחאי נהיר אנפיו ואסחיד באבא ואימ' נוני דאנפיו והוא אקרו דעת בדעת (ס"א כד"א כתיב כי אל דעה יי ונו') בגין דאיהו בתרי נוני לו נתכנו עלילות. אבל עתיק' קדיש' סתימאה לא נתכנו. מ"ש נתכנו להאי בגין דירידת תרין חולקי וכתיב חסיד תרתחסד ונו'. והא בקשוט אוקימו חבריי' דכתיב ויגד יעקב לרחל כי אזי הוא ויגד הא אוקמוה דכלא רוא דחכמת' וכי בן רבקה הוא. בן רבקה ולא כתיב יצחק רמו וכל' רמיו' בחכמתא ועל האי אקרו שלים בכל' וביה ארתחו מהימנות' ובג"כ כתי' ויגד יעקב ולא כתיב ויאמר. הני נוני. כמה דנהירין בעשר' דריש' ועאלין בהללי דגולגלת' דהא. הכי מתפשטין בכל נופא ונופא ארתחיד בהו'. לעתיק' קדישא סתימי לא נתכנו ולא ייאן ליה דהא כלא בהך אשתכח חידו לכל' חיים לכלא לא תליין ביה דינא אכל בהאי לו נתכנו עלילות ודאי :

בגולגלתא דרישא תליין כל אינון רבוון ואלפין מקוצין דשערין דאינון אוכמין. ומסתכבין

ומסתכבין דא ברא אחידן דא ברא דאחידן בנהירו עלאה דמתעטר כרישי' מאב' ומסוח' דאתגהיר מאבא לבתר נפקין נימין על נימין מנהירו דמתעטר כרישיה מאימ' ומשאר מוחי. וכלהו אחידן ומסתכבין באינון שערין דאחידן מאבא. בגין דאינון מתערבין דא ברא ומסתכבין דא ברא וכלהו מוחי אחידן בגולגלת' במוחא עלאה. וכלהו משיכן אתמשכן מתלת חללי דמח' אחידן כמותי מתערבן דא ברא ברכיא במסאבא. בכל אינון מעמין ורוין סחיטן ומתנליין. ובג"כ כלהו מוחי רמיו באנכי יי אלהיך וכו' כמה דנהירין בעשר' דרישא ועאלין בחללי דגולגלת'. כל אינון קוצין אוכמין ספיין ותליין לסטר' דאודנין. והא אוקימנ' בג"כ כתיב השה יי אונך ושמע. מכאן אוקימנ' מאן דבעי דירכין מלכא אודני לקבליה יסלסר כרישיה דמלכ' ויפנה שערי מעל אודני וישמע ליה מלכא בכל מה דבעי :

בפלגותא דשערי מתאחד' חד אורח' באורח' דעתיק יומין ומתפרשן מניה כל ארחוי דפקודי אוריית' (ואתמנן עלייהו) כל מאריהון דיבב' ויללי תליין בכל קוצא וקוצ' ואינון מפרשין רשתא לחייביא ולא ידעין אינון ארחין ההו' דרך רשעים ב'אפלה וכל אלן תליין בקוצין תקיפין ובג"כ כלהו תקיפין ואוקימנ' באינון שעיען אתאחדן מאריהון דמתקלא (ס"א דרחימית') דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת. וכל כך בגין דמשכין ממוחין סתימין דרישי דמח' ובג"כ משתכחי כל חד כפוס אורחוי מחד מוחא באינון קוצין שעיען אתמשכן מאריהון דמתקל' דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת. ממוח' תניינ' באינון קוצין תקיפין אתמשכן ומתקל' דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת. ממוח' תניינ' באינון קוצין דעו כמה ישלו מאי קא מיירי. אלא לא ידעו כלומר לא ידעין ולא בעאן למנדע כמה ישל' אד תקרי כמה אלא באימא ישלו באינון דמתאחדן בסטר דאימ' מאי סטר' דאימ'. נבורה תקיפ' מניה מתאחדן מאריהון דיבב' ויללי' ממוחא תליתאה באינון קוצין דאינון באמצעית' ארמשכן ותליין מאריהון דמאריין (דאמריין) ואקרון אפין נהירין ולא נהירין. ובהני בתיב פלס מעגד רנלך. וכלא אשתכח באינון קוצין ושערי דריש' :

מצחא דגולגלת' מצח' לאתפקרא (ס"א לאתפקרא) חייבי' על עובדיהון. וכד האי מצח' אתגלייא. מתערין מאריהון דדינן לאינון דלא מתכספין בעובדיהון האי מצחא סומק' כוורא. ובשעת' דאתגלייא' מצחא דעתיק' בהאי מצחא אתהדרת חוורא כתלנא. וההיא שעת' עת רצון אקרו לכלא. בסטר' דאגדת' דבי רב ייבא סבא אמר מצח זכי מצח מצח' דעתיק' ואי לאו. אשדי ח' בין תרין אתון כד"א (מחץ' פאתי מואב ואוקימנ' דאקרו נצח באתון רצוסין. וכמה נצחים הוו. ואע"ג דנצח אחר' (כאתר') נצח אחר' אסתלק ואית נצחים אחרנין דמתפשטין בכל נופא. בגין דבשבת' בשעת' דעלות' דמנחה בגין דלא יתער דינן גליא עתיק' קדיש' מצח' דיליה. וכל דינן אתכספין ואשתככו ולא אתעבידו בהאי מצח' תליין כ"ד בתי דינן לכל אינון דחציפין בעובדיהון כמה דכתיב ואמרו איכס דע אל ויש דעה בעליון. והא עשרים אינון. ד' למה לקבליהון דר' מיתור' בית ד' דלתת' דתגליין תלעלי'. ואשתארו עשרין ובג"כ לא מענישין בי דינא עלאה עד דישלום ע"א עשרין וסלק' לך' שנין לקבליהון לך' בתי דינא. כמתנת' סתימאה דילן תנין לקבליהון דכ"ד ספרים דאתכלילין באורייתא :

עיינין דריש' אינון עיינין דלא מסתמין מניהו חייביא עיינין דנימין ולא נימין ובג"כ אקרו עיניו כיונים מאי יונים כד"א ולא תנוני איש את עמיתו. וע"ד כתיב ויאמר לא דאיה יה ונו'. וכתיב הנושע און הלא ישמע ונו'. תקונ' דעל עינא שערי דמתעטר בשערי' שלים טאינון שעריין תליין אלף ה' מאה מארי דאשנחות' לאנחי קרבא. וכדן סתימי כלהו משולשליהון ומתפקהין עיינין. כסורת' דעל עיינין נבינין מתאחדן בהו'. ואלן מארי תריסין אתאחדן בהו' ואינון אקרון כסות' דעיינין. וכל אינון דאקרון עינין פקחין ולא אתערין בר בומנ' דאלין כסותי דגבנין מתפרשין אינון רתחאי מעלליהו דאתפרשן נבינין רתחאי מעללי ויהבין אתר לאשנח' מתפקחין עיינין ואתחוי כמ' משניתיה. אסרתהו עיינין וחמ' לעיני' פקיהא ואסתחן בחוור' חיליה וכד אסתחין מאריהון דדינן דישאל ובג"כ כתיב עורה למה רישין יי חקיעה ונו' :

ליל השענא רבא

רבע גוונן אתחווין באינון עיינן מאינון נהירין ד' בתי דתפילי דנהרין ברהימי מוחא ז דאקרון עיני ה' ואשנחות' נפקי מנוון אוכמ' דעיני' כמה דאוקימנ' באדר' דכתיב על אבן אחת שבעה עינים. ואינון גוונן מתלהטין בסטרייהו מסומק' נפקין אוחרין מארי אשנחות' לדינ'. ואינון אקרון עיני י' משוטטות בכך הארץ. משוטטות ולא משוטטי בנין דכלהו דינא. מירוק' נפקין אוחרין דקיימין לנלאה עובדין בין טב ובין ביש דכתיב בי עיני על דרכי איש. ואלין אקרון עיני י' משוטטים. משוטטים ולא משוטטות בנין דאינון לתרין סטרין לטב לבייש. מחוור' נפקין כל אינון רחמי כל אינון טבאן דמשתבח' בעלמא לאוטבא להו לישראל. וכדין אסתחין נ"א אסתחרן כל אינון ג' גווי דרהמ' עלייהו אלין גוונן מתערבין דא ברא ואתרבקן דא ברא כל חד אוויף לחבריה מנווני דיליה בר מחוור' דכלהו כלילין ביה כד אצטריך והוא חפי על כלא כל גוונן דלתת' לא יכלין כל בני עלמ' לאסחר' לון חוור' לאוכמ' לסומק' ולירוק' והבא באשנחות' חד כלהו אתאחרן ואסתחין בחוורא. נביניו לא משתככיין בר כך בעיין גוונן דחוור' לאשנח' בנין דנבינין יחבין אתר לאשנח' לכלהו גווני. ואי אינון לא יחבין אתר לא יכלין לאשנח' ולאסתכל' נבינין לא קיימין ולא משתככיין שעת' חדא שלימות' אלא פתקין וסתמין. סתמין ופתחין משום עיני' קפית' דקאי עלייהו וע"ד כתיב והחיות רצוא ושוב והא אוקימנ' כתיב עיניך תראנה ירושלים נוה שאנן וכתיב תמיד עיני י' אלהיך בה מראשית השנה וגומר דהא ירושלים בעיא כן דכתיב צדק ילין בה ובנין כך ירושלים ולא ציון דכתיב ציון במשפט תפדה וגומר דכלא רחמי. עיניך עיניך כתיב עינא דעתיקא קרישא סתמא דכלא השתא עיני י' אלהיך בה לטב ולבייש כמה דאתחווין לסומקא ולירוקא והבא דאשנחות' חדא כלהו אסתחרן ואסתחין בחוור' נביניו לא משתכחיין חד בעיין גוונן לאשנחא) בנ"כ לא אתקיימו בקיז' תדיר והתם עיניך תראנה ירושלים כלא לטב כלא רחמי דכתיב וברחמים גדולים אקבעך תמיד עיני י' אלהיך בה מראשית השנה מראשית חסר א' כתיב ולא ראשית בא' מאן הוא ה"א דלתת' ולעיל' כתיב השליך משמים ארץ תפארת ישראל מאי מעמ' השליך משמים ארץ משום דכתיב אלביש שמים קדרו ועיינין בקדרות' בנווני' אוכמא אתחפו מראשית השנה מאן אתר מסתכלין בירושלים אלין עיני י' חזר ופירש מרשי' השנה דהוא דינא בלא א' ודינ' אתאחד בסטרהא ע"ג דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה אחרית שנה ודאי דינ' אשתכח דהא כתיב צדק ילין בה דהיא אחרית השנה. ת"ח א' בלתדוין אקרי ראשון דכר באלף סתים ונגני מה דלא אתידע כד אתחבר האי אלף באתר אחר' אקרי ראשית ואי תימא דאתחבר' לא אלא אתגלי' ביה ונהיר ליה וכדין אקרי ראשית ואפילו בהאי ראשית לא אשנח בירושלים דאלמלא הות בהאי אתקיימת תדיר' אבל מראשית כתיב. ולעלמ' דאתי כתיב ראשון לציון הנה הגם וגו' :

דחוטמא דועיר אנפין תקונא דפרצופא. כל פרצופ' ביה אשתמודע. חוטמ' דא לא כחוטמ' דעתיק' קרישא סתמי' דכל סתימין. דחוטמ' דעתיקי חיים דחיים (לכל' דהא סטריין נוקבין נפקין רוחין דהיין לכלא. בהאי ועיר אנפין כתיב עלה עשן באפו וגו'. בהאי תננ' כל גווי נ"א תרי גווי) אחרין ביה בכל גווי' וגווי' אחרין כמה מאריהו דדינ' קשיא. דאחרין כההוא תננא (ובנין כך) ולא מתבסמין כלהו אלא בתננא דמדבחה' דלתת'. כתיב וירח ה' את ריח הניחה מהו הניחה אתבסמות' דמארי דינא נחת רוח וירח ה' את ריח הניחה את ריח הקרבן לא כתיב אלא את ריח הניחה דכלהו נבוראן דאחרין וכל דאתאחרן בהו כלהו מתבסמן. וכמה נבוראן מתאחרן כהרא דכתיב מי ימלא ימא כל תהלתו. והאי חוטמא מהד נוקב' נפק אשא דאכל' כל שאר אשין ע"ד נוקב' רנני' והאי והאי אשתכך באשא ותננ' דמדבחה' ואתגלי' האי עתיק' קרישא כלא היינו דאתמר ותהלתי אחסם לך. חוטמא דעתיקא קרישא ארץ ומתפשט ד' אפים והאי חוטמא ועיר. וכד רנני' שרי נפיק בבהילו ואתעביד דינא ומאן דהאי חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא באורא ואתערו הכרייא ובספרא דרב המנונא

ליל השענא רבא

המנונא סבא אוקים הני תרי נוקבי. מהד תננ' ואשא. ומחד נייה' ורוח' טבא דאיה ביה ימינ' ושמאל' וכתיב וירח לו כלבנון. ובנוקב' כתיב וירח אפך כתפוחים ומה בנוקב' הכי כ"ש ביה ושפיר קאמר. ומה דאמר וירח י' את ריח הניחה בתרי סטריי חד נייהא דאתגלי' עתיק' קרישא סתמי' דכל סתימין דהאי הוא נייה' ואתבסמות' לכל' ותד אתבסמות' דלתת' בההו' תננ' ואשא דמדבחה' ובנין דאיהו מתרין סטריין כתיב ניחה וכלא בויעיר אנפין אתמר :

תרי אודנין למשמע טב וביש ותרוייהו סלקין לתר דכתיב הטה י' אונך ושמע אודנא לנו בנו דיליה תלי' ברשימין עקימין בנין דיתעבב קלא לאעל' במוח' ויבחיין ביה מוחא ולא בבהילו דכל מלה דהוי בבהילו לא הוה בחכמת' שלימת'. מאודנין אלין תליין כל מאריהו דנדפין דנטלין קלא מעלמ' וכלהו הכי אקרון אוני י' דכתיב בהו כי עוף השמים יוליד את הקול וגו' כי עוף השמים יוליד את הקול האי קרא קשיא השת' מאי קול איכא הכא. דהא רישא דקר' כתיב גם במדעך מלך אל תקלל במדעך כתיב ובחדר משכבך וגו' מאי טעמא כי עוף השמים יוליד את הקול והא ליכא הכא קלא אלא ודא כל מה דחשיב ב"ג וכל מה דיסתכל בלבוני לא עביד מלה עד דאפיק ליה בשפוחיה והו' לא אתבוון ביה וההיא מלה דאפיק מתבקע באויר' ואולא וסלק' וטסא בעלמ' ואתעביד מניה קלא וההוא קלא נטלין ליה מארי דנדפין וסלקין ליה למלכ' ועייל באודניו הה' וישמע י' את קול דבריכס וישמע י' ויחר אפו. ובנ"כ כל צלות' ובעות' דבעי ב"ג סקמ' קב"ה בעי לאפק' מלין בשפוחיה דאי לא אפיק לון לאו צלותיה צלות' ולא בעותיה בעותא. וכיון דמלין נפקין מתבקעין באויר' וסלקין וטסין ואתעבידו קלא ונטיל לון סאין דנטיל ואחר לון לאתר' (נ"א לכתרא) קריש' ברישא דמלכא. מתלת הללי דמוחי נטלין גטיס' לאודנין. וההוא אקרי נחל כרית כר"א נחל כר' כלומר כרות' דאודנין. וקלא עייל בההוא עקימ' ואשתכח בההו' נהר' דההו' נסיפא. וכדין אתעכב תמן ואתבחיין בין טב לבייש הה"ד כי און מלין תבחן. ומ"ט און מלין תבחן משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיס' בעיקמות' דאודנין ולא עייל בבהילו. ובנ"כ אכחול יסע' ויתבחוין בין מתיק' למריר' דיתעכב תמן ולא עייל בבהילו כנוס' וע"ד מ"ט חוך יסע' לאכול יסע' ויתבחוין בין מתיק' למריר' בהאי נוקב' דאודנין תליין נוקבין אוחרין נוקב' דעיינין. נוקב' דפומ'. נוקב' דחוטמ'. מההוא קלא דעיל נוקב' דאודנין אי אצטריך עייל לנוקבי דעיינין ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטריך. עייל לנוקב' דחוטמ' דפרדשק' ומפקי תננא ואשא מההוא קלא הה"ד וישמע י' ויחר אפיו ותבער כס אש י' ואי אצטריך עייל ההוא קלא לנוקבא דפומ' ומליל וגור מלין נ"א גורין מההוא קלא. כולא מההו' קלא דאודנין עייל בכל גופ' ואתרניש מניה כול' תליין בהאי אודני'. וכמה מאן דנטייר מלוי ע"ד כתיב נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמוז. האי אודני' קרי ביה שמיעה. וכשמיע' אתכלילין אינון מוחי. חכמה אתכליל ביה דכח ונתת לעבדך לב שומע. בינה כד"א דבר כי שומע עבדך כי שומעים אנחנו. ובהני כלא) דעת כד"א שמע בני וקה אמר ומצותי תצפון אתך. הא כלא תליין באודנין בהאי אודני' תליין צלותין ובעותין ופקיח' דעיינין הה"ד הטה י' אונך ושמע פקח עיניך וראה. הא כלא ביה תלייא. בהאי אודני' תליין ריזין עלאין דלא נפקין לבר. בנין כך היא עקימ' לנו ורוח דרוין סתימין ביה. ווי לההוא מגלה ריזין ובנין דהאי אודנא כניש ריזין ועקימות' דלנו נטיל לון. לא גלי ריזין לאינון דעקימין בארחייהו אלא לאינון דלא עקימין. הה"ד סוד י' ליראיו ובריתו להודיעם דנטלי ארתי ונטילי מלין. ואינון דעקימין בארחייהו נטי מלי ועיילין לון בבהילו ולית בהו אתר לאתעכבא וכל נוקבין אחרין סתפתחוין ביה דנפקין מלין בנוקבא דפומא ואלין אקרו חייבי דרא שנואי דקב"ה כמתנית' דילן תננ' כאלו קטיל נוברין וכאלו פלח לע"ז וכלא בחד קרא דכתיב לא תלך רכיל על עמך ועל עמך על דם רעך אני י' מאן דעבר על האי רישא דקר' כאילו עבר על כס חולקיהו דצדיקיא דעלייהו כתיב ונאמן רוח מכסה דבר. נאמן רוח ודאי דהא ודאי דיליהן מאתר עלאה קרישא אשתליף ופנין כך נאמן רוח אקרון וסימן דא אוקימנ' דמנל'

דמגלה רוח בידוע דנשמתי לאו איהו מנופא דמלכא קדישא ובגב לית ביה רוא ולא מאתר דרוא הוא וכד יפוק נשמתי לא אתרבך בנופ' דמלכ' דהא לא אתריה הוא ווי להווא בג' ווי ליה ווי לנשמתי. ונאה הולקהו דצדיקיא דמכסין רוח כל שכן רוח עלאין דקב"ח (רוח עלאין דמלכ' קדישא) עלייהו כתיב ועמך כלם צדיקים לעולם וישו ארץ --

אנפוי בתרין תקובין דבוסט' (וכלהו) סהדות' על מה דאמינא דהא סהדות' בהו תליא . וכלל' תליא סהדותא . אבל הני תקובי דבוסט' חור' וסומקא . סהדותא לאבא ואימא . סהדותא לאחסנ' דירית ואחיד לון . והא במתנית' דילן אוקימנ' כמה פרסי בין חור' לסומקא . ואתכלילן ביה כהרא בספר דחורא . כד אתנחיר מן נחירו דחור' לעתיק חסיא החוא חורא על סומקא . וכלא נחירו אשתכח . וכדן כתיב יאר יי פניו אליך וכד חייבין סגואין תליין דינין בעלמא אשתכחת סגורות' בכלא . (ס"א בעלמא) וסומק' אתפשט באנפין וחסיין כל (גיא על) חורא . וכדן כלא אשתכח בדינא . וכדן כתיב פני יי בעושי רע (בנדי קנאה כתיב בנדי נקס) וכלא כהאי תליא . ובנין דא סהדותא הוא בכלא כמה וכמה מארי תריסין מחפאן להני גווי כד נחירין גווי כל עלמין כלוהו בחדו בוטני דנהיר חורא כלא אתחוי בהווא גווא . וכד אתחוי בסומקא כלא הכי אתחוי כהווא גווא באלין תקובין דבוסט' . שארי דיקנא לאתקווא מרישא דאודנין . ונחית וסליק בתקובת' דבוסטא :

שערין אובמין דדינא בתקונא יאה שפיר . כנבר תקיף שפיר משח' דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא בהאי דיקנא דועיר אנפין אתחוי ונחיר שפירו דהאי דיקנא . כפי תקונין אשתכח . וכד משחא דרבות דתלת עשר גביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נחיר בהאי דיקנא אשתכחו כ"ב תקונין . וכדן מתברכין כלוהו . וישאל סנא מתברכא בהאי . וסימן כך יברך ישראל . כל תקונין דדיקנא דא אוקימנא באדרא קדישא דכלוהו מתקונין דעתיק' קדישא אתקני . והכא בעינא גלגלא מה דלא אתגלי חסן בנין למיעל בלא כסופ' . (הא כל תקונין דדיקנא אוקימנא דכלוהו נפק הווא ניצוצ' טעינא דקרדניות' וכפש דתחורת שחא אינון ט' אקרין . תקינ' קדמאה נפק הווא ניצוצ' טעינא דקרדניות' ונפש דתחורת שערא דרישא מחחי' קוצין דעל אודנין ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפומא הא תקינ' דא מעתיקא קדישא לא אשתכח . אלא כד נגיד מולא דעתיקא קדישא . ותליא מניה הווא מבוועא דחכמתא כד אימא אתמשכ' ואתכליל' באוירא רכיא . הווא חור' נקיט אימא . וניצוצא עאלת ונספת ואתאחד דא ברא ואתעביד' חד תקוני' . וכד אצטריך סלקא דא על דא ואתכסיא חד מקמי חד . ובג' כלא אצטריך . חד למעבר נוקמין וחד לרחמי' ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא כמה דאוקימנ' בהאי דיקנ' ט' תקונין אשתכחו . שתא רבוין דתליין בהו ומתפשטין בכל גופא ואלין שתא דתליין תליין דדיקנ' ג' אחרין דרוב' דבוסטין . תלת מהאי סטרא ותלת מהאי סטרא וביקורות' דדיקנ' תליין ג' אחרין לעילא בשפון ותרין באינון שערין דתליין עד סבורא . וכל הני שתא נ' סכאן ונ' סכאן אתמשכאן ותליין כלוהו באינון שערין דתליין ומתפשטין בכל גופא . ובנין דהני תלתא אינון ביקורו דדיקנא יתיר מכלוהו כתיב בהו שמה קדישא . דכתיב מן המצר קראתי יי . ל' ו' לא ארא . והא דאוקימנא באדר' מן המצר קראתי יי מאתר דשרי דיקנ' לאתפשט' דהוא אתר דחיק מקמי אודנין שפיר הוא ובספר' דאגדת' דבי רב ייבא סנא הכי אמר ואוקים דשירותא דדיקנא מחסד עלאה דכתיב לך יי הגדולה והגבורה והתפארת ונומר . דא הוא הכי שארי . ותשעה אתמשכן ותליין בדיקנ' . ומקמי אודנין הכי שארי אוקימנ' א מתקיימין אלא כאתר אחרא כמה דאוקימנ' וכד אצטריך עלמא לרחמי אתגלוי מולא יישא וכל הני תקונין דבדיקנ' יקרא דועיר אנפין כלוהו רחמי משתכחי . וכד אצטריך מתחויא דינא וכדן עברין נוקמין לשנאיהו דישאל לאינון דעקין להו . כל יקורו דיקנ' באינון שערין דתליין אינהו משום דכל' בהאי תליין . כל הני שערין דדיקנ' דועיר אנפין כלוהו

כלוהו קשישין תקיפין משום דכלוהו אכפין לדינין בשעת' דמולא קדישא אתגלי וכד בעא לאנחא קרבא בהאי דיקנ' אתחוי כנבר תקיף מארי נצהן קרבייא וכדן מריש מאן דמריש ואגליש מאן דאגליש . הני ט' תקונין אמרן משה זמנא תנינא בשעתא דאצטריך לאהדרא לון כלוהו רחמי . דאע"ז דתליסר תקונין לא אמרן . השתא בכוונ' תלייא מלתא דהא לא ייעול כהני תקונין לאדכרא אלא במול' אתכוון ואדכר ליה הה"ד ועתה יגדל נא כח יי מאי כח יי' ההוא דאקרי מול' קדיש' סתימ' דכל סתימין . דחיל' דא ונחירו דא ממול' תלי' כפי דאמר משה דא ואדכר דא ואתכוון ביה אמר הני ט' תקונין דתליין בויעיר אנפין . בנין דינהירו כלוהו ולא ישתכח דינא . וע"ד כלא במול' תלי' . האי דיקנ' כד שראן שערי לאתערב (ג"א לאתארבא) אתחוי כנבר תקיף כניבר מארי נצהן קרביין . בהאי דיקנ' נגיד משה דרבוה מעתיק' סתימאה כד"א כשמן הטוב על הראש יורד על הוון וכן אהרן אפי' שערי לא חפין על שפון . ושפון כלוהו סומקין כוורד' דכתיב שפתותיו שושנים . שפון מרהשן נבורה . מרהשן חכמת' באינון שפון תליין טב וביש חיי ומותא . מאלין שפון תליין מאריהו דאתערות' וכד מרחשין אלין שפון מתערין כלא למגור מארי דינא בכל בתי דינין (דמדוריהו) בהון . ובג"כ אקרין עירין דכתיב בנור' עירין פתגמ' ובמימר ונו' . מאי עיר בספר' דאגדתא כד"א ויהי ערך דמתערין דינין לאינון דלא אתרחימן לעיל' בג"כ מתערין אלין דאינון מארי דבבו דכלוהו וע"ד שחרי גווי ברחמי ודינ' וע"ד אקרין עיר וקדיש דינ' ורחמי ובאלין שפון אתחוי פומא כד אחפתח . רוחא דנפיק מן פומא ביה מתלבשין כמה אלה ורבין וכד אתפשט מתלבשין ביה נביאן מהימני וכלוהו פה יי אקרין . כד מלין נפקין מן פומ' ומתרחשין בשפון מתנהרין לכלוהו מני סרי אלפין עלמין עד דמתקטרין כלוהו חד' כחמיסר אורחן ושכילין דאשתמודען וכלא מהכאן לפומ' דא כדא בלישן ממלל רברבן כקושר' משה' בעושר' וע"ד כתי' חכו ממתק' ומתק' ודאי מאי חכו כד"א וחיד ישעם לאכול . וכלו מתמדים אש ומים . אשא ומיאי מתקנין ויאן בצייוריהו דהא גווי מתחברן כהרא . חכו באתוין רשימין דמתגלפן בעשרין גלדין אחא"ע בגרון א' דשריד מלכין . ומהעדא מלכין ומהקס מלכין ח' דשריד ונחית וסליק ועשיר כביש באש' נגוד ברוח' . ה' נוק' דאימ' סטרי לנוקב' אתפשט לנוקב' רבא ומיאובת' דקרתא קדיש' דמתקטרי אתרין דא כד"א הר המור נבעת הלבונה ע' משה' דמיפס' גליפ' בשיספא רהיטין דענפין מתאחדן לסטרוי לרוחין גליפין והא ברין דאתוון דשלמה מלכ' אתעשרו אלין אתוון דא כדא . גיכ' כחיד כד"א וחיד ישעם לאכול היאכל תפל מ' מלח גוי' . וכתיב והיה מעשה הצדק' שלום הנחמד' מזהב ומפז רב ומתוקי' גוי' . מתוקים ודאי . דוד מלכ' אמר גם עבדך נהיר בהם גוי' אסדהני עלי דכל יומאי אודהרני' בהו דלא לאטעה בהו בר יומא חד דעמינני' עטרי מלכ' במערתא דאשא מתלהמא אפתי דמידוני' (ג"א דמערת') ואודעוני' מהווא יומא אודהרני' בדעתאי בהו ולא שביקני' לון יומאי . וכאה הולקיה מאן דאודהר במתיקא דמלכ' ושעים בהו כדקחוי על דא כתי' טענ וראו כי טוב יי' ונתי' לכן לחמו בלחמי' ונו' אתפשט דבורא בדעת ואתמליין אכסדרין ואדרין מרישא דגולגלתא שרי ואתפשט בכל גופא מהדרי ודרועי ובכלא . מאחורוי אתרבך ניצוצא דבוצינ' דקרדניות' ולהטא ואפי' גולגלתא חדא סתימ' מכל סטרוי ונהירו (ס"א ונחיתו) תתי' מוחי גליפן בה ואתרבך' בסטרוי דרכור' בנין כך אתקרי יונתי תמתי א תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי . שערין דנוקב' כלילן ביה גווי (ס"א גווי בנו גווי כדכתיב ודלת ראשך כארנמן אתקטר נבורה בחמש גבוראן ואתפשט נוקבא בסמ' ואתרבקת בסטרוי דרכור' עד דאתפרש' מסטרוי ואתיאה לאתחבר' עמה אפי' באנפין מתחברון מתחויין חד גופא ממש . מהכ' אוליפנ' דכר בלחודוי אתחוי פלג גופא וכלת' וכך נוקב' וכד מתחברן כהרא אתחוי כלא חד גופא ממש . והכי הוא . אוף הכא כד אתחבר בנוקב' כלא הוא חד גופא ועלמין כלוהו כהרו דהא כלוהו מנופא של גופא שלים דהא מטרוניתא אתרבקא במלכא ואשתכח גופא חד ועל כפי משתכחי בהאי יומא ומחכא מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא אקרי פלג גופא ב' שריא במלה פנימ' וחסירה אלא באתר שלים במלה שלים . ולא

ופלטות מלה לא אתקיים לעלמין ולא אתברכן לעלמיני. נוי דנוקב' כלא מנוי דדכורי
 הוא והא אוקימנא מלי ואשתמודען ביני חברייה מהאי נוקב' מתאחדן כל אינון דלחחא .
 מנה ינקין ובה נתבין ודאי אתקריאת אם לבלהו. כמה דאחר' אם לנפ' וכל נופא מנה (ס"א)
 לנחא וכל נחא מנה) ינקא. כך האי אם לבלהו אחרנין דלחח' כתיב אמור להכמה אחותי
 את. אית חכמה ואית חכמה והאי נוקבא אתקרי חכמה ועירא לנבי אחרא וע"ד
 כתיב אחות לנו קטנה ושדים אין לה ונ'. דא בנלות' אתמשך דהא אחות לנו קטנה ודאי
 קטנה אתחוי אבל ברבא היא וסניאה היא דהא היא שלימו דנשיל מכלא כמה דכתיב אני
 חומה ושדי כמגדלות ושדי דהא מליין אינון לינק' לכלא . כמגדלות דאינון גהרין רברבין
 דנפקי מאימא עלאה . תו אתפשט דכורא בימינ' ושמאלא בימתא דאחסנא . וכר נווני
 אתחברו אקרי תפארת ואתתקן כל נופא ואתעביד אילנא רברב' ותקף שפיר ויאה תחותיה
 תשלול חיות ברא ובנפשו ידורין עופי שמיא ומוזן לכלא ביה דרועוי ימינ' ושמאלא בימינא
 חיים וחסד כשמאל' מיתה וגבורה . מעוי אתתקן כדעת ואתמליין כל אכסדרין ואדרין
 כמה דאמינ' דכתיב וברעת הדרים ימלאו . תו אתפשט נופא בתרין שוקין ומתאחדן בינייהו
 תרין כוליון ותרין ביני דדכורי' דכל משה' ורבות וחיל' (דרדכורי) דכל נופ' בהו אתכנש דכל
 חיילין דנסיק מנהון נפקין ושריין כלא בפום אמה. ובנ"כ אקרון צבאות (ס"א דכל נופ' בהו
 אתכנש ושריין כלא בפום אמה . ובנ"כ אקרון צבאות דכל חיילין דנפקי מנהון נפקי) ואינון
 נצח הווד . תפאר' יוד' . נצח הווד . צבאות . ובנ"כ יוד' צבאות . אמה דדכורי' סיומא (נ"א
 כסות') דכל נופא ואקרי יסוד ודא הוא רנ' רמבסס לנוקב' וכל תיאובתא דדכורי' לנבי נוקב'
 בהאי יסוד עייל לנוקב' לאתר דאקרי ציון דהתם הוא אתר כסות' דנוקב' כבית רחם לאתחא .
 ובנין כך יי' צבאות אקרי יסוד כתיב כי בחר יי' בציון אוה למושב לו כד אתפרשת מטרונית'
 ואתחברת במלכ' אנפין באנפין במעלי' שבת' אתעביד כלא חד נופ' וכדין יתיב קודש' בריך
 הוא בכורסיהו ואקרי כלא שמא שלים שמא קדישא בריך שמה ולעלם ולעלמי עלמין .
 כל אלק מלין סליקנא עד יומא דא דאתעטר בהו לעלמי' דאתי והשת' אתגלילין הכא זכאה
 וולקי . האי מטרונית' כד אתחברת עם מלכ' כל עלמין מתברכן ואשתכחו בחדות' דכל'
 כמה דדכורי' כליל בתלת' ושירות' בתלתא כך כלא הכי וסיומא דכל נופא הכי ומטרונית'
 לא מתברכ' אלא ככלל' דתלתא אלקין דאינון נצח הווד יסוד ומתכסמ' ומתברכ' באתר דאקרי
 יי' הקדשים דלתת' דכתיב כי שם צוה יי' את הברכה דהא תרין דרנן אינון לעיל' ותתא .
 ובנ"כ לית רשות' למיעל תמן בר כהני' רבא דאתי מן סטר' דחסד בנין דלא עייל להווא
 אתר דלעיל' אלא ההיא דאקרי חסד ועייל בקדש הקדשים ומתכסמ' נוקבא ומתברכ' האי
 קדש הקדשים בנו לנו אתר דאקרי ציון . ציון וירושלם תרין דרנן אינון חד רחמי וחד דיני'
 יי' דכתיב ציון כמשפט תפדה וירושלם דכתיב צדק לין בה כמה דאוקימנא וכל תיא דיני'
 דדכורי' לנבי נוקבא הכא הוא וקרינון להו ברכה דמתמן נפקי ברכן לבלהו עלמין וכלהו
 מתברכן האי אתר אקרי קדש וכל קדשי' דדכורי' עיילין תמן בהווא דרנא דחמינא וכלהו
 אתין מרשוא עלאה דנולגלת' דדכורי' מסטר' דמוחי עלאי דשריין ביה ונגיד ההיא ברכה
 בכל שייפו נופא עד אינון דאקרון צבאות וכל ההוא נגידו דאתנגיד מכל נופא מתכנשי תמן
 וע"ד אקרון צבאות דכל צבאות דעלאון ותתאון תמן נפקין והוה נגידו בתר דאתכנישו תמן שריין
 יי' ובהווא יסוד קדיש' כלא הוור' בנ"כ אקרי חסד והוה חסד עייל לקדש הקדשים דכתיב כי שם
 הי' את הברכ' חיים עד העולם . א"ר אבא לא סיים בוציג' קדיש' למימר חיים עד דאשתכחו
 ל' אלא כתבני' סכרני' למכתב טפי ולא שמעני' ולא זקיפני' רישא דנהורא הוה סגו ולא הוה
 לא לאסתכלא אדהכי אודעונא שמענא קלא דאקרי ואמר ארך ימים ושנות חיים ונ' .
 ימענא קלא אחרא חיים שאל ממך ונ' . כל ההוא יומא לא אפסיק אשא מן ביתא ולא
 הוה מאן דמטי לנביה דלא יכילו דנהור' ואשא הוה בסחרניה . כל ההוא יומ' נפילנא על
 ענא ונענא . בתר דאזיל אשא תמינא לכוזיג' קדישא רישא דנוקב' דאסתלק מן עלמא
 איה שכיב על ימיניה ואנפו הייכוין . קם רבי אלעזר בריה וגמיל ידוי וגשיק לון ואנא
 עפרא דתח' רגלוי . בעו חברייה למככי ולא יכילו למכלא . שארי חברייה בכביה .
 ד' בריה נפיל תלת זמנין ולא יכיל למפתח פומיה . לבתר פתח ואמר אבא אבא
 תלת

תלת הוו . חד אתחורו . השתא תניד חיותא צפראן טאסין משתקען בנוקבאן דימא רבא
 וחברייא כללו שתיין דמא . קם רבי הייא על רגלוי ואמר עד השתא בוציגא קדישא מסתכל
 (ס"א משתדל) עלן השתא לאו הוה עידן אלא לאשתדלא ביקריה . קם רבי אלעזר ורבי
 אבא נטלו ביה בטיקרא דסיקלא . מאן חמא ערבוביא דחברייא וכל ביתא הוה סליק ריחין
 סליקו דיה בפורייה . ולא אשתמש ביה אלא רבי אלעזר ורבי אבא . אתו טריקין ומארי
 תריסין דכפר צפורי וטרדי בהו והוה בני מרוניא צווחין בקמירין דחשיבו דלא יתקבר חמנ'
 בתר דנפיק פורייה הוה סליק באורא ואשא הוה להיש קמיה . שמעו קלא עולו ואתו
 ואתכנשו להילולא דרבי שמעון יבוא שלום ינחו על משכבותם . כד עאל למערתא שמעו
 קלא במערתא זה האיש מרעיש הארץ מרניו ממלכות כמה פטרין ברקיעא משתכבין
 (ס"א משתכחין) ביומא דין בנינך דנא רשב"י דמאריא משתבח ביה בכל יומא . זכאה
 הולקיה לעילא ותתא כמה נניזין עלאין מסתמין ליה עליה אתמר ואתה לך לקץ ותנוח
 ותעמד לנורלך לקץ הימין :

מדרש וזאת הברכה להושענא רבא

הלכה אדם מישראל שעבר לפני התיב' ושעה כיצד הוא צריך לעשות כך שנו חכמים
 העובר לפני התיב' ושעה יעבור אחר תחתיו למדנו רבותינו אר"י בר הנינא טעה בשלשה
 ברכות הראשונות חזור לתחילת מנין . רב הונ' אמר אם טעה בני' ברכות אמצעיות חזור להאל
 הקדוש רב אמר אם טעה בני' אחרונות חזור לתחילת מודים . ד"א ויעובר לפני התיב' ושעה
 יעבור אחר תחתיו מנין הוא מתחיל הברכ' שמע' ומהיכן למדו מאבות העולם למה
 שלא היה אחד מתחיל אלא ממקום שפסק חבירו . כיצד אברהם בריך את יצחק דכתיב
 ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק ומה נתן לו ר' יהודה ור' נחמיה רבי יהודה אומ' בכורה
 נתן לו כענין שנ' וימכור את בכורתו ליעקב ר' נחמיה אמר ברכה נתן לו כענין שאמר ויתן
 לך האלהים עמד יצחק לברך את יעקב אמר ממקום שפסק אבא משם אני מתחיל אבא
 הפסיק ביתן אף אני מתחיל ביתן מנין שנ' ויתן לך האלהים ובמה חתם יצחק בקריאה
 שנא' ויקרא יצחק אל יעקב ויברך אותו . עמד יעקב לברך את השבטים אמר אני פותח אלא
 בקרייה שנא' ויקרא יעקב אל בניו . ובמה חתם בואת שנא' וזאת אשר דבר להם אביהם .
 עמד משה לברך את ישראל אמר אני פותח אלא בואת מנין ממה שקרינו בענין וזאת הברכה
 ד"א וזאת הברכה וזה שאמר הכתוב מי יעלה בהר יי' רבנן אמרי מדבר במשה מי יעלה בהר
 יי' זה משה שנאמר ומשה עלה אל האלהים ונ' . ומי יקום במקום קדשו זה משה מנין שנ'
 כי זמקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא . נקי כפים זה משה מנין שנא' לא חמור
 אחר מהם נשאתי ונ' . ובר לבב זה משה א"ר יצחק אפי' הריזו אם אימר לחבירו כוה נבא
 הואלו ומשה אמר למה יי' יחרה אפך בעמך אלא לבו ברור עליו שאינו תובע צורך עצמו
 צורכן של ישראל . אשר לא נשא לשוא נפשו . זו נפשו של מצרי שלא נטלה על חנם
 כדן עשה . ולא גשבע למרמה זה משה שנא' ויואל משה לשבת את האיש . ישא ב
 מאת יי' זה משה א"ר תנחומא אל תהי קורא בו ישא אלא ישוא ברכה לאחרימ' וזאת
 הברכה זה שאמר הכתוב רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה מהו ואת עלית על כולנה
 מדבר במשה על שנתעלה יותר מן הכל כיצד אדם הראשון אומר למשה אני גדול ממך
 שנבראתי בעלמו של הקב"ה מנין שנא' ויברא אלהים את האדם בצלמו א"ל משה אני
 נתעלית יותר ממך אתה כבוד שניתן לך נישל ממך שנא' ואדם ביקר כל ילין . אבל אני
 הפנים שנתן לי הקב"ה עמי הוא מנין שנא' לא כהתה עיני ולא נס להה . ד"א נח אמר למי
 אני גדול ממך שניצלתי מדור חמבול . א"ל משה אני נרעלתי יותר ממך אתה הצלת
 עצמך ולא היה בך כת להציל את דורך אבל אני הצלתיא עצמי והצלתי את דורי כשנתח
 כלייה בעגל מנין שנ' וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו למה הדבר דומה
 דומה לשרטי ספינות שהיו ביים . והיו ברוכן שני קבר נישון אחר הצילתה
 עצמו ולא הציל את ספינתו ואחד הציל את עצמו ואת ספינתו למי היו מקלסין לא לאוהו
 ושהציל את עצמו ואת ספינתו כך נח לא הציל אלא את עצמו אבל משה הציל את עצמו

ואת דורו הוי ואת עליית על כולנה. ד"א אברהם אומר למשה אני גדול ממך שהייתי ד
 לעובדים ולשבים א"ל משה אני נתעליתי יותר ממך אתה היית זן בני אדם עקלים ואני הייתי זן
 בני אדם מהולי ולא עוד אלא אתה היית זן כיישוב ואני הייתי זן במדבר יצחק אמר למשה אני
 גדול ממך שפשטתי צואתי ע"ג המוכה וראיתי פני השכינה. א"ל משה אני נתעליתי יותר ממך
 שאתה ראית פני השכינה וכהו עניך מנין דכתיב ויהי כיוון יצחק ותכהין עיניו. מראות מהו
 מהאזות. מראות בשכינה אבל אני הייתי מדבר עם השכינה פנים בפנים ולא כהו עיני מנין
 שנא' ומשה לא ידע כי קרן עור פניו. יעקב אמר למשה אני גדול ממך שנפגשתי עם המלאך
 גצחתי אותו א"ל משה אתה פגשתי עם המלאך בפירכורין שלך ואני עליתי אצלן בפירכורין
 שלהן והם מתיראין ממני מנין שנא' מלכי צבאות ידודין ידודין לפיכך אמר שלמה רבות
 בנות עשו חיל וגו'. אמר הקב"ה הואיל ונתעל' מן הכל הוא יברך את ישראל וזאת הברכה ד"א
 וזאת הברכה א"ר שמואל בר נחמן כיון שבא משה לברך את ישראל בא התורה והקב"ה לברך
 את ישראל וזאת הברכה זו התורה שני בה וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל אשר
 ברך משה זה משה. איש האלהים זה הקב"ה שני ה' איש מלחמה. וכל כך למה לקיים מה שני'
 והחוט המשולש לא במהרה ינתק. ד"א וזאת הברכה א"ר תנחומא אם אלהים למה איש ואם
 איש למה אלהים אלא בשעה שהושלך ליאור של מצרים איש ובשעה שנהפך לדם אלהים.
 ד"א בשעה שברח מלפני פרעה איש ובשעה ששיקען אלהים. ד"א בשעה שעלה לרקיע
 איש. מהו איש לפני המלאכים שכולם אש ובשעה שירד מן הרקיע אלהים מנין שכתוב
 ויראו מנשת אליו. ד"א בשעה שעלה לרקיע אלהים כשם שאין המלאכים אוכלין ושותין אף
 הוא לא אוכל ולא שותה מנין שנאמר' ויהי שם עם ה' וגו' ד"א מהו אית האלהים. א"ר אבין
 מחציו ולמטה איש מחציו ולמעלה אלהים. מהו לפני מותו וברנו אמרו מה עשה משה נטל'
 את מלאך המות והשליכו לפניה והיה מברך השבטים כל אחד וא' ברכתו. א"ל מאיר הלך
 מלאך המות אצל משה וא"ל הקב"ה שלחני אצלך שאתה מסתלק ביום הזה. א"ל משה לך
 מכן שאני מבקש לקלם להקב"ה מנין שכתוב לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יח א"ל משה
 מה אתה מתנאה יש לומי שיקלסוהו השמים והארץ מקלסין אותו בכל שעה שנא' השמים
 מספרים כבוד אל א"ל משה ואני משתק אותך ומקלם אותו שנא' האוינו השמים ואדברה
 וגו'. בא אצלו פעם שניה מה עשה משה הוכיר עליו שם המפורש וברח שנא' כי שם ה'
 י"א. כיון שבא אצלו פעם שלישי אמר הואיל ומן השם הוא צריך אני לצדק עלי את הדין
 י"א שנא' הצור תמים. א"ר יצחק היתה נפשו של משה מתקשה לצאת והיה משה מסיח עם
 נפשו ואומר נפשי תאמר שביקש מלאך המות לשלוט עליך אמרה לו לא יעשה הקב"ה כן
 י"א הלצת נפשי ומתאמר שראית אות' בוכין ובכית עמהן אמרה לו את עיני דמעה אמר לה
 אמר שבקשו לדרחות אותך לניהנם אמרה לו את רגלי מדחי אמר לה ולחייכן את מעידיה להלך
 זה לי אתהלך לפני ה' בארצות החיים כיון ששמע משה כך נתן לה רשו' אמר לה שובי נפשי
 יכי וגו'. א"ר אבין כיון שנסתלק התחתונים היו מקלסין אותו ואומרי' תורה צוה לנו
 והעליונים מקלסין אותו ואומרים צדקה ה' עשה וגו'. והקב"ה מקלם אותו ולא קם
 נביא עוד בישראל כמשה. וזאת הברכה הלכה אדם מישראל שעלה לקרות אין
 מותר לו לקרות עד שלא יברך תחלה מברך ואח"כ קורא ומשה בשעה שזכה לקבל התורה
 תלה בידך ואח"כ קרא א"ר אלעזר אי זו היא הברכה שבירך משה בתורה תחלה בא"אמ"ה
 שר בחר בתורה והאת קדשה ורצה בעושיה ולא אמר בעמליה ולא אמר בהוגיה אלא בעושיה
 י"א שיהן עושיין את דברי תורה בעושיה אדם אומר למדתי חכמה ולא למדתי תורה מה
 שיהא שם אמר הקב"ה לישראל חייכם כל החכמה וכל התורה ד"א קל הוא כל מי
 י"א אותי ועושה ד"ת כל החכמה וכל התורה בלבו מנין שנא' ראשית חכמה יראת ה'
 טוב לכל עושיהם. יראת ה' טהורה עומדת לעד יראת ה' היא חכמה וגו'. למה זכה
 ושה שהקב"ה נתעסק עמו אלא בשעה שירד למצרים והניע' גאולתן של ישראל וכל ישראל
 היו עסוקים בכסף הזהב ומשה היה מטכב את העיר וינע ג' ימים ונ' לילי' למצוא ארוננו של
 יוסף שלא היו יכולים לצאת ממצרים הויץ מיוסף למה שכך הושבע להן כשבוועה לפני
 מותו שנא' וישבע יוסף את בני ישראל לאמר וגו'. משנתינע הרבה פנעה בו סנולה וראתה
 משה

משה שהיה עוף מן היניעה אמרה לו אדוני משה למה אתה עוף אמר לה שלשה ימים
 דג' לילות סבכתי את העיר למצוא ארוננו שר יוסף ואין אני מוצא אותו אמרה לו בא עמי
 ואראך היכן הוא הוליכה אותו לנחל א"ל במקום הזה עשו ארון של ת"ק ככרים והשלכוהו
 בתוך הנחל החרטומי' והאשפי' וכן אמרו לפרעה רצונך שלא תצא אומה זו מכאן לעול' העצמו'
 של יוסף אם לא ימצאו אותך עד עולם אינם יכולי' לצאת מיד עמד משה על שפת הנחל
 ואמר יוסף יוסף אתה ידעת היאך השבעת לישראל בקוה יפקוד אלהים אתכם תן כבוד
 לאלהי ישראל ואל תעכב גאולתן של ישראל מעשי' יש לך בקש רחמי' לפני בוראך ועל
 מן התהומות מיד התחיל ארוננו של יוסף מפעפע ועולה מן התהומות בקנה אחד לקח אותו
 ושם אותו על כתפו והיה סובל אותו וכל ישראל אחרי וישראל היו סובלים את הכסף ואת
 הזהב שנשלו מצרים. ומשה סובל ארוננו של יוסף אמר הקב"ה משה אחה אומר שרבו
 קטן עשית חייך החסד הזה שעשית גדול הוא ולא הנשחת לכסף ולזהב אני אעשה עמך
 החסד הזה ואתעסק עמך. בשעה שהניע ימי משה לפטר מן העולם א"ל הקב"ה הן קרבו
 ימך אמר לפניו רבש"ע אחר כל היניעה הזו אתה אומר לי הן קרבו ימך לא אמות כי
 אחיה ואספר מעשי' יה אמר לו אי אתה יכול כי זה כל האדם אמר משה רבש"ע דבר אחד
 אני מבקש ממך לפני מותי שיבקעו כל השערים שבשמים ותהומות ויראו שאין וולתך
 מנין שנא' וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'. א"ל הקב"ה את אמרת ואין עיד אף אני
 אומר ולא קם נביא עוד בישראל כמשה וגו'. לכל האותות והמופתים ולכל המורא הגדול
 אשר עשה משה לעיני כל ישראל. הן קרבו ימך למות א"ר איבו אמר משה רבש"ע בדבר
 שקילסתיך בתוך ששים רבוא מקדשי שמך בו קנסת עלי מיתה שנא' הן קרבו ימך למות
 כל מדותיך מדה כנגד מדה. מדה רעה כנגד מדה טובה. מדה חסרה כנגד מדה שלימה.
 מדה צרה כנגד מדה רחבה. א"ל הקב"ה למשה אף זו מדה טובה היא שאמרתי לך הן שנאמר'
 הנה אנכי שולח מלאך הן צדיקבארץ ישולם הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא. וכשם
 שעלית אותי על ששים רבוא כך אני מעלה אותך לעתיד לבא בתוך המשים והמש
 רבוא צדיקים נמורים שנא' הן הן בני' הכי הוי. א"ר יוחנן י' מיתות כתובות עליו על משה
 ואלו הן. הן קרבו ימך למות. ומות בהר. כי אנכי מת. כי ידעתי אחרי מותי. אף כי
 אחרי מותי לפני מותו בן מאה ועשרים שנה במותו. וימת שם משה עבד ה'. ויהי אחרי
 מות משה. משה עבדי מת. מלמד שער י' פעמים נגור עליו שלא יכנס לארץ ישראל. ועדיין
 לא נחתם נור דין הקשה עד שנגלה עליו ב"ד הגדול. א"ל נורה היא מלפני שלא רעבו
 שנא' כי לא תעבור את הירדן. ודבר זה היה קל בעיניו של משה שאמר ישראל הפאו'
 הטאות גדולות כמה פעמים וכיון שבקשתי עליהם רחמים מיד קבל ממני שנא' הרף ממני
 ואשמידם מה כתיב תמן וינחם ה' על הרעה. אכנו בדבר ואורישינו מה כתיב תמן ויא
 ה' סלחתי וגו' אני שלא הטאתי מנעורי לא כל שכן כשאתפלל על עצמי שיקבל מ
 וכיון שראה הקדוש ב"ה שקל הדבר בעיניו של משה ואינו עומד בתפלה מיד
 ונשבע בשמו הגדול שלא יכנס לארץ ישראל שנא' לכן לא תביאו את העם הזה
 לכן אלא שבוועה שנא' ולכן נשבעתי לבית עלי וכיון שראה משה שנחתם עליו
 דין נור עליו תענית וענ עונה קטנה ועמד בתוכה. ואמר איני זו מכאן עד שתבטל אותה
 נורה באותה שעה מה עשה משה לבש שק נתעטף שק ונתפלש באפר ועמד בתפלה
 ותחנונים לפני הקב"ה עד שנודעו שמים וארץ וסדרי בראשית ואמרו שמה הניע צבנו
 של הקב"ה לחדש את עולמו יצתה בר קול ואמרה עדין לא הניע צבינו של הקב"ה
 לחדש עולמו אלא אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש ואין איש
 משה שנא' והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה מה עשה הק
 באותה שעה הכריז בכל שער ושער של רקיע ורקיע בכל ב"ד שלא יקבלו תפלות
 משה ולא יעלו אותה לפניו מפני שנחתם עליו נור דין אותו מלאך שממונה על
 אכזריא"ל שמו באותה שעה קרא הקב"ה בבהלה למ"ה ואמר להם רדו בבהלה ונש
 כל שערי רקיע ורקיע שנבר קול התפלה כלפי מעל' מפני קול תפלתו של משה שהיתה
 תפלתו דומה לחרב שהיא קורע והותך ואינו מעכב' שהיה קול תפלתו מעין שם
 המפורש שלמד מן זונא"ל רב וסופר של בני מרום עק אותה שעה הוא אומר ואשמע

אחרי קול רעש גדול ברוך כבוד ה' ממקומו ואין רעש אלא זיע ואין גדול אלא משה שנא' גם האיש משה גדול מאוד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם. מהו ברוך כבוד ה' ממקומו. בשעה שראו נלנלי מרכב' ושרפי להבה שאמר הקב"ה לא תקבלו תפלתו של משה ולא נשא פנים ולא נתן לו חיים ולא הכניסו לארץ ישראל אמרו ברוך כבוד ה' ממקומו שאין לפניו משוא פנים לא לקטן ולא לגדול. ומנין שחתפלל משה באותו הפעם חמש מאות והמשה עשר פעמים שנא' ואתחנן אל ה' בעת שהיה לאמר. ואתחנן בני יישראל עדי עד שהיו מאמינים לשמך כמה צער נצטערתי עליהן במצות עד שקבעתי להן תורה ומצות אמרתי כשראתי בצרתן כך אראה בטובתן ועכשיו שהגיע טובתם של ישראל אחת אמר לי לא תעבור את הירדן הזה הרי אתה עושה תורתך פלסתר רדתי ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני הוא ואילו הוא נושא את נפשו ולא יקרא עליך אל ה' היה כך חסא. זו היא שילום עבודה של מ' שנה שעמלתי עד שהיו עם קדוש ונאמן שנא' ויהודה עוד רד עם אל ועם קדושים נאמן מלאך סמאל הרשע ראש כל השטנים הוא בכל שעה היה מצפה מיתתו של משה ואומר מתי יגיע הקץ או הרגע שבו ימות משה שארד ואטול נשמתו הימנו. ועליו אמר דוד צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. אין לך רשע בכל השטני' כולם כסמאל ואין לך צדיק בכל הנביאים כמשה שנא' ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו ה' פנים אל פנים. משל למה הדבר דומה לאדם שנודמן לסעוד' חתן וכלה והיה אותו האיש מצפה ואומר מתי יגיע שמחתם ואשמח' כם כך היה סמאל הרשע מצפה נשמתו של משה ואומר מתי יהיה מיכאל בוכה ואני ממלא פי שחוק עד שאמר לו מיכאל מה רשע אני בוכה ואתה משחק אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתו קמתי כי אשב בחשך ה' אור לי. כי נפלתו מפטירתו של משה קמתי מפרנסתו שר יהושע בשעה שהפיל ל"א מלכיו. כי אשב בחשך כחורבן בית ראשון ואחרון. ה' אור לי לימות המשיח עד כאן עלתה למשה שעה אחת באות' שעה אמר משה לפני הקב"ה רבש"ע אם אין אתה מכניס אותי לארץ ישראל הנח אותי בעוה"ז ואחיה ולא אמות איל הקב"ה למשה אם לא אמותך בעוה"ז היאך אחיד לעוה"ב ולא עוד אלא שאתה עושה תורתו פלסתר שכתוב בתורתך על ידך ואין מדי מנוח. אמר משה לפני הקב"ה רבש"ע אם אין אותי מכניס לארץ ישראל הנח אותי כחית השרה שהיא אוכלת עשבים ושותין מים והיין ורואין את העולם כשהיא נפשי כאחת מהן א"ל רב לך. אמר לפניו רבש"ע ואם לאו הנח אותי בעוה"ז כקוף השהוא פורה בכל ד' רוחות העולם ומרקם מווננו בכך יום ולעת ערב חוזר לקינו כך תראה נפשיכאחת מהן א"ל רב לך. מהור רב לך א"ל רב לך אשך דברת כיון שראה משה שאין ברירה יכולה להציל ידך המורת באורתה שעה אמר הצור רמזים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין צורך וישד הוא. מה עשה משה נטל ארז המנילה וכתב עליה שם המפורש וספר השיר לא מלא לכרתוב עד שהגיע הרגע שבו ימרת משה באורתה שעה אמר הקב"ה לנבריאלי יאל צא והבא נשמתו של משה אמר לפניו רבש"ע מי שהוא שקול כנגד ששים רבוא אני יכול לראות במותו ומי שיש בו דברים אלו איך אני יכול לעשות לו קצף. אח"כ א"ל למיכאל צא והבא נשמתו של משה אמר לפניו רבש"ע אני הייתי רב לו והוא היה לי לתלמיד ולא יכול אני לראות במותו. אח"כ אמר לסמאל הרשע צא והבא נשמתו של משה מיד לבש עם והגר חרבו ונתעטף אכוריו' והלך לקראתו של משה כיון שראה אורנו שהוא יב וכורבן שם המפורש ווהר מראהו דומה לשמש והוא רומה למלאך ה' צבאות מתירא סמאל מן משה אמר וראי שאין המלאכים יכולים ליטול נשמתו שר זה זמרים שהראה סמאל את עצמו למשה היה משה יודע שבא סמאל וכיון אה סמאל את משה אחותו רעה וחיל כילדה ולא מצא פתחון פה לדבר עם משה עד אמר משה לסמאל אין שלום אמר יי' לרשעים מה תעשה בכאן א"ל ליטול נשמתך באחי מר לו מי שנידך אמר לו מי שברא את כל הבריות אמר לו אין אתה נוטל נשמתו א"ל כל באי העולם נשמתן מסורין לידי א"ל יש בי כת מכל באי העולם א"ל מה כחך א"ל אני בן עמרם שיצאתי מטעי אמי מהול ולא נצרכתו למוהלני. וכו' כיום שגולדתי מצאתי פתחון

פה והלכתי ברנלי ודברתי עם אבי ואמי ואפילו הלכ לא נקתי. וכשהייתי בן ג' חרשים התנבאתי ואמרתי שעתיד אני לקבל תורה מתוך להבי אש וכשהייתי מהלך בחוץ נכנסתי לפלמרון של מלך ונמלתי כתר מעל ראשו וכשהייתי בן שמונים שנה עשיתי אותם ומפמים במצרים והוצאתי ששים רבוא לעיני כל מצרים וקרעתי את הים ל"ב קרעים והפכתי מי מרה למתוק. ועליתי ודרכתי דרך בשמים. והייתי תופס במלחמתן של מלאכיו. וקבלתי תורה של אש. ודרתי תחת כסא אש וסוכתי תחת עמוד אש ודברתי עמו פנים בפנים ונצחתי בפמליא של מעלה ונליתי ריזים לבני אדם. וקבלתי תורה מימינו של הקב"ה ולמדתי אותה לישראל. ועשיתי מלחמה עם סיתין ועם עוג שני נבורי אומות העולם שבשעת המבול לא הגיעו המים לקרסוליהן מפני נובהן. והעמדתי חמה ולבנה ברום עולם והכתים במטה שבידי והרגתים. מי וש בבאי עולם שיוכל לעשות כן. לך רשע מכאן אין לך לומר כן. לך ברח מלפני א' ני נותן לך נשמתו מיד הזר סמאל להשיב דבר לפני הנבורה. אמר לו הקב"ה לסמאל צא והבא נשמתו של משה מיד שלף הרבו מתערה ועמד על משה מיד קצף עליו משה ונטל את המטה בידו שחוק בו שם המפורש ופגע בו בסמאל בכל כחו עד שנסם מלפניו ורץ אחריו בשם המפורש ונטל קרן הודו מבין עיניו ועזר את עיניו עד כאן עלתה למשה. סוף רגע יצתה בת קול ואמר הגיע סוף מיתתך אמר משה לפני הקב"ה רבוננו של עולם זכור אותו היום שנגלית עלי בסנה ואמרתי לי לך ואשלהך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים זכור אותו היום שהייתי עומד על הר סיני מ' יום ומ' לילה בבקשה ממך אל תמסרני ביד מלאך המות יצאתה בת קל ואמרה אל תתירא אני בעצמי מטפל בך בקבורתך. באותה שעה עמד משה וקידש את עצמו כשדפים וירד הקב"ה משמי שמים העליונים ליטול נשמתו של משה ושלשה מלאכו השרת עמו מיכאל וגבריאל וזנואל. מיכאל הציע מטתו של משה. וגבריאל פירס בגד של בוץ מראשותיו. וזנואל מרגלותיו. מיכאל מצד אחד. וגבריאל מצד אחר. אמר הקב"ה למשה משה השקף עיניך זה על גב זה והשקף עיניו זה ע"ג זה א"ל הנח ידך על ההוה והניח ידיו על החזה א"ל הקף רגליך זה על גב זה הקף רגלו זה על גב זה באותה שעה קרא הקב"ה לנשמה מתוך גופו א"ל בתי מאה ועשרים שנה קצבתך היותך בנופו של משה עכשיו הגיע קיצך לצאת צאי אל תאחרי אמרה לפניו רבש"ע יודעת אני שאתה אלוה כל הרוחו' וכל הנשמות נפש החיים והמתים מסורין לידך ואתה בראתני ואתה נתתני בנופו של משה מאה ועשרים שנה ועכשיו יש גוף מהור בעולם יותר מנופו של משה שלא נראה בו רוח סרוחה מעולם ולא רמה ותולעה לכן אני אוהבת אותו ואיני רוצה לצאת ממנו אמר לה הקב"ה נשמה צאי אל תאחרי ואני מעלה אותך לשמי שמים העליונים ואני מושיבך תחת כסא כבורי אצל כרובים ושרפים וגדולים אמרה לפניו רבש"ע מאצל שכונתך ממרום ירדו שני מלאכיו עוה ועזאל והמדו בנות ארצו' והשחיתו דרכם עד הארץ עד שתלית אותן בין הארץ לרקיע אבל בן עמרם מיום שנגלית אליו בסנה לא בא לאשתו שנאמר ותדבר מרים ואת במשה על אודות האשה הכשית אשר לקח כי אשה כשית לקח בבקשה ממך הגיחו בנופו של משה באותה שעה נשקו הקדוש ברוך הוא ונטל נשמתו בנשיקת פה והיה הקדוש ברוך הוא בוכה מי יקום לי עם מרעים מי יתיצב לי עם פועלי און והזח הקדוש אומרת ולא קם עוד נביא עוד בישראל כמשה שמים בוכין ואומרים אנד חסיד מן הארץ ארץ בוכה ואמרת וישר באדם אין וכשבקש יהושע רבו ולא מצאו היה בוכה ואומר הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמוני' מבני אדם ומלאכי השרת היו אומרי' צדקת עשה ישראל היו אומרים ומשפטיו עם ישראל. אלו זאלו היו אומרים יבוא שלום ינוח על משכ בורטם הודך נכווח זכר צדיק לברכה ונשמתו לחיי עולם הבא אמן כן יהי רצון ב"ה לא"ו א':

עין יעקב להושענא רבא

פיסקא מי לנו גדול מיוסף שלא נתעסק בו אלא משה תנו רב בא וראה כמהן הביכות מצות על משה רבינו שכל ישראל נתעסקו בכיזה והוא נתעסק במצות שנאמר

... לב יקח מצות ואויל שפתיים ילבט ומנין היה ידע משה רבינו היכן יוסף קבור אמרו
סרה בת אשר נשתירה מאותו הדור הלך משה אצלה אמר לה כלום אתה יודעת היכן
יוסף קבור אמרה לו ארון של מתכת עשו לו מצריים וקבעוהו בגלגלם הנחר כדי שיחברכו
מימיו הלך משה ועמד על שפת הנילוס אמר יוסף יוסף הניע עת שנשבע הקדוש ברוך הוא
לנאול את ישראל והניע השבועה שהשבעת את ישראל אם אתה מראה את עצמך מוטב
ואם לאו הרי אנו מנוקים משבועתך מיד צף ארונו של יוסף ואל תתמה היאך ברזל צף
שהרי כתיב והיו האחד מפיל הקורה ואף הברזל נפל אל המים ויצעק ויאמר אהה אדוני
הוא שאול ונומר וישלך שמה ויצף הברזל והלא דברים קל וחומר ומה אלישע תלמידו
של אליהו ואליהו תלמידו של משה צף הברזל מפניו משה רבינו על אחת כמה וכמה
דבי נתן אומר בקברניט של מלכים היה קבור הלך משה ועמד על קברניט של מלכים אמר
יוסף הניע עת שנשבע הקב"ה לנאול את ישראל והניע השבועה שהשבעת את ישראל
אם אתה מראה את עצמך מוטב ואם לאו הרי אנו מנוקים משבועתך באותה שעה נודענו
ארונו של יוסף נטלו משה והביאו אצלו וכל אותן שנים שהיו ישראל במדבר היה ארונו
של יוסף וארון של שכינה מהלכין זה עם זה והיו עוברים ושבים אומרים מה סיבן של שני
ארונות הללו אמרו אחד של מת ואחד של שכינה אמרו וכי דרכו של מת להלך עם
שכינה אמרו קיים זה מה שכתוב בוהו ואי לא אינעק ביה משה לא הו מיעסק ביה ישראל
והכתוב ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם ותו אי לא אינעקי
ביה ישראל בניו לא הו מיעסקי ביה והכתוב והיו לבני יוסף לנחלה אמרו הניחו לו כבודו
במרוכבים יותר מבמועפים ותו אמרו הניחו לו כבודו בגדולים יותר מבקטנים. קברו בשכם
מאי שנא בשכם אמרו משכם נבחרו ולשכם נחזיר אבידה. קשיין קרא אהרן כתיב ויקח
משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע וגו' וכתוב ואת עצמות יוסף אשר העלו בני
ישראל ממצרים קברו בשכם א"ר חמא ברבי חנינא כל העושה דבר ולא נמרו ובא אחר
ונמרו מעלה עליו הכתוב על שנמרו כאילו עשאו רבי אליעזר אומר אף מורדין אותו
מגדולתו דכתיב והי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו רבי שמואל ברנחמני אמר אף קובר
אשתו ובניו שנאמר ותמת בת שוע אשת יהודה וכתוב ימת ער ואונן :

פוסקא מי לנו גדול משה שלא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא שנאמר ויקבר אותו
בניא מול בית פעור וגומר. ויאמר ה' אלי רב לך אמר רבי לוי ברב בישר ברב
ישורוהו ברב בישר דכתיב רב לכם בני לוי ברב כשרוהו דכתיב רב לך דבר אחר רב לך
רב יש לך ומני יהושע דבר אחר רב לך שלא יאמרו הרב כמה קשה והרנלמיד כמה סרבן
יכ"כ למה תנא דבי רבי ישמאל לפום נמלא שחנא. ויאמר אליהם כן מאה ועשרים שנה
גבו היום שאין תלמוד לומר היום ומה תלמוד לומר היום היום מלאו ימי ושנותי ללמדך
קדוש ברוך הוא משלים שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש שנאמר את
ספר ימך אמלא. לא אוכל עוד לצאת ולבא מאי לצאת ולבא אילמא לצאת ולבא
אמש וזכתיב ומשה בן מאה ועשרים שנה כמותו לא כהתה עינו ולא נס לחת וכתוב ויעל
משה מערבות מואב אל הר נבו ותניא שתיים עשרה מעלות היו שם ופסען משה בפסיעה
אחרת. א"ר שמואל בר נחמני א"ר יוחנן לצאת ולבא דבברי תורה מלמד שנשמתו ממנו
מעונות ההכמה. וילך משה והיושע ויתיצבו באהל מועד תנא אותה שבת שבת של ריוני
הייתה גיטלה רשורת מוה וניתנה לזה :

תניא אמר רבי יהודה אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאמרו היכן משה מת בחלקו של
ראובן דכתיב ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו ובני בחלקו שר ראובן קיימא
דכתיב ובני ראובן בנו את חשבון ואת אלעלא ואת קריתים ואת נבו ואת בעל מעון והיכן
עשה קבור בחלקו של נד דכתיב וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק ספון מחלקו של
יבן עד חלקו של נד כמה היו ארבעה מילין אותם ארבעה מילין מי הוליכו מלמד שהי'
משה מת מוטל בכנפי השכינה ומלאכי השרת אומרים צדקת ה' עשה ומשפטי עם ישראל
והקב"ה אומר מי יקום לי עם מרעים מי יתיצב לי עם פועלי און ושמואל אמר מי כהחכם
ומי

ומי יודע פשר דבר ר' יוחנן אמר והחכמי מאין תמצא ואיזה מקום כינה ור' נחמן בר יצחק
אמר וימת שם משה עבד ה' סמליון אמר וימת שם משה ספרא רבא דישראל :

תניא ר' אליעזר הגדול אומר שנים עשר מיל על שנים עשר מיל כנגד מחנה ישראל
היה בת קול ששמיעו ואומר וימת משה ספרא רבא דישראל ויש אומרים לא מת
משה כתיב וימת שם משה וכתוב התם והי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה
מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש. ויקבר אותו בניא בארץ מואב מול בית
פעור א"ר ברכיה סימן בתוך סימן ואפילו הכי ולא ידע איש את קבורתו. וכבר שלחה
מלכות הרשעה אצל גיסטרא של פעור הראנו היכן משה קבור עמדו למעלה נדמה להם
למטה למטה נדמ' להם למעלה נחלקו לשני כתורת אותם העומדים למעל' נדמה להם למטה
אותם העומדים למטה נדמה להם למעלה לקיים מה שנאמר ולא ידע איש את קבורתו עד
היום הזה. א"ר חמא ברבי חנינא אף משה רבינו אינו יודע היכן קבור כתיב הכא ולא ידע
איש את קבורתו וכתוב התם וזאת הברכה אשר בך משה איש האלהים. וא"ר חמא בר
חנינא ברבי מה נקבר משה רבינו מול בית פעור כ"ה לכתב על מעשה בית פעור :

וא"ר חמא ברבי חנינא מפני מה נסתתר קברו של משה מעיני בשר ודם מפני שנלוי
וידוע לפני הקב"ה שעתיד בית המקדש ליחרב ולחנלות את ישראל מארצם שמא
יבואו לקבורתו של משה באותה שעה ויעמדו בכביה ויתחננו למשה ויאמר לו משה רבינו
עמוד בתפלה בעדנו ועומד משה ומכמל את הגזירה מפני שחביבים צדיקים במיתתן יותר
מבחייהם שכן ארנה מוצא בשעה שהיו ישראל במדבר וסרתו במעשיהם ועשו עגל קצף
הקב"ה על ישראל ואמר למשה הרף ממני ואשמידם כמה צדיקים היו באותו הדור וכמה
חסידים משה ואהרן והיושע אלדך ומידך ושבעים וקנים ושאר חכמים ותלמידים ולא עשה
בשבילם ולא ביטל הגזיר' אלא בשביל משה. וא"ר חמא ברבי חנינא מאי דכתיב אחרי ה'
אלהיכם תלכו. וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכינה והלא כבר נאמר כי ה' אלתיך אש
אוכלה הוא אל קנא אלא הלך אחר מדותיו של הקב"ה מה הוא הלביש ערומי' דכתיב ויעש
ה' אלהים לאדם ולאשתו. עזר וילבישם אף אתה הלבש ערומים. הקב"ה בקר חולים
דכתיב וירא אליו ה'. באלוני ממרא אף אתה בקר חולים. הקב"ה קבר מתים דכתיב ויקבור
אותו בניא אף ארנה קבור מתים. הקב"ה נחם אבלים דכתיב והי אחרי מות אברהם ויבך
אלהי' את יצחק בנו אף אתה נחם אבלים. ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילביש
רב ושמואל חד אמר דבר הבא מן העור והר אמר דבר שהעור נהנה בו. דרש ר' שמלאי

דרש ר' שמלאי מפני מה נתאווה משה רבינו ליכנס לא"י וכי לאכול מפריה הי' צריך
לשבע מטובה היה צריך אלא כך אמר משה רבינו הרבה מצות נצטוו ישראל
שאינם מתקיימות אלא בארץ אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו על ידי אמר לו הקב"ה הכול
אתה מבקש אלא לקבל שכר מעלה אני עליך כאלו עשיתם שנא' לכן אהלק לו כרבי
את עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למורת נפשו ואת פושעים נמנה והוא המא רבים
נשא ולפושעים יפניע לכן אהלק לו כרבים שאני מחלק לו שכר שלם שמא תאמר
כאחרונים ולא כראשונים תלמוד לומר ואת עצומי' יחלק שלל כאברהם יצחק ויעקב שהיו
עצומים בתורה ובמצות. תחת אשר הערה למות נפשו שמסר עצמו למיתה שנאמר ועתה
אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ואת פושעים נמנה שנמנה
מתי מדבר. והוא המא רבים נשא שכמר על מעש' העגל. ולפושעים יפניע שבקש רחם
על פושעי ישראל שיחזרו בתשוב' ואין פגיעה אלא תפלה שנאמר ואתה אל תתפלל ב
העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפל' ואל תסנע כי זכותו וזכות תפלתו תגן בעדנו אמי' :

ספר תהלים

חלקנדו

לשבעה גם לשלשים חלקים

כמנן ימי השבוע וימות החדש.

והדפסנדו באותיות גדולות ונאות, למען יוכל גם נער גם זקן להתענג
בשפוך שיחו לפני ה'.

PSALMEN (Die Psalmen).

כח

ברעדעלהיים

תהלים ספר ראשון

א (6) אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים
ובדרך חטאים לא עמד ובמשב לצים לא
ישב: (3) כי אסבתורת יהוה חפצו ובתורתו יהנה
זמם ולילה: (4) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר
פריו יתן בעתו ועלהו לא יבול וכל אשר יעשה
יצליח: (7) לא יכזר רשעים כי אסכמין אשר תדפנו
רוח: (5) על כן לא יקמו רשעים במשפט וחטאים
בעדת צדיקים: (1) כי יודע יהוה דרך צדיקים ודרך
רשעים תאבד:

ב (6) למה רגשו גוים ולאמים יהגו ריק: (3) ותיצבו
מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד עליהוה ועל
ויחיו: (4) ננתקה את מוסרותימו ונשליכה ממנו
ותימו: (7) יושב בשמים ישחק ארני ילעג למו:
(5) אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו: (1) ואני
נסכתי מלכי על ציון הרקד שיי: (1) אספרה אל חס
יהוה אמר אלי בני אתה אני היום ילדתך: (5) שא
ממני ואתנה גוים נחלתך ואחזתך אפסי ארץ
(5) תרעם בשבת ברזל ככלי יוצר הנפצם: (1) ועת
מלכים השקילו הנסרו שפטי ארץ: (6) עבדו א
יהוה ביראה וגילו ברעדה: (3) נשקו בר פרו
ותאבדו דרך כייבער במעט אפז אשרי כל
ג (6) מזמור לדוד בברחו מפני אבע
(3) יהוה מה דרבו צרי ר
(4) רבים אמרים לגפשי אין יש

סְלָה: (7) וְאַתָּה יְהוָה מָגֵן בְּעַדִּי כְבוֹדִי וּמְרִים רֵאשִׁי:
 (8) קוֹלִי אֶל־יְהוָה אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִהַר קָדְשׁוֹ סְלָה:
 (9) אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישְׁנָה הִקְיַצְוֹתִי כִּי יְהוָה יִסְמְכֵנִי:
 (10) לֹא־אֵירָא מִרִבְבוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוֹ עָלָי:
 (11) קוֹמָה יְהוָה וְהוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי כִּי הִבִּית אֶת־כָּל־
 אוֹיְבֵי לְחַי שְׁנֵי רָשָׁעִים שִׁבְרָתָ: (12) לִיהוָה הַיְשׁוּעָה
 עַל־עַמּוֹ בְרִכְתָּךְ סְלָה:

ד (13) לַמְנַצֵּחַ בְּנִינֹת מִזְמוֹר לְדָוִד: (14) בְּקִרְאֵי עֲנִי
 אֱלֹהֵי צַדִּיק בְּצַר הִרְחַבְתָּ לִּי חֲנֻנִי וְשָׁמַעְתָּ תְּפִלָּתִי:
 (15) בְּנִי־אִישׁ עַד־מָה כְבוֹדִי לִכְלָמָה תִּתְּחַבֵּן רִיק
 תִּבְקְשׁוּ כָּזָב סְלָה: (16) וְדַעוּ כִּי־הַפְּלָה יְהוָה חֲסִיד
 לֹו יְהוָה יִשְׁמַע בְּקִרְאֵי אֱלֹוִ: (17) רַגְזוּ וְאַל־תִּתְּחַטְּאוּ
 אָמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל־מִשְׁפַּבְּכֶם וְדַמּוּ סְלָה: (18) זָכְרוּ
 וּזְכֹר־צַדִּיק וּבִטְחוּ אֶל־יְהוָה: (19) רַבִּים אָמְרִים מִי
 יִרְאֵנוּ טוֹב נָסָה עָלֵינוּ אוֹר פְּנֵיךָ יְהוָה: (20) גַּתְתָּחַ
 שִׁמְחָה בְּלִבִּי מֵעַת דָּגָנִם וּתְיִרוֹשָׁם רַבּוּ: (21) בְּשָׁלוֹם
 יִחַדּוּ אֲשַׁכְּבָה וְאִישָׁן כִּי־אַתָּה יְהוָה לְבָרֵךְ לְבִטְחָה
 תּוֹשִׁיבֵנִי:

ה (22) לַמְנַצֵּחַ אֶל־הַנְּחִילוֹת מִזְמוֹר לְדָוִד: (23) אָמְרֵי
 הָאוֹיְבִים יְהוָה בִּינָה הַגִּנּוּנִי: (24) הִקְשִׁיבָה לְקוֹל
 יְיָ מֶלְכִי וְאֱלֹהֵי כִּי־אֱלֹהֵי אֶת־פִּלְלִי: (25) יְהוָה בִּקְרָה
 יְיָ קוֹלִי בְּקִרְ אֶעֱרָךְ לָךְ וְאַצְפָּה: (26) כִּי וְלֹא־
 רָשָׁע וְאַתָּה לֹא יִגְרָךְ רַע: (27) לֹא־יִתְּצֵבּוּ
 גֵר עֵינֶיךָ שֶׁנֶּאֱתָ כָּל־פַּעֲלֵי אֹוֹן: (28) תִּתְּאֲבֹד
 יָמִים וּמְרָמָה יִתְעַב וְיְהוָה: (29) וְאֲנִי
 בֵּיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֱלֹהֵי־כָּל־קְדָשֶׁךָ

בְּיִרְאַתְךָ: (30) יְהוָה וְנָחֵנִי בְּצַדִּיקְתָּךְ לְמַעַן שׁוֹרְרֵי
 הַיָּשָׁר לִפְנֵי דְרָכֶיךָ: (31) כִּי אֵין בְּפִיהוּ נְכוֹנָה קִרְבָּם
 הַזּוֹת קְבַר־פְּתוּחַ גְּרָמָם לְשׁוֹנָם יַחֲלִיקוּן: (32) הָאֲשִׁימָם
 אֱלֹהִים יִפְלוּ מִמַּעַצְוֹתֵיהֶם בְּרַב פִּשְׁעֵיהֶם הִדְיָחְמוּ
 כִּי מָרוּ בָךְ: (33) וַיִּשְׁמָחוּ כָּל־חֹוסֵי בָךְ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ
 וְתִסַּךְ עָלֵימוּ וַיַּעֲלִצוּ בָךְ אֱהִי שְׁמֶךָ: (34) כִּי־אַתָּה
 תִּבְרָךְ צַדִּיק יְהוָה כְּצַנְהָ רִצּוֹן תַּעֲטֹרְנוּ:

ו (35) לַמְנַצֵּחַ בְּנִינֹת עַל־הַשְּׁמִינִית מִזְמוֹר לְדָוִד:
 (36) יְהוָה אֵל בְּאִפְךָ תּוֹכִיחֵנִי וְאַל־בְּהַמְתָּךְ
 תִּסְרְנֵנִי: (37) חֲנֻנֵי יְהוָה כִּי־אֲמַלֵּל אֲנִי רַפְּאֵנִי יְהוָה
 כִּי נִבְהַלּוּ עֲצָמַי: (38) וְנִפְשִׁי נִבְהַלָּה מְאֹד וְאַתָּה יְהוָה
 עַד־מָתַי: (39) שׁוּבָה יְהוָה חֲלִצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן
 חֲסִדֶּךָ: (40) כִּי אֵין בְּמוֹת זְכָרְךָ בְּשִׂאוֹל מִי יוֹדֶה־לָּךְ:
 (41) יִנְעַתִּי וּבְאִנְחָתִי אֲשַׁחֶה בְּכָל־לֵילָה מִמָּתַי בְּדַמְעֹתַי
 עֲרִשִׁי אֲמַסֶּה: (42) עֲשֵׂשָׁה מִכַּעַם עֵינַי עֲתָקָה בְּכָל־
 צוֹרְרָי: (43) סוּרוּ מִמֶּנִּי כָּל־פּוֹעֲלֵי אֹוֹן כִּי־שָׁמַע יְהוָה
 קוֹל בְּכֵיִי: (44) שָׁמַע יְהוָה תְּחִנָּתִי יְהוָה תְּפִלָּתִי וְיִפְסַח
 יְיָ יִבְשׁוּ וַיִּבְהַלּוּ מְאֹד כָּל־אוֹיְבֵי יִשְׁבּוּ יִבְשׁוּ רַגְלֵי
 ז (45) שְׁגִיזוֹן לְדָוִד אֲשֶׁר־שָׁר לִיהוָה עַל־דְּבַר־כּוֹחֵי
 בְּיָמֵינִי: (46) יְהוָה אֱלֹהֵי בָךְ חֲסִיתִי הוֹשִׁיעֵנִי
 מִכָּל־רָדְפֵי וְהַצִּילֵנִי: (47) פְּנִי־טָרַף כְּאַרְיֵה נִפְשִׁי פִּי
 וְאֵין מִצִּיל: (48) יְהוָה אֱלֹהֵי אִסְעֵשִׁיתִי וְאַתָּ אִסְעֵ
 עוֹל בְּכַפְּי: (49) אִסְנֶמְלֵתִי שׁוֹלְמֵי רַע וְאַחֲלִצָה צַדִּיקִים:
 (50) יִרְדֹּף אוֹיְבֵי נַפְשִׁי וַיִּשַׁג וַיִּרְמוֹס לְאַרְצֵי
 וּכְבוֹדֵי וְלַעֲפָר יִשְׁכֵּן סְלָה: (51) קוֹמָה יְהוָה וּבִי
 הַנְּשֵׂא בְּעֶבְרוֹת צוֹרְרֵי וְעוֹרָה אֵלֵי מִשְׁפַּטֵּי

וְעַד לְאֲמִים תִּסּוּבְכֶךָ וְעָלְיָהּ לְמָרוֹם שׁוּבָהּ׃
(א) יְהוָה יִדִּין עַמִּים שְׁפָטְנִי יְהוָה כְּצַדִּיק וּכְתָמִי עָלַי׃
(ב) יִגְמַר נָא רַע וְרָשָׁעִים וּתְכוֹנֵן צְדִיק וּבַחַן לִבּוֹת
יְבַלְיֹוֹת אֱלֹהִים צְדִיק׃ (ג) מִגִּנִּי עַל־אֱלֹהִים מוֹשִׁיעַ
יִשְׂרָיִל לֵב׃ (ד) אֱלֹהִים שׁוֹפֵט צְדִיק וְאֵל זַעַם בְּכָל־
יָוָם׃ (ה) אִם־לֹא יֵשׁוּב חֲרָבוֹ יִלְטֹושׁ קִשְׁתּוֹ דֶּחַךְ
וַיְכוּנְנֶה׃ (ו) וְלוֹ הַכִּין כְּלֵי־מָוֶת חֲצִיו לְדֹלָקִים יַפְעַל׃
(ז) הִנֵּה יַחְבֵּל־אֵז וְהִרָה עֵמָל וְיִלְד שָׂקָר׃ (ח) בּוֹר
כָּרָה וַיַּחְפְּרֶהוּ וַיַּפּוֹל בְּשַׁחַת יַפְעַל׃ (ט) יֵשׁוּב עֵמָלוֹ
כְּרֹאשׁוֹ וְעַל־קַדְקָדוֹ חָמְסוֹ יִרַד׃ (י) אֹרְחָה יְהוָה
כְּצַדִּיק וְאֹמְרָה שֵׁם־יְהוָה עֲלִיּוֹן׃

ח (ב) לְמַנְצַח עַל־הַגִּתִּית מוֹמֹר לְדוֹד׃ (ג) יְהוָה
אֲדַגִּינוּ מִהָאֲדִיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־תָּנָה
הַדּוֹד עַל־הַשָּׁמַיִם׃ (ד) מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדֶּת
עַל־לְמַעַן צוֹרֵרֶיךָ לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם׃ (ה) כִּי־
יָאֵה שִׁמְךָ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעֶתְךָ יָרַח וּכּוֹכָבִים אֲשֶׁר־
נִתְּנָה׃ (ו) מִהָאֲנֹשׁ כִּי־תִזְכְּרֶנּוּ וּבִן־אָדָם כִּי־תִפְקַדְנֶוּ׃
וְתַחֲפְרֶהוּ מַעַשׂ מֵאֱלֹהִים וּכְבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ׃
(ז) תִּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ כֹּל שֶׁתָּה תַּחַת רַגְלָיו׃
צַנְהָ וְאֵלֶפִים כָּלֶם וְגַם בְּהַמּוֹת שָׂדֵי׃ (ח) צַפּוֹר
עִם וְדַגִּי הַיָּם עִבֵר אֲרָחוֹת יַמִּים׃ (ט) יְהוָה אֲדַגִּינוּ
מִהָאֲדִיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃

ט (א) לְמַנְצַח עַל־מֹת לֵבָן מוֹמֹר לְדוֹד׃ (ב) אֹרְחָה
יְהוָה בְּכָל־לִבִּי אִסְפְּרָה כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וְשִׁמְחָה וְאֶעֱלֶצֶה בְּךָ אֹמְרָה שִׁמְךָ עֲלִיּוֹן׃ (ג) בְּשׁוּב
אֲחֹזר וּכְשֶׁלּוֹ וַיֵּאבְדוּ מִפְּנֶיךָ׃ (ד) כִּי־עֲשִׂית

מִשְׁפָּטִי וְדִינִי יִשְׁבֹּת לְכַפַּא שׁוֹפֵט צְדָק׃ (א) גַּעֲרַת
גוֹיִם אֲבֹדֶת רָשָׁע שְׁמֵם מַחִית לְעוֹלָם וְעַד׃ (ב) הָאוֹיֵב
תָּמוּ חַרְבוֹת לְנִצָּח וְעָרִים נִתְּשָׁת אֲבָד זְכָרָם הִמָּה׃
(ג) וַיְהוֶה לְעוֹלָם יֵשֵׁב בּוֹגֵן לְמִשְׁפַּט כְּסֹאֵ׃ (ד) וְהוּא
יִשְׁפֹּט־תָּבֵל כְּצַדִּיק יִדִּין לְאֲמִים בְּמִישְׁרִים׃ (ה) וַיְהִי
יְהוָה מִשְׁגֵּב לְדָד מִשְׁגֵּב לְעֵתוֹת בְּצָרָה׃ (ו) וַיִּבְטְחוּ
בְךָ יוֹדְעֵי שִׁמְךָ כִּי־לֹא עוֹבֵת דְרֹשֶׁיךָ יְהוָה׃ (ז) וַזְּמָרוּ
לִיהוָה יֵשֵׁב צִיּוֹן הִגְדוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו׃ (ח) כִּי־
דָרַשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכַר לֹא שָׁכַח צַעֲקַת עַנְיִים׃
(ט) חֲנֻנִי יְהוָה רָאָה עֵינַי מִשְׁנֵאֵי מְרוֹמָי מִשְׁעַרֵי
מָוֶת׃ (י) לְמַעַן אִסְפְּרָה כָּל־תְּהִלָּתְךָ בְּשַׁעֲרֵי בַת־
צִיּוֹן אֲגִילָה בִישׁוּעֶתְךָ׃ (יא) טָבְעוּ גוֹיִם בְּשַׁחַת עֵשׂוֹ
בְּרִשְׁתָּיו טָמְנוּ גַלְכָּדָה רַגְלָם׃ (יב) נוֹדַע יְהוָה מִשְׁפָּט
עֲשֵׂה בַּפֶּעַל כַּפְּיוֹ נוֹקֵשׁ רָשָׁע הַגִּיּוֹן סָלָה׃ (יג) יֵשׁוּבוּ
רָשָׁעִים לְשִׂאֹלָה כָּל־גוֹיִם שִׁכְחֵי אֱלֹהִים׃ (יד) כִּי־לֹא
לְנִצָּח יִשְׁכַּח אֲבִיּוֹן תִּקְוַת עַנְיִים תֵּאבֵד לְעַד׃ (טו) קוֹמָה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲנֹשׁ יִשְׁפָטוּ גוֹיִם עַל־פְּנֶיךָ׃ (טז) שִׁיתָ
יְהוָה מוֹרָה לָהֶם יָדְעוּ גוֹיִם אֲנֹשׁ הִמָּה סָלָה׃

י (א) לְמָה יְהוָה תַּעֲמֹד בְּרַחֵק תַּעֲלִים לְעֵתוֹת רַחֵם
(ב) בְּגֵאוֹת־רָשָׁע יִדְלַק עֵינִי וַיִּתְּשֵׂנוּ בְּמֹמֵי
חֲשָׁבוּ׃ (ג) כִּי־הִלַּל רָשָׁע עַל־תְּאוֹת נַפְשׁוֹ וּבִצַּע בָּרוּךְ
נֵאֵין וַיְהוֶה׃ (ד) רָשָׁע כְּגִבָּה אָפוּ כֹּל־יִדְרֹשׁ אֵין אֱלֹהִים
כָּל־מִזְמוֹתָיו׃ (ה) וַיַּחֲלוּ דְרָכָיו בְּכָל־עֵת מְרוֹם מִשְׁפָּטֶיךָ
מִנְגִּדוֹ כָּל־צוֹרְרָיו יִפִּיחַ בָּהֶם׃ (ו) אָמַר בְּלִבּוֹ כֹּל אֲמוֹס
לְדָד וְדָר אֲשֶׁר לֹא־בָרַע׃ (ז) אֱלֹהֵי פִיהוּ מִלֵּא וּמִרְמֹת
וַתִּדַּ תַּחַת לְשׁוֹנוֹ עֵמָל וְאֵין׃ (ח) יֵשֵׁב בְּמֵאֵרֵב הַצְּרִי

במסתרים ויהי נקי עיניו לחלכה יצפנו: (ט) יארב
במסתרו ובארצה בסכה יארב לחטוף עני וחטוף עני
במשכו ברשתו: (י) ידקה ישח ונפל בעצומיו
חלכאים: (יב) אמר בלבו שכח אל הסתיר פניו בל
ראה לנצח: (יג) קומה יהוה אל נשוא ידך אל
תשכח עגיום: (יד) עלמה ונאץ רשע! אלהים אמר
בלבו לא תדרש: (טו) ראית כי אתה ועמל וכעסו
תביט לתת בידך עליך יעזב חלכה יתום אתה ו
היית עוזר: (טז) שבר זרוע רשע ורע תדרו ושרשעו
כל תמצא: (יז) יהוה מלך עולם ועד אבדו גוים
מארצו: (יח) תאות עגיום שמעת יהוה תכין לבם
תקשיב אזנה: (יט) לשפט יתום ודך בלי יוסף עוד
לערץ אנוש מזה הארץ:

א (כ) למנצח לדוד ביהוה חסיתי אף תאמרו
לנפשי נודי הרכם צפור: (כא) כי הנה הרשעים
תרכין קשת בוננו הצם עליהם לירות במזל אפל
ישריר לב: (כב) כיהשתות והרסון צדיק מה הפעל:
יהוה ובהיכל קדשו יהוה בשמים כסאו עיניו
מעפיו יבחנו בני אדם: (כג) יהוה צדיק יבחן
אהב חכם שנאה נפשו: (כד) ימטר על רשעים
חום אש ונפרית ורוח זלעפות מנת בוסם: (כה) כי
צדיק יהוה צדקות אהב ישר יחוו פנימו:

יב (כו) למנצח על השמינית מזמור לדוד: (כז) הושיעה
יהוה כי נמר חסיד כי פפו אמונים מפני אדם:
(כח) שוא ידברו אש את דעהו שפת חלקות בלב
ב ידברו: (כט) יכרת יהוה כל שפתי חלקות לשון

מדברת גדלות: (ל) אשר אמרו ו ללשננו נגביר
שפתינו אתנו מי אדון לנו: (לא) משד עגיים מאנקת
אביונים עתה אקום יאמר יהוה אשית בישע יפיה
לו: (לב) אמרות יהוה אמרות טהורות כסף צרוף
בעליל לארץ מוקק שבעתים: (לג) אתה יהוה
תשמרם תצרנו מזה הדור זו לעולם: (לד) סביב
רשעים ותהלקון כרם זלות לבני אדם:

יג (לה) למנצח מזמור לדוד: (לו) עד אנה יהוה
תשכחני נצח עד אנה ו תסתיר את פניך
מפני: (לז) עד אנה אשית עצות בנפשי יגון בלבבי
יזמם עד אנה ירחם אויבי עלי: (לח) הביטה ענני יהוה
אלהי הארץ העיני פד אישן המות: (לט) פן יאמר אויבי
יבלתי צרי יגילו כי אמוט: (מ) ואני בחרה בחרתי
יגל לבי בישועות אשירה ליהוה כי גמל עלי:

יד (מא) למנצח לדוד אמר נבל בלבו אין אלהי
השחיתו התעיבו עליה אין עשה טוב

(מב) יהוה משמים השקיף על בני אדם לראות ה
משכיל דרש את אלהים: (מג) הכל סר יחדו נא
אין עשה טוב אין גם אחד: (מד) הלא ידעו כל
און אכלי עמי אכלו לחם יהוה לא קראו: (מה) י
פחדו פחד כי אלהים בדור צדיק: (מז) עצת עני
תבישו כי יהוה מחסהו: (מח) מי יתן מציון ישועת
ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב ישמח
ישראל:

טו (מט) מזמור לדוד יהוה מי יגור באהלך מי ישכן
בהר קדשך: (נ) הולך תמים ופעל צדק ודב

אמת בלבבו: (1) לא רגלו על לשנו לא עשה לרעהו
רעה והרפה לא נשא על קרבו: (7) נבזה בעיניו
נמאס ואת יראי יהוה יכבד נשבע להרע ולא ימיר:
(8) כספו לא נתן בנשך ושחר על נקו לא לקח
עשה אלה לא ימוט לעולם:

טז (6) מכתם לדוד שמרני אל כי חסיתי בך:
(3) אמרת יהוה אדני אתה טובתי בל
עליך: (4) לקדושים אשר בארץ הקמה ואדירי כל
חפצי בם: (7) ירבו עצבותם אחר מהרו בלאסוף
נספיהם מדם ובלאשא את שמותם על שפתי:
(8) יהוה מנת חלקי וכוסי אתה תומך גורלי:
(9) חבלים נפלולי בנעימים אפי נחלת שפרה עלי:
(1) אברך את יהוה אשר יעצני אפי לילות יסרוני
גליותי: (2) שוייתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני בל
אמוט: (3) לבן שמח לבי ויגל כבודי אפי בשרי ישכן
בטח: (4) כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסודך
אות שחת: (6) תודיעני ארח חיים שבע שמחות
את פניך נעמות בימיך נצח:

תפלה לדוד שמעה יהוה וצדק הקשיבה רנתי
האזינה תפלתי בלא שפתי מרמה: (3) מלפניך
משפטי יצא עיניך תחוינה מישרים: (4) בחנת לבי
פקדת לילה צרפתני בלא תמצא זמתי בליעבר פי:
(7) לפעלות אדם בדבר שפתיך אני שמרתי ארחות
פריץ: (8) תמד אשרי במעלותיך בלא נמוטו פעמי:
(9) אני קראתיך כיתענני אל הטאונך לי שמע
מרתי: (1) הפלה חסדיך מושיע חוסים ממתקוממים

בימיך: (2) שמרני כאישון בת עין בצל כנפך
תסתירני: (3) מפני רשעים זו שדוני איבי בנפש יקיפו
עלי: (4) חלכמו סגרו פימו דברו בגאות: (5) אשרנו
עתה סבבונו עיניהם ישיתו לנמות בארץ: (6) דמינו
כאריה וכסוף לטרף וככפיר ישב במסתרים:
(7) קומה יהוה קדמה פניו הכריעהו פלטה נפשו
מרשע תרבה: (8) ממתים ידך יהוה ממתים
מחלד חלקם בחיים וצפונך תמלא בטנם ישבעו
בגים והניחו יתרם לעולליהם: (9) אני בצדק אחזה
פניך אשבעה בהקיץ תמונתך:

יח (6) למנצח לעבד יהוה לדוד אשר דבר ליהוה
את דברי השירה הזאת ביום הצייליהוה
אותו מבף בלאיביו ומיד שאול: (3) ניאמר ארחמה
יהוה חוקי: (4) יהוה סלעי ומצודתי ומפלטי אל
צורי אחסהבו מגני וקרן ישעי משגבי: (7) מהל
אקרא יהוה ומן איבי אישע: (8) אפפוני חבלי מות
ונחלי בליעל יבעתוני: (9) חבלי שאול סבבוני קדמתי
מוקשי מות: (1) בצר לי אקרא יהוה ואל אלהי א
ישמע מהיכלו קולי ושועתי לפניו ותבא ב
(2) ותגעש ותרעש הארץ ומוסרי הרים י
ויתגעשו כי תרה לו: (3) עלה עשן באפו ואש מפיו
תאכל נחלים בערו ממנו: (4) ויש שמים ויחד וערפל
תחת רגליו: (5) וירכב על כרויב ויעף וידא על כנפי
רוח: (6) ישת חשך וסתרו סביבותיו סבתו השכת
מים עבי שחקים: (7) מננה נגדו עביו עברו בך
ונחלי אש: (8) נרעם בשמים יהוה ועליון יתן קול

בָּרַד וּגְחַל־אֵשׁ: (ט) וַיִּשְׁלַח הַצִּיּוֹ וַיִּפְיֵצֵם וּבָרְקִים רַב
 וַיְהַמֵּם: (י) וַיֵּרְאוּ אֶפְיָי מִים וַיִּגְלוּ מוֹסְדוֹת תְּבַל
 מִנְעֻרְתֶּךָ יְהוָה מִנְשַׁמֵּת רוּחַ אַפְּךָ: (יא) יִשְׁלַח מִמְרוֹם
 אֶפְקַי יִמְשְׁנֵי מַמִּיִם רַבִּים: (יב) יִצְלַנִי מֵאִיְבֵי עַז
 וּמִשְׁנָאֵי כִּי־אֲמַצּוּ מִמֶּנִּי: (יג) יִקְדְּמוּנִי בְיוֹם־אֲדִיר
 מַהֵי יְהוָה לְמַשְׁעַן לִי: (יד) וַיּוֹצִיאֵנִי לְמַרְחָב יַחֲלַצֵנִי
 כִּי־חָפֵץ בִּי: (טו) יִגְמַלְנִי יְהוָה כְּצַדִּיק כְּבֹר יְדֵי יוֹשֵׁב
 לִי: (טז) כִּי־שִׁמְרַתִּי דְרָכֵי יְהוָה וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהֵי:
 (יז) כִּי כָל־מִשְׁפָּטָיו לִנְגִדֵי וְחֻקְתָּיו לֹא־אֲסִיר מִנִּי:
 (יח) וְאֵהִי תָמִים עִמּוֹ וְאֲשַׁתְּמַר מֵעוֹנֵי: (יט) וַיֹּשֶׁב יְהוָה
 לִי כְצַדִּיק כְּבֹר יְדֵי לִנְגַד עֵינָיו: (כ) עַם־חֲסִיד
 תִּתְחַפֵּד עִם־גְּבֹר תָּמִים תִּתְמָם: (כא) עַם־נִבְרַת תִּתְבַּרֵּר
 וְעַם־עַקֵּשׁ תִּתְפַּתֵּל: (כב) כִּי־אֵתָהּ עַם־עֲנִי תוֹשִׁיעַ
 וְעֵינָיִם רַמּוֹת תִּשְׁפִּיל: (כג) כִּי אֵתָהּ תֵּאָוֵר נְרֵי יְהוָה
 אֱלֹהֵי נִיחָה חֲשַׁבְנִי: (כד) כִּי־בִדְ אֶרֶץ גְּדוּד וּבֵאלֹהֵי אֲדָלְגִי
 שׁוֹר: (כה) הָאֵל תָּמִים דְּרָכּוֹ אֲמַרְתָּ יְהוָה צְרוּפָה מִן
 יָא לְכָל וְהַחֹסִים בּוֹ: (כו) כִּי מִי אֱלוֹהֵי מִבְּלַעֲדֵי
 יְהוָה וּמִי־צוּר זִוְלָתִי אֱלֹהֵינוּ: (כז) הָאֵל הַמְּאֹזְרֵנִי חֵיל
 עַן תָּמִים דְּרָכֵי: (כח) מְשׁוּהָ רַגְלֵי כְּאֵלּוֹת וְעַל
 גַּתִּי יַעֲמִידֵנִי: (כט) מִלְמַד יְדֵי לְמַלְחָמָה וּנְחַתָּה
 קִשְׁת־נְחוּשָׁה זְרוּעֵתִי: (ל) וְתַתִּן־לִי מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַיִּמְיֶנֶךָ
 תִּסְעֶרְנִי וְעֵנּוֹתֶךָ תִּרְבֵּנִי: (לא) תִּרְחִיב צַעֲדֵי תַחְתִּי
 וְלֹא מֵעַדוֹ קָרַסְלִי: (לב) אֲרִדּוּף אוֹיְבֵי וְאֲשִׁיגֵם וְלֹא
 אֲשׁוּב עַד־כְּלוֹתָם: (לג) אֲמַחֲצֵם וְלֹא־יִכְלוּ קוֹם
 יִפְלוּ תַחַת רַגְלֵי: (לד) וְתֵאָזְרֵנִי חֵיל לְמַלְחָמָה
 חֲכָרִיעַ קָמִי תַחְתִּי: (לה) וְאוֹיְבֵי גַתְתָּה לִי עֲרָף

וּמִשְׁנָאֵי אֲצִמִיתָם: (מ) יִשׁוּעוּ וְאִין מוֹשִׁיעַ עַל־
 יְהוָה וְלֹא עֵנָם: (מא) וְאֲשַׁחֲקֵם כַּעֲפֹר עַל־פְּנֵי־רוּחַ
 כְּטִישׁ חוֹצוֹת אֲרִיקָם: (מב) תִּפְלֹטֵנִי מֵרִיבֵי עַם
 תְּשִׁימֵנִי לְרֹאשׁ גּוֹיִם עִם לֹא־דַעְתִּי יַעֲבֹדוּנִי:
 (מג) לְשִׁמְעַע אָזְנִי יִשְׁמְעוּ לִי בְּנֵי נֶבֶר וּבְחָשׁוֹ לִי:
 (מד) בְּנֵי־נֶבֶר יִבְלוּ וַיַּחֲרֹגוּ מִמִּסְגְּרוֹתֵיהֶם: (מה) חֵי־
 יְהוָה וּבְרוּךְ צוּרֵי וַיְרוֹם אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי: (מו) הָאֵל
 הַנּוֹתֵן נִקְמוֹת לִי וַיְדַבֵּר עִמָּי תַחְתִּי: (מז) מִפְּלִטֵי
 מֵאִיְבֵי אֶף מִן־קָמִי תִרְוַמְמֵנִי מֵאִישׁ חָמָס תִּצְלַלְנִי:
 (מח) עַל־כֵּן וְאוֹדֶךָ בְּגוֹיִם יְהוָה וְלִשְׁמֶךָ אוֹמְרָה:
 (מט) מִגְּדֹל יִשׁוּעוֹת מִלְכּוֹ וְעֵשָׂה חֶסֶד וְלִמְשִׁיחַ
 לְדָוִד וְלִזְרַעוֹ עַד־עוֹלָם:

יֵשׁ (נ) לְמַנְצַח מוֹמֹר לְדָוִד: (נא) הַשָּׁמַיִם מִסְפָּרִים
 כְּבוֹד־אֵל וּמַעֲשֵׂה יְדֵי מִגִּיד הַרְקִיעַ: (נב) יוֹם
 לַיּוֹם יִבְיַע אָמַר וְלֵילָה לְלֵילָה יִתְוַהֲדַעַת: (נג) אֵל
 אָמַר וְאִין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם: (נד) בְּכָל
 הָאָרֶץ וַיֵּצֵא קוֹם וּבִקְצָה תְּבַל מְלִיחָם לְשִׁמְשׁ שׁוֹ
 אֲדֹל בָּהֶם: (נה) וְהוּא כְּחַתָּן יֵצֵא מִחֻפְתּוֹ יִשִּׁישׁ כְּנֹפֵי
 לְרוּחַ אֲרָח: (נו) מִקְצָה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵא וְתִקְוַתּוֹ
 קְצוֹתָם וְאִין נִסְתָּר מִחֻפְתּוֹ: (נז) תּוֹרַת יְהוָה תָּמִיד
 מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוֹת יְהוָה נִאֲמָנָה מִחֻבִּימַת פִּתְנֵי:
 (נח) פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׂרָיִם מִשְׁמַחֲחֵי־לֵב מִצְוֹת יְהוָה בְּרֹ
 מְאִירַת עֵינָיִם: (נט) יִרְאֵת יְהוָה וְטְהוֹרָה עֲמֻדַת לְעַי
 מִשְׁפָּטֵי־יְהוָה אֲמַת צַדִּיק וַיַּחֲדוּ: (ס) הַנְּחַמְדִּים מוֹחֵב
 וּמִפְּזוֹ רַב וּמִתּוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּת צוּפִים: (סא) נִסְתָּ
 עֲבָדֶךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשִׁמְרָם עֲקֹב רַב: (סב) שְׁנִיאוֹת

מִיִּבִּין מִנְסֻתֹרוֹת נִקְנִי: (7) גַם מִזֵּדִים חֲשַׁךְ עֵבֶרְךָ
 אֱלֹהֵי מְשֻׁלֵּי־בִי אֹז אֵיתָם וְנִקְתִּי מִפֶּשַׁע רָב: (8) יְהוָה
 לְרַצּוֹן וְאִמְרֵי־פִי וְהַגִּיזוֹן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:
 2 (6) לִמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: (3) יַעֲקֹב יְהוָה בְּיוֹם צָרָה
 יִשְׁבֹּבְךָ שֵׁם וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב: (4) יִשְׁלַח־עֲזָרְךָ
 מִקֶּדֶשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדְךָ: (7) יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ
 יִדְשֶׁנָּה סֶלָה: (8) יִתֵּן לְךָ כָּל־כֶּבֶד וְכָל־עֲצָתְךָ יִמְלֵא:
 (9) נִרְנְנָה וּבִישׁוּעָתְךָ וּבְשֵׁם־אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל יִמְלֵא יְהוָה
 כָּל־מְשָׁלוֹתֶיךָ: (10) עֲתָה יִדְעֵתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה
 מִשִּׁיחוֹ יַעֲנֵהוּ מִשְׁמֵי קָדְשׁוֹ בְּגִבּוֹרוֹת יִשַׁע יִמִּינוּ:
 (11) אֱלֹהֵי בָרֶכֶב וְאֱלֹהֵי בַפִּיִּסִים וְאִנְחָנוּ בְשֵׁם יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר: (12) הִמָּה פָרַעַן וְנִפְלוּ וְאִנְחָנוּ קָמְנוּ
 וְנִתְעוֹדַד: (13) יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם־קָרְאֵנוּ:
 3 א (6) לִמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: (3) יְהוָה בְּעֹזְךָ יִשְׁמַח
 מֶלֶךְ וּבִישׁוּעָתְךָ מִהֲדַגֵּל מֵאֵד: (4) תֵּאֲוֹת לִבּוֹ
 תִּתֵּן לוֹ וְאַרְשֶׁת שִׁפְתָיו בַּל־מִנְעַת סֶלָה: (7) כִּי
 יִקְדְּמוּנוּ בְּרִכּוֹת טוֹב תִּשְׁיֵת לְרֹאשׁוֹ עֲמֻרַת פִּז:
 (8) יִיָּסֵם וְשָׁאֵל מִמֶּךָ נִתְתֶּנָּה לוֹ אֲרֹךְ יָמִים עוֹלָם וְעַד:
 (9) רַחֵם כְּבוֹדוֹ בִישׁוּעָתְךָ הוֹד וְהַדָּר תִּשְׁוֶה עָלָיו:
 (10) כִּי־תִשְׁיֵתֵהוּ בְּרִכּוֹת לַעֲד תִּחַדְהוּ בְשִׂמְחָה אֶת־
 פְּנֵיךָ: (11) כִּי־הַמֶּלֶךְ בִּטְחָ בִיהוָה וּבְחֶסֶד עָלְיוֹן בַּל־
 יִמוּט: (12) תִּמְצָא יָדְךָ לְכָל־אֵיבֶיךָ יִמְיֹנֶךָ תִּמְצָא
 שִׁנְאִיךָ: (13) תִּשְׁיֵתֵמוּ כִּתְנוֹר אֲשֶׁר לַעֲת פְּנֵיךָ יְהוָה בְּאִפּוֹ
 יִבְלַעֵם וְתֹאכְלֵם אֲשֶׁר: (14) פְּרִיָמוֹ מֵאֲרֶץ תֵּאבֹד וְזָרַעֵם
 מִבְּנֵי אָדָם: (15) כִּי נָטוּ עֲלֶיךָ רַעַה חֲשָׁבוּ מִזְמָה בַּל־
 יוֹכְלוּ: (16) כִּי תִשְׁיֵתֵמוּ שָׁכֵם בְּמִיתְרֶיךָ תִּכְוִנֵן עַל־

פְּנִידִם: (7) רוּמָה יְהוָה בְּעֹזְךָ נְשִׁירָה וְנִזְמָרָה
 גְּבוּרַתְךָ:

כב (6) לִמְנַצֵּחַ עַל־אֵילַת הַשֶּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד: (3) אֱלֹהֵי
 אֱלֹהֵי לָמָּה עֲזַבְתָּנִי רְחוּק מִישׁוּעָתִי דַּבְרֵי
 שִׁאֲנָתִי: (4) אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם וְלַיְלָה וְלֹא־
 דוּמְיָה לִּי: (7) וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
 (8) בָּךְ בְּטַחְוֵי אֲבֹתֵינוּ בְּטַחְוֵי וְתִפְלִטְמוּ: (9) אֱלֹהֵי וְעִקְוֵי
 וְנִמְלִטוּ בָּךְ בְּטַחְוֵי וְלֹא־בוֹשׁוּ: (10) וְאַנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא־
 אִישׁ חֲרָפַת אָדָם וּבֹזוּי עֵם: (11) כָּל־רֵאִי יִלְעִיגוּ לִי
 יִפְטִירוּ בְשִׁפְהָ יִנְיַעוּ־רֹאשׁ: (12) גַּל אֱלֹהֵי־הוָה יִפְלִטְהוּ
 יִצְלִהוּ כִּי חֲפִיץ בּוֹ: (13) כִּי־אַתָּה גֹּחִי מִבְּטָן מִבְּטָחִי
 עַל־שָׂדֵי אֲמִי: (14) עֲלֶיךָ הִשְׁלַכְתִּי מִרְחֹם מִבְּטָן אֲמִי
 אֱלֹהֵי אֶתָּה: (15) אֱלֹהֵי־תִרְחַק מִמֶּנִּי כִּי־צָרָה קָרוֹבָה כִּי
 אִין עֲזוּרָה: (16) סִבְבוּנֵי פְרִים רַבִּים אֲבִירֵי בָשָׁן כִּתְרוּנֵי:
 (17) פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם אֲרִיהַ טִרְף וְשֹׁאֵג: (18) כַּמּוֹב
 נִשְׁפַּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כָּל־עֲצַמֹתַי הָיָה לִבִּי כִּדְוֹנֵנִי נִמְכַר
 בְּתוֹךְ מַעֲיָ: (19) יָבֵשׁ כַּחֲרָשׁ וּכְחוֹ וּלְשׁוֹנֵי מִדְּבַר
 מִלְּקוֹחֵי וְלַעֲפֻרְמוֹת תִּשְׁפָּתֵנִי: (20) כִּי סִבְבוּנֵי כָּל־
 עֲדַת מְרַעִים הִקִּיפוּנִי כְּאֵרֵי יָדַי וְנִגְלִי: (21) אֲסֹפֵר
 כָּל־עֲצָמוֹתַי הִמָּה יָבִיטוּ וְרֹאֲוִי־בִי: (22) יִחַלְקוּ בְּנֵי־
 לֵהֶם וְעַל־לְבוּשֵׁי יִפִּילוּ גֹרֵל: (23) וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי
 תִּרְחַק אֵילוֹתַי לְעֲזֻרָתִי חוֹשֶׁה: (24) הִצִּילָה מִחַרְבַּב
 נַפְשִׁי מִיַּד־כָּל־בְּיָד יַחֲדָתִי: (25) הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אֲרִיָּה
 וּמִקֶּרְנֵי רַמִּים עֲנִיתָנִי: (26) אֲסַפְּרָה שִׁמְךָ לְאָחִי בְּתוֹךְ
 קָהָל אֲהַלְלֶךָ: (27) יִרְאֵי יְהוָה הִלְלוּהוּ כָּל־זֶרַע יַעֲקֹב
 כְּבָרוּהוּ וְגִירוּ מִמֶּנּוּ כָּל־זֶרַע יִשְׂרָאֵל: (28) כִּי לֹא־יָבִיחַ

ולא־שקֵן עֲנֹת עֵנִי וְלֹא־הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבִשְׁוֹעֵי
אֱלֹהֵי שְׁמַע: (א) מֵאֲתָךְ תִּהְלֹתִי בְּקֹהֶל רֵב גְּדָרֵי
אֲשֶׁלֶם נִגְדַּי יִרְאוּ: (ב) יֹאכְלוּ עֲנֻיִם וַיִּשְׁבְּעוּ יִהְלְלוּ
יְהוָה הִרְשִׁינִי יַחֲוֵי לִבְבְּכֶם לְעַד: (ג) יִזְכְּרוּ וַיִּשְׁבוּ אֶל־
יְהוָה כָּל־אֲפָסֵי אֶרֶץ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לִפְנֵיךְ כָּל־מִשְׁפַּחֹת
גֹּזִיִּם: (ד) כִּי לִיהוָה הַמְּלוֹכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: (ה) אֲכָלוּ
וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ וְכָל־דְּשֵׁי אֶרֶץ לִפְנֵי יִכְרְעוּ כָּל־יִוְרְדֵי עֵפֶר
וּנְפֹשׁוֹ לֹא הָיָה: (ו) זֶרַע יַעֲבֹדֵנוּ יִסְפֹּר לֵאדֹנָי לְדֹר:
(ז) יִבְאוּ וַיִּגִּידוּ צְדָקָתוֹ לְעַם נוֹלַד כִּי עָשָׂה:

כַּג (ח) מִזְמוֹר לְדָוִד יְהוָה רֵעִי לֹא אֶחְסֶר: (ט) בְּנֵאוֹת
דָּשָׂא יִרְבִּיעֵנִי עַל־מֵי מְנוּחֹת יִהְלֵנִי: (י) נִפְשֵׁי
יִשׁוּבֵב יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי צְדָק לְמַעַן שְׁמוֹ: (יא) גַּם כִּי־
אֵלֶךְ בְּנֵיאַ צְלָמוֹת לֹא־אֵרָא רַע כִּי־אֲתָה עִמָּדִי
שִׁבְמָה וּמִשְׁעַנְתָּה הַמָּה יִנְחֵמֵנִי: (יב) תַּעֲרַךְ לִפְנֵי
שִׁלְחָן נִגְדַּי צוֹרְרֵי דִשְׁנָת בְּשֶׁמֶן רֹאשֵׁי כּוֹסֵי רוּחָה:
(יג) אֵךְ וְטוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל־יְמֵי חַיֵּי וְשִׁבְתִּי בְּבֵית
יְהוָה לְאָרֶךְ יָמִים:

(יד) לְדָוִד מִזְמוֹר לִיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְלֵ
וַיִּשְׁבֵּי בָהּ: (טו) כִּי־הוּא עַל־יְמִים יִסְדָּה וְעַל־
יָצוֹת יִכּוֹנְנָה: (טז) מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְהוָה וּמִי יִקּוּם
בְּמִקּוּם קֹדְשׁוֹ: (יז) נָקִי כַפַּיִם וְכֵר לִבָּב אֲשֶׁר לֹא־
נִשְׂא לִשְׂוֵא נִפְשֵׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: (יח) יִשְׂא בְּרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: (יט) זֶה הַדֹּר הִרְשִׁינִי
מִבְּקֵשֵׁי פְּנֵיךְ יַעֲקֹב סֵלָה: (כ) שָׂאוּ שְׁעָרִים וְרֹאשֵׁיכֶם
וְהִנְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: (כא) מִי זֶה
מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה עֲזוֹ וְנִגְבוֹר יְהוָה נִבְּוֹר מִלְחָמָה:

(א) שָׂאוּ שְׁעָרִים וְרֹאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ
מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: (ב) מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת
הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

(ג) כֹּה (ד) לְדָוִד אֱלֹהֵי יְהוָה נִפְשֵׁי אֲשָׂא: (ה) אֱלֹהֵי בָרֵךְ
בְּטַחְתִּי אֶל־אֲבוֹשָׂה אֶל־יַעֲלֹצוּ אֵיבֵי לִי: (ו) גַּם
כָּל־קִוִּיךָ לֹא יִבְשׁוּ וּבִשְׂוֵי הַבּוֹגְרִים רִיקָם: (ז) דִּרְכֵיךָ
יְהוָה הוֹדִיעֵנִי אֲרַחֲוֹתֶיךָ לְמַדְנִי: (ח) הִדְרִיכֵנִי בְּאֲמַתְּךָ
וּלְמַדְנִי כִּי־אֲתָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתָךְ קִוִּיתִי כָּל־הַיּוֹם:
(ט) זְכַר־רַחֲמֶיךָ יְהוָה וְחֶסֶדֶיךָ כִּי מַעֲוֹלָם הַמָּה:
(י) חַטָּאוֹת נְעוּרַי וּפְשָׁעֵי אֱלֹהֵי־תִזְכּוֹר כַּחֲסֵדֶךָ זְכַר־לִי
אֲתָה לְמַעַן טוֹבֶךָ יְהוָה: (יא) טוֹב וַיִּשָּׂר יְהוָה עַל־כֶּן
יִזְרַח חַטָּאִים בְּדַרְךְךָ: (יב) יִדְרֹךְ עֲנֻיִם בְּמִשְׁפַּט וַיִּלְמַד
עֲנֻיִם דְּרָכָו: (יג) כָּל־אֲרַחֲוֹת יְהוָה חֶסֶד וְאֲמַת לְנִצְרֵי
בְּרִיתוֹ וְעַד־תִּיו: (יד) לְמַעַן־שִׁמְךָ יְהוָה וְסִלַּחְתָּ לְעוֹתַי
כִּי רַב־הוּא: (טו) מִי זֶה הָאִישׁ יִרְאֵ יְהוָה יוֹרְגוּ בְּדָוִד
יִבְחָר: (טז) נִפְשׁוֹ בְּטוֹב תִּלְוֵן וְזָרְעוֹ יִירֹשׁ אֶרֶץ
(יז) סוֹד יְהוָה לִיִּרְאוּ וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם: (יח) וְיִשְׁמְרוּ
תִּמְדֵי אֱלֹהֵי־יְהוָה כִּי־הוּא יוֹצֵא מִרְשַׁת רַגְלֵי: (יט) וְיִשְׁמְרוּ
אֱלֹהֵי וְהִנְנִי כִּי־יִחִיד וְעֵנִי אֲנִי: (כ) צְרוֹת לִבִּי וְיִשְׁמְרוּ
מִמְּצוֹקוֹתֵי הוֹצֵיאֵנִי: (כא) רֹאה־עֵנִי וְעַמְלִי וְשָׂא לְכָל־
חַטָּאוֹתַי: (כב) רֹאה אֵיבֵי כִי־רָבוּ וּשְׁנֵאת חַמָּס
שְׁנֵאוֹנֵי: (כג) שְׁמְרָה נִפְשֵׁי וְהִצִּילֵנִי אֶל־אֲבוֹשׁ כִּי־
חֶסֶדֶיךָ בָּךְ: (כד) תִּסְדֵּי־יִשָּׂר וְצָרוֹנִי כִּי קִוִּיתֶיךָ:
(כה) פָּדֵה־אֱלֹהִים אֶת־יִשְׂרָאֵל מִכָּל צְרוֹתָיו:

(כו) לְדָוִד וְשִׁפְטֵנִי יְהוָה כִּי־אֲנִי בְּתַמִּי הִלַּכְתִּי
וּבִיהוָה בְּטַחְתִּי לֹא אֶמְעַד: (כז) בְּחַנְנֵי יְהוָה

יֵשֶׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: (א) יְהוָה עַז לְעַמּוֹ
יִתֵּן יְהוָה וַיְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

ליום שני

ל (א) מוֹמוֹר שִׁיר הַנֶּגֶב הַבַּיִת לְדָוִד: (ב) אֲרוֹמִיָּה
יְהוָה כִּי־דָלִיתִנִי וְלֹא־שָׁמַחַת אִיבִי לִי: (ג) יְדִנְהָ
וַיִּזְעַקְתִּי אֱלֹהִים וַתִּרְפְּאֵנִי: (ד) יְהוָה הַעֲלִיתָ כַּד
יְהוָה חֵייתִנִי מִיַּרְדֵי בּוֹר: (ה) וַמְרוּ לִי נֶגְהָ
לְזָכֹר קִדְשׁוֹ: (ו) כִּי רָנַעוּ בְּאִפּוֹ הַיָּמִים
לִי בְּכִי וּלְבַקֵּר רָגָה: (ז) וְאֲנִי אֲנַמְרֵתִי
וְיִזְעַקְתִּי: (ח) יְהוָה בְּרַצוֹנְךָ הֵעֵמְוָה אֶת־חַתְּמֵי
הַיָּמִים הַיְּהוָה גִּבְהָל: (ט) אֱלֹהִים יְהוָה:
(י) מַה בָּצַע בְּדַמִּי בְּרִדְתִּי
לְשׁוֹנִי לֹא־שָׁמַח יְהוָה
אֲבִקְרֵךְ לְמִוּוֹתַי
לְמַעַן וַיִּשְׁמַח
לִי אֲוֹדָה:

יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ
יְהוָה הַסִּיחַ

(א) וְלֹא הִסְגַּרְתִּנִי בְּיַד אֹיֵב הַעֲמַדְתָּ בְּמִרְחַב רִגְלִי:
(ב) חָנְנִי יְהוָה כִּי צָר לִי עָשְׂשָׂה בְּכַעַס עֵינֵי נַפְשִׁי
וּבְטָנִי: (ג) כִּי כָלוּ בְּיָגוֹן חַיִּי וּשְׁנוֹתַי בְּאַנְחָה כְּשֵׁל
בְּעוֹנֵי כַחֵי וְעֲצָמֵי עָשָׂשׁוּ: (ד) מִכָּל־צוּרֵי הַיְּהוָה
חָרַפָּה וְלִשְׁכְּנֵי מֵאֹד וַיִּסְחַד לְמִדְּעֵי רְאִי בַחֲוִיץ גִּדְדוּ
מִמֶּנִּי: (ה) גִּשְׁכַּחְתִּי כִּמֵּת מִלֵּב הַיְּהוָה כִּכְלִי אֲבָד:
(ו) כִּי שָׁמַעְתִּי וַדַּבַּת רַבִּים מְגוֹר מִסְכִּיב בְּהוֹסְדָם
יַחַד עָלַי לִקְחַת נַפְשִׁי וְקָמוּ: (ז) וְאֲנִי וְעַלְיָךָ בְּטַחְתִּי
יְהוָה אֲמַרְתִּי אֱלֹהֵי אֲתָה: (ח) בְּיָדְךָ עֲתַתִּי הַצִּילְנִי
מִיַּד אֹיֵבִי וּמִרַדְּפֵי: (ט) הַאִירָה סִנְיָךְ עַל־עַבְדְּךָ
הוֹשִׁיעֵנִי בַחֲסִדְךָ: (י) יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹשָׁה כִּי קָרָאתִיךָ
וַיִּשְׁעוּ רַשְׁעִים וַיִּדְמוּ לְשֹׂאֵר: (יא) תִּתְאַלְמְנָה שִׁפְתֵי
שָׂקֶר הַיָּדְבָרוֹת עַל־צַדִּיק עֲתַק בְּנֶאֱוָה וּבִזּוּ: (יב) מַה
רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנִית לִירְאֵיךָ פָּעַלְתָּ לַחֹסִים בְּיָד
גִּיד בְּנֵי אָדָם: (יג) תִּסְתִּירֵם וּבִסְתֵר סִנְיָךְ מִרְכָּם
אִישׁ תִּצְפְּנֵם בְּסִכָּה מְרִיב לְשָׁנוֹת: (יד) בְּרוּךְ יְהוָה
כִּי הִפְלִיא חֲסִדּוֹ לִי בְּעִיר מְצוֹר: (טו) וְאֲנִי אֲנִי
בַחֲסוּי גִּגְרוֹתַי מִגִּיד עֵינֶיךָ אֲכַן שָׁמַעְתָּ קוֹל תַּהֲוָה
בְּשׁוֹעֵי אֱלֹהִים: (טז) אֲהַבּוּ אֶת־יְהוָה כָּל־חַסִּידָיו אֲמִינֵם
נֹצֵר יְהוָה וּמְשַׁלֵּם עַל־יָתֵר עֲשָׂה נֶאֱוָה: (יז) חֲזֹקוּ
וַיִּאֲמִין לְבַבְכֶם כָּל־הַמִּיחָלִים לַיהוָה:
לִב (א) לְדָוִד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁר־י גִּשְׁוִי־פֶשַׁע כְּסוּי הַטָּאָה:
(ב) אֲשֶׁר־יָאָדָם לֹא־יִחַשֵׁב יְהוָה לוֹ עֵץ וְאִין
בְּרוּחַז רַמְיָה: (ג) כִּי הִחַרְשֵׁתִי כָלוּ עֲצָמֵי בְּשִׁאֲנֵתִי
לְיָהוּם: (ד) כִּי־יִזְמַם וְלִילָה תִּכְבֵּר עָלַי יָדְךָ גִּהְפָךְ
שְׁדֵי בְּחַרְבֵי קִיץ כָּלָה: (ה) חֲטָאתִי אֲוִדִיעָךְ וְעוֹנֵי

לאֲכַפְּתִי אִמְרַתִּי אֹדֶה עַל פְּשְׁעֵי לַיהוָה וְאַתָּה ו
נִשְׂאת עֵץ חַטָּאתִי סְלָה: (א) עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל
חַסִּיד וְאֵלֶיךָ לַעֲת מִצֵּא רַק לְשֹׁטֵף מִים רַבִּים אֵלָיו
לֹא יִנִּיעוּ: (ב) אַתָּה וְסֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְרַנִּי רְנִי פִלְט
תְּסוּבְּבֵנִי סְלָה: (ג) אֲשֶׁכִּיֶּלֶךְ וְאוֹרֶךְ בְּדַרְדְּרוֹי תִלְךְ
אִיעֲצֶה עֲלֶיךָ עֵינַי: (ד) אֵל תִּהְיוּ וְכַסּוּם כִּפְרֵד אֵין
הַבֵּין בְּמִתְגַּוְרֵסֵן עֲדוּי לְבָבָם כֵּל קָרֵב אֵלֶיךָ:
(ה) רַבִּים מִכְּאוֹכִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בַּיהוָה חֶסֶד
יִסּוּבְּבֵנִי: (ו) שִׂמְחוּ בַיהוָה וְגִילוּ צַדִּיקִים וְהִרְנִינוּ
כָּל־יִשְׂרָאֵל:

לג (א) רַנְנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה לְיִשְׂרָאֵל נֹאדָה תִהְלָה:
(ב) הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנִבְל עֲשׂוֹר וּמְרוֹלֹז:
(ג) שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר חֲדָשׁ הַיְטִיבוּ נֶגֶן בְּתַרְוָעָה: (ד) כִּי
יִשָּׁר דְּבַר יְהוָה וְכָל־מַעֲשָׂהוּ בְּאֱמוּנָה: (ה) אֲהַב צְדָקָה
מִשֹּׁפֵט חֶסֶד יְהוָה מִלֵּאָה הָאָרֶץ: (ו) בְּדַבַּר יְהוָה
יִמְשָׁלוּ וְקָרוּחַ פִּי כָל־צַבָּאִם: (ז) כָּנַם כְּנֵד מִי
תָּן בְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמֹת: (ח) יִירָאוּ מִיהוָה כָּל־
יָם מִמֶּנּוּ יִגּוּרוּ כָל־יֹשְׁבֵי תַבַּל: (ט) כִּי הוּא אָמַר
וְגַוְרֵי הַיָּם הֵימָּנָה וַיִּעַמְד: (י) יְהוָה הַפִּיר עֲצַת־גּוֹיִם הֵנִיא
מִחֲשָׁבוֹת עַמִּים: (יא) עֲצַת יְהוָה לַעֲזוֹלָם תִּעַמְד
מִחֲשָׁבוֹת לְבַו לְדַד וְדַר: (יב) אֲשֶׁר־יִהְיֶה הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְהוָה
אֵלֶיּוֹ הָעַם וְבַחַר לְנַחֲלָה לוֹ: (יג) מִשָּׁמַיִם הַבֵּיט
יְהוָה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: (יד) מִמְּכוּז־שִׁבְתוֹ
הַשְּׁמַיִת אֵל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: (טו) הַיֵּצֵר יַחַד לְבָם
הַמְבִּין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: (טז) אֵין הַמִּלְךְ נּוֹשֵׁעַ בְּרַב־
הַיָּל גְּבוּר לֹא־יִנְעַל בְּרַב־כַּח: (יז) שִׁקֵּר הַפִּיר

לַתְּשׁוּעָה וּכְרַב חִילוֹ לֹא יִמְלֹט: (א) הִנֵּה עֵין יְהוָה
אֶל־יְרֵאוֹ לַמַּחֲלִים לְחַסְדּוֹ: (ב) לְהַצִּיל מַמּוֹת
נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בְּרַעֲב: (ג) נַפְשֵׁנוּ חֲבַתָּה לַיהוָה
עֲזַרְנוּ וּמִגִּנְנוּ הוּא: (ד) כִּי־בּוּ יִשְׁמַח לְפָנֵינוּ כִּי בַשֵּׁם
קָדְשׁוֹ בְּטַחְנוּ: (ה) יְהִי־חֶסֶדְךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יַחֲלֵנוּ לְךָ:

לד (א) לְדָוִד בְּשָׁנוֹתָיו אֶת־שִׁעְמוֹ לְפָנַי אֲבִי־מִלְכְךָ
וַיִּגְרָשׁהוּ וַיִּלְךְ: (ב) אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה בְּכָל־עֵת
תָּמִיד תִּהְלָתוּ בְּפִי: (ג) בַּיהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי וְיִשְׁמְעוּ
עַנּוּיִם וְיִשְׁמְחוּ: (ד) נִדְּלוּ לַיהוָה אֶתִּי וּגְרוּמָמָה שִׁמּוֹ
יַחֲדוּ: (ה) דַּרְשֵׁתִּי אֶת־יְהוָה וְעֲנֵנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי
הַצִּילֵנִי: (ו) הַבִּיטוּ אֵלָיו וְנִהְרּוּ וּפְנֵיהֶם אֶל־יַחֲפְרוּ: (ז) זָה
עֵנִי קְרָא יְהוָה שִׁמְעֵ וּמִכָּל־צָרוֹתַי הוֹשִׁיעֵנִי: (ח) חֲנָה
מִלֵּאֲדֵי־יְהוָה סָבִיב לִירְאוֹ וַיַּחֲלָצֵם: (ט) טַעְמוּ וְדַרְשׁוּ
כִּי־טוֹב יְהוָה אֲשֶׁר־יִהְיֶה הַגֵּבֵר יַחֲסֵה־בּוּ: (י) יִרְאוּ אֵל
יְהוָה קֹדְשׁוֹ כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאוֹ: (יא) כְּפִירִים
וְרַעֲבוּ וְדַרְשׁוּ יְהוָה לֹא־יַחֲסְרוּ כָל־טוֹב: (יב) מִי־יִתֵּן
כְּנִים שִׁמְעוּ־לִי יִרְאֵת יְהוָה אֶלְמַדְכֶם: (יג) מִי־יִתֵּן
הַחֶפֶץ חַיִּים אֲהַב יָמִים לְרֵאוֹת טוֹב: (יד) נִצַּר לְשׁוֹנֵה
מִרְעַ וּשְׁפַתְךָ מִדְּבַר מִרְמָה: (טו) סוֹר מִרְעַ וְעֲשֵׂה־
טוֹב בְּקֶשׁ שְׁלוֹם וְדַרְפְּהוּ: (טז) עֵינַי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים
וְאֲזִנוּ אֶל־שׁוֹעֲתָם: (יז) פָּנַי יְהוָה בְּעֲשֵׂי רַע לְחַכְרֵי
מֵאָרֶץ וְכָרָם: (יח) צַעֲקוּ וַיְהוָה שִׁמְעֵ וּמִכָּל־צָרוֹתַי
הַצִּילֵם: (יט) קְרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־דַּבְּאֵי־
יֹשִׁיעַ: (כ) רַבּוֹת רַעוֹת צַדִּיק וּמִכָּל־יִצִּילֵנוּ
(כא) שִׁמְרֵ כָל־עֲצֻמוֹתַי אַתָּה מִהֲנֶה לֹא יִגְדַּל

(א) תמותת רשע רעה ושנאי צדיק ואשמו: (ב) פדה יהנה נפש עבדיו ולא יאשמו כל החוסים בו: (ג) לך לך ריבה יהנה את יריבי לחם את לחמי: (ד) החוק מגן וצנה וקומה בעזרתי: (ה) והרם חגית וסגור לקראת רדפי אמר לנפשי ישעתך אני: (ו) יבשו ויכלמו מבקשי נפשי יסגו אחר ויחפרו וחשבי רעתי: (ז) יהיו כמיץ לפני רוח ומלאך יהנה דחה: (ח) והידרךם חשך וחלקלקת ומלאך יהנה רדפם: (ט) כי חנם טמנילי שחת רשתם חנם חפרו לנפשי: (י) תבואהו שואה לא ידע ורשתו אשר טמן תלקדו בשואה ופל בה: (יא) ונפשי תגיל ביהנה תשיש בישועתו: (יב) כל עצמותי ותאמרנה יהנה מי כמוך מציל עני מחוק ממנו ועני ואביון מגזלו: (יג) יקומו עדי חמם אשר לא ידעתי ישאלוני: (יד) ישלמוני רעה תחת טובה שכול לנפשי: (טו) ואני ילדותם לבושי שק עניתו בצום נפשי ותפלתו על-תשוב: (טז) ברע כאחילי התהלכתי באבל-אם יד שחתי: (יז) ובצלעי שמחו ונאספו נאספו עלי נגים ולא ידעתי קרעו ולא דמו: (יח) בחנפי לעני מעוג חרק עלי שנימו: (יט) אדני כמה תראה השיבה נפשי משאיהם מכפירים יחידתי: (כ) אודך בקהל רב בעם עצום אהללך: (כא) אל-ישמחו לי איבי יקר שנאי חנם יקרצו עיני: (כב) כי לא שלום ידברו דרנעי ארץ דברי מרמות יחשבו: (כג) וירחיבו ידהם אמרו האח והאח ראתה עיננו: (כד) ראיתה אל-תחפש אדני אל-תרחק ממני: (כה) העירה

יב
הקיצה למשפטו אלהי ואדני ליריבי (א) שפטני כצדקך יהנה אלהי ואל-ישמח יריבי: (ב) אל-יאמר בלבם האח נפשנו אל-יאמרו בלענוהו: (ג) יבשו ויחפרו ויחדו שמחי רעתי ילבשו-בשת וכלם הפגדילים עלי: (ד) ירנו וישמחו הפצי צדקי ויאמו תמיד יגדל יהנה החסץ שלום עבדו: (ה) ולשונו תהנה צדקך כל-היום תהלתיך:

לו (א) למנצח לעבד-יהנה לך: (ב) נאם-פשע לרשע בקרב לבי אין פחד אלהים לנגד עיניו: (ג) כיהחליק אליו בעיניו למצא עתו לשנא: (ד) דברי-פיו אין ומרמה חדל להשכיל לדושיב: (ה) אין ויחשב על-משכבו יתוצב על-דרך לא-מיב רע לא ימאס: (ו) יהנה בהשמים חסדך אמונתך עד-שהקים: (ז) צדקתך וכהררי-אל משפוח תהום רבה אדם ובהמה תושיע יהנה: (ח) יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיה יד: (ט) יהיון מדשן ביתך ונחל עדניך תשקב עמך מקור חיים באורך נראה-אור: (י) חסדך לידעיה וצדקתך לישרי לב: (יא) אל-תירא רגל נאנה ויד רשעים אל-תגרנני: (יב) שם נסלו פעלי אין דחו ולא יכלו קום:

לו (א) לך ו אל-תתחר במרעים אל-תקנא בעשי עולה: (ב) כי כחציר מהרה ימלו ויכירק דשא יבולון: (ג) בטח ביהנה ועשה טוב שקן-ארץ ורעה אמונה: (ד) והתענג על-יהנה ויתן-לך משאלות לב: (ה) גול על-יהנה דרכך ובטח עליו והוא יעשה

(1) והוציא כאור צדקת ומשפט בצהרים: (1) היום
 ליהנה והתחולל לו אלהתתחר במצליה דרכו באיש
 יצה מומות: (2) הרף מאף ועיוב חמה אלהתתחר
 ודלהרע: (3) כי מרעים יכרתו וקוי יהנה חמה
 רשו ארץ: (4) ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על
 מקומו ואיננו: (5) וענוים ירשו ארץ והתענו על רב
 שלום: (6) זמם רשע לצדיק וחרק עליו שניו: (7) ארני
 ישחקלו כיראה כירבא יומו: (8) הרב ופתחו
 רשעים ודרכו קשתם להפיל עני ואביון לטבות ישרי
 דרד: (9) חרבם תבוא בלבם וקשתותם תשברנה:
 (10) טוב מעט לצדיק מהמזן רשעים רבים: (11) כי
 ורעות רשעים תשברנה וסומך צדיקים יהנה:
 (12) יודע יהנה ימי תמימים ונחלתם לעולם תהנה:
 לא יבשו בעת רעה ובימי רעבון ישבעו: (13) כי
 עיבו יאבדו ואיבי יהנה פיקר כרים כלו בעשן כלו:
 יד רשע ולא ישלם וצדיק חונן ונותן: (14) כי
 ירשו ארץ ומקלטיו יכרתו: (15) מיהנה
 יגבר כוננו ודרכו יחפץ: (16) כירפל לא יוטל
 כיריונה סומך ידו: (17) גער ו היותי נסוקנתי ולא
 ראיתי צדיק געוב ורעו מבקש לחם: (18) כל היום
 חונן ומלוק ורעו לברכה: (19) סור מרע ועשה טוב
 ושכח לעולם: (20) כי יהנה ו אהב משפט ולא יעזוב
 את הסודיו לעולם נשמרו ורע רשעים נכרת:
 (21) צדיקים ירשו ארץ וישבנו לעד עליה: (22) פיר
 צדיק יהנה חכמה ולשונו תדבר משפט: (23) תורת
 ולדיו בלבם לא תמער אשריו: (24) צופה רשע לצדיק

ומבקש

ת
 ומבקש להמותו: (25) יהנה לא יעזובנו בידו ולא
 ירשיענו בהשפטו: (26) קנה אלהנה וישמר דרכו
 וירוממך לרשת ארץ בהכרת רשעים תראה
 (27) ראיתי רשע עריץ ומתערה כאורח רענן: (28) ויעבו
 והנה איננו ואבקשהו ולא נמצא: (29) שמרתם וראה
 ישר כיראחרית לאיש שלום: (30) ופשעים נשמרו
 יחדו אחרית רשעים נכרתה: (31) ותשונעת צדיקים
 מיהנה מעוזם בעת צרה: (32) ויעזרם יהנה ויפלטם
 יפלטם מרשעים ויושיעם כירחסו בו:

(33) לח (34) מזמור לדוד להזכיר: (35) יהנה אל בקצפך
 תוכיחני ובחמתך תיפרני: (36) כירחצוך נחתו
 ביו ותנחת עלי ידך: (37) אימתם בבשרי מפני ועמד
 איך שלום בעצמי מפני חטאתי: (38) כי עונותי עברו
 ראשי כמשא כבד וכבדו ממני: (39) הבאישו נני
 חבורתי מפני אילתי: (40) געויותי שחותי עדמי
 כל היום קדר הלכתי: (41) כירכסלי מלאו נקלד
 מתם בבשרי: (42) נפונתי ונדכיתי עד מאד
 מנהמת לבי: (43) ארני נגדך כלתאותי ואנחתו נמך
 לא נסתרה: (44) לבי סחרחר עובני כחי ואורעיני
 נסיהם אין אתי: (45) אהבי ורעי מנגד נגעי ועמדו
 וקרובי מרחק עמדו: (46) וינקשו ומבקשי נפשי ודרשי
 רעתי דברו הנות ומרמות כל היום יהנו: (47) ואני
 כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו: (48) ואהי
 כאיש אשר לא ישמע ואין בפיו תוכחות: (49) כירלך
 יהנה הוחלתי אתה תענה ארני אלהי: (50) כיראמרת
 פירשמתו לי במוט רגלי עלי הגדילוי: (51) כירא

לצלע נכון ומכאובי נגדי תמיד: (י) כי עוני אנכי
אדאג מחטאתי: (י) ואיבי חיים עצמו ורבו שנאי
שקר: (כ) ומשלמי רעה תחת טובה ישטנוני תחת
רדפי טוב: (כ) אלתעובני יהוה אלהי אלתרחק
ממני: (כ) חושה לעזרתי אדני תשוועתי:

לט (ב) למנצח לידותון מזמור לדוד: (ג) אמרתי
אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי
מחסום בעוד רשע לנגדי: (ד) נאלמתי דומיה החשיתי
מטוב וכאבי נעקר: (ה) חסילבי ו בקרבי בהגיגי
תבער אש דברתי בלשוני: (ו) הודיעני יהוה וקצי
ומדת ימי מה היא אדעה מהחדל אני: (ז) הנה
שפחות ו נתתה ימי וחלדי כאין נגדה אך בלהבל
כל אדם נצב סלה: (ח) אך בצלם ויתהלך איש אך
כל יהמיון יצבר ולא ידע מי אספם: (ט) ועתה
דקויתי אדני תוחלתי לך הוא: (י) מכל פשעי
לני הרפת נבל אלתשימני: (יא) נאלמתי לא
חפסי כי אתה עשית: (יב) הסר מעלי נגעך
מתגרת ידך אני כליתי: (יג) בתוכחות עלעוץ ויפרת
איש ותמם בעש חמורו אך הבל כל אדם סלה:
(יד) שמעה תפלתי ויהוה ושוועתי והאזינה אלה מעתי
אלתחרש כי גר אנכי עמך תושב בכל אבותי:
(טו) השע ממני ואבליגה בטרים אלק ואיני:

מ (ב) למנצח לדוד מזמור: (ג) קוה קויתי יהוה ויש
אלי וישמע שועתי: (ד) ויעלני ו מבזר שאון
מטיט היון ויקם על סלע רגלי כונן אשרי: (ה) ויתן
כפי ו שיר חדש תהלה לאלהינו יראו רבים וייראו

ד
ויבטחו ביהוה: (ב) אשרי הנבר אשר שם יהוה
מבטחו ולא יפנה אל דרכים ושטי כזב: (ג) רבות
עשית ואתה יהוה אלהי נפלא אתה ומה שבתך אל
אין ו ערוך אלק אנדה ואדברה עצמו מספ
(ד) זכה ומנחה ו לא תפצת אונים כרית לי עול
וחטאה לא שאלת: (ה) או אמרתי הנה באתי במגלת
ספר כתוב עלי: (ו) לעשות רצונך אלהי תפצתי
ותורתך בתוך מעי: (ז) בשרתי צדק ו בקהל רב
הנה שפתי לא אכלא יהוה אתה ידעת: (ח) צדקתך
לא יכסיתי ו בתוך לבי אמונתך ותשוועתך אמרתי
לא יכחדתי חסדך ואמתך לקהל רב: (ט) אתה יהוה
לא יתכלא רחמיך ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני:
(י) כי אפפו עלי ו רעות עד אין מספר השיגו
עונתי ולא יכלתי לראות עצמו משערות ר
ולבי עזבני: (יא) רצה יהוה להצילני יהוה לע
חושה: (יב) יבשו ויחפרו ויחד מבקשי נפשי ל
יסגו אחר ויכלמו חפצי רעתי: (יג) ישמו
בשתם האמרים לי האה והאה: (יד) ישישו וי
בך כל מבקשיך יאמרו תמיד יגדל יהוה אהבי
תשוועתך: (טו) ואני עני ואביון אדני יחשב לי עזרתי
ומפלטי אתה אלהי אלתאחר:

מא (ב) למנצח מזמור לדוד: (ג) אשרי משכיל אל דל
ביום רעה ימלטהו יהוה: (ד) יהוה ו ישמרהו
ויתנה ואשר בארץ ואלתתנהו בנפש איביו: (ה) יהוה
יטעדנו על ערש דוו כל משכבו הפכת בחליו:
(ו) אני אמרתי יהוה חוני רפאה נפשי כיהטאתי

בְּלֵאמִים: (א) כְּלַהֲיוֹם כְּלַמְתִּי נִגְדִי וּבִשְׁת פְּנֵי
 נַפְתָּנִי: (ב) מִקּוֹל מַחֲרָף וּמִגֵּהַף מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתַּנְקָם:
 כְּלִיזֹאת בְּאֵתְנוּ וְלֹא שִׁכְחֵנוּךָ וְלֹא שִׁקְרָנוּ
 בְּרִיתֶךָ: (ג) לֹא־נִסּוּג אַחֲזֹר לִבִּנוּ וַתַּשׁ אֲשֶׁרֵנוּ מִנִּי
 יָחַד: (ד) כִּי דִבִּיתָנוּ בְּמִקּוֹם תַּנִּים וַתִּכַּסּ עֲלֵינוּ
 בְּצִלְמוֹת: (ה) אִם־שִׁכְחֵנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְנִפְרַשׁ כַּפֵּינוּ
 לֹאֵל זֶר: (ו) הֲלֹא אֱלֹהִים יַחְקְרוּזֹאת כִּי־הוּא יוֹדֵעַ
 תַּעֲלָמוֹת לֵב: (ז) כִּי עָלִיד הוֹרֵגֵנוּ כְּלַהֲיוֹם נַחֲשִׁכְנוּ
 בְּצֹאן טְבָחָה: (ח) עוֹרָה לִמָּה תִישֵׁן וְאַדְנֵי הַקִּיצָה
 אֶל־תִּזְנַח לְנִצָּח: (ט) לִמָּה־פָּנִיךָ תִסְתִּיר תִשְׁכַּח
 יַגִּינוּ וְלִחְצֵנוּ: (י) כִּי שָׁחָה לְעֶפֶר נַפְשֵׁנוּ דְבַקָּה
 אֶרֶץ בְּטִנְנוּ: (יא) קוּמָה עוֹרְתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן

חֲסִדֶךָ:

(ב) לְמַנְצַח עַל־שׁוֹשָׁנִים לְבִנְי־קִרַח מִשְׁכִּיל שִׁיר
 יִידֶת: (ג) רַחֵשׁ לִבִּי וְדַבֵּר טוֹב אִמֵּר אֲנִי
 מִלֶּךְ לְשׁוֹנֵי עַט וְסוֹפֵר מְהִיר: (ד) יִפְיִפֶּיֶת
 אֲדָם הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתֶיךָ עַל־כֵּן בִּרְכֶךָ
 אֱלֹהִים לְעוֹלָם: (ה) חֲגוּר חֲרָבֶךָ עַל־יַרְךָ גִּבּוֹר הוֹדֶךָ
 וְהִדְרֶךָ: (ו) וְהִדְרֶךָ וְצִלְחֲרָבֶךָ עַל־דְּבַר־אֱמֶת וְעִנְיָה
 צְדָק וְתוֹרָה נִוְרָאוֹת יִמִּינֶךָ: (ז) חֲצִיד שְׁנוּנִים עַמִּים
 תַּחֲתֶיךָ יִפְלוּ בְּלֵב אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ: (ח) כִּסְאֶךָ אֱלֹהִים
 עוֹלָם וְעַד שֶׁבֶט מִיֶּשֶׁר שֶׁבֶט מַלְכוּתֶךָ: (ט) אֲהַבֵּת
 צְדָק וְתִשָּׁנָא רִשְׁעֵי עַל־כֵּן וּמִשְׁחָךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ
 שִׁמֵּן שִׁשׁוֹן מַחְבְּרֶיךָ: (י) מִרְוָאֵהֶלֶת קִצְעוֹת
 כְּלִיבְגֵדֶיךָ מִזֵּה־יִכְלִי שֵׁן מִנִּי שִׁמְחוּךָ: (יא) בְּנוֹת
 מַלְכִים בִּיקְרוֹתֶיךָ נִצְבָּה שָׁגֵל לִימִינֶךָ בְּכַתֵּם אוֹפִיר:

(א) שִׁמְעֵרֶבֶת וְרֹאֵי וְהִפִּי אֲנִיךְ וְשִׁכְחֵ עַמְּךָ וּבֵית
 אֲבִיךָ: (ב) וַיִּתְאוּ הַמֶּלֶךְ יִפְיֵךְ כִּי־הוּא אֲדִנְיֶךָ וְהִשְׁתַּחֲוֶי־
 לוֹ: (ג) וּבֵת־צַדִּיק בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יִחַדּוּ עֲשִׂירֵי עָם:
 (ד) כָּל־קְבוּדָה בֵּת־מֶלֶךְ פָּנִימָה מִמִּשְׁבָּצוֹת זָהָב
 לְבוּשָׁה: (ה) לְרַקְמוֹת תִּיבֵל לְמֶלֶךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ
 רַעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ: (ו) תוֹבִלְנָה בְּשִׁמְחוֹת וְנִיל
 תִּבְאֵינָה בְּהִיבֵל מֶלֶךְ: (ז) תַּחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בְּנֵיךָ
 תִשְׁתַּמּוּ לְשָׁרִים בְּכָל־הָאָרֶץ: (ח) אֲזַכִּירָה שִׁמְךָ
 בְּכָל־יְדֵי נְדָר עַל־כֵּן עַמִּים יִהוּדוּךָ לְעַלְמֵי עַד:

(ב) לְמַנְצַח לְבִנְי קִרַח עַל־עֲלָמוֹת שִׁיר: (ג) אֱלֹהִים
 לָנוּ מַחֲסָה וְעוֹ עוֹרָה בְּצָרוֹת נִמְצָא מָאֵד:

(א) עַל כֵּן לֹא־יִירָא בְּהִמִּיר אֶרֶץ וּבְמוֹט הָרִים בְּלֵב
 יַמִּים: (ב) יִהְמוּ יַחְמְרוּ מִימֵינוּ יִרְעִשׁוּ־הָרִים בְּנֶאֱנוּ
 סֵלָה: (ג) נִהַר פִּלְגֵינוּ יִשְׁמַחוּ עִיר אֱלֹהִים קֹדֶשׁ מִשְׁכַּן
 עֲלִיוֹן: (ד) אֱלֹהִים בְּמַרְבֵּה בִלְתִּימוֹט יַעֲזֹרָה אֱלֹהֵינוּ
 לְפָנוֹת בְּקָר: (ה) בְּמֵנו גּוֹיִם מִטּוֹ מִמַּלְכוֹת נָתַן
 תִּמּוֹנֵי אֶרֶץ: (ו) יִהְיֶה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ
 יַעֲקֹב סֵלָה: (ז) קִבוּ חַזוֹ מִפְּעִלוֹת יִהְיֶה אֲשֶׁר שֵׁם
 שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ: (ח) מִשְׁבִּית מַלְחָמוֹת עַד־קִצָּה הָאָרֶץ
 קִשְׁת יִשְׁבֵּר וּקִצֵּץ חֲגִית עֲגִלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאֵשׁ: (ט) הִרְפֵּי
 יָדְעוּ כִּי־אֲנִי אֱלֹהִים אַרוֹם בְּגוֹיִם אַרוֹם בְּאֶרֶץ:
 (י) יִהְיֶה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

(ב) לְמַנְצַח לְבִנְי־קִרַח מִזְמוֹר: (ג) כָּל־הַעַמִּים
 תִּקְעוּ־בָה הִרְיעוּ לְאֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: (ד) כִּי־
 יִהְיֶה עֲלִיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ נְדוּל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: (ה) יְדַבֵּר
 עַמִּים תַּחֲתֵינוּ וְלֵאמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ: (ו) יִבְחַר־לֵעַ

את־חַלְתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן־יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהַב סְלָה: (1) עֲלֵה
 אֱלֹהִים בַּתְרוּעָה יְהוָה בְּקוֹל שׁוֹפָר: (2) וּמְרוּ אֱלֹהִים
 יִמְרוּ וּמְרוּ לְמַלְכֵנוּ וּמְרוּ: (3) כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ
 אֱלֹהִים וּמְרוּ מִשְׁכִּיל: (4) מֶלֶךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם
 אֱלֹהִים יֹשֵׁב עַל כִּסֵּא קִדְשׁוֹ: (5) גְּדִיבֵי עַמִּים וּנְאֻסְפּוּ
 עִם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מְגִיֵּר אֲרִיץ מֵאֵד נִעְלָה:
 מַח (6) שִׁיר מִזְמוֹר לְבְנֵי־קִרְחַ: (7) גְּדוֹל יְהוָה וּמֵהַלְלָל
 מֵאֵד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הִרְקִדְשׁוּ: (8) יִפֶּה נוֹף
 מִשׁוֹשׁ כָּל־הָאָרֶץ הִרְצִיז וּרְכַתִּי צְפוֹן קָרִית מֶלֶךְ־רַב:
 (9) אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׁנֵב: (10) כִּי־הִנֵּה
 הַמַּלְכִים נוֹעְדוּ עִבְרוּ יַחְדָּו: (11) הִמָּה רָאוּ כִּן תִּמְהוּ
 נִבְהָלוּ נִחְפְּזוּ: (12) רַעְדָה אַחֲזֹתֶם שֶׁם חֵיל כִּי־וַלְדָה:
 בְּרוּחַ קָדִים תִּשְׁבֵּר אֲנִיּוֹת תִּרְשִׁישׁ: (13) כַּאֲשֶׁר
 אָעִנוּ וּכִן רָאִינוּ בְּעִיר־יְהוָה צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
 יִים־כּוֹנְנָה עַד עוֹלָם סְלָה: (14) דְּמִינוּ אֱלֹהִים חֲסִדָּךְ
 הַיּוֹכֵלֶךָ: (15) כִּשְׁמַךְ אֱלֹהִים כִּן תִּהְלֶתֶךָ עַל קַצְוֵי
 אֲדָם מִלֵּאָה יִמְיָנֶךָ: (16) וְשִׁמְחָה הִרְצִיז תִּגְלָלָה
 בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: (17) סִבּוּ צִיּוֹן וְהִקְיִפוּהָ
 סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: (18) שִׁיתוּ לְבָבְכֶם וּלְחִילָה כִּפְסוּ
 אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תִּסְפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרָיו: (19) כִּי זֶה וְ
 אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וְעַד הוּא יִנְהַנְנוּ עַל מוֹת:
 מִט (20) לְמַנְצַח לְבְנֵי קִרְחַ מִזְמוֹר: (21) שְׁמְעוּ זֹאת כָּל־
 הָעַמִּים הַאֲזִינוּ כָּל יֹשְׁבֵי חֵלֶד: (22) גַּם בְּנֵי אָדָם
 נִסְבְּגוּ־אִישׁ יַחַד עֲשִׂיר וְאַבְיוֹן: (23) פִּי יְדַבֵּר חֲכָמוֹת
 וְהִגִּיתָ לְבִי תְבוֹנוֹת: (24) אִמָּה לְמִשְׁלַל אֲזִנִּי אֶפְתַּח
 בְּכַנּוֹר חִידָתִי: (25) לָמָּה אֵיךָ בִּימֵי רַע עֵץ עַקְבֵי
 יִסְבִּי

יִסְבִּי: (1) הַבְּשָׁחִים עַל חֵילִם וּבְרַב עֲשָׂרָם יִתְהַלְלוּ:
 (2) אֵח לֹא סָדָה יִסְדָה אִישׁ לֹא יִתֵּן לֵאלֹהִים כְּפָרוֹ:
 (3) וַיִּקַּר פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם וְתִדְלַל לְעוֹלָם: (4) וַיַּחֲרִעוּ
 לְנֹצַח לֹא יִרְאֶה הַשָּׁחַת: (5) כִּי יִרְאֶה חֲכָמִים יְמוֹת
 יַחַד כְּסִיל וּבְעַד יִאֲבְדוּ וְעִזְבוּ לְאַחֲרִים חֵילִם:
 (6) קָרַבְם בְּתִימוֹ וְלְעוֹלָם מִשְׁכַּנְתֶּם לְדוֹר וָדָד קִרְאֵי
 בְּשִׁמוֹתֶם עַל־י אֲדָמוֹת: (7) וְאָדָם בִּיקַר בְּלִילִין
 נִמְשַׁל כְּבַהֲמוֹת גֹּרְמוֹ: (8) זֶה רִרְבָּם כְּסָל לְמוֹ
 וְאַחֲרֵיהֶם וּבְפִיהֶם יִרְצוּ סְלָה: (9) כִּצְאֵן וּלְשֹׂאוֹל שְׁתֵּי
 מוֹת יִרְעֶם וַיִּרְדּוּ בָּם יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּר וְצוֹרֶם לְבִלְוֹת
 שֹׂאוֹל מִזְכֵּל לוֹ: (10) אֵד אֱלֹהִים יִסְדָה נַפְשֵׁי מִיַּד
 שֹׂאוֹל כִּי יִקְחֵנִי סְלָה: (11) אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל כִּי יַעֲשֶׂר אִישׁ
 כִּי־יִרְבֶּה כְּבוֹד בֵּיתוֹ: (12) כִּי לֹא בְמוֹתוֹ יִקַּח הַכֹּהֵן
 לְאִיֶּרֶד אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ: (13) כִּי נִפְשׁוּ בְּחַיּוֹ יִרְדּוּ
 וַיִּזְדַּק כִּי־תִשְׁכַּח לֶךְ: (14) תְּבוֹא עַד דוֹר אֶבְרָם
 עַד־נֹצַח לֹא יִרְאֵי אוֹר: (15) אָדָם בִּיקַר וְלֹא יִבְיִן
 כְּבַהֲמוֹת גֹּרְמוֹ:

ג (16) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים יְהוָה דִּבֶּר וַיִּקְרָא אֲרִיץ
 מִמְזִרַח־שָׁמֶשׁ עַד־מְבֹאוֹ: (17) מִצִּיּוֹן מִכְּלַל־יִסְיֵי
 אֱלֹהִים הוֹפִיעַ: (18) יָבֹא אֱלֹהֵינוּ וְאַל־יִחַר־שׁ אִשׁ לְפָנָיו
 תֹּאכַל וְסִבִּיבּוֹ נִשְׁעַרְהָ מֵאֵד: (19) יִקְרָא אֱלֹהֵי שָׁמַיִם
 מֵעַל וְאַל־הָאָרֶץ לְדִין עַמּוֹ: (20) אֲסָפוּ־לִי חֲסִידֵי כְרַתִּי
 כְּרִיתִי עַל־זִבְחָ: (21) וַיִּגִּדּוּ שָׁמַיִם צְדָקוֹ כִּי־אֱלֹהִים וְ
 שִׁפְטָה הוּא סְלָה: (22) שְׁמְעָה עַמִּי וְאַדְבֵּרָה יִשְׂרָאֵל
 וְאַעֲיֵדָה בְּיָד אֱלֹהִים אֱלֹהֵיךָ אֲנֹכִי: (23) לֹא עַל־זִבְחֶיךָ
 אוֹזִיבֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ לְנִגְדֵי תִמְיֹד: (24) לֹא אֶקַּח מִבֵּיתֶךָ

פֶּר מִמְּכֹלֹתֶיךָ עֲתוּדִים: (1) כִּי־לִי כָּל חַיְתוֹ יַעַר
 בְּחַמּוֹת בְּהַר־רִי־אֵלֶיךָ: (2) יָדַעְתִּי כָּל עוֹף הָרִים וְזִין
 יָדוֹ עִמָּדִי: (3) אִם־אֶרְעֵב לֹא־אֹמַר לֵךְ כִּי לֹא תִכַּל
 מִלֶּאֱהָ: (4) הָאוֹכֵל בִּשְׂרָר אֲבִירִים וְדָם עֲתוּדִים
 וְשִׁתָּה: (5) זָבַח לֵאלֹהִים תִּזְדַּח וְשִׁלֵּם לְעֹלֹיזֵי נְדָרֶיךָ:
 (6) וְקִרְאַנִי בְּיוֹם צָרָה אֲחַלֶּצֶךָ וְתִכְבַּדְנִי: (7) וְלִדְשָׁעוֹ
 אָמַר אֱלֹהִים מַה לָּךְ לִסְפֹּר חַקִּי וְתִשָּׂא בְרִיתִי עֲלַי־
 פִּיךָ: (8) וְאַתָּה שָׁנֵאתָ מוֹסֵר וְתִשְׁלַךְ דְּבָרִי אַחֲרֶיךָ:
 (9) אִם־רָאִיתָ גִּבּוֹר וְתִרְצֵן עִמּוֹ וְעַם מְנַאֲפִים חִלְקֶךָ:
 (10) פִּיךָ שִׁלַּחַת בְּרַעְיָה וְלִשְׁוֹנֶךָ תִּצְמִיד מִרְמָה:
 (11) תִּשָּׁב בְּאַחִיךָ תִּדְבַר בְּבֶן־אִמֶּךָ תִּתֵּן דִּבְרֵי:
 (12) אֱלֹהֵי עֲשִׂיתָ וְהִחַרְשִׁיתִי דְמִית הַיּוֹת אֲהִיָּה כְמוֹךָ
 בְּיַחַד וְאֶעֱרֹכָה לְעֵינֶיךָ: (13) בִּינְרִנָּא זֹאת שִׁכְחִי
 פֶּן אֶטְרַף וְאִין מִצִּיל: (14) זָבַח תִּזְדַּח וְכַבֵּדְנִי
 וְשֵׁם דְּרֹךְ אֲרָאֵנוּ בִישַׁע אֱלֹהִים:

נָא (1) לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדָוִד: (2) בְּבוֹא־אֵלָיו נָתַן
 הַנְּבִיא כְּאֲשֶׁר־בָּא אֶל־בֵּת־שָׁבַע: (3) חָנְנִי
 אֱלֹהִים כְּחֶסֶדְךָ כָּרֵב רַחֲמֶיךָ מִחַה פִּשְׁעֵי: (4) הָרַב
 כִּבְסֵנִי מֵעוֹנֵי וּמִחַטָּאתֵי טְהַרְנִי: (5) כִּי־פִשְׁעֵי אֲנִי אֲדַע
 וְחַטָּאתֵי נִגְדִי תִמְיֹד: (6) לֵךְ לְבִדְךָ חַטָּאתִי וְהִרַע
 בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדִבְרֶךָ תִּזְכֶּה בְּשִׁפְטֶךָ:
 (7) הֵן בְּעוֹזֵן חוֹלַלְתִּי וּבַחַטָּא יַחַמַּתְנִי אָמִי: (8) הֵן
 אֲמַת חִפְצַת בְּטָחוֹרֹת וּבְכַסְתָּם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי:
 (9) תַּחַטָּאֵנִי בְּאוֹזֵב וְאַטְהִיר תִּכְבַּסְנִי וּמִשְׁלַן אֲלִבִּי:

(1) תִּשְׁמָעֵנִי שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלָגְהָ עֲצָמוֹת דְּבֵיתִי:
 (2) הִסְתַּר פְּנֵיךָ מִחַטָּאֵי וְכָל עוֹנוֹתֵי מַחָה: (3) לֵב
 טָהוֹר בְּרָא־לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן תִּדַּשׁ בְּקִרְבִּי
 (4) אֶל־תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קְדֻשָּׁךְ אֶל־תִּקַּן
 מִמִּנִּי: (5) הִשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבֹ
 תִסְמְכֵנִי: (6) אֲלַמְּדָה פִּשְׁעִים דְּרִבִּיךָ וְחַטָּאִים
 אֲלִיךָ יִשׁוּבוּ: (7) הַצִּילֵנִי מִדְּמִים אֱלֹהִים אֱלֹהֵי
 תְּשׁוּעָתִי תִרְנַן לִשׁוֹנֵי צְדִקְתֶּךָ: (8) אָדְנִי שִׁפְתֵי
 תִפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ: (9) כִּי לֹא־תִחַפֵּץ זָבַח
 וְאַתָּה עוֹלָה לֹא־תִרְצֶה: (10) זָבַח־יֵאֱלֹהִים נִשְׁבָּרָה
 לְבַיִתְּךָ וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה: (11) הַיִּטִּיבָה
 בְּרִצּוֹנֶךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם: (12) אִין
 תַּחַפֵּץ זָבַח־צְדָק עוֹלָה וְכִלְיֹל אִין יַעֲלֶה עִי
 מִזְבַּחֶךָ פְּרִים:

נב (1) לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְדָוִד: (2) בְּבוֹא־הוֹאֲנָה
 וַיִּגַּד לְשֹׁאֵל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא דָוִד אֶל־

אַחִי־מֶלֶךְ: (3) מַה־תִּתְהַלַּל בְּרַעְיָה הַגִּבּוֹר חֶסֶד אֵל כָּל
 הַיּוֹם: (4) הַיּוֹת תַּחֲשֹׁב לִשְׁוֹנֶךָ כְּתַעַר מִלְּטַשׁ עֲשֵׂה
 רַמְיָה: (5) אֲהַבֵּת רַע מִטּוֹב שִׁקֵּר וּמִדְּבַר צְדָק סָלָה:
 (6) אֲהַבֵּת כָּל־דְּבָרֵי בָלַע לִשׁוֹן מִרְמָה: (7) נִסְאֵל
 יִתְצַדֵּק לְנִצָּח וַיַּחַדֵּךְ וַיִּסְחָךְ מֵאֲדָל וְשִׂרְשָׁךְ מֵאַרְצֵי חַיִּים
 סָלָה: (8) וַיִּרְאוּ צַדִּיקִים וַיִּירָאוּ וַעֲלִיו יִשְׁחַקוּ: (9) הִנֵּה
 הַגִּבּוֹר לֹא יִשִּׂים אֱלֹהִים מְעוֹזוֹ וַיִּבְטַח בְּרוּב עֲשָׂרָו
 יַעַז בְּהַנּוֹתוֹ: (10) וְאֲנִי וּבְנֵי־רַעְנָן בְּבֵית אֱלֹהִים בְּטַחְתִּי
 בְּחֶסֶד־אֱלֹהִים עוֹלָם וָעֶד: (11) אֲוֹדֶךָ לְעוֹלָם כִּי
 עֲשִׂיתָ וְאַקְוָה שְׁמֶךָ כִּי־טוֹב נִגַּד חֲסִידֶיךָ:

נג (6) למנצח על מחלת משכיל לדוד: (3) אמר נבל
 בלבבו אין אלהים השחיתו והתעיבו עול אין
 יזהיטוב: (4) אלהים משמים השקוף על בני אדם
 יאות ה' יש משכיל הרש את אלהים: (7) כלו סג
 יהו נאלחו אין עשה טוב אין נס אחר: (8) הלא
 דעו פעלי און אכלי עמי אכלו לחם אלהים לא
 קראו: (9) שם פחדו פחד לא יהיה פחד כי אלהים
 עזר עצמות חנן הבישתה כי אלהים מאסם: (10) מי
 יתן מציון ישעות ישראל בשוב אלהים שבות עמו
 יגל יעקב ישמח ישראל:

נד (6) למנצח בניגונות משכיל לדוד: (3) בבוא הויפים
 ויאמרו לשאול הלא דוד מסתתר עמנו:
 אלהים בשמך הושיעני ובגבורתך תדינני:
 הים שמע תפלתי האזינה לאמר יי: (6) כי
 מרעלי ועריצים בקשו נפשי לא שמו אלהים
 סלה: (1) הנה אלהים עזר לי אדני בסמכי
 נפשי: (1) ישוב הרע לשררי באמתך הצמיתם:
 (2) בגדבה אובחה לך אודה שמך יהוה כי טוב:
 (3) כי מכל צרה הצילני ובאיבי ראתה עיני:

נה (6) למנצח בניגונות משכיל לדוד: (3) האזינה אלהים
 תפלתי ואל תתעלם מתחנותי: (4) הקשיבה לי
 וענני אריר בשיחי ואהימה: (7) מקול אויב מפני
 עקת רשע כי ימיטו עלי און ובאף ישטמוני: (8) לבי
 יחיל בקרבי ואימות מות נפלו עלי: (9) וראה
 ורעד יבא כי ותכסני פלצות: (10) ואמר מי יתילי
 אבר פינה אעופה ואשכנה: (11) הנה ארחיק נד

יט
 אלן במדבר סלה: (1) אחישה מפלט לי מרוח
 סעה מפער: (2) בלע אדני פלג לשונם כיראה
 חמם וריב בעיר: (6) יומם ולילה יסובבה
 חומתיה ואון ועמל בקרבה: (3) הוות בקרב
 ולא ימיש מרחבה תד ומרמה: (4) כי לא אויב
 יחרפני ואשא לא משנאי עלי הגדיל ואסתר ממנו:
 (7) ואתה אנוש בערכי אלופי ומידעי: (8) אשר
 יחדו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ברנש
 (9) ישיא מות עלימו ירדו שאול חיים כירדעות
 במגורם בקרבם: (10) אני אל אלהים אקרא ויהוה
 יושיעני: (11) ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמד
 וישמע קולי: (12) פדה בשלום נפשי מקרב
 כי ברבים היו עמדי: (13) ישמע אל ויענם ניי
 קדם סלה אשר אין חליפות למו ולא יראו אר
 (14) שלח ידיו בשלמו חלל בריתו: (15)

מחמאת פיו וקרבי לבו רפו דבריו משמן ותהיה
 פתחות: (16) השלך עליהוה ויהבך והוא יכלכלך
 לא יתן לעולם מוש לצדיק: (17) ואתה אלהים
 תורדם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו
 ימיהם ואני אבטח בך:

נו (6) למנצח על יונת אלם רחקים לדוד מכתם
 באחו אותו פלשתים בנת: (3) חנני אלהים
 כישאפני אנוש בלהיום לחם ילחצני: (4) שאפו
 שוררי בלהיום כירבים לחמים לי מרום: (7) יום
 אירא אני אליך אבטח: (8) באלהים אהלל דבר
 באלהים בטחתי לא אירא מה יעשה בשד לי:

כל היום דברי יעצבו עלי כל מחשבתם לרע:
יגורו ויצפוני המה עקבי ישמרו באשר קוו נפשי:
על און פלטלמו באף עמים הורד אלהים:
נדי ספרתה אתה שימה דמעתי בנאדך הלא
ספרתך: או וישבו אויבי אחור ביום אקרא
והידעתי כי אלהים לי: באלהים אהלל דבר
ביהוה אהלל דבר: באלהים בטחתי לא אירא
מה יעשה אדם לי: עלי אלהים נדריך אשלם
תודות לך: כי הצלת נפשי ממות הלא הנלי
מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים:

נז למנצח אל תשחת לדוד מכתם בברחו מפני
שאול במערה: חנני אלהים חנני כי בד
עה נפשי ובצל כנפיק אחסה עדיעבר הוות:
קרא לאלהים עליון לאל נמר עלי: ישלח
ויזשיעני חרף שאפי סלה ישלח אלהים
חסי ונמתו: נפשי בתוך לבאם אשכבה
לחטים בני אדם שניהם חנית וחצים ולשוונם חרב
חדה: רומה על השמים אלהים על כל הארץ
בבודך: רשת הכינו לפעמי כפף נפשי כרו
לפני שיחה נפלו בתוכה סלה: נכזן לבי אלהים
נכזן לבי אשירה ואמרה: עורה כבודי עורה
הנבל וכנור אעירה שחר: אודך בעמים אדני
אומרה בלאמים: כי נדל עד שמים חסדך ועד
שחקים אמתך: רומה על שמים אלהים על כל
הארץ בבודך:

נח למנצח אל תשחת לדוד מכתם: האמנם

אלם צדק תדברון מישרים תשפטו בני אדם:
אחי בלב עולת תפעלון בארץ חמס ידיכב
תפלסון: זרו רשעים מרחם תעו מבטן דב
כוב: חמתלמו בדמות חמת נחש כמורפר
חרש יאטם אונו: אשר לא ישמע לקול מלחשת
חובר חברים מהכס: אלהים הרס שנימו בפיו
מלתעות כפירים נתוץ יהוה: ימאסו כמורמים
יתהלכו למו ירדך חציו כמו יתמללו: כמו
שב לאל תמס יהלך נפל אשת בלחזו שמש
בטרם יבינו סירתכם אמד כמוחי כמוחרון
ישערנו: ישמח צדיק כיהוק נקם פעמו ירחק
בדם הרשע: ויאמר אדם אדפרי לצדיק או
יש אלהים שפטים בארץ:

נש למנצח אל תשחת לדוד מכתם
שאול וישמרו את הבית להמיתו:

מאובי אלהי ממתקוממי תשנבני:
מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: כי הנה
ארבו לנפשי יגורו עלי עזים לא פשעי ולא חטאתי
יהוה: בלי עון ירצון ויכוננו עורה לקראתי
וראה: ואתה יהוה אלהים צבאות אלהי ישראל
הקיצה לפקד בלחגוים אל תחז כל בני און
סלה: וישבו לערב יהמו כבלב ויסובבו עיר:
הנה יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם כר
מי שמע: ואתה יהוה תשחק למו תלעג לכל
גוים: עזו אלהי אשמרה כי אלהים משנבני:
אלהי חסדי וקדמי אלהים יראני בששתי: אל

תהרגם ופך ישבחו עמי הגיעמו בחילך והורידמו
מגננו אדני: (1) חטאת פיו דבר שפתימו וילכו
יאונם ומאלה ומכחש יספרו: (2) פלה בחמה
לה ואינמו וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי
ארץ סלה: (3) וישבו לערב יהמו ככלב ויסובבו
עיר: (4) המה יגיעון לאכל אסלא ישבעו וילינו:
(5) ואני ו אשיר עוף וארנן לבקר חסדך כי הית
משגב לי ומנוס ביום צרלי: (6) עזי אליך אומרה
כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

ס (6) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד:
(7) בהצותו את ארם גהרים ואת ארם צובה
וישב יואב ויד את אדום בניא מלח שנים עשר אלה:
אלהים ונחתנו פרצתנו אנפת תשוב לנו:
רעשתה ארץ פצמתה רפה שבריה כי מטה:
את עמך קשה השקיתנו ויין תרעלה: (1) נתתה
גם להתנוסם מפני קשט סלה: (2) למען
יחלצין ידיך הושיעה ימינה וענני: (3) אלהים ו
דבר בקדשו אעלה אחלקה שכם ועמק סכות
אמרד: (4) לי גלעד ולי מגשה ואפרים מעוז ראשי
יהודה מחקקי: (5) מואב ו סיר רחצי על אדום
אשליך געלי עלי פלשת התרועעי: (6) מי יזלני
עיר מצור מי נחני עד אדום: (7) הלא אתה אלהים
ונחתנו ולא תצא אלהים בצבאותינו: (8) הבה
לנו עזרת מצר ושוא תשועת אדם: (9) באלהים
נעשה חיל והוא יבום צרינו:

סא (6) למנצח על גנינת לדוד: (3) שמעה אלהים

רנתי הקשיבה תפלתני: (1) מקצה הארץ ו אליך
אקרא בעטף לבי בצור ירום ממני תנחני: (2) כי
היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב: (3) אגור
באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיד סלה: (4) כי
אתה אלהים שמעת לגרתי נתת ירשת יראי שמך:
(5) ימים על ימי מלך תוסוף שנותיו כמודר ודור:
(6) ישב עולם לפני אלהים חסד ואמת מן ינצרהו:
(7) בן ו אומרה שמך לעד לשלמי גרתי יום ו יום:
סב (6) למנצח על ידותון מזמור לדוד: (3) אך אל
אלהים הומיה נפשי ממנו ישועתי: (4) אך
הוא צורי וישועתי משגבי לא אמוט רבה: (7) עד
אנה ותהותתו על איש תרצחו כלכם כקור נטוי
גדר הודחיה: (8) אך משאתו ו יעצו להדיח יר
כזב בפיו יברכו ו בקרבם יקללו סלה: (9)
אלהים הומי נפשי כי ממנו תקותי: (1) אך
צורי וישועתי משגבי לא אמוט: (2) על
ישעי וכבודי צורעי מחסי באלהים: (3)
בו בכל עת עם שפכו לפניו לבבכם אלהים
מחסה לנו סלה: (4) אך ו הבל בגיר אדם כזב בגיר
איש במאוננים לעלות המה מהבל יחד: (5) אל
תבטחו בעשק ובגזל אל תהבלו חיל ו כיינוב
אל תשיתו לב: (6) אחת ו דבר אלהים שתים ינו
שמעתי כי עז לאלהים: (7) ולך אדני חסד כי אתהו
תשלם לאיש כמעשהו:

סב (6) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה: (3) אלהים
אלי אתה אשתרך צמאה לך ו נפשי כמה

בשרי בארץ ציה ועוף בלימים: (1) כן בקדש חזיתך
 לראות עוף וכבודך: (7) כי טוב חסדך מתיים שפתי
 שבחונך: (5) כן אברכה בחיי בשמך אשא כפי:
 (1) כמו חלב ודשן תשבע נפשי ושפתי רננות יהלל
 פי: (1) אם זכרתיה על יצועי באשמרות אהנה בך:
 (5) כיהיית עזרתה לי ובצל כנפיה ארנן: (5) דבקה
 נפשי אחרך בי תמכה ימינה: (1) והמה לשואה
 יבקשו נפשי ובאו בתחיתות הארץ: (6) יגורו על
 ידי חרב מנת שעלים יהיו: (3) והמלך ישמח באלהים
 ויתהלל כל הַגִּשְׁבֵּעַ בּוֹ כִּי יִסְבֵּר פִּי דוֹבְרֵי שִׁקְרָה:
 סו (6) למנצח מזמור לדוד: (3) שמע אלהים קולי
 בשיחי מפחד אויב תצר חיי: (4) תסתורני
 יסוד מרעים מרגשת פעלי און: (7) אשר שגנו
 רב לשונם דרכו חצם דבר מר: (5) לירות
 יתרים תם פתאם ירהו ולא ייראו: (1) יחוקר
 ודבר רע יספרו לטמון מוקשים אמרו מי
 למו: (1) יחפשו עולת תמני חפש מחפש
 וקרוב איש ולב עמק: (5) וירם אלהים חץ פתאם
 היו מכותם: (5) ויכשילוהו עלימו לשונם יתנוודו
 כל ראה בם: (1) וייראו כל אדם ויגידו פעל אלהים
 ומעשהו השפילו: (6) ישמח צדיק ביהוה וחסה
 בו ויתהללו כלי ישראל:

סו (6) למנצח מזמור לדוד שיר: (3) לה דמיה תהלהו
 אלהים בציון ולה ישלם גרר: (4) שמע תפלה
 עדיה כל בשר יבאו: (7) דברי עונות גברו מני
 פשענו אתה תכפרם: (5) אשרי תבחר ותקרב

ישכן הצריך נשבעה בשוב ביתך קדש היכלך:
 (1) נוראות בצדק תעננו אלהי ישענו מבטח כל
 קצוי ארץ וים רחקים: (1) מכין הרים בכחו נאור
 בגבורה: (5) משביחו שאון ימים שאון גליהם והמון
 לאמים: (5) וייראו וישבי קצות מאות תיה מוצאי
 בקר וערב תרנין: (1) פקדת הארץ ו ותשקקה
 רבת תעשרנה פלג אלהים מלא מים תכין דגנם
 כירכז תכינה: (6) תלמיה רודה גחת גרוהה
 ברביבים תמוגגנה צמחה ו תברך: (3) עפרת
 שנת מזבתך ומעגליך ירעפון דשן: (2) ירעפו נאות
 מדבר ונגיל גבעות תחגרגנה: (7) לבשו כרים ו הצאן
 ועמקים יעטפו בר יתרועעו אה ישירו:

סו (6) למנצח שיר מזמור הריעו לאלהים כל הארץ
 (3) זמרו כבוד שמו שימו כבוד תה

(3) אמרו לאלהים מה נורא מעשיך ברב עזך יכו
 לה איביה: (7) כל הארץ ו ישתחוו לה ויזמרו לה
 יזמרו שמך סלה: (5) לכו וראו מפעלות אלהים
 נורא עלילה על בני אדם: (1) הפך ים ו ליבשה
 בנהר יעברו ברגל שם נשמחה בו: (1) משר
 בגרורתו עולם עינו בגוים תצפינה הסוררים ו
 אל ירמו למז סלה: (5) ברכו עמים ו אלהינו והשמיעו
 קול תהלתו: (5) השם נפשנו בחיים ולא נתן
 למוט רגלנו: (1) כי בחנתנו אלהים צרפתנו בצרף
 כסף: (6) הבאתנו במצודה שמת מועקה במתנינו:
 (3) הרפכת אנוש לראשנו באנו באש ובמים
 ותוציאנו לרנה: (4) אבוא ביתך בעולות אשלם

לך נִדְרֵי: (7) אֲשֶׁר־פָּצוּ שְׁפָתַי וּדְבַר־פִּי בַצַּדִּיקִי:
(8) עֲלוֹת מַחִים אֶעֱלֶה־לְךָ עִם־קַטְרֹת אֵילִים אֲעֲשֶׂה
בְּךָ עִם־עֲתוּדִים סֵלָה: (9) לְכוּ־שִׁמְעוּ וְאִסְפְּרֶה
כִּלְיָרְאֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר עָשָׂה לְנַפְשִׁי: (10) אֵלֹהֵי פִי
קָרָאתִי וְרוּמָם תַּחַת לְשׁוֹנֵי: (11) אֲזַן אִם־רָאִיתִי
בְּלִבִּי לֹא יִשְׁמַע אֲדֹנָי: (12) אֲכֵן שָׁמַע אֱלֹהִים הַקְּשִׁיב
בְּקוֹל תַּפְלְתִּי: (13) בְּרוּךְ אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא־הִסִּיר
תַּפְלְתִּי וַחֲסִדוֹ מֵאֵתִי:

סו (6) לְמַנְצַח בְּנִינֵת מִזְמוֹר שִׁיר: (7) אֱלֹהִים יַחַנְנֵנו
וַיְבָרְכֵנו יְאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סֵלָה: (8) לְדַעַת בְּאֶרֶץ
יִרְדְּךָ בְּכִלְגָּוִים יִשְׁנַעְתְּךָ: (9) יוֹדוּךָ עַמִּים וְאֱלֹהִים
יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם: (10) יִשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֲמִים כִּי־
יִיפֹט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וְלְאֲמִים וּבְאֶרֶץ תִּנְחַם סֵלָה:
יְדוּ עַמִּים וְאֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם: (11) אֶרֶץ
יְהוָה יְבוֹלֶה יְבָרְכֵנו אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: (12) יְבָרְכֵנו
אֱלֹהִים וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כָּל־אֲפִסֵּי־אֶרֶץ:

סח (6) לְמַנְצַח לְרוּד מִזְמוֹר שִׁיר: (7) יְקוּם אֱלֹהִים
יְפֹצוּ אוֹיְבָיו וַיְנוֹסוּ מִשְׁנֵאוֹ מִפְּנֵיו: (8) כִּהְגִידֶךָ
עָשָׂן תִּגְדֶּךָ כִּהְמָם דּוֹנֵג מִפְּנֵי־אֵשׁ יִאֲבְדוּ רַשְׁעִים
מִפְּנֵי אֱלֹהִים: (9) וְצַדִּיקִים יִשְׁמְחוּ יַעֲלִצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים
וַיִּשְׁיִשׂוּ בְשִׂמְחָה: (10) שִׁירוּ לְאֱלֹהִים וּמְרוּ שְׁמוֹ
סִלוּ לְרֹכֵב בְּעֲרֵבוֹת בֵּיהָ שְׁמוֹ וְעֲלוּ לִפְנֵיו: (11) אָבִי
יְתוֹמִים וְדֵיִן אֲלֻמְנוֹת אֱלֹהִים בְּמַעֲוֵן קָדְשׁוֹ: (12) אֱלֹהִים
מוֹשִׁיב יְחִידִים וּבֵיתָה מוֹצִיא אִסּוּרִים בְּכוֹשְׁרוֹת
אֶךְ סוֹרְרִים שְׁכֵנוֹ צְהִיחָה: (13) אֱלֹהִים בְּצִאתְךָ לִפְנֵי
עַמְּךָ בְּצַעֲדֶךָ בִּישׁוּמוֹן סֵלָה: (14) אֶרֶץ רַעֲשָׂה וְאֶת־

שָׁמַיִם נִטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִנְיִי מִפְּנֵי אֱלֹהִים
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: (1) גַּשְׁם גְּרֵבוֹת תִּגְנִיף אֱלֹהִים נַחֲלֹתְךָ
וּנְלֹאָה אֶתָּה כּוֹנֵנֶתָה: (2) חִתְּךָ יִשְׁבִּיבָה תִּכְוִן
בְּמִוֹבְתְךָ לְעֵנֵי יְאֹהִים: (3) אֲדֹנָי יִתֵּן אֱמַר הַמְּבַשְׂרוֹת
צְבָא רֹב: (4) מַלְכֵי צְבָאוֹת יִדְדוּן יִדְדוּן וּנְנוֹת בֵּית
תַּחֲלֵק שָׁלֵל: (5) אִם־תִּשְׁכַּחוּן בֵּין שְׁפָתַיִם כִּנְפֵי
יִזְנֶה נַחֲפָה בְּכֶסֶף וְאִבְרוֹתֶיהָ בִּירְקָרֵק חֲרוּץ:
(6) בְּפֶרֶשׁ שָׂדֵי מְלָכִים כִּהָּ תִּשְׁלַג בְּצַלְמוֹן: (7) הִר־
אֱלֹהִים הִר־בְּשֵׁן הִר גְּבַנְנִים הִר־בְּשֵׁן: (8) לְמָה ו
תִּרְצְדוּן הָרִים גְּבַנְנִים הִהָר חֲמַד אֱלֹהִים לְשִׁבְתוֹ
אֶת־יְהוָה יִשְׁכֵּן לְנֹצַח: (9) רֹכֵב אֱלֹהִים רִבְתִּים
אֶלְפֵי שְׂנֵאָן אֲדֹנָי בָּם סִנְיִי בְּקֹדֶשׁ: (10) עֲלִית לְמַרוֹם ו
שְׁבִית שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאֶרֶם וְאֶת סוֹרְרֵיכֶ
לְשִׁבְזֵיךָ אֱלֹהִים: (11) בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם וַיֵּעַ
לְנוּ הָאֵל יִשְׁנַעְתְּנוּ סֵלָה: (12) הָאֵל לְנוּ אֵל לְמוֹשַׁע
וְלִיְהוָה אֲדֹנָי לְמִנוֹת תּוֹצְאוֹת: (13) אֶךְ־אֱלֹהִים יִמְחַץ
רֹאשׁ אוֹיְבֵי קֹדֶקֶד שִׁעַר מִתְּהַלֵּךְ בְּאֲשִׁמוֹן: (14) אָמַר
אֲדֹנָי מִבְּשֵׁן אֲשִׁיב אֲשִׁיב מִמְּצֵלוֹת יָם: (15) לְמַעַן ו
תִּמְחַץ רִגְלֶךָ בְּדָם לְשׁוֹן כְּלָבִיךָ מֵאוֹיְבִים מִגְּהוֹ:
(16) רְאוּ הַלִּיכוֹתֶיךָ אֱלֹהִים הַלִּיכוֹת אֵלַי מַלְכֵי
בְּקֹדֶשׁ: (17) קָדְמוּ שָׂרִים אַחַר נַגְנִים בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת
תּוֹפְפוֹת: (18) בְּמִקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים אֲדֹנָי מִמְּקוֹר
יִשְׂרָאֵל: (19) שֵׁם בְּנִימָן וְצַעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה
רִגְמָתָם שָׂרֵי זְבֻלוֹן שָׂרֵי נַפְתָּלִי: (20) צִוָּה אֱלֹהֵיךָ
עֲזָרָה עִזָּה אֱלֹהִים זוֹ פָּעֵלְתָּ לְנוּ: (21) מִהִוְכַלְךָ עַל־
יְיִשְׁלָם לְךָ יוֹבִילֵן מְלָכִים שִׁי: (22) גָּעַר תֵּיִת קִנְיָה

עדת אבירים ובענלי עמים מתרפס ברצי כסף בור
עמים קרבות יהפצו: (33) יאתיו חשמנים מני מצרים
גוש תריץ ידיו לאלהים: (34) ממלכות הארץ שירו
לאלהים זמרו אדני סלה: (35) לרכב בשמי שמי
קדם הן יתן בקולו קול עז: (36) תנו עז לאלהים על
ישראל גאותו ועזו בשחקים: (37) נורא אלהים
ממקד שיק אל ישראל הוא נתן עז ותעצמות לעם
ברוך אלהים:

סט (6) למנצח על שושנים לדוד: (3) הושיעני
אלהים כי באו מים עד נפש: (4) טבעתי
ביון מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים ושבילת
ששפתני: (7) יגעתי בקראי נחר גרוני כלו עיני
יחל לאלהי: (8) רבו משערות ראשי שנאי חנם
מצמותי איבי שקר אשר לא נזלתו אז אשיב:
אלהים אתה ידעת לאולתי ואשמותי מפק לא
נבהדו: (9) אל יבשו בי ו קויה אדני יהוה צבאות
אל יבכלמו כי מבקשיך אלהי ישראל: (10) כי עליך
נשאתי חרפה פפתה כלמה פני: (11) מזור היותי
לאחי ונקרי לבני אמי: (12) כייקנאת ביתך אכלתני
וחרפות חורפיה נפלו עלי: (13) ואבכה בצום נפשי
ותהי לחרפות לי: (14) ואתנה לבושי שק ואהי להם
למשל: (15) ישיחו בי ישיבו שער ונגנינות שותי שקר:
(16) ואני תפלת ילק ו יהוה עת רצון אלהים ברב
חסדך ענני באמת ישעה: (17) הצילני מטיט ואל
אשבעה אנצלה משנאי וממעמקי מים: (18) אל
תששפני ו שבילת מים ואל תבלעני מצולה ואל

תאמר עלי באר פיה: (1) ענני יהוה כי טוב חסדך
ברב רחמיה פנה אלי: (2) ואל תסתר פניך מעבדך
כי צר לי מהר ענני: (3) קרבה אל נפשי גאלה למען
איבי פדני: (4) אתה ידעת חרפתי ובשתי וכלמתי
נגדך כל צורתי: (5) חרפה ו שברה לבי ואנושה
ואקנה לגוד ואין ולמנחמים ולא מצאתי: (6) ויתנו
בברותי ראש ולצמאי ישקוני חמין: (7) יהי שלחנם
לפניהם לפח ולשלומים למוקש: (8) תחשכנה
עיניהם מראות ומתניהם תמיד המעד: (9) שפך
עליהם ועמד וחרון אפה שיגם: (10) תהיר מורתם
נשמה באהליהם אליהו ישב: (11) כי אתה אשר
הבית רדפו ואל מכאוב חלליך יספרו: (12) תגדה עת
על עונם ואל יבאו בצדקתך: (13) ימחו מספר חיי
ועם צדיקים אלי יכתבו: (14) ואני עני וכואב ישוני
אלהים תשנבני: (15) אהללה שם אלהים ב
ואנדלנו בתודה: (16) ותיטב ליהוה משור פר מקור
מפרים: (17) ראו ענוים ישמחו דרשי אלהים ויחי
לבבכם: (18) כי שמע אל אביונים יהוה ואת אסיריו
לא בזה: (19) יהללוהו שמים וארץ ימים וכל דמש
בם: (20) כי אלהים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה
וישבו שם וירשוה: (21) וזרע עבדיו יגחלוה ואהבי
שמו ישבנו בה:

ע (6) למנצח לדוד להזכיר: (3) אלהים להצילני יהוה
לעזרתי חושה: (4) יבשו והפרו מבקשי נפשי
ישגו אחר ויכלמו חפצי רעתי: (7) ישובו על עקב
בשתם האמרים האחו האח: (8) ישישו וישמחו ויק

כל מבקשיך ויאמרו תמיד יגדל אלהים אהבי
ישועתך: (1) ואני ועמי ואביון אלהים חושה לי עזרי
ומפלט אלהי יתה אלהי אלהי אלהי:

עא (2) בך יהוה חסיתי אל אבושה לעולם:
(3) בצדקתך תצילני ותפלטני הטה אלי

אזנה והושיעני: (4) הנה לי ולצור מעון לבוא תמיד
צוית להושיעני כי סלע ומצודתי אתה: (5) אלהי

פלטני מיד רשע מכף מעול וחומץ: (6) כראתה
תקותי ארני יהוה מבטחי מנעורי: (7) עליך וגם מבתי

מבטן מפעי אמי אתה גווי בך תהקתי תמיד:
(8) כמופת הייתי לרבים ואתה מחסירעז: (9) ימלא פי

תהלתך כל היום תפארתך: (10) אלהי שליכני לעת
הבבלות כחי אלהי אלהי: (11) כי אמרו אויבי לי

נפשינו עצנו יחדו: (12) לאמר אלהים עזבו רדפי
שורו כראין מציל: (13) אלהים אלהי תרחק ממני

אלהי לעזרת חושה: (14) יבשו וכלו שטני נפשי יעשו
חרפה וכלמה מבקשי רעתי: (15) ואני תמיד איהל

והוספתי על כל תהלתך: (16) פיו ויספר צדקתך
כל היום תשועתך כי לא ידעתי ספרות: (17) אבוא

בגברות ארני יהוה אופיר צדקתך לבדך: (18) אלהים
למדתי מנעורי ועדה הנה אגיד נפלאותיך: (19) וגם

עד זקנה ושיבה אלהים אלהי אלהי אלהי אלהי
לדור לכל יבוא גבורתך: (20) וצדקתך אלהים עד

מרום אשר עשית גדלות אלהים מי כמוך: (21) אשר
הראיתני ו צרות רבות ורעות תשוב תחייני

מתהומות הארץ תשוב תעלני: (22) תרב וגדלתני
(23)

ותסב תנחמני: (24) נפשי ואודך בכלי נבל אמתך
אלהי אומרה לך בבגור קדוש ישראל: (25) תרננה
שפתי כי אומרה לך ונפשי אשר פדית: (26) וגם
לשוני כל היום תהנה צדקתך כי בשו ביהפר
מבקשי רעתי:

עב (27) לשלמה אלהים משפטך למלך תן וצדקתך
לבן מלך: (28) ידיו עמה בצדק וענייה במשפט:

(29) ישאו הרים שלום לעם ונגבעות בצדקה: (30) ישפטו
עניי עם וישע לבני אביון וידכא עושק: (31) יראוהו

עם שמש ולפני ירח הור הורים: (32) ירד במטר על
גו ברביבים ורויף ארץ: (33) יפרח ביומו צדיק ורב

שלום עד בלי ירח: (34) יורד מים עד ים ומנהר עד
אפסי ארץ: (35) לפניו יקרעו ציים ואיבי עפ

ילחבו: (36) מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו
מלכי שבא ושבא אשכר יקריבו: (37) וישתחו

לו כל מלכים כל גוים יעבדוהו: (38) כירציל אביון
משוע ועני ואין עזר לו: (39) יחס על דל ואביון ונפשות

אביונים וישוע: (40) מתוך ומחמם יגאל נפשם וייקר
דמם בעיניו: (41) ויחי ויתן לו מזהב שבא ויתפלל

בעדו תמיד כל היום יברכהו: (42) יהי פסת ברו
בארץ בראש הרים ירעש כל בגוון פרוי ויציצו מעיר

בעשב הארץ: (43) יהי שמו לעולם לפני שמש יגוץ
שמו ויתברכו בו כל גוים ואשרהו: (44) ברוך ו יהוה

אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו: (45) וברוך
שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ

אמן ואמן: (46) כלו תפלות דוד בן ישי:

ספר שלישי

ליום רביעי

(ב) מזמור לאסף אך טוב לישראל אלהים לבני
 לבב: (ג) ואני כמעט נטיו רגלי כאין שפכו
 אשרי: (ד) כי קנאתי בהוללים שלום רשעים אראה:
 (ה) כי אין חרצבות למותם ובריא אולם: (ו) בעמל
 אנוש אינימו ועם-אדם לא ינגעו: (ז) לכן ענקתמו
 נאמה יעטף-ישית חמם למו: (ח) יצא מחלב עינימו
 עברו משכיות לבב: (ט) ימקו ויודברו ברע עשק
 ממרום ידברו: (י) שתו בשמים פיהם ולשוונם תהלך
 בארץ: (יא) לכן וישוב עמו הלם ומי מלא ימצו למו:
 (יב) ואמרו איכה ידע-אל ויש דעה בעליון: (יג) הנה-
 עה רשעים ושלי עולם השגור-חיל: (יד) אך-דיק
 ידעתי לבבי וארחץ בגקיון בפיו: (טו) ואהי נגוע כל-
 היום ותוכחתי לבקרים: (טז) אם אמרתי אספרה
 כמו הנה דור בניד בגדתי: (יז) ואחשבה לדעת זאת
 עמל הוא בעיני: (יח) עד-אבוא אל-מקדשי-אל
 אבינה לאחריהם: (יט) אך בחלקות תשית למו
 הפלתם למשוואות: (כ) איך היו לשמה ברנע ספו
 תמו מן-בלהות: (כא) בחלום מהקיץ אדני בעירו
 צלמם תבזה: (כב) כי יתחמץ לבבי וכליותי אשתונן:
 (כג) ואני-בער ולא אדע בהמות היותי עמך: (כד) ואני
 יתמיד עמך אחות ביד ימיני: (כה) בעצתך תנחני
 ואחר כבוד תקחני: (כו) מילי בשמים ועמך לא-
 תפצתי בארץ: (כז) בלה שארי ולבבי צור לבבי

מלקי

תהלים ליום רביעי

וחלקו אלהים לעולם: (א) כיהנה רחוקך יאבדו
 הצמתה כל-זונה ממך: (ב) ואני וקרבת אלהים
 לייטוב שתי ו באדני יהוה מחסו לספר כל
 מלאכותיך:

(ג) משכיל לאסף למה אלהים זנחת לנצח יעשן
 אפך בצאן מרעיתך: (ד) זכור עדתך ו קנית
 קדם נאלת שבט נחלתך הרציון זהו שכנת בו:
 (ה) הרימה פעמך למשאורת נצח כל-הרע אויב
 בקדש: (ו) שאנו צורריך בקרב מועדך שמו אותתם
 אתות: (ז) יודע כמביא למעלה בסכך עין קרדמות:
 (ח) ועתה פתוחיה יחד בכשיל וכלפות יהלמו:
 (ט) שלחו באש מקדשך לארץ הללו משכן שמך:
 (י) אמרו בלבם גינם יחד שרפו כל-מועדי-א בארץ
 (יא) אתותינו לא-ראינו אין-עוד נביא ולא-אתנו יודע
 עד-מה: (יב) עד-מתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב
 שמך לנצח: (יג) למה תשיב ידך וימינך מקרב חקך
 בלה: (יד) ואלהים מלכי מקדם פעל ישועות בקרב
 הארץ: (טו) אתה פוררת בעוד יום שברת ראשי
 תנינים על-המים: (טז) אתה רצצת ראשי לוחתן
 תתננו מאכל לעם לציים: (יז) אתה בקעת מעין
 ונחל אתה הובשת נהרות איתן: (יח) לך יום אף-לך
 לילה אתה הכינות מאור ושמש: (יט) אתה הצבת
 כל-גבולות ארץ קיץ וחרף אתה יצרתם: (כ) זכר
 זאת אויב חרף ויהודה ועם-נבל נאצו שמך: (כא) אל
 תתן לחית נפש תורה תית ענייך אל-תשבח לנצח:
 (כב) הבט לבירת כיםלאו מהשפי-ארץ נאות חמם:

יב) אל ישב רך נכלם עני ואביון יהללו שמך:
(כ) קומה אלהים ריבה ריבך זכור תרפתך מניגבל
להיום: (כ) אלהי שפח קול צרריך שאון קמך
עולה תמיד:

עז (6) למנצח אל-תשחת מזמור לאסף שיר:
(3) הודינו לך ואלהים הודינו וקרוב שמך ספרו
נפלאותיך: (4) כי-אקה מועד אני מישרים אשפט:
(7) נמנים-ארץ וכלי-שביה אנכי תפנתי עמוריה
סלה: (5) אמרתי להוללים אל תהלו ודרשעים אל-
תרימו קרן: (1) אל-תרימו למרום קרנכם תרברו
בצואר-עתק: (1) כי לא ממוצא וממערב ולא ממדבר
הרים: (6) כי-אלהים שפט זה ישפיל וזה ירים:
(1) כי כוס ביד-יהוה ויין חמר ו מלא מסך ויגר מזה
שמריה ימצו ישתו כל רשעי-ארץ: (1) ואני אניד
ם אמרה לאלהי יעקב: (6) וכל-קרני רשעים
אגדע תרום-מנה קרנות צדיק:

עז (6) למנצח בנגינת מזמור לאסף שיר: (3) נודע
ביהודה אלהים בישראל גדול שמו: (1) ויהי
בשלים סכו ומעונתו בציון: (7) שמה שבר רשפי-
קשת מגן וחרב ומלחמה סלה: (5) נאור אתה אדיר
מהררי-טרף: (1) אשתוללו ו אבירי לב נמו שנתם
ולא-מצאו כל-אנשי-חיל ידיהם: (1) מנערתך אלהי
יעקב גרדם ורכב וסוס: (6) אתה ו נורא אתה ומי
יעמד לפניך מאז אפך: (1) משמים השמעת הין
ארץ וראה ושקטה: (1) בקום למשפט אלהים להושיע
כל-עני-ארץ סלה: (6) כי-חמת אדם תורה שאתית

חמת תחגור: (3) גדרו ושלמו ליהוה אלהיכם כל-
סביביו יזבילו שי למורא: (2) יבצר רוח נגידים
נורא למלכי-ארץ:

עז (6) למנצח על-ידותיו לאסף מזמור: (3) קולי אל-
אלהים ואצעקה קולי אל-אלהים ותאזין אלי:
(3) ביום צרתי אדני דרשתי ידיו לילה נגרה ולא
תפוג מאנה הנחם נפשי: (7) אוקרה אלהים ואהמיה
אשיחה וותתעטף רוחי סלה: (5) אחזת שמרות עיני
נפעמתי ולא אדבר: (1) השבתי ימים מקדם שנות
עולמים: (1) אוקרה נגינתי בלילה עם-לבבי אשיחה
והפש רוחי: (6) הלעולמים יונח אדני ולא-יסף
לרצות עוד: (5) האפס לנצח חסדו נמר אמר לדר
ודר: (1) השכח חנות אל אסקפין באף רחי
סלה: (6) נאמר חלותי היא שנות ימין עלי
(3) אוקור מעללייה כי-אוקרה מקדם פלא
(2) והגיתי בכל-פעלך ובעלילותיך אשיחה:
(7) אלהים בקדש דרכך מי-אל גדול כאלהים:
(11) אתה האל עשה פלא הודעת בעמים עוד:
(11) נאלת בזרוע-עמך בני-יעקב ויוסף סלה: (11) ראוי
מים ואלהים ראוי מים יחילו אף ירגזו תהמות:
(11) זרמו מים ו עבות קול נתנו שחקים אף הצצוף
ותהלכו: (11) קול רעמך ו בגלגל האירו ברקים
תבל רגזה ותרעש הארץ: (5) בים דרכך ושכילך
במים רבים ועפבותיך לא נודעו: (11) נחית כצאן
עמך ביד משה ואהרן:

עז (6) משכיל לאסף האזינה עמי תורתי השו

אֲזַנְכֶם לְאֹמְרֵי פִי: (3) אֶפְתָּחָהּ בְּמַשָּׁל פִּי אֲבִיעֶהָ
 חִידוֹת מִגִּי קֶדֶם: (4) אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ וְנָדְעוּ וְאֲבִתֵּינוּ
 חִפְּרוּ לָנוּ: (7) לֹא נִכְחַד וּמִבְּנֵיהֶם לְדוֹר אַחֲרוֹן
 מִסִּפְרֵים תִּהְלֹת יְהוָה וְעֹזוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה:
 (8) וַיִּקַּם עֲדוֹתַי בְּיַעֲקֹב וְתוֹרָה שָׁם בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוָּה
 אֶת־אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדִיעַם לְבְנֵיהֶם: (1) לְמַעַן יִדְעוּ וְיִדְוּ
 אַחֲרוֹן בְּנִים וַיִּלְדוּ יִקְמוּ וַיִּסְפְּרוּ לְבְנֵיהֶם: (1) וַיִּשְׁיִמוּ
 בְּאֱלֹהִים כַּסֵּלָם וְלֹא יִשְׁכְּחוּ מֵעַלְלֵי־אֵל וּמִצֹּתָיו
 וַיִּנְצְרוּ: (6) וְלֹא יִדְוּ וּכְאֲבוֹתָם דוֹר סוּרֵר וּמִרְהַ דוֹר
 לֹא־הִכִּין לְבוֹ וְלֹא־נִאֲמְנָה אֶת־אֵל רֹחוֹ: (8) בְּנֵי־
 אֲפָרַיִם נוֹשְׁקֵי רוּמֵי־קֶשֶׁת הִפְכוּ בַיּוֹם קָרֵב: (1) לֹא
 שָׁמְרוּ בְּרִית אֱלֹהִים וּבִתְוֹרָתוֹ מֵאֲנוּ לְלִכְרֵת:
 (2) וַיִּשְׁכְּחוּ עֲלִילוֹתָיו וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר הִרְאָם: (3) נִגְדָה
 בּוֹתָם עָשָׂה פֶלֶא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂדֵה־צֹעַן: (4) בִּקְעָה
 וַיַּעֲבִירוּם וַיַּצְבֵּי־מַיִם כְּמוֹ־נֹד: (7) וַיִּנְחַם בְּעֵנָן יוֹמָם
 וְכָל־הַלַּיְלָה בְּאוֹר אֵשׁ: (8) יִבְקַע צָרִים בַּמִּדְבָּר וַיִּשְׁקַן
 בְּתַהֲמוֹת רִבְבָה: (9) וַיִּוְצֵא־נֹזְלִים מִסַּלְעֵי וַיִּזְרַק בְּנִהְרוֹת
 מַיִם: (10) וַיּוֹסִיפוּ עוֹד לַחֲטֹאֲלוֹ לַמְּרוֹת עֲלִיּוֹן בַּצִּיָּה:
 (11) וַיִּנְסֹר־וּ בְּלִבָּבָם לִשְׂאֵל־אֲכָל לְנַפְשָׁם: (12) וַיִּדְבְּרוּ
 בְּאֱלֹהִים אָמְרוּ הַיּוֹכֵל אֵל לְעַרְףְּךָ שֶׁלַּחַן בַּמִּדְבָּר:
 (13) הֵן הִכָּה־צוּר וַיַּזְבּוּ מַיִם וַיִּנְחֲלִים יִשְׁטַפוּ הַגַּם לֶחֶם
 וַיֹּכֵל תֵּת אִם־יִכִּין שָׂאֵר לְעַמּוֹ: (14) לָכֵן שָׁמַע יְהוָה
 וַיִּתְעַבֵּר וְאֵשׁ נִשְׁקָה בְּיַעֲקֹב וַגַּם־אֶת־עֹלָה בְּיִשְׂרָאֵל:
 (15) כִּי לֹא הֵאֱמִינוּ בְּאֱלֹהִים וְלֹא בִטְחוּ בִישׁוּעֹתָיו:
 (16) וַיִּצְוּ שַׁחֲקִים מִמַּעַל וְדַלְתֵי שָׁמַיִם פָּתַח: (17) וַיִּמְטֵר
 עֲלֵיהֶם מִן הַשָּׁמַיִם וַיִּדְגַּדְּשָׁמַיִם נִתַּן לָמוֹ: (18) לַחַן

אֲבִירִים אֲכָל אִישׁ צִידָה שָׁלַח לָהֶם לְשִׁבְעָה: (19) יִסַּע
 קָדִים בַּשָּׁמַיִם וַיִּגְהַג בְּעֹזוֹ תִימָן: (20) וַיִּמְטֵר עֲלֵיהֶם
 בְּעֶפְרָא שָׂאֵר וַיִּכְחֹל יָמִים עוֹף כָּנָף: (21) וַיִּפֹּל בְּקִדְרוֹ
 מִחֲנֹהוּ סָבִיב לְמִשְׁכְּנֹתָיו: (22) וַיִּאֲכְלוּ וַיִּשְׁבְּעוּ מֵאֵן
 וְתִאֲוָתָם יָבֵא לָהֶם: (23) לֹא־זָרוּ מִתִּאֲוָתָם עוֹד אֲכָלָה
 בְּפִיהֶם: (24) וְאֶת־אֱלֹהִים וְעֹלָה בָהֶם וַיִּהְרֹגוּ בְּמִשְׁמַנֵּיהֶם
 וּבְחֹרֵי יִשְׂרָאֵל הִכְרִיעַ: (25) בְּכָל־זֹאת חֲטֹאֵי־עוֹד
 וְלֹא הֵאֱמִינוּ בְּנִפְלְאוֹתָיו: (26) וַיִּכְלַבְהֶבֶל יְמֵיהֶם
 וּשְׁנוֹתָם בְּבִהְלָה: (27) אִם־הִרְגַם וְהִרְשׁוּהוּ וּשְׁכָחוּ
 וּשְׁחָרוּ־אֵל: (28) וַיִּזְכְּרוּ כִּי־אֱלֹהִים צוּרָם וְאֵל עֲלִיּוֹן
 גֹּאֲלָם: (29) וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְּבוּלוֹ:
 (30) וְלִבָּם לֹא־נִכּוֹן עִמּוֹ וְלֹא נִאֲמְנוּ בְּבְרִיתוֹ: (31) וְהוּא
 רַחוּם וַיִּכַּפֵּר עֵוֹן וְלֹא־יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אִפּוֹ
 וְלֹא־יַעִיר כָּל־חַמַּתּוֹ: (32) וַיִּזְכֹּר כִּי־בֶשֶׂר הִמָּה רוּחַ
 הַזֹּלֶקֶת וְלֹא יִשׁוּב: (33) כַּמָּה יִמְרוּהוּ בַמִּדְבָּר יַעֲצִיבוּהוּ
 בִישִׁימוֹן: (34) וַיִּשׁוּבוּ וַיִּנְסֹו אֵל וַיִּקְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל הַתָּוִן:
 (35) לֹא־זָכְרוּ אֶת־יְיָ יוֹם אֲשֶׁר־פָּדָם מִגִּי־צָר:
 (36) אֲשֶׁר־שָׁם בְּמִצְרַיִם אֲתוֹתָיו וּמוֹפְתָיו בְּשְׂדֵה־צֹעַן:
 (37) וַיַּהֲפֹךְ לָדָם יֵאֲרִיחֶם וַנּוֹזְלֵיהֶם בְּלִישְׁתֵּיּוֹן:
 (38) יִשְׁלַח בָּהֶם עֹרֵב וַיִּאֲכֹלֵם וַיִּצְרַדְעוּ וְתִשְׁחִיתֵם:
 (39) וַיִּתֵּן לַחֲסִיל יְבוּלָם וַיִּגִּיעֵם לְאַרְבָּבָה: (40) יִהְרַג
 בְּבִרְד גִּפְגָּם וּשְׁקִמּוֹתָם בַּחֲנַמַּל: (41) וַיִּסְגֵּר לְבָרָד
 בְּעֵירָם וּמִקְנֵיהֶם לְרִשְׁפִּים: (42) יִשְׁלַח־כֶּסֶם וְחָרוֹן
 אִפּוֹ עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת מִלֵּאכֵי רַעִים:
 (43) יִפְלֹם נְתִיב לֵאפּוֹ לֹא־חֲשָׂךְ מִמוֹת נַפְשׁוֹ וְתִתֵּם
 לְדַבַּר הַסְּגוּר: (44) וַיִּדְבֹר כְּבָכּוֹר בְּמִצְרַיִם רֵאשִׁית

אונים באהליהם: (כ) ויסע בצאן עמו וינהגם בעדר
 במדבר: (כא) וינהם לבטח ולא פחדו ואת אויביהם
 נפה הים: (כב) ויביאם אל גבול קדשו הרזה קנתה
 מינו: (כג) ויגרש מפניהם גוים ויפילם בחבל נחלה
 ישכן באהליהם שבטי ישראל: (כד) וינסו וימרו את
 אלהים עליון ועדותיו לא שמרו: (כה) ויסנו ויבגדו
 באבותם נהפכו כקשת רמיה: (כו) ויבעיסוהו
 בכמותם ובפסיליהם יקניאוהו: (כז) שמע אלהים
 ויתעבר וימאם מאד בישראל: (כח) ויטש משכן
 שלו אהל שכן באדם: (כט) ויתן לשבי עזו ותפארתו
 ביד צר: (ל) ויסגר לחרב עמו ובגחלתו התעבר:
 (לא) בחוריו אכלה-אש ובתולתיו לא הוללו:
 (לב) בהגיו בחרב נפלו ואלמנתיו לא תבכינה:
 (לג) ויקץ כישן ו ארני כגבור מתרוגן מיין: (לד) ויך
 ידיו אחור חרפת עולם נתן למו: (לה) וימאם באהל
 יזכה ובשבת אפרים לא בחר: (לו) ויבחר את-שבת
 יהודה את-הר ציון אשר אהב: (לז) ויבן כמו
 רמים מקדשו בארץ יסדה לעולם: (לח) ויבחר
 ברוד עבדו ויקחהו ממכלאת צאן: (לט) מאחר
 עלות הביאו לדעות ביעקב עמו ובישראל נחלתו:
 (מ) וירעם פתם לבבו ובתבונות כפיו ינהם:
 (מא) מזמור לאסף אלהים באו גוים ו בגחלתה
 טמאו את-היכל קדשה שמו את-ירושלם
 לעיים: (מב) נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף
 השמים בשר חסידך לחית-ארץ: (מג) שפכו דמם ו
 במים סביבות ירושלם ואין קובר: (מד) היינו חרפה

לשכנינו לעג וקלם לסביבותינו: (מ) עדמה יהודה
 תאנה לנצח תבער כמו-אש קנאתה: (מא) שפך
 חמתה ו אל-הגוים אשר לא ידעו ועל-ממלכות
 אשר בשמה לא קראו: (מב) כי-אכל את-יעקב
 ואת-גוהו השמו: (מג) אל-תזכר לנו עונת ראשנו
 מהר יקדמונו רחמיה כי דלנו מאד: (מד) עזרנו
 אלהי ישענו על-דבר כבוד-שמה והצילנו וכפר
 על-חטאתינו למען שמה: (מה) למה ו יאמרו הגוים
 איה אלהיהם יודע בגוים לעינינו נקמת דם-עבדיך
 השפוך: (מז) תבוא לפניך אנקת אסיר כגדל זרועך
 הזתר בני תמותה: (מח) והשב לשכנינו שבעתים
 אל-היכם חרפתם אשר חרפוך ארני: (מט) ואנחנו
 עמך ו צאן מרעיתך נודה לך לעולם לדור ודור
 נספר תהלתך:

פ (מ) למנצח אל-ששנים עדות לאסף מזמור: (נ) רעה
 ישראל ו האזינה נהג בצאן יוסף ישב הכרבים
 הופיעה: (נא) לפני אפרים ו בנימן ומנשה עזרה
 את-גבורתך ולבד לישעתה לנו: (נב) אלהים
 השיבנו והאר פניה ונושעה: (נג) יהוה אלהים
 צבאות עד-מתי עשנת בתפלת עמך: (נד) האכלתם
 לחם דמעה ותשקמו בדמעות שלישי: (נה) תשימנו
 מדון לשכנינו ואיבינו ילענו למו: (נו) אלהים צבאות
 השיבנו והאר פניה ונושעה: (נז) גפן ממצרים
 תפוע תגרש גוים ותשעה: (נח) פנית לפניך ותשרש
 שרשיה ותמלא ארץ: (נט) כפו הרים צלה וענפיה
 ארז-אל: (ס) תשלח קציריה עד-ים ואל-נהר

וּזְנִקוֹתֶיהָ: (א) לְמָה פָּרַצְתָּ גְדֵרֶיהָ וְאָרוּחַ כָּל־עַבְרֵי
דָרְדָּךְ: (ב) וּבְרַסְמָנָה חֲזוּר מֵיַעַר וְזוּז שְׂדֵי יַרְעֵנָה:
(ג) אֱלֹהִים צְבָאוֹת שׁוּב גַּא הַבַּט מַשְׁמַיִם וּרְאֵה
יִפְקֹד גִּפְזָן זֹאת: (ד) וּכְנָה אֲשֶׁר־נִטְעָה יְמִינְךָ וְעַל־
כֵּן אֲמַצְתָּה לָךְ: (ה) שָׂרְפָה בָאֵשׁ כְּסוּחָה מִגְּעֵרַת
פְּגִיף יֹאבְדוּ: (ו) תִּהְיֶינָה עַל־אִישׁ יְמִינְךָ עַל־בֶּן־
אָדָם אֲמַצְתָּ לָךְ: (ז) וְלֹא־נִסּוּג מִמֶּךָ תַחֲיִינוּ
וּבִשְׂמֶךָ נִקְרָא: (ח) יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת הַשׁוֹבֵנוּ
הָאֵר פְּגִיף וְנִשְׁעָה:

פֹּא (א) לְמַנְצַח עַל־הַגְּתִית לְאֶסְפָּה: (ב) הַרְנִינוּ לְאֱלֹהִים
עוֹזְנֵנוּ הֲרִיעוּ לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב: (ג) שְׁאוּ־זִמְרָה
זַתְנִירְתָּךְ כְּנֹזֵר גַּעִים עַם־נָבֶל: (ד) תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ
שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: (ה) כִּי חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא
מִשְׁפַּט לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב: (ו) עֲדוּת וּבִיהוֹסֵף שָׁמוּ
בְּצִאתוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שִׁפְתַי לֹא־יִדְעֵתִי אֲשַׁמֵּעַ:
(ז) הַסִּירוֹתֵי מִסְבֵּל שְׂכֵמוֹ כִּפְיוֹ מִדוֹד תַּעֲבֹרְנָה:
(ח) בְּצִדְדָה קִרְאתָ וְאַחֲלַצְךָ אֶעֱנֶךָ בְּסֹתֵר רַעַם
אֲבַחֲנֶךָ עַל־מִי מְרִיבָה סֵלָה: (ט) שִׁמַּע עַמִּי וְאֶעֱיֶדְהָ
בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי: (י) לֹא־יִהְיֶה בְּךָ אֵל
זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נָכָר: (יא) אֲנִכִּי וְיְהוָה אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעֲלֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֵב־פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ:
(יב) וְלֹא־שִׁמַּע עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי:
(יג) וְאֲשַׁלַּחֲהוּ בְּשִׁרְיוֹת לִבָּם יִלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם:
(יד) לֹא־עַמִּי שִׁמַּע לִי יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵי יִהְלְכוּ: (טו) בְּמַעַט
אוֹיְבֵיהֶם אֲבַגִּיעַ וְעַל־צְרֵיהֶם אֲשׁוּב יְדִי: (טז) מִשְׁנֵאוֹ

יְהוָה יִכְחָשׁוּ־לָו וַיְהִי עֵתָם לְעוֹלָם: (א) וַיֹּאבִילְהוּ
מִחֶלֶב חֲמָה וּמִצִּיּוֹר דְּבִשׁ אֲשַׁבְּעֶךָ:
(ב) מִזְמוֹר לְאֶסְפָּה אֱלֹהִים נֹצֵב בְּעֵדֹתֶיךָ אֵל בְּקֹר
אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: (ג) עַד־מָתִי תִשְׁפְּטוּ־עוֹל וּפִי
רִשְׁעִים תִּשְׁאוּ־סֵלָה: (ד) שִׁפְטוּ־דֹל וַיְתוֹם עֲנִי וְרִי
הִצְדִּיקוּ: (ה) פִּלְטוּ־דֹל וְאֲבִיוֹן מִיַּד רִשְׁעִים הִצִּילוּ
(ו) לֹא יִדְעוּ וְלֹא־יִבִּינוּ בַחֲשֵׁכָה יִתְהַלְכוּ יִמוּטוּ
כְּלִי־מוֹסְרֵי אֶרֶץ: (ז) אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי
עַלְיוֹן כְּלַבָּם: (ח) אֲכֵן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וּכְאֶחָד הַשָּׂרִיב
תִּפְלֹו: (ט) קוּמָה אֱלֹהִים שִׁפְטָה הָאֶרֶץ כִּי־אַתָּה
תִּגְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

פַּג (א) שִׁיר מִזְמוֹר לְאֶסְפָּה: (ב) אֱלֹהִים אֱלֹהֵי־מִרְיָם
אֱלֹהֵי־חֲרָשׁ וְאֱלֹהֵי־תִשְׁקֹט אֵל: (ג) כִּי־יִהְיֶה
אוֹיְבֶיךָ יְהִי־מִוִּיּוֹן וּמִשְׁנֵאוֹךָ נִשְׁאוּ רֹאשׁ: (ד) עַל־עַמְּךָ
יַעֲרִימוּ סוֹד וַיִּתְיַעֲצוּ עַל־צְפוּנֶיךָ: (ה) אָמְרוּ לְכוּ
וּנִכְחֹדֵם מִגּוֹי וְלֹא־יִזְכַּר שְׁמֵי־יִשְׂרָאֵל עוֹד: (ו) כִּי
נִוְעַצּוּ לֵב יַחְדָּו עֲלֶיךָ בְרִית יִכְרְתוּ: (ז) אֱהִי אָדוֹם
וְיִשְׁמַעֲאֵלִים מוֹאֵב וְהַגְּרִיִּם: (ח) גָּבֵל וְעַמּוֹן וְעַמְּלֵק
פְּלִשְׁתִּים עַם־יֹשְׁבֵי צוּר: (ט) גַּם־אֲשׁוּר גִּלְוָה עַמָּם הָיוּ
זֹרְעֵי לְבַנְיָלוֹט סֵלָה: (י) עֲשֵׂה־לָהֶם כְּמַהְיֶיךָ כְּסִיסְרָא
כִּיבִין בְּגִחַל קִישׁוֹן: (יא) נִשְׁמְדוּ בְּעֵינֶיךָ אֵר הָיוּ דָמָן
לְאֶדְמָה: (יב) שִׁיתְמוּ גְדִיבְמוּ כְּעֶרֶב וּכְזֹאֵב וּכְזֹבַח
וּכְצִלְמָנֶעַ כְּלִי־נְסִיכְמוּ: (יג) אֲשֶׁר אָמְרוּ נִירְשָׁה־לָנוּ
אֵת נְאוֹת אֱלֹהִים: (יד) אֱלֹהֵי שִׁיתְמוּ כְּגִלְגַּל כְּקֶשׁ
לְפָנֵי־רוּחַ: (טו) כְּאֵשׁ תִּבְעַר־יַעַר וּכְלֶהָבָה תִּלְהַט
הָרִים: (טז) כֵּן תִּרְדָּפֶם בְּסַעֲרֶךָ וּבְסוּפְתֶךָ תִּבְהַלֵּם

(א) מלא פניהם קלון ויבקשו שמך יהוה: (ב) יבשו ויבהלו עד-עד ויחפרו ויאכזרו: (ג) וידעו כיראתך שמך יהוה לברך עליון על-כל הארץ:

(ד) למנצח על-הגתית לבני-קרח מזמור: (ה) מה-ידידות משכנותיך יהוה צבאות: (ו) נכספה גם-כלתה ונפשי לתצרות יהוה לפי ובשרי ירננו אל אליהו: (ז) גם צפור ו מצאה בית ודרור ו קן לה אשר-שתה אפרחיה את-מזבחותיך יהוה צבאות מלכי ואלהיו: (ח) אשרי יושבי ביתך עוד והללוך פלה: (ט) אשרי אדם עוז לו בך מסלות ללבכם: (י) עברי ו בעמק הבכא מעין ישיתוהו ברכות יעשה מורה: (יא) ילכו מחיל אל-חיל וראה אל-אלהים בציון: (יב) יהוה אלהים צבאות שמעה תפילתי האזינה אלהי יעקב סלה: (יג) מגננו ראה אלהים והבט פני משיחך: (יד) כי טוב יום בחצותך מאתך בחרתי הסתופף בבית אלהי מדור באהל-רשע: (טו) כי שמש ומגן יהוה אלהים חן וכבוד יתן יהוה לא ימנע טוב להלכים בתמים: (טז) יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

(יז) למנצח לבני-קרח מזמור: (יח) רצית יהוה ארצך שבת שבת יעקב: (יט) נשאת עון עמך כפית ללחטאתם סלה: (כ) אספת כל-עברתך השיבות מחרון אפך: (כא) שובנו אלהי ישענו והפר בעסק עמנו: (כב) הלעולם תאנף בנו תמשך אפך לדר ודור: (כג) הלא אתה תשוב תתנינו ועמך ישמחו בך: (כד) תראנו יהוה וסדך וישעך תתן לנו: (כה) אשמעה מה-ידבר האל

יהוה כיו-ידבר שלום אל-עמו ואל-חסידיו ואל-ישובו לכסלה: (א) אך קרוב ליראיו ישעו לשבץ כבוד בארצנו: (ב) חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו (ג) אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף (ד) גם-יהוה יתן הטוב וארצנו תתן יכולה: (ה) צדק לפני יהוה וישם לדרך פעמיו:

(ו) תפלה לרוד הטה יהוה אונה ענגי פיעני ואביון אני: (ז) שמרה נפשי כיהסוד אני

הושע עבדך אתה אלהי הבושח אליך: (ח) חנני אדני כיהאליך אקרא כל-היום: (ט) שמח נפש עבדך כי אליך אדני נפשי אשא: (י) כיראתך אדני טוב וסלח ורכי-חסד לכל-קראיך: (יא) האזינה יהוה תפילתי והקשיבה בקול תחנונותי: (יב) ביום צרח אקראך כי תענני: (יג) אין כמוד באלהים אדני כי מעשיך: (יד) כל-נזים אשר עשית יבואו ויש

לפניה אדני ויכבדו לשמך: (טו) כיהגדול אתה ועשה נפלאות אתה אלהים לברך: (טז) הורני יהוה וירכך אהלך באמתך יחד לבכי ליראה שמך: (יז) אודך ו אדני אלהי בכל-לבבי ואכבדה שמך לעולם: (יח) כיהסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה: (יט) אלהים וזרים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם: (כ) ואתה אדני אל-רחום וחנון אך אפים ורכי-חסד ואמת: (כא) פנה אלי וחנני תנה-עזך לעבדך והושיעה לבך אמתך: (כב) עשה-עמי אות לטובה ויראו שגאי ויבשו כיראתך יהוה עזרתני ונחמתני:

פו (6) לבני-קרח מזמור שיר יסודתו בחרר-קדש:
 (3) אהב יהוה שערי ציון מכל משכנות יעקב:
 (4) נבכדות מדבר-בך עיר האלהים סלה: (7) אופירו
 יבב ובבל לידעי הגה פלשת וצור עם-כוש זה ילד-
 שם: (5) ולציון ו יאמר איש ואיש ילד-בה והוא
 יכוננה עליון: (1) יהוה יספר בכתוב עמים זה ילד-
 שם סלה: (1) ושרים כחללים כל-מעוני בך:
 פח (6) שיר מזמור לבני-קרח למנצח על-מחלת
 לענות משכיל להימן האורחי: (3) יהוה
 אלהי ישועתי יום-צעקתי בלילה נגדך: (4) תבוא
 לפניך תפילתי חטה אונה לרנתי: (7) כישבעה
 ברעות נפשי ותני לשאול הגיעו: (5) נחשבתני עם-
 ירדי בור הייתי כגבר אין-איל: (1) במתים חפשי
 ו חללים ו שכבי קבר אשר לא זכרתם עוד
 מידך נגורו: (1) שתני בבור תחתיות
 במחשבים במצלות: (5) עלי סמכה המתד וכל-
 משבריד עגית סלה: (5) הרחקת מידעי ממני
 שתני תועבות למז פלא ולא אצא: (1) עיני דאבה
 מני-עני קראתיך יהוה בכל-יום שפחתני אליך כפי:
 (6) הלמתים תעשה פלא אסרפאים יקומו ו יודוך
 סלה: (3) תיספר בקבר חסדך אמונתך באבדון:
 (1) תודע בחשך פלאך וצדקתך בארץ נשיה:
 (7) ואני אליך יהוה שועתי ובבקר תפילתי תקדמך:
 (10) למה יהוה תזנח נפשי תסתיר פניך ממני: (10) עני
 אני וגוע מגער נשאתי אמיד אפונה: (1) עלי עברו
 חרוניך בעותיך צמתתוני: (10) סבני כמים כל-היום

הקיסו עלי יחד: (5) הרחקת ממני אוהב ורע
 מידעי מחשך:
 פט (6) משכיל לאיתן האורחי: (3) חסדי יהוה עולם
 אשירה לדר ודרו אודיע אמונתך בפני: (4) כי
 אמרתי עולם חסד יבנה שמים ו תבן אמונתך
 בהם: (7) כרתי ברית לבחירי נשבעתי לדוד עבדי:
 (5) עד-עולם אכין ורעה ובניתי לדוד-דוד כסאך
 סלה: (1) ויודו שמים פלאך יהוה אפי-אמונתך בקהל
 קדשים: (1) כי מי בשחק יערך ליהוה ידמה ליהוה
 בבני אלים: (5) אל נערץ בסוד קדשים רבה ונורא
 על-כל-סביביו: (5) יהוה ו אלהי צבאות מירכמוך
 חסין ו יה ו אמונתך סביבותיך: (1) אתה מושל
 בגאות הים בשוא גליו אתה תשבחם: (6) אתה
 דבאת כחלל רהב בזרוע עזך פורת איביך: (3) לך
 שמים אפי-לך ארץ תבל ומלאה אתה יסדתם:
 (3) צפון וימין אתה בראתם תבור והרמוז בשמך
 ורננו: (7) לך זרוע עם-גבורה תעז ידך תרום ימינך:
 (10) צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו
 פניך: (10) אשרי העם ידעי תרועה יהוה באור פניך
 יהלכו: (1) בשמך יגילון כל-היום ובצדקתך ירומו:
 (10) כירתפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו:
 (10) כי ליהוה מגננו ולקדוש ישראל מלכנו: (5) אז
 דברתי בחוזן לחסידך ותאמר שוייתי עוד על-גבור
 הרימותי בחור מעם: (6) מצאתי דוד עבדי בשמן
 קדשי משחתיו: (3) אשר ידי תבון עמו אפי-זרועי
 מצנו: (3) לא ישיא אויב בו ובן-עולה לא יעננו:

(כ) וכתותי מפניו צריו ומשנאו אנות: (כא) ואמונת
 וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו: (כב) ושמתו בים ירו
 בנהרות ימינו: (כג) הוא יקראני אבי אתה אלי וצור
 שועתי: (כד) אפיאני בכור אתגהו עליון למלכי
 זין: (כה) לעולם אשמרלו חסדי ובריתי נאמנת
 לו: (כו) ושמתו לעד ורעו וכסאו כימי שמים: (כז) אם
 יעזבו בניו תורתו ובמשפטי לא ילכו: (כח) אם
 חקתי יחללו ומצותי לא ישמרו: (כט) ופקדתי בשבט
 פשעם ובנגעים עונם: (ל) וחסדי לא אפיר מעמו
 ולא אשקר באמונתו: (לא) לא אחלל בריתי ומוצא
 שסתי לא אשנה: (לב) אחת נשבעתי בקדשי אם
 לדוד אכזב: (לג) ורעו לעולם יהיה וכסאו בשמש
 גדי: (לד) כגרח יפוז עולם ועד בשחק נאמן סלה:
 (לה) ואתה זנחת ותמאס התעברת עם משיח:
 (לו) נארת ברית עבדך חללת לארץ גזרו: (לז) פרצת
 כל גדרותיו שמת מבצרו מחתה: (לח) שסו כל
 עברי דרך הנה חרפה לשכניו: (לח) הרימות ימין
 צרו השמחת כל אויביו: (לח) אף תשיב צור חרב
 ולא תקמתו במלחמה: (לח) השבת משהרו וכסאו
 לארץ מנרתה: (לח) הקצרת ימי עלומיו העשית עליו
 בושח סלה: (לח) עדמה יהיה תפטר לנצח תבער
 כמראש חמתך: (לח) וזכר אני מהחלד עלמה
 שא בראת כל בני אדם: (לח) מי גבר יהיה ולא
 יאהמות ומלט נפשו מיד שאול סלה: (לח) איהו
 חסדי הראשנים אדני נשבעת לדוד באמונתך:
 (לח) וזכר אדני חרפת עבדיך שאתי בחקו כלתי

עמים: (כ) אשר חרפו אויבך ו יהוה אשר חרפו
 עקבות משיחך: (כ) ברוך יהוה לעולם אמן ואמן

ספר רביעי

ליום המשי

צ (ב) תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה
 היית לנו בדרך ודר: (ב) בטרם ילדו
 ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד עולם אתה אל:
 (ג) תשב אנוש עד דבא ותאמר שוכו בני אדם: (ד) כי
 אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר ואשמורה
 כל ילדי: (ה) זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלף:
 (ו) בבקר יציץ וחלף לערב ומולל ויבש: (ז) כי בלינו
 באפך ובחמתך נבהלנו: (ח) שפתה עונתינו לנגדך
 עלמנו למאור פניך: (ט) כי בלימינו פנו בעברתך
 בלינו שנינו כמו הנה: (י) ימי שנותינו בהם שבעים
 שנה ואם בגבורת שמונים שנה ורהבם עמל ואון
 כינו חיש ונעפה: (יא) מי יודע עז אפך וכראתך
 עברתך: (יב) למנות ימינו בן הודע ונבא לבב
 חכמה: (יג) שובה יהוה עדמתו והנחם על עבדיך:
 (יד) שבענו בבקר חסדך ונרננה ונשמחה בכל
 ימינו: (טו) שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה:
 (טז) יראה אל עבדיך פעלך ותדרך על בניהם:
 (יז) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
 עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

צא (ב) ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: (ג) אמר
 ליהוה מהסי ומצודתי אלהי אבטח בו: (ד) כי

הוא יצילך מפח יקוש מדבר היות: (7) באברתו יוסף
לך ותחת כנפיו תקסה צנה וסחרה אמתו: (8) לא
ערא מפחד לילה מחי יעוף יומם: (9) מדבר באפל
הלך מקטב ישוד צהרים: (10) יפל מצדה אלה ורבבה
מינה אלה לא יגש: (11) רק בעיניך תביט ושלמת
רשעים תראה: (12) כי אתה יהוה מחסי עליזן שמת
מעונה: (13) לא תאנה אלה רעה ונגע לא יקרב
באלה: (14) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל
הרכיב: (15) על כפים ישאוניך פן תגוף באבן רגלך:
(16) על שחל ופתן תדרך תרמס כפיר ותנין: (17) כי
בו חשק ואפלטוהו אשגבהו כי ידע שמי: (18) יקראני
ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו: (19) אך
ימים אשביעהו ואראהו בישועתי:

צב (20) מזמור שיר ליום השבת: (21) טוב להודות
ליהוה ולזמר לשמך עליזן: (22) להגיד בבקר
חסדך ואמונתך בלילות: (23) עלי עשור ועלי נבל
עלי הגיון בכנור: (24) כי שמחתני יהוה בפעלך
במעשי ידיך ארנן: (25) מה נדלו מעשיך יהוה מאד
עמקי מחשבתך: (26) איש בער לא ידע וכסיל לא
יבין את זאת: (27) בפרח רשעים וכמו עשב ויצו
כל פעלי און להשמדם עדיעד: (28) ואתה מרום
לעלם יהוה: (29) כי הנה אויבך ויהוה ביהנה אויבך
יאברו ותפרדו כל פעלי און: (30) ותרם כראים קרני
בלתי בשמן רענן: (31) ותבט עיני בשורי בקמים
עלי מרעים תשמענה אוני: (32) צדיק כתמר יפרח
גארן בלבנון ישנה: (33) שתולים בבית

בחצרות אלהינו יפריחו: (1) עוד ינוכזן בשיב
רשנים ורעננים יהוה: (2) להגיד כי ישר יהוה צור
ולא עולתה בו:

צג (3) יהוה מלך גאות לבש לבש יהוה עז התא
אף תכזן תבל בל תמוט: (4) נכזן כסאך מא
מעולם אתה: (5) נשאו נהרות ו יהוה נשאו נהרות
קולם ישאו נהרות דכים: (6) מקלות מים רבוב
אדירים משברי ים אדיר במרום יהוה: (7) עדתך
נאמנו מאד לביתך נאנה קדש יהוה לארץ ימים:
צד (8) אל נקמות יהוה אל נקמות הזפיע: (9) הנשא
שפט הארץ השב גמול על גאים: (10) עד

מתי רשעים ו יהוה עד מתי רשעים יעלו: (11) וביעו
ידברו עתק ותאמרו כל פעלי און: (12) עמד יהוה
ידבאו ונחלתך יענו: (13) אלמנה וגר יהרגו ויתומים
ירצחו: (14) ויאמרו לא יראה יהוה ולא יבין אלהו
יעקב: (15) בינו בערים בעם וכסילים מתי תשכילו:
(16) הנטע און הלא ישמע אסיצר יזין הלא יביט:
(17) היסר גוים הלא יזכיה המלמד אדם דעת: (18) יהוה
ידע מחשבות אדם כיהמה הבל: (19) אשרי הגבר
אשר תיפרנו יה ומתורתך תלמדנו: (20) להשקיט
לו מימי רע עדיברה לרשע שחת: (21) כי לא
יש יהוה עמו ונחלתו לא יעזב: (22) כי עד צדק
ישוב משפט ואחריו כל ישרי לב: (23) מריקום לי
עם מרעים מי יתוצב לי עם פעלי און: (24) לולי יהוה
ייתה לי כמעט ושכנה דומה נפשי: (25) אם אמרת
גלי חסדך יהוה יסעדני: (26) ברב שרעם

קָרְבֵי תִנְחַמְיָךְ יִשְׁעִשְׁעוּ נַפְשִׁי: (א) הַחֲבֵרָה בְּסֵא
וְיֹת יֵצֵר עֲמַל עַל־יַחֲקֵי: (ב) וְנֹדֵדוּ עַל־נַפְשׁ צַדִּיק
בְּנֶקֶד יִרְשִׁיעוּ: (ג) וַיְהִי יְהוָה לִי לְמִשְׁגָּב וְאֱלֹהֵי
עֶזְרִי מִחֲסִי: (ד) וַיֵּשֶׁב עֲלֵיהֶם וְאֶת־אֹנֶם וַיִּבְרַעְתֶּם
יַצְמִיתֶם יַצְמִיתֶם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

זֶה (ה) לָכֵן נִרְנְנָה לַיהוָה נִרְעֵה לְצִוֵּר יִשְׁעֵנוּ:
(ו) נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ בַתּוֹרָה בְּזִמְרוֹת נִרְעֵ לֹו:
(ז) כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
(ח) אֲשֶׁר בִּירוֹ מִחֲקַר־אֶרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הַרִים לֹו:
(ט) אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עֹשֶׂהוּ וַיִּבְשֹׁת יָדָיו יַצְרוּ:
(י) בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרַכָּה לִפְנֵי־יְהוָה עֲשֵׂנוּ:
(יא) כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ וְאַנְחֵנוּ עִם מַרְעִיתוֹ וְצֵאן יָדוֹ הַיּוֹם
אֲסִיבְקָלוֹ תִשְׁמְעוּ: (יב) אֲלֵ־תִקְשׁוּ לְבַבְכֶם כַּמְרִיבָה
כְּיוֹם מִסַּה בַמֶּדְבָּר: (יג) אֲשֶׁר נִסִּינִי אֲבוֹתֵיכֶם בְּחֻנּוּנֵי
גַם־רָאוּ פְעָלָי: (יד) אַרְבָּעִים שָׁנָה וְאָקוּשׁ בְּדוֹר וְאָמַר
עִם תַּעֲי לִבִּב הֵם וְהֵם לֹא־יָדְעוּ דַרְכֵי: (טו) אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתִּי בְּאִפִּי אֲסִיבְאֹן אֲל־מְנוּחָתִי:

צו (טז) שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ שִׁירוּ לַיהוָה כָּל־הָאֶרֶץ:
(יז) שִׁירוּ לַיהוָה בְּרִכּוֹ שִׁמּוֹ בְּשִׁירוֹ מִיוֹם־לַיּוֹם
יִשׁוּעָתוֹ: (יח) סִפְרוּ בְּגוֹיִם כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: (יט) כִּי־גָדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד נֹרָא הוּא
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: (כ) כִּי וְכָל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים
וַיְהוָה שָׁמַיִם עֹשֶׂה: (כא) הוֹדִי וְהִדְר לִפְנֵינוּ עֵז וְתַפְאֵרֶת
בְּמִקְדָּשׁוֹ: (כב) הָבוּ לַיהוָה מִשְׁפַּחֹת עַמִּים הָבוּ לַיהוָה
זְכוֹר וְעֵז: (כג) הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שִׁמּוֹ שְׂאוּ־מוֹתָהּ
וּבָאוּ לְחַצְרוֹתָיו: (כד) הַשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה בְּהַר־רָרֵי:

חִילוֹ מִפְּנֵי כָּל־הָאֶרֶץ: (א) אָמְרוּ בְּגוֹיִם וַיְהוָה מֶלֶךְ־אֶרֶץ
תִּבּוֹן תִּבְל כָּל־תְּמוֹז יְדִינְעִמִים בְּמִישְׁרִים: (ב) יִשְׁמוּ
הַשָּׁמַיִם וְתַגַּל הָאֶרֶץ יִרְעֵם הַיָּם וּמִלְאוּ: (ג) יַעֲלֶז שִׁי
וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אוֹ יִרְנְנוּ כָּל־עֲצֵי־יַעַר: (ד) לִפְנֵי יְהוָה
כִּי בָאֵכִי בָא לְשַׁפֵּט הָאֶרֶץ יִשְׁפֹּט־תִּבְל בְּצַדִּיק וְעַבְדֵּךְ
בְּאִמּוֹנָתוֹ:

צו (ה) יְהוָה מֶלֶךְ תַּגַּל הָאֶרֶץ יִשְׁמְחוּ אִיִּים רַבִּים
(ו) עֵינָיו וְעַרְפֵּל סְבִיבָיו צַדִּיקוֹ מִשְׁפֵּט מִכּוֹן כְּסֵאוֹ
(ז) אֵשׁ לִפְנֵי תַלְדָּ וְתִלְהַט סְבִיב צִרְיוֹ: (ח) הָאֵר
בְּרַקּוֹ תִּבְל רֵאתָה וְתַחַל הָאֶרֶץ: (ט) הַרִים כְּהוֹנֵנ
נִמְסוּ מִלִּפְנֵי יְהוָה מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־הָאֶרֶץ: (י) הַגִּידוּ
הַשָּׁמַיִם צַדִּיקוֹ וּרְאוּ כָּל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: (יא) יִבְשׁוּ כָּל־
עַבְדֵי פֶסֶל הַמֵּת־הַלֵּלִים בְּאֱלִילִים הַשְׁתַּחֲוִיִּלוּ כָּל־
אֱלֹהִים: (יב) שְׁמַעְתָּ וְתִשְׁמַח וְצִיּוֹן וְתִגְלָנָה בְּנוֹת יְהוּדָה
לְמַעַן מִשְׁפֵּטֶיךָ יְהוָה: (יג) כִּי־רֵאתָה וַיְהוָה עֲלִיּוֹן עַל־
כָּל־הָאֶרֶץ מֵאֵד גַּעֲלִיתָ עַל־כָּל־אֱלֹהִים: (יד) אֱהָבֵי יְהוָה
שְׁנֵאוֹיֶדְע שִׁמְר נִפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד רָשָׁעִים וַיְצִילֵם:
(טו) אֹזֶר זֶרַע לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שִׁמְחָה: (טז) שְׁמַחוּ
צַדִּיקִים בַּיהוָה וְהוֹדוּ לְזִכְרֵךְ קֹדְשׁוֹ:

צה (יז) מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיהוָה וְשִׁיר חֲדָשׁ כִּי־נִפְלְאוֹת
עֹשֶׂה הוֹשִׁיעַהֲלוֹ יְמִינוּ וּרְוַע קֹדְשׁוֹ: (יח) הוֹדִיעַ
יְהוָה יִשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גְּלָה צַדִּיקָתוֹ: (יט) זְכַר
חֲסִדָּו וְאִמּוֹנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רְאוּ כָּל־אֲפִסֵּי־אֶרֶץ
אֵת יִשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: (כ) הָרִיעוּ לַיהוָה כָּל־הָאֶרֶץ
פִּצְחוּ וְרִנְנוּ וְזַמְרוּ: (כא) זַמְרוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹ
וּלְזִמְרָה: (כב) בְּחַצְצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי

המלך יהוה: (1) ירעם הים ומלאו תבל וישבי בה:
(2) נהרות ימחאו כף יחד הרים ירננו: (3) לפניך
תה כיבא לשפט הארץ ישפט תבל בצדק
ועמים במישרים:

(4) יהוה מלך ירננו עמים ישב כרוכים תנוט
הארץ: (5) יהוה בציון גדול ודם הוא על-
בלי העמים: (6) יודו שמך גדול ונורא קדוש הוא:
(7) ועז מלך משפט אהב אתה פוננת מישרים
משפט וצדקה ביעקב ואתה עשית: (8) רוממו
יהוה אלהינו והשתחוו להדם רגליו קדוש הוא:
(9) משה ואהרן ובכהניו ושמואל בקראי שמו
קראים אליהו והוא יענם: (10) בעמוד ענן ידבר
אליהם שמרו עדתיו וחקנתן למו: (11) יהוה אלהינו
אתה עניתם אל נשא היית להם ונקם על עלילותם:
(12) רוממו יהוה אלהינו והשתחוו להר קדשו כי
קדוש יהוה אלהינו:

(13) ק מוזמר לתודה הריעו ליהוה כל הארץ:
(14) עבדו את יהוה בשמחה באו לפניך ברננה:
(15) דעו כי יהוה הוא אלהים הוא עישנו ולו אנחנו
עמו וצאן מרעיתו: (16) באו שעריו ופתחה חצרותיו
בתהלה הודו לו ברכו שמו: (17) כי טוב יהוה לעולם
חסדו ועדידור ודר אמונתו:

(18) קא לדוד מוזמר חסד ומשפט אשירה לך יהוה
אומרה: (19) אשכילה ודרך תמים מתי
בוא אלי אתה לך בתם לבבי בקרב ביתי: (20) לא
שית ו לנגד עיני דבר בלעל עשה טמים שני

לא ידבק בי: (1) לבב עקש יסור ממני רע לא אדע:
(2) מלשני בפתר ורעהו אותו אצמות נבה עיניו
ודחב לבב אותו לא אוכל: (3) עיניו ו בנאמני אר
לשבת עמדי הלך בדרך תמים הוא ישרתני
(4) לא ישוב ובקרב ביתי עשה רמיה דבר שקרים לא
יפון לנגד עיניו: (5) לבקרים אצמות כל דשעי ארץ
להכרית מעיר יהוה כל פעלי און:

(6) קב תפלה לעני כי יעטף ולפני יהוה ישפך שיחו:
(7) יהוה שמעה תפילתי ושועתי אליך תבוא:
(8) אלת סתר פניך וממני ביום צרלי הטה אל
אונך ביום אקרא מהר ענני: (9) כי כלו בעשן ימי
ועצמותי כמוקד נחרו: (10) הופה כעשב ויבש לבי
כי שכחתי מאכל לחמי: (11) מקול אנהתי דבקה
עצמי לבשרי: (12) דמיתי לקאת מדבר הייתי כבוס
חרבות: (13) שקדתי ואהיה כצפור בודד על גן:
(14) כל ידיו חרפוני איבי מהוללי בי נשבעו: (15) כי
אפר בלחם אכלתי ושקני בבכי מסכתי: (16) מפני
ועמד וקצף כי נשאתני ותשליכני: (17) ימי כצל
גמוי ואני כעשב איבש: (18) ואתה יהוה לעולם
תשב וזכרך לדר ודר: (19) אתה תקום תרחם
ציון כי יעת לחננה כיבא מועד: (20) כי רצו עבדיך
את אבניה ואת עפרה יחננו: (21) ויראו גוים את
שם יהוה וכל מלכי הארץ את כבודך: (22) כי
בנה יהוה ציון נראה בכבודו: (23) פנה אל
תפלת הערער ולא בזה את תפלתם: (24) תפת
לדר אחרון ועם נברא והלליה: (25) כי השיר

ממרום קדשו יהוה משמים ו אל ארץ הביש:
 (כ) לשמע אנקרת אסיר לפתח בני תמותה:
 (כא) לספר בציון שם יהוה ותהלתו בירושלם:
 (כב) בהקבץ עמים יחדו וממלכות לעבד את יהוה:
 (כג) ענה בדרך כחו קצר ימי: (כד) אמר אלי אל
 תעלני בהצי ימי בדור דורים שנותיך: (כה) לפנים
 הארץ יסדת ומעשה ידיך שמים: (כו) המה ויאבדו
 ואתה תעמד וכלם כבגד ובלו כלבוש תחליפם
 ויחלפו: (כז) ואתה הוא ושנותיך לא יתמו: (כח) בני
 עבדיך ישכנו וזרעם לפניך יבון:

כג (כ) לדוד ו ברכי נפשי את יהוה וכל קרבי אתי
 שם קדשו: (כ) ברכי נפשי את יהוה ואל
 ותשבדי כל גמוליו: (כ) הסלח לכל עונתי הרפא
 למלתחלו איכיו: (כ) הגואל משחת תייכי המעטרכי
 חסד ורחמים: (כ) המשביע בטוב עדיך תתחדש
 כנשר נעורכי: (כ) עשה צדקות יהוה ומשפטים
 לכל עשוקים: (כ) יודיע דרכיו למשה לבני ישראל
 עלילותיו: (כ) רחם ורחמי יהוה ארץ אפים ורבי חסד:
 (כ) לא לנצח יריב ולא לעולם ישור: (כ) לא כחטאינו
 עשה לנו ולא כעונותינו גמל עלינו: (כ) כי כגבה
 שמים על הארץ גבר חסדו עלי ראיו: (כ) כרחק
 מזרח ממערב הרחיק ממנו את פשעינו: (כ) כרתם
 אב על פנים רחם יהוה עלי ראיו: (כ) כיהוא ידע
 יצרנו וכוור פי עפר אנהנו: (כ) אנוש כחציר ימוז
 ציץ השדה כן יציץ: (כ) כי רוח עברה בו ואינו
 יזכורנו עוד מקומו: (כ) וחסד יהוה מעולם

ל
 עולם עלי ראיו וצדקתו לבני בניו: (כ) לשמר
 בריתו ולזכרו פקדיו לעשותם: (כ) יהוה בשמים
 הכין כסאו ומלכותו בכל משלה: (כ) ברכו יהוה
 מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דבר
 (כ) ברכו יהוה כל צבאו משרתיו עשי רצונ
 (כ) ברכו יהוה בכל מעשיו בכל מקמות ממשלתו
 ברכי נפשי את יהוה:

כד (כ) ברכי נפשי את יהוה יהוה אלהי גדלת מאד
 הוד והדר לבשת: (כ) עטה אור כשלמה נוטה
 שמים כיריעה: (כ) המקרה במים עליותיו השם
 עבים רכובו המהלך על כנפי רוח: (כ) עשה
 מלאכיו רוחות משרתיו אש להט: (כ) יסד ארץ
 על מכוניה בליתמוט עולם ועד: (כ) תהום כלבוש
 כפיתו על הרים יעמדו מים: (כ) מן גערתה ינוסין
 מן קול רעמד יחפזון: (כ) יעלו הרים ירדו בקעות
 אל מקום זה ויסדת להם: (כ) גבול שמת בלי עברון
 בלי שבון לכפות הארץ: (כ) המשלח מעינים
 בנחלים בין הרים יהלכון: (כ) ישקו כל חיות שדי
 ישברו פראים צמאם: (כ) עליהם עוף השמים ישכון
 מבין עפאים יתניקול: (כ) משקה הרים מעליותיו
 מפרי מעשיך תשבע הארץ: (כ) מצמיח חציר
 לבהמה ועשב לעבדת האדם להוציא לחם מן
 הארץ: (כ) נוי וישמה לבב אנוש להצהיל פנים
 משמן ולחם לבב אנוש יסעד: (כ) ישבעו עצי הוד
 אחי לבנו: אשר נטע: (כ) אשר שם צפרים יקננו
 חסידה ברושים בטה: (כ) הרים הגבהים ליעל

סלעים מהסה לשפנים: (י) עשה ירח למועדים
 שמש ידע מבואו: (י) תשתחשך ויהי לילה ביד
 זרמש כלחיתו יער: (כ) הכפירים שאנים למרר
 לבקש מאל אכלם: (כ) תזרח השמש ואספון ואל
 עונתם ירבצון: (כ) יצא אדם לפעלו ולעבודתו
 עדי ערב: (כ) מה רבו מעשיך יהוה כלם בחכמה
 עשית מלאה הארץ קניניך: (כ) זהו הים גדול ורחב
 ידים שם ירמש ואין מספר חיות קטנות עם גדלות:
 (כ) שם אניות יהלכון לוייתן והיצרף לשחקבו:
 (כ) כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו: (כ) תתן
 להם ילקטון תפתח ידך ישבעון טוב: (כ) תסתור
 פניך ובהלון תסוף רוחם ויגעון ואל יעפרם ישובון:
 (כ) תשלח רוחך ובראון ותחדש פני אדמה: (כ) יהי
 כבוד יהוה לעולם ישמח יהוה במעשיו: (כ) המביט
 לארץ ותדע יגע בהרים ויעשנו: (כ) אשירה
 ליהוה בתי אומרה לאלהי בעודי: (כ) יערב עליו
 שיחי אנכי אשמח ביהוה: (כ) יתמו חמאים מן
 הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יהוה
 הללויה:

קה (כ) הזרו ליהוה קראו בשמו הזרועו בעמים
 עלילותיו: (כ) שירו לו זמרו לו שיהו בכל
 נפלאותיו: (כ) התהללו בשם קדשו ישמח לב
 מבקשי יהוה: (כ) דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד:
 (כ) זכרו נפלאותיו אשר עשה מפתיו ומשפטי פיו:
 (כ) זרע אברהם עבדו בני יעקב בהריו: (כ) הוא
 יה אלהינו בכל הארץ משפיו: (כ) זכר לעולם

בריתו דבר צנה לאלה דור: (כ) אשר כרת את
 אברהם ושבועתו לישחק: (כ) ויעמידה ליעקב לחק
 לישראל ברית עולם: (כ) לאמר לך אתן את ארץ
 כנען חבל נחלתכם: (כ) בהיותם מתי מספר כמעט
 וגרים בה: (כ) ויתהלכו מגוי אל גוי מממלכה אל
 עם אחר: (כ) לא יהיה אדם לעשקם ויוכח עליהם
 מלכים: (כ) אל תגעו במשיחי ולנביאי אלי תרעו:
 (כ) ויקרא רעב על הארץ כל מטה להם שבר:
 (כ) שלח לפניהם איש לעבד נמבר יוסף: (כ) ענו
 בכבל רגלו ברול באה נפשו: (כ) עדעת בא
 דברו אמרת יהוה צרפתהו: (כ) שלח מלך ויתיר
 משל עמים ויפתחהו: (כ) שמו אדון לביתו ומ
 בכל קנינו: (כ) לאסר שריו בנפשו וזקנו י
 (כ) ויבא ישראל מצרים ויעקב גר בארץ חם: (כ)
 את עמו מאד ויעצמהו מצריו: (כ) הפך לבן
 עמו להתגבל בעבדיו: (כ) שלח משה ער
 אשר בחר בו: (כ) שמויכם דברי אתו
 בארץ חם: (כ) שלח השף ויחשך ו
 דברו: (כ) הפך את מימיהם לדם וימר
 (כ) שרץ ארצם צפרדעים בחדרי מלכ
 ויבא ערב כנים בכל גבולם: (כ) נח
 אש להבות בארצם: (כ) ויד נפנ
 עץ גבולם: (כ) אמר ויבא אר
 כל בלעשב בארצם ו
 בכור בארצם
 כר יבואין בע

מצרים בצאתם כי נפל פחדם עליהם: (כ) פרש
עני למסך ואש להאיר לילה: (כ) שאל ויבא שליו
ועלם שמים ישביעם: (כ) פתח צור ויווכו מים
זלכו בציות נהר: (כ) כי זכר את דבר קדשו
את אברהם עבדו: (כ) ויוצא עמו בששון ברנה
את בחיריו: (כ) ויתן להם ארצות גוים ועמל
לאמים יירשו: (כ) בעבור וישמרו חקיו ותורתיו
ינצרו הללויה:

קו (כ) הללויה. הודו יהוה בייטוב כי לעולם
חסדו: (כ) מי ימלל גבורות יהוה ישמיע כל
זלתו: (כ) אשרי שמרי משפט עשה צדקה בכל
(כ) זכרני יהוה ברצון עמך פקדני בישועתך:
אותו בטובת בחיריך לשמח בשמחת גויה
לל עם נחלתך: (כ) חטאנו עם אבותינו
קדשענו: (כ) אבותינו במצרים לא השכילו
לא זכרו את רב חסדיך וימרו עליהם
(כ) וישועם למען שמו להודיע את
ויגער בים סוף ויחרב ויוליכם בתהמות
יושיעם מיד שיגא ויגאלם מיד אויב:
צריהם אחד מהם לא נותר:
היו ישירו תהלתו: (כ) מדרו שכחו
עצתו: (כ) ויתאוו תאוה במדבר
(כ) ויתן להם שאלתם וישלח
קנאו למשה במחנה
תחארג ותבלע
ותבער

תלהט רשעים: (כ) יעשו עגל בחרב וישתחוו
למסכה: (כ) וימירו את כבודם בתבנית שור
אבל עשב: (כ) שכחו אל מושיעם עשה גדלות
במצרים: (כ) נפלאות בארץ הם נראות על
יסוסף: (כ) ויאמר להשמידם לולי משה בחיר
עמד בפרץ לפניו להשיב חמתו מהשחורת:
(כ) וימאסו בארץ המדה לא האמינו לדברו:
(כ) וירגנו באהליהם לא שמעו בקול יהוה:
(כ) וישא ידו להם להפיל אותם במדבר: (כ) ולהפיל
ורעם בגוים ולזרותם בארצות: (כ) ויצמדו לבעל
פעור ויאכלו זבחי מתים: (כ) ויבעיסו במעלליהם
ותפרץ בהם מגפה: (כ) ויעמד פינהם ויפלו
ותעצר המגפה: (כ) ותחשב לו לצדקה לו
ודד עד עולם: (כ) ויקצפו עלימי מרי
למשה בעבורם: (כ) כיהמרו את רוחו
בשפתיו: (כ) לא השמידו את העמ
אמר יהוה להם: (כ) ויתערבו בגוים
מעשיהם: (כ) ויעברו את עצביהם
למוקש: (כ) ויזכחו את בניהם ו
לשדים: (כ) וישפכו דם נקי דם כ
אשר זכחו לעצבי כגעז ותחנף
(כ) ויטמאו במעשיהם ויזנו ב
יהוה בעמו ויתעב את
דגוים וימשלו בהם שי
ידם ויכנעו תחת יד
זרו בעצתם וינ

בצר להם בשמעו את רנתם: (ס) ויזכר להם
בריתו וינתחם כרב חסדיו: (סא) ויתן אותם לרחמים
לפני כל שוביהם: (סב) הושיענו יהוה אלהינו
ובצענו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח
בתהלתך: (סג) ברוך יהוה אלהי ישראל מקד
העולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללויה:

ספר חמישי

ליום ששי

קו (ב) הודו ליהוה כירטוב כי לעולם חסדו: (ג) יאמרו
גאולי יהוה אשר גאלם מיד צר: (ד) ומארצות
בצם ממזרח וממערב מצפון ומיזב: (ה) תעו
דבר בשימון דרך עיר מושב לא מצאו:
גם נסצמאים נפשם בהם תתעשה:
אל יהוה בצר להם ממצוקותיהם
ידריכם בדרך ישרה ללכת אל עיר
יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני
השביע נפש שקקה ונפש רעבה
(ו) ישבי חשך וצלמות אסירי עני
אמרו אמרי אל ועצת עליון נאצו:
לבם בשלו ואין עוזר: (ז) ויזעקו
להם ממצוקותיהם יושיעם:
צלמות ומוסרותיהם יתפרי
נפלאותיו לבני אדם: (ח) כי
ברחי ברזל גרע: (ט) אנו
גיהם יתענו:

תתעב נפשם ויגיעו עד שער מות: (י) ויזעקו
אל יהוה בצר להם ממצוקותיהם יושיעם: (יא) ישלח
דברו וירפאם וימלט משחיתותם: (יב) יודו ליהוה
חסדו ונפלאותיו לבני אדם: (יג) ויזכרו וכו'
תודה ויספרו מעשיו ברנה: (יד) יורדי הים באניו
עשי מלאכה במים רבים: (טו) המה ראו מעשי
יהוה ונפלאותיו במצולה: (טז) ויאמר ויעמד רוח
סערה ותרום גליו: (יז) יעלו שמים יודו תהומות
נפשם ברעה תתמוגג: (יח) יהונו וינועו בשכור
וכל חכמתם תתבלע: (יט) ויזעקו אל יהוה בצר
להם וממצוקותיהם יוציאם: (כ) יקם סערה להממה
ויחשו גליהם: (כא) וישמחו כישתקו וינחם אל
מחוז חפצם: (כב) יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו
לבני אדם: (כג) וירוממוהו בקהל עם ובמושג
זקנים יהללוהו: (כד) ישם נהרות למדבר ומצא
מים לצמאין: (כה) ארץ פרי למלחה מרעת יושבי
בה: (כו) ישם מדבר לאנשים מים וארץ
מים: (כז) ויושב שם רעבים ויכוננו
(כח) ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו
(כט) ויברכם וירבו מאד ובהמת
(ל) וימעטו וישחו מעצר רעה ו
על גדיבים ויתעם בתדו ל
אביון מעוני וישם בצאן
ארים וישמחו וכל עולה
וישמר אלה ויתב
מזמור לדו

ושירה ואומרה אף כבודי: (א) עורה הנבל
 כבוד אעודה שחר: (ב) אודה בעמים ו יהודה
 אומרה בלאמים: (ג) כי גדול מעל שמים חסדך
 שחקים אמתך: (ד) רומה על שמים אלהים
 כל הארץ כבודך: (ה) למען יחלצון ידידיך
 וישועה ימינה וענני: (ו) אלהים ו דבר בקדשו
 ואלה אהלקה שכם ועמק סבות אמרד: (ז) לי
 גדעד ו לי מנשה ואפרים מעוז ראשי יהודה
 מהקני: (ח) מואב ו סיר רחצי על אדום אשליך
 געלי עלי פלשת אתרועע: (ט) מי יבלני עיר
 מבצר מי נחני עד אדום: (י) הלא אלהים ונחתנו
 לאתצא אלהים בצבאתינו: (יא) הבה לנו עזרת
 יצר ושוא תשועת אדם: (יב) באלהים נגש ונחיל
 והוא יבוס צרינו:

(יג) למנצח לדוד מזמור אלהי תהלת אל
 תהיש: (יד) כי פי רשע ופי רמה על
 אתי לשון שקר: (טו) ודברי שנאה
 בני הנם: (טז) תחת אהבתי ושמנוני
 וישימו עלי רעה תחת מוכר
 בתני: (יז) הפקר עליו רשע ושמן
 בהשפטו יצא רשע ותפלתו
 וישימו מעשים פקדתו יקח
 ואתו אלמנה: (יח) ונזע
 מהרכותיהם: (יט) ויבש
 וזרים גיעו: (כ) אל
 חונן ליתומיו

ריתו להכרית ברור אחר ימח שמם: (א) יזכרו
 עון אבתיו אל יהוה ותפאת אמו אל תמח:
 (ב) יהיו נגד יהוה תמיד ויכרת מארץ זכרם
 (ג) יען אשר ו לא זכר עשות חסד וירדה אישע
 ואכיון ונכאה לבב למותת: (ד) ויאהב קלל
 ותבואו ואל תפין בברכה ותרחק ממני
 (ה) ואל תלל כלל כמדו ותבא כמים בקרב
 (ו) תהילת כבוד יעטה ולמוח
 את ופעלת שטני מאת יד
 שני: (ז) ואתה ויהי

תהלים ליום ששי

לְעוֹלָם עַל־דְּבַרְתִּי מִלְּפִי־צָדֵק: (6) אֲדַנִּי עַל־יָמֵי
מַחֲצִיץ בְּיּוֹם־אִפּוֹ מַלְכִּים: (1) יָדִין בְּגוֹיִם מְלֵא גְבוּרֹת
זַחֲץ רֹאשׁ עַל־אֲרֶץ רָבָה: (2) מִנְחַל בְּדַרְךְ יִשְׁתַּה
עַל־כֶּן יָרִים רֹאשׁ:

א (6) הַלְלוּ־יְהוָה אוֹדָה יְהוָה בְּכָל־לֵבָב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל
וְעַדָּה (3) גְּדִלִים מַעֲשֵׂה יְהוָה דְּרוֹשִׁים לְכָל
זִמְצִיָּהֶם: (4) הוֹדִי וְהָדָר פָּעִלו וְצַדִּיקוֹ עֲמֶדֶת
לְעַד: (7) זָכַר עָשָׂה לְנַפְלְאוֹתָיו
טָרַף גָּתָן לִי־אִיוּ יוֹכַד
וְהַיְיֹד לַעֲמֹו לְתַת לְדָבַר

תהלים ליום ששי

ב (6) הַלְלוּ־יְהוָה הַלְלוּ עֲבָדֵי יְהוָה הַלְלוּ אֶת־שֵׁן
יְהוָה: (3) יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ מִעַתָּה וְעַד
עוֹלָם: (4) מִמְּזִרְחַ שֶׁמֶשׁ עַד־מְבֹאֵו מְהַלֵּל שֵׁן
יְהוָה: (7) רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְהוָה עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹד
(5) מִי כִי־הוּא אֱלֹהֵינוּ הַמְּגַבִּיהוּ לְשַׁבָּת: (1) הַמְּגַבִּיהוּ
לְרֵאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבְאֲרֶץ: (2) מְקִיָּם
מִשֶּׁשֶׁת יָרִים אֲבִיוֹן: (5) לְהוֹשִׁיעַ
גְּדִי מִזְשִׁיבֵי

תהלים ליום ששי

מִגִּנְנִים הוּא: (י) בֵּית אֶהְרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָה
מִגִּנְנִים הוּא: (ב) יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָה
מִגִּנְנִים הוּא: (ג) יְהוָה זָכְרֵנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית
יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית אֶהְרֹן: (ד) יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְהוָה
יָיִם עִם־הַגְּדֹלִים: (ה) יִסַּף יְהוָה עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם
(ו) בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם
יְשׁוּעִים לַיהוָה וְהָאָרֶץ וְהַיָּם לַבְּנֵי
הַלְלוּ־יְהוָה

תהלים ליום ששי

יְהוָה אֲשֶׁלֶם נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ: (א) בַּחֲצֹרֹת
בֵּית יְהוָה בְּתוֹכְכִי יְרוּשָׁלַם הַלְלוּ־יְהוָה:
קִיּוֹ (ב) הַלְלוּ אֶת־יְהוָה כָּל־גּוֹיִם שֶׁבַח־וְהוּ כָּל־אֲמִי
(ג) כִּי־נָבַר עָלֵינוּ וְחָסְדוֹ וְאֱמֶת־יְהוָה לַעֲוֹ
הַלְלוּ־יְהוָה:
קִיּוֹ (ד) הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לַעֲוֹלָם הַחַיִּים
נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לַעֲוֹלָם הַחַיִּים
בֵּית לַעֲוֹלָם הַחַיִּים

עיר י
מאה
שנ
(7)
ה

(ס) פלאות עדה
דברך יאר
ואשאפה כי לי
במשפט לאה
ואלת שלט
ואני

תה ליום ששי
שמחה בוי: (ס) אנא יהוה הושיעה נא אנא יהוה
צליחה נא: (ס) ברוך הבא בשם יהוה ברכנוכם
גית יהוה: (ס) אל יהוה ויאר לנו אסרו ות
בתים עדיקנות המזבח: (ס) אלי אתה ואוהבך
ארוממך: (ס) הודו ליהוה ברכוב כי לעולם
חסדו:
מידרך החלכים בתורת יהוה:
זודתיו בכל

לחכי
על כן
גשבעתי
נגיתני עד
רצהנא
תמיד
כי עד
עבדך
(ס) ד בק
ספר
זבינגי
זתינג

מיה: (ס)
אויהלו כיתה
(ס) רבת שכנה
שלום
קבא (ס) שיר למע
יבוא

אֵלֶיךָ
אֵלֶיךָ
אֵלֶיךָ
אֵלֶיךָ

רַבִּים רַדְפֵי וְצַדִּיקִים
בְּגֵדִים וְאֶת־קוֹטְמֵתוֹ
אֵה כִּי־פִקְדוֹתֶיךָ
שׁ דְּבַרְךָ אֱמֶת
דְּקָדְקָה
שֵׁשׁ (300)

(עט) יָד
(עו) יָד
(עז) יָבֵאוּ
(עח) יִבְשׁוּ
(עט) יִשׁוּב
(ס) כָּל

זֶאת
זִדְדִים
זְכוֹרֹתֵי (32)
זֶלְעָפָה
זֹאת הַיּוֹד
זֶה שִׁמְךָ
זֶלֶלִי כִּי

יִי יִהְיֶה שְׁהִיָּה לָנוּ
יִי יִהְיֶה שְׁהִיָּה לָנוּ
נוּ בְחֵרוֹת אִפְסֵם
הַ עֵבֶר עַל־נַפְשֵׁנוּ:
יִינֻגִים: ① בְּרוּךְ
זֶרֶךְ